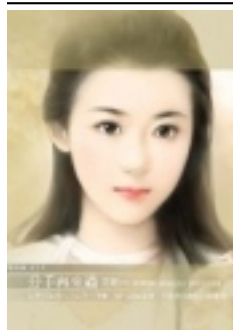

Em Chờ Anh Ở Nơi Sâu Thẳm

Contents

Em Chờ Anh Ở Nơi Sâu Thẳm	1
1. Chương 1: Hóa Ra Anh Vẫn Còn Nhớ Em	1
2. Chương 2: Em Yêu Anh Hơn Bất Cứ Ai	21
3. Chương 3: Chịu Khổ Vì Anh	47
4. Chương 4: Lật Đổ Một Tòa Thành	68
5. Chương 5: Đâm Chối	89
6. Chương 6: Yêu Rồi Sao Có Thể Nói Rõ Ràng	111
7. Chương 7: Cái Gai Trong Tim Cô	132
8. Chương 8: Trên Đời Chỉ Có Một Mình Em	150
9. Chương 9: Kẻ Lừa Gạt Và Kẻ Ngốc	166
10. Chương 10: Tình Cảm Đã Thành Vết Thương Cũ	194
11. Chương 11: Anh Sợ Nhất Là Cuối Cùng Chúng Ta Không Ở Bên Nhau	215

Em Chờ Anh Ở Nơi Sâu Thẳm

Giới thiệu

là truyện ngôn tình đã đạt giải cao ở cuộc thi văn học đô thị. Chúng ta có thể thấy trong bộ truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-cho-anh-o-noi-sau-tham>

1. Chương 1: Hóa Ra Anh Vẫn Còn Nhớ Em

Lôi Vận Trình mất nguyên cả một tiếng ba mươi phút để chải chuốt ình có một bộ dạng hoàn mỹ nhất rồi mới ra khỏi phòng. Lôi Dật Thành đã đợi đến sốt cả ruột, liếc nhìn cô một cái, hai hàng lông mày nhíu chặt chẳng có vẻ gì là tán thưởng cả.

- Nói thật là anh không muốn dẫn em đi cùng chút nào, anh cảm thấy mất mặt lắm, em có biết anh rất bực cái thằng ranh ấy không!

Cô cúi xuống đi đôi giày cao gót ánh bạc vào, xoay thử hai vòng trước gương, lén kéo lại cái đệm ngực, hài lòng nheo nheo mắt mỉm cười với mình trong gương rồi hỏi: “Có đẹp không anh?”

Lôi Dật Thành chẳng buồn nhìn mà vỗ trán thở dài: “Bố mẹ biết chắc chắn sẽ đánh chết anh!”

- Không sao đâu, em sẽ bảo vệ anh! – Lôi Vận Trình tỏ vẻ nghĩa khí, vỗ vỗ ngực, chộp lấy chùm chìa khóa trên tay anh rồi tung lên cao: “Để em lái xe cho!”

- Đợi khi nào em có bằng lái hầy hay! – Lôi Dật Thành bắt gọn chùm chìa khóa trong không trung, nghiêng rằng trèo trẹo nói: “Nhanh lên, đến muộn quá chắc chắn sẽ bị cái đám ấy phạt rượu cho xem!”

- Rồ! – Lôi Vận Trình lập tức đứng nghiêm như kiểu quân nhân, dậm mạnh lên đôi giày cao gót, lộp cộp đi ra ngoài.

Lôi Dật Thành lái thẳng xe vào trong sân một khuôn viên nhà Phong Ấn, chẳng chút dè dặt đỗ hẳn xe ở giữa sân, tắt máy rồi mà vẫn thấy không can tâm, tiếp tục khuyên nhủ: “Vào học viện cảnh sát thì có gì không tốt? Đội cảnh sát bọn anh thiếu gì những thằng vừa có điều kiện vừa có năng lực, đợi khi nào em tốt nghiệp rồi thì tha hồ mà chọn lựa!”

Lôi Vận Trình lấy cái gương nhỏ trong túi ra, ngắm nghía lại mình trong gương rồi bảo: “Thế phi công thì có gì không tốt?”

- Phi công nguy hiểm lắm, hơn nữa học viện không quân nghiêm ngặt hơn học viện cảnh sát nhiều, chẳng đến một ngày là em sẽ lại khóc lóc đòi về nhà cho xem! - những lời này Lôi Dật Thành không biết đã nói bao nhiêu lần rồi, ngay chính bản thân anh cũng cảm thấy bản thân mình lắm điều như đàn bà, thế mà con ranh này từ khi có quyết định đến giờ cứ một mực không để những lời anh nói vào tai lấy một chữ.

Cô cắt cái gương đi, kiên nhẫn lắng nghe những lời khuyên nhủ mà cô có thể đọc thuộc lòng này rồi tỏ vẻ tiếc nuối nói: Anh à, sao anh không vào công tác ở Hiệp hội dân cư (là tổ chức tự trị mang tính quần chúng ở trong một khu vực nhất định của Trung Quốc) đi? Làm một nhân viên cảnh sát quèn thì thiệt thòi cho anh quá, làm sao có thể phát huy sở trường của anh được?

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Lôi Dật Thành là một người hết sức nóng nảy, nếu là bình thường anh đã vung tay cho cô một cái tát rồi, anh đã phải mấy lần hít thở thật sâu để đè chặt ngọn lửa giận xuống: “Tuyển phi công không phải là tuyển hoa hậu, tỉ lệ đào thải cao như vậy, một cô tiểu thư như em cứ chờ bị gạch tên khỏi danh sách đi!”. Trước khi mở cửa xuống xe, anh còn chưa yên tâm, quay lại dặn dò mấy câu: “Lát nữa gặp Phong Ấn, em mà để anh mất mặt là anh đóng gói em gửi về nhà luôn, em tự lo đi!”

Lôi Vận Trình bĩu môi nguyền một cái rồi kéo kính râm vào: có mất mặt hay không thì phải lấy tiêu chuẩn của cô ra làm thước đo chứ!

Đây là một buổi tụ tập nhỏ, những người đến dự toàn là đám bạn bè nổi khó, chơi với nhau từ bé đến lớn, một bữa tiệc nướng ngoài trời, vây quanh là những cái bàn để ngồi uống rượu, tán phét, thậm chí còn có người ngồi ôm ấp, yêu đương với nhau.

Nhìn thấy con nhóc tóc xoăn từ trên xe Lôi Dật Thành bước xuống, Phong Ấn đang ngồi ngủ gật bỗng sáng mắt lên, ngay lập tức lấy lại tinh thần, khước môi nhếch lên, kéo kính râm trên đầu xuống mắt, đứng dậy dang hai tay, tặng cho Lôi Dật Thành một cái ôm đầy thân thiện: “Hi người anh em, tôi còn tưởng cậu không chịu nể mặt cơ đấy!”

Mặc dù miệng thì nói chuyện với Lôi Dật Thành nhưng mắt của Phong Ấn lại đang đảo qua đảo lại trên người Lôi Vận Trình qua cặp kính râm, lòng thầm nhủ sao con bé này nhìn quen thế, nhưng nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu rồi.

- Chớ có làm bộ làm tịch nữa! – Lôi Dật Thành chẳng buồn nể mặt, nhăn nhó đẩy anh ta ra, có dùng gót chân để suy nghĩ cũng biết anh ta đang chú ý đến ai: “Ông trời thật không có con mắt, sao cậu vẫn lạnh lặn, không thiếu cánh tay hay cái chân nào thể nhỉ?”

Phong Ấn lừ mắt, nói: “Đáng ghét! Khó khăn lắm tôi mới về được một lần, thể hiện tình cảm một tí thì chết ai? Đến cũng đến rồi mà còn làm bộ làm tịch!”, nói xong Phong Ấn liền ghì cổ Lôi Dật Thành xuống, thì thầm nói: “Cô bé đáng yêu kia vẫn là vị thành niên nhỉ? Nhân viên cảnh sát mà lại đi dụ dỗ con gái vị thành niên à? Hả?”

Lôi Dật Thành gật đầu nói: “Chớ có định làm hại con bé, thu bộ móng vuốt của cậu lại đi!”

Đám thanh niên các anh cứ gặp nhau là lại chòng ghẹo nhau như vậy, thậm chí còn chòng ghẹo cả vợ bạn, mặc dù không làm gì quá đà nhưng cũng khiến đôi bên nảy sinh không ít mâu thuẫn. Nói theo cách của họ thì làm như vậy là để đo độ chung thủy của nửa kia của bạn.

- Trưởng quan đã có lời thì tiểu nhân đâu dám không nghe ạ, chỉ có điều nói đi cũng phải nói lại, ai biết đâu nhờ cô ấy lại chữa móng vuốt về phía tôi thì sao? Thế thì chớ có trách người anh em này không kìm chế được đấy nhé! – Phong Ấn lạnh lẽo được cú đâm của Lôi Dật Thành hướng về phía mình, sau đó lớn tiếng gọi đám thanh niên kia: “Kê đến muộn đã đến rồi, phạt mười cốc rượu! Các anh em, mau mang cốc uống bia ra đây để chiêu đãi hân ta nào!”

Lôi Dật Thành biết khó mà tránh khỏi bị phạt, điều khiến anh càng khó nói là có một chuyện đã bị Phong Ấn nói trúng: cô em gái nhà anh đúng là một món hàng tự mang đến tận cửa.

Mấy người đàn ông vây lấy Lôi Dật Thành chúc rượu, Phong Ấn đứng yên, đưa mắt thăm dò cô bé dễ thương đứng ở phía sau, trông như đang suy nghĩ gì đó.

Lôi Vận Trình không đi đến chỗ Lôi Dật Thành mà đứng yên tại chỗ, tự nhiên nhìn lại Phong Ấn, tim đập loạn lên. Bộ dạng Phong Ấn lúc không cười trông cũng có vẻ nghiêm túc, thậm chí còn khiến người ta cảm thấy áp lực. Dường như anh đã cao hơn trước một chút, làn da cũng đen đi. Mặc dù cả hai đều đeo kính râm nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Phong Ấn.

Tự tin dẫm trên đôi giày cao gót khiến chân đau nhức, Lôi Vận Trình tiến lên trước, mỉm cười nói: “Còn vài tiếng nữa là em tròn mười tám tuổi rồi!”

Tai cô rất thính, đương nhiên đã nghe không sót những gì hai người vừa nói chuyện.

Phong Ấn chợt thấy buồn cười, rõ ràng là con nhóc con, ấy thế mà cứ thích tỏ vẻ như người lớn. Anh nhướn mày, lấy tay xoa xoa cằm, ánh mắt lướt qua đôi môi xinh xắn màu hồng phớt đang chu lên: “Thế anh phải tặng em quà gì mới được nhỉ?”

- Em cảm ơn trước nhé, đến lúc ấy em sẽ chủ động đòi anh!”, Lôi Vận Trình tỏ vẻ bình tĩnh bỏ đi. Còn không đi nữa cô sẽ không kìm chế được bản thân mà lao vào, chắc chắn Lôi Dật Thành sẽ lập tức đuổi cô đi, vậy thì quà sinh nhật của cô phải làm sao?

Cuối cùng Phong Ấn vẫn không thể nhớ nổi đã gặp cô lúc nào, nhưng có một chuyện anh rất muốn nhắc nhở cô: em vẫn còn là cô bé, vẫn còn thời gian phát triển, không cần phải nôn nóng dọn cả đồng thứ trong áo lót thể kia...

Lôi Dật Thành chẳng được ăn miếng nào đã bị ép phải nốc hết mấy chai bia lớn, dạ dày như đang nhào lộn ở trong bụng, nghe rõ cả tiếng nước ọc ọc bên trong. Đến lúc ấy mọi người mới chịu để thư thư cho anh, một lát nữa sẽ tiếp tục.

Phong Ấn đều cáng vờ vai anh, sợ anh không nôn ra được: “Cậu vẫn ổn chứ? Có cần vào trong nằm một lát không?”, nói rồi liền quay ra giáo huấn mọi người. “Các cậu cũng thật là, chẳng chịu nể mặt cảnh sát Lôi gì cả, không thấy người ta dẫn bồ theo à, đợi lát nữa say rồi, cô bồ ấy biết làm sao?”

Đám đàn ông đều ngậy ra hết, rồi ngay lập tức nhướn miệng cười thâm hiểm, hóa ra thằng ranh này vẫn chưa nhận ra cô bé ấy là ai.

- Chuyện này thì có gì mà khó, sao cậu biết đấy không phải là món quà mà Lôi Dật Thành tặng cho cậu hả?

- Ô lại còn có chuyện tốt lành thế sao? – Phong Ấn tỏ vẻ ngạc nhiên vờ vai Lôi Dật Thành: “Cậu đối xử với anh em cũng không tồi đâu nhỉ! Món quà lớn như vậy, người anh em này cung kính không bằng tuân lệnh!”

Sắc mặt Lôi Dật Thành rất khó coi, anh hất tay Phong Ấn ra, trừng mắt với cô em gái đang tỏ vẻ ngây thơ vô tội.

Lôi Vận Trình đỏ mặt, đứng quay lưng lại phía Phong Ấn, ra sức nháy mắt ra hiệu xin các anh đừng có vạch trần sự thật cho Phong Ấn biết. Cô muốn chờ đến khoảnh khắc quan trọng nhất để hé lộ bí mật này với anh.

Mọi người ai nấy đều rất biết điều, vội vàng chuyển sang chủ đề khác. Có ai không biết cô tiểu thư nhà họ Lôi có tình ý ra sao với Phong Ấn chứ?

Buổi party cứ tiếp tục cho đến đêm khuya, ai nấy đều uống đến mức ngả nghiêng cả rồi, ngay cả Lôi Dật Thành cũng nằm lả ra ghế sofa ngủ tít thò lò. Lôi Vận Trình đắp cho anh cái áo khoác lản người, đôi mắt bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của Phong Ấn.

Trong sân không có đèn nên khá tối tăm, cô không hề biết rằng những hành động lén lút như trộm của mình đều bị người đàn ông đang nằm trên cái ghế dài cạnh bể bơi nhìn thấy hết.

Cô lò mò đi ra bên bể bơi, thở dài đánh thượt một cái, bất chợt nghe thấy giọng nói về đũa cọt của Phong Ấn vang lên từ phía sau lưng.

- Tìm anh hả cô bé dễ thương?

- Á! – Lôi Vận Trình không biết rằng ở đây vẫn có người nên giật nảy mình, lúc xoay người lại do bất cẩn nên rơi tòm xuống nước.

Phong Ấn không ngờ cô không biết bơi, thấy cô vùng vẫy vài cái rồi chìm xuống bể nước, anh khẽ nhú mào rồi nhảy xuống theo.

Điều khiến anh không ngờ hơn nữa là lúc vừa chạm vào người cô, Lôi Vận Trình đã chủ động kéo anh lại, một bàn tay khác kéo cổ anh lại gần, đôi môi mềm mại áp chặt vào môi anh.

Cái cô bé dễ thương này lại dám chủ động tấn công anh ư? Sao có thể như vậy được?

Phong Ấn khẽ nhú mào, sau đó lấy tay giữ chặt đầu cô, khiến cho nụ hôn càng thêm sâu hơn.

Hai người cứ hôn nhau cho đến khi nổi lên mặt nước anh mới thả cô ra. Lôi Vận Trình thở hồng hộc, khuôn mặt đỏ bừng mỉm cười thích thú: “Em rất thích món quà sinh nhật này, cảm ơn anh, Các Phong Ấn”

Phong Ấn khựng người, tư duy đình trệ mất một giây rồi chợt nổ tung, tròn mắt nhìn cô vẻ kinh ngạc. Nụ cười ấy, ánh mắt đặc chí sau mỗi lần bày trò ấy, sao anh có thể quên chứ?

- Răng thép?

Lôi Vận Trình toàn thân ướt nhẹp đi vào trong phòng của Phong Ấn. Mấy năm trước, cô cũng từng vào phòng anh trong tình trạng thế thảm như thế này.

Một cái khăn bông to rơi xuống đầu, che hết tầm nhìn của cô, cũng làm gián đoạn chuỗi kí ức của cô.

- Vào trong tắm một cái đi, để anh tìm quần áo cho! – Phong Ấn quay người bỏ đi, giọng nói lạnh như băng nhưng chẳng hề ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của Lôi Vận Trình chút nào, cô khe khẽ hát và đi vào nhà tắm.

Phong Ấn không bao giờ đưa con gái về nhà, huống hồ Phong Ấn hiện là trai độc thân, trong nhà lấy đâu ra quần áo cho con gái như Lôi Vận Trình mặc? Phong Ấn lục tung tủ quần áo của mẹ lên cũng chẳng tìm được cái nào thích hợp cho Lôi Vận Trình mặc. Vừa về đến phòng, anh đã nghe thấy Lôi Vận Trình thán thốt từ trong nhà tắm vọng ra: “Công chúa cần thay quần áo rồi!”

Chẳng còn cách nào khác, Phong Ấn đành kiếm đại một cái áo sơ mi của mình rồi luồn qua khe cửa cho Lôi Vận Trình. Lôi Vận Trình nhìn thấy cái áo sơ mi, mặt bỗng nóng bừng: “Áo của anh à? Thế này đâu có thích hợp?”

- Thế quần áo mới của hoàng đế em thấy có hợp không? Nếu hợp để anh tìm cho em một bộ! – Phong Ấn vừa nói vừa cởi bộ quần áo ướt nhẹp của mình ra, thay vào bằng một cái quần đùi.

- Rất hợp! – Lôi Vận Trình nói bằng khẩu hình, không phát ra tiếng.

Áp của anh quá to vì thế với cô. Lôi Vận Trình ngấm đi ngấm lại ở trong gương, không khỏi bối rối, thật kì lạ, chẳng phải người ta vẫn nói phụ nữ mặc quần áo của nam giới là đẹp nhất và gợi cảm nhất hay sao? Thế mà sao cô mặc trông lại chẳng ra cái thể thống gì thế này?

Không đẹp thì không đẹp vậy. Cô hít một hơi thật sâu, lì lợm đi ra ngoài. Phong Ấn miệng đang ngậm điều thuốc, tay cầm khăn bông lau tóc, khẽ liếc cô một cái: màn hình phẳng cuối cùng vẫn trở về với màn hình phẳng, “đồi núi gập ghềnh” chỉ toàn là đồ giả.

Anh không bị gì khiến Lôi Vận Trình không khỏi cảm thấy căng thẳng. Cô cố ý tìm một chủ đề an toàn: “Lâu lắm không gặp anh nhỉ, em thay đổi rất nhiều phải không?”

Phong Ấn vốn không định đếm xỉa đến cô, nhưng cuối cùng lại không kìm chế được tò mò, vắt khăn mặt ngang cổ rồi vẫy tay: “Qua đây!”

Lôi Vận Trình nhảy tưng tưng qua chỗ anh, Phong Ấn nhả khói rồi kéo cằm cô xuống, hết nhìn trái lại nhìn phải: “Há miệng ra!”

- A...-Lôi Vận Trình há miệng to như thể đang bị bác sĩ kiểm tra họng.

- Anh có bảo em “a” như thế không? – Phong Ấn trừng mắt: “Cười một cái xem nào!”

Lôi Vận Trình ngoan ngoãn nhoẻn miệng cười, nào ngờ lại bị anh quát:

- Cười hở lợi ấy, có biết không hả?

- Nhưng mà cười hở lợi làm sao được? – cô vừa nói dứt lời thì một cơn đau ập đến, Phong Ấn bóp mạnh khiến cho cô phải há miệng ra.

Hả? Hàm răng nhỏ nhắn, trắng sáng này thật bất mắt.

Phong Ấn thả cô ra, lại chăm chú nhìn cô, đôi mắt như rada liếc cô từ đầu đến chân, từ trước ra sau.

Lôi Vận Trình ngoan ngoãn phối hợp, xoay tròn cho anh ngắm: “Thưa ngài, ngài hài lòng chứ ạ?”

- Không hài lòng, em đi thẩm mỹ đấy à?

- XÍ! – Lôi Vận Trình xì một tiếng dài, thấy Phong Ấn giơ tay lên định đánh, cô liền né ngay: “Anh nói thế thật khiến người ta bị tổn thương đấy!”

- Thế sao em lại thành ra thế này? Cái niềng răng đâu? Mất một mí đâu rồi? Cái mặt bánh bao đâu rồi? Làm da “bánh mật” của em nữa chứ? – trong ấn tượng của anh, Lôi Vận Trình là một con nhóc không đến nỗi xấu nhưng tuyệt đối không phải là gái xinh. Điều khiến anh nhớ rõ nhất là cái niềng răng sáng loáng của con bé. Giờ cái niềng răng không còn, thứ anh nhìn thấy là hai hàm răng trắng đều như ngọc trai, đôi mắt một mí biến thành đôi mắt to đẹp đẽ, chẳng trách mới nhìn Phong Ấn đã không nhận ra cô ngay. Kể từ khi anh vào trường hàng không đến giờ, anh không gặp lại cô, cũng đã sáu năm rồi đấy. Thời gian chẳng khác gì một con dao mổ lợn...

Lôi Vận Trình nhe răng làm mặt quỷ với anh: “Niềng răng đâu thể đeo cả đời, ai bảo hồi bé da bánh mật thì lớn lên nhất định phải đen sì? Chỉ có điều...”, cô tỏ vẻ bí ẩn sáp lại gần anh, nhướn mày vẻ khiêu khích: “Bỏ niềng răng rồi, cảm giác hôn cũng không đến nỗi tồi nhỉ!”

Cô ở rất gần anh, đôi con ngươi đen láy như hai viên ngọc trai đen, đôi hàng mi dài chớp như cánh bướm trước mắt anh, mùi hương của con gái lẫn với mùi hương nhẹ nhàng của sữa tắm thoảng qua mũi anh. Phong Ấn bỗng nhớ lại từng cười nhạo đầy ác ý với cô: “Này cô em rằng thế, em nói xem, sau đó lớn rồi có anh nào dám hôn em không? Còn chẳng dám đánh lườm lung tung ấy chứ!”

Cô bé này lúc ấy mắt ngân ngấn nước rồi òa khóc, thế là Phong Ấn ngoác miệng cười thích thú.

- Thực ra anh rất thích em, đáng tiếc là lưỡi anh không dám làm liều, thôi thì nụ hôn đầu giữ lại cho anh nhé, đợi anh đi luyện gan về rồi sẽ thu hoạch nha!

Sau đó Phong Ấn bị bên không quân gọi đi mất, cơ hội về nhà rất có hạn, kể từ đó về sau anh không gặp lại Lôi Vận Trình nữa. Thỉnh thoảng lắm mới về nhưng vì đủ lí do nên không thể gặp mặt. Những nhiệm vụ nặng nề của ngành hàng không và những buổi tập luyện mệt mỏi khiến cho anh quên đi một người như cô. Còn cô đã dùng phương thức độc đáo này để đánh thức kí ức của anh.

Lôi Vận Trình bây giờ đã tháo niềng răng, đôi mắt hai mí long lanh mê hồn, khuôn mặt bánh đúc đã không còn, thay vào đó là cái cằm nhỏ xinh xắn, dáng người cũng cao hơn nhiều, làn da cũng trắng bóc như sứ, nhất là cái miệng xinh xinh, khiến cho người ta chỉ muốn cắn một miếng.

Anh định thần nhìn lại, nhìn cô như nhìn quái vật rồi lấy ngón tay cái đẩy trán cô ra xa: “Chưa to đến cỡ B mà đã dám cưỡng hôn đàn ông rồi, em thật vô dụng, may thay kẻ xấu số ấy lại là anh đấy!”

Lôi Vận Trình biết ngay Phong Ấn đang ám chỉ đến ngực cô. Lôi Vận Trình bối rối nắm chặt lấy vạt áo: “Cái gì mà may chứ?”

- May mắn là... - Phong Ấn ngập ngừng, đúng thế, may mắn cái gì chứ?

Lôi Vận Trình chớp chớp mắt chờ đợi câu trả lời của anh. Phong Ấn đảo mắt một vòng: “Hơ? Cô bé răng thép, anh bảo này! À không, Trình Trình”, thấy cô trợn tròn mắt nhìn mình, Phong Ấn đành phải chuyển sang gọi tên cô: “Không phải em cố tình rơi xuống nước rồi giả bộ không biết bơi, đợi anh nhảy xuống cứu là nhân cơ hội giở trò với anh đấy chứ?”

Bị nhìn thấu tim gan rồi.

Lôi Vận Trình cười ha ha đắc chí: “Hình như anh có nói là nụ hôn đầu để dành cho anh mà!”

Phong Ấn nghe thấy vậy liền nheo nheo mắt nhìn cô. Lôi Vận Trình chợt dạ không dám nhìn thẳng vào mắt anh: “Anh làm gì vậy, đây là quà sinh nhật của em đấy nhé!”

Phong Ấn bật cười hai tiếng, Lôi Vận Trình đảo mắt một vòng rồi lay lay cánh tay anh làm nũng: “Anh Ấn này, anh đưa em về nhà trước có được không? Đợi anh trai em dậy chắc anh ấy sẽ mắng em chết mất!”

Trực giác của Phong Ấn mách bảo anh rằng: có ý đồ. Con nhóc này ít khi gọi anh là anh, hầu như đều gọi thẳng tên anh, nhưng anh vẫn nhận lời, anh muốn thử xem rốt cuộc con nhóc này đang định giở trò gì.

Phong Ấn lái xe đưa cô bé về thẳng nhà. Bố mẹ đều không có ở nhà, Lôi Vận Trình rất muốn hỏi xem anh có muốn lên ngồi một lát không nhưng vì trong lòng có ý đồ nên cô ngại không dám mở miệng nói ra lời mời này.

- Anh đợi em một lát, em lên trên lấy ít đồ rồi xuống ngay!

Rồi như sợ anh không đồng ý, cô nói xong là chạy một mạch lên lầu rồi lại chạy xuống, đưa cho anh một cuốn sách.

Phong Ấn mới giở được hai trang đã phát hiện bên trong có kẹp một tờ giấy. Phong Ấn nhíu mày, cầm tờ đăng kí thi đại học hàng không lên, hỏi: “Đây là cái gì?”

- Không quân...

- Anh biết, anh biết đọc chữ mà, anh hỏi em có ý gì? - Phong Ấn cau kinh cắt ngang lời cô: “Dật Thành nói em muốn thi vào học viện cảnh sát cơ mà!”

- Đó là anh ấy muốn, em không muốn, em muốn cùng làm phi công với anh! - Lôi Vận Trình nhân lúc Phong Ấn không để ý mới cướp lại tờ đăng kí, kẹp lại trong sách, cẩn thận như đang cầm một bảo bối trong tay.

- Em đùa à? Em tưởng đây là chỗ để chơi đồ hàng à? Đó là chuyện em muốn là làm được hay sao?

- Anh làm được tại sao em thì không? - Lôi Vận Trình ương ngạnh cãi lại: “Em nghiêm túc đấy, sao các anh toàn có thái độ này nhỉ, cứ như em làm bậy không bằng ấy!”

- Đúng là em làm bậy đấy!

- Em đâu có, em biết bản thân mình đang làm cái gì! Em không còn là trẻ con nữa, anh mở to mắt mà nhìn đi, Lôi Vận Trình này không còn là trẻ con nữa rồi!

Phong Ấn nheo nheo mắt, cô gái nhỏ đang gào lên trước mặt anh bây giờ đúng là không còn như trước đây, không chỉ ở chiều cao và diện mạo.

- Nếu em thích bay thì có thể đến trường hàng không dân dụng, không cần thiết phải thi vào không quân, hàng không dân dụng tương đối an toàn!

- Em cứ thích vào không quân đấy, em sẽ trở thành phi công lái máy bay chiến đấu như anh. Hơn nữa em tự tin rằng mình có thể làm được, em chỉ nói để anh biết thế thôi chứ không trưng cầu ý kiến của anh!

Sự tự tin của cô khiến cho trong lòng Phong Ấn bùng dậy lên một ngọn lửa, khoảnh khắc cô quay người đi, Phong Ấn liền kéo mạnh cánh tay cô lại, nâng cầm cô lên, chăm chú quan sát: “Sao anh lại có một ảo giác là em vào không quân không phải là để được bay nhỉ?”

Lôi Vận Trình không hề né tránh mà còn bạo gan nhìn thẳng vào mắt anh: “Thế anh nghĩ em vì cái gì?”

Phong Ấn xác định mình không nhìn nhầm, trong đôi mắt cô ánh lên thứ hào quang quyết tâm.

...

Tiếng chuông hết giờ tự học kéo dài, Yến Kỳ làm xong bài tập cuối cùng liền đóng cuốn vở lại, cả phòng học chỉ còn lại cô với Lôi Vận Trình: “Mấy giờ rồi mà còn chưa về nhà, cậu định ngủ lại đây đấy à?”

- Ngày mai phải thi rồi, tớ còn chưa xem xong phần trọng tâm đây này! – Lôi Vận Trình nhăn nhó mặt mày, đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó liền nhanh chóng thu dọn sách vở. Tối nay Phong Ấn có họp lớp, giờ này chắc là sắp tan rồi.

Yến Kỳ đổi sang ánh mắt khinh thường nhìn cô: “Có lần nào thi cậu không đứng đầu đâu, cậu học hành bán mạng vậy để cho ai xem hả?”

Lôi Vận Trình nháy mắt với cô, nói: “Thế còn cậu, cậu bán mạng như thế để chứng minh cho ai thấy hả?”

Nói đến đây, Yến Kỳ liền tỏ vẻ ngại ngùng. Hai người vừa nói vừa cười đi ra khỏi cổng trường. Yến Kỳ là chị em tốt nhất của Lôi Vận Trình, mặc dù hai nhà không ở cùng một hướng, Lôi Dật Thành luôn rất lịch sự đưa cô về tận nhà. Không biết có phải vì mối quan hệ thân thiết của Yến Kỳ với Lôi Vận Trình mà anh chưa bao giờ chú ý đến thái độ rất không bình thường của Yến Kỳ dành ỉn. Cũng may Yến Kỳ là một cô gái thông minh, không nôn nóng nói ra tâm ý của mình, chỉ cần được thường xuyên nhìn thấy anh là cô đã thấy thỏa mãn lắm rồi.

Lôi Vận Trình nhìn đồng hồ: “Chắc anh ấy đang có vụ án cần giải quyết, mấy hôm nay anh ấy làm việc rất vất vả, rất ít khi về nhà!”

Làm sao cô có thể không biết tâm tư của người bạn thân chứ, chỉ có điều cô vẫn chưa tìm được cơ hội để nói với Yến Kỳ rằng, Lôi Dật Thành không phải không thích những cô gái như Yến Kỳ chẳng qua là vì anh ấy đã sớm có người bạn gái tâm giao tri kỉ từ bao năm nay rồi. Mỗi lần cô cứ định nói chuyện này là Yến Kỳ lại tìm mọi cách cắt ngang lời cô, cô loáng thoáng cảm thấy trong lòng Yến Kỳ hiểu rõ điều này, thế nên không muốn nhắc đến mà thôi.

Lôi Dật Thành không đến, hai người đành chia tay nhau, ai về nhà nấy.

Lần này Phong Ấn được nghỉ về nhà đều đặn chìm trong việc ăn chơi, giải trí, sống cuộc sống giống như một phạm nhân vừa được phóng thích vậy. Cuộc sống của bộ đội rất đơn điệu, nhiệm vụ rèn luyện quanh năm như một ngày, hoạt động vui chơi giải trí ít đến đáng buồn, thời gian nghỉ phép lại có hạn, đành phải nhàn cơ hội này để chơi cho giãn bớt những sợi dây thần kinh bị kéo căng ra bấy lâu nay.

Hôm nay anh tụ tập với một đám bạn học cũ, mọi người đều dẫn theo bạn gái đến chơi, có người thuê hẳn cả cái sân để vui chơi cho thoải mái. Sau khi uống nốt ngụm rượu cuối cùng trong cốc, Phong Ấn cảm thấy rất tệ nhạt nên chào tạm biệt mọi người rồi đi về thẳng. Những người anh em trước đây ngoài Lôi Dật

Thành làm cảnh sát ra, đa số đều nối nghiệp kinh doanh của gia đình. Có lẽ bởi làm lính lâu ngày nên anh nhìn không quen mắt với thái độ và hành vi của những người trong giới này. Hồi đầu nếu không phải anh cố chấp chọn con đường làm phi công, chắc giờ này anh cũng là một trong số bọn họ.

Vừa đến bãi đỗ xe, đang định lấy xe thì anh nghe thấy có tiếng gót giày nện xuống sàn lạnh lót ở đằng sau, tiếng gót giày ngày càng tiến lại gần, một cái bóng phụ nữ hất đến ngược chiều ánh sáng.

Đôi mắt của Hạ Viêm Lương long lanh như làn nước, đôi môi khẽ cong lên: “Hi, lâu lắm rồi không gặp!”

Phong Ấn nhếch mép nở một nụ cười, tỏ vẻ lịch lãm: “Xin chào!”

Vẻ lạnh lùng và câu chào cộc lốc của Phong Ấn khiến cho Hạ Viêm Lương cảm thấy chua xót:

“Phong Ấn, ban này anh không nhìn thấy em à?”

- Em thấy rồi đấy, bên trong đông người quá, sợ bất tiện nên không chào hỏi em được, xin lỗi nhé!

Hai người từng là một đôi tình nhân được chú ý nhất. Phong Ấn ở bên ngoài có đào hoa thể nào, có bao nhiêu cô gái ở bên cạnh, người khác thấy chỉ cười chứ không để tâm, còn nhắc đến Hạ Viêm Lương là không ai không biết đến, cô từng là một phần trong trái tim anh. Còn về chuyện vì sao cuối cùng hai người lại chia tay nhau thì chẳng mấy ai biết rõ.

Phong Ấn còn tưởng mình nhìn nhầm, trong đáy mắt cô hiện lên rõ nét buồn bã.

Hạ Viêm Lương đến trước mặt anh, những ngón tay mềm mại lướt nhẹ trên hàng khuy áo của anh, càng lúc cô càng sát lại gần, đầu cô gần như gục hẳn vào lồng ngực anh.

Hơi thở quen thuộc phảng phất khơi dậy kí ức của hai người, Phong Ấn khẽ nhếch môi, mắt nheo nheo nhìn cô, vẫn giữ nguyên tư thế hai tay đút túi quần, chẳng nói câu gì, cũng không hề từ chối. Hạ Viêm Lương đặt hai tay lên eo anh, chậm rãi ôm siết lấy cái eo gầy gầy của anh.

- Anh vẫn dùng loại sữa tắm ấy à? – cô hơi nướn mày, dịu dàng nhìn anh, cái nhìn đầy mê hoặc.

Nhận ra ám hiệu của cô, Phong Ấn trầm ngâm giây lát, cố ý cúi xuống ghé sát vào tai cô thì thầm: “Con người của anh ấy mà, rất hoài cổ!”

Lôi Vận Trình ngồi trên gò đá, tay cầm cuốn sách tiếng Anh, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau ở trước mặt, nói một cách chính xác là cô gái đang ôm chặt lấy chàng trai, còn chàng trai thì trông có vẻ rất hững hờ.

Một phút trước cô còn cảm thấy mừng thầm, chỉ một phút sau cô đã thấy cô gái kia bước lên xe của chàng trai. Cô nheo nheo mắt, nhanh nhẹn nhảy xuống, lộp cộp chạy về phía đó.

Chẳng biết một cái bóng từ đâu chạy ra chặn trước mũi xe anh, Phong Ấn giật nảy mình đạp phanh xe, lốp xe mài xuống mặt đường phát ra tiếng chói tai. Hạ Viêm Lương cũng bổ nhào về phía trước theo quán tính, cũng may là có thắt dây an toàn nên không bị đập đầu vào xe.

Phong Ấn ngẩng đầu lên nhìn người vừa lao ra trước mũi xe của mình, mặt chợt sầm xuống.

- Nhóc con, muốn chết phải không? Nhờ anh đâm phải thì sao? Muốn chết cũng đừng mang anh ra làm bình phong chứ hả? – Phong Ấn vừa xuống khỏi xe đã nổi đóa lên, giơ tay định đánh cho cô một trận.

Lôi Vận Trình rụt cổ lại: “Chẳng phải anh vẫn chưa đâm phải em sao?”

- Nhờ không may thì sao? Anh lại chẳng bị bổ em lột da ra ấy chứ!

- Ai dà, không đâu, anh mà lái máy bay chiến đấu thì còn phải lo không đối phó nổi hay sao?

- Còn dám cãi hả? – Phong Ấn nghiêng răng bẹo má cô: “Không được dọa anh như thế nữa đâu đấy!”

Lôi Vận Trình đau suýt khóc, cô bưng mặt lẩm bẩm: “Anh sợ à? Sợ em xảy ra chuyện à?”

- Lắm lời! – Phong Ấn trừng mắt nhìn cô, lúc này mới phát hiện Lôi Vận Trình vẫn đang mặc đồng phục: “Mới tan học hả? Sao không về nhà mà lại chạy lung tung thế?”

Cô cười thầm nói: “Em đang trên đường về nhà, ai dè gặp anh ở đây!”

- Từ đây về nhà em phải mất hai mươi phút là ít, em đi đường nào mà qua đây chứ hả? – Phong Ấn chẳng chút nề nang, bóc trần lời nói dối của cô.

- Em tận dụng thời gian tự học để luyện tập chạy bộ, nghe nói làm phi công đòi hỏi phải có thể lực rất tốt, em đã rèn luyện bao năm nay rồi đấy!”, cô dừng đứng đáp.

Bao năm nay rồi ư? Chẳng nhẽ con nhóc này đã sớm có kế hoạch thi vào trường không quân ư?

Phong Ấn còn chưa nói xong thì điện thoại trên tay cô đã đổ chuông, Lôi Vận Trình vội vàng nghe máy.

- Em lại đi đâu rồi? – Lôi Dật Thành vừa làm xong việc, về đến nhà đã hơn mười giờ, đói đến mờ cả mắt, lúc làm đồ ăn đêm vốn định hỏi cô xem có ăn không, nào ngờ không chỉ không thấy cô ngoan ngoãn ngồi học trong phòng mà thậm chí còn chẳng thấy bóng dáng cô đâu.

- Ờ... em đang học ở bên ngoài! – để tránh bị anh phát giác, chỉ bằng cứ thành thật khai báo.

- Chớ nói dối, mau bảo Phong Ấn giải quyết nhanh chóng mấy chuyện vớ vẩn của cậu ta rồi đưa em về nhà ngay đi, anh vừa hỏi Yến Kỳ rồi, ngày mai bọn em phải thi đấy! – Lôi Dật Thành dùng vai áp điện thoại vào tai, vừa bỏ mì vào nồi vừa hạ lệnh cho em gái.

Lôi Vận Trình ngạc nhiên há hốc mồm, nếu không phải di động của cô hiển thị số điện thoại bàn của nhà thì cô còn tưởng anh đang theo dõi cô cơ đấy.

- Sao anh biết bọn em đang đi cùng với nhau?

- Thật bất hạnh là bởi vì anh là anh trai của em! – Lôi Dật Thành liếc ra phòng khách, cổ đờ giọng xuống, nói thật khê: “Bố mẹ về rồi đấy!”

Mặt Lôi Vận Trình nhăn nhó như cái bánh bao: “Thái độ của bố thế nào?”

- Không nhìn ra được, chỉ có điều theo kinh nghiệm phán đoán của anh thì, bố đang tức giận!

Thấy bọn họ kể tung người hứng, Hạ Viêm Lương có vẻ cau kỉnh: “Phong Ấn, hai người quen nhau à?”

Phong Ấn gật đầu nói “Lôi Vận Trình!”

Hạ Viêm Lương ngạc nhiên nhướn mày: “Em gái của Dật Thành ư? Lớn thế này rồi cơ à? Cũng trở nên xinh đẹp hơn nhiều rồi, em nhớ lúc còn nhỏ con bé...”

- Phong Ấn! – Lôi Vận Trình vừa nói chuyện điện thoại xong liền dúm cặp sách của cô vào người anh: “Anh trai em nói anh mau xử lí... chuyện của anh rồi còn đưa em về nhà, ngày mai em phải thi rồi!”, cô nói xong liền chuyển sự chú ý sang Hạ Viêm Lương.

- Con gái đến tuổi mười tám thay đổi đến chóng mặt, em quên mất là chị từ xưa đến giờ vẫn luôn là một người đẹp, bao nhiêu năm rồi mà trông chỉ chẳng khác chút nào, giữ gìn tốt thật!

Hạ Viêm Lương nhìn thấy Lôi Vận Trình tự nhiên ngồi thẳng vào trong xe, lại còn là ghế lái phụ liền tròn mắt, ngoảnh lại nhìn Phong Ấn: “Thật đúng là một con nhóc giỏi miệng lưỡi, mĩa mai mà khéo léo vô cùng!”, con bé úp mở muốn chê Hạ Viêm Lương đã già đây mà.

- Nó còn nhỏ, chớ để bụng! – Phong Ấn tỏ vẻ rất phong độ: “Anh phải đưa con bé về nhà, để hôm khác nhé!”

Hạ Viêm Lương vốn định đưa ra ý kiến bắt taxi cho Lôi Vận Trình về nhà, nhưng lời vừa ra đến miệng đành phải nuốt lại trong, đành nhún vai đầy áy náy, rồi trước khi đi còn viết số điện thoại của mình vào một mảnh giấy, nhét vào trong túi áo anh.

Trên đường về nhà, khoe miệng của Phong Ấn cứ cong lên. Lôi Vận Trình bĩu môi nói: “Tâm trạng anh có vẻ tốt nhỉ?”

- Cũng tạm tạm! – anh một tay nắm lấy vô lăng, một tay chống cằm: “Nguyên văn lời Lôi Dật Thành nói cái gì?”

- Hả? À, anh ấy bảo anh mau xử lý mấy chuyện vợ vắn của anh đi! – Lôi Vận Trình thành thật đáp, đồng thời còn nhấn mạnh từ “vợ vắn”. Dù nhỏ nhưng cô cũng hiểu phải giữ thể diện cho đàn ông trước mặt người khác.

Anh khê cười, đây mới là phong cách nói chuyện của Lôi Dật Thành.

- Tâm trạng của anh vui vẻ là vì được gặp lại tình cũ à? – Lôi Vận Trình thăm dò: “Chẳng phải hai người đã chia tay từ lâu rồi sao?”

Phong Ấn nhìn cô qua gương chiếu hậu: “Em cũng biết không ít về anh nhỉ?”

- Có một chuyện em không biết, anh thích mẫu con gái như thế nào? – nói xong câu này, Lôi Vận Trình thấy nụ cười trên khóe môi anh lập tức biến mất. Cô vội nói: “Thôi coi như em chưa hỏi gì cả!”

Bất luận hiện giờ anh thích loại con gái như thế nào, mục tiêu của cô vẫn là cứu anh, khiến cho cái tên của mình biến thành đáp án của anh.

Phong Ấn cắn chặt môi, nhớ lại nụ hôn tối hôm ấy: “Cái đó... Thật sự là nụ hôn đầu ư?”

- Thế anh nghĩ là thế nào?

- Em biết nghe lời thật đấy nhỉ, nói để dành cho anh là để dành thật, từng có bạn trai chưa? Chưa từng bị hôn à?

- Ai lãng nhăng như anh chứ, em rất chung tình nhé!

- Nói bậy! – Phong Ấn nghiêm nghị gõ đầu cô một cái, lông mày bỗng nhíu chặt lại.

Chẳng mấy chốc đã đưa cô về đến nhà. Trước khi Lôi Vận Trình xuống xe, Phong Ấn ném ra một câu: “Trình Trình, nghe lời anh đi, đừng đăng kí làm phi công, em không chịu được nỗi khổ ấy đâu. Còn nữa, em nhỏ quá!”, Lôi Vận Trình đang định mở miệng cãi lại đã bị anh chen họng: “Tuổi tác và bộ ngực đều không đạt yêu cầu của anh, con gái đừng nên mạnh mẽ quá, không có lợi đâu!”

Đứng nhìn theo xe anh xa dần, cô cúi đầu liếc xuống bộ ngực chỉ hơi nhô lên của mình: “Tuổi tác sẽ lớn dần, ngực... cũng sẽ như vậy!”

Tâm trạng tồi tệ của cô nhanh chóng được điều chỉnh lại trước khi vào đến cửa. Vào đến nhà, Lôi Vận Trình nhìn thấy Lôi Dật Thành đang chống cằm xem tivi.

Ồ, không phát hiện kẻ địch. Cô đổi giày, nhón chân chuồn vào trong, thì thầm hỏi: “Bố đâu rồi?”

Lôi Dật Thành nhìn cô bằng ánh mắt hết sức “đồng cảm” rồi tặng cô một tiếng “hừ” lạnh tanh.

- Công chúa nhà chúng ta về rồi đấy à? – một giọng nam trầm ấm vang lên từ phía sau lưng cô, Lôi Vận Trình giật mình kinh ngạc.

Chết rồi, kẻ địch xuất hiện rồi!

Cô xoay người lại, làm ra vẻ vui mừng và kinh ngạc, sà vào lòng bố như một đứa con gái ngoan ngoãn: “Bố, bố về sớm thế à? Sao không cùng mẹ ở lại Nhật Bản chơi vài ngày ạ?”

Khóe môi Lôi Khải khê cong lên, rõ ràng là một nụ cười thế mà Lôi Vận Trình lại nhìn thấy nét giận dữ ở trong nụ cười ấy: “Trách bố mẹ về sớm phải không? Bố sợ còn không về nữa, con gái bố sẽ tự đối họ theo chồng, đổi sang họ Phong mất!”

Ông nghiêng rặng treò treò, nhấn mạnh từ “Phong” khiến cho Lôi Vận Trình cứng đờ cả người. Tiêu rồi, bố giận thật rồi!

Lớn bằng ngần này rồi, người mà Lôi Vận Trình sợ nhất không phải là anh trai mà là bố. Lôi Dật Thành cũng là người nóng tính nhưng cách thể hiện tình cảm rất thẳng thắn. Vui thì thể hiện ra là vui, tức giận là tức giận. Nhưng Lôi Khải thì khác hẳn, trước mặt người khác lúc nào cũng nhoẽn miệng tươi cười, Lôi Vận Trình sợ nhất là nụ cười kiểu này của bố, lúc nào cũng có cảm giác không thể nào nhìn thấu con người ông. Nhưng lần này thì Lôi Khải nổi đóa thật rồi.

Cô cảnh giác đứng thẳng lưng, ngộ nhỡ ông có ý định đánh cô thì còn chạy cho nhanh: “Bố, tại sao bố lại nói thế? Con là con gái bố, đương nhiên phải mang họ Lôi rồi!”

Lôi Khải nhìn cô một lượt từ đầu đến chân: “Tan học không về nhà mà còn đi đâu thế hả?”

- Con đi chạy bộ ă!

- Chỉ là đi chạy bộ thôi ư?

- ... gặp Phong Ấn ă!

- Gặp nó làm gì?

- Hết nghỉ phép là anh ấy lại phải về doanh trại rồi mà.

- Thế thì có liên quan gì đến con? – Lôi Khải hỏi dồn dập, trong đôi mắt đã bắt đầu nổi lên những đọt sóng.

Lôi Vận Trình không phải không nhận ra, cô không phải là người lâm trận là rút lui, cô định nói thẳng thắn với bố. Cô chạy về phòng lấy một tờ giấy đăng kí ra đưa cho Lôi Khải, kiên quyết đưa cho Lôi Khải một lí do để nổi trận thịnh nộ thật sự.

- Bố, con sẽ tham gia phi đội không quân, con sẽ làm phi công! – cô nói là “sẽ” chứ không phải là “muốn”.

Lôi Dật Thành vẫn im lìm quan sát thái độ của bố, Lôi Vận Trình vừa nói xong, Lôi Dật Thành đã đứng bật dậy kéo cô ra phía sau mình, một tiếng động long trời vang lên.

Một cái lọ hoa cổ giá trị không nhỏ bị ném mạnh xuống đất, mảnh vỡ bắn tung tóe. Cả căn phòng phút chốc chìm trong sự im lìm chết chóc. Lôi Vận Trình chỉ nghe thấy tiếng thở và tiếng tim đập thình thịch của mình.

Sức đập quá mạnh khiến cho những mảnh vụn bắn đầy vào chân Lôi Dật Thành, trên ông đồng đầy những vết xước nhỏ. Lôi Dật Thành một tay túm chặt cánh tay Lôi Vận Trình. Lôi Vận Trình cắn chặt môi. Lôi Dật Thành bẹo vào cánh tay Lôi Vận Trình ra ý bảo cô đừng nói gì thêm.

- Trình Trình còn nhỏ, bố đừng làm nó sợ! – Lôi Dật Thành nói xong mới thăm thẳm thấy khinh bỉ bản thân, lí do này đâu có đủ để thuyết phục?

- Nó còn nhỏ ư? Tao thấy nó chỉ mong lấy chồng ngay cho rồi, còn nói nhỏ à? – Lôi Khải cười khẩy: “Mày cút sang một bên đi!”

- Bố, ngày mai nó còn phải thi, hơn nữa bố cũng vừa xuống máy bay... - Lôi Dật Thành đứng yên không nhúc nhích, đôi môi mỏng của Lôi Khải mím chặt lại. Hai người đàn ông cao lớn cứ đứng giằng co như vậy.

- Nghe nói thằng Phong Ấn về đây, mày còn dẫn Trình Trình qua chỗ nó chơi phải không? Mày với nó là anh em với nhau thì thôi không nói làm gì, sao có thể để em gái mày thân thiết với loại người như thế được?”

- Loại người nào ă? Bố, Phong Ấn dù gì cũng là một quân nhân! – Lôi Dật Thành hơi nhíu mày, trong lòng khó tránh khỏi nghi hoặc: Lôi Khải làm sao biết được chuyện này?

- Nhưng nó cũng là đàn ông! Trình Trình mới bằng này tuổi, mới thành niên được có một tuần, đừng có nói với tao rằng nó có ý gì với thằng đó mà mày không biết nhé!

- Con biết!

- Thế mà mày còn hù vào với nó à? Dật Thành, lâu rồi chúng ta không tập luyện nhỉ? Để xem thân thủ của mày có tiến bộ không? – Lôi Khải làm bộ xắn tay áo lên, để lộ hai cánh tay săn chắc, động tác rất lịch lãm nhưng ánh mắt vô cùng sắc bén.

Lôi Vận Trình hít một hơi thật sâu, đây là lúc Lôi Khải không thể nhẫn nhịn được nữa mà phải ra tay rồi: “Là con năn nỉ anh dẫn con đi đấy!”, cô thò đầu từ sau lưng Lôi Dật Thành ra nhưng lập tức bị anh kéo lại: “Đứng yên đấy đi!”

Lôi Khải khoanh tay trước ngực: “Giờ hai đứa chúng bay đang diễn vở kịch anh em tốt cho tao xem đây phải không?”

Trước mặt Lôi Khải, Lôi Dật Thành có vẻ hơi thiếu lửa, nhưng đầu óc hoạt động cực nhanh, hiểu cách lợi dụng điểm yếu của bố: “Bố à, muốn luyện thì để hôm khác con tập với bố, hôm nay thì thôi đi, đừng đánh thức mẹ dậy, mẹ hay bị mất ngủ mà”

Lôi Khải nheo nheo mắt, một áp lực rất lớn khiến Lôi Dật Thành cũng phải lùi lại sau, cũng may là anh đã sử dụng đúng “bảo bối”.

- Trận đánh này coi như tạm gác lại! – ông nói rồi xé tan tấm giấy đăng kí, vung tay ném thẳng vào mặt Lôi Dật Thành rồi quay ngoắt người lên lầu.

Tại phòng của Lôi Vận Trình.

Lôi Dật Thành kiểm tra bài vở của cô, cái chân bị thương gác lên thành giường, Lôi Vận Trình bê cái hòm sơ cứu đến để xử lí vết thương cho anh: “Tại sao anh không để cho em nói?”

- Em muốn để bố đập gãy chân em à? – Lôi Dật Thành cầm bút chì lên đánh dấu những chỗ chưa ổn trong bài vở của cô, chẳng buồn ngẩng đầu lên, hỏi: “Đơn đăng kí bố xé là bản phô to phải không?”

Lôi Vận Trình mỉm cười tinh quái, cũng may cô thông minh, dùng một bản phô tô để thăm dò bố.

Cô vận nắp chai thuốc vào rồi ngồi ra sau lưng, dựa vào vai anh: “Anh, anh thật là tốt!”

Lôi Dật Thành không phải là một người đàn ông dịu dàng, đặc biệt là đối với cô. Nhưng mỗi khi cô xảy ra chuyện, người đầu tiên đứng ra che chắn cho cô chắc chắn là anh: “Đừng có vội lấy lòng anh, quan điểm của anh và bố là đồng nhất đấy!”

- Bố mà có đánh anh, chuyện bôi thuốc cho anh cứ để em lo, chuyện này em có kinh nghiệm lắm!

- Vâng ạ, hôm ấy chẳng phải em đã nói sẽ bảo vệ cho anh sao? Trận đòn này đáng nhẽ ra phải để em gánh thay anh mới phải!

Cô nhăn nhăn mũi: “Bố không nỡ đánh em, mẹ sẽ liều mạng với bố cho xem. Anh là đàn ông, anh có khả năng phản kích, còn em, em chỉ yếu ớt như một đóa hoa thôi!”

Lôi Dật Thành chỉ mong em gái mình có thể giống như một đóa hoa trong nhà kính, lên đại học như những đứa con gái bình thường khác, sau đó tìm bạn trai rồi lấy chồng, yên ổn sống cả đời. Đáng tiếc là sự thật luôn trái với mong muốn, trong người Lôi Vận Trình có chảy dòng máu của bố, ương ngạnh và có chủ kiến, điều này không biết là may mắn hay bất hạnh?

- Đấy cũng là nhờ sự ‘rèn giũa’ của bố mà có đấy ạ! Mau đi ngủ đi, bên chỗ bố anh sẽ tìm cách tạm kéo dài giúp em, em tự biết thân biết phận đi! Em qua được cửa ải này vẫn còn nhiều cửa ải khác đang chờ. Bố Phong Ấn đã gây không ít rắc rối cho công ty của bố, hơn nữa... thôi bỏ đi, em ngủ sớm đi! – anh xua tay, không muốn nói tiếp nữa.

- Kéo dài cho đến lúc Phong Ấn đi có được không? Em không muốn lê lét cái người thương tích đầy mình đi tiễn anh ấy đâu! – Lôi Vận Trình thản nhiên nói ra yêu cầu, nhưng bị Lôi Dật Thành lừ mắt ột cái rùng hết cả mình.

Đêm khuya tĩnh mịch nằm trên giường, Lôi Vận Trình nhìn tờ giấy đăng kí mà thở dài. Đã sớm biết Lôi Khải sẽ phản đối nhưng không ngờ lại phản đối kịch liệt như vậy. Hơn nữa chưa nói đến chuyện con đường cô lựa chọn nguy hiểm và khó khăn biết chừng nào, chỉ riêng chuyện khúc mắc từ đời trước trước nữa giữa hai nhà Phong, Lôi cũng đủ khiến cho cô đau đầu rồi. Đến đời bố... mặc dù Lôi Dật Thành không nói những chuyện đó nhưng Lôi Vận Trình vẫn biết được ít nhiều.

Lôi Khải và bố của Phong Ấn là Phong Hạo từ hồi trẻ đã là đối thủ của nhau trên thương trường, chẳng khác nào nước với lửa. Còn một điểm vô cùng quan trọng nữa là, ít nhất cô nghĩ rằng đó chính là chuyện khiến cho Lôi Khải cứ canh cánh trong lòng: Mẹ của Phong Ấn vốn là người đàn bà của Lôi Khải. Nói cách khác, người đàn bà suýt chút nữa trở thành mẹ của cô đã bị Phong Hạo cướp từ tay Lôi Khải. Chính chuyện này khiến ối quan hệ giữa hai người càng rơi vào cục diện tranh chấp.

Mặc dù nói thời trẻ Lôi Khải phong lưu đa tình, nhưng kể từ đó đã tu tâm dưỡng tính, cho đến khi gặp được mẹ của cô là Thương Tiểu Thuyền, kết hôn sinh con và sống với nhau cho đến ngày hôm nay.

Cô đến nay chỉ có kinh nghiệm yêu thầm, kinh nghiệm yêu đương là con số 0 tròn trĩnh, nhưng cái cảm giác bị “cướp mất tình yêu”, cô cũng hiểu biết chút chút.

Khuôn mặt của Hạ Viêm Lương đột nhiên hiện lên trong đầu cô.

Cô trở mình thật mạnh, đấm mạnh mấy cái xuống gối: “Người đàn bà xấu xa kia mau cút đi, Phong Ấn là của tôi!”

Phong Ấn ngủ đến khi mặt trời lên cao bằng ba con sào, bị cuộc điện thoại hẹn ra ngoài của Lôi Dật Thành đánh thức. Hai người ra ngoài đánh tennis suốt buổi chiều, đến tối thì đi uống.

- Ngày gì mà cậu lại mời tôi ra ngoài uống rượu thế này? – Phong Ấn mặc một áo phông màu hồng phớt cùng với quần đùi, cộng thêm một cặp kính to đùng, trông rất giống như đang đi nghỉ mát.

- Đừng có làm bộ làm tịch với tôi như thế? – Lôi Dật Thành tỏ ra rất trầm tĩnh, chủ động rót rượu cho Phong Ấn: “Bao giờ thì cậu hết nghỉ phép?”

Khóe môi Phong Ấn khẽ nhếch lên, nhướn mày đầy khiêu khích: “Không nỡ rời xa anh à?”

Lôi Dật Thành không nhịn được tròng mắt với Phong Ấn: “Chuyện của Trình Trình là cậu nói với bố tôi đây à?”

Phong Ấn nhón một hạt lạc ném vào miệng: “Ừ, tôi định hỏi cậu Trình Trình bắt đầu thích tôi từ khi nào thế?”

- Nó không nói, nhưng theo tôi phân tích thì từ lâu rồi, hình như kể từ sau cậu trêu nó ấy. Sau khi cậu đi, nó thay đổi hẳn! – nói đến đây Lôi Dật Thành lại bực mình: “Mẹ kiếp, nó còn nhỏ như thế, cậu không có việc gì làm hay sao mà đi trêu chọc nó hả? Ấn no rừng mờ à?”

- Thế thì cậu đánh tôi đi! – Phong Ấn nâng ly chạm cốc với Lôi Dật Thành một cái rồi nốc cạn coi như đền tội. Anh có hơi thấy ấm ức, nhưng lại không thể nói vở kịch ác ý ấy thực ra là do anh nghe lời bố anh sai khiến, nếu không chắc chắn sẽ dẫn đến một cuộc “đại chiến thế giới”: “Bố cậu ra tay với con bé à?”

- Không liên quan đến cậu. Phong Ấn, cậu nói thật lòng đi, bây giờ cậu có ý với Trình Trình không?”

Phong Ấn ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cái thành phố này có biết bao nhiêu người đẹp, quờ tay một cái là vớ được cả nắm. Đừng nói là Lôi Vận Trình lúc còn nhỏ, Lôi Vận Trình bây giờ càng là một “cảnh đẹp” đối với anh, nhưng chỉ là như vậy mà thôi.

- Không có, nếu không tôi đã chẳng nói với bố cậu để ông ấy đánh tan cái ý tưởng vào làm không quân của con bé! – nói thế nào thì nói con bé cũng từng gọi anh một tiếng “anh trai”, Phong Ấn không muốn con bé đem cả cuộc đời của mình từ nay về sau ra đặt cược chỉ bởi vì anh.

Lôi Dật Thành cúi đầu nhấp một ngụm rượu: “Vậy thì trước khi cậu đi, hãy cắt đứt cái suy nghĩ ấy của nó đi!”

Phong Ấn thu lại ánh mắt, cười khẩy: “Cứ để tôi!”

Phong Ấn nhận lời Lôi Dật Thành dập tắt cái ảo tưởng hào huyền của con bé, nhận lời thì nhận lời rồi, nhưng rốt cuộc phải làm thế nào đây? Anh cảm thấy hơi bế tắc. Đúng là Lôi Vận Trình thích anh thật, nhưng không hề đeo bám anh không tha. Cô đang ở trong giai đoạn nước rút của năm cuối cấp ba, lại phân định được rõ tình yêu và chuyện học hành, cái nào quan trọng hơn. Phong Ấn biết cách để từ chối sự theo đuổi của một mỹ nhân, nhưng lại không biết phải làm thế nào đối với Lôi Vận Trình.

Chẳng nhẽ chạy đến nói thẳng với cô, bảo cô đừng có thích mình nữa ư? Nói thẳng quá sợ cô sẽ sốc, ảnh hưởng đến tính tích cực trong học tập của con bé thì sao? Cái thằng Lôi Dật Thành này lại đặt ra bài toán khó cho anh rồi, nếu Lôi Vận Trình chẳng may vì anh mà xảy ra chuyện gì không hay, chắc chắn Lôi Khải sẽ truy sát anh, có là bố anh cũng chẳng thể cứu nổi con trai.

Rõ ràng được người ta thích phải là một chuyện đáng vui mừng mới phải, sao anh lại thấy mệt mỏi thế này?

Phong Ấn trần trọc trên giường không sao ngủ nổi, ngẩng đầu nhìn bầu trời dày dặc sao, bỗng nhiên trong đầu lại hiện ra hình ảnh về nụ hôn với Lôi Vận Trình ở dưới nước hôm ấy. Đôi môi thiếu nữ mượt mà, đầu lưỡi mềm mại khiến cho anh hôn càng say đắm. Ngón tay chạm nhẹ vào môi, Phong Ấn tự chửi thầm, đường đường là một thằng đàn ông, sao có thể để ột con nhóc bốn cợt?

Trở mình một cái, ánh mắt chạm phải cái điện thoại ở đầu giường, không biết con nhóc ấy đang làm gì nhỉ?

Lôi Vận Trình đưa bài kiểm tra cho Lôi Dật Thành xem qua, không đợi anh cất tiếng đã tự đi thay quần áo và giày để chịu phạt. Thành tích kém hơn ba điểm so với lần thi trước, cô luôn yêu cầu bản thân rất cao, ba điểm đã vượt khỏi phạm vi cho phép của cô rồi.

Phong Ấn gọi điện mới hay cô chưa ngủ nên lái thẳng xe đến tìm cô. Đỗ xe xong, Phong Ấn đứng từ xa nhìn thấy cái bóng gầy guộc đang đeo một cái ba lô to dùng trên lưng chạy lại. Đợi đến khi Lôi Vận Trình phát hiện ra mình, anh mới chậm rãi đi về phía cô, đỡ lấy cái ba lô trên vai cô xuống. Trọng lượng của cái ba lô khiến anh kinh ngạc.

Lôi Vận Trình gấp người, chống tay vào đầu gối thở gấp, quần áo dính chặt vào người bởi mồ hôi: “Có chuyện gì thế?”

- Không có chuyện gì thì không được đến thăm em à? – Phong Ấn rút chai nước ở bên cái ba lô đưa cho Lôi Vận Trình: “Ngày nào em cũng chạy thể này à?”

- Cũng gần như vậy! – Lôi Vận Trình đứng thẳng người dậy, giữa cổ tu chai nước, những giọt mồ hôi men theo gò má chảy xuống. Phong Ấn đưa tay lên gạt những lọn tóc dính bết vào mặt cô như một thói quen, gạt đi những giọt mồ hôi trên trán cô. Mặc dù đã sáu năm không gặp nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến mối quan hệ thân thiết giữa hai người được xây dựng từ nhỏ: “Hôm đó em thi thể nào?”

Lôi Vận Trình ngửi thấy mùi sữa tắm thơm mát trên người anh, chớp chớp mắt, âm thầm thưởng thức cái cảm giác được ở riêng bên anh: “Em ngủ muộn nên sáng dậy trễ, làm bài không được tốt nên hôm nay tự phạt mình đây!”

Phong Ấn đương nhiên hiểu rõ lí do cô đến muộn. Anh đưa tay lên bẹo má cô: “Lôi Dật Thành thật chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, đối xử với em cứ như thằng em trai ấy!”

- Không phải đâu, em đã phạm sai lầm không nên phạm phải, mấy bài ấy không nên làm sai mới phải, đây là em tự trừng phạt mình thôi! – Lôi Vận Trình chu môi nói, bộ dạng rất dễ thương.

Phong Ấn nhướn miệng cười rồi đeo cái ba lô của cô lên lưng: “Về nhà thôi!”

Xe của anh đỗ ở bên đường, Lôi Vận Trình kéo tay anh lại: “Cách nhà cũng không xa, em muốn đi bộ về!”

Cô muốn tranh thủ chút thời gian ở cạnh bên anh thêm một lát, Phong Ấn làm sao không biết tâm tư của cô?

Khu đô thị vào giờ này thường rất yên tĩnh, rất ít xe cộ và người qua lại. Đèn đường hắt cái bóng dài của hai người xuống mặt đường. Ánh mắt của Lôi Vận Trình chợt dừng lại trên các đường nét nghiêng của khuôn mặt anh. Phong Ấn đang ngậm một điều thuốc, áo sơ mi chỉ đóng hai hàng khuy, ăn mặc rất thoải mái, tay rút túi quần, chậm chậm dạo bộ.

Lôi Vận Trình cũng lững thững đi bên cạnh anh.

Trong bãi cỏ hai bên đường, tiếng côn trùng kêu râm ran. Trong đầu cô chợt hiện lên một ý nghĩ: muốn được nắm tay anh.

Cô lặng lẽ gơ bàn tay bé nhỏ ra, đã mấy lần định chạm vào tay anh nhưng lại rút lại. Lôi Vận Trình cúi đầu thăm mắng mình vô dụng, hôn cũng đã hôn rồi, còn sợ gì nắm tay?

Lúc Lôi Vận Trình lấy được hết dừng khí chìa tay ra thì đột nhiên anh rút tay trong túi quần ra, kẹp lấy điều thuốc, vẩy vẩy tàn thuốc lá, chẳng cho cô có thêm cơ hội.

Lôi Vận Trình chán nản bĩu môi: “Phong Ấn, ngày mai bọn em không có tiết, cả ngày tự học, có thể tự do sắp xếp thời gian, ngày mai anh có hoạt động gì không?”

- Dù gì anh cũng hơn em đến sáu tuổi, gọi một tiếng anh thì thiệt cho em à? - Phong Ấn chẳng buồn quay sang nhìn cô, chỉ lững thững đi bộ.

- Em từng gọi rồi mà!

- Anh chưa nghe thấy em xưng hô như thế bao giờ! – con nhóc này chỉ xưng hô như vậy vào những thời khắc quan trọng, chứ thường ngày chỉ gọi thẳng tên của anh thôi.

Lôi Vận Trình cười hi hi rồi chạy lên chặn trước mặt anh: “Nếu ngày mai anh không có việc gì thì đi chơi với em một hôm có được không?”

Phong Ấn cụp mắt xuống, nhả khói lên mặt cô khiến cô sặc sụa, vội lấy bàn tay bé nhỏ phẩy phẩy đi: “Muốn hẹn hò với anh à?”

- Vậy cứ thế đi, bây giờ sáng nhé, chúng ta cùng ăn sáng! – Lôi Vận Trình tự đưa ra yêu cầu, rồi lại tự đưa ra quyết định thay anh, tùy tiện như một đứa trẻ con.

- Nếu ngày mai anh không có thời gian thì sao?

- Thế thì để chủ nhật!

- Chủ nhật anh có hẹn rồi!

Cô trầm ngâm hồi lâu: “Tuần sau chiều thứ ba, thứ bảy và chủ nhật em đều không có tiết!”

Phong Ấn khẽ nhếch khóe môi, có chút gì đó rất tàn nhẫn: “Anh có thể nói kể từ ngày mai trở đi, anh có thời gian để ngủ nướng, chơi điện tử, uống rượu, hát hò, gặp gỡ anh em, đi chơi gái thậm chí là dặt chó đi dạo nhưng không có thời gian cho em thì sao?”

Lôi Vận Trình nghiêng đầu ngẫm nghĩ, vẻ như hạ quyết tâm rất lớn: “Thế thì tối nay vậy, anh ngủ nướng, chơi điện tử, uống rượu, hát hò hay đi chơi gái, em đều đi với anh!”

Phong Ấn chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ xinh của cô, nhướn mày nói: “Anh đi chơi gái em cũng đi cùng á? Có chắc không?”

Phong Ấn tưởng rằng cô sẽ tức giận nhưng cô lại nhoẻn miệng cười đầy khiêu khích: “Anh Ấn à, anh đừng có đểu cáng như vậy có được không, cũng đừng coi thường khả năng phá quấy của em nhé! Loại người như Hạ Viêm Lương làm cho cô ta khóc thì khó gì, đừng tưởng chỉ có đàn ông mới biết làm cho đàn bà khóc!”

Anh bật cười, vò đầu cô, nói: “Mau về đi, mai anh qua đón em!”

Lôi Dật Thành tắm xong đi ra, vừa hay nhìn thấy Lôi Vận Trình từ ngoài cửa bước vào, ngồi xuống bậc cửa tháo giày ra, miệng khe khẽ hát.

- Em nhật được tiền rơi à? – Lôi Dật Thành lấy một lon bia từ trong tủ lạnh ra, kì quái nhìn cô.

Lôi Vận Trình lướt qua chỗ anh, búng nhẹ vào cằm anh và nói: “Anh, chúc em ngày mai vui vẻ đi!”

Lôi Vận Trình nhấp một ngụm bia, lẩm bẩm: “Dở hơi!”

Lôi Vận Trình toét miệng cười, nhào vào lòng anh nói: “Em vui quá, phải làm sao đây? Ôi căng thẳng quá, làm thế nào bây giờ?”

- Hừ! Lôi Dật Thành thô lỗ đẩy cô ra: “Anh vừa mới tắm, người em toàn mồ hôi còn sấp lại, thừa hơi thì ra kia nằm sấp chống đẩy đi!”

- Tuân lệnh! Lôi Vận Trình lập tức đứng nghiêm như trong quân ngũ rồi nhảy nhót về phòng.

Lôi Dật Thành khẽ thở dài, lặng lẽ gọi ột người: “Cậu cho nó uống thuốc gì thế hả? Về đến nhà là cười toe cười toét?”

- Em gái cậu mua thời gian của tôi ngày mai, cả ngày mai tôi sẽ là người của cô ấy rồi, có chỉ thị gì không?
- Phong Ấn vừa lái xe vừa cười.

- Tôi tin cậu biết chừng mực, cậu dám làm bậy thì cứ bảo bố cậu chờ nhật xác con trai ông ta đi!

Lôi Vận Trình cúp rụp máy. Phong Ấn không khỏi bồn chồn, kiếp trước chắc chắn anh đã là kẻ thù không đội trời chung của cặp anh em này, thế nên kiếp này anh mới bị cả hai người họ trả thù như thế này.

Lôi Vận Trình hào hứng đến mức cả đêm không ngủ được, mãi đến lúc tờ mờ sáng mới thiếp vào giấc ngủ. Thế mà chuông đồng hồ vừa đổ chuông là cô đã bật dậy, cầm đầu chạy một mạch vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

- Dậy chưa hả Răng thép? – Phong Ấn đứng trước gương phòng tắm cạo râu, điện thoại bật chế độ loa ngoài để nói chuyện với cô.

- Em dậy rồi, đang đánh răng đây! – miệng cô ngậm bàn chải nên nói không mấy rõ ràng, nhưng giọng điệu có vẻ rất vui vẻ đầy sức sống: “Phong Ấn, anh mặc đồ quân nhân ra ngoài được không?”

- Không được! – Phong Ấn chẳng buồn nghĩ mà thẳng thừng từ chối luôn. Anh có thể tưởng tượng ra cảnh cô bủi môi nhìn anh.

- Ồ! – Lôi Vận Trình nhú mày suy nghĩ: “Thế thì anh mặc chiếc áo sơ mi màu xanh da trời nhé, anh mặc màu xanh trông rất oai!”

Anh khẽ cười, cảm thấy hơi thú vị, không ngờ có ngày mình lại hẹn hò với Răng thép, mặc đồ theo sở thích của cô, thực hiện nguyện vọng bé nhỏ của cô, đồng thời cũng phải nghĩ cách khiến cho cô bỏ cuộc với mình.

Có một tâm trạng gì đó lướt qua rất nhanh trong đầu khiến cho anh không kịp nắm bắt.

Lôi Vận Trình nhảy nhót xuống lầu, Lôi Khải đang ăn sáng liếc mắt nhìn cô “Hôm nay không mặc đồng phục à?”

- Hôm nay tự học, con không cần đến trường, con đi thư viện thôi!”

- Đi thư viện có cần phải mặc váy mới, đi giày cao gót và trang điểm thế kia không? – Lôi Khải lạnh lùng hỏi. Lôi Vận Trình đực mặt ra, sao bố biết đây là giày mới và váy mới nhỉ? Chẳng phải ông ấy thậm chí còn chẳng bao giờ buồn hỏi kết quả học tập của cô hay sao?

Lôi Dật Thành nhanh nhẹn đỡ lời: “Con gái bố không còn nhỏ nữa rồi, con gái bằng tuổi nó đứa nào chẳng thích ăn diện, Tử Du lúc bằng tuổi nó còn điệu hơn ấy chứ! – nhắc đến bạn gái là ánh mắt anh lại trở nên dịu dàng.

Lôi Khải cười khẩy: “Mấy ngày trước mày còn bảo nó nhỏ cơ mà, bảo tao đừng làm nó sợ, quên nhanh thế à?”

Lôi Dật Thành quệt quệt mũi, lén lờ mắt với em gái một cái. Lôi Vận Trình nhận được tín hiệu liền lẩn nhanh ra ngoài.

Lôi Khải không nói gì, lờ mắt với Lôi Dật Thành, Lôi Dật Thành lập tức gơ tay lên đầu hàng. Thực ra cả anh và em gái đều e dè ông bố dữ như hổ này.

Xe của Phong Ấn còn chưa đỗ hẳn lại, Lôi Vận Trình đã nhảy ngay lên rồi nói: “Đi mau, bố em đang ở nhà đấy!”

Phong Ấn đạp mạnh ga, phóng vèo đi: “Sao anh có cảm giác đang lén lút, vụng trộm với con gái nhà lành thế nhỉ?”

Ra khỏi khu vực nguy hiểm, Lôi Vận Trình mới vượt ngực thở phào: “Em cũng có cái cảm giác ấy!”

Phong Ấn vừa lái xe vừa hỏi: “Nói đi, em muốn đi đâu?”

Lôi Vận Trình bỗng đỏ mặt: “Em chưa có kinh nghiệm hẹn hò, lúc anh hẹn hò với người khác thường làm những gì? Anh cứ làm theo thói quen của anh đi!”

Phong Ấn liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu, khóe môi khẽ nhếch lên: “Theo thói quen của anh á? Em có chịu nổi không?”

Lôi Vận Trình vênh mặt nói: “Anh nói em nghe xem nào?”

Cái con nhóc không biết trời cao đất dày này! Anh đỗ xe vào bên đường, nói lỏng cà vạt, nhìn thẳng vào mắt Lôi Vận Trình, cầm tay cô lên, đặt lên đó một nụ hôn:

- Đi ăn, đi xem phim, đi dạo phố... Những cái đấy thì khỏi phải nói, tiết mục chính là vào buổi tối. Cô bé ạ, đến lúc ấy đừng có nói rằng bố em gọi em về nhà làm anh cụt hứng nhé!

- Toàn là anh em gọi em về nhà chứ bố em làm gì có thời gian mà quản lí em!

- Ai cũng không được, chơi chưa hết hứng thì không được về nhà! Nếu không chơi được thì nói trước với anh. Em còn nhỏ, anh nhường em vậy!

Những lời anh nói với cô hoàn toàn là cách nói với một phụ nữ trưởng thành. Lôi Vận Trình không chịu nổi sự khiêu khích, cũng bắt chước anh nheo nheo mắt, nói: “Chỉ sợ người không chơi nổi là anh thôi!”

Phong Ấn chỉ cười không nói gì, những ngón tay khẽ lướt qua bờ môi cô: Thế thì cứ đợi đấy, cô em rằng thép ạ!

Chưa có lần hẹn hò nào lại khiến cho anh nhàn hạ như thế này. Phong Ấn ngồi bên ngoài ban công uống cà phê, nhìn Lôi Vận Trình đang loay hoay trong cửa hàng bên đường đối diện, tẻ nhạt đến mức buồn ngủ.

Đó là một cửa hàng chuyên bán đồ con gái, Lôi Vận Trình đang xách một cái làn, cúi người nhặt đồ. Cửa kính rất to, thế nên Phong Ấn có thể nhìn rõ bên trong. Nếu như loại con gái như Hạ Viêm Lương còn đỡ, anh thực sự không có hứng thú đi vào trong đó với một cô bé nữ sinh cấp ba. May cho anh là Lôi Vận Trình không nhõng nhẽo lôi anh vào.

Cô xách hai cái túi to từ trong cửa hàng đi ra, đứng trên vỉa hè vẫy anh. Trong lúc anh tính tiền cà phê thì cô đã chạy ào qua chỗ anh. Phong Ấn thử trọng lượng hai cái túi cô xách, buồn cười hỏi cô: “Em mới ăn rau chân vịt đấy hả?”

- Hả? – Lôi Vận Trình ngơ ngác nhìn anh.

- Em xem, con gái bây giờ làm bạn gái người ta có ai không chân yếu tay mềm, chẳng xách đồ bao giờ hả?

- Nhưng mà em xách được mà!

Phong Ấn thở dài, quàng vai cô rồi chỉ cho cô nhìn xung quanh: đây là khu phố mua sắm sầm uất nhất ở thành phố này, gần như mỗi cô gái đi trên đường, cho dù là ở tuổi nào, chỉ cần có con trai đi cùng thì đều tận dụng tối đa sức lực của đàn ông. Trong khi đó với cô, những việc gì có thể làm thì tuyệt đối chẳng nhờ đến đàn ông: “Em làm thủy thủ lực sĩ hay là nữ siêu nhân hả? Như thế này sẽ khiến cho đàn ông chạy mất đấy?”

- Thế thì anh phải giúp em xách đồ à?

- Nếu không em gọi anh đến làm gì?

- Để hẹn hò!

Phong Ấn xoa xoa thái dương: “Nhưng em khiến cho anh cảm thấy anh đang đi dạo phố với em gái chứ không phải là đi hẹn hò với con gái!”

Phong Ấn vừa nói vừa ngồi vào trong xe, còn Lôi Vận Trình vẫn đứng trơ ra, khóe môi khẽ nhếch lên, anh chịu coi cô là con gái rồi ư?

Phong Ấn thò đầu ra ngoài hỏi: “Có cần anh bế em lên xe không hả công chúa?”

- Công chúa có chân tự đi được mà! – cô nhấc váy lên, làm một điệu bộ cúi chào như ở trong cung đình, tâm trạng bỗng trở nên vui vẻ. Sau khi thắt dây an toàn, cô lấy từ trong túi ra tấm thẻ trả lại cho anh: “Em vẫn không quen tiêu tiền của người khác!”

Phong Ấn không đón lấy, nói: “Cứ quen là được, đàn bà tiêu tiền của đàn ông là chuyện đương nhiên, cứ cầm lấy đi! Bố với anh trai của em đều không kiểm soát tiền tiêu vặt của em à?”

Cả nhà họ Lôi và nhà họ Trương đều là những gia tộc lớn nhất nhì trong thành phố này, nhưng hai anh em họ chưa bao giờ chuyển ra ở riêng, cuộc sống chẳng khác gì những gia đình bình thường khác.

Lôi Vận Trình chớp chớp mắt: “Ồ lớp em có một bạn nữ cùng lúc tiêu tiền của hai người đàn ông, Yến Kỳ nói cô ấy được bao. Phong Ấn, em thế này có được coi là được anh bao không?”

- Anh có thừa tiền đốt đi cũng chẳng hơi đâu mà đi bao một đứa con gái muốn cái gì cũng không có, cắt tóc ngắn rồi thì chẳng thể phân biệt là trai hay gái như em. Rất tiếc là anh không có cái sở thích ấy!

- Nay, anh chê bai cơ thể người ta như thế thật là vô đạo đức! Em mới mười tám tuổi, vẫn còn cơ hội phát triển lần hai nhé! – Lôi Vận Trình cãi lại một cách yếu ớt, tiếp đó đôi mắt cô liền sáng lên, nhướn mày nói: “Không biết có ai hôm ấy mất cứ dán chặt vào người em ấy nhỉ?”

Hôm Lôi Dật Thành dẫn cô đến tham gia party ở nhà anh, ánh mắt say đắm ấy, Lôi Vận Trình có muốn không để ý cũng khó, đó mới là ánh mắt đàn ông nhìn đàn bà, hau háu như hổ đói nhìn con mồi, chỉ mong có thể nuốt chửng con mồi ngay tắp lự. Kể từ sau khi nhận ra cô, cô không còn thấy anh nhìn mình bằng ánh mắt ấy nữa.

- Em còn dám nhắc đến à, sau này tuyệt đối không được làm những chuyện như thế nữa! – anh không thể nói cho Lôi Vận Trình biết rằng một cô gái trẻ đẹp lại bạo dạn hôn một cách cuồng nhiệt như vậy đối với một thằng đàn ông “ăn chay” đã lâu có sức “sát thương” lớn như thế nào. Nếu không phải ngay sau đó biết được thân phận thực sự của cô, với cái không khí ngày hôm ấy, không biết anh đã làm ra những gì rồi.

- Nợ này anh ghi sổ cho Dật Thành, sau này anh sẽ đòi cậu ta, em cứ yên tâm mà tiêu đi!

Gánh nặng tâm lý của Lôi Vận Trình nhanh chóng tan biến, cô vui vẻ nhét tất cả vào trong túi. Lớp mười hai không có nhiều bài học nhưng nhiệm vụ ôn tập lại rất nặng nề, cô rất ít có cơ hội đi dạo phố, tranh thủ hôm nay phải chơi cho đã mới được. Phong Ấn lững thững đi theo sau cô, thỉnh thoảng lại đưa ra ý kiến với món đồ mà cô chọn. Cô bán hàng trong lúc gói hàng còn mỉm cười nói với Lôi Vận Trình: “Hai anh em tình cảm quá nhỉ!”

Lôi Vận Trình nhăn mặt kéo tay anh ra trước gương, ngẩng đi ngẩng lại rồi hỏi: “Nhìn chúng ta rất xứng đôi mà, sao chị ấy lại không nhìn ra em là bạn gái anh nhỉ?”

- Nhìn rất chuẩn đấy! – con bé này chẳng có chút kinh nghiệm yêu đương nào cả, thế nên chỉ biết thích anh bằng tất cả những nhiệt tình của bản thân.

Lôi Vận Trình cau kính trừng mắt với anh rồi một mình đi sang cửa hàng khác. Anh nhìn theo cái bóng bé nhỏ của Lôi Vận Trình, xoa xoa cằm, trái tim chợt rung lên.

Lôi Vận Trình hào hứng đi lướt một dọc quần áo, sau đó tiện tay với lấy một chiếc. Bỗng một bàn tay tóm chặt lấy tay cô, ngẩng đầu lên nhìn thì ra Phong Ấn.

- Để anh dẫn em sang nơi khác xem!

Tại một cửa hàng quần áo hàng hiệu, Phong Ấn dắt tay cô bước vào, đảo mắt một vòng, chọn vài bộ khiến cho Lôi Vận Trình suýt rớt cằm xuống đất vì kinh ngạc.

- Dẫn cô ấy vào thử đi!

Thế là Lôi Vận Trình bị hai cô bán hàng mời vào một gian phòng thay đồ rất rộng, đưa cho cô mặc những thiết kế cực kì gợi cảm. Phong Ấn đứng bên ngoài kiên nhẫn chờ đợi, nhưng người đi ra lại là hai cô bán hàng.

- Đã thay xong rồi, nhưng cô ấy nhất định không chịu ra!

- Răng... - suýt chút nữa thì anh buột miệng gọi biệt danh của cô, may thay Phong Ấn dừng lại kịp thời, nếu không không biết cô có tức quá mà động tay động chân với anh không nữa.

- Trình Trình!

- Híc, e không dám ra đâu, xấu hổ lắm! – bên trong vọng ra tiếng nói thẹn thùng, nghe rất buồn cười.

Lôi Vận Trình mặt đỏ bừng đứng trước gương. Cái váy này hở ngực, mặc dù những đường cắt khiến cho ngực cô trông không đến nỗi “bé nhỏ” lắm nhưng vẻ gợi cảm khiến ột cô gái như cô phải đỏ bừng mặt, một người toàn mặc đồng phục như cô thực sự chẳng có đủ dũng khí để đi ra.

Cánh cửa phòng thay đồ đột nhiên bị mở từ bên ngoài, Lôi Vận Trình giật mình ngoảnh lại nhìn: “Anh vào đây làm gì hả?”

- Vào xem em thế nào... - Phong Ấn bỗng im bật, khựng người lại, nụ cười vẫn treo trên mặt nhưng từ đáy mắt vẫn lộ ra ánh hào quang kì lạ. Nhưng anh che giấu rất nhanh, nhanh đến mức Lôi Vận Trình chưa kịp nhìn rõ đã biến mất rồi: “Hài, đúng là người đẹp nhờ lụa, anh còn tưởng em bị cái thân hình tồi tệ của mình làm cho chẳng dám ra nhìn ai cơ đấy, trông cũng đâu đến nỗi nào đâu!”

Lôi Vận Trình cuống hết cả lên: “Em đâu có xấu như anh nói!”

Phong Ấn chăm chú quan sát cô công chúa mới “biến thân” này rồi tiến lại gần tháo tóc cô ra, bới bới vài cái rồi buộc lệch sang một bên, những sợi tóc còn thừa lại buông xuống bờ vai trần chỉ có một sợi dây nhỏ xiu dính vào áo. Cô thường cuốn tóc lên, cái vẻ dễ thương hằng ngày lúc này còn có thêm chút mê hoặc cùng với vẻ ngọt ngào chẳng phù hợp với lứa tuổi của cô.

Anh nâng cằm cô lên, chăm chú ngắm nghía, ánh mắt hiện rõ vẻ thích thú, rồi kéo bàn tay đang che ngực của cô xuống, đẩy cô ra trước gương: “Em thấy thế nào? Có thích không?”

Đôi môi như cánh hoa của Lôi Vận Trình khẽ mở ra, đôi mắt mở to trước sự thay đổi trong phút chốc của mình. Phong Ấn nghịch ngợm mấy sợi tóc lòa xòa của cô: “Thử thêm mấy cái nữa xem sao!”

Anh đứng sau lưng cô, đầu hơi cúi xuống, hơi thở khẽ lướt qua làn da cô, không hiểu tại sao không khí bỗng trở nên tình tứ như vậy. Áo sơ mi của anh là màu xanh mà cô thích, mặc dù có hơi chói mắt nhưng trông rất đẹp trai. Còn chiếc váy màu trắng của cô có đính rất nhiều hạt cườm màu xanh, đúng như cô đã nói lúc trước, hai người rất xứng đôi.

- Chiếc này là được rồi! - những chiếc còn lại cô càng chẳng có dũng khí để thử lên người. Tim Lôi Vận Trình đập dữ dội: “Nhất định phải ăn mặc thế này ư?”

Anh khẽ nhếch môi mỉm cười, nhún vai nói: “Không thích thì có thể cởi ra, để anh giúp em!”, nói mà chẳng để cho người khác có cơ hội né tránh, ý của anh rất rõ ràng: hoặc là mặc, hoặc là cởi, đương nhiên nếu cô dám thì anh cũng chẳng ngại.

Dù gì thì Lôi Vận Trình tuổi vẫn còn nhỏ, đâu thể chơi lại được cái trò của người lớn, thế nên cô đành cắn răng mặc chiếc váy này.

Lúc trả tiền là quẹt thẻ của Phong Ấn. Lôi Vận Trình đang định ngăn lại thì Phong Ấn đã liếc nhìn cô về cảnh cáo. Ra khỏi cửa hàng, Lôi Vận Trình hỏi anh: “Em dùng cái thẻ này là được rồi, cần gì dùng tiền của anh nữa?”

Phong Ấn cười: “Em lớn bằng ngần này rồi hình như anh chưa tặng em cái gì, một cái váy có đáng gì, chẳng có gì to tát cả!”

Nụ cười của Phong Ấn khiến cho trái tim Lôi Vận Trình đập loạn nhịp. Người đàn ông này, quả là quyền rũ!

- Cũng muộn rồi, chúng ta tìm chỗ nào ăn rồi sau đó đi xem phim nhé? Em muốn ăn cái gì? – Phong Ấn dắt tay cô.

Lôi Vận Trình bị mỹ nam mê hoặc rồi, giờ có bắt cô ăn ớt xanh cô cũng ăn chứ đừng nói. Vốn dĩ tối qua cô vẫn còn tiếc vì hụt mất cơ hội nắm tay anh, thế mà hôm nay anh lại chủ động nắm tay cô. Ôi cuộc sống à, sao người lại đẹp đến thế?

- Xem phim xong chúng ta đi tụ tập với mấy anh em của anh một chút, chẳng mấy khi gặp mặt mọi người, anh có thể giới thiệu họ với em, em thấy sao?

- Được thôi! – Lôi Vận Trình vui vẻ đáp, chẳng có chút linh tính nào về những chuyện sẽ xảy ra tối nay.

- Trình Trình, thực ra em để tóc dài rất đẹp! – Phong Ấn bất giác siết chặt tay cô: “Anh muốn em cứ để tóc dài như thế, vì anh!”

Vào hàng không việc đầu tiên phải làm là bỏ đi mái tóc dài. Bước chân Lôi Vận Trình chợt khựng lại, sau đó vội vàng bước theo anh, ôm chặt lấy cánh tay anh, nắm lấy bàn tay anh, truyền cho anh cái quyết tâm dù thế nào cũng không thay đổi trong im lặng.

Hẹn hò xem phim tình cảm là lựa chọn hàng đầu. Lôi Vận Trình vốn định chọn phim kinh dị, như vậy có thể giả bộ sợ hãi mà nép chặt vào lòng anh, đáng tiếc là lúc này chẳng có phim kinh dị nào cả.

Phong Ấn mua hai vé ghế đôi, vị trí rất tuyệt, nhưng phim thì không hay, không hay ở đâu?

Ồ...

Trên màn hình, hai thân thể trần như nhộng đang quấn lấy nhau, tiếng rên rỉ bao trùm cả phòng chiếu, khiến cho người xem miệng lưỡi khô đắng. Trong mắt cô, đây đúng là phim dành ười tám cộng. Mặc dù cô đã thành niên nhưng đây là lần đầu tiên cô xem một bộ phim có cảnh tượng đáng xấu hổ này, đặc biệt là xem cùng với một người đàn ông.

Cô khẽ liếc sang Phong Ấn. Đã mấy lần cô định đề nghị ra sớm, nhưng thấy anh xem chăm chú quá... Lôi Vận Trình lại thờ dài, thôi không làm anh mất hứng nữa.

Tuy nhiên, cùng với diễn tiến của bộ phim, mức độ thân mật của nhân vật càng lớn. Cô ngại ngần không biết nhìn đi đâu. Uống hết coca rồi, bỏng ngô cũng ăn hết rồi, chẳng còn thứ gì có thể chuyển hướng chú ý, xoa dịu sự bối rối của cô nữa. Nghĩ tới nghĩ lui, cô quyết định mượn cớ để ra ngoài một chút.

Cô giật giật tay áo của Phong Ấn: “Em muốn ra ngoài mua coca, anh có uống không?”

Phong Ấn nhướn mày, không nghe rõ cô nói. Lôi Vận Trình ghé vào tai anh: “Hết coca rồi, em khát quá, anh thì sao?”

Lúc nói, môi cô thỉnh thoảng lại chạm vào tai, làn hơi ấm ẩm phả vào tai anh. Phong Ấn xoa xoa tai, ngoảnh phắt đầu sang mới phát hiện môi của hai người ở sát gần nhau, gần tới mức chỉ cần hơi rướn lên là chạm vào nhau, đôi môi mọng đỏ của cô đang ở ngay trước mắt anh. Hai người chớp chớp mắt nhìn nhau trong giây lát rồi đồng loạt nhìn đi hướng khác, Phong Ấn khẽ ho: “Ừ, anh cũng khát!”

- Em đi mua coca! – Lôi Vận Trình ra khỏi ghế, lần mò chạy ra ngoài, trái tim như chuẩn bị nhảy ra khỏi lồng ngực.

Phong Ấn lấy tay sờ lên môi, mắt dán lên màn hình, cổ họng bắt đầu khô đắng. Anh quả thật cũng thấy hơi khát, nhưng rõ ràng cái “khát” của anh không giống như cái khát của Lôi Vận Trình. Kể từ sau khi chia tay với Hạ Viêm Lương anh chưa từng yêu một cô gái nào một cách nghiêm túc, từ đó đến giờ sống những ngày như nhà sư. Không phải vì xung quanh không có con gái, xét ra cho cùng thì anh thà dành nhiều thời gian cho việc bay lượn còn hơn là dành cho chuyện yêu đương. Mấy năm trời chẳng thấy gì, sao họ đột nhiên cảm thấy cô đơn?

Nghĩ kĩ lại thì có lẽ bắt đầu từ cái hôn với Lôi Vận Trình, sau lần ấy, dường như có thứ gì đó bắt đầu biến đổi khe khẽ trong anh, là một thứ gì đó khiến cho người ta khó nắm bắt, hơn nữa rất có thể nó đã vượt quá tầm kiểm soát của anh.

Lôi Vận Trình bê hai cốc coca, chậm chạp quay lại: “Của anh đây, cốc này có đá đấy!”

Phong Ấn đón lấy cốc coca, đặt lên tay ghế: “Cho đá không chưa đủ, anh còn phải cho thêm gia vị nữa!”

- Uống coca ai lại cho gia vị?

- Có chứ! – Phong Ấn cầm lấy cốc của cô, vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh mình ra hiệu bảo cô ngồi gần lại. Lôi Vận Trình chẳng chút nghi ngờ, ngồi dịch lại chờ anh trả lời thắc mắc, nào ngờ chỉ thấy mắt anh chợt hiện lên vẻ tình quái, tiếp đó cô cảm thấy eo mình bị siết chặt, Phong Ấn dùng sức kéo cô vào lòng mình, siết chặt cái cầm cô và nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô: “Nhưng mà phải thêm vào từ chỗ em kia!”

Lôi Vận Trình còn chưa kịp phản ứng lại đã bị anh cắn một cái vào tai, cảm giác đau nhói lan tỏa ra toàn thân. Phong Ấn nhanh tay bịt chặt miệng khiến cho cô không phát ra tiếng kêu, sau đó khẽ nhả ra, dùng môi ngậm vào dải tai cô: “Nhỏ thôi, để người khác nghe thấy họ lại tưởng mình làm chuyện bậy bạ!”

Cô mở to mắt, cảm nhận đôi môi đang mút tai mình, men theo cổ trượt xuống dưới, xuống vai, rồi xuống vai xanh của cô. Đôi môi càng lúc càng nóng, nụ hôn càng lúc càng nồng nàn. Phong Ấn ấn chặt cô xuống ghế, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve eo cô.

- Anh đã báo sớm là em chọn nhầm phim rồi mà em không tin, giờ anh “nóng lên” rồi, em có thấy mình cần phải chịu trách nhiệm về chuyện này không hả?

Đầu óc Lôi Vận Trình như muốn nổ tung, tuy nhiên bộ não của cô nhanh chóng trở lại hoạt động bình thường. Anh lại...

Lí trí hiểu rõ nên từ chối nhưng cơ thể lại không chịu nghe theo lời sai khiến, đầu óc cô ong ong, tiếng động trong bộ phim như nhật nhòa đi, bên tai cô chỉ còn nghe thấy giọng nói trầm ấm và hơi thở có hơi gấp gáp của anh. Anh lấy tay vuốt ve đôi môi cô: “Giả sử nếu tối đó anh không biết là em, chúng ta chắc chắn không chỉ dừng lại ở một nụ hôn. Trình Trình, anh là đàn ông, em biết chứ?”

- đương nhiên là em biết... - giọng nói của Lôi Vận Trình hơi run run, lồng ngực phập phồng.

- Em biết, nhưng em không hiểu đàn ông! – nụ hôn của Phong Ấn từ từ dừng lại, kéo lại cái dây áo trên vai cô rồi búng nhẹ vào chóp mũi cô một cái, nhìn thẳng vào đôi mắt đang ngây dại của cô: “Em có từng nghĩ em thích anh vì cái gì không?”

- Em...

Phong Ấn giữ chặt lấy môi cô: “Tạm thời đừng trả lời vội, hôm nay anh nhận lời đưa em đi chơi, chơi đã rồi chúng ta sẽ bàn về chuyện này. Phải chơi hết mình, nhớ chưa?”

Lôi Vận Trình gật đầu, Phong Ấn bẹo má cô về yêu thương: “Ngoan lắm!”

2. Chương 2: Em Yêu Anh Hơn Bất Cứ Ai

Cố gắng xem đến hết bộ phim, Phong Ấn không có hành động gì quá đà với cô nữa. Lôi Vận Trình không hiểu tại sao anh lại đối xử với cô như vậy, trong lòng vừa rối bời vừa xấu hổ, còn có một chút cảm giác không nói thành lời được. Không phải là khó chịu với sự động chạm của anh, chỉ cảm thấy có gì đó rất ngại ngùng.

Lôi Vận Trình theo Phong Ấn đến một quán bar, đây là lần đầu tiên cô đến những nơi như thế này, tiếng nhạc chất chứa, ánh đèn nhấp nhòe cùng với những cơ thể lắc lư theo tiếng nhạc điên cuồng, đủ loại thanh niên nam nữ đều thả mình trong không khí náo nhiệt mà cô chưa từng nhìn thấy. Nơi đây đối với cô là một thế giới khác, tràn đầy mới mẻ và cảm dỗ.

Phong Ấn dẫn cô đi thẳng lên tầng, rẽ trái rẽ phải rồi dừng lại ở trước một phòng Vip: “Bên trong toàn là người lớn hơn anh, nhưng đã đến đây rồi thì chẳng ai để tâm đến tuổi tác của em hết, chỉ có sự phân biệt đàn ông và đàn bà thôi, em hiểu ý anh chứ?”

Lôi Vận Trình định mở miệng nói gì đó nhưng đúng lúc này cánh cửa phòng mở ra từ bên trong, một người đàn ông xuất hiện trước mặt hai người.

Nụ cười trên mặt Lục Tự như đông cứng lại khi nhìn thấy Phong Ấn, ngay lập tức anh ta bẻ các khớp tay răng rắc rồi chỉ một giây sau đã vùn nắm đấm về phía Phong Ấn. Phong Ấn dường như đã biết trước rồi nên chỉ giật lùi ra sau đồng thời giơ chân tung cước vào mặt Lục Tự. Anh ta không buồn né tránh mà với tay kéo Lôi Vận Trình đứng bên cạnh đang căng thẳng quan sát ra trước mặt, che chắn cho anh ta.

- Bỏ ỏi quá đấy! – vừa thu chân lại vừa mắng một câu, Lục Tự chẳng hề nghĩ vậy, thô lỗ đẩy Lôi Vận Trình ra, tiến lên trước ôm lấy Phong Ấn.

- Thằng ranh thói tha, gặp mày khó như lên trời ấy!

- Thôi đừng có như đàn bà thế, chẳng phải gặp rồi đấy sao?

Phong Ấn vung tay cho anh ta một đấm, còn kéo Lôi Vận Trình vẫn chưa kịp hoàn hồn vào lòng: “Nhớ cho kĩ người này, anh ta tên là Lục Tự, là người mà anh ghét nhất học viện hàng không đấy!”

Lúc này Lục Tự mới chú ý đến kẻ mà anh ta vừa dùng làm bia đỡ đạn, ánh mắt sắc bén lướt từ đầu đến chân cô, hết nhìn sang Phong Ấn lại nhìn sang Lôi Vận Trình, khóe môi cong lên vẽ trên cột, phản ánh vẻ bất cần: “Ban này có làm em sợ không?”

Lôi Vận Trình thực ra rất bức mình, chỉ có điều vì nể mặt Phong Ấn mới cố gắng chịu đựng: “Vẫn ổn, sợ thì không có sợ, chỉ có điều em muốn biết là bởi vì không đánh lại Phong Ấn nên mới lợi dụng em phải không?”

Lục Tự cười tinh quái, nhướn mày với Phong Ấn: “Cô bé này đánh đá gớm nhỉ, gái của mày đấy à?”

- Liên quan quái gì đến mày! – Phong Ấn nói tay quàng qua vai Lôi Vận Trình, trong khoảnh khắc, cái tham vọng chiếm hữu bỗng hiện ra ngoài.

- Nếu không phải người của mày tao nghĩ chắc mày không để bụng chuyện tao chót hạ đầu nhỉ? – Lục Tự thản nhiên nói, chẳng hề để tâm đến chuyện nói như vậy có gì không ổn.

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook

Phong Ấn nhỏ bọt về mả mai rồi quàng vai Lôi Vận Trình đi vào bên trong: “Thế thì phải xem mày có cái bản lĩnh ấy không đã!”

Lôi Vận Trình không khỏi nhướn mày, ngoảnh đầu lại nhìn Lục Tự đang nheo nheo mắt, nụ cười nhếch mép của hắn ta khiến cho Lôi Vận Trình cảm thấy có chút bất an.

Tất cả những người trong phòng đều rất thân với Phong Ấn, trong đó có một người đàn ông tên lại Chu An Đạt, là ông chủ của nơi này. Lúc Phong Ấn giới thiệu Lôi Vận Trình với mọi người, anh ta là người huyết sáo to nhất: “Được lắm Phong Ấn, đây là thiên kim nhà họ Lôi, cậu lừa được cô bé mà không sợ bố cô ấy bầm nhuyển cậu ra à?”

- Vì thế nên làm phiền các vị giữ bí mật cho em, nếu không em toi mạng thật đấy! – Phong Ấn nửa đùa nửa thật, Lôi Vận Trình hiểu rõ anh nói vậy chẳng qua là để cho cô một thân phận thích hợp trước mặt mọi người mà thôi.

Lôi Vận Trình không hiểu tại sao ở một nơi tối tăm như thế này mà Chu An Đạt còn đeo kính râm. Phong Ấn quay sang nói với cô: “Thói quen của anh ta ấy mà, cho nó oách!”

Thật không ngờ lại nghe được đáp án này, cô phì cười, vô tình bắt gặp một ánh mắt “rùng rục như lửa” từ phía đối diện.

Lục Tự tay cầm cốc rượu, thư thái dựa vào ghế sofa, thích thú ngắm nhìn cô, lúc ánh mắt chạm phải ánh mắt của cô, hắn ta liền nhìn đi chỗ khác: “Phong Ấn đến rồi, chúng ta đâu thể cứ ngồi nói chuyện không thể này, chơi trò gì kích thích chút đi!”

Câu này vừa cất lên, cả phòng đã phấn chấn hưởng ứng, Phong Ấn cũng nhếch môi nói: “Được thôi, tôi chơi đến cùng!”

Lục Tự đặt cốc rượu xuống, hơi ngả người về phía trước: “Cô em cũng phải chơi cùng đấy!”

Phong Ấn choàng qua vai Lôi Vận Trình, mỉm cười càn rỡ: “Không thành vấn đề!”

Nói là kích thích chứ trò chơi rất tế nhị. Mỗi vòng sẽ chọn ra một hoàng tử hoặc công chúa, bị bịt mắt và bốc số, ai bị bốc trúng sẽ được người ngồi bên tay phải của mình đưa ra hai câu hỏi, trả lời không được

hoặc từ chối trả lời hoặc đáp án không được tán thành sẽ bị phạt. Mỗi câu hỏi sẽ có hai cơ hội trả lời, lần thứ hai mà qua ải thì không ai bị phạt, nếu vẫn không thể qua ải thì cả hai cùng phải chịu phạt.

Lôi Vận Trình nhìn bọn họ chơi mấy vòng, càng lúc càng cảm thấy kinh ngạc. Chu An Đạt là thám nhắt, bị hoàng tử bốc phải đến mấy lần là bị phạt gần ấy lần, đến cuối cùng ngay cả cái quần cũng chuẩn bị bị lột ra. Anh ta bức xúc đến mức ném luôn cái kính xuống rồi lại cúi xuống quay vòng vòng. Nhìn thấy Lôi Vận Trình đang ngậy người ra, anh ta liền nói: “Đến lượt em đấy Lôi tiểu thư!”

Lôi Vận Trình bị kéo lên cái ghế sô pha ở chính giữa, bịt mắt lại, Chu An Đạt đưa ra cái hộp đựng lá thăm đến trước tay cô: “Em rút đi, xem xem kẻ nào xui xẻo!”

Cô hít một hơi thật sâu, đưa tay ra đảo các lá thăm lên.

Những người ngồi bên dưới sau mỗi vòng đều đổi chỗ ngồi để tránh bị ăn gian. Lần này Lục Tự ngồi ở ngay bên cạnh Phong Ấn: “Hạ Viêm Lương về rồi, có biết chưa?”

- Gặp mặt rồi! – Phong Ấn hỏi vận lại: “Thế còn vị kia của nhà mày thì sao?”

- Mày nói ai? Giải tán từ sớm rồi, lần này về nhà tao lại sắp xếp cho tao đi xem mắt chứ, mày đến mức đó chưa? – Lục Tự liếc mắt nhìn Lôi Vận Trình, nói: “Cô bé này cũng không tồi, chỉ có điều hơi non, trông thì ngoan ngoãn nhưng có vẻ ghê gớm, cái miệng chua ngoa ra phết!”

Phong Ấn đắc chí nghịch bộ bài trong tay: “Đúng là không tồi!”

Lục Tự cười đều cẳng hỏi: “Hai người đến mức độ nào rồi?”

- Động vào cô ấy là bị bố với anh cô ấy giết chết đấy, tao thà bị rơi từ trên máy bay xuống còn hơn chết trong tay hai cha con nhà ấy!

Lục Tự cũng có loáng thoáng hay biết ân oán của hai nhà: “Mày có thích con bé không?”

Phong Ấn nhếch môi, đôi mắt phảng phất vẻ lạnh lùng tàn khốc: “Tao có đem người mà tao thích đến những nơi thế này không?”

Lúc này Lôi Vận Trình đã chọn được lá thăm: “Em chọn cái này!”

Nhìn rõ lá thăm rồi, Phong Ấn liền mở lá thăm ra, ném ra trước mặt bàn, đám thanh niên trước mắt đều ồ lên cười. Lục Tự lập tức vui mừng vỗ tay, thì thầm nói: “Vây tao chốt hạ con bé này!”

Phong Ấn không nói gì, Lục Tự đương nhiên coi là anh ta thầm mặc nhận, giơ tay lên ra hiệu ọi người im lặng, mỉm cười tuyên bố với Lôi Vận Trình: “Xin lỗi nhé cô em, em rơi vào tay anh rồi!”

Nghe thấy giọng nói là Lôi Vận Trình nhận ngay ra là Lục Tự. Lôi Vận Trình bất mãn bĩu môi: “Vây thì mong anh nương tay cho!”, cô không được tháo bịt mắt nên không biết người cô bốc trúng là ai, chỉ hi vọng có thể thuận lợi trả lời hết hai câu hỏi, không để liên lụy đến người vô tội.

Lục Tự trầm mặc giây lát rồi nói: “Đối tượng em tặng nư hôn đầu có ở trong này không?”

Phong Ấn chịu không nổi giơ chân đạp cho hấn một cái, mọi người liền phì cười. Lôi Vận Trình trả lời gằn như chẳng cần nghĩ: “Có!”

Tiếng huýt sáo vang lên. Phong Ấn chống cằm nhìn cô vẻ chẳng liên quan. Lục Tự chẳng chút bất ngờ, xem ra thiên tình sử của con bé này rất đơn giản, hoa rơi hữu ý nhưng nước chảy vô tình, tình cảm đặt nhầm chỗ rồi, chỉ có điều không sao, anh ta có thể uốn nắn được.

- Câu hỏi thứ hai không liên quan đến câu hỏi thứ nhất! – Lục Tự e hèm tượng trưng: “Em có hài lòng về kĩ thuật của Phong Ấn không?”

Về mặt Phong Ấn trở nên rất hào hứng, dường như đang chờ đợi câu trả lời của cô.

Không có liên quan đến câu một ư? Chẳng phải đang ám chỉ kĩ thuật hôn sao? Lôi Vận Trình nghiêng đầu băn khoăn: “Kĩ thuật gì?”

Mọi người bật cười âm ỉ, Chu An Đạt là cười đều cả nhất, lớn tiếng hỏi Phong Ấn: “Cậu đừng nói là chưa giáo dục giới tính cho tiểu thư Lôi nhé!”

Lôi Vận Trình nghe mà không hiểu gì, chỉ biết ngây ra, mặt nóng bừng: “Xin lỗi, em vẫn còn đang đi học...”

Chu An Đạt quay người lại hỏi mọi người: “Đây có phải là lí do không? Có hài lòng với đáp án này không?”

Hài lòng mới lạ, cả đám lắc đầu, Chu An Đạt ngửa hai tay tỏ vẻ bất lực: “Đây là ý kiến của mọi người nhé!”, nói rồi liền trộn lẫn bầy, tám loại rượu lại với nhau đổ vào năm cái cốc to, đặt trước mặt Phong Ấn, lịch sự làm một động tác “mời”.

Phong Ấn bật ngón tay cái lên với anh ta: đúng là rất được, không làm anh chết vì rượu là không chịu buông tha! Tuy nhiên Phong Ấn vừa mới bê cốc đầu tiên lên, Lục Tự đã lên tiếng: “Đội đã cô bé, em vẫn còn một cơ hội. Uống loại rượu này vào rồi không vào bệnh viện mới lạ, thế nên em nghĩ cho kĩ nhé!”

Câu hỏi của Lục Tự rất đơn giản, nhưng đối với Lôi Vận Trình mà nói thì đúng là thuộc dạng “nặng kí”, Phong Ấn bê cốc chờ đợi câu trả lời của cô. Lôi Vận Trình cắn chặt môi, lông mày nhíu chặt, cô có một cảm giác, người bị cô bốc trúng lại chính là Phong Ấn? Trong đám đông, chắc chắn có ánh mắt của anh đang hướng về phía cô.

- Em không biết... bọn em vẫn chưa... - cô lí nhí đáp. Lục Tự cố ý đến trước mặt, cúi xuống nâng cằm cô lên, hỏi: “Xin lỗi nhé, anh chưa nghe rõ!”

Lôi Vận Trình hít một hơi thật sâu: “Em không biết, bọn em chưa từng làm!”

Chu An Đạt la lên: “Không phải chứ? Phong Ấn, cậu ghê gớm thật đấy! Mặc dù Lôi tiểu thư có hơi nhỏ tuổi nhưng khuôn mặt cũng không đến nỗi nào. Cậu kén ăn quá lại tổn hại đến thân đấy!”

Phong Ấn cười không ra tiếng: “Cậu nói gì thì là thế đi!”

Chu An Đạt biết chẳng còn trò gì thú vị đành vỗ vỗ cái hộp, nói: “Vòng tiếp theo đi!”

- Khoan đã! - Lục Tự giữ tay Lôi Vận Trình đang định tháo khăn bịt mắt ra: “Anh chưa hài lòng về cái đáp án này!”

Lôi Vận Trình chột chột dạ, theo quy định thì chỉ cần có một người không đồng ý thì công chúa và cả người bị rút trúng sẽ bị phạt: “Nhưng mà em chỉ nói sự thật thôi!”

- Bất luận em nói thật hay dối, anh vẫn nói là anh không hài lòng! - Lục Tự xoa xoa cằm, nêu ra nội dung phạt: “Phong Ấn, nếu có phải vào bệnh viện thật thì tao chi tiền viện phí ày, đừng cố nữa, mau uống đi!”

Người bị cô rút trúng đúng là Phong Ấn.

Lôi Vận Trình tháo cái bịt mắt ra ném xuống đất, chạy đến đứng chỗ Phong Ấn, cướp lấy cái cốc: “Đừng uống!”

Phong Ấn tóm lấy cái cánh tay cô, lấy lại cái cốc: “Có nhớ anh nói gì với em không? Ở đâu thì có quy định riêng ở đó!”

Lôi Vận Trình còn chưa kịp nói thêm đã bị một cánh tay kéo lại, lưng và phải một lồng ngực rắn chắc. Giọng nói của Lục Tự vang lên trên đầu cô: “Đến lượt em bị phạt rồi cô bé, chúng ta cần ngồi riêng với nhau mười lăm phút đấy!”

- Tôi không thích! - Lôi Vận Trình bực bội gạt tay hắn ra: “Phong Ấn, rượu để em uống thay anh, anh đi riêng với anh ta đi!”

Lục Tự cười khùng khục: “Định chơi ăn gian à, cậu ta đã đồng ý là không có ý kiến gì rồi, em còn nhỏ nên anh sẽ không so đo đâu!”

Phong Ấn cũng cười không nói gì, đưa tay lên xoa đầu cô: “Trình Trình, có phải sợ rồi không? Đối với anh mà nói mười cốc anh cũng chấp nhận!” Bàn tay Phong Ấn trượt xuống gáy cô, kéo cô lại gần, thì thầm vào tai cô: “Anh đã nói gì, em còn nhớ không? Chơi không được thì đừng theo anh ra ngoài, chúng ta không

phải người ở cùng một thế giới, em cứ cố ép buộc mình. Em khinh thường Hạ Viêm Lương đúng không, nhưng lúc này chỉ ít cô ta cũng không làm cho anh mất mặt!”

Thái độ thù địch của cô dành cho Hạ Viêm Lương bắt đầu ngay từ khi hai người qua lại với nhau, Phong Ấn hiểu rõ điều đó.

Trái tim Lôi Vận Trình như thắt lại, mắt tròn tròn nhìn anh, hai bàn tay siết chặt lại. Khóe môi Lục Tự khẽ nhếch lên, vẫy tay với Chu An Đạt: “Tính thêm năm cốc của cô bé này cho Phong Ấn!”

- Hài, lần đầu tiên có người chơi bắn thể này đây! – Chu An Đạt oán thán rồi bắt đầu pha rượu.

Lôi Vận Trình thở dài, cúp mắt xuống, nói: “Ai chơi bắn? Chỉ có mười lăm phút thôi mà, tôi chơi đến cùng là được chứ gì!”

Lục Tự hào hứng búng tay đánh tách một cái rồi kéo tay cô vào một căn phòng nhỏ ở bên cạnh. Bên trong không bật đèn, rất tối. Lôi Vận Trình vừa vào bên trong đã bị Lục Tự ấn vào tường, tay nâng cằm cô lên. Lôi Vận Trình đã sớm có sự chuẩn bị, giơ tay lên chặn lại nhưng sức cô làm sao chọi lại một gã đàn ông trưởng thành? Tay cô nhanh chóng bị Lục Tự giữ chặt.

- Cảnh cáo anh chớ có động tay động chân với tôi! – Lôi Vận Trình lạnh lùng đe dọa, chẳng chút sợ hãi, điều này khiến Lục Tự hơi kinh ngạc, nhìn cô thăm dò qua ánh đèn nhấp nháy:

- Có thể nói cho anh biết em thích Phong Ấn nhiều đến đâu không?

- Liên quan quái gì đến anh?

- Đúng là không có liên quan gì, chỉ có điều anh nói cho em biết, trong mười lăm phút này, anh có làm gì em đi nữa cũng được coi là hành động trừng phạt hợp lý! – anh ta cúi đầu: “Là Phong Ấn đồng ý đấy!”

Cô chẳng có cơ hội nói gì thêm đã bị môi anh ta bịt chặt lại. Phản ứng đầu tiên của cô không phải là phản kháng, cuối cùng cô cũng hiểu ra tại sao mình lại cảm thấy kì quái lúc ở rạp chiếu phim rồi: Phong Ấn từ đầu đến cuối không hề hôn lên môi cô...

Trong tim trào lên một cảm giác đau đớn như bị kim đâm, còn cả cảm giác tê tái đủ để cô cảm thấy thê lương.

Phong Ấn ở bên ngoài dưới sự cổ động của mọi người đã uống liền năm cốc rượu mạnh pha trộn. Thứ chất lỏng ấy chảy qua cổ họng, vào trong dạ dày, thiêu đốt toàn thân anh.

Chu An Đạt đưa cho Phong Ấn một cốc nước lọc: “Nếu có Hạ Viêm Lương ở đây, chắc chắn cậu thà uống đủ mười cốc chứ không chịu để cô ấy ở riêng với Lục Tự đúng không?”

- Thế ư?

Anh nhếch mép cười, Chu An Đạt vỗ vỗ vai anh: “Có đúng hay không tự cậu hiểu rõ!”

Phong Ấn liếc căn phòng nhỏ đóng kín cửa, ánh mắt sâu thẳm khó đoán.

...

Trong bữa tiệc mừng ngày thành lập công ty, Lôi Khải dẫn theo vợ đi tham dự đến tận nửa đêm mới về đến nhà. Lôi Dật Thành đang ngủ lơ mơ trên ghế sofa bị ông đá dậy: “Trình Trình đâu?”

Lôi Dật Thành dụi mắt giả bộ ngốc: “Đang ở trên gác đọc sách ạ!”

- Trên lầu đọc sách ư? – Lôi Khải cố ý hỏi vặn lại, đưa tay kéo cà vạt ra, bởi vì uống nhiều rượu nên mắt ông sáng quắc lên, ánh mắt sắc lạnh khiến Lôi Dật Thành phải rùng mình. Lôi Khải lúc này khó đối phó hơn bình thường nhiều.

Thương Tiểu Thuyền tẩy lớp trang điểm, vươn vai một cái rồi xuống lầu: “Con trai cưng à, tối nay mẹ chưa ăn no!”

Lôi Dật Thành như tội phạm nhận được lệnh đặc xá, vội vàng phi ngay vào bếp, tránh xa tầm tấn công của Lôi Khải: “Còn ít cơm đấy, cơm rang mẹ nhé!”

- Cũng được! – Thương Tiểu Thuyền nhón chân hôn lên mặt con trai một cái: “ai mà lấy được con trai ta thì thật là có phúc!”

Lôi Khải tìm đến số của Lôi Vận Trình, chần chừ hồi lâu chưa gọi đi. Điều thuốc trên khoe miệng đột nhiên bị giật ra, thay vào đó là một quả nho đã bóc vỏ. Ông đón lấy chùm nho trên tay bà, bóc vỏ cẩn thận rồi bón vào miệng bà: “Con gái đúng là con của em, lì lợm khủng khiếp!”

Thương Tiểu Thuyền nhoẻn miệng cười, lông mày nhướng lên: “Lì lợm là cách nói của các anh thôi, cái này phải gọi là kiên trì! Em rất mừng vì nó giống em!”

Hồi đầu nếu không phải nhờ sự kiên trì này thì làm sao bà có thể khiến cho người đàn ông từng một thời là công tử hào hoa, phong độ ngồi ngời ngời như ông lại chịu ngồi bóc vỏ nho cho bà ăn như thế này?

Lôi Khải cố nén giận, Thương Tiểu Thuyền vuốt vuốt hai hàng lông mày đang nhúu chặt của chồng: “Em không cho rằng Trình Trình làm sai chuyện gì, anh cứ không hẳn vì chuyện nó muốn làm phi công mà cứ gài người con bé thích chính là Phong Ấn đúng không?”

- Anh biểu hiện rõ ràng thế cơ à?

- Còn phải biểu hiện hay sao, có dùng gót chân mà nghĩ cũng đoán được! – Thương Tiểu Thuyền bĩu môi: “Đàn bà cứng đầu, đàn ông nhỏ nhen; câu này quả không sai. Anh cứ nhất định phải trút hết thù oán với Phong Hạo lên người Trình Trình hay sao? Lá đơn đăng kí của Trình Trình em kí rồi. Em không biết nó với Phong Ấn sau này sẽ ra sao, chỉ biết nếu anh không để nó đi, nó sẽ tiếc nuối cả cuộc đời. Nhưng nó sẽ không hận anh đâu, vì nó là con gái của anh mà!”

Thương Tiểu Thuyền khẽ thở dài, cởi cà vạt ra cho Lôi Khải: “Cũng giống như trước đây nếu anh không cho em cơ hội ở lại bên anh, em cũng sẽ không hận anh! Nhưng sẽ nuối tiếc cả đời, có chết cũng không nhắm mắt được!”

Đôi lông mày của Lôi Khải nhúu chặt lại, đôi mắt thâm trầm đầy suy tư.

Bên ngoài nhà họ Lôi, người lái xe thuê đang đứng ở bên ngoài chờ đợi.

Lôi Vận Trình nhìn chăm chăm vào cái đồng hồ hiển thị giờ, cuối cùng đồng hồ cũng hiển thị con số 0, cuộc hẹn hò cuối cùng đã chấm dứt. Phong Ấn ngã ghế xe ra, gối đầu lên tay, mắt nhắm nghiền nghỉ ngơi. Buổi tối uống nhiều quá, dạ dày như đang thiêu đốt.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi, Lôi Vận Trình đã bình tĩnh hơn nhiều: “Anh đỡ hơn chưa? Có cần đi bệnh viện không?”

- Không cần, không to tát như Lục Tự nói đâu!

Lôi Vận Trình sụp mắt xuống trong vài giây: “Em có chuyện muốn nói với anh!”

- Anh đang nghe đây! – Phong Ấn uể oải đáp.

Lôi Vận Trình mở cửa xe đi về phía bên Phong Ấn, kéo cửa xe ra: “Anh ra đây!”

Phong Ấn mở mắt ra, ra khỏi xe theo lời Lôi Vận Trình yêu cầu: “Nói đi!”

Anh một tay chống vào nóc xe nhìn cô. Trên môi cô đến giờ vẫn còn dấu tích của việc bị hôn, đây là kiệt tác của Lục Tự. Phong Ấn lấy tay chạm vào: “Oái, sưng hẳn rồi, Lôi Dật Thành mà biết sẽ đánh anh chết!”

Phong Ấn tưởng rằng cô sẽ tặng cho anh một bạt tai, nào ngờ cô lại nhoẻn miệng cười: “Em sẽ nói với anh ấy đây không phải là do anh làm!”

- Thế thì cậu ta lại càng chửi anh ấy chứ! Lôi Dật Thành luôn lo lắng, bảo vệ cho em đấy, em có biết không?

- Thế nên anh và anh ấy đã thỏa thuận điều gì với nhau rồi phải không? – Lôi Vận Trình nhìn thẳng vào mắt Phong Ấn: “Thấy em khó mà bỏ cuộc? Ngoan ngoãn thi đại học, cảm hận anh hoặc quên hẳn anh đi? Là như vậy có phải không?”

Câu hỏi thẳng thắn của cô khiến cho Phong Ấn ngây ra, con nhóc này nghĩ ra được những điều này khiến cho anh không khỏi ngạc nhiên: “Sao em lại có suy nghĩ như vậy?”

- Anh có dám nói là không phải không? Gọi anh ấy ra đây đối chất đi! – Lôi Vận Trình lấy điện thoại trong túi ra làm bộ chuẩn bị gọi.

Cãi cọ là phương thức cư xử của hai người từ nhỏ đến lớn, nhưng Phong Ấn chưa bao giờ làm tổn thương cô, thế nhưng hôm nay thì khác, cô tin chắc rằng đó là do anh cố ý chứ không phải do bản tính của anh.

Phong Ấn không ngăn cô lại: “Trình Trình, anh chẳng ngại nói ra câu này, em không đáng để anh phải hao tâm tốn trí như vậy!”

Bàn tay cô siết lại thành nắm đấm, mặc dù đã xác định từ trước chuyện này nhưng nghe rồi vẫn khiến cho đau lòng.

- Chuyện tối nay không phải anh cố ý với em. Trước đây, anh ở trước mặt em với thân phận là anh em với Lôi Dật Thành hoặc là anh trai của em. Anh cũng có thể chăm sóc tốt cho em. Nếu em không muốn làm em gái thì anh chỉ có thể cho em nhìn thấy mặt khác của anh. Anh đối xử với phụ nữ từ xưa đến nay đều như vậy. Em là Răng Thép hay là một cô gái bình thường đối với anh có ý nghĩa khác nhau, em là một cô gái thông minh, chắc em hiểu ý của anh!

Anh đưa tay lên định chạm vào tóc cô nhưng cô đã tránh đi: “Em không hiểu, nếu em không phải là Lôi Vận Trình, anh cũng sẽ không làm như vậy, bởi vì quan hệ của bố em và bố anh ư?”

- Chẳng liên quan gì đến người ấy hết, nếu như em không phải là Lôi Vận Trình thì đối với anh càng chẳng có ý nghĩa gì, chỉ là một cô gái xinh đẹp mà thôi. Anh cũng chỉ là có hứng thú với ngoại hình của em mà thôi! – Phong Ấn cố ý nâng cằm cô lên, ánh mắt dừng lại nơi bờ môi cô, vết đỏ trên môi ấy rất rõ ràng: “Em không hề hiểu anh, tình cảm quá mù quáng, chuyện tình yêu không phải đơn giản như em nghĩ đây, cần phải gánh vác rất nhiều thứ, ở độ tuổi của em thì chưa hiểu hết được đâu!”

- Nếu như đến độ tuổi mà em hiểu được thì sao? Dù gì em cũng phải lớn lên, anh không thể đợi em ư? – lúc nói ra câu này, Lôi Vận Trình không hề có ý cầu xin, anh chỉ nhận ra sự không can tâm và sự căm hận.

Tại sao anh phải đợi em chứ? Phong Ấn cười khẩy, nhưng không nói ra, hôm nay cô phải chịu đựng quá nhiều cú sốc rồi.

Anh không nói, nhưng cô đã hiểu được nụ cười của anh, đôi mắt nhìn anh đang đỏ dần, cô cố hết sức để kìm nén: “Phong Ấn, em muốn anh đợi em!”

Phong Ấn xoa xoa đầu cô rồi cúi đầu nhìn xuống đồng hồ: “Muộn lắm rồi, em về nhà đi, anh cũng phải đi rồi!”, rồi như chợt nhớ ra điều gì, anh lấy điện thoại của cô và nhập vào một con số: “Là Lục Tự đấy, về chuyện chiêu sinh phi công, có gì không hiểu em cứ hỏi hắn, anh sắp phải quay lại quân đội rồi!”

Lục Tự đã để mắt đến cô, còn anh trở thành người mai mối cho cô, hay nói cách khác anh đang cố tìm cách gạt bỏ hết mọi phiền toái.

- Chẳng phải anh không thích em vào không quân ư? – nước mắt Lôi Vận Trình sắp trào ra đến nơi, cô lén bẹo vào đùi mình một cái để dùng cơn đau đánh lạc hướng chú ý của bản thân, cô không muốn khóc trước mặt anh, như thế sẽ khiến cô cảm thấy nhục nhã. Có đôi khi cố chấp đến cùng cũng là một cách để tự bảo vệ mình, không bảo vệ được trái tim nhưng vẫn có thể bảo vệ sự tự tôn.

- Đúng là anh không thích, phi công không phải là chuyện đùa. Nhưng nếu em kiên quyết thì anh cũng chẳng có quyền gì mà can thiệp! – thái độ thần nhiên của Phong Ấn khiến cho Lôi Vận Trình căm hận vô cùng. Cô siết chặt cái điện thoại trong tay, hít một hơi thật sâu rồi rời từ từ vòng tay ôm quanh eo anh, kiễng các đầu ngón chân lên tìm kiếm đôi môi anh.

Hoàn toàn nằm ngoài dự liệu, Phong Ấn lần này không hề từ chối, chỉ hơi ngây ra, cúi đầu hôn lên môi cô, dường như để che đi dấu vết mà Lục Tự đã để lại.

Nếu như anh nghĩ rằng đó là dấu vết của nụ hôn thì anh đã nhầm. Vào khoảnh khắc môi anh ta chạm vào cô, cô đã há miệng cắn anh, trong chớp mắt, trong miệng hai người nồng mùi máu tanh.

- Đau không? Tặng anh làm kỉ niệm đấy!

Lôi Vận Trình thoát ra khỏi vòng tay anh, ung dung dùng mu bàn tay lau sạch vết máu trên miệng, quay người bỏ đi. Cô quệt sạch nước mắt, vừa đẩy cổng bước vào sân nhà thì bước chân đã khựng lại.

Lôi Khải im lìm ngồi trên chiếc ghế ngoài trời trong sân vườn lạnh lùng nhìn cô, khuôn mặt ông chìm trong bóng tối nên không thể nhận ra biểu cảm trên mặt.

- Bố, bố còn chưa đi ngủ à? – Lôi Vận Trình rụt rè đóng cửa lại, không biết bố đã nhìn thấy những gì rồi.

- Buổi hẹn hò đầu tiên trong đời vui vẻ chứ hả? – Lôi Khải đứng dậy đi đến trước mặt con gái, lướt nhìn đôi mắt và cặp môi đỏ lựng của con, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Vào nhà đi!”

Lôi Vận Trình không ngờ có thể qua cửa ải dễ dàng thế, cô đã chuẩn bị sẵn tư tưởng bị ăn đòn rồi.

Tiếng bước chân của cô biến mất hồi lâu, Phong Ấn mới sực tỉnh, xoa xoa đôi môi bờ môi, không khỏi nghiêng răng trề trạo vì đau: con nhóc này thật là tàn nhẫn, “mạnh miệng” đến sợ.

Ngồi vào trong xe, anh dõi mắt nhìn lên kính chiếu hậu theo thói quen, vội vàng bảo lái xe thuê chờ một chút, anh thở mạnh một cái rồi đẩy cửa bước xuống.

Lôi Khải dựa lưng đứng đó chờ anh, hai tay khoanh trước ngực, thân hình cao lớn tỏa ra thứ gì đó khiến cho người đối diện cảm thấy áp lực. Lúc Phong Ấn đi đến gần Lôi Khải, lòng thầm nghĩ không biết có bị ông ấy tấn ột trận không nữa, anh đã chọc vào ai thế này?

- Cháu đã đưa con gái bác nguyên vẹn trở về rồi đấy ạ!

- Nguyên vẹn ư? – Lôi Khải không thể nào không nhận ra vết thương trên môi anh.

- Ít nhất nhìn bên ngoài thì là như thế, còn về tâm lí thì... Sẽ nhanh hồi phục thôi!

- Nếu không thể hồi phục được thì sao?

- Thế thì bác ra đề khó cho cháu rồi, cháu cũng không nghĩ ra được cách nào hiệu quả để khiến cô ấy chủ động bỏ cháu cả! – khiến cho cô chủ động từ bỏ mà gặp ít tổn thương nhất, thà đau một lần rồi thôi còn hơn.

Lôi Khải khẽ thở dài: “Ta đã đánh giá thấp khả năng chịu đựng của nó. Phong Ấn, cậu có thể không thích nó, nhưng nếu muốn nhân cơ hội này để chơi đùa con bé thì ngày trước ta xử bố cậu thế nào, bây giờ ta sẽ xử cậu như thế, cậu nên tự biết thân biết phận đi!”

Lôi Khải nói xong liền phẩy tay đi vào, để mặc Phong Ấn đứng ngây ra đó, vừa lật đật đi ra xe vừa ngoảnh đầu lại nhìn, mặt mày nhăn nhó, sao anh lại dây vào cái nhà đó cơ chứ, người nào người này đều thích bạo lực.

Sáng ngày hôm sau, Lôi Khải ăn sáng xong, lúc chuẩn bị đến công ty còn đánh mắt nhìn lên lầu. Phòng của Lôi Vận Trình rất yên tĩnh: “Gọi nó dậy ăn sáng đi!”

Lôi Dật Thành cắn nửa cái bánh mì, lấy chìa khóa dự phòng mở cửa phòng em gái, chỉ nhìn thấy Lôi Vận Trình vẫn đang mặc cái váy của tối qua, ngồi thẳng đờ ra giường như một cái thi thể, đôi mắt mở to, toàn thân cứng đờ. Anh ngồi xuống bên cạnh sờ trán cô, xác định cô không bị ốm liền nói: “Mau dậy ăn sáng đi!”

- Bố đi rồi à?

- Đi rồi!

- Mẹ đâu?

- Giờ này chắc chắn vẫn còn ngủ!

Lôi Vận Trình quay người lấy chăn đắp lên mình. Chẳng mấy chốc Lôi Dật Thành đã nhìn thấy cái chăn khê rung lên, từ bên trong phát ra tiếng nghẹn ngào. Âm thanh rất nhỏ, như tiếng chó con rên ư ử, anh

lặng lẽ ăn hết cái bánh mì, giúp cô nhét hết sách vở của ngày hôm nay vào trong cặp sách: “Hôm nay em chỉ phải học buổi sáng, nếu tâm trạng không tốt, không muốn đi thì để anh xin nghỉ cho em!”

Lôi Vận Trình gạt phắt cái chần ra, ngồi bật dậy nói: “Em làm sao mà anh phải xin nghỉ học cho em? Bởi vì em thất tình ư? Bởi vì em bị người mà em thích từ chối ư? Anh cũng biết rõ chuyện của em quá nhỉ? Anh và Phong Ấn đã lên kế hoạch sẵn như thế nào hả? Có thể nói cho em biết hay không? Nói cho em biết có phải em sẽ ngoan ngoãn phối hợp với các anh không?”

Sắc mặt Lôi Dật Thành sầm xuống: “Sao em lại nói như vậy với anh hả?”

- Em nói sai ư? – Lôi Vận Trình gào lên, nhảy xuống giường giật lấy cái cặp sách trên tay anh rồi ném phăng xuống đất: “Anh định dùng cách này để khiến em phải từ bỏ chứ gì? Nếu em không từ bỏ thì sao? Các anh định làm tiếp thế nào hả?”

- Lôi Vận Trình, chú ý đến thái độ của em chút đi! – Lôi Dật Thành vốn đã nóng tính, sao có thể không quát lên với cô: “Nhìn cho rõ em đang nói chuyện với ai đi!”

- Lôi Dật Thành, chính anh mới phải nhìn cho rõ anh đang vạch kế hoạch cho ai đấy! Em là em gái của anh! Anh thông minh, em cũng chẳng phải con ngốc! Đừng tưởng em chẳng biết gì cả!

Ánh mắt Lôi Dật Thành chợt trở nên sắc lạnh, anh giơ cao tay lên vung xuống nhưng rồi lại dừng khựng lại trong không trung. Đôi mắt Lôi Vận Trình ngân ngấn nước, cố gắng đè chặt cảm xúc để nước mắt không trào ra: “Rốt cuộc em đã làm gì sai? Chẳng phải chỉ là vì em thích anh ấy thôi sao? Sao mọi người ai cũng muốn đánh em thế?”

Lôi Dật Thành thu tay lại, siết chặt thành nắm đấm: “Em chắc chắn là anh đặt kế hoạch ra với em ư? Anh là anh trai em, chỉ muốn tốt cho em, mong em bình yên trưởng thành, đi học, lấy chồng, vui vẻ sống hết đời, anh âm mưu như thế đấy!”

- Nếu như chị Tử Du là niềm vui của anh, vậy thì Phong Ấn là niềm vui của em, anh từ bỏ chị Tử Du đi thì em sẽ từ bỏ Phong Ấn!

Tim Lôi Dật Thành như thất lại, không ngờ cô lại dành nhiều tình cảm cho Phong Ấn đến thế: “Hai chuyện này là khác nhau!”

- Tình yêu của anh là tình yêu, còn tình yêu của em là trò đùa hả? – Lôi Vận Trình lau nước mắt, quay người đi ra tủ quần áo lấy đồng phục mặc vào rồi xách cặp sách đi ra ngoài, đi đến cửa còn ngoảnh lại hỏi anh:

- Có phải vì em còn ít tuổi nên chuyện tình cảm của em trong mắt mọi người là có thể tùy tiện xem thường và bị chà đạp? Các anh tưởng rằng đó chỉ là những hành động nông nổi tuổi trẻ, là do em nhất thời bốc đồng, cho dù có bị bỏ rơi cũng chẳng đau đớn gì, có đúng không?

Lôi Dật Thành tròn tròn mắt nhìn cô, không nói được câu nào, thật không dám tin đây là cô em gái nhỏ nhí nha nhí nhố của mình thường ngày.

Chẳng nhẽ anh đã sai...?

Ở một đầu khác của thành phố này, có người vì say rượu mà đau đầu khủng khiếp, có người vì nhớ lại một nụ hôn mà suốt đêm không ngủ được. Phong Ấn mới sáng ra đã đánh thức bởi điện thoại, bên ngoài cửa là Lục Tự đang tay xách hai suất ăn sáng, bộ dạng thê thảm nói: “Tao mời mày ăn sáng đây!”

Phong Ấn bực bội trừng mắt với Lục Tự rồi xoay người đi thẳng vào trong nhà: “Mày không biết là tao uống nhiều, cần phải nghỉ ngơi sao?”

Lục Tự mặt dày cười hỉ hả: “Có chút rượu đó thấm vào đâu!”

Phong Ấn day day hai huyệt thái dương: “Có chuyện gì thì mau nói đi, hành tào cả tối không ngủ nổi!”

- Không phải mày rượu say lại quay sang dạy giáo dục giới tính cho con bé kia, vật lộn cả đêm không ngủ nổi đấy chứ?

- Không sai! – Phong Ấn mặt mày vô cảm mở hộp cháo ra, húp một miếng. Miếng cháo nóng hổi xoa dịu cái dạ dày đang cuộn lên của Phong Ấn. Lục Tự ngồi bên cạnh không nói không rằng, biểu cảm trên mặt không biết là đang nghĩ gì: “Tin thật đấy à? Tao chỉ nói đùa thôi!”

Lục Tự lắc đầu thở dài: “Tao giấm rồi đấy!”

Phong Ấn khựng người lại một lát rồi gấp một cái bánh bao trong lòng lên: “Mày lần nào cũng giấm, gấp đĩa nào là giấm đĩa đấy!”

- Lần này tao giấm thật đấy!

- Có lần nào tao thấy mày bảo là giả đâu.

Lục Tự chớp chớp mắt, gật đầu: “Cũng phải, chỉ có điều đây là lần đầu tiên tao bị một đứa con gái làm ất ngủ. Hài, mày nói xem con nhóc này quyến rũ ở điểm nào? Tao chẳng qua chỉ hôn nó có một cái thôi mà thật sự không thể nào quên được cái cảm giác ấy.”

- Tao mà biết được sức quyến rũ của nó ở đâu thì có đến lượt mày không hả?

Lục Tự vừa kê cốc cháo lên miệng rồi lại đặt xuống, nghiêm nghị hỏi lại Phong Ấn: “Mày thật sự không có cảm giác gì với con nhóc ấy đấy chứ?”

- Không có! – Phong Ấn trả lời ngay không chút do dự, nhanh đến mức Lục Tự có hơi không tin nổi.

- Không một chút nào ư?

- Sao mày lăm chuyện thế? Nhưng một khi là người con gái mà tao thích, tao tuyệt đối không để cho thằng khác động vào!”, Phong Ấn đặt đĩa xuống, chẳng còn chút khẩu vị nào.

Lục Tự nheo nheo mắt nhìn anh, dường như muốn tìm kiếm dấu vết gì đó trên mặt anh. Phong Ấn lấy khăn giấy lau miệng, châm một điếu thuốc rồi hất hàm hỏi: “Có cần máy phát hiện nói dối không?”

Lục Tự nhếch môi cười: “Đang trong quá trình đề nghị cung cấp tài liệu cụ thể về mục tiêu!”

- Mày định thế nào hả?

- Tán đổ trong một tháng!

Phong Ấn vẫn là một câu đố: “Thế thì phải xem mày có cái bản lĩnh ấy không đã!

Ai cũng nghĩ rằng Lôi Vận Trình sẽ phải ủ rũ, buồn phiền mất vài ngày, nhưng trừ buổi sáng hôm ấy ra, chẳng còn nhìn thấy cô khóc nữa, ngày nào cũng đi học đều đặn, “gặm” những cuốn sách bài tập dày cộp, càng không bao giờ bỏ lỡ những bài tập luyện tập sức khỏe, tất cả mọi thứ diễn ra bình thường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Phong Ấn không khỏi nghi hoặc bỏ cái gậy đánh golf xuống, hỏi: “Không có gì khác thường ư? Bố mẹ cậu gen gì mà sinh ra được đứa con gái như vậy thế?”

Lôi Dật Thành cúi xuống nhìn bóng rồi lạnh lùng hỏi: “Cái gã Lục Tự kia là thế nào?”

Phong Ấn đánh vào quả bóng, nhắm tính vị trí tiếp theo, ngắm chuẩn rồi nói: “Là bạn học của tôi ở học viện hàng không, là anh em cũng là đối thủ, chỉ có điều hiện giờ hắn đã có thêm một thân phận mới: “kẻ tán tỉnh Răng Thép”.

Phong Ấn đang định dốc sức đánh trái bóng đi thì bị Lôi Dật Thành đá một cú vào hông, cả người bổ nhào về phía trước, quả bóng cũng bị hất văng lên, đập xuống đất rồi lăn cho đến chỗ chân Lục Tự.

- Ăn nhầm thuốc súng à? Muốn đánh nhau thì cứ nói một tiếng tôi chiều ngay! – Phong Ấn nhặt cái gậy lên rồi ném sang một góc, bắt đầu xắn cao tay áo lên.

Lôi Dật Thành dí điếu thuốc xuống cái gạt tàn, cởi hai khuy áo, hùng hổ nói: “Chỗ này chật hẹp, không thoải mái, ra bên ngoài đi!”

Hai người một trước một sau hùng hổ đi ra ngoài, khiến cho những người ở trong sân ai nấy đều ngậy ra. Một người chạy qua kéo tay áo Lục Tự: “Đại ca, hai người anh em của anh sắp đánh nhau rồi, anh không mau đi xem sao!”

- Không chết người được đâu, chơi tiếp đi! – Lục Tự chỉ lạnh lùng nói, thậm chí chẳng thèm nhìn. Người kia đành lủi thủi về chỗ. Anh gửi liền hai cái tin nhắn mà đợi suốt cả tối không thấy Lôi Vận Trình trả lời lại nửa chữ, cảm giác bản thân mình thật nực cười. Lục Tự nhặt bóng lên đặt vào vị trí rồi xách cây gậy lên, chuẩn bị đánh bóng vào lỗ.

Lôi Dật Thành tìm một chỗ khá heo hút rồi túm lấy cổ áo Phong Ấn: “Cậu nghĩ gì mà lại đi tìm cho nó một phi công hả?”

- Em gái cậu có sức hút, Lục Tự thích nó ngay từ cái nhìn đầu tiên, còn hôn định tình rồi đấy! – Phong Ấn gạt tay Lôi Dật Thành ra, chỉnh lại cổ áo: “Như thế chẳng phải càng tốt sao, nhân cơ hội chuyển hướng chú ý của nó. Lục Tự rất xuất sắc, chẳng hề thiệt thòi cho Trình Trình đâu!”

Lôi Dật Thành trầm ngâm hồi lâu rồi quay ra bên ngoài cửa sổ, hít thở thật sâu: “Tôi cảm thấy bản thân như một thằng khốn, lại đi để cậu làm nó tổn thương, để cậu coi nó như một quả bóng để đá qua đá lại, chỉ từ chối không thôi còn chưa đủ hay sao mà còn phải đẩy nó sang cho người đàn ông khác?”

Rõ ràng xuất phát điểm là tốt, tại sao lại thành ra cục diện như thế này?

Phong Ấn ngoảnh đầu đi: “Tôi đâu có muốn làm vậy với con bé, nhưng mà đợt nghỉ phép của tôi sắp hết rồi, không làm dứt hẳn chẳng nhẽ cứ dây dưa mãi? Thà đau một lần rồi thôi còn hơn, cậu hiểu không?”

Hiểu, nhưng không phải có một chữ “hiểu” làm lí do là có thể yên tâm để mặc cho con bé bị tổn thương, bóp chết tình yêu trong lòng con bé.

Mấy ngày liền mà vẫn không nhận được tin trả lời, Lục Tự hết kiên nhẫn, liền gọi cho Lôi Vận Trình, nhưng chỉ nghe thấy tiếng nhân viên tổng đài thông báo không liên lạc được. Lục Tự hậm hực uống cạn cốc rượu: “Lôi Vận Trình, không có được cô ta tao quyết không tên là Lục Tự!”

Phong Ấn đang liếc mắt đưa tình với cô gái ngồi bàn đối diện: “Con bé ấy không phải loại chỉ vì mấy câu đong đưa ngọt nhạt của bọn đàn ông mà đổ được đâu!”

Lục Tự đổi sang rượu mạnh: “Người thì nhỏ nhưng tình cảm với mày thì không nhỏ đâu nhỉ, như thế cũng tốt, có được dễ dàng quá cũng chẳng thú vị chút nào. Tán gái cũng giống như lái máy bay, càng đòi hỏi kĩ thuật cao tao càng thích!”

Phong Ấn nhấp một ngụm rượu, chậm rãi mở miệng: “Mày theo đuổi nó thì được, nhưng nếu dùng thủ đoạn xấu xa để lừa nó lên giường thì tao khuyên mày đừng có làm vậy!”

- Nếu tao làm thế thì sao?

- Mày cứ thử xem, cứ chuẩn bị tâm lí gánh chịu trách nhiệm là được rồi! – Phong Ấn đặt cái cốc trên tay xuống, ngả người về phía sau, không khí xung quanh có chút gì đó thay đổi:

- Thôi được rồi – Thôi đi, đám con gái bị mày lừa đâu có ít hơn tao, chẳng qua nó không lọt vào mắt mày thôi, chứ nếu không mày chả xoi rồi ấy chứ! Nói mà không thấy xấu hổ!

- Người ta nói bấy thế mày cũng tin à? Từ trước đến giờ tao chẳng làm gì ép buộc ai cả, đều là tình nguyện từ hai phía thì làm sao nói là lừa gạt được? – Phong Ấn cười, vẻ u ám trước đó đều biến mất.

Hai người trêu chọc nhau một lúc, Lục Tự chợt sáng mắt, hất hàm về phía đối diện: “Là duyên phận hay là tình cờ đây?”

Phong Ấn nhìn theo ánh mắt của Lục Tự, bất chợt nhìn thấy một cô gái có thân hình như một vũ nữ đang nhảy nhót.

- Người tình cũ của mày kia! – Lục Tự thần nhiên để lộ ánh mắt tán thưởng: “Đi một mạch mấy năm rồi đột nhiên quay lại à? Cũng không thấy Lê Duệ đi cùng cô ta, không biết chừng hai người đã chia tay rồi

cũng nên. Mà y với Lê Duệ còn liên lạc với nhau chứ? Tao lâu lắm rồi không có tin tức của Lê Duệ, thằng ranh này mất tăm mất tích đâu rồi nhỉ!

- Sao tao lại liên lạc với nó chứ, mà y đâu có biết chuyện giữa tao với nó, cho dù tao có lòng liên lạc thì chưa chắc nó đã nể mặt! – Phong Ấn ngậm điều thuốc, anh vẫn còn nhớ như in chuyện ngày xưa.

- Cũng đâu đến mức. áy? Chẳng nhẽ mà y còn chưa quên Hạ Viêm Lương sao? – Lục Tự liếc nhìn Phong Ấn, tay cầm cốc rượu hươu hươu che mất tầm nhìn của anh: “Hai người còn có thể nói lại tình xưa không?”

Phong Ấn chỉ cười không nói gì, Lục Tự có hơi ngạc nhiên, hỏi: “Không phải chứ, bị tao nói trúng rồi à?”

Hạ Viêm Lương dường như đã phát hiện ra hai người ngồi bên này, liền nhảy theo điệu nhạc tiến lại gần, khi còn cách hai người khoảng một mét, cô liền lắc người một cái rồi đưa bàn tay ra làm một động tác “mời”.

Những người đàn ông xung quanh đều vỗ tay tán thưởng, Phong Ấn đắn đo hồi lâu rồi nốc cạn ly, đứng dậy cùng tham gia.

Hạ Viêm Lương nhếch môi cười rạng rỡ, cơ thể cứ liên tục chạm vào anh không biết là vô tình hay cố ý, thấy anh không có ý từ chối, cô ta lại càng tiến lại gần: “Em cứ tưởng anh sẽ gọi cho em cơ đấy!”

- Bạn quá, không có thời gian, xin lỗi nhé!

Hạ Viêm Lương không buồn để tâm xem lời anh nói là thật hay giả: “Hôm nay có cần phải làm vệ sĩ cho cô bé họ Lôi nữa không?”

Phong Ấn cúi đầu ghé sát môi cô: “Sao anh cứ cảm thấy câu này của em có vị chua chua nhỉ?”

Hạ Viêm Lương đặt bàn tay lên ngực anh, nhướn mày: “Vẫn rắn chắc như ngày nào!”, vừa nói dứt lời thì cô thấy eo mình bị siết chặt, một bàn tay to đang kéo eo cô sát lại người anh ta.

- Em cũng vậy, vẫn... - về sau của câu nói, Phong Ấn ghé sát vào tai Hạ Viêm Lương thì thầm. Hạ Viêm Lương cười lảng lơ rồi quàng tay qua cổ anh, vô cùng tình tứ.

Cho đến khi Hạ Viêm Lương lên xe của Phong Ấn, Lục Tự vẫn bàng quan ngồi quan sát: “Ăn đồ cũ không phải là phong cách của mà y đâu!”

- Tao tự biết rõ, không thể xài một người đến hai lần, mà y có thể nói cho Trình Trình biết chuyện hôm nay, cứ coi như tao giúp mà y một tay!

Lục Tự hất hàm: “Biến đi, coi chừng kéo chơi quá đà lại hại thân!”

Thương Tiểu Thuyền bê bát canh nóng hôi hổi đi ra khỏi nhà bếp. Lôi Vận Trình từ bên ngoài chạy vào. “Quả cam nhỏ về rồi đấy à, mau ném thử xem mùi vị ra làm sao!”

- Con đi tắm một cái đã! – nói rồi Lôi Vận Trình chạy thẳng lên gác, một lúc sau, tắm rửa sạch sẽ xong liền chạy xuống: “Bố với anh cả đâu hả mẹ?”

Lôi Vận Trình ngồi xuống ghế uống canh, Thương Tiểu Thuyền đứng đằng sau lưng chải đầu cho con gái, mái tóc cô óng ả, tay chạm vào mà chẳng muốn rời ra. Thương Tiểu Thuyền rất thích tết các kiểu tóc cho con gái ngay từ khi còn nhỏ: “Ai cũng có việc bận cả, đàn ông chỉ trừ có lúc ngủ là không bận thôi, có chuyện gì à?”

- Không ạ, không có họ ở nhà con còn thấy thoải mái hơn ấy chứ! – Lôi Vận Trình múc một muôi canh lên húp sì sụp.

- Mẹ rất thích mái tóc con, nếu phải cắt bỏ thì tiếc quá!

Lôi Vận Trình chột khựng lại: “Mẹ, mẹ cũng phản đối con à?”

Thương Tiểu Thuyền kéo cái ghế ngồi xuống bên cạnh cô, âu yếm bẹo cái má đỏ hồng của con gái: “Mẹ chỉ tiếc không nỡ bỏ mái tóc của con thôi, từ nhỏ đến lớn con muốn làm gì có bao giờ mẹ phản đối đâu?”

Lôi Vận Trình cúi đầu đảo bát canh tròng không nói gì, Thương Tiểu Thuyền thở dài: “Thời gian trôi qua nhanh quá, Quả cam nhỏ của mẹ đã lớn bằng ngón này rồi, ngay cả người thương cũng có rồi, mẹ thấy xúc động quá!”

Lôi Vận Trình bật cười: “Chỉ có anh cả mới mắc lừa chiêu này của mẹ thôi!”

- Con ranh vô lương tâm! – Thương Tiểu Thuyền tỏ vẻ tổn thương, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Lôi Vận Trình: “Mẹ hỏi con một chuyện!”

Nụ cười trên mặt Lôi Vận Trình vụt tắt: “Mẹ không cần hỏi đâu, con thật sự thích anh ấy, không hề mù quáng, cũng không phải là sự sùng bái của một thiếu nữ với một người đàn ông trưởng thành, chỉ là thích, một sự yêu thích không bao giờ quên!”

- Chắc chắn thế sao?

Lôi Vận Trình uống một ngụm canh, sụt sịt mũi: “Trước đây con không dám nói cho bố mẹ biết, bảo anh phải giữ bí mật cho con, anh nói con không kiên trì được bao lâu đâu, sẽ quên anh ấy ngay thôi, con cũng hi vọng có thể làm vậy! Lần này anh ấy nghỉ phép về chơi, anh cả vô tình nhắc đến, lúc ấy con suýt khóc, tim như muốn nhảy ra ngoài, bản thân con cũng không hiểu tại sao lại muốn khóc, cảm thấy bản thân thật vô dụng! Mẹ à, con không biết mẹ có hiểu cảm nhận của con không, cứ như thể bị ma nhập ấy, không thể nào kiểm soát được, vốn dĩ cứ nghĩ tình cảm tự tìm đến sẽ khiến anh ấy coi thường, kết quả giờ càng tồi tệ hơn, anh ấy chỉ mong đá con đi càng xa càng tốt!”

Sáu năm xa cách gặp lại người ấy, Lôi Vận Trình đã biết cuộc đời mình sẽ bị hủy trong tay của người ấy. Hai người chỉ có hai kết quả: Thứ nhất: cô yêu anh, anh cũng yêu cô. Thứ hai, cô yêu anh, anh không yêu cô.

Thương Tiểu Thuyền thấy nhói đau trong lòng, con gái hiện giờ đang rơi vào hoàn cảnh của chính mình năm ấy, ở trước mặt Lôi Khải chỉ thiếu điều cầu xin anh ta hãy yêu mình, thế nhưng vẫn phải giữ thái độ ngẩng cao đầu, cố gắng để không gạt bỏ sự tự tôn của bản thân: “Chuyện tình yêu chẳng ai có thể giúp được con đâu!”

Lôi Vận Trình gật đầu: “Con hiểu nhiều lúc con người có thể rơi vào một vòng xoáy không thể tự thoát ra, cho dù bản thân có biết mình không sai, nhưng khi người trên cả thế giới này đều phản đối thì bản thân mình cũng sẽ hoài nghi chính mình! – cô đặt cái thìa xuống, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Thương Tiểu Thuyền: “Nhưng con chưa bao giờ hoài nghi tình cảm của mình dành cho anh ấy, con muốn làm một đứa con gái ngoan ngoãn, không làm những việc khiến bố mẹ phải lo lắng, nhưng con không thể tìm được một lý do nào để thuyết phục bản thân quên anh ấy.”

Thương Tiểu Thuyền vừa định mở lời thì nghe thấy tiếng mở cửa, ngoảnh đầu lại nhìn thấy Lôi Khải về liền đứng dậy: “Anh ăn cơm chưa?”

- Rồi! – Lôi Khải khẽ đáp rồi hờn nhẹ lên trán bà một cái, nhìn Lôi Vận Trình một cái, không nói gì mà đi thẳng lên lầu.

Đêm khuya, Lôi Khải từ thư phòng về phòng ngủ, nhẹ nhàng leo lên giường. Thương Tiểu Thuyền nằm sát lại gần chồng, ôm lấy cánh tay ông, tìm kiếm một tư thế dễ chịu nhất.

- Em còn chưa ngủ à? – Lôi Khải biết Thương Tiểu Thuyền từ xưa đến nay hay mất ngủ nên lúc nào cũng thấy xót vợ.

Thương Tiểu Thuyền trong bóng tối càng ôm siết lấy chồng: “Lôi Khải, nhiều lúc em thực sự thấy sợ. Nếu như hồi đó em không kiên trì đến cùng, nếu không chịu nổi sự lạnh lùng cự tuyệt của anh thì có lẽ bây giờ, người phụ nữ nằm bên cạnh anh không phải là em rồi!”

Lôi Khải mỉm cười: “Anh tàn nhẫn thế sao?”

- Em nói như thế là đã nể mặt anh lắm rồi đấy! – Thương Tiểu Thuyền hừ giọng: “Ít nhất bây giờ Phong Ấn là bạn của Dật Thành nên mới đối xử với Quả cam nhỏ của chúng ta tốt như thế, lúc đó anh chỉ mong có thể bán quách em đi, không thì cũng chỉ mong có thể thẳng tay “xử lý”, so về sự tàn nhẫn thì Phong Ấn còn kém anh xa.

Lôi Khải lúc còn trẻ quả là đồ khốn, cũng may cuối cùng hai người vẫn ở bên nhau. Lôi Khải vòng tay ôm lấy Thương Tiểu Thuyền: “Nói như vậy có nghĩa là anh vẫn phải cảm ơn nó đã nhẹ tay với con gái mình ư?”

Cứ nhắc đến chuyện này là Lôi Khải lại thấy không vui, Thương Tiểu Thuyền thu mình trong lòng Lôi Khải, cười nói: “Người ta đều nói con gái là người tình kiếp trước của bố, là kẻ thù của con rể, anh không biết khẩu khí của anh rất giống như đang ghen à?”

- Đi ghen tuông với con gái mình mà em không thấy ngại à! – nói đến đây Lôi Khải chợt cảm thấy có gì không ổn: “Cái gì mà con rể, nó có muốn lấy con gái mình cũng phải được phép của anh đã, nó có mang cả cái tập đoàn nhà họ Phong ra làm lễ vật anh cũng chẳng thêm!”

Thương Tiểu Thuyền chẳng buồn quanh co nữa, chống tay lên nhìn chồng: “Lúc tối anh có nghe thấy những điều Quả cam nhỏ nói không?”

- Có, anh không mong nó chọn con đường này! – Lôi Khải kéo Thương Tiểu Thuyền vào lòng, trầm ngâm không nói.

- Tiểu Thuyền, anh không nỡ nhìn nó chịu khổ, anh luôn tự nhủ sẽ luôn khiến cho em và các con hạnh phúc!
- Không biết bao lâu sau Lôi Khải mới lên tiếng.

Cổ họng Thương Tiểu Thuyền chợt thấy nghẹn ngào, bà khẽ nhoẻn miệng cười: “Hổ phụ sinh hổ tử, anh xem thường Trình Trình quá rồi đấy!”

Càng không có được lại càng muốn có có lẽ là căn bệnh phổ biến của đàn ông, Lục Tự đương nhiên cũng chẳng phải ngoại lệ. Sự từ chối của Lôi Vận Trình đã sớm nằm trong dự đoán của anh ta, nhưng từ chối đến mức triệt để như thế thì đúng là ngoài dự đoán.

Gần đây đủ các bài kiểm tra lớn nhỏ, với tư cách là lớp trưởng, Lôi Vận Trình thường phải ở lại giúp đỡ cô giáo chấm bài sau giờ tan học. Lúc ra khỏi trường, trời đã nhá nhem tối, không khí ngột ngạt cùng với mấy tiếng sấm khan dự báo trời sắp có mưa lớn. Trước khi Lôi Vận Trình ra về, cô giáo chủ nhiệm có tìm cô nói chuyện, nếu không có lẽ cô đã về đến nhà từ lâu rồi.

Một chiếc ô tô màu đen đi theo sau cô. Vừa ra khỏi cổng trường Lôi Vận Trình đã nhìn thấy, chỉ có điều cô coi như nó không tồn tại mà thôi. Một ngày thời tiết tồi tệ như vậy cộng thêm với cái tội danh mà cô chủ nhiệm chụp lên đầu cô khiến cho cô gần như rơi vào vực thẳm của sự nổ tung. Lục Tự một tay giữ vô lăng, ánh mắt dán chặt trên người Lôi Vận Trình, cô đi anh ta cũng đi, cô dừng lại xe cũng dừng lại. Gần như tất cả những người qua đường chỉ cần lưu ý một chút thôi là chẳng khó để phát hiện ra ai đang theo ai. Những ánh mắt tò mò ngày càng nhiều, cuối cùng khiến cho cô không thể nhẫn nhịn nổi nữa.

Cô dừng phắt lại, hùng hổ chạy về phía chiếc xe sau lưng, chất vấn Lục Tự đang cười giả lả: “Anh đủ chưa hả? Xin anh sau này đừng có làm phiền tôi nữa!”

Lục Tự xuống xe, thích thú nhìn cô: “Anh làm phiền em cái gì nào?”

Câu nói mà anh ta hi vọng nghe được lại không phát ra từ miệng Lôi Vận Trình, cô gần như phát giác ra ý đồ của anh ta nên chỉ mỉm cười về mĩa mai: “Làm phiền đến tâm trạng của tôi giờ phút này!”

- Ô, chỉ có thể thôi ư? Anh còn định xin lỗi vì đã làm ảnh hưởng đến cuộc sống của em cơ, giờ thì xem ra em không cho anh có cơ hội rồi!

- Anh cũng chẳng có cơ hội làm ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi đâu! – Lôi Vận Trình lừ mắt một cái rồi quay người định bỏ đi, cô không muốn lãng phí thời gian với con người này.

Lục Tự không đuổi theo cô, chỉ nói với theo: “Nhưng em đã làm ảnh hưởng đến cuộc sống của anh rồi, làm sao đây?”

Lôi Vận Trình nghe thấy vậy liền quay lại: “Anh tên là gì ấy nhỉ?”

- Lục Tự! – Lục Tự cố tình tỏ ra thờ ơ với việc cô cố tình tỏ vẻ không nhớ tên mình để làm mình mất mặt, thản nhiên nhắc cô.

- Lục Tự, anh nhìn cho rõ đi, tôi vẫn là học sinh đấy! –Lôi Vận Trình chỉ vào bộ đồng phục của mình: “Tôi phải đi học, phải thi đại học, không có thời gian chơi trò chơi tình cảm với anh đâu, tôi không phải là đối tượng thích hợp để anh giết thời gian, làm phiền anh nường tay cho, đừng làm phiền tôi nữa có được không?”, cô nói rất thành khẩn, giọng điệu và ánh mắt rất nghiêm túc.

- Anh còn tưởng em mang Phong Ấn ra để từ chối anh chứ? Sao em không nói em đã có người mà em thích rồi?

- Tôi thích ai không quan trọng, quan trọng là tôi không thích anh! Lần đầu tiên gặp anh tôi đã không thích rồi, bây giờ không thích, sau này cũng không thích!

- Sao em dám chắc thế?

- Chút tự tin này thì tôi có, tôi còn phải phiền anh sau này đừng gửi hoa và quà đến trường tôi nữa, tôi không muốn trở thành người nổi tiếng bị mọi người bàn tán!

- Nếu không làm vậy thì bây giờ em đâu có chịu nói chuyện với anh, bọn họ bàn tán em thế nào? Yêu sớm? Vớ được đại gia?

Lục Tự là một người khó nắm bắt, kể cả lúc anh ta cười cũng vậy. Lôi Vận Trình từ trước đến giờ cực kì không thích loại người này.

- Nói chung là anh không tự biết thân biết phận mà dừng lại, tôi sẽ cho người xử lí anh! – Lôi Vận Trình thấy tội nghiệp sự nhần nại của anh ta, thế nên không nén được vẻ bực bội.

- Cưng à, em là xã hội đen đấy à? Cẩn thận không qua nỗi vòng gửi xe của cuộc thi tuyển phi công nhé! – anh ta cúi xuống nhìn cô, ánh mắt ánh lên sự tinh quái: “Em không làm được phi công thì làm nào mà theo đuổi cậu ta được?”

Nửa câu đầu của anh ta là nói đùa, nửa câu sau đột nhiên chuyển sang vẻ hăm dọa, Lôi Vận Trình không khỏi lùi lại sau, trừng mắt đề phòng anh ta.

Lục Tự nhướn mày: “Hai người đã sáu năm không gặp phải không? Là bạn học kiêm huynh đệ tốt của nó, anh có thể nói cho em biết một chuyện. Bao nhiêu năm nay Phong Ấn chỉ nghiêm túc hẹn hò với một mình Hạ Viêm Lương, kể từ sau khi chia tay cô ta, cậu ta cứ cô đơn đến tận bây giờ.”

Đôi mắt của Lôi Vận Trình vẫn tĩnh lặng chẳng chút gợn sóng, Lục Tự tiếp tục nói: “Phong Ấn trước đây từng nói với anh nếu sau này hai người họ chia tay, tuyệt đối không phải là nó không cần cô ta nữa. Thằng đó thường ngày chơi bởi thế, bất cần đời thế thôi chứ ngoài chuyện lái máy bay ra, chỉ có một mình Hạ Viêm Lương là có thể khiến cho nó nghiêm túc. Lần trước cái trò mà mọi người chơi ấy, bọn anh chơi nhiều lần rồi. Hạ Viêm Lương lúc đó cũng có mặt, tình huống cũng tương tự như hôm ấy, Phong Ấn đã nhận hết hình phạt dành cho cô ta về mình. Hạ Viêm Lương là người duy nhất vẫn “toàn mạng” sau cuộc chơi...”

Vì vậy Phong Ấn không hề yêu em đâu.

Lục Tự im lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn không nói ra câu đó, anh ta tin chắc Lôi Vận Trình là một cô gái thông minh, chắc chắn cô sẽ hiểu ý của anh ta nói.

Anh ta vừa dứt lời, một giọt nước rơi trúng vào đầu Lôi Vận Trình, ngay sau đó là cơn mưa ào ào như trút nước, chẳng mấy chốc đã làm nhòa cả thế giới của hai người. Hai người đứng nguyên tư thế đó, đặc biệt là Lôi Vận Trình, vẫn hơi ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc như đang lắng nghe.

Lục Tự kéo cô vào trong xe tránh mưa, tìm một cái khăn bông đưa cho cô: “Lau đi, đừng để sinh bệnh! Bị loại ngay từ vòng kiểm tra sức khỏe tuyển phi công thì nhục cái mặt!”

Lôi Vận Trình không nói gì, im lặng tháo búi tóc buộc sau gáy ra, dùng khăn mặt lau tóc, động tác cứng nhắc... Lục Tự khẽ nhướn miệng cười, lấy ra một cái khăn khác lau tóc cho cô: “Anh nói những chuyện này không phải để làm em sốc, anh chỉ muốn em nhìn nhận sự thật, đừng phí công vô ích nữa!”

Cô kéo tóc mình ra khỏi tay anh ta, đổi sang lau bên khác: “Tôi không hiểu ý anh, nếu đã như thế sao anh còn khuyên tôi tiếp tục thi tuyển phi công?”

Khóe mắt Lục Tự lấp lánh ánh cười: “Em quên là anh cũng là phi công ư? Biết đâu chúng ta lại có nhiều cơ hội gặp gỡ!”

Anh ta khởi động xe, nhìn cô chẳng chút thiện chí: “Nhà anh ở gần đây, qua nhà anh hay là...”

- Về nhà tôi! – Lôi Vận Trình trừng mắt rồi nói địa chỉ nhà cô cho anh ta.

Về đến nhà, Lôi Vận Trình móc một tờ giấy bạc, ném vào tay anh ta: “Từ trường tôi mà về nhà, bắt taxi mất sáu mươi tệ, không cần trả lại tiền thừa, cũng không cần đến tìm tôi nữa, cảm ơn anh! Ngoài ra!”, Lôi Vận Trình lạnh lùng nhìn anh ta: “Anh đừng phí công vô ích với tôi nữa, tôi ghét nhất là loại đàn ông tự mình là giỏi, cứ tưởng rằng anh có hứng thú với người ta là người ta phải cảm kích anh không bằng! Tạm biệt!”

Cô đội cặp sách lên đầu rồi biến mất trong cơn mưa, chẳng cho anh ta có cơ hội nói gì. Lục Tự búng búng tờ tiền một trăm tệ, khóe môi không khỏi nhếch lên, con bé cũng hào phóng ghê, anh cũng kiếm được chút chút rồi!

Lôi Vận Trình chân trước về đến nhà thì Lôi Khải chân sau về đến. Lôi Vận Trình đang vắt nước trên váy áo. Lôi Khải liếc nhìn cô rồi nói: “Ban này ai đưa con về đây?”

- Bạn của Phong Ấn a, tình cờ gặp trên đường thôi! – Lôi Vận Trình ngắn gọn đáp, Lôi Khải không nói gì mà thay giày đi vào nhà. Thương Tiểu Thuyền từ trên lầu đi xuống vẻ hơi gấp gáp, mấy bậc cầu thang cuối gần như là nhảy xuống, suýt chút nữa thì ngã. Lôi Khải cảm thấy hơi buồn cười, giữ bà lại bảo: “Em vội vã gì chứ?”

Thương Tiểu Thuyền đương nhiên không nói là lo lắng hai bố con lại cãi nhau nên mới vội vàng thế, chỉ nhón chân hôn lần má chồng: “Nhớ anh mà!”

Lôi Khải mà không nhìn ra tâm sự của vợ mới là lạ: “Em đi nấu ít nước gừng đi!”

Nước gừng nấu đương nhiên không phải cho Lôi Khải uống. Thương Tiểu Thuyền đang lúi húi cắt gừng ở trong bếp thì Lôi Dật Thành về đến. Cả người bị ướt như chuột lột, lúc đi ngang qua nhà bếp anh nhìn vào thấy mẹ liền cười: “Mẹ thật là chu đáo!”

- Nấu cho Quả cam nhỏ đấy, bố con đâu đến nỗi yếu ớt như vậy chứ!

Lôi Dật Thành gãi gãi chóp mũi: “Nó chưa bao giờ làm ẹ một bữa ăn đêm nhỉ? Bố cũng chưa, sao ở trong nhà này chỉ có con là nhân dân lao động, hay là vì con là người không có địa vị nhất?”

- Qua bên Tử Du mà tìm địa vị nhé!

Tử Du? Sang bên Tử Du thì anh triệt để biến thành tầng lớp lao động rồi.

Lôi Vận Trình tắm xong đi ra liền nhìn thấy Lôi Khải vào phòng xem vở bài tập của cô: “Bố, có chuyện gì à?”

Ông đang giở cuốn vở bài tập, đến trang cuối cùng chợt nhìn thấy tờ giấy đăng kí, Lôi Vận Trình chẳng buồn sấy tóc, giả bộ thu dọn bàn học rồi vội vàng cướp lấy cuốn vở bài tập trên tay Lôi Khải.

- Tắm xong rồi thì mau xuống ăn cơm đi! – Lôi Khải biết cô đang giấu giếm cái gì, nhưng không thèm nói ra.

Lôi Vận Trình cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Lôi Khải bình thường vô cùng bận rộn, có lúc cả tháng không nhìn thấy mặt ông cũng là chuyện bình thường chứ đừng nói đến chuyện quan tâm đến chuyện học hành của cô. Vì vậy bữa cơm tối hôm nay vô cùng áp lực. Lôi Dật Thành gấp cho cô hai miếng đùi gà, miếng thịt gà mỡ ngậy khiến Lôi Vận Trình nhìn đã thấy ngán, vội vàng và vài miếng cơm rồi đặt đũa xong: “Con ăn no rồi ạ!”

Thương Tiểu Thuyền ngậm đũa, mắt nheo nheo hỏi Lôi Dật Thành: “Quả cam nhỏ làm sao thế? Thường ngày ăn nhiều lắm mà!”

Lôi Dật Thành không cho là vậy, chỉ lắc đầu. Thương Tiểu Thuyền trầm ngâm hồi lâu, nghĩ đến một khả năng, vội bịt miệng tròn mắt: “Không phải nó có bầu đấy chứ?”

Thương Tiểu Thuyền vừa buột miệng, Lôi Dật Thành đã vội lườm bà một cái: “Mẹ có thể nghĩ theo hướng tích cực một chút có được không? Muốn hại chết Trình Trình à?”, Lôi Vận Trình nếu mà có bầu thật thì đừng nói cái mạng nhỏ của Phong Ấn khó mà bảo toàn, ngay cả con bé cũng gặp đại họa. Lôi Khải lúc còn trẻ đã nổi tiếng là một người tàn nhẫn, mặc dù anh chưa tận mắt nhìn thấy.

Lôi Khải nhấp một ngụm canh, khẽ thở dài: “Em tưởng là ai cũng giống em hả?”

Thương Tiểu Thuyền chợt đỏ bừng mặt, đá chân Lôi Khải dưới gầm bàn ra hiệu cảnh cáo, Lôi Dật Thành rất biết điều cúi đầu ăn cơm, một lát sau lại ngẩng lên nói: “Hóa ra con được đến cái thế giới này chỉ là một sự cố ngoài ý muốn...”

- Có ý kiến ý cò gì hả? – Lôi Khải chẳng buồn ngẩng đầu nhìn Lôi Dật Thành, lạnh lùng nói.

- Con có ý kiến gì cũng muộn rồi, chỉ có điều con sẽ rút ra bài học kinh nghiệm, cảm ơn bố!

Thương Tiểu Thuyền bật cười, Lôi Khải khẽ nhếch môi cười nhạt: “Nội trong hai năm mà Tử Du không có bầu, bố nghĩ chuyện hôn sự của các con khỏi cần phải nghiên cứu!”

Lôi Khải ăn xong liền rời khỏi bàn ăn. Lôi Dật Thành trợn tròn mắt không biết phải làm sao. Các ông bố nên bàn bạc cho kỹ với nhau chứ nhỉ? Hôm qua anh vừa bị bố Tử Du cảnh cáo, nếu dám để Tử Du có bầu trước khi mang thai thì cả đời này cũng đừng mong cưới xin gì.

Lôi Khải tìm thấy cô đang ở ngoài ban công tầng thượng.

Mùi thuốc lá thoang thoảng lướt qua, Lôi Vận Trình thu lại tầm mắt, lấy tay gạt nước mắt, nhảy xuống khỏi lan can: “Con về phòng làm bài tập đây!”

- Chúng ta nói chuyện chút đi! – Lôi Khải ngăn cô lại, tiện tay đưa cho cô một điều thuốc.

- Con không biết hút!

- Lúc nhỏ tuổi hơn con bố cũng không biết!

Lôi Vận Trình nhứ mảy đặt điều thuốc lên miệng, Lôi Khải tự tay châm điều thuốc. Cô rít một hơi, ho sặc sụa, sau đó hít tiếp hơi thứ hai, rồi cố gắng đè chặt cơn khó chịu để hút cho hết điều thuốc.

- Có cảm giác gì? – Lôi Khải hỏi.

- Chóng mặt ạ!

Lôi Khải xoa xoa đầu cô: “Tình yêu và điều thuốc đều có hại và cũng đều khiến người ta dễ mắc nghiện. Ban đầu có thể sẽ cảm thấy khó chịu và không thể thích ứng được, thậm chí là đau đớn, nhưng tiếp tục kiên trì hay từ bỏ là quyền của con. Mặc dù cả hai lựa chọn này đều khiến con đau khổ, những thứ bố có thể giúp con chỉ là sự trị liệu về sau mà thôi, những thứ khác bố không giúp được!”

Mắt Lôi Vận Trình chợt đỏ hoe, đôi môi nhỏ mím chặt, vô cùng kiên cường. Lôi Khải khẽ nhướn miệng cười: “Giống hệt mẹ con”.

- Ở điểm nào ạ?

- Điểm nào cũng giống! – bắt đầu giống, quá trình cũng giống, còn kết quả thì sao? Lôi Khải ôm con gái vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về: “Khái niệm về trường quân sự thế nào con có biết không hả?”

Cô gạt đầu, nước mắt đã bắt đầu trào ra, không thể kiểm soát được nữa.

- Học cách linh hoạt lên một chút, đừng vì đàn ông mà đánh mất cái tôi, cho dù là lúc nào, hãy thay bố bảo vệ bản thân con! – nói đến đây, Lôi Khải lại nghiêng rằng treo treo: “Ở trước mặt thằng ranh đó đừng có làm bố mất mặt!”

Lôi Vận Trình lau nước mắt vào áo của Lôi Khải, giọng nói nghẹn ngào: “Con nhất định phải thắng một trận vì bố, sẽ cướp lại một người của nhà họ Phong về!”

Lôi Khải bật cười: “Con đùa cái gì thế? Câu này mà bị mẹ con nghe được là có chuyện đấy!”

- Bố mà cũng sợ mẹ à?

- Đương nhiên!

- Sợ gì ạ?

Lôi Khải cười trừ không nói gì. Có những chuyện không cần phải nói ra, quan trọng là phải làm như thế nào. Không phải Lôi Khải không biết sợ ai. Đối với Thương Tiểu Thuyền, ông chỉ lo bà không được hạnh phúc. Trừ một người nào đó ông đã chôn chặt ở trong đáy lòng, Thương Tiểu Thuyền là một người không thể thay thế trong cuộc đời ông.

Lôi Vận Trình trở về phòng, tờ đơn đăng kí đã được Lôi Khải kí tên từ bao giờ. Cuối cùng thì bố cô cũng đồng ý, thế nhưng cô chẳng có được sự hào hứng cần có. Lôi Vận Trình nằm trên giường nghĩ lại những điều Lục Tự nói, trái tim như bị thắt lại.

Hạ Viêm Lương, Hạ Viêm Lương...

Đây liệu có phải là cái tên mà cả đời này cô không thể thay thế?

Tối mai là lúc mà Phong Ấn phải đi rồi, Lôi Vận Trình và Yến Kì đang làm bài tập trong phòng tự học ở thư viện, chẳng học vào đâu được chữ nào. Yến Kì phải gọi mấy tiếng liền, Lôi Vận Trình mới bừng tỉnh: “Nhớ ai mà thất thần thế?”

- Cái người làm lính đó à? – Yến Kì biết chuyện của Lôi Vận Trình, mặc dù không thích lắm nhưng đã chơi thân thiết với nhau, cho dù bạn có không thích đi chẳng nữa cũng phải chia sẻ với bạn bè. Cô cẩn bút đọc sách, giấy lát sau ngẩng đầu lên, đắn đo hồi lâu rồi nói: “Trình Trình, tôi đã nói với gia đình là muốn thi vào đại học Công an!”

- Thi đi! – động tác quay bút trên tay Lôi Vận Trình chợt khựng lại: “Đừng có nói với tớ là cậu vì anh trai tớ nhé!”

Mặt Yến Kì đỏ bừng: “Không được ư? Cậu có thể vì người đàn ông mà mình thích thi vào làm phi công, tớ thi cảnh sát thì đã làm sao?”

- Đàn ông tốt nhiều vô kể, sao cứ nhất định phải để ý đến anh ấy, hơn nữa anh ấy cũng chẳng phải là người đàn ông tốt đâu! Dữ như ma ý!

- Cũng không hẳn hoàn toàn vì anh ấy, nhưng qua anh ấy, tớ ngày càng sùng bái cái ngành nghề cảnh sát này, hi vọng có một ngày mình được mặc lên người bộ đồng phục cảnh sát!

Lôi Vận Trình giơ tay lên cắt ngang lời cô: “Cậu nghiêm túc chứ?”

Yến Kì khẽ gật đầu: “Mọi người trong gia đình tớ cũng đồng ý rồi!”

- Anh trai tớ có bạn gái rồi, là thanh mai trúc mã của anh tớ! – Lôi Vận Trình cảm thấy sự việc đã trở nên nghiêm trọng.

- Tớ biết, tớ đã bắt gặp nhiều lần rồi, tên là Hoàng Phủ Tử Du phải không? Là một cô gái rất xinh đẹp!

- Không đơn giản chỉ là đẹp, chị ấy phụ thuộc và tin tưởng anh trai tớ còn hơn là cả người nhà chị ấy! – Lôi Vận Trình nhận ra sự u ám ánh lên trong ánh mắt Yến Kì liền ngậm chặt miệng thôi không nói.

Yến Kì ngẩng đầu khẽ cười: “Cậu đừng có nhìn tớ như thế, khiến tớ cảm thấy áp lực lớn lắm. Cậu yên tâm, tớ không cố chấp như cậu đâu. Cậu là bày tỏ thẳng thắn, còn tớ chỉ là yêu thầm. Sự kỳ vọng trong tình cảm của chúng ta có sự khác biệt về bản chất.”

Cô không chỉ một lần nhìn thấy Lôi Dật Thành và Tử Du ở bên nhau, cô biết tình cảm Lôi Dật Thành dành cho Tử Du như thế nào, không ai có thể thay thế cô ấy được, ít nhất cô cũng không có đủ tự tin để khiến cho Lôi Dật Thành yêu chiều và chăm sóc cô như đối với Tử Du. Người đàn ông không hay cười, không hay nói trước mặt người khác đã dồn toàn bộ tình cảm yêu thương ột người con gái khác. Cô thầm ngưỡng mộ Tử Du, nhưng không hề đổ kị, thậm chí là rất thích cô ấy, bởi vì đó là tình yêu của anh.

Lôi Vận Trình là tấm gương của cô, cô rất ngưỡng mộ dũng khí của Lôi Vận Trình, bởi vì Yến Kì không có được niềm tin rằng cho dù thế nào cũng giành được Lôi Dật Thành về mình, đối với cô mà nói, có thể trở thành một nhân vật phụ góp mặt trong cuộc sống của anh đã là may mắn lắm rồi.

Làm một diễn viên phụ trong cuộc sống của anh ấy...

Câu nói này cứ ám ảnh trong đầu của Lôi Vận Trình, cô biết điểm khác biệt giữa mình và Yến Kỳ là ở đâu: cô có dã tâm không thể xoay chuyển trong tình yêu, nếu chỉ có thể làm nhân vật phụ trong cuộc sống của Phong Ấn, vậy thì rung động với anh còn có ý nghĩa gì?

Kể từ sau lần ấy, Phong Ấn và Hạ Viêm Lương bắt đầu gặp mặt nhiều hơn, cho dù là hẹn hò trước hay là tình cờ chạm mặt, Hạ Viêm Lương thường tỏ ra rất nồng nhiệt với Phong Ấn, thậm chí còn hơn cả trước đây lúc hai người còn hẹn hò.

Phong Ấn chưa bao giờ suy đoán xem rốt cuộc Hạ Viêm Lương đang có âm mưu gì, trong nhận thức của anh, đó chẳng qua chỉ là sự chơi bời của đám thanh niên nam nữ trưởng thành,

Anh sắp trở lại với đội nên bạn bè có ý tổ chức một buổi tụ tập ăn chơi cho anh. Hạ Viêm Lương cũng có mặt, cặp tình nhân cũ đương nhiên trở thành đề tài nóng hổi trong buổi tối hôm nay. Hai người không buồn để tâm mình là nhân vật chính của đề tài bàn tán, thoải mái để mọi người trêu chọc.

- Phong Ấn, có thể tiết lộ xem hồi đó vì sao hai người chia tay không?

Cuối cùng lại vòng về chủ đề này. Phong Ấn cười khẩy: “Tôi bị đá chứ sao!”

Đám đông cười rộ lên, chìa mũi nhọn về phía nữ chính: “Người đàn ông như thế nào mà lại đánh bại được Phong Ấn nhà chúng ta và giành được mỹ nhân họ Hạ thế này?”

Hạ Viêm Lương quàng tay qua vai Phong Ấn, mỉm cười nói: “Mấy người đang cố tình chọc vào vết thương của Phong thiếu gia đấy à?”

- Chọc cái gì mà chọc, giờ em về rồi, tình cũ không rủ cũng đến!

Phong Ấn cười mím miệng, dừng dừng nói dăm ba câu rồi chuyển sang chủ đề khác.

Đêm đã khuya, Phong Ấn không kiềm chế nên uống rất nhiều, cả gian phòng nồng nặc mùi rượu khiến anh cảm thấy đau đầu, đành đi vào nhà vệ sinh xả nước vào mặt cho tỉnh táo hơn. Lúc ra ngoài bỗng thấy một cặp chân mượt như ngọc đang chặn đường đi của anh.

Về mặt Hạ Viêm Lương lúc cười là khuôn mặt xinh đẹp nhất mà bao nhiêu năm nay anh từng nhìn thấy, chỉ cần khoe môi khẽ cong lên thôi cũng đủ khiến cho người khác hồn xiêu phách lạc.

- Uống nhiều quá hả? – cô nghiêng đầu hỏi, có đôi chút nũng nịu. Cũng có thể là do chất men của rượu khiến cho những chuyện trước đây đang tìm về, khiến mắt anh như hoa lên.

Một tay Phong Ấn chống vào tường, tay kia kéo lại cổ áo: “Rất muốn để anh uống phải không?”

Hạ Viêm Lương khẽ cười, ngoảnh đầu nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ: “Tối nay... Qua chỗ em đi!”

Cầm bị một bàn tay to nâng lên, cô như chìm vào trong ánh mắt đen sâu thẳm đã ngà ngà men say của anh: “Anh không nghe nhầm chứ?”

Hạ Viêm Lương kiễng chân lên, đôi môi đỏ hồng lướt nhẹ qua môi anh: “Lại còn giả ngốc? Hay là không dám?”

Phong Ấn nhướn mày, ép cô vào tường: “Em biết là anh không có thói quen qua đêm với gái làng chơi mà!”

- Vậy thì vì em mà phá lệ đi!

Cơn gió lạnh bên ngoài lướt qua mặt. Phong Ấn uống nhiều rượu nên không thể lái xe, lúc Hạ Viêm Lương nói để cô lái xe, Phong Ấn còn ngạc nhiên tròn mắt: “Em lấy bằng lái rồi à?”

- Ừ, sau khi chúng ta chia tay em đã thi lấy bằng rồi!

Cô nhát gan, mỗi lần ngồi xe anh, tốc độ không dám quá trăm, phần lớn thời gian anh thà đưa cô đi tàu điện ngầm hay ngồi xe buýt hoặc là đi bộ còn hơn. Người phụ nữ nhát gan mà anh nghĩ mãi mãi chẳng bao giờ dám lái xe đã thi lấy được bằng lái ngay sau khi hai người chia tay nhau. Đúng là chẳng có ai có tư cách

chăm sóc ai cả đời, người phụ nữ mà bạn cho rằng không thể nào rời xa bạn lại sống tốt hơn ai hết sau khi rời xa bạn.

Hai người hôn nhau cuồng nhiệt trong thang máy, lúc mở cửa, tay Hạ Viêm Lương như run lên. Phong Ấn khẽ cắn vào dải tai cô, siết chặt bàn tay đang cầm chìa khóa của cô để ấn chìa khóa vào trong ổ: “Làm gì mà kích động thế?”

Không bật đèn, Phong Ấn chẳng mấy chốc đã tìm được vị trí của cái ghế sofa trong bóng tối. Anh đẩy cô xuống ghế, sau đó đè người lên. Hạ Viêm Lương kéo tay anh đặt lên trước ngực mình, ánh mắt mờ màng nhìn anh: “Cho em đi!”

- Lát nữa sẽ có kịch hay gì đây? Gian phu dâm phụ bị bắt trên giường ư? – Phong Ấn từ từ cởi từng chiếc cúc áo trên người cô ta, hôn siết lên cái cổ mềm mại: “Thật không ngờ bao nhiêu năm sau anh lại đổi chỗ cho anh ta, trở thành một kẻ giống như anh ta!”

Lúc luồn tay vào trong váy cô, Hạ Viêm Lương nghe thấy giọng nói lạnh lùng và tàn khốc của Phong Ấn, bàn tay cô bắt giắc siết chặt lại: “Em đã nói là không ở bên anh ta nữa rồi, anh còn không tin em sao?”

Bàn tay chỉ còn cách nơi ấm áp ở cơ thể cô có một lớp vải mỏng, khiến cho hơi thở Hạ Viêm Lương trở nên gấp gáp. Phong Ấn giữ chặt eo cô để cô không cử động: “Chính em đã dạy anh biết lòng người khó đoán, em còn nhớ chứ? Vì vậy chỉ có cơ thể là không biết nói dối!”

Cánh cửa một gian phòng ở bên trong đột nhiên bị mở ra, một cô bé khoảng tầm ba tuổi đang ngồi trên xe đạp nhỏ đi ra, nhìn thấy hai người đang quần lấy nhau trên ghế liền chau mày hỏi: “Mẹ?”

Thứ âm thanh non nớt vọng vào tai Phong Ấn, anh kinh ngạc ngẩng phắt đầu, tròn tròn mắt nhìn con bé: “Nó là ai thế?”

Hạ Viêm Lương đóng khuy áo vào rồi bật đèn lên: “Là con gái em, Lãnh Lãnh, chào chú đi!”

Cô bé được gọi là Lãnh Lãnh vừa nhìn rõ mặt Phong Ấn liền ngạc nhiên thốt lên: “Cháu từng gặp chú rồi!”, nói xong con bé liền quay trở lại phòng, chẳng mấy chốc đi ra, tay giơ cao cái khung ảnh.

Phong Ấn nhú mày, người trong bức ảnh rõ ràng là anh. Anh nhìn sang thân hình bé nhỏ của cô bé, đôi mắt hơi nheo lại.

Lãnh lãnh có đôi mắt giống hệt như Hạ Viêm Lương, lúc này đôi mắt ấy đang long lanh nhìn anh: “Chú là...”

- Lãnh Lãnh, giờ này đáng ra con phải lên giường đi ngủ rồi chứ! – Hạ Viêm Lương ôm con gái trở về phòng đồ dành cho nó ngủ.

Phong Ấn ngồi trên ghế sofa rít thuốc lá, đợi Hạ Viêm Lương quay lại liền hỏi: “Nó mấy tuổi rồi?”

- Nếu em nói đứa bé là con anh, anh định sẽ thế nào?

- Đi xét nghiệm DNA là biết kết quả ngay, em tưởng anh sẽ tin ư?

- Nếu đã không tin anh còn làm ra vẻ như thế làm gì? – Hạ Viêm Lương khẽ cười. Phong Ấn cười không ra tiếng, dập tắt điếu thuốc, kéo tay cô đến căn phòng mà Lãnh Lãnh vừa vào.

- Vậy mời em giải thích giùm anh chuyện này là thế nào?

Đây là thư phòng, bên trong phòng, trên mấy giá sách không phải bày sách vở mà chỉ toàn là ảnh chụp chung của hai người. Đó là những hồi ức không bao giờ quay trở lại của hai người.

Mỗi bức ảnh đều được cô bọc cẩn thận, đặc biệt là bức ảnh to nhất ở giữa, cô mỉm cười hạnh phúc, nhưng trong bức ảnh không có có anh.

- Em thích nhất là bức ảnh anh chụp cho em! – Hạ Viêm Lương chậm rãi vòng tay qua eo anh: “Em có từng nói với anh chưa, con người em, cũng rất hoài cổ!”

Hạ Viêm Lương vui đầu vào lồng ngực anh: “Em biết đó là em có lỗi với anh, em biết sai rồi Phong Ấn ạ!”

Phong Ấn chẳng hề nhúc nhích: “Em tại sao lại quay về? Lê Duệ đâu? Hai người li hôn rồi à?”

- Anh ấy không hề lấy em! – giọng nói của Hạ Viêm Lương có vẻ ghen ngào: “Em sai rồi Phong Ấn ạ, em không cần xin anh tha thứ, cho dù bây giờ anh chỉ chơi bởi với em thôi em cũng chẳng để bụng đâu!”

Hạ Viêm Lương xoay mặt Phong Ấn lại nhìn thẳng vào mình, đôi mắt ngân ngấn nước: “Đợi khi nào anh không còn hận em nữa, chúng ta có thể... Có thể bắt đầu lại không?”

Có người nói mùi hương trên người một ai đó nhiều khi rất dễ khơi dậy dĩ vãng xa xưa. Phong Ấn cảm thấy rất có lí. Hạ Viêm Lương vẫn đang dùng mùi hương nước hoa mà anh thích, cái mùi ngòn ngọt ấy đi vào lục phủ ngũ tạng của anh, dùng tốc độ nhanh nhất và mạnh nhất để đánh thức toàn bộ những khúc mắc, yêu và hận giữa anh và cô, đánh thức sự không can tâm và nhục nhã tận sâu trong lòng anh.

Phong Ấn nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm khó đoán: “Bắt đầu lại ư? Em đánh giá quá cao địa vị của mình trong lòng anh rồi, ngay cả con em cũng sinh cho Lê Duệ rồi, thế mà còn dám mơ bắt đầu lại với anh á?”

Phong Ấn bế thốc Hạ Viêm Lương lên, đi thẳng về phòng ngủ, ném cô lên giường, cởi phăng chiếc áo sơ mi trên người bằng tốc độ nhanh nhất rồi đè xuống người cô.

- Trước khi em quay trở lại, đối với anh em là bạn gái cũ, còn bây giờ em đối với anh là đối tượng để tình một đêm, đừng nhắc đến chuyện tình cảm, đừng làm vậy bản hai từ ấy!

Hạ Viêm Lương biết Phong Ấn hận mình, vì vậy hiện giờ anh đối với cô chỉ còn lại sự ham muốn. Nhưng đến khi chuẩn bị “đi vào” thì anh đột nhiên dừng lại, nâng cằm, nhìn thẳng vào mặt cô hồi lâu, những giọt mồ hôi trên trán anh nhỏ xuống người cô, ánh mắt dữ dần như một con thú hoang rồi quay người xuống giường, nhặt cái áo dưới đất lên mặc vào người.

- Hôm nay không có hứng, anh đi trước đây! – Phong Ấn thất lại thất lúng, lạnh lùng bỏ đi.

- Nhưng ngày mai anh quay trở lại quân đội rồi!

Phong Ấn nói như mĩa mai: “Không có đàn ông em không chịu được à? Nếu thèm khát đến thế thì mau quay lại với hắn ta đi!”

Anh lao ra khỏi cửa, Hạ Viêm Lương ngây dại mặc lại quần áo rồi ngồi thần thờ trên giường. Lãnh Lãnh đột nhiên thò đầu vào từ bên ngoài cửa, được cho phép của cô, con bé liền chạy vào sà vào lòng mẹ: “Chú ấy là bố!”

Hạ Viêm Lương hôn lên tóc con, nụ cười đầy ai oán: “Lãnh Lãnh ngoan, đừng nóng, bố vẫn không biết là bố có con gái đâu, nôn nóng quá sẽ làm bố sợ đấy!”

Phong Ấn chẳng phải không có chút tình cảm nào với cô, hành động ban nãy của anh đã đủ để nói rõ mọi thứ.

Phong Ấn đỗ xe lại bên lề đường, bực bội đập hai phát vào vô lăng, đầu óc rối như tơ vò. Anh biết cái con bé tên Lãnh Lãnh kia không phải là con gái mình, khuôn mặt nó chẳng có điểm nào giống anh cả. Nhưng cho dù như vậy anh vẫn cảm thấy rất bối rối, cô là người phụ nữ duy nhất mà anh từng yêu, nhưng lại đem đứa con của kẻ khác quay trở lại thế giới của anh.

Điện thoại đổ chuông rất lâu anh mới nghe máy, là một số lạ, khoảnh khắc nghe máy, anh có cảm giác người ở đầu dây bên kia chính là Lôi Vận Trình.

Nhưng đối phương cứ không nói gì. Phong Ấn day day trán, hỏi: “Răng Thép à?”

Lúc nghe anh gọi ra tên mình, Lôi Vận Trình giật nảy mình: “Sao anh biết là em?”

- Anh nghe nội tâm của em nói: “Anh Ấn à, em là Răng Thép đây!”

Lôi Vận Trình khẽ cười: “Anh đáng ghét thật, ai bảo anh gọi em bằng cái biệt danh xấu xí ấy hả?”

Đây là cuộc điện thoại đầu tiên kể từ sau cuộc hẹn hò của hai người, hai người đều có ý tránh nói đến chuyện tối hôm đó, đặc biệt là Lôi Vận Trình. Không phải trong lòng cô không hề có sự oán hận, chỉ là thời gian

được ở bên anh không nhiều, thế nên cô chẳng nỡ lãng phí dù chỉ một giây, một phút: “Ngày mai anh phải đi rồi đúng không?”

- Lôi Dật Thành đúng là tên gián điệp hai mang, cái gì cũng nói cho em biết! – giọng nói của Lôi Vận Trình rất dễ nghe, giống như một dòng suối ấm chảy qua trái tim anh, cuốn đi rất nhiều bức bối.

- Ngày mai em có thể đi tiễn anh không?

Lôi Vận Trình nghiêm túc hỏi anh, hồi lâu sau mới nghe tiếng anh trả lời: “Anh không bao giờ cho ai đi tiễn cả!”

- Để em tiễn anh đi mà anh Ẩn, em đã chuẩn bị sẵn đồ ăn cho anh ăn trên đường đi rồi! – Lôi Vận Trình liếm năn nỉ, giọng nói ngọt như mía lùi.

- Không được, mấy thứ em làm có ăn được không đây? Anh không muốn mạo hiểm, em biết quốc gia phải tốn bao nhiêu tiền mới đào tạo được một phi công không hả, không thể để em hại như thế được! – Phong Ẩn bất giác nhếch môi nói nửa đùa nửa thật, nhưng Lôi Vận Trình lại nghe ra trong giọng điệu của anh có vẻ không cho phép cô làm trái.

- Anh có ở nhà không? Em qua thăm anh có được không? Đã bao ngày không gặp anh rồi, anh đi một cái là chẳng biết khi nào mới về nữa! – cô khế cắn răng, đây là lần đầu tiên cô hạ thấp mình như vậy trước mặt anh.

- Lại không chịu nghe lời rồi? – Phong Ẩn mím chặt môi, bắt đầu trở nên lạnh lùng: “Anh đang ở bên ngoài, đang đi cùng với bạn gái!”

Đầu dây bên kia bỗng trầm ngâm: “Em chẳng thèm, không cho thì thôi! Hừ!”, không đợi anh nói gì thêm, Lôi Vận Trình liền cúp máy luôn.

Trong xe rất yên tĩnh, Phong Ẩn siết chặt cái điện thoại, tiếng tút tút nghe rất rõ trong không gian tĩnh mịch. Khoảnh khắc cô trầm ngâm, trái tim Phong Ẩn chợt cảm thấy hơi xót xa.

Khó khăn lắm hôm nay Lôi Dật Thành mới được nghỉ nên ngủ nướng đến tận gần trưa mới dậy, vươn vai một cái rồi đi vào bếp tìm đồ ăn, nào ngờ bắt gặp Lôi Vận Trình đang đeo tạp dề, bày một đồng đồ ăn trước mặt.

- Oa, mặt trời mọc từ đằng tây hay sao ấy nhỉ? Đại tiểu thư nhà ta lại chịu xuống bếp cơ? – nói xong Lôi Dật Thành liền nhón một miếng cơm cuộn rong biển hình trái tim bỏ vào miệng.

- Anh làm gì thế? – Lôi Vận Trình ngoảnh đầu lại và phát hiện hành vi của anh liền trừng mắt nạt: “Đáng ghét, không phải làm cho anh đâu!”

Lôi Dật Thành tỏ vẻ bất cần, chộp lấy một miếng nữa nhanh như chớp và bị Lôi Vận Trình thúc ột đấm vào người.

Lôi Dật Thành vừa xoa xoa chỗ bị đấm vừa đi ra mở tủ lạnh, miệng còn lải nhải: “Tiểu thư nhà ta đúng là khéo tay, lớn bằng ngần này rồi mà chưa thấy vào bếp bao giờ, không ngờ tay nghề cũng khá quá, hay là từ bây giờ em phụ trách bữa sáng và ăn đêm của mẹ đi!”

- Không rảnh, em còn phải ôn tập! – Lôi Vận Trình bày cơm cuộn rong biển đã xắt thành từng khúc vào trong hộp, tạo hình cẩn thận, lại cho thêm vài hạt đậu vào tô điểm. Lôi Dật Thành chỉ tìm được một nửa quả dưa chuột, chán nản đành ăn tạm. Anh lững thững đi ra sau lưng cô, cười khinh bỉ: “Làm cho Phong Ẩn chứ gì?”

- Không liên quan đến anh!

- Em thật là vô lương tâm, muốn biết chuyện gì của cậu ta cũng nhờ đến anh, tận dụng xong rồi là nói không liên quan gì đến anh đây. Mười tám năm trời mà ăn một miếng cơm cuộn của em cũng bị em đánh cho là sao? – Lôi Dật Thành lạnh lùng hừ giọng: “Đừng tưởng bố mẹ đồng ý là em đã thành công nhé, sau này sẽ có lúc em phải khóc đấy, anh hiểu thằng Phong Ẩn ấy hơn em nhiều!”

Lôi Vận Trình vẫn chuyên tâm làm cơm như không nghe thấy gì, sự chăm chú của cô khiến Lôi Dật Thành vừa bất lực vừa thờ dài. Thật không ngờ Lôi Khải lại chịu nhượng bộ trong chuyện này, anh còn nói chuyện riêng với Lôi Khải với hi vọng ông rút lại mệnh lệnh này, ai ngờ Lôi Khải chỉ cười vẻ khó hiểu.

- Ai chết trong tay ai còn chưa biết đâu!

Đây chính là đáp án của Lôi Khải dành cho anh. Lôi Dật Thành có thể hiểu được quyết định của bố mình, nhưng cứ nghĩ đến những tổn thương và trắc trở trên con đường mà Lôi Vận Trình sắp phải đi là anh lại không thể đứng yên giường mắt nhìn cô càng ngày càng lún sâu. Nhưng sự thực thì chính anh mới là người bị lún sâu, nếu như mấy năm đó anh không dung túng cho tình cảm của cô, không sợ ý cho rằng cô sẽ không thể chịu nổi sự khổ sở khi phải yêu đơn phương, liệu kết quả có như ngày hôm nay?

Lôi Vận Trình làm xong đã là gần trưa. Cô cho hộp cơm đã chuẩn bị vào trong túi, miệng ngân nga nhảy chân sáo ra khỏi cửa. Nhà Phong Ấn cách nhà cô một đoạn đường tương đối, Lôi Vận Trình đã nhắm tính chuẩn xác thời gian hẹn anh ra ngoài ăn cơm. Khi chỉ còn cách nhà anh hai ngã rẽ nữa, cô liền gọi cho anh, điện thoại đổ chuông rất lâu mà không có ai nghe máy, cô đang định cúp máy thì đột nhiên có người nghe.

- Đừng có nói là anh còn chưa dậy nhé! Em sắp đến cổng nhà anh rồi, mau mở cổng cho em đi! – Lôi Vận Trình sờ cái túi có thắt nơ của mình, môi khẽ cong lên. Trong điện thoại chưa có tiếng Phong Ấn nói gì, Lôi Vận Trình tưởng rằng anh không vui, lập tức giả bộ tội nghiệp: “Anh đợi gặp mặt rồi hãy nổi đóa có được không, dù gì anh đi rồi có muốn nghe anh nổi cáu cũng không được mà!”

- Thế thì đợi anh một lát, anh đang ở bên ngoài, không có nhà!

Phong Ấn ở chỗ Chu An Đạt đến khi trời sáng mới ngủ, rượu say khiến cho đầu anh đau như búa bổ, cổ họng khàn đặc khiến cho Lôi Vận Trình nghĩ rằng anh đang khó chịu.

Lôi Vận Trình đợi một lúc lâu mới thấy Phong Ấn về nhà, anh tắm rửa thay quần áo xong đi ra, thấy cô đang ở trong phòng anh. Chiếc áo sơ mi anh cởi rồi tiện tay ném lên ghế sofa, Lôi Vận Trình nhìn thấy liền nhặt cái áo lên, vết son môi màu hồng còn in hằn trên áo.

Phong Ấn mặc áo choàng tắm đi ra, thấy Lôi Vận Trình đang ủ rũ nằm bò ra cái bàn đọc của anh: “Lâu quá đi mất, em đói đến mờ mắt rồi!” – cô đẩy hộp cơm tình yêu của mình ra trước mặt anh: “Chính tay em làm đấy!”

- Anh đã bảo em đừng đến cơ mà! – Phong Ấn nhấc thử cái túi lên ước chừng, không mở ra mà đặt trở lại bàn: “Tìm anh có việc gì? Có gì cần dặn dò à?”

- Mời em ăn cơm trưa đi!

- Không, anh không muốn ăn! – Phong Ấn tìm ví tiền rồi móc tiền đưa cho cô: “Em tự đi ăn đi!”

- Tại sao không muốn ăn? Dạ dày khó chịu à? Lôi Vận Trình nhét lại tiền vào trong ví của anh.

- Tối qua uống nhiều quá! – Phong Ấn nằm bẹp ra giường như con cá chết.

Lôi Vận Trình cắn môi nói: “Anh ở ngoài cả đêm à?”

- Đúng thế.

- Vậy... - cô do dự hồi lâu, bàn tay nhỏ siết lại thành nắm đấm.

Phong Ấn bật cười, nằm nghiêng lấy tay chống đầu nhìn cô: “Có phải muốn hỏi anh đã ngủ ở đâu, ngủ với ai phải không?”

Lôi Vận Trình mỉm cười: “Không đâu, hay là em nấu cho anh nồi cháo nhé, ăn vào sẽ dễ chịu hơn đôi chút!”, như thể sợ anh sẽ tiếp tục nói, cô liền đứng phắt dậy đi ra ngoài. Nhưng Phong Ấn không định tha cho cô, đúng lúc cô ra đến cửa, anh đột nhiên nói: “Ồ nhà người phụ nữ mà em ghét nhất ấy!”

Bước chân Lôi Vận Trình như khựng lại: “Ồ!”

Cô bình thần đáp lại, sau đó chạy ra ngoài. Lúc vo gạo, nhìn thấy bóng mình trong nước, cô phải cố gắng lắm để có thể mỉm cười.

Không sao đâu, không sao đâu mà, bọn họ đâu phải là lần đầu tiên, hoặc có thể bọn họ chỉ là... ngủ cùng mà thôi...

Bữa trưa, đương nhiên chẳng được thịnh soạn và ngon lành như Lôi Vận Trình tưởng tượng. Hai người ăn một chút cháo trắng với dưa muối thế là xong. Phong Ấn ăn xong liền ngủ đẫy một giấc, chẳng nói chuyện gì nhiều với cô, cũng chẳng đuổi cô về. Lôi Vận Trình ngồi yên trên ghế yên lặng ngắm nghía người đàn ông đang say ngủ, bản thân cũng không biết mình đang nghĩ gì.

Không kéo rèm cửa vào nên ánh mặt trời chiếu thẳng vào trong phòng, quang cảnh đẹp như tranh vẽ. Có thể nhận thấy anh ngủ rất sâu, bởi vì say rượu, bởi vì... quá mệt?

Cô nhẹ tay nhẹ chân ngồi bệt xuống bên giường anh, khoảng cách đến mức có thể nhìn rõ từng sợi lông mi của anh. Thời gian đúng là có thể thay đổi một con người, ví dụ như biến một con vịt xấu xí thành một con thiên nga trắng như cô. Trong thời gian sáu năm, cô cũng không hiểu tại sao mình lại trở nên kiên cường như vậy, hoặc cũng có thể chỉ là vì nhớ anh và nguyện vọng muốn được nắm tay anh đi bên nhau.

Cô vẫn còn là thiếu nữ, anh đã là một người đàn ông trưởng thành có thể khiến phái đẹp say đắm. Vì vậy không sao hết, cô có nhiều thời gian hơn anh, để đi vào thế giới của anh, vào trái tim anh.

Lôi Vận Trình nín thở, cúi đầu hôn lên môi anh, một cái hôn trộm.

Em có đủ tự tin, vì vậy Phong Ấn là, anh nhất định phải đợi em đấy!

Em tốt hơn bất cứ ai, yêu anh hơn bất cứ ai!

Phong Ấn cuối cùng vẫn không cho cô tiền, Lôi Vận Trình đành nhượng bộ, bảo anh mang theo túi cơm mà cô đã chuẩn bị.

Nhìn thấy anh bỏ hành lí vào cốp xe, Lôi Vận Trình chợt thấy sống mũi cay cay, cô chạy lại kéo vạt áo của anh không chịu buông tay. Hành động ấu trĩ của cô khiến Phong Ấn đỏ khốc đỏ cười: “Có đến mức thế này không? Mau bỏ tay ra, ngoan nào!”

- Anh không có gì khác nói với em sao? – giọng nói của Lôi Vận Trình thoáng run run.

Phong Ấn vò vò đầu: “Có phải em còn muốn anh hôn tạm biệt không hả?”

Mặt cô như xị ra, ánh mắt ủ rũ như bị sương mù. Phong Ấn thở dài, nâng cằm cô lên: “Anh nói em có chịu nghe không? Đừng thích anh nữa, cứ coi anh như anh trai đi, có được không?”

Lôi Vận Trình ngẩng cao đầu nhìn anh, ánh mắt và tư thế đủ để cho anh thấy đáp án. Phong Ấn chẳng chút thương tình, giằng lấy vạt áo ra khỏi tay cô: “Thế thì anh chẳng còn gì nói với em rồi, anh đi đây Răng Thép!”

Lôi Vận Trình không biết có phải mỗi cô gái thích một người đàn ông mà anh ta không yêu mình có đều giống như cô không? Biết rõ là từng hành động, lời nói của anh đều làm mình tổn thương, thế nhưng trong lòng vẫn đầy ắp hình ảnh của anh ta. Từ bỏ... dường như là từ ngữ mà cô chưa bao giờ nghĩ đến.

Phong Ấn đi rồi, ngay một câu tạm biệt cũng không nói với cô. Sự ra đi của anh khiến cho trái tim cô đột nhiên trống rỗng một khoảng, tuy nhiên cô cũng chẳng có thời gian mà tiếp tục đắm mình trong nỗi buồn. Tiếp theo đó là hàng loạt những bài kiểm tra lớn nhỏ khiến cả người cô bỗng trở thành một cỗ máy. Lôi Dật Thành thường xuyên gọi cô dậy lúc buổi sáng phát hiện cô thường nằm ngủ gục trên bàn học, tay vẫn còn đang cầm bút. Trong chuyện học hành từ trước đến giờ cô không bao giờ phải lo lắng, đầu óc linh hoạt, phản xạ nhanh, thực sự không cần phải học bán mạng như thế.

Lúc đưa Lôi Vận Trình đến trường, cô thường ngồi dựa lưng vào ghế tranh thủ ngủ một chút, Lôi Dật Thành cuối cùng không nhịn được đành lên tiếng khuyên nhủ: “Em hà tất phải ép mình khổ sở như thế?”

- Em đâu có thấy đang tự ép mình đâu, cứ yên tâm đi, em tự lo được mà! – Lôi Vận Trình dụi đôi mắt đỏ ngầu vì thức đêm, vươn vai một cái rồi đeo ba lô lên vai, không quên mỉm cười trấn an Lôi Dật Thành.

Không chỉ có Lôi Dật Thành mà ngay cả Yến Kỳ cũng không thể bàng quan được nữa. Giờ nghỉ trưa, Yến Kỳ kéo cô ra phòng tự học, ép cô ngủ một giấc, Lôi Vận Trình ngoan ngoãn nằm bò ra bàn, không nhúc

nhích. Yến Kì tưởng rằng Lôi Vận Trình đã ngủ say liền đi vòng qua bên kia mới phát hiện hai mắt cô trống rỗng nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ.

Yến Kì bực mình vốn định mắng cho Lôi Vận Trình một trận, nhưng chợt phát hiện Lôi Vận Trình có gì đó không bình thường: “Trình Trình, cậu sao thế? Có phải khó chịu ở đâu không?”

Lôi Vận Trình không đáp lời, Yến Kì liền hươ hươ tay trước mặt bạn: “Trình Trình, đừng dọa tớ chứ!”

Lôi Vận Trình khẽ mỉm cười, nhắm mắt lại nói: “Tớ ngủ một lát, lúc nào vào lớp nhớ gọi tớ đấy!”

Yến Kì không dám làm ầm, đành bắt chước Lôi Vận Trình ngồi yên lặng nhìn ra ngoài. Chẳng bao lâu sau có một chiếc máy bay bay ngang qua bầu trời. Trong tầm mắt, chiếc máy bay nhỏ xíu như một món đồ chơi.

Máy bay... Phong Ân...

Yến Kì đột nhiên hiểu ra, khẽ nắm lấy tay Lôi Vận Trình, dường như để truyền thêm cho cô sức mạnh, cho cô sức mạnh để kiên trì đến cùng.

Cô không sao, ngoài một nỗi nhớ điên cuồng về một người...

Kể từ sau lần Lôi Vận Trình cảnh cáo Lục Tự không được đến trường gây thêm phiền phức cho cô, Lục Tự cũng rất biết điều không gửi hoa tặng quà đến cho Lôi Vận Trình nữa. Buổi tự học tối kết thúc, Lôi Vận Trình vẫn là người cuối cùng ra khỏi trường như thường lệ, nhìn thấy cái bóng như ma ám của Lục Tự đang đợi mình, cô không coi anh ta như không khí nữa mà chủ động đi về phía anh ta.

Lục Tự đang ngồi dựa lưng vào xe, tư thế rất thoải mái, ánh đèn đêm bao trùm khiến cho những đường nét trên mặt anh trở nên không rõ ràng. Không hiểu tại sao trái tim anh chợt rung lên, cô gái này đang đi về phía anh, thế nhưng trong lòng lại chẳng có chỗ nào dành cho anh.

- Cuối cùng thì kì nghỉ phép của anh cũng hết nhỉ? Đến chào tạm biệt tôi phải không? – Lôi Vận Trình mỉm cười, cố tình không che giấu niềm vui, cuối cùng cũng không bị anh ta làm phiền nữa.

Lục Tự nhìn cô từ đầu đến chân một lượt, nụ cười trên mặt chợt thu lại, không kiềm chế được, đưa tay lên chạm vào mặt cô: “Sao em lại biến mình thành ra thế này?”

Lôi Vận Trình nhanh nhẹn tránh bàn tay của anh ta: “Tôi rất ổn, không mượn anh phải nhọc lòng!”

Không phải lần đầu bị cô từ chối nên Lục Tự đã sớm quen rồi, Lục Tự nghiêng đầu ra hiệu bảo cô lên xe, nhưng cô vẫn đứng yên không nhúc nhích: “Tôi tự về được rồi, khỏi cần anh đưa, nếu có chuyện gì thì mau nói đi!”

- Em cứ coi như là bố thí cho anh một lần đi, nói chuyện với anh một lát có được ko?

Nếu là thường ngày chắc chắn Lôi Vận Trình đã từ chối thẳng thừng, chỉ có điều lần này cô gần như nhìn thấy vẻ ảm đạm trong con mắt anh ta. Trong khoảnh khắc ấy, cô chợt thấy anh ta rất giống mình.

Để đánh tan tâm lí đề phòng của cô, Lục Tự dẫn cô đến một quảng trường đông người, giữa quảng trường có một đài phun nước, ánh đèn màu lấp lánh hòa vào tiếng nhạc du dương, đẹp tuyệt diệu! Hai người ngồi lại trong xe.

Cô lấy tay chống cằm thưởng thức âm nhạc, Lục Tự lặng lẽ châm một điếu thuốc, từ dạo quen biết cô rõ ràng anh ta hút thuốc nhiều hơn, đây tuyệt đối không phải là một điềm báo tốt: “Bọn em chắc sắp kiểm tra đợt đầu rồi nhỉ?”

Lôi Vận Trình không doái hoài đến anh ta. Lục Tự có hơi bực bội dập tắt thuốc lá, xoay đầu cô lại.

- Dù gì trong thời gian vừa rồi anh cũng đổ không ít công sức lên người em, chẳng nhẽ em không thể nể mặt anh chút sao? Có phải ngoài Phong Ân ra, không có thằng đàn ông nào có thể lọt vào mắt em không hả?

- Làm gì có chuyện đó? Anh ấy đâu phải là người đàn ông giỏi giang nhất thiên hạ! – Lôi Vận Trình gạt tay Lục Tự ra, không muốn anh ta chạm vào người mình.

Cái đáp án này khiến cho Lục Tự vô cùng ngạc nhiên: “Anh còn tưởng trong mắt em thằng đó là tốt nhất, những gã đàn ông khác chỉ là đồng phân thôi chứ!”

Lôi Vận Trình phì cười: “Anh tởm quá đi!”

Lục Tự nhìn thẳng vào mắt cô, tự mĩa mai: “Đúng là chẳng dễ dàng gì. Đến tận lúc chuẩn bị đi rồi mới phát hiện khi em cười có hai má lúm đồng tiền kìa!”

Lôi Vận Trình cảm thấy không thoải mái liền quay ngoắt mặt đi, trở lại bộ dạng lạnh lùng như trước.

- Có phải em nghĩ anh mang em ra mua vui không?

- Chẳng nhẽ không phải?

Lục Tự trầm ngâm giây lát rồi nói thẳng thắn: “Đúng là như thế, nói thật lòng em là mẫu phụ nữ mà anh thích, xinh đẹp, gầy nhưng không yếu, không ham hư vinh, không ngây thơ, có gan, có hơi đanh đá, kiêu ngạo, biết chừng mực... à sai rồi, em vẫn chưa hẳn là một phụ nữ, ít nhất thì thân hình vẫn còn phát triển nữa!”, hàm ý của anh ta là cô vẫn chưa đủ “độ cong” cần thiết, là điều duy nhất khiến cho anh ta cảm thấy nuối tiếc.

Lôi Vận Trình trừng mắt: “Đa tạ anh vì đã có cách đánh giá khách quan!”

- Em có biết anh từng thề với cậu ta là trong một tháng sẽ cưới em không!

Lôi Vận Trình ngoảnh đầu lại trừng mắt nhìn anh ta: “Nói như vậy có nghĩa hôm nay là đến kì hạn rồi, anh đã nghĩ ra cách gì chưa?”

- Không cưới được thì chiếm đoạt, em nghĩ sao? – Lục Tự nửa đùa nửa thật hù dọa cô. Lôi Vận Trình cười khẩy rồi đẩy cửa xe bỏ đi.

Lục Tự chẳng chút do dự, đuổi theo kéo cô lại, dùng vũ lực ôm siết cô vào lòng, Lôi Vận Trình vừa thấy anh ta cúi đầu xuống liền nhắm chặt mắt lại, bỗng thấy trên trán có gì đó mềm mềm chạm phải.

Lục Tự chỉ chạm môi lên trán cô: “Chạy đi đâu chứ, em tưởng anh cường bức em thật đấy à? Anh đã chán sống đâu cơ chứ, Phong Ấn sẽ giết anh ngay khi nó trở về ấy chứ!”, không nói đến Lôi Khải và Lôi Dật Thành, chỉ cần mình Phong Ấn cũng đủ băm nhuyễn anh ta ra rồi.

Lôi Vận Trình mở mắt ra, tỏ vẻ băn khoăn với những gì anh ta vừa nói. Lục Tự biết cô đang băn khoăn cái gì: “Lúc ấy Phong Ấn không phản đối, còn nói cho anh một số thứ có liên quan đến em, em có biết tại sao thằng đó lại làm như vậy không?”

Mắt cô chợt tối sầm xuống: “Anh định nói rằng bởi vì anh ấy không thích tôi, hoàn toàn không quan tâm tôi ở bên cạnh ai chứ gì? Bỏ tay của anh ra!”

Lục Tự buông tay ra, đưa tay lên vuốt mái tóc cô: “Sai rồi, bởi vì ngay từ đầu nó đã biết anh chỉ có ý định chơi đùa với em mà thôi!”

Lôi Vận Trình cười khẩy, không đáp lời.

Anh ta trầm ngâm hồi lâu sau đó mới nói tiếp: “Để anh đưa em về, yên tâm đi, anh hứa không làm bậy! Anh không phải là công tử nhà giàu, anh là quân nhân, cái thân phận này đáng để em tin tưởng đấy!”

Lục Tự quả thực có hơi hoảng trước những gì anh ta nói, lông mày cô chợt chau lại. Lục Tự không giục cô nữa, chỉ kéo cánh cửa ghế lái phụ đợi cô cân nhắc. Lôi Vận Trình hít một hơi thật sâu, thỏa hiệp: “Anh mà không nói thì suýt nữa là tôi quên mất anh làm cái gì đấy!”

Lục Tự nhếch môi cười, cô chỉ tin tưởng một “quân nhân” chứ không phải con người Lục Tự.

Cả chặng đường không nói không rằng. Lôi Vận Trình bảo Lục Tự đỗ xe ở chỗ cách nhà mình hai ngã rẽ. Đối với người đàn ông này, cô chẳng có chút thiện cảm hay kiên nhẫn nào, nhưng cô không phải Phong Ấn, không thể quá tuyệt tình như anh, ngay cả một câu tạm biệt cũng không cho cô.

- Cảm ơn! – Lôi Vận Trình xuống xe ném lại hai từ rồi định đi, Lục Tự đột nhiên khóa cửa xe, khiến cô ngơ ngác rồi cảnh giác quay đầu lại nhìn anh ta.

Khuôn mặt của Lục Tự bị bóng tối che khuất, những ngón tay anh ta đang nhịp nhịp trên vô lăng: “lần này không trả tiền xe nữa à?”

Lục Tự lúc này khiến cho Lôi Vận Trình có chút sợ hãi.

- Anh cũng nghiện rồi đấy à? – Lôi Vận Trình móc ra một trăm tệ, đập vào tay anh ta như lần trước, chỉ có điều lần này bị anh ta tóm chặt cả tay lẫn tiền. Lôi Vận Trình vùng vẫy nhưng không thắng nổi anh ta, đành bực bội nói: “Lục Tự, sự chịu đựng của tôi có giới hạn đấy!”

- Giới hạn chịu đựng của em là tùy người mà thay đổi, liệu cơm gắp mắm phải không? Nếu như anh là Phong Ấn, liệu em có giới hạn chịu đựng không? – Lục Tự chậm rãi nghiêng người lại, gần như áp sát vào người cô, khiến cô chẳng thể né tránh, đành phải dùng một bàn tay bịt chặt miệng lại đề phòng anh ta có ý đồ với cô.

Tuy nhiên Lục Tự chỉ nhìn chăm chú vào mắt cô, đó là sự nghiêm túc mà Lôi Vận Trình chưa bao giờ nhìn thấy ở anh ta.

- Nếu như anh nói rằng trải qua thời gian vừa qua, anh thực sự có hứng thú với em, em sẽ thế nào?

Lôi Vận Trình khựng người: “Vậy thì tôi chỉ có thể nói rằng: may quá anh sắp đi rồi, nếu không tôi sẽ chết vì bực bội, đợi khi nào anh về đây thì tôi đã vào trường hàng không, chúng ta gần như chẳng có cơ hội chạm mặt nữa!”

Lục Tự nhướn miệng cười, khẽ hôn lên bàn tay cô đang dùng để che miệng lại: “Về lý thuyết là thế, nhưng bao giờ chẳng có những việc xảy ra ngoài dự kiến. Chúng ta cứ chờ xem rốt cuộc thần may mắn đứng về phía ai?”

Lúc ấy cô chỉ cảm thấy người đàn ông này quá sức ngông cuồng, về sau lúc gặp lại anh ta mới không khỏi nghi ngờ thượng đế rốt cuộc đã tạo ra bao nhiêu rào cản giữa cô và Phong Ấn để thử thách tình cảm của cô dành cho anh?

Nếu như lúc ấy cô không đưa ra yêu cầu hẹn hò với Phong Ấn, không quen với Lục Tự, liệu những chuyện sau này có xảy ra không?

3. Chương 3: Chịu Khổ Vì Anh

Rèm cửa khẽ tung bay trong gió, mùi hương tường vi tràn ngập khắp sân. Mùa hè nóng rực, tiếng ve râm ran.

Lôi Vận Trình không còn nhớ đã chia tay với Phong Ấn bao lâu rồi, cô luôn khiến cho cuộc sống của mình trở nên nhiều màu sắc, để cho bản thân không còn có một phút, một giây nào rảnh rỗi để suy nghĩ. Từ vòng sơ tuyển phi công, kiểm tra trình độ văn hóa và sức khỏe toàn diện, kiểm tra tố chất tâm lý, thẩm tra chính trị đến phúc tra... Các vòng thi đã đào thải không ít thí sinh dự thi. Còn Lôi Vận Trình chắc chắn là một trong những thí sinh thuận lợi nhất, ai ai cũng bảo cô giỏi. Nhưng ngoài bản thân và những người xung quanh cô ra, chẳng ai biết được để được như vậy cô đã phải nỗ lực đến nhường nào.

Thi đại học với cô giống như một bài kiểm tra đột xuất. Học viện không quân là nguyện vọng đầu tiên và cũng là duy nhất của cô. Những ngày tháng chờ đợi giấy báo, Thương Tiểu Thuyền đã kể cho cô nghe rất nhiều rắc rối yêu, hận của bà với Lôi Khải.

Thương Tiểu Thuyền nói: phụ nữ nhất định phải gặp được một người, một người đủ sức vì bạn mà bất chấp tất cả, có như vậy cuộc đời mới thực sự bắt đầu. Bà rất may mắn khi đã sớm gặp được người ấy, bất hạnh là bà đã sớm chuẩn bị tâm lý sẵn sàng vì ông mà bất chấp tất cả.

Cô không biết cuối cùng mình sẽ có được gì từ Phong Ấn, nhưng cô biết nếu từ bỏ thì mình sẽ mất đi những gì. Cô thấy vui mừng vì mình là con gái của Thương Tiểu Thuyền, sự kiên cường và cố chấp của cô đều có

gen di truyền từ bà, điều này có vai trò cực kì quan trọng trong sự nghiệp và tình cảm của cô sau này.

Đó là một buổi trưa hết sức bình thường, Lôi Khải đẩy cửa phòng con gái. Lôi Vận Trình đang ngủ trưa, tay ôm một con gấu bông rất to, ngủ ngon lành.

Lôi Khải nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, chăm chú ngắm nghía cô. Thời gian đúng là tàn nhẫn, không bao giờ giữ lại những thứ mà con người muốn giữ lại. Nhớ lại lúc cô ra đời chỉ nhỏ như con mèo, thể mà mới chỉ chớp mắt mà con gái đã chuẩn bị rời xa ông.

Tuy nhiên thời gian cũng khiến cho con người cảm kích, nó đã đem những thứ quý báu nhất đến trước mặt ông, khiến cho ông được tham gia vào quá trình trưởng thành của con cái, xây dựng lên thế giới tình cảm không thể phá vỡ giữa cha với con. Lôi Khải không nén được, đưa tay lên vuốt ve mái tóc đen như nhung của con gái, rồi nhẹ nhàng đặt một bức thư trên gối của con. Ông cảm thấy có lẽ bản thân đã già, nếu không đâu có xót xa và lưu luyến như thế này.

Lôi Vận Trình cứ nằm im cho đến khi bố đóng cửa mới từ từ mở mắt ra, ôm bức thư vào trong lòng, đôi mắt như phủ sương mù. Cô đã đợi thông báo trúng tuyển của học viện hàng không này quá lâu, quá lâu rồi...

Một buổi tối trước khi đi nhập học, Thương Tiểu Thuyền và Lôi Dật Thành đã chuẩn bị cho Lôi Vận Trình một bàn đầy thức ăn. Chỉ trừ Thương Tiểu Thuyền là quàng mắt đỏ hoe ra, những người khác đều tỏ vẻ bình thường, chẳng có chút buồn bã hay lưu luyến nào. Lôi Vận Trình uống với bố không ít, tửu lượng của Lôi Dật Thành đương nhiên cô chẳng thể bì, nhưng vẫn cố gắng bám trụ, nôn ọe đến bao nhiêu lần cô không nhớ nổi. Cuối cùng Thương Tiểu Thuyền không nén nổi bật miệng chạy vào phòng khóc.

Lôi Dật Thành vỗ vào người Lôi Vận Trình gần như đã bất tỉnh nhân sự, nói với Lôi Khải về oán trách: “Tửu lượng của bố thế nào, tửu lượng của nó ra sao, đo tửu lượng làm cái gì không biết?”

- Đáng lý nên huấn luyện cho nó từ sớm, đến rượu cũng không biết uống thì sau này khó mà tránh khỏi bị đàn ông nó lợi dụng, cái này mà con còn không hiểu hay sao?

Lôi Dật Thành nhoẻn miệng cười: “Bố đúng là quá sáng suốt!”

Lôi Khải bật cười rồi lên lầu dỗ vợ.

Lôi Vận Trình nửa đêm khát nước liền tỉnh dậy, đi vào bếp tìm nước uống. Lúc đi ngang qua phòng của Lôi Dật Thành, cô không khỏi dừng bước, mở cửa đi vào.

- Anh, anh ngủ chưa?

Không có được đáp án, Lôi Vận Trình liền bò lên giường của anh, kéo cánh tay anh ra rồi gối đầu lên. Lôi Dật Thành bị đánh thức vô cùng khó chịu, chẳng buồn mở mắt ra: “Không ngủ đi còn dậy làm gì? Ngày mai anh còn phải đi làm đấy!”

Lôi Vận Trình nhìn anh, đột nhiên cắn một miếng trên cánh tay anh. Lôi Dật Thành đau đớn ngồi bật dậy: “Em say quá hóa điên đấy à? Muốn ăn đòn phải không?”, anh với tay bật cái đèn ở đầu giường, trên cánh tay quả nhiên đã để lại dấu răng đều tăm tắp. Lôi Dật Thành cúi kính díp đầu cô: “Cút về phòng đi!”

- Không cút! – Lôi Vận Trình cười hỉ hả rồi xoa xoa cánh tay anh: “Em đỡ rồi, anh vui lắm phải không?”

Lôi Dật Thành dựa vào thành giường, lạnh lùng hừ giọng. Lôi Vận Trình với tay lấy hộp thuốc lá và bật lửa của anh, châm một điếu thuốc cho anh, cười giả lả: “Bố không nỡ để mẹ phải vào bếp, mẹ lại không thích trong nhà có người lạ ra vào nên không mời người giúp việc, thế nên anh sắp thành người giúp việc của em rồi, có phải anh trách em rất phiền phức không?”

- Người giúp việc còn có tiền lương, anh còn chẳng bằng người giúp việc ấy! – Lôi Dật Thành miệng ngậm điếu thuốc, gối đầu lên tay kia, giọng điệu ảo não khiến cho Lôi Vận Trình bật cười ha ha, vừa cười vừa xoa xoa chỗ vết cắn.

- Thế thì anh mắng em vài câu đi, đợi lúc em đi rồi lại không được nghe anh mắng em nữa!

Lôi Dật Thành không nói gì, trầm ngâm đốt hết điếu thuốc: “Chưa đi mà đã lưu luyến rồi à?”

- Anh mắng em vài câu đi!

- Mắng cái gì?

- Mắng em không nghe lời anh, cứ khăng khăng làm theo ý mình!

Lôi Dật Thành cười, cười vẻ mỉa mai: “Phụ nữ chẳng phải đều nghĩ hành vi ấy giống như thiêu thân lao đầu vào lửa hay sao? Sao lại thành ra là “khăng khăng làm theo ý mình” rồi?”

- Em cũng không nói rõ được là cảm giác gì, cứ cảm thấy có lỗi với mọi người, cảm thấy bản thân thật ích kỉ, bất chấp cảm nhận của mọi người!

- Chuyện đã đến nước này rồi mới nghĩ đến cảm nhận của mọi người, muộn quá rồi thì phải!

Lôi Vận Trình đăm anh một cái: “Anh cứ nhất định phải khiến em khó chịu mới được à?”

Lôi Dật Thành cười khà khà, vò tung tóc cô: “Đừng nghĩ lung tung nữa, thiếu nữ lần đầu xa nhà đều có suy nghĩ như em, cảm thấy mình có lỗi với gia đình, vất vả chăm bẵm em lớn bằng ngần này, đã không biết ơn thì thôi còn vì một thằng đàn ông mà đi rõ xa, cảm thấy bản thân thật chẳng có chút lương tâm nào.”

- Sao anh biết rõ thế? Anh có phép đọc suy nghĩ của người khác à? – Lôi Vận Trình ngạc nhiên vô cùng.

- Lúc Tử Du đi Mỹ du học cũng có tâm trạng giống như em, nói anh gây ra tội lớn! – Lôi Dật Thành bất lực thở dài, trong giọng nói toát lên sự yêu thương và chiều chuộng bạn gái.

- Chị Tử Du thật là hạnh phúc, tại sao không có ai là thanh mai trúc mã với em nhỉ?

- Trình Trình, nói một cách khách quan anh vẫn không tán thành chuyện của em với Phong Ấn! – Lôi Dật Thành thành thật nhấn mạnh: “Trừ cái nghề nghe có vẻ oai một chút, khuôn mặt đẹp trai một chút, anh thật sự chẳng hiểu nổi em thích thằng đó ở điểm nào nữa!”

Cô vốn định nói Tử Du ngoài cái khuôn mặt xinh xắn ra thì cũng chẳng có điểm nào đáng để Lôi Dật Thành yêu thương, nhưng ngẫm nghĩ một lát rồi cô lại thôi. Lôi Dật Thành kế thừa truyền thống của đời trước, không bao giờ hàm hồ trong vấn đề yêu thương phụ nữ, nói ra câu này thật sự không có lợi gì cho cô cả: “Thế anh thích chị Tử Du có lí do gì đặc biệt không?”

Lôi Dật Thành há miệng định nói nhưng lại chẳng nói được cái gì. Em gái anh đúng là chẳng hề đơn giản, nhiều lúc trẻ con thấy ổn, nhiều khi lại chứng chặc và điềm tĩnh đến mức khiến anh đau đầu.

- Anh đúng là điên thật rồi, nửa đêm nửa hôm không ngủ mà lại tán dóc với em thế này, đi ngủ đi! – Lôi Dật Thành với tay tắt đèn, căn phòng chìm vào bóng tối. Ánh trăng bàng bạc hắt vào phòng qua ô cửa sổ.

Một lát sau, giọng nói của Lôi Dật Thành vang lên trong đêm: “Trình Trình, con gái trước tiên là phải biết yêu bản thân mình, sau đó mới có người yêu. Người duy nhất có thể khiến em bỏ qua giới hạn chịu đựng của bản thân để yêu thương và trân trọng chỉ có bản thân em thôi!”

Cổ họng cô nghẹn ngào, cô dựa vào lòng anh: “Cảm ơn anh, em bây giờ mười tám, em chỉ đợi anh ấy mười năm thôi!”

Cô nguyện dâng tặng cho anh toàn bộ tuổi xuân tươi đẹp nhất cuộc đời của mình, bởi vì đó là cái “vốn” mà cô bỏ ra để nỗ lực và chờ đợi. Khi cái “vốn” này bị tiêu hao dần, cô sợ dũng khí của mình cũng dần dần bị thời gian cuốn đi.

Ngày hôm sau, Lôi Vận Trình một mình đến đại học Nhân dân Giải phóng quân Hàng không Trung Quốc ở thành phố C. Máy bay hạ cánh ở thành phố C, cô thầm nhủ mình đã tiến gần thêm một bước với người đàn ông đó, không biết trước mặt còn bao nhiêu chặng đường phải vượt qua để có thể chạm đến trái tim anh, nhưng hi vọng chặng đường ấy giống như một đường chạy, mặc dù dài như vậy vẫn có điểm dừng.

Khóa học viên của họ chỉ có mấy trăm người, trong đó học viên nữ chỉ có bốn mươi sáu người. Có thể vượt qua nhiều cửa ải để đến cửa ải này chưa thể nói lên điều gì. Quá trình tuyển chọn phi công là quá trình liên tục đào thải, bất cứ một vấn đề tưởng chừng không mấy bất mắt cũng có thể trở thành một lí do khiến bạn bị đào thải. Trước khi phát động phục, một đám thanh niên nam nữ đến từ khắp mọi miền đất nước trông ai cũng có vẻ hào hức.

Cô đứng giữ đám con gái, nhắm mắt hít thở thật sâu, cảm giác có một luồng không khí mát rượi chảy vào trong tim.

- Này bạn kia!

Một giọng nữ lạnh lót vang lên từ sau lưng Lôi Vận Trình, một cô gái đeo kính râm to bản đang vẫy tay với cô. Lôi Vận Trình còn nhớ cô ấy, cô ấy là thí sinh ngồi trước mặt cô vào hôm thi kiểm tra trình độ văn hóa.

- Cậu còn nhớ tớ chứ? Tớ tên là Đỗ Nghiên Thanh! – cô gái mặc quần soóc ngắn để lộ cặp chân thon dài, rất bắt mắt.

Lôi Vận Trình có ấn tượng tương đối tốt với cô gái ấy, sự nhiệt tình của cô ấy cũng giống như thời tiết ngày hôm nay vậy: “Nhớ chứ, trước khi thi cậu còn hát để giúp mọi người đỡ căng thẳng, kết quả bị giám thị mắng ột trận!”

Đỗ Nghiên Thanh nhoẻn miệng cười, tháo cặp kính râm xuống, thân thiết quàng tay cô. Hai người đến từ cùng một thành phố nên đương nhiên có nhiều chủ đề chung. Đỗ Nghiên Thanh là một cô gái cởi mở hơn cô, đặc biệt hay cười, Lôi Vận Trình và Đỗ Nghiên Thanh rất hợp nhau, đây là người bạn đầu tiên ở nơi đây của cô.

Tất cả các học viên được chia thành bốn đội, Lôi Vận Trình và Đỗ Nghiên Thanh được phân vào phân đội một, lớp trưởng là Phương Mặc Dương, một anh chàng trông có vẻ có sức sát thương rất cao.

Nhận được đồng phục rồi, Đỗ Nghiên Thanh khẽ oán thán: “Sao không phải là quân phục mà lại là đồng phục tập luyện nhỉ?”

- Đương nhiên rồi, phải đợi... - Lôi Vận Trình đang định giải thích cho Đỗ Nghiên Thanh hiểu thì đột nhiên một ánh mắt sắc lạnh hướng về phía cô.

- Đợi cái gì cơ? – Đỗ Nghiên Thanh ngơ ngác.

Phương Mặc Dương đứng trước đội ngũ đang lạnh lùng nhìn họ, Lôi Vận Trình vội vàng huých nhẹ Đỗ Nghiên Thanh, ra hiệu bảo cô im lặng. Bên cạnh cô là một đội nam sinh, một nam sinh đứng sau lưng cô khe khẽ cười, Lôi Vận Trình ngoảnh đầu nhìn, không ngờ ánh mắt của cậu ta chưa hề rời khỏi cô.

- Toàn thể đứng nghiêm! – giọng nói đẹp như tiếng đàn của Phương Mặc Dương vang lên, tất cả các học viên đều lập tức đứng nghiêm trang, mọi tiếng rì rầm lập tức tắt hẳn.

- Đợi một chút! – đôi mắt như radar của Phương Mặc Dương quét khắp lớp một lượt: “Tôi nghe tiếng có người oán thán sao không phải là quân phục, hiện giờ tôi xin trả lời các bạn: bởi vì trong số chúng ta ở đây chưa có ai có đủ tư cách để mặc quân phục!”

- Không đủ tư cách thì tuyển chúng ta vào đây là gì?

Có người bất mãn nói, Phương Mặc Dương cười nhạt: “Các học viên mới trong ba tháng kể từ bây giờ trở đi, tôi sẽ uốn nắn tất cả những thói hư tật xấu của các bạn!”

- Nếu không uốn nắn được thì sao?

Phương Mặc Dương khẽ nhếch môi, tàn nhẫn và quyết đoán đưa ra một đáp án: “Đơn giản thôi, cuốn xéo!”

Dứt lời, một sự im lặng đầy áp lực bao trùm. Phương Mặc Dương dường như rất thỏa mãn, hơi hếch cằm lên: “Giờ các bạn có thể về kí túc xá cất đồ đạc, mười phút nữa tập trung tại đây. Giải tán!”

Rất may là Lôi Vận Trình và Đỗ Nghiên Thanh được phân vào cùng một kí túc. Đỗ Nghiên Thanh ngạc nhiên nhìn chần ga được xếp vuông vức như miếng kim loại liền ngạc nhiên hỏi: “Đây là chăn đệm thì thể này? Không phải mô hình đấy chứ?”

Đỗ Nghiên Thanh vẫn còn đang lải nhải thì đột nhiên điện thoại của cô đổ chuông, là một tin nhắn từ một số điện thoại lạ.

- Răng thép, xuống lầu ngay đi!

Tim cô chợt giật thót, chỉ một giây sau, cô đã lao ra khỏi cửa.

Kí túc Lôi Vận Trình ở là tầng ba, cô không biết mình đi nhanh đến mức nào, gần như là lao đi như tên bắn trước sự sững sờ của Phương Mặc Dương đang đứng ở trước cổng kí túc.

Nhưng ở bên dưới chung cư vắng ngắt, làm gì có bóng dáng của Phong Ấn? Chỉ có đội trưởng Phương Mặc Dương trong bộ quân phục, hai tay đút túi quần, đứng hiên ngang trước cổng. Cô nhìn Phương Mặc Dương trong bộ quân phục mà không khỏi tưởng tượng ra hình ảnh của Phong Ấn. Cô vỗ vỗ mặt mình, đôi mắt ướt, lùi thối quay về phòng, ra lệnh cho bản thân đừng bao giờ ngốc nghếch như vậy. Người đàn ông ấy mặc quân phục chắc còn oai hơn nhiều nhỉ?

Lôi Vận Trình nhìn quanh nhìn quất, giống hệt một con thỏ nhỏ đang tìm kiếm thức ăn. Phương Mặc Dương nhìn chiếc đồng hồ tính giờ trên tay, mới chưa đến sáu phút. Anh ta đi ra sau lưng Lôi Vận Trình, ngạc nhiên hỏi cô: “Vẫn chưa đến thời gian tập trung mà?”

Lôi Vận Trình thở hồng hộc, có lẽ vì quá hào hứng, đầu óc quá nóng khiến cho cô đã là một việc hết sức ngu ngốc: “Đội trưởng, có phải có một người tên là Phong Ấn đến tìm em không ạ?”

- Ai cơ?

- Phong Ấn, thành viên sư đoàn 2 lớp XX ạ!

Phương Mặc Dương nheo mắt: “Em tên gì?”

Về mặt anh ta không hề thay đổi nhưng lại khiến cho Lôi vận Trình cảm thấy có chuyển chẳng lành, vội vàng đứng nghiêm: “Báo cáo đội trưởng, Lôi Vận Trình phân đội 1, khu đội 1, lớp nhất ạ!”

Phương Mặc Dương lật cuốn sổ ghi chép danh sách trong tay, liếc mắt tìm kiếm tên của cô, sau đó nhìn cô từ đầu đến chân, khẽ mỉm cười: “Cô Lôi phải không ạ?”

Cô không dám lên tiếng, tiếp đó Phương Mặc Dương quả nhiên lớn tiếng mắng mỏ cô: “Đây không phải là nhà cô! Mới chân ướt chân ráo đến mà đã có trai hẹn hò cô đi uống nước xem phim rồi hả? Đây là trường quân sự, không phải là trường quân sự bình thường, đây là học viện không quân, cô hiểu chứ hả?”

- Hiểu ạ! – cô đâu dám nói trái? Lôi Vận Trình thầm chửi mình ngu ngốc.

Lúc này, các học viên đã lục tục kéo xuống, Phương Mặc Dương không tiếp tục làm khó cô nữa. Lôi Vận Trình trốn vào trong góc lén gọi điện cho số điện thoại lạ kia, trong lúc gọi, trái tim cô như muốn nhảy ra ngoài.

Lúc có người nghe máy, Lôi Vận Trình gần như muốn bật khóc: “Phong Ấn? Anh đang ở đâu thế? Em không tìm thấy anh!”

Lục Tự ở đầu dây bên kia không nén nổi cười: “Sao em chắc chắn người nhắn tin cho em là Phong Ấn chứ?”

Lôi Vận Trình khựng người, kinh ngạc đến không thốt lên lời, một nỗi thất vọng quá lớn đang bao trùm trái tim cô.

Cô không nói gì, Lục Tự đang chờ đợi cô.

...

- Sao lại là anh? – khỏi cần nói, Lục Tự đã lấy số điện thoại của cô từ Phong Ấn, còn biết được cái biệt danh này của cô nữa.

- Tại sao lại không thể là anh chứ? – Lục Tự đang cười, nói về trên người: “Chúc mừng em đạt được ước nguyện, mặc dù chỉ là gần cậu ta thêm một bước đường nhiên cũng là bước đầu tiên để kéo gần khoảng cách!”

Cô cắn chặt môi, yếu ớt dựa vào tường.

Lục Tự đắc chí nói: “Anh là người đầu tiên gọi điện cho em nhỉ? Không thưởng cho anh à?”

- Tôi tưởng anh đã chơi đủ rồi chứ?

Lục Tự mở van, nhắm mắt lại để mặc cho nước nóng xối vào vai mình: “Nếu giờ em xuất hiện trước mặt anh, anh sẽ trói chặt em lại rồi hôn em thật cuồng nhiệt, giống như cái lần đầu tiên ở trong phòng rượu lần trước ấy!”

- Anh chết đi! – nếu lúc này Lục Tự mà ở trước mặt, cô nhất định sẽ lấy kim khâu cái miệng anh ta lại.

- Ấy đừng cúp máy, Lôi Vận Trình, anh gọi điện để báo cho em một chuyện quan trọng! – Lục Tự đã đoán ra hành động tiếp theo của cô nên nhanh chóng chặn lại: “Dạo này anh bay có hơi không chuyên nghiệp, có một chuyện thường khiến anh bị phân tâm, như thế rất nguy hiểm!”

- Liên quan quái gì đến tôi?

- Liên quan quá đi chứ! – Lục Tự im lặng một lát rồi nói tiếp: “Cố gắng một chút, đừng để bị đào thải, nếu không...”

- Anh rốt cuộc định nói cái gì? Tôi phải tập trung rồi! – Lôi Vận Trình cau kinh thấy rõ, nhưng đối với Lục Tự, cô càng giấu đầu thì lại hở đuôi, Lục Tự nhanh chóng nhận ra tâm trạng tồi tệ của cô.

Anh ta mở mắt ra, miệng thì thầm: “Anh nhớ em!”

Lục Tự đột ngột thốt ra “tiếng lòng” mình khiến Lôi Vận Trình cứng họng không kịp phản ứng, đành cúp rụp điện thoại, dựa lưng vào tường chỉ muốn òa khóc.

Cái thế giới này kì quái như vậy đấy, vừa mới ban nãy cô còn đang hào hứng tưởng được gặp người đàn ông mà cô yêu, thế mà chỉ trong tích tắc, tất cả đã biến thành ảo ảnh. Một câu nhớ nhung đối với Lục Tự mà nói, có thể dễ dàng thốt ra miệng, tại sao lại khó khăn như thế đối với Phong Ấn... Anh đi lâu như vậy rồi mà một cuộc điện thoại cũng không gọi cho cô. Là vì không biết cô nhớ anh hay là biết nhưng cảm thấy không đáng để bận tâm?

Lục Tự đặt điện thoại xuống, vịn mạnh vào nước để cho cả cơ thể chìm trong một sự khoái cảm trước khi nghệt thở.

Phong Ấn hoàn thành nhiệm vụ quay về phòng mới nhận được tin nhắn của Lục Tự. Nội dung rất đơn giản, chỉ có một câu: “Cô ấy vẫn đang đợi điện thoại của mày!”

Phong Ấn trầm ngâm hồi lâu rồi xóa cái tin nhắn này đi, vào nhà vệ sinh đi tắm rồi ăn cơm. Hôm nay đầu bếp của nhà ăn đột nhiên hứng lên làm món cơm cuộn, dường như ông trời đang nhắc anh nhớ rằng có một con nhóc đang chờ đợi anh. Cái hộp cơm của Lôi Vận Trình đang ở trong tủ của anh, mỗi ngày thay quần áo anh đều nhìn thấy. Bên ngoài cái hộp là một cái túi giấy có thắt hai cái nơ, một cái bị anh bắt cần làm rách nên anh đã vút vào trong ngăn kéo.

Phong Ấn kéo ngăn kéo, lấy cái nơ ra, đặt trên lòng bàn tay. Từ cái nơ tỏa ra mùi nước hoa nhẹ nhẹ, mùi nước hoa này khiến anh nhớ đến cô bé đó. Thời gian đã lâu rồi, mùi thơm đã bay hơi hết. Anh nhắm mắt lại, dường như nhìn thấy cảnh tượng Lôi Vận Trình quỳ xuống bên giường, bạo gan nhưng dè dặt hôn trộm lên môi anh ngày hôm ấy, còn cả ánh mắt và vẻ mặt ngàng bướng của cô.

Chiếc nơ bướm trơn và mềm mại, Phong Ấn khẽ đặt nó lên môi, nhẹ nhàng như chạm môi vào môi cô. Bất chợt như ý thức được bản thân mình đang làm cái gì, anh giật nảy mình rồi ném cái nơ trở lại ngăn kéo.

Anh không biết bản thân bị làm sao, kể từ sau khi nhận được cái tin nhắn kia, trong lòng anh cứ cảm thấy không được thanh thản, ngủ cũng không ngon giấc. Lục Tự vào cô đã tiến triển đến mức độ nào rồi, anh cũng chẳng muốn tìm hiểu nữa. Nhiều lúc anh có cảm giác liệu mình làm như vậy có phải là quá tàn nhẫn đối với một cô gái bé bỏng hay không? Kể từ sự cố chấp, dùng cảm cùng với ánh mắt ám ức nhưng vẫn tỏ vẻ kiên cường của cô đều khiến anh cảm thấy tội nghiệp, nhưng trong lòng lúc nào cũng có một giọng nói đang nhắc nhở anh: Không được động vào cô gái này!

Nhưng tại sao lại không được? Trái tim anh không nói cho anh biết điều đó. Hoặc có thể... Trong trái tim anh vẫn còn lưu lại nỗi căm hận Hạ Viêm Lương, thế nên không muốn dễ dàng nảy sinh tình cảm mới.

Phong Ấn nhìn ra bầu trời trong trẻo bên ngoài cửa sổ, không biết cuộc sống trong trường quân sự của cô ra sao?

Người bạn cùng phòng là Bùi Dịch trở mình, mệt mỏi mở mắt ra liếc anh: “Cậu như vậy khiến cho tôi nghĩ cậu đang nhớ gái đấy!”

Phong Ấn khẽ cười: “Giờ đúng là tôi đang nhớ đến gái đấy!”

- Chính ủy chẳng phải muốn giới thiệu bạn gái cho cậu sao, mau đồng ý đi, đỡ phải chịu đựng như thế nữa!
- Bùi Dịch lớn hơn anh vài tuổi, anh và bạn gái đã đến giai đoạn bàn chuyện hôn nhân rồi: “Cậu mà còn không tìm bạn gái nữa người ta sẽ nghi ngờ xu hướng giới tính của cậu đấy!”, đám con trai trong đội các anh có ai là chưa có người yêu đâu? Gần như chỉ mình anh còn độc thân. Thân là bạn thân nhất của Phong Ấn, Bùi Dịch biết mấy năm nay rồi Phong Ấn không động vào bất cứ người phụ nữ nào, cho dù ở bên ngoài có phóng túng thế nào, một khi đã mặc quân phục vào là anh hoàn toàn trở thành một người khác, nghiêm túc, kỉ luật, biết kiềm chế.

Bùi Dịch nói xong liền giả bộ quấn chặt cái khăn bông trên người, Phong Ấn gối lên cánh tay, cười nhạo: “Thế thì anh đừng ngủ nữa, cẩn thận kéo tôi giở trò với anh đấy!”

Sau khi nhập trường, kiểm tra sức khỏe có ba người không đạt tiêu chuẩn, kết quả là đành phải xách hành lý ra về. Ba tháng đầu ở trường, tất cả các tân binh đều cảm thấy các sợi dây thần kinh căng như dây đàn bởi lo lắng bị đào thải. Phương Mặc Dương trong con mắt của họ quả thực là một người lạnh lùng, nghiêm khắc và cực kì khó gần. Có hai học viên mới vì không chịu nổi sự “hành hạ” của anh ta mà chủ động xin nghỉ học.

Lôi Vận Trình chẳng buồn quan tâm xem là ai sẽ phải đi, chỉ biết mình tuyệt đối không thể xảy ra bất cứ sai sót gì.

Trước khi học viên mới vào tuyên thệ, Phương Mặc Dương công bố danh sách lớp trưởng các lớp. Lớp trưởng lớp nhất là một nam sinh tên là Hướng Bắc Ninh, là người mà ngay hôm đầu tiên đứng đằng sau cứ nhìn Lôi Vận Trình chăm chăm. Hướng Bắc Ninh là một học viên xuất sắc nhất trong lớp học viên mới lần này, cho dù là về thể lực hay trình độ văn hóa, cậu ta luôn là học viên dẫn đầu, điều này khiến cho Lôi Vận Trình tự nhiên coi cậu ta là đối thủ.

Hôm nay khó khăn lắm mới có một ngày nghỉ, không phải tập luyện. Lôi Vận Trình kéo tay Đỗ Nghiên Thanh đi chạy bộ, thể lực của cô mặc dù không phải là kém nhất nhưng cũng không mấy nổi trội.

- Không được rồi, không được rồi... - Đỗ Nghiên Thanh thở hồng hộc ngồi bệt xuống bãi cỏ bên cạnh, hai chân mềm nhũn đứng lên không nổi: “Nữ siêu nhân ơi mau mang nước qua đây, tớ chết vì khát rồi đây này...”

Mùa thu ở thành phố C, thời tiết buổi tối đã trở nên mát lạnh, nhưng nhiệt độ ban ngày vẫn rất cao. Lôi Vận Trình chạy nhiều hơn Đỗ Nghiên Thanh năm nghìn mét, áo ướt đầm mồ hôi, những giọt mồ hôi chảy thành dòng trên mặt.

Cô vốn không định đi, cái bình nước đặt ở dưới bóng cây trên sân vận động. Hướng Bắc Ninh và đám con trai đã chiếm lĩnh không biết từ lúc nào. Bảo Đỗ Nghiên Thanh đi lấy nước là chuyện không thể. Lôi Vận Trình đành lau mồ hôi trên trán, thở dốc, cuối cùng thì vẫn là cô phải đi.

Hướng Bắc Ninh và lớp phó Lịch Vũ đang thi vật tay, nhìn thấy một cái bóng gầy gò đang chạy về phía mình. Bàn ghế đá đã bị đám con trai chiếm mất, hai chai nước đặt trên mặt bàn không biết từ lúc nào đã mất tăm mất tích. Lôi Vận Trình đi một vòng quang bọn họ tìm kiếm mà không thấy, đành cúi xuống nhìn dưới gầm bàn.

Tự nhiên có một cô gái xinh đẹp đi vòng quanh, Lịch Vũ làm gì có tâm trí nào mà thi đấu, nhưng lại không muốn thua cuộc liền kéo dài thời gian. Lôi Vận Trình đang ở đối diện anh, lúc cô cúi xuống, cậu ta nhìn thoáng thấy một “bóng đen” qua cái cổ áo hơi rộng của cô. Lịch Vũ thầm cảm ơn đôi mắt tinh của mình. Hướng Bắc Ninh nhìn rõ nhất cử nhất động của Lịch Vũ, liền đá chân cậu ta dưới gầm bàn.

- Làm cái gì thế? Cậu tôn trọng đối thủ của cậu một chút không được à?

Lịch Vũ thu lại ánh mắt, tinh quái nhếch môi, cánh tay dần sức áp chế cậu ta: “Một ngày nóng nực thế này mà lại có cây kem miễn phí tự đưa đến, không ăn thì quả là phí!”

Đàn ông, cho dù là lớn tuổi hay nhỏ tuổi đều rất ăn ý trong những chuyện như thế này, cả hai đều dồn ánh mắt về phía Lôi Vận Trình. Hướng Bắc Minh nhướn miệng cười, đột ngột dốc sức đè vật cánh tay Lịch Vũ xuống, tình thế hoàn toàn đảo ngược. Thắng bại đã rõ, Lịch Vũ nuối tiếc nói: “Lôi Vận Trình, cậu tìm cái gì thế?”

Lôi Vận Trình vừa ý thức được giọng nói của Lịch Vũ có vấn đề không bình thường thì đã nghe thấy cậu ta cười đầy hàm ý.

- Chai nước, trước khi các cậu đến bọn tôi đặt ở đây!

Lịch Vũ làm bộ đột ngột nhớ ra, chỉ về Hướng Bắc Minh cười tinh quái: “Ồ giữa... hai chân của lớp trưởng!”

Lôi Vận Trình vô tư nhìn vào giữa hai chân Hướng Bắc Minh, nhưng không tìm thấy chai nước mà chỉ đổi lại một tràng cười âm ỉ. Cô nhanh chóng nhận ra được hàm ý của Lịch Vũ, bực bội trừng mắt với cậu ta, chẳng buồn nói năng khách sáo nữa: “Bình nước của tôi đâu?”

Lịch Vũ ngửa hai bàn tay, nhún vai tỏ vẻ vô tội: “Tôi nói cho cậu biết rồi đấy!”

Lôi Vận Trình neho mắt, bặm môi: “Lịch Vũ, cậu thật là hạ lưu, nếu là ở chỗ khác thì tôi đã đánh cậu từ lâu rồi!”

Lịch Vũ chống tay xuống bàn đứng dậy, nghiêng người về phía cô: “Vậy thì chúng ta đổi địa điểm đi!”

Cả đám cười hô hố, Hướng Bắc Minh lừ mắt, đằng hắng vài tiếng rồi tách hai chân ra: “Lôi Vận Trình, Lịch Vũ nói đúng đấy, bình nước của cậu ở chỗ tôi đây này!”

Lôi Vận Trình liếc nhìn Hướng Bắc Minh và Lịch Vũ, mỉm cười thật nhẹ. Nụ cười này không như bình thường, nó có kèm theo sự khinh bỉ và bất cần. Nếu như bọn họ thích gây chuyện để chọc ghẹo cô, Lôi Vận Trình sẽ không cho họ có cơ hội đâu. Cô không nhắc đến chuyện bình nước nữa, quay phắt người bỏ đi, mặc kệ lũ con trai vô duyên ấy.

Lịch Vũ chạy theo chặn cô lại, cậu ta cao hơn Lôi Vận Trình cả cái đầu: “Sao lại bỏ đi thế, không cần bình nước nữa à?”

- Là các cậu không đưa chứ không phải là tôi không cần! – Lôi Vận Trình âm ức nói, vẻ mặt ương bướng không hề thua kém.

- Ai nói là không đưa? Ai dám không đưa? Ở chỗ lớp trưởng ấy, cậu đi mà lấy! – Lịch Vũ nhếch môi cười, còn không quên đánh mắt về phía Hướng Bắc Minh.

Hướng Bắc Minh nhướn mày: “Đúng là ở chỗ tôi, cậu tự nhìn đi, dưới cái ghế đá ấy!”

Lôi Vận Trình liếc mắt theo phía tay chỉ của Hướng Bắc Minh, quả nhiên nhìn thấy hai bình nước. Hướng Bắc Minh mỉm cười với cô, đôi chân ngồi trên ghế tự nhiên vươn ra, trông chẳng có ý gì là muốn tránh ra cả.

Lôi Vận Trình từ mẫu giáo cho đến hết cấp ba đều làm lớp trưởng, đã gặp nhiều bạn nam luôn tự xưng là tài giỏi kiểu như Hướng Bắc Minh và Lịch Vũ. Cô có rất nhiều cách nói để cho bọn họ mất hết thể diện, thậm chí chẳng biết giấu mặt vào đâu, nhưng kể từ sau chuyện với Phong Ấn, cô không còn muốn lãng phí thời gian với bất cứ một thằng con trai nào khác, cho dù là chuyện tình cảm hay là trên các phương diện khác.

- Không làm phiền nữa. Tối nay khi nào điểm danh nhờ lớp trưởng mang bình nước đến cho tôi nhé! – Lôi Vận Trình ném lại một câu rồi đi vòng qua người Lịch Vũ.

Đối với Lịch Vũ mà nói, loại con gái như Lôi Vận Trình là khó đối phó nhất, cho dù bạn muốn làm gì cô ta đều không cho bạn có cơ hội. Ở trong ngôi trường hàng không tể nhạ này, gần như tất cả các cô nữ sinh đều được chú ý và trở nên kiêu ngạo, trong số đó Lôi Vận Trình là một đứa kiêu ngạo nhất. Cô khác với những đứa con gái khác, cô đến nơi này là để bay, mà cũng không chỉ đơn giản là bay, điều này chính Hướng Bắc Minh đã nói cho Lịch Vũ biết. Tất cả các thành tích của Lịch Vũ chỉ đứng sau Hướng Bắc Minh nhưng lại ngang hàng với Lôi Vận Trình. Cậu ta không thể hiểu nổi tại sao một đứa con gái như Lôi Vận Trình lại có thể lực tương đương một đứa con trai, trong cái cơ thể gầy guộc kia sao có thể chứa đựng sức mạnh và sức bền khiến người khác kinh ngạc như vậy.

Lôi Vận Trình lần thứ hai coi thường đám con trai bọn họ, đặc biệt là Lịch Vũ. Không giữ cô lại được, cậu ta liền kéo tay cô lại.

Tay cậu ta vừa chạm vào vai cô đã bị cô kẹp chặt cánh tay, bẻ quặt cánh tay ấy ra sau lưng. Lúc Lịch Vũ định thần lại mới hiểu được ý đồ của cô, cậu ta không tin cô có thể làm được, nhưng sự thực đã chứng minh cậu ta đã sai lầm.

Lôi Vận Trình dùng tốc độ cực nhanh tiếp cận cậu ta, đồng thời cúi người, dùng lưng để đỡ thân hình cậu ta. Một sức lực lớn không biết từ đâu phát ra khiến đôi chân Lịch Vũ bay lên khỏi mặt đất, vượt qua người và vai Lôi Vận Trình rồi đập mạnh xuống nền đất.

Đầu Lịch Vũ ong ong, lưng đập xuống đất đau điếng, chẳng la lên được nửa lời, chỉ biết nằm đơ ra dưới đất nhìn cô gái trước mặt.

Đó là một đòn quật qua vai đẹp mắt.

Lần đầu tiên trong đời Lịch Vũ bị đánh tơi tả bởi một đứa con gái, hoàn toàn không còn sức phản kháng. Tất cả những đứa con trai có mặt ở đó đều ngây ra. Hướng Bắc Ninh đá chân Lịch Vũ: “Ngồi dậy đi!”

Lịch Vũ nghiêng đầu nhỏ bọt, bật dậy, đưa tay túm lấy gáy Lôi Vận Trình rồi áp sát vào cô: “Được lắm Lôi Vận Trình, xem ra chúng ta rất cần phải đổi sang một nơi khác để tỉ thí một trận rồi!”

Lôi Vận Trình gạt tay Lịch Vũ ra: “Đồ tể nhạt!”

Lịch Vũ lần thứ hai túm lấy cánh tay cô, chỉ có điều chưa kịp ra đòn đã bị Hướng Bắc Ninh kéo ra: “Thôi đủ rồi, cậu ấy chẳng qua chỉ là một đứa con gái thôi mà!”

Lôi Vận Trình cười khẩy: “Đúng đấy Lịch Vũ, lớp trưởng đã có lời rồi, tôi chẳng qua chỉ là một đứa con gái mà thôi!”

Cô không nói thì thôi, nói rồi Lịch Vũ càng nổi đóa, nhưng đầu óc cậu vẫn tỉnh táo lắm, nhất là khi nhìn thấy giáo viên hướng dẫn đang vừa đi vừa nói chuyện với Phương Mặc Dương ở đằng xa. Cậu ta không muốn vì một chuyện nhỏ nhặt này mà có nguy cơ bị đuổi học.

Về sau Đỗ Thanh Nghiên biết chuyện này, cô bực bội nghiên ngẫm đủ kiểu để tìm cách trừng trị Hướng Bắc Ninh và Lịch Vũ. Lôi Vận Trình cảm thấy không cần thiết: “Cậu ngoan ngoãn một chút đi, đâu phải chuyện gì to tát đâu? Nếu để đội trưởng biết thì cậu linh đủ đấy!”

Đỗ Thanh Nghiên nắm tay vào chần thùm thụp, cái chần đã gấp vuông vức bị lồm xồm: “Tớ không nói chuyện cái bình nước, tớ muốn nói cái câu nói của lớp trưởng kia kìa, con gái thì làm sao chứ? Con gái thì trời sinh đã kém hơn bọn họ sao? Đội trưởng nói gì với chúng ta chứ hả? Đến đây rồi thì không có phân biệt nam nữ gì hết, con gái cũng phải tập luyện như con trai!”

Lôi Vận Trình đang đọc sách, nghe thấy vậy liền đặt cuốn sách xuống, nhìn bạn. Đỗ Thanh Nghiên bị Lôi Vận Trình nhìn chằm chằm liền chột dạ, vò vò đầu nói: “Làm gì thế? Chẳng nhẽ tớ nhớ nhầm ư? Đội trưởng có nói như vậy mà!”

Lôi Vận Trình bật cười, rồi đột nhiên thu lại nụ cười, đứng nghiêm và hô to: “Đội trưởng!”

Đỗ Thanh Nghiên trừng mắt: “Cậu tưởng đây là trong phim chắc, nhắc đến Tào Tháo là Tào Tháo đến liền, hử? Mà cậu nói xem, đội trưởng có đôi tai thần hay sao ấy? Lại còn thường xuyên chỉ phạt có mình tớ nữa chứ? Cứ như thế này tớ buộc phải hoài nghi thầy ấy đang để mắt đến tớ đấy!”

Lôi Vận Trình lúc này đang dở khóc dở cười, ra hiệu đủ trò rồi cắn chặt môi cúi gầm mặt xuống. Phương Mặc Dương đang đứng ngay sau lưng Đỗ Thanh Nghiên, xua xua tay với Lôi Vận Trình ra hiệu bảo cô cứ tiếp tục nói chuyện với Đỗ Thanh Nghiên như thể không có mặt anh ta ở đây, để xem xem Đỗ Thanh Nghiên lấm mồm còn có thể nói ra được những điều gì.

Cô chậm rãi ngồi xuống, giả bộ cầm sách lên đọc: “Cậu để ý đến thầy ấy thì có. Tớ nhắc cho cậu nhớ, đội trưởng từng nói đám học viên chúng ta không được yêu đương gì hết...”

Đỗ Thanh Nghiên hồn nhiên nói: “Thầy ấy nói học viên với học viên không được yêu nhau chứ có nói học viên với giáo viên hướng dẫn không được yêu nhau đâu?”

Lôi Vận Trình ngạc nhiên tròn tròn mắt: “Tớ có thể coi đó là sự thừa nhận của cậu không đấy? Đội trưởng phạt cậu như thế, cậu vẫn... chẳng phải cậu nói thầy ấy chẳng có chút nhân tính nào sao?”

Đỗ Nghiên Thanh mặt đỏ bừng, dãi chần ra rồi gấp lại gọn gàng: “Thầy ấy vốn không có nhân tính, nhưng tớ thích như thế thì đã sao nào?”

Lôi Vận Trình vui mặt vào sách, lẩm bẩm: “Đừng có trách tớ đấy, tớ cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi!”

Tiếng đàng hăng của một người đàn ông đột ngột vang lên từ phía sau Đỗ Nghiên Thanh, khiến cho cô khựng người, sợ đến giật nảy mình.

Phương Mặc Dương bỏ cái mũ đội đầu xuống, lấy tay lau lau quân huy trên mũ: “Xem ra Lôi Vận Trình không thể trả lời câu hỏi của em đâu, vậy để tôi trả lời cho em cần phải làm cái gì nhé!”

Đỗ Nghiên Thanh nhăn nhó mặt mày quay người lại, cười giả lả với Phương Mặc Dương: “Đội trưởng...”

- Ra sân vận động chờ tôi, không có giáo viên hướng dẫn ở đây, tôi sẽ dạy riêng cho em một tiết tư tưởng chính trị! – Phương Mặc Dương hôm nay không có cái vẻ nghiêm khắc và khó tính như mọi ngày khiến cho Đỗ Nghiên Thanh càng thêm thấp thỏm lo lắng.

- Báo cáo đội trưởng, em đang tập gấp chần ạ!

- Tôi nhìn thấy rồi, cũng không đến nỗi tởm, ra sân vận động chờ tôi! – Phương Mặc Dương đội mũ lên đầu, liếc nhìn cái chần đang gấp dở trên giường của Đỗ Nghiên Thanh.

- Báo cáo đội trưởng, thành tích học tập của em cũng đều thuộc vào loại ưu ạ!

- Đừng có để tôi nhắc lại lần thứ ba đấy! – Phương Mặc Dương sầm mặt: “Nhiệm vụ của quân nhân là phục tùng mệnh lệnh!”

- Báo cáo đội trưởng, bọn em vẫn chưa tuyên thệ ạ! – Đỗ Nghiên Thanh ngập ngừng: “Đội trưởng, ngày kia sẽ phát quân phục phải không ạ?”

Phương Mặc Dương hít một hơi thật sâu: “Đỗ Nghiên Thanh!”

- Có!

Phương Mặc Dương nghiêng người nhường lối ra cửa, nghiêm giọng hạ lệnh: “Năm kilomet! Sau đó ở sân vận động đợi tôi!”

Đỗ Nghiên Thanh không dám đùa nữa, đành ngoan ngoãn chịu phạt.

Đỗ Nghiên Thanh không có ở trong phòng, căn phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh hơn hẳn. Lôi Vận Trình đứng nghiêm trước mặt Phương Mặc Dương, chờ đợi anh ta giáo huấn.

Phương Mặc Dương đi một vòng quanh phòng của cô, cầm cuốn sách của cô lên giở qua: “Tôi đã xem qua hồ sơ của em, thành tích chỉ kém Hướng Bắc Ninh có ba điểm, một cô tiểu thư quen được nuông chiều như em tại sao lại chọn lựa đến nơi này chịu khổ?”

- Em không cho rằng thế này là chịu khổ, ngược lại, em coi đó như một sự rèn giũa. Mục đích đến đây của em cũng không khác gì các bạn khác! – Lôi Vận Trình không biết anh ta có ý định gì, thế nên cô lựa chọn đáp án an toàn nhất, bổ sung thêm rằng phi công là một thân phận cao quý, vĩ đại, có thể báo đáp cho Tổ quốc.

Phương Mặc Dương chẳng buồn nhìn cô, nói: “Khỏi cần nói mấy lời giả tạo ấy với tôi, em quen với Phong Ân phải không?”

Lôi Vận Trình khựng người, rồi gật đầu: “Vâng ạ!”

- Là thế nào với em?

- Anh ấy là nguyên nhân chủ yếu khiến em chọn tham gia vào đội phi công này ạ.

Phương Mặc Dương ngẩng đầu, chăm chú nhìn cô hồi lâu rồi mới mở miệng: “Ngày đầu tiên các em vào học, tôi đã nói gì các em còn nhớ chứ?”

- Dạ còn ạ, nhưng quan hệ giữa chúng em không phải là yêu đương! – cô yêu anh đơn phương, tình cảm đơn phương. Cô đối với anh hiện giờ e chẳng còn có thể coi là anh em nữa ấy chứ.

- Thế sao? Nhưng Phong Ấn lại gọi điện đặc biệt dặn dò tôi phải chiều cổ cho em!

Lôi Vận Trình kinh ngạc thốt lên: “Anh ấy nhờ thầy chiều cổ cho em á? Sao có thể.”

Phương Mặc Dương không trả lời mà nói: “Em có tiềm năng để trở thành một phi công, xét về công hay về tư, tôi đều cần chiều cổ đặc biệt đến em!”

Phương Mặc Dương bỏ đi, Lôi Vận Trình một mình trong kí túc đứng ngồi không yên. Điện thoại của tất cả mọi người đều bị tịch thu từ lâu rồi, cô chẳng có cách nào liên lạc với bên ngoài, đã thế kể từ khi Phong Ấn quay trở lại đơn vị, cô còn chẳng biết liên lạc với anh như thế nào, Lôi Dật Thành nhất định không nói cho cô biết. Chỉ có điều đây quả thực không phải là tác phong của Phong Ấn, vì vậy cô khó mà không cảm thấy nghi ngờ.

Một hôm, sau buổi tập luyện, Phương Mặc Dương dẫn cô lên văn phòng của mình, ấn một dây số trước mặt cô, sau đó đưa ống nghe cho cô, còn mình thì đi ra ngoài.

Lôi Vận Trình không hiểu đầu cua tai nheo gì, liền kề ống nghe vào tai, dè dặt cất tiếng thăm dò: “A lô!”

- Răng thép à, là anh đây!

Giọng nói trầm ấm của Phong Ấn đột nhiên vang lên từ đầu dây bên kia, khiến cho trái tim cô như muốn loạn nhịp.

Mãi mà không có tiếng trả lời, Phong Ấn còn tưởng chừng dây có vấn đề: “Trình Trình? Em nghe thấy gì không?”

Lôi Vận Trình cắn chặt môi, mắt ngân ngấn nước: “Em nghe thấy rồi!”

Giọng nói của cô có phần nghẹn ngào, nhưng che giấu rất tốt. Cô nghe thấy tiếng cười nhẹ của anh, nghe thấy tiếng hít thở của anh, thậm chí là cả tiếng nhịp tim của anh đang đập: “Anh trai em không nói cho em biết số điện thoại của anh, em muốn nói với anh là em thi đỗ rồi!”

Đây là cuộc điện thoại đầu tiên của hai người sau khi chia tay, không hề nồng nàn như tưởng tượng, dường như rất bình lặng.

- Đây mới chỉ là bước đầu, sau này em còn cả chặng đường dài phải đi, có thể là bốn năm, cũng có thể là bốn tháng.

- Em sẽ tốt nghiệp thuận lợi, sẽ không để bị đào thải đâu, thành tích của em rất tốt! – Lôi Vận Trình siết chặt cái điện thoại, nước mắt đã hoen bờ mi: “Em đã xem một số ghi chép về anh ở trường, chỉ cần em cố gắng một chút cũng có thể làm được!”

Phong Ấn nhấp một ngụm cà phê, nhẹ nhàng nói: “Con nhóc cứng đầu, em có nghĩ bốn năm sau em mới hai mươi hai tuổi, còn anh đã gần hai chín rồi không, có thể anh đã kết hôn, có con cái rồi, đến lúc ấy em định thế nào? Anh không định tìm vợ bé bên ngoài đâu!”

Lôi Vận Trình siết chặt ống nghe, cắn chặt đôi môi. Chỉ một câu nói nhẹ nhàng của Phong Ấn cũng có thể dồn cô đến vách vực thăm, chỉ cần tiến thêm một bước cũng khiến cô tan xương nát thịt.

Mối quan hệ giữa hai người giống như một sợi dây đàn, sợi dây đàn này căng hay chùng là do Phong Ấn quyết định.

- Ai làm vợ bé cho anh chứ, đồ mặt dày! Ai mà biết được đến lúc ấy em lại chẳng thèm để ý đến anh nữa ấy chứ! – Lôi Vận Trình lảng đi, tránh cái vấn đề mà cô không bao giờ dám đối mặt này.

Phong Ấn đặt cốc xuống, cười nói: “Được lắm, còn trêu em nữa chắc em sẽ khóc mất. Ở trường đã quen chưa? Có phải có cả đám nam sinh lèo đèo theo tán tỉnh em không?”

Cái chủ đề này đối với hai người mà nói quá sức nặng nề, chẳng ai có thể thuyết phục được ai, thế nên đành phải tạm gác lại như vậy.

Cô nói về đặc chí: “Hơi bị đào hoa đấy, chỉ có điều toàn là một lũ trẻ con, chán chết!”

- Cũng vênh váo phết nhỉ, bọn con trai bây giờ khôn lắm, em cẩn thận kẻo bị lừa đấy!

Lôi Vận Trình bĩu môi: “Còn giả bộ nhân từ, hồi đầu sao anh không bảo em phải cẩn thận với Lục Tự đi? Bọn họ còn chưa bằng một cái móng tay của Lục Tự đâu!”

- Thiên tình sử của Lục Tự có hơi rắc rối một chút, nhưng thằng đó rất nghiêm túc với mỗi mối tình của mình, anh biết bảo em cẩn thận thế nào với nó chứ?

- Anh gọi cho em là muốn nói chuyện này à?

- Thế em muốn gì với anh nữa? – Phong Ấn hỏi vặn lại.

Lôi Vận Trình liếc nhìn Phương Mặc Dương ở bên ngoài: “Anh với đội trưởng của bọn em rất thân thiết ư?”

- Anh ta từng là đội trưởng của anh, nhìn người rất chuẩn!

- Thầy ấy rất coi trọng em đấy! – Lôi Vận Trình cười tinh quái: “Tại sao anh bảo thầy ấy chiều cổ cho em? Em không cần chiều cổ, em sẽ ổn, không cần thầy ấy chiều cổ đâu!”

- Cô ngốc ạ, đây không phải là công ty tuyển nhân viên mà là đào tạo phi công, họ lúc nào cũng cố moi móc nhược điểm của em để đào thải em thôi! – Phong Ấn cười: “Nếu em có thể thuận lợi tốt nghiệp, vậy thì em chắc chắn là ‘báu vật quốc gia’ đấy!”

Lôi Vận Trình định nói gì nhưng lại thôi. Cái ống nghe trên tay đột nhiên bị cướp mất. Cô ngoảnh đầu lại, bắt gặp khuôn mặt nghiêm nghị quen thuộc của Phương Mặc Dương: “Đội trưởng?”

- Sao mà lắm lời thế, chẳng có chút tự giác nào cả, về đi!

Lôi Vận Trình không dám nói nhiều, đành cảm ơn rồi ra về. Trên đường về cô lại chạm mặt Hướng Bắc Ninh và Lịch Vũ. Lôi Vận Trình vui vẻ chào hỏi, khiến cho hai người kia cứ ngẩn người ra.

- Đó chẳng phải là con ranh Lôi Vận Trình đáng ghét ấy sao? – Lịch Vũ ngạc nhiên nói: “Sao hôm nay nó cứ như ăn nhầm thuốc ấy nhỉ?”

Hướng Bắc Ninh nói: “Cứ phải để cô ta cho cậu một cú vật ngã qua vai nữa cậu mới thấy bình thường phải không?”

Lịch Vũ nghiêng răng tềo tềo: “Để xem cô ta còn trụ được bao lâu!”, vẫn chưa đến ba tháng, ban đầu là bốn mươi sáu cô gái giờ đã thiếu mất sáu cô rồi. Nguyên nhân chủ yếu là do họ không chịu nổi gian khổ. Những cô gái da mỏng thịt mềm trước đó chưa bao giờ phải phơi nắng phơi sương, rèn luyện gian khổ trong môi trường khắc nghiệt, cường độ tập luyện quá cao như thế này, ngày nào cũng phải khởi động bằng chạy mười nghìn mét. Nói như lời của đội trưởng thì đây mới chỉ là thời kì quá độ mà thôi.

Hướng Bắc Ninh chỉ cười không nói gì, ngoảnh đầu nhìn theo cái bóng nhỏ thó của Lôi Vận Trình.

Trong văn phòng, Phương Mặc Dương đang nhìn theo cái bóng mảnh mai của Lôi Vận Trình đang khuất dần trong tầm nhìn: “Tổ chức tổng hợp của con bé rất nổi trội, có hơi giống như cậu năm ấy!”

So với việc khẳng định cô, Phong Ấn càng hi vọng Phương Mặc Dương sẽ nói cô không được: “Vậy thì anh cứ mang những bài tập hồi đó tập luyện cho tôi để tập cho con bé là được rồi!”

- Cậu không thấy xót xa ư? – Phương Mặc Dương hiềm khi nói đùa, Phong Ấn nghe xong liền bật cười.

- Chỉ sợ anh đột nhiên trở nên biết thương hoa tiếc ngọc, không nỡ ra tay với đám con gái yếu đuối này thôi!

Không biết tại sao, trong lòng Phương Mặc Dương đột nhiên lại hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn khiến anh phải đau đầu của Đỗ Nghiêng Thanh: “Thế thì cậu lo xa quá rồi, cậu không nói thì tôi cũng không nường tay đâu, đặc biệt là đối với Lôi Vận Trình, chắc chắn tôi sẽ thay cậu ‘chăm sóc’ con bé!”

Khó khăn lắm mới phát hiện được một chồi non “khỏe mạnh”, Phương Mặc Dương đâu thể bỏ qua?

Cuộc điện thoại này của Phong Ấn đã mang đến động lực lớn cho Lôi Vận Trình. Trong khi tất cả mọi người đều oán thán trước những bài tập tăng cường của Phương Mặc Dương thì Lôi Vận Trình chẳng than khổ lấy nửa câu. Đỗ Nghiên Thanh không hiểu nổi Lôi Vận Trình bị làm sao, ngày nào cũng tập luyện đã đủ khổ lắm rồi, thế mà Lôi Vận Trình còn tranh thủ thời gian nghỉ để tự tập thêm. Đỗ Nghiên Thanh nghiêm nhiên xúi quẩy trở thành bạn tập cùng của Lôi Vận Trình, tối nào cũng phải lê lét cái thân mệt mỏi rã rời lên giường, kêu la âm ỉ: “Trình Trình, cậu là trâu đấy à? Tớ bị gầy đi mất hơn ba cân so với lúc mới vào rồi đấy!”

Đỗ Nghiên Thanh nằm trên giường, lấy gương ra soi đi soi lại: “Giờ mà về nhà chắc mẹ tớ không nhận ra tớ mất, vừa gầy vừa đen, cứ như là dân tị nạn châu Phi ấy!”

Lôi Vận Trình đội nhiên la lên, Đỗ Nghiên Thanh đang nằm trên giường liền ngồi phắt dậy, nhắc chân Lôi Vận Trình lên rồi nhíu mày hỏi: “Chân cậu làm sao thế này?”

Lôi Vận Trình cười nói: “Chỉ bị trầy chút thôi, có gì to tát đâu, cậu không bị à?”

Ở trường không quân này, chân ai cũng đều bị thương không ít thì nhiều, nhưng Lôi Vận Trình là người bị thương nặng nhất mà Đỗ Nghiên Thanh từng thấy, trên hai chân cô gần như chẳng còn chỗ nào lành lặn, đôi bàn chân vốn trắng trẻo, mềm mại giờ đầy những vết chai sần.

Mắt Đỗ Nghiên Thanh đỏ hoe: “Sao cậu không nói?”

- Nói rồi cậu có tập luyện thay tớ được không? – Lôi Vận Trình vớt chút bột trên áo quệt vào mắt Đỗ Nghiên Thanh: “Tại trước đây chúng ta không tập luyện nhiều ấy mà. Với lại nhiều chỗ đã bị chai rồi, sau này sẽ không bị phỏng nữa đâu!”

Lôi Vận Trình nói rất nhẹ nhàng, Đỗ Nghiên Thanh ngồi ngây ra đó, nước mắt lưng tròng nhìn chân Lôi Vận Trình: “Trình Trình, chúng ta vì cái gì chứ? Đại học ngon lành thì chẳng vào, cứ phải đến nơi này chịu khổ? Nhất là cậu đấy, ở nhà làm thiên kim tiểu thư không sướng hơn à? Sao lại thích đến đây làm phi công?”, Đỗ Nghiên Thanh gơ cái gương ra trước mặt Lôi Vận Trình: “Cậu nhìn mình đi, có còn nhớ bộ dạng trước đây của mình không?”

Lôi Vận Trình ngoảnh mặt đi chỗ khác: “Chẳng qua chỉ đen đi một chút, gầy đi một chút thôi mà!”

Đỗ Nghiên Thanh đứng dậy đi lấy tấm ảnh chụp chung của hai người lúc mới vào trường: “Cậu tự xem đi!”

Trên đó là hai khuôn mặt tươi cười, ánh mặt trời dịu dàng rơi xuống làn da mịn như ngọc, khuôn mặt xinh xắn, mái tóc dài bồng bênh, trẻ trung và tràn đầy nữ tính, trông chẳng khác gì hai đóa hoa đang hé nở.

Mỗi một người đều có mục tiêu phấn đấu riêng, để thực hiện nó người ta chẳng tiếc trả bất cứ cái giá nào, đây là một quy luật tất yếu. Cô kiên quyết đi con đường này, đã phóng lao thì phải theo lao thôi. Cô chỉ nhất thời chưa hoàn toàn thích nghi được với quá trình chuyển từ học sinh lên quân nhân, thế nên mới tả tơi thế này. Cái cô cần không phải là sự oán thán, mà là thời gian.

Tất cả những học viên được vào tuyên thệ đều được phát quần phục. Quần phục khác hẳn với bộ quần áo tập luyện được phát lúc trước, trông oai hơn nhiều, khiến mọi người đều ý thức được sự khác biệt về thân phận của mình so với trước đây: không còn là một học viên bình thường nữa, mà là một quân nhân đầy vẻ vang.

Hôm cử hành nghi lễ, thời tiết rất đẹp, gió mùa thu nhẹ nhẹ, quân kì phấp phới dưới nắng vàng rực rỡ. Tất cả các học viên đều giơ tay phải chào lá quân kì, lớn tiếng đọc lời tuyên thệ trung thành.

- Tôi là quân nhân giải phóng nhân dân Trung Quốc, tôi xin thề: phục tùng lãnh đạo Đảng cộng sản Trung Quốc, toàn tâm toàn ý phục vụ nhân dân, phục tùng mệnh lệnh, chấp hành kỉ luật, anh dũng ngoan cường, không ngại hi sinh, rèn luyện bản lĩnh tiêu diệt địch, sẵn sàng chuẩn bị phi cơ chiến đấu, tuyệt đối không phản bội quân đội, thề chết bảo vệ Tổ quốc!”

Lôi Vận Trình thề với lòng mình, tất cả tình yêu và cái giá cô phải bỏ ra vì tình yêu với Phong Ấn, nhất định sẽ có một ngày cô thu lại cả vốn lẫn lời.

Chuông báo tắt đèn vang lên, cả tòa kí túc của học viên đồng loạt tắt đèn. Lôi Vận Trình nằm trên giường, những ngón tay vẽ vẽ lên tường, miệng lẩm nhẩm đọc cái gì đó, sau đó khép hai tay đặt trước ngực, miệng làm động tác thổi nến.

Phong Ấn, chúc mừng sinh nhật! Quà sinh nhật khi nào gặp em sẽ bù!

Cùng lúc ấy ở một trên bầu trời, Phong Ấn đang ngồi trên máy bay nhìn xuống cảnh đẹp tuyệt diệu của thành phố này, anh cứ cảm thấy dưới mặt đất, những ngọn nến nhấp nháy giống như những cây nến lung linh cắm trên chiếc bánh gato mà nhiều năm trước, Lôi Vận Trình mười hai tuổi đã chuẩn bị cho anh. Đó là cái sinh nhật cuối cùng trước khi anh vào trường không quân, giờ nghĩ lại, có lẽ chính lần ấy anh đã vô tình giao một hạt mầm vào trong lòng Lôi Vận Trình, chẳng ngờ hạt mầm ấy lại đang đâm chồi và sinh trưởng trong lòng cô...

Giọng nói của Bùi Dịch đột nhiên truyền đến từ kênh thông tấn: “705 nghe rõ trả lời!”

- 705 nghe rõ! – Phong Ấn lập tức điều chỉnh sự chú ý của mình.

- Happy birthday!

Phong Ấn nghiêng đầu nhìn máy bay của Bùi Dịch, lắc đầu bật cười. Máy bay hạ cánh, nhân viên cơ vụ bắc thang, Phong Ấn xách mũ từ trên máy bay bước xuống. Bùi Dịch cũng vừa xuống đến nơi, vỗ vai anh giả bộ trầm ngâm: “Có phải tâm trạng cực kì phức tạp không?”

- Tại sao phải rất phức tạp?

- Còn giả bộ? – Bùi Dịch liếc anh: “Chẳng phải Hạ Viêm Lương từng gây sốc cho cậu vào đúng ngày sinh nhật cậu còn gì? Sau đó hai người chia tay nhau đấy thôi!”

- Chuyện xưa rồi, anh không nhắc tôi cũng quên mất đấy! Phong Ấn cười nhạt: “Anh không để tôi happy phải không? Mời ăn đêm đi!”

- Ăn đêm cái gì chứ, mau về tắm rửa cho sạch sẽ rồi ngủ một giấc! Ngày mai đi xem mắt đi! – Bùi Dịch chớp chớp mắt: “Thật đúng là, sao hồi đầu tôi không được giới thiệu cho cô nào nhỉ! Chính ủy suýt chút nữa là tặng con gái cho cậu rồi!”

Phong Ấn lừ mắt: “Con gái ông ấy mới có tám tuổi...”

Những lời Bùi Dịch nói không phải là giả. Chính ủy Ngũ Đồng cứ muốn giới thiệu cháu gái cho anh, làm mối hai người với nhau. Phong Ấn hết khéo léo từ chối lại đến tìm mọi cách trốn tránh, mà chính ủy lại vô cùng kiên trì trong chuyện này, khiến người ta phải đau đầu.

Ngũ chính ủy tìm thấy Phong Ấn đang nghỉ ngơi sau trận bóng ở sân bóng rổ, Bùi Dịch mồm hời mồm kê đàm đìa, hếch cằm cười hả hê. Phong Ấn nhìn theo ánh mắt của Bùi Dịch, thở dài ngao ngán: “Sao ông ấy không chịu tha cho tôi nhỉ?”

- Đi đi, đâu phải bảo cậu ra chiến trường đâu! – Bùi Dịch ném cho Phong Ấn cái khăn mặt và quần áo: “Nếu thực sự không được nữa, cậu cứ nói cậu thích đàn ông đi!”

Phong Ấn gật đầu: “Tôi thấy được đấy!”

Anh đi như chạy đến trước mặt Ngũ Đồng, còn chưa kịp mở miệng đã bị mắng té tát: “Cậu cũng làm cao quá đấy Phong Ấn à, tôi không mời được cậu nữa phải không?”

- Chính ủy nặng lời rồi, cháu chẳng qua là bị bọn họ kéo đến đây thi đấu thôi mà! – Phong Ấn cười giả lả, vắt cái khăn lên vai: “Bác qua đó xem đi, có bác ngồi xem chắc chắn chúng cháu sẽ thắng giòn giã!”

Ngũ Đồng chẳng đoái hoài đến lời Phong Ấn, gơ tay đeo đồng hồ lên cho Phong Ấn nhìn: “Chẳng phải tôi đã hẹn cậu là chín rưỡi rồi hay sao? Giờ là mấy giờ rồi, cậu có khái niệm về thời gian không đấy? Để con gái người ta đợi cậu cả tiếng đồng hồ mà cậu không thấy mất mặt à?”

Phong Ấn cười như mếu: “Cháu đâu phải không tìm được vợ, hơn nữa cháu mới chỉ hai mươi tuổi, bác có cần phải vội vàng thế không? Bố cháu còn chưa vội, bác đã vội rồi sao?”

- Chỉ là gặp mặt nói chuyện làm quen với nhau thôi, đâu có ai bắt cậu phải đặt quan hệ ngay lập tức? – Ngũ Đồng vỗ vai Phong Ấn: “Tôi cho cậu hai mươi phút về phòng tắm rửa sạch sẽ, ăn mặc tinh tươm rồi qua gặp tôi!”

- Cháu cảm thấy cháu mặc quần phục phi cơ là đẹp nhất, cháu có thể mặc bộ đó không? – Phong Ấn nhướn mày, vắt quần áo lên vai.

Ngũ Đồng trầm giọng mắng: “Phong Ấn, cậu thái độ gì hả?”

- Chính ủy, nếu cháu nói với bác rằng cháu không có hứng thú với con gái, bác có tha cho cháu không ạ?”

- Không có hứng thú với con gái, thế chẳng nhẽ có hứng thú với đàn ông à? – Ngũ Đồng nhìn Phong Ấn từ đầu đến chân: “Chán mặc quần phục rồi phải không? Cậu không cần bộ đồ này nữa chứ gì?”

Phong Ấn làm điệu bộ đầu hàng, quay người chạy về kí túc tắm rửa. Khi anh xuất hiện trong bộ đồ thể thao, mặt Ngũ Đồng như sầm xuống, vừa lái xe vừa mắng mỏ.

- Cậu tưởng cậu còn là thằng nhãi mười sáu, mười bảy tuổi hay sao? Quần bò đã dành, lại còn thùng lỗ chỗ như thế kia, cậu cố ý phải không?

- Phụ nữ nhìn đàn ông và đàn ông nhìn đàn ông có tiêu chuẩn khác nhau, xin chớ vội chê bai cháu, biết đâu chừng cháu của bác lại thích mẫu đàn ông như cháu cũng nên! – Phong Ấn dừng dừng nói.

- Cậu cũng tự tin gồm nhĩ?

- Chút tự tin ấy mà cũng không thấy thì làm sao mà dám bay?

Phong Ấn tự đắc nói. Tuy nhiên đến khi gặp cháu gái Ngũ Đồng, Phong Ấn mới thực sự kinh ngạc.

Địa điểm hẹn hò là một nhà hàng cao cấp, ánh mặt trời dịu dàng chiếu qua cửa kính, phản chiếu lên những đường nét tinh xảo trên mặt cô, từ người cô như đang tỏa ra một vầng ánh sáng.

Đó từng là khuôn mặt nghiêng mà Phong Ấn cho là khuôn mặt đẹp nhất.

Cô gái dường như đã phát giác ra ánh mắt của anh liền ngẩng đầu lên, mỉm cười đứng dậy. Bước chân của Phong Ấn trong chốc lát chậm lại, cảm giác thế giới này thật nhỏ bé.

Ngũ Đồng hoàn toàn không chú ý đến biểu cảm của Phong Ấn, nhiệt tình giới thiệu: “Viêm Viêm, đây là Phong Ấn, phi công có tiền đồ sáng lạn nhất đoàn của bọn cậu đấy!”

Hạ Viêm Lương chìa tay ra với anh: “Xin chào, tôi là Hạ Viêm Lương!”

Phong Ấn nhếch môi vẻ thích thú, khẽ bắt tay cô: “Xin chào, tôi là Phong Ấn!”

Ngũ Đồng thấy Hạ Viêm Lương không hề có ý tức giận vì mình đến muộn, hai người nói chuyện cũng khá vui vẻ. Ăn được nửa bữa cơm thì ông mượn cớ đi trước, giao lại chìa khóa cho Phong Ấn: “Dẫn Viêm Viêm đi chơi một vòng nhé, con bé mới đến thành phố này chưa lâu, không quen biết nhiều, tối đến nhớ về đội đúng giờ là được!”

Ngũ Đồng đi rồi hai người đột nhiên chẳng có chủ đề gì để nói chuyện. Phong Ấn yên lặng ăn cơm, tốc độ lúc nhanh lúc chậm. Hạ Viêm Lương tay bê bát cơm, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn anh, đợi mãi cuối cùng Phong Ấn cũng buông bát đĩa xuống. Hạ Viêm Lương liền mở miệng: “Công ty có đợt chuyển nhân viên, em xin được chuyển sang thành phố C này. Đã hẹn là chín rưỡi, mãi mà không thấy anh đến, em còn tưởng anh có nhiệm vụ đột xuất cơ!”

- Anh không biết rằng người mà chính ủy bảo anh đến gặp lại là em! – Phong Ấn cười nhạt: “Nếu không anh sẽ thi cho hết trận!”

Nụ cười trên môi Hạ Viêm Lương như cứng lại, cô cúi dùng ống hút khuấy đều cái cốc: “Là em bảo cậu không nói tên của em cho anh biết, hơn nữa cậu cũng không biết chuyện của chúng ta”

- Đoán ra rồi! – Phong Ấn châm một điếu thuốc: “Em cũng chưa từng nói chính ủy của bọn anh là cậu của em!”

- Cũng ít qua lại!

- Anh không hiểu ý em!

- Anh trở về đội rồi không liên lạc gì với em, em sợ anh vẫn đang giận, sẽ không chịu gặp em! – Hạ Viêm Lương ngồi xuống bên cạnh anh, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, ánh mắt nhìn anh âu yếm: “Chuyện trước đây chúng ta không nhắc đến nữa, anh có thể đừng từ chối em như vậy có được không? Anh không muốn bắt đầu lại thì chúng ta có thể từ từ, làm bạn bè bình thường trước đã, đừng có không đoái hoài đến em có được không?”

Phong Ấn không thể nào ngờ lại có một ngày Hạ Viêm Lương đối diện với anh trong tư thế của một người đi cầu xin. Tuy nhiên cô ấy hoàn toàn nghiêm túc. Phong Ấn có thể nhận ra điều đó. Anh nhếch môi cười, hơi cúi đầu thì thâm vào tai cô: “Bạn bè bình thường liệu có làm chuyện ấy không?”

Hạ Viêm Lương chẳng buồn đếm xỉa đến sự mỉa mai của anh, cô ngồi xích lại gần anh một chút: “Em đến đây hơn một tháng rồi, chưa đi được đâu cả, anh không ngại làm hướng dẫn viên cho em chứ? Thù lao có thể tính theo tiêu chuẩn bay mỗi giờ của bọn anh!”

Phong Ấn nhướn mày: “Số tiền này kiếm được có vẻ dễ dàng quá nhỉ!”

- Vậy là anh đồng ý rồi hả? – Hạ Viêm Lương vui vẻ nhoẻn miệng cười. Phong Ấn đầy ảm ý, gọi nhân viên phục vụ đến thanh toán, ra khỏi nhà hàng mới nói: “Về khoản thù lao ấy mà, anh muốn em trả bằng cách khác cơ!”

Hạ Viêm Lương đương nhiên hiểu rõ ý Phong Ấn muốn ám chỉ, cố tình tứ nháy mắt: “Anh hư hơn trước nhiều lắm đấy!”

Mấy năm không gặp, người đàn ông này càng ngày càng quyến rũ và trưởng thành, vẫn thu hút ánh mắt của phụ nữ như ngày nào. Anh vẫn còn lưu luyến tình cũ với cô, cô tin chắc là như vậy.

Sau ba tháng ở trong học viện không quân, một bộ phận các học viên đang tận dụng thời gian rảnh rỗi để lén ăn mừng. Một người chọn một nơi khác vắng vẻ để ngồi tụ tập ăn uống. Lịch Vũ tỏ vẻ thần bí mang bình nước ra hươ hươ, đám con trai hào hứng vô cùng: “Cậu tài thật đấy Lịch Vũ! Cậu kiếm đâu ra thế?”

Lịch Vũ đắc chí nói: “Mấy hôm trước thầy hướng dẫn muốn uống rượu, tôi đi mua cho thầy, nhân cơ hội mua thêm hai chai đựng vào trong cái bình này, giấu đến hôm nay đấy!”

Đỗ Nghiê Thanh là một cô gái thích náo nhiệt, uống rượu đương nhiên không thể thiếu mặt cô. Lôi Vận Trình cũng bị cô lôi kéo uống một chút ít. Thứ rượu Nhị Oa Đầu vừa chảy vào trong ruột đã khiến toàn thân như có một ngọn lửa đang lan tràn, rất đã ghiên!

Lúc Đỗ Nghiê Thanh hào hứng vừa hát vừa nhảy nhót, Lôi Vận Trình lặng lẽ rút khỏi đám đông ra ngoài. Hướng Bắc Ninh tìm thấy cô ở bên bồn nước, đưa cho cô một chai nước lọc: “Tôi còn tưởng cậu không gì là không thể cơ!”

Mặt Lôi Vận Trình đỏ bừng, đôi mắt lơ mơ say rượu, tay chống cằm lắc đầu: “Uống rượu thì tôi chịu, chưa từng luyện”.

- Ngoài uống rượu ra, chỉ là những thứ liên quan đến phi hành cậu đều từng tập luyện à? – Hướng Bắc Ninh nói, ngắt mấy bông hoa dại dưới bãi cỏ, bó thành bó rồi đặt lên đầu gối cô.

Cô cầm bó hoa lên ngửi, cười ngô nghê: “Tôi nhớ lại một lần trước khi vào trường, tôi từng uống với bố một trận, lúc ấy tôi nôn cả mặt xanh mặt vàng, thế mà bố tôi uống như uống nước lã, mặt vẫn bình thường chẳng có vẻ gì là uống rượu cả!”

Hương Bắc Ninh lại bó thêm một bó hoa đưa cho cô: “Bộ dạng của cậu lúc này mới giống như một cô gái, bình thường cậu còn liều mạng hơn cả bọn con trai. Lôi Vận Trình, có phải cậu đầu thai nhầm không?”

- Cậu mới đầu thai nhầm thì có! – Lôi Vận Trình lườm Hương Bắc Ninh một cái, rút từng bông hoa ra, ném xuống bề nước: “Có gì cần chỉ thị không hả đồng chí lớp trưởng?”

Hương Bắc Ninh rút từ trong túi ra một lọ thuốc, đưa cho cô: “Tôi đến dùng nước nóng ngâm chân, kích thích tuần hoàn máu, rồi xịt cái này vào, mặc dù không trị được tận gốc nhưng có thể xoa dịu đôi chút, chân con gái mịn màng một chút thì hay hơn!”

Cậu ta quay trở lại với mọi người, Lịch Vũ rướn cổ nhìn về phía đằng sau hòn non bộ, cười vẻ tinh quái: “Hương Bắc Ninh, cậu với con nhỏ ấy làm gì thế?”

- Cái đầu của cậu chỉ có những thứ ấy thôi phải không? – không phải Hương Bắc Ninh có ý nghĩ lệch lạc đi mà thực sự biểu cảm trên mặt cùng với giọng điệu của Lịch Vũ khiến cho Hương Bắc Ninh không thể nào nghĩ theo hướng “tử tế” được.

Lịch Vũ cười he he: “Cậu thích cô ta rồi chứ gì?”

- Tôi thích cái khí chất trên người cô ấy! – Hương Bắc Ninh vừa nhai lạc vừa nhìn Đỗ Nghiên Thanh đang nhảy múa.

Lịch Vũ bắn khoả: “Quá kiêu ngạo, chẳng coi ai ra gì!”

- Không phải cô ấy không coi ai ra gì, là bản thân cậu biết không bằng cô ấy thôi. Sao tớ không cảm thấy cô ấy không coi ai ra gì nhỉ? – Hương Bắc Ninh nói xong, Lịch Vũ liền hừ giọng:

- Lớp trưởng, cậu có thể sắc bén hơn một chút được không?

Hương Bắc Ninh khẽ cười, Lịch Vũ rút một cốc Nhị Oa Đầu, sau đó nằm ngửa ra bãi cỏ nhìn lên bầu trời sao, ánh mắt dần trở nên kiên định: “Hương Bắc Ninh, ngày mai bắt đầu tập luyện với tôi nhé!”

- Tôi từ chối!

- Tôi sẽ giặt tất cho cậu một tháng!

- Không cần.

- Một tháng quần lót.

- Không cần.

- Cộng thêm một bao Trung Hoa!

Hương Bắc Ninh ngạc nhiên nhìn Lịch Vũ. Lịch Vũ nhếch môi: “Lúc đi tôi đã lấy trộm của bố tôi đấy!”

- Đúng là cậu đang hút thuốc! – Hương Bắc Ninh thường ngửi thấy mùi thuốc lá ở trong nhà vệ sinh và trong kí túc, nhưng mùi rất nhẹ, anh tưởng mình ngửi nhầm, thật không ngờ là của Lịch Vũ: “Đừng để đội trưởng phát hiện đấy!”

- Không sao đâu, chỉ khi không nhện được nữa tôi mới hút một điếu! – Lịch Vũ nói, Hương Bắc Ninh khuyên cậu ta vài câu rồi thôi không nói gì nữa.

Người ta bảo uống rượu làm nhỡ việc quả không sai. Ai mà biết được tối nay lại đột nhiên có lệnh tập hợp khẩn cấp chứ? Lúc Lôi Vận Trình bị Đỗ Nghiên Thanh gọi dậy, cô vẫn ngơ ngơ ngác ngác, Đỗ Nghiên Thanh vừa ném quần áo huấn luyện cho cô vừa giục: “Còn ngây ra đó làm gì? Không nghe thấy chuông báo triệu tập à?”

Trong đầu Lôi Vận Trình như có tiếng nổ cực lớn, cô nhanh chóng mặc quần áo trong bóng tối rồi nhờ vào ánh sáng trăng yếu ớt để tìm ba lô. Đến lúc cô và Đỗ Nghiên Thanh xuống đến nơi thì đội ngũ đã tập trung xong xuôi.

Phương Mặc Dương cất cái đồng hồ tính giờ trong tay, bắt đầu kiểm tra từ Hương Bắc Ninh đứng đầu hàng. Cuối cùng đến chỗ của Lôi Vận Trình và Đỗ Nghiên Thanh, ánh sáng đèn pin lướt qua mặt hai người: “Hai tiểu thư đến tham gia lễ hội hóa trang đấy à?”

Hai người đứng trơ ra như phỗng, quần áo lòi thối khiến cả hai cùng xấu hổ muốn chết. Đỗ Nghiên Thanh không dám nói gì, Lôi Vận Trình càng không dám, ngay cả tất cô còn chưa kịp xỏ.

- Có biết mình mất nhiều thời gian hơn nhiều người khác bao nhiêu không? – Phương Mặc Dương lớn tiếng trách mắng, kéo cái ba lô của Đỗ Nghiên Thanh xuống rồi tiện tay ném ra đất: “Ba lô của em đây hả? Đỗ Nghiên Thanh, tôi thấy xấu hổ thay cho em! Ngồi tại chỗ đóng gói lại balo mười lần!”

- Mười lần ă? – Đỗ Nghiên Thanh đang định oán than thì bị Lôi Vận Trình kéo tay ra hiệu im lặng.

Đỗ Nghiên Thanh tức tối chửi thề trong bụng rồi quỳ xuống chấp hành mệnh lệnh.

Phương Mặc Dương cầm đèn pin soi vào người Lôi Vận Trình, nhìn xuống giày cô, cười mỉa mai: “Không đi tất chân có lạnh không?”

Phương Mặc Dương vốn không định làm khó cô, đang định quay người bỏ đi thì đột nhiên dừng lại, sải bước lại gần cô rồi ghé vào tai cô thì thầm: “Uống rượu phải không?”

Lôi Vận Trình giật nảy mình, chợt dạ cúi gầm mặt xuống.

Phương Mặc Dương sa sầm mặt, nhìn cô chằm chằm: “Uống rượu với ai?”

Cô cắn chặt môi không nói, tất cả những người đã uống rượu với cô đều thấp thỏm lo lắng.

- Nói mau! – Phương Mặc Dương cao giọng

- Em uống một mình ă!

- Tại sao uống rượu? Em không biết có lệnh cấm rượu à?

- Em biết!

Phương Mặc Dương nheo mắt, gần giọng: “Lớp trưởng!”

- Có! – Hướng Bắc Ninh đáp.

- Dẫn đội, mười nghìn mét! Lôi Vận Trình ở lại!

Hướng Bắc Ninh và tất cả mọi người đều ngậy ra. Chỉ chạy năm nghìn mét là đã đủ chết rồi. Hướng Bắc Ninh nhìn Lôi Vận Trình: “Báo cáo đội trưởng!”

- Không hiểu lệnh của tôi ư? – Phương Mặc Dương hoàn toàn không cho Hướng Bắc Ninh cơ hội được nói: “Hay là muốn tăng thêm? Hai mươi nghìn mét nhé?”

Hướng Bắc Ninh và Lịch Vũ nhìn nhau, cắn chặt răng, nuốt lại lời định nói rồi ra lệnh cho cả đội: “Toàn đội, bên phải quay! Chạy bộ!”

Đỗ Nghiên Thanh rụt rè nhìn trộm Phương Mặc Dương: “Đội trưởng, em thì sao ă?”

- Em không phải là lớp nhất ư? – Phương Mặc Dương lạnh lùng hỏi vặn

- Vẫn chưa đủ mười lần mà?

- Không thiếu phần của em đâu, đợi em chạy xong mười nghìn mét đích thân tôi sẽ đứng nhìn em làm cho đủ!

Đỗ Nghiên Thanh bực lắm nhưng không dám lên tiếng, đành phải chạy đuổi theo đội.

Ở phía chân trời rộ lên tiếng sấm rền, dự báo chuẩn bị có mưa to. Các học viên chạy quanh sân vận động, Lịch Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời sầm sì, có vẻ tự trách: “Cậu nói xem đội trưởng sẽ phạt Lôi Vận Trình như thế nào? Khai trừ ra khỏi quân ngũ à?”

- Chắc là không nghiêm trọng thế đâu! – Hướng Bắc Ninh nhú chặt lông mày, ngoảnh đầu lại hô to với toàn đội: “Nhanh chân lên, chạy xong thì nghỉ sớm!”

Chẳng mấy chốc trời đổ mưa lớn, mưa nặng hạt kéo nhau rơi xuống tạo thành một màn mưa lớn, Lôi Vận Trình đứng yên lặng trong màn mưa, Phương Mặc Dương đứng yên lặng bên cạnh, tay siết chặt cái đồng hồ tính giờ, đứng hiên ngang như một ngọn núi.

- Em cố ý ra bài toàn khó cho tôi phải không?

- Không ạ!

- Thế em nói xem, tôi phải phạt em thế nào? Cảnh cáo? Hay là khai trừ khỏi quân ngũ? – Phương Mặc Dương trầm giọng nghiêm nghị nhìn cô.

Lôi Vận Trình hít một hơi thật sâu, lồng ngực phập phồng, nỗi sợ hãi và căng thẳng của cô không thoát khỏi con mắt của Phương Mặc Dương.

- Nói xem tại sao em uống rượu?

- Không vì lí do gì ạ!

- Không vì lí do gì á? Thích uống là uống à? Em tưởng đây là đâu? Có phải em nghĩ thích làm gì thì làm cái nấy không? Em đang thách thức tôi hay là thách thức kỉ luật quân đội? Muốn làm đại tiểu thư thì cứ ở nhà, đến từ đâu thì rút về đó!

- Em không phải...

- Vậy thì nói cho tôi biết tại sao em lại uống rượu? – Phương Mặc Dương lại quay trở lại vấn đề.

Lôi Vận Trình cúi đầu: “Thưa đội trưởng, em hơi nhớ nhà!”

Phương Mặc Dương cười nhạt: “Nhân viên phi hành là đỉnh tháp được xây dựng bởi bộ đội không quân! Quốc gia bỏ ra hàng trăm cân vàng để đào tạo ra một phi công. Chiếc máy bay đến tay em có giá hàng chục triệu, thậm chí hàng trăm triệu. Thưa đồng chí phi công tương lai, có phải đồng chí đã quên mất rằng mình không phải là một người dân bình thường mà là một phi công hay không? Đồng chí đã quên mất rằng phục tùng và trung thành là tố chất cơ bản của một quân nhân à?”, Phương Mặc Dương cố tình nhấn mạnh hai từ “trung thành”.

- Em không quên! – Lôi Vận Trình cắn chặt môi.

- Vậy thì tốt, thân phận của em là gì? Còn tôi là gì?

- Em là học viên, anh là đội trưởng ạ!

- Em lí giải thế nào về chuyện này?

- Em là cấp dưới, anh là cấp trên, cấp dưới phải phục tùng cấp trên ạ!

Phương Mặc Dương lớn tiếng chất vấn: “Lần cuối cùng tôi hỏi em, tại sao uống rượu?”

Lôi Vận Trình nhắm mắt, chậm rãi nói: “Em nhớ anh ấy!”

- Nhớ ai?

- Phong Ân

Phương Mặc Dương trầm ngâm nhìn cô hồi lâu, khẽ nhíu mày trong màn mưa: “Khai trừ khỏi quân đội có phải sẽ vĩnh viễn không thể thực hiện được mơ ước của em không? Giấc mơ bay lượn và giấc mơ đến bên cậu ta của em?”

Hai tay Lôi Vận Trình siết chặt, thân thể như run lên. Phương Mặc Dương nhìn về phía sân vận động, một đám đội viên đang bán mạng chạy trong mưa: “Thực ra chuyện này có thể xé ra to, nhưng cũng có thể làm cho nhỏ đi. Lôi Vận Trình em thấy thế nào?”

Cổ ngẩng đầu, đôi mắt đỏ hoe, mặt đầy nước mưa.

Những học viên chạy đủ mười nghìn mét trừ Đỗ Nghiên Thanh ra đều quay về phòng. Phương Mặc Dương nhìn cô đóng gói ba lô hết lần này đến lần khác. Mưa cứ rơi, quần áo của cô đã ướt đẫm, gió thổi mạnh khiến cô run lấy bầy, những ngón tay cũng như cứng đờ ra. Mười nghìn mét đối với đa số các học viên đã là vượt quá giới hạn, Đỗ Nghiên Thanh ngay cả sức cầm ba lô cũng chẳng còn. Chấn mên bị ngấm nước mưa trở nên nặng trĩu. Đỗ Nghiên Thanh thở hổn hển, quỳ dưới đất đóng gói ba lô hết lần này đến lần khác.

Phương Mặc Dương đứng bên cạnh giám sát. Đến lần thứ năm, cuối cùng không nén nổi nữa liền kéo tay cô ra: “Em đang bó hoa đấy à? Tôi dạy bao nhiêu lớp rồi mà chỉ có mình em là kém cỏi nhất! Tránh sang một bên, nhìn cho kĩ đây này!”

Anh nhanh nhẹn làm mẫu, động tác thành thạo, dứt khoát. Sau đó tháo rời ra cho cô tiếp tục làm. Chỉ có điều Đỗ Nghiên Thanh chẳng còn sức lực, làm được một nửa liền bị Phương Mặc Dương thô bạo kéo tay ra: “Đỗ Nghiên Thanh, mau chấn chỉnh lại thái độ, đừng có làm vướng chân mọi người, sao người khác đều làm được, còn em thì không hả?”

Phương Mặc Dương mắng mỏ người khác đã thành quen, chẳng hề để ý đến sắc mặt Đỗ Nghiên Thanh đang mỗi lúc một sầm sì. Phương Mặc Dương mắng xong mới phát hiện một đứa con gái thường ngày lắm mồm như Đỗ Nghiên Thanh hôm nay chỉ cúi gằm mặt không nói gì: “Em còn ngây ra đó là gì? Có phải định kéo dài đến tận sáng không hả? Tôi thì không sao, nhưng bài học ngày mai các em không được vắng mặt đâu đấy!”

- Phương Mặc Dương! – Đỗ Nghiên Thanh gọi thẳng tên anh, hung hăng đẩy anh một cái.

Phương Mặc Dương nheo mắt: “Em gọi tôi là gì?”

- Tôi bảo anh là đồ biến thái, mất hết nhân tính, chỉ biết ngược đãi người khác! Tôi chịu hết nổi rồi! – Đỗ Nghiên Thanh bất chấp tất cả, gào lên, đứng lên cái chần ướt sũng dẫm chân bình bịch: “Tôi không làm nữa! Anh không vừa mắt với tôi, tôi cũng chẳng vừa mắt với anh, tôi muốn về nhà!”

Đỗ Nghiên Thanh nói xong liền quay người bỏ đi, Phương Mặc Dương khựng người: “Đỗ Nghiên Thanh, đứng nghiêm!”

Mệnh lệnh đột ngột của Phương Mặc Dương khiến cho Đỗ Nghiên Thanh khựng lại, chỉ một giây sau cô đã bị Phương Mặc Dương kéo lại: “Đỗ Nghiên Thanh, nhắc lại lời em vừa nói ban nãy một lần nữa!”

- Chẳng phải anh luôn tìm cách để làm khó tôi sao? Tôi nghỉ học, nghỉ học!

Tiếng sầm đi dùng át đi tiếng của Đỗ Nghiên Thanh, nhưng Phương Mặc Dương vẫn nghe rõ. Anh sầm mặt, mím chặt môi: “Em thật sự muốn thôi học tôi cũng chẳng ngăn, đằng nào thì một thời gian nữa các em cũng bị đào thải thôi!”

Đỗ Nghiên Thanh trợn trừng mắt, không ngờ anh ta lại dùng chiêu lùi để tiến: “Anh... anh...”

Phương Mặc Dương nhướn mày: “Tôi làm sao? Tôi biến thái? Mất nhân tính? Ngược đãi kẻ khác!”

- Anh... - Đỗ Nghiên Thanh lắp bắp rồi òa khóc: “Tôi vừa chạy xong mười nghìn mét, tôi mệt sắp chết còng đến nơi, sắp chết vì buồn ngủ! Đội trưởng... em muốn đi ngủ! Hu hu hu...”

Phương Mặc Dương ngây ra, cô dám túm lấy cổ áo anh đường hoàng sà vào lòng anh... làm nũng?

- Bỏ tay ra! Thế này còn ra thể thống gì nữa? – Phương Mặc Dương đẩy cô ra, nhưng Đỗ Nghiên Thanh cứ như keo dán bám chặt vào người anh.

Anh lại kéo tay cô ra: “Đỗ Nghiên Thanh... tôi là đội trưởng của em đấy!”

- Em... Lạnh quá! – Đỗ Nghiên Thanh trừng mắt nhìn anh, lần thứ ba sấn đến gần anh.

Phương Mặc Dương nhíu mày, đưa mắt nhìn quanh, sau đó chần chừ, do dự... định đưa tay lên ôm lấy cơ thể đang run lên của cô, nhưng cuối cùng lại đưa tay trở lại vị trí cũ.

Thấy Phương Mặc Dương không đẩy mình ra, Đỗ Nghiên Thanh khẽ nhếch môi: “Anh có thể đừng phạt Lôi Vận Trình được không?”

- Đừng hòng thương lượng!

- Cô ấy là chị em tốt của em, sao anh chẳng có chút tình người nào thế? – Đỗ Nghiên Thanh bắt mồm, đấm anh một cái.

- Đừng có ra điều kiện với tôi, hãy nghĩ đến thân phận của các em đi!

Đương nhiên là cô biết, cô cũng chẳng ôm hi vọng Phương Mặc Dương có thể nương tình tha cho cô lần này: “Thế thì không thể phạt một mình cậu ấy được, thực ra bọn em đều...”

Phương Mặc Dương đột nhiên bịt chặt miệng cô lại: “Tôi chẳng nghe thấy gì cả!”

Đỗ Nghiên Thanh khựng người, chợt nhận ra điều gì đó rồi gật đầu.

Lôi Vận Trình một mình chạy hết mười nghìn mét rồi trở về kí túc, người gần như kiệt sức, mặt mũi tím tái vì lạnh. Đỗ Nghiên Thanh đã chuẩn bị nước ấm và quần áo sạch cho cô, lồng vớ chần sạch vào chần rồi hai người nằm chung một giường.

- Chần bông của chúng ta đều bị ướt hết rồi mà? – Lôi Vận Trình tay ôm cái bình nước nóng, run rẩy hỏi. Đỗ Nghiên Thanh cười tinh quái, ghé tai cô thì thầm: “Của đội trưởng đây!”

Lôi Vận Trình gật đầu, cuộn tròn trong chăn nhưng không nói gì thêm. Đỗ Nghiên Thanh định an ủi cô, nhưng lại không biết nói từ đâu: “Cậu mau ngủ đi, trời sắp sáng rồi!”

Lôi Vận Trình cả đêm mất ngủ, ngày hôm sau lên lớp với đôi mắt thâm quầng. Bên ngoài trời vẫn mưa không ngừng, bầu trời sầm sập khiến cho tâm trạng của con người cũng trở nên u ám.

Cả đêm không chợp được mắt cùng với Lôi Vận Trình còn có Hướng Bắc Ninh và Lịch Vũ.

Trong tiết số học thường xuyên có những bài kiểm tra nhỏ đột xuất. Bài kiểm tra được phát xuống nhưng Lịch Vũ cứ ngồi im, tay chống cằm, mắt nhìn đăm đăm vào Lôi Vận Trình đang chăm chú làm bài ở phía bên tay phải trước mặt. Giáo viên gọi tên bảo Lịch Vũ thanh thủ thời gian làm đi, lúc này cậu ta mới động bút.

Tiếng chuông báo hết giờ vang lên, lớp trưởng đi thu bài, lúc đến bàn của Lôi Vận Trình, Hướng Bắc Ninh thì thầm nói một câu: “Hết giờ cậu dừng về vội nhé!”

Các bạn khác đều đi ăn hết rồi, trong phòng học chỉ còn lại bốn người, bao gồm cả Đỗ Nghiên Thanh. Lịch Vũ bị Đỗ Nghiên Thanh mắng xơi xơi mà không phản bác lại, chỉ nhúu mày nhìn Lôi Vận Trình. Hướng Bắc Ninh kéo tay Lôi Vận Trình ra phía sau lớp học để hỏi cô chuyện tối qua, cô không nói gì, chỉ bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

- Có phải đội trưởng bắt cậu phải khai tất cả mọi người ra không? – Lịch Vũ đột nhiên lên tiếng: “Ngày mai tôi sẽ đi gặp đội trưởng nói rõ mọi chuyện!”

- Tôi khuyên cậu chớ có đi! – Đỗ Nghiên Thanh liếc Lịch Vũ: “Cậu không nói thì không sao, nói rồi Lôi Vận Trình càng bị phạt nặng hơn, hơn nữa mọi người cũng chẳng có sức mà chạy đâu!”

Hướng Bắc Ninh ậm ừ tỏ vẻ tán đồng.

Phương Mặc Dương sau đó không nhắc lại chuyện này trước mặt mọi người nữa, chỉ tăng cường cường độ luyện tập. Ai cũng cảm thấy bất an và nặng nề, cảm giác giống như một phạm nhân tử hình đang bị bắt, biết rõ ràng có một khẩu súng đang chĩa thẳng về phía mình, biết rằng sẽ chết nhưng lại không biết là lúc nào. Sự giãy vò về tâm lí còn nặng nề hơn nhiều sự giãy vò về thể xác.

Lôi Vận Trình gần như ngày nào cũng bị Phương Mặc Dương giữ ở lại, không ai biết hai người họ nói cái gì. Hướng Bắc Ninh và Lịch Vũ đều hỏi Lôi Vận Trình nhưng cô chỉ khẽ cười, nói không có chuyện gì hết.

Sao có thể không có chuyện gì chứ?

Hướng Bắc Ninh và Lịch Vũ không chỉ một lần nhìn thấy Phương Mặc Dương ra lệnh cho Lôi Vận Trình đeo ba lô nặng trĩu chạy việt dã, nói là huấn luyện nhưng thực chất là bị phạt.

Tiếng còi triệu tập khẩn cấp vào nửa đêm ngày càng nhiều, khiến cho tâm trạng ai nấy đều hoang mang, không dám ngủ vì không biết sẽ bị triệu tập lúc nào. Nếu như hôm nào có khả năng có tiếng còi tập trung khẩn cấp, Phương Mặc Dương sẽ nói ột mình Lôi Vận Trình biết, đồng thời không cho phép cho nói với những người khác, nhưng... cũng chỉ là “khả năng” có thể xảy ra mà thôi. Lôi Vận Trình thường xuyên ép buộc bản thân phải nén chặt cơn buồn ngủ, đóng tai lên chờ đợi tiếng còi tập hợp khẩn cấp, nhưng kết quả cô chờ được là tiếng còi báo thức dậy.

Cũng có những tối bị tập hợp đến ba bốn lần, lần nào Phương Mặc Dương cũng tìm ra được những thiếu sót trên người Lôi Vận trình, độ nghiêm khắc khiến người khác phải sờn gai ốc, cả lớp chạy bộ năm nghìn mét như thường lệ, còn Lôi Vận Trình là mười nghìn mét, vừa về đến kí túc, mắt còn chưa nhắm được đã nghe thấy tiếng còi báo tập hợp khẩn cấp, đã thế ngày hôm sau vẫn phải đi học bình thường.

Các tiết huấn luyện thể lực chuyên nghiệp cho phi công cũng chính thức bắt đầu. Các bài tập luyện với thang cuốn, thang xoáy cũng đều được tiến hành đều đặn. Tiêu chuẩn gốc là chạy lên chạy xuống hai mươi vòng trong một phút, người khác chạy hai mươi vòng là được, nhưng theo yêu cầu của Phương Mặc Dương đối với Lôi Vận Trình thì còn vượt xa hơn thế. Ngày nào ngoài mười nghìn mét chạy bộ ra, Lôi Vận Trình còn phải chạy cầu thang cả lên lẫn xuống là tám mươi vòng. Tập thể lực xong còn phải học thuộc lòng “Điều lệnh nội vụ”, không phải là đọc thuộc lòng theo trình tự mà là do Phương Mặc Dương kiểm tra ngẫu nhiên, ví dụ: nội dung của điều nhỏ thứ nhất và thứ tư trong điều bảy.

Buổi tối cô không dám ăn quá nhiều, sợ sẽ bị nôn lúc chạy cầu thang xoáy. Tối về kí túc, cháo mà Đỗ Nghiên Thanh để dành cho cô, cô cũng không dám động, nằm trên giường mà không dám nhắm mắt, cứ nhắm mắt là lại nghĩ đến cái thang xoáy, xoáy... sau đó là buồn nôn, nôn hết cả mật xanh mật vàng.

Đỗ Nghiên Thanh từng vì chuyện này mà tìm gặp Phương Mặc Dương. Phương Mặc Dương chỉ nói dăm ba câu rồi đuổi cô về. Hướng Bắc Ninh và Lịch Vũ đến tìm Phương Mặc Dương nhưng kết quả càng thê thảm hơn. Phương Mặc Dương thậm chí chẳng cho họ có cơ hội để nói mà phạt họ một trăm cái chống đẩy, một trăm cái gấp bụng và một trăm lần lên xà.

Thực ra vốn dĩ cô không cần phải gánh chịu những chuyện này, chỉ cần cô chịu nói ra tối hôm ấy đã uống rượu với những học viên nào, như thế cô có thể không bị khai trừ, cùng lắm thì chỉ bị phạt cảnh cáo nhưng không bị ghi vào hồ sơ. Đây là điều kiện Phương Mặc Dương đưa ra cho cô, cô được giữ lại, còn những người khác sẽ bị khai trừ khỏi quân đội, còn nếu không thì cô đi, họ ở lại.

Phương Mặc Dương không yêu cầu cô lập tức đưa ra quyết định, nhưng ngày nào cũng ép cô. Ngay cả giáo viên hướng dẫn cũng nói hình như anh hơi quá tay, Lôi Vận Trình dù gì cũng là một học viên nữ, nhưng Phương Mặc Dương một mực không chịu nghe ai hết.

- Học viên nữ ư? Các học viên dưới tay tôi đều là những người ưu tú, không có phân biệt nam nữ gì hết!

Cho dù cô che giấu có giỏi đến đâu, có kiên trì đến đâu, Phương Mặc Dương cũng biết cô sắp sụp đổ, cho dù là về thể xác hay tinh thần, chỉ nhìn ánh mắt là có thể biết được.

4. Chương 4: Lật Đổ Một Tòa Thành

Trước khi kiểm tra thể lực, Phương Mặc Dương đã nói chuyện với toàn thể các học viên của đội: “Chuyện này tôi đã muốn nói với các em từ lâu rồi, các em có thể kiên trì được ba tháng nay vẫn chưa là gì hết, nhưng tôi vẫn nói chúc mừng các em, chúc mừng các em đã lọt vào vòng sau, một giai đoạn đào thải còn khốc liệt hơn nhiều! Nhiệm vụ của tôi không chỉ là huấn luyện các em trở thành những phi công đạt tiêu chuẩn, mà còn là tìm đủ mọi cách để đá các thiếu gia, tiểu thư trong số các em ra khỏi học viện không quân này trong quá trình rèn luyện. Còn nhiệm vụ của các em là tìm đủ mọi cách để ở lại nơi này! Chỉ có những người được ở lại mới có cơ hội trở thành một phi công một ngày nào đó.”

Câu nói cuối cùng khiến toàn thể các học viên hoang mang vô cùng, Lôi Vận Trình hiểu câu nói này là Phương Mặc Dương cố ý nói cho cô nghe. Lúc có kết quả, khóe môi Phương Mặc Dương khẽ nhếch lên, cô vẫn nằm trong top đầu. Trong tình trạng thiếu ngủ và kiệt sức mỗi ngày mà thành tích của cô vẫn không hề sụt giảm, thậm chí còn có tiến bộ hơn.

Chỉ có điều, mỗi con người đều có giới hạn, liệu cô có thể chịu đựng đến bao lâu?

Lúc những học viên bị đào thải xách vali hành lí rời khỏi trường, mọi người đều ở sân tập thang xoáy. Lôi Vận Trình từ xa nhìn lại, đôi môi nhỏ nhắn mím chặt, vừa thu ánh mắt về đã thấy Phương Mặc Dương

đang đứng ngay trước mặt. Phương Mặc Dương vẫn nhìn cô bằng ánh mắt thách thức và bất cần, dường như luôn chờ đợi cô phải đầu hàng.

Huấn luyện viên bấm đồng hồ tính giờ, hai học viên bắt đầu chạy thang xoắn. Cô không nghe thấy tiếng điểm danh, tâm trí đã lơ lửng trên không trung rồi. Hướng Bắc Ninh ca giọng gọi lại lần nữa, lúc này Lôi Vận Trình mới như bừng tỉnh khỏi cơn mơ.

Huấn luyện viên đã giảng giải trọng tâm của động tác từ lâu rồi, nhưng ngày nào Phương Mặc Dương cũng “tăng ca” giáo huấn cô, theo lí mà nói sẽ không xảy ra sự cố ngoài ý muốn, nhưng sự cố lúc nào cũng nảy sinh bất ngờ.

Trước khi bắt đầu, Hướng Bắc Ninh dặn dò cô phải tập trung chú ý, nhưng không hiểu tại sao mới chạy được có mười vòng cô đã bị ngã từ trên cầu thang xuống, đầu suýt đập xuống đất. Hướng Bắc Ninh ở bên dưới luôn chăm chú theo dõi tình hình của cô, nhưng lúc ấy cũng không kịp đỡ cô, chỉ kịp giơ chân ra chắn lại. Cũng may có chân của Hướng Bắc Ninh chắn lại chứ nếu không chuyện không biết còn đi đến đâu.

Huấn luyện viên mắng cho cô một trận rồi đưa lên phòng y tế. Đỗ Nghiên Thanh sợ xanh mặt, suýt bật khóc, bị Phương Mặc Dương lừ mắt đành nuốt nước mắt vào trong.

Lúc Lôi Vận Trình mơ màng trong giấc ngủ vẫn nhìn thấy có bóng dáng một người đàn ông ở bên cạnh, cúi xuống kéo chăn đắp cho cô, lòng bàn tay xoa trán cô. Cô không nhìn rõ anh là ai, chỉ nghe thấy anh khẽ cười, nhưng ngay cả tiếng cười ấy cũng lúc xa lúc gần.

- Có phải sợ quá không?

Chỉ một câu nói hết sức bình thường cũng khiến cho Lôi Vận Trình trào nước mắt, ôm chặt lấy tay anh không chịu buông ra rồi òa khóc nức nở: “Phong Ấn...”

Hướng Bắc Ninh khẽ nhíu mày, lấy ngón tay lau nhẹ nước mắt trên mi cô rồi nhẹ nhàng vỗ về an ủi cô.

- Đau... đau quá! – Lôi Vận Trình rên rỉ, nước mắt không sao kiềm lại được. Sau lưng cô bị tụ máu tím bầm một vệt lớn, ngoài vết thương ngoài da ra không còn bất cứ vết thương nào để lại di chứng, may mắn đến mức ngay cả bác sĩ cũng ngạc nhiên.

©STENT

Hướng Bắc Ninh kéo chăn ra kiểm tra tình trạng vết thương của cô, thấy không có vấn đề gì quá nghiêm trọng mới yên tâm được. Những lời an ủi không biết cô nghe vào tai được bao nhiêu, miệng cô cứ lẩm bẩm gọi một cái tên, tên một người đàn ông. Tay Hướng Bắc Ninh bị cô nắm chặt, dường như đây là cái cọc cho cô bầu vùi vào.

Hướng Bắc Ninh chăm chú nhìn cô, khẽ cúi người xuống, nhẹ nhàng đặt môi lên trán cô, thì thầm: “Đừng khóc, ngủ một giấc, tỉnh lại sẽ hết đau ngay thôi! Ngoan nhé Trình Trình...”

Lịch Vũ rút bàn tay đặt trên tay nắm cửa lại, nhón chân lui ra ngoài, tìm một nơi không có người, châm một điếu thuốc rồi hít mạnh một hơi. Hút hết điếu thuốc, đang chuẩn bị về, vừa quay người thì đột nhiên phát hiện Phương Mặc Dương đã đứng phía sau không biết tự bao giờ.

Phương Mặc Dương nhìn tàn thuốc trên mặt đất, cười nói: “Trung Hoa hả? Mới tí tuổi đầu mà cũng đẳng cấp quá nhỉ!”

Tâm trạng Lịch Vũ như chùng xuống...

Ai ngờ Lôi Vận Trình ngủ một giấc mà mãi không tỉnh lại, cứ sốt cao liên tục, hôn mê, mỗi lúc mở mắt ra, ánh mắt điều đờ đẫn, miệng lẩm bẩm liên tục, lúc thì nghe ra được, lúc thì không.

Cô nằm mơ một giấc mơ, trong mơ trời đất quay cuồng, tất cả mọi thứ xung quanh đều đang quay. Cô đứng không vững, muốn bám vào một cái gì đó nhưng đưa tay ra chỉ thấy xung quanh trống không. Phong Ấn đứng ngay trước mặt cách cô không xa, lạnh lùng nhìn cô, không giúp đỡ, lạnh nhạt đến mức đáng sợ. Trên người cô toàn là vũ trang, cái ba lô nặng nề khiến cô không đứng dậy nổi, đôi chân nặng trĩu giống như bị đeo chì. Hình bóng của anh ngày càng mơ hồ, cô không thể làm gì được, chỉ biết giương mắt nhìn theo bóng anh tan biến dần.

Trong bóng tối cô nghe có tiếng người gọi tên cô, hết lần này đến lần khác.

Cô cố gắng lắng tai nghe xem tiếng gọi ấy là của ai, không biết tại sao tiếng gọi ấy lại khiến cho trái tim cô đau đốn đến vậy, cứ mỗi lần gọi là đau đốn như có con dao nhọn đâm vào tim cô.

Đau quá, đau đến mức khiến cô muốn moi trái tim mình ra mà ném đi...

Đột nhiên, Lôi Vận Trình mở choàng mắt ra, há miệng thở hồng hộc, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, đôi mắt như bị phủ sương mù. Một bàn tay của đàn ông gạt những sợi tóc mái bết mồ hôi ở trên trán ra rồi nâng cằm cô lên.

- Ban này chỉ là giấc mơ thôi, anh ở đây! Trình Trình, nhìn cho kĩ, anh đang ở đây rồi!

Lôi Vận Trình phải cố gắng lắm mới tập trung được ánh mắt vào người trước mắt... cô nhìn thấy anh trong chiếc áo quân đội màu xanh lam, cổ áo mở rộng, cái cằm kiên nghị lởm chởm râu, đôi mắt đen đang đảo qua đảo lại.

Phong Ấn lấy tay xoa xoa làn da của cô, hồi lâu sau mới nghẹn ngào mở miệng: “Trình Trình, nhìn rõ chưa? Anh là ai?”

Đôi môi trắng bệch của Lôi Vận Trình há ra, ngây người nhìn vào mặt anh, nước mắt lặng lẽ trào ra: “Anh... không phải là anh ấy...”

- Cái gì? – Phong Ấn không hiểu cô nói gì.

Bàn tay của Lôi Vận Trình khựng lại giữa không trung, rồi yếu ớt buông xuống giường, cô tự lẩm bẩm: “Sao mình vẫn đang mơ nhỉ...”

Phong Ấn chợt thấy cổ họng nghẹn ngào, trong lòng vô cùng bức bối. Anh cầm tay cô lên chạm vào mặt mình.

- Anh đảm bảo, lần này là thật đấy!

...

Phong Ấn vốn tưởng Lôi Vận Trình mà nhìn thấy mình chắc sẽ vui mừng đến òa khóc, nào ngờ cô không òa khóc, cũng không vui mừng.

Cô sốt rất cao, có thể nhận ra được anh đã chẳng dễ dàng, còn mong muốn gì hơn nữa?

Lôi Vận Trình tỉnh chưa được bao lâu lại thiếp vào giấc ngủ, Phong Ấn ngồi bên giường trầm ngâm không nói. Cách lần gặp mặt trước đã hơn một năm rồi, cô mới vào trường không quân được mấy tháng, thế mà cả con người đã thay đổi hẳn.

Cô đã được chuyển đến bệnh viện quân khu, lúc y tá thay thuốc anh đang ở ngay bên cạnh, cô gầy đến mức khiến người khác xót xa, trên người dường như chẳng còn chút thịt nào. Anh đưa tay lên vuốt ve mái tóc ngắn của cô, những ngọn tóc luồn qua kẽ tay như mang theo một thứ cảm xúc gì đó chảy vào tim anh. Cô ngủ không ngon giấc, lòng mảy may nhúu chặt, cứ có tiếng động gì là cô lại giật mình, co rúm người lại. Phong Ấn nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của cô, cảm giác vô cùng hỗn loạn.

Lúc Phương Mặc Dương bước vào, Phong Ấn đang ngồi im lìm như tượng chăm chú quan sát Lôi Vận Trình, chẳng hề phát hiện ra Phương Mặc Dương đang vào. Phương Mặc Dương đằng hắng giọng, đi vào bên giường, liếc nhìn Lôi Vận Trình rồi hỏi: “Tình hình thế nào rồi?”

- Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi!

Ở đây phòng bệnh có ban công rất rộng, người bệnh có thể ra ngoài sưởi nắng, đánh cờ, nói chuyện hay vận động nhẹ nhàng. Phong Ấn dừng lại ở đằng sau mái đình, vuốt chút nữa thì ra tay với đội trưởng cũ của mình. Nhưng rốt cuộc chỉ là vuốt nữa, anh biết đây không phải là trách nhiệm của Phương Mặc Dương.

Phong Ấn không lên tiếng, Phương Mặc Dương biết anh đang nghĩ gì: “Cậu còn dám chất vấn tôi ư? Cậu cũng từng là học viên do tôi dẫn dắt, cậu còn không biết phương thức dẫn dắt của tôi sao? Hơn nữa là ai đã gọi điện bảo tôi phải “chăm sóc” đặc biệt cho cô ấy? Là ai sợ tôi thương hoa tiếc ngọc mà nường tay?”

- Tôi cũng có nói gì đâu! – Phong Ấn cười bất lực.

Phương Mặc Dương mĩa mai: “Người tôi đào tạo ra chẳng nhẽ tôi còn không hiểu người ta nghĩ gì?”

Phong Ấn đưa cho anh một liều thuốc rồi châm thuốc lên: “Trước đây tôi và Lục Tự từng nghĩ ngợi mãi, anh có thể hiểu được người khác nghĩ gì như vậy, sau này liệu có tìm được vợ không? Đàn bà muốn giở trò gì anh cũng đều biết cả, thật đáng sợ!”

Phương Mặc Dương nhả khói, ánh mắt trôi về nơi xa xăm: “Quả thực, muốn nhìn ra suy nghĩ của đàn bà thật khiến người ta phải đau đầu!”

Phong Ấn nhướn mày: “Nghe câu này có vấn đề, con cái nhà ai mà xúi quẩy thế?”

Phương Mặc Dương mỉm cười, sao anh cảm thấy bản thân mình mới là xúi quẩy? Rõ ràng tình ý của Đỗ Nghiên Thanh anh đã nhìn ra, thế mà vẫn phải giả bộ như không biết.

- Lôi Vận Trình là một chồi non hiếm có, trình độ văn hóa thì khỏi nói rồi, cô ấy muốn đến trường nào cũng chẳng phải vấn đề, đầu óc thông minh, phản ứng linh hoạt, hài hòa, điềm đạm, bình tĩnh, không khoe khoang, nhưng cũng không quá chìm, gần như thành tích của môn nào cũng thuộc dạng xuất sắc, gần như không có môn nào là yếu kém, nói thực lòng... Cô ấy khiến tôi cảm thấy hào hứng!”, Phương Mặc Dương có ý chuyển hướng đề tài, không muốn nghĩ đến cô gái khiến mình phải đau đầu đó nữa.

Hơi thuốc Phong Ấn vừa hít vào xộc vào trong phổi, khiến anh không khỏi bật ho sặc sụa: “Nếu không có những câu nói trước, tôi còn tưởng anh thích cô ấy rồi cơ!”

- Nếu xét về sức hấp dẫn cá nhân thì Lôi Vận Trình cũng không thua kém ai, tôi cảm thấy cậu đúng là may mắn, lớp trưởng với lớp phó của lớp tôi đều để ý đến cô ấy rồi. Hai thằng ranh cứ âm thầm ganh đua với nhau! - Hướng Bắc Ninh và Lịch Vũ đã có tình ý với Lôi Vận Trình từ lâu nhưng cả hai ngoài mặt luôn tỏ vẻ như không có chuyện gì. Phương Mặc Dương cứ nghĩ đến chuyện này là thấy thú vị.

- Con nhóc này cũng đào hoa gồm nhỉ, Lục Tự cũng là một vệ tinh của nó đấy!

Lần này đến phiên Phương Mặc Dương bị sặc: “Lục Tự á? Thằng đó không đạt được mục đích là không chịu buông tay đâu!”

Phong Ấn thần thờ nói: “Tôi... không nên đến thì hơn!”, nhưng Phương Mặc Dương vừa gọi điện, đầu anh như nổ tung, lúc định thần lại đã thấy mình ở trên máy bay rồi.

- Đúng là cậu không nên đến lúc này, đã không thích thì nên tuyệt tình một chút! – một câu của Phương Mặc Dương khiến cho không khí trở nên căng thẳng, nhưng anh lập tức chuyển hướng: “Chỉ có điều cậu đã đến đây rồi, có một số chuyện không cần thiết phải kiên trì thêm nữa, phụ lòng một cô gái tốt như vậy là vô đạo đức lắm. Đương nhiên, tôi càng vui hơn nếu cậu không cần cô ấy, như vậy sẽ có lợi cho sự trưởng thành tính cách ở Lôi Vận Trình!”

Mục đích sâu xa và cuối cùng của cô đến với trường không quân này là vì Phong Ấn, cô nỗ lực như vậy chỉ vì một người đàn ông chứ không phải vì tình yêu sâu sắc dành cho nghề không quân này. Vì tình yêu không phải là không thể, chỉ là cuộc đời của một người còn có quá nhiều thứ phải theo đuổi, nếu như coi nó là duy nhất, sẽ dễ dàng khiến người ta đánh mất cái tôi.

Hai chữ “tình yêu” thật quá mơ hồ, bạn mãi mãi không biết chỉ một giây tiếp theo thôi nó sẽ mang lại cho bạn niềm vui vô bờ bến hay là sự tổn thương bất tận.

Sốt cao liên miên mấy ngày liền, nhiệt độ cơ thể Lôi Vận Trình cuối cùng cũng giảm xuống bình thường. Chỉ số nhiệt độ cơ thể ngày một thấp xuống khiến cho Phong Ấn như bỏ được hòn đá tảng trong lòng. Anh đi mua cơm cho cô, về đến nơi đã thấy cô tỉnh rồi, mắt mở to, ngây dại nhìn anh. Khuôn mặt hốc hác, đôi mắt đen long lanh nhìn anh, bộ dạng đáng yêu nhưng hơi ngốc nghếch.

Phong Ấn ngồi xuống bên giường, khẽ vỗ vào mặt cô, cảm thấy rất buồn cười. Lôi Vận Trình chớp chớp mắt nhìn anh, dường như vẫn không dám tin anh là thật, liền đưa tay từ trong chăn ra, chạm vào cái áo bộ đội của anh, hơi do dự, rồi lại chạm vào mu bàn tay anh.

Hành động của cô khiến cho trong lòng Phong Ấn không khỏi xót xa, anh đưa tay lên siết chặt hai vai cô: “Đừng hoài nghi nữa Răng Thép, đúng là anh đây mà!”

Cách xưng hô quen thuộc khiến cô cuối cùng cũng có chút phản ứng mà anh từng hi vọng: mắt đỏ hoe, ngân ngấn nước: “Phong... Khụ...”

Cô vừa định mở miệng nói chuyện thì cổ họng như rách toạc, cô bật ho thành tiếng. Phong Ấn bôn một thìa nước hoa quả vào miệng cô, còn không quên trêu cô: “Chim họa mi sao đột nhiên biến thành gà tây thế?”

Lôi Vận Trình khựng người, kéo cao cằm rồi vùi đầu vào. Phong Ấn cười: “Biết xấu hổ rồi hả? Có tiến bộ đấy! Anh còn tưởng em không biết hai từ ‘xấu hổ’ viết thế nào cơ!”

Cô không nói gì, chỉ trằm kín chặt.

- Uống thêm chút nữa đi, em sốt đến mức cạn sạch cả nước trong người rồi! – Phong Ấn kéo cằm: “Ra đây Răng Thép, không uống thì lấy đầu ra sức, cũng không xinh đâu... Anh không thích con gái xấu đâu... Vậy anh đi nhé!”

- ... anh đi đi!

Từ trong chăn vọng ra tiếng khàn khàn, âm lượng không to lắm, nhưng cực kì kiên quyết. Trong lòng Phong Ấn chợt cảm thấy không vui và xót xa. Anh ngậm một ngụm nước, giật cái chăn ra, lấy tay xoay thẳng mặt cô lại rồi áp môi vào môi cô, buộc cô phải há miệng ra.

Đầu óc Lôi Vận Trình bỗng nhiên trống rỗng, dòng nước ấm ấm chảy vào miệng cô, cùng với nó còn có lưỡi của anh, cuốn lấy lưỡi của cô, hôn siết khiến cô không thể thở nổi.

Nụ hôn không sâu, rất nhanh nhưng mạnh mẽ. Phong Ấn ngậm môi cô, nhìn thẳng vào mắt cô: “Anh không đi!”

Mắt Lôi Vận Trình như mờ đi.

Phong Ấn cắn nhẹ vào đôi môi mềm mại của cô: “Phương Mặc Dương mất hết nhân tính, đã hành hạ em ra thế này, cứ thế này mà đi anh làm sao yên tâm được?”

Lông mày cô khẽ nhíu lại, một dòng nước trong veo trào ra nơi khóe mắt: “Anh lừa em, anh không thích em, đâu có quan tâm đến sự sống chết của em?”

Phong Ấn lau nước mắt cho cô: “Ai nói thế, anh thích mà!”

Lôi Vận Trình càng khóc to hơn: “Thế tại sao anh để Lục Tự gọi em là Răng Thép?”

Cách xưng hô này chỉ có mình Phong Ấn biết, từ khi còn nhỏ ai mà gọi cô như thế sẽ bị Lôi Dật Thành đánh, nhưng Lôi Dật Thành lúc ấy nhỏ hơn Phong Ấn hai tuổi, làm sao đánh lại anh, lâu dần cách xưng hô này trở thành đặc quyền của anh.

Không có đáp án, cô tầm túc ngoảnh mặt đi, nước mắt liên tục trào ra, khóc đến mức cơ thể run lên. Phong Ấn không hiểu nổi cô sốt lâu như vậy, cơ thể lấy đâu ra mà lấm nước thế?

Đang lúc anh không biết phải nói thế nào thì cô y tá đẩy xe bước vào, nhìn thấy hai người đang dính lấy nhau, không nhịn được cười: “Bệnh nhân cần thay thuốc rồi, hai người đợi một chút hay là tôi phải đợi một chút đây?”

Phong Ấn lập tức đứng dậy, ái ngại gật đầu. Trên lưng Lôi Vận Trình có vết thương, có một chỗ bị sưng to, giờ vết sưng đã bớt, vết sứt da cũng đang liền lại.

Y tá kiểm tra xong liền vui mừng nói: “Hồi phục tốt lắm, chắc là không để lại sẹo đâu, mà cho dù có để lại sẹo thì bạn trai của em cũng không vì vậy mà bỏ em đâu!”

Mặt Lôi Vận Trình nóng bừng lên: “Anh ấy không phải là bạn trai của em, là anh... anh trai em!”

Đương nhiên cô y tá không tin, ai mà chẳng từng trải qua cái thời e thẹn của thiếu nữ? Cô nhìn anh chàng đẹp trai đứng bên cạnh, vui vẻ nói:

- Hai “anh em” cũng tình cảm quá nhỉ!

Phong Ấn chỉ cười không nói gì, đợi y tá đi rồi mới mở hộp cơm ra, gấp một đĩa khoai tây bón vào miệng cô.

- Anh trai bón cơm cho em nhé!

Lôi Vận Trình nhớ lại cách anh bón nước cho cô ban nãy, mặt không khỏi nóng bừng lên.

Phong Ấn cũng nghĩ lại, không thể hiểu nổi sao mình lại hôn cô ấy...

Hướng Bắc Ninh xin nghỉ đến thăm Lôi Vận Trình, còn mua rất nhiều đồ. Khoảnh khắc đẩy cửa phòng bệnh của cô, nhìn thấy một người đàn ông ngồi quay lưng lại với mình, Hướng Bắc Ninh giật thót mình. Phong Ấn ngoảnh đầu lại, nhìn thấy Hướng Bắc Ninh và những túi đồ cậu ta xách trong tay là Phong Ấn đã đoán ngay ra người này.

Hướng Bắc Ninh nhìn Lôi Vận Trình, gật đầu chào Phong Ấn: “Em là lớp trưởng của Lôi Vận Trình, đến thăm bạn ấy xem hồi phục thế nào rồi!”

- Cảm ơn nhé! - Phong Ấn nhướn miệng cười, đưa tay ra bắt tay Hướng Bắc Ninh: “Hướng Bắc Ninh, nghe danh đã lâu, chào cậu, tôi là Phong Ấn!”

Quả nhiên là anh ta, Hướng Bắc Ninh cười đáp lễ.

Lôi Vận Trình đang ngủ, Hướng Bắc Ninh không gọi cô dậy mà nói chuyện với Phong Ấn một lát. Mọi hành động cử chỉ của Phong Ấn đều đậm chất quân nhân, trầm ổn, chững chạc, tự tin, trên người luôn toát ra ánh hào quang khiến cho Hướng Bắc Ninh cảm thấy vô cùng áp lực.

Hướng Bắc Ninh cảm thấy hơi hụt hẫng, hóa ra bản thân mình đã đoán đúng, Lôi Vận Trình muốn làm phi công là vì người đàn ông này.

Lúc Lôi Vận Trình tỉnh lại đã rất muộn, Phong Ấn kể chuyện Hướng Bắc Ninh đến thăm cho cô nghe: “Cậu ta là người xuất sắc nhất trong lớp học sinh mới bọn em phải không?”

Lôi Vận Trình gật đầu: “Về trình độ văn hóa, em với cậu ta tương đương nhau, nhưng về thể lực thì em luôn kém cậu ta. Chân cậu ta cứ như thể có gắn động cơ vậy, em có làm thế nào cũng không đuổi kịp được!”

Điều bộ tức tối của cô rất đáng yêu, Phong Ấn đưa quả táo đã gọt xong cho cô: “Sức lực ở chân em mà sao với chân của con trai đương nhiên vẫn còn non kém hơn!”

- Em đã cố gắng luyện tập lắm rồi mà! - Lôi Vận Trình tức tối cắn một miếng táo.

Cơn sốt đã hạ nên người cũng tỉnh táo hơn hẳn, nói chuyện cũng có sức hơn, không còn phều phào như người ốm nữa. Phong Ấn đột nhiên cảm thấy Lôi Vận Trình tràn đầy sức sống tuyệt vời biết bao! Lần đầu tiên nhìn thấy cô ở thành phố C này, anh gần như không dám tin vào mắt mình nữa, cô gái nằm trên giường bệnh sao có thể là cô được? So với bộ dạng kiệt quệ thì bộ dạng cô lúc sốt li bì còn khiến anh khó chịu hơn nhiều.

- Đỗ Nghiên Thanh nói không sai, Phương Mặc Dương đúng là một kẻ biến thái chính hiệu, xu hướng ngược đãi học viên ngày càng nghiêm trọng, gần như ngày nào cũng bắt em chạy mười nghìn mét - Lôi Vận Trình hoa chân múa tay mắng chửi Phương Mặc Dương.

Phong Ấn lắng nghe rồi cùng cô phê phán Phương Mặc Dương. Y tá trực ca đêm đến gõ cửa, nhắc nhở hai người họ về thời gian, Phong Ấn nhìn đồng hồ, đổ nước sôi vào trong cái cốc nhỏ của cô trên đầu giường rồi nói: “Em nghỉ ngơi đi, ngày mai anh lại vào với em!”

Lôi Vận Trình gật đầu, nhưng anh vừa quay đi cô đã đột nhiên kéo tay anh lại, Phong Ấn trêu cô: “Sao, còn bắt anh ở lại với em à?”

Cô cắn chặt môi, chậm rãi gật đầu.

Phong Ấn vốn tưởng cô nói đùa, nào ngờ lại thấy bộ dạng của cô rất nghiêm túc: “Em có biết em đang nói cái gì không hả? Buổi tối, em bảo anh ở lại?”

Lôi Vận Trình hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào đôi mắt anh: “Có được không?”

Phong Ấn nhìn cô chăm chú, nhếch môi vẽ đùa cợt: “Bảo anh ở lại mà không sợ anh ăn thịt em à?”

Tim Lôi Vận Trình đập thành thịch, tạm thời như ngừng hô hấp.

...

Cuối cùng Phong Ấn vẫn đi, Lôi Vận Trình nằm trên giường chán nản nghịch cái điện thoại mà anh cố ý để lại cho cô giải sầu. Chơi điện tử một lúc là thấy chán, cô bắt đầu lật giở nhật kí điện thoại của anh.

... Hạ

Khi nhìn thấy chữ này, trực giác của Lôi Vận Trình lập tức nghĩ đến Hạ Viêm Lương, cảm thấy các sợi thần kinh như căng ra. Người mang họ Hạ nhiều như vậy, sao cứ nhất định là cô ta?

Cô đặt điện thoại về chỗ cũ, đổi sang một tư thế thoải mái hơn để chuẩn bị ngủ, nhưng vì ban ngày ngủ nhiều quá nên giờ cô chẳng còn buồn ngủ chút nào. Rèm cửa kéo một nửa, nằm trên giường cũng có thể nhìn thấy ánh trăng vàng vạc bên ngoài. Lôi Vận Trình cắn móng tay, suy nghĩ lại trở lại với nhật kí cuộc gọi của anh. Cuối cùng cô quyết định mở máy của anh lên xem lại một lần lượt. Điện thoại hiển thị cuộc điện thoại cuối cùng với người họ “Hạ” kia là vào trưa ngày hôm qua, chính là lúc anh đi mua cơm cho cô.

Cô do dự một chút rồi vào hòm thư tin nhắn của anh, kết quả khiến cô thất vọng, hòm thư tin nhắn trống rỗng, ngay cả một cái tin rác cũng không có. Tâm trạng tự nhiên cảm thấy khó chịu bởi một chữ “Hạ” gây ra. Lôi Vận Trình từ từ chìm vào giấc ngủ trong sự lo lắng và bức bối đó. Nửa đêm, nghe thấy tiếng cửa khe khẽ vang lên, cô còn tưởng là y tá trực ban nên không để ý. Mãi đến khi phát giác tiếng bước chân không những không đi xa mà tiến gần lại giường cô, cô mới cảm nhận có gì đó bất thường.

Cô còn chưa kịp xoay người thì đã bị một bàn tay bịt chặt mắt, một giọng đàn ông trầm trầm vang lên: “Cấm kêu la, tao đến cướp tiền, nếu mày không ngoan ngoãn, không biết chừng tao lại trở thành kẻ cướp sắc đấy!”

Cô cố nhin cười: “Nhưng mà tôi không có tiền!”

Người đàn ông dường như đang suy ngẫm, sau đó cúi xuống thì thào vào tai cô: “Vậy thì chúng ta thương lượng, không có tiền thì cướp sắc nhé!”

Lôi Vận Trình bật cười ha hả, kéo tay anh xuống, vui mừng ngoảnh đầu lại nhìn anh vào: “Sao anh lại lên vào đây?”

- Nói nhỏ thôi! – Phong Ấn đặt ngón tay lên miệng cô ra hiệu im lặng: “Bệnh viện đâu phải là căn cứ địa quân sự, có gì khó đâu?”

Phong Ấn mang cho cô ít đồ ăn đêm, đỡ Lôi Vận trình ngồi dựa lưng vào thành giường, bỏ đĩa ra đưa cho cô. Lôi Vận Trình không giờ tay đón lấy đôi đĩa mà mím chặt môi nhìn anh.

Phong Ấn liền hỏi: “Mới có mấy ngày mà đã đâm ra lười biếng rồi à, tính khí tiểu thư lại quay lại rồi!”

- Người bị thương, bị bệnh cần được chăm sóc đặc biệt – Lôi Vận trình đắc chí nghiêng đầu, nhướn mày nói.

- Thưa nàng công chúa dấm phải gai mòng tôi, tư tưởng này của cô là không ổn đâu đấy! – Phong Ấn nói đùa vài câu nhưng tay vẫn bón cho cô ăn.

Lôi Vận Trình xoa xoa cái bụng đã no kên của mình, vươn vai một cái: “Cuộc sống được ngủ, được ăn đêm, lại có người hầu hạ thật là hạnh phúc!”

Phong Ấn vừa thu dọn vừa lắc đầu: “Thật không ngờ em lại ăn giỏi thế!”

- Trước đây em không thể này đâu, kể từ khi vào trường không quân mới thế đấy!

Bản thân kế hoạch huấn luyện của Phương Mặc Dương đã có cường độ rất cao, huống hồ cô còn bị “chăm sóc đặc biệt”, gần như tất cả mọi người đều ăn nhiều gấp đôi trước đây, một số nam sinh càng ăn khủng khiếp hơn.

Phong Ấn từng trải qua những gì hiện giờ cô đang phải nếm trải, đương nhiên anh hiểu rõ nỗi khổ arong đó. Thu dọn các thứ xong, Phong Ấn từ trong nhà vệ sinh đi ra, khẽ nhếch miệng cười. Lôi Vận Trình tự giác ngồi dịch ra nhường cho anh một nửa giường. Phòng bệnh của cô là phòng đôi, nhưng hiện giờ chỉ có mình cô nằm, một cái giường bệnh bỏ không, nhưng lúc tối đã bị cô y tá đẩy đi rồi.

Lôi Vận Trình vùi mình vào trong chăn ấm, chỉ gối một nửa cái gối, đôi mắt đảo như rang lạc, hết nhìn đông lại nhìn tây, cuối cùng dừng lại trên người anh. Phong Ấn vịn nhỏ cái đèn ở đầu giường rồi ra bên ngoài hút thuốc, sau đó mới quay lại. Lôi Vận Trình không biết anh đang nghĩ cái gì, chỉ biết anh vẫn đang từ chối cô. Lôi Vận Trình lặng lẽ kéo chăn trùm kín mặt.

Phụ nữ là loài động vật cực kì nhạy cảm, bên cạnh đó cũng rất thông minh. Nhưng bất cứ người phụ nữ thông minh vào khi dính đến tình yêu đều cam tâm tình nguyện khiến cho bản thân ngu đi một chút, sẽ tham lam chút ấm áp nhất thời.

Phong Ấn chỉ cởi áo khoác ngoài rồi nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh cô, tay chống vào đầu, nằm nghiêng, chăm chú nhìn Lôi vận Trình trùm chăn kín mít, chỉ hở cái đỉnh đầu.

Sự động dậy của cái chăn cùng với sức nặng khiến đệm lún xuống làm cho trái tim cô đập loạn nhịp. Cô biết có một đôi mắt đang chăm chăm nhìn mình, qua một lớp chăn rồi mà cô vẫn cảm nhận được ánh mắt của anh.

- Em định tự làm mình chết ngột à? – Phong Ấn cố nén cười, lấy tay búng vào trán cô, lập tức nghe thấy cô la lên đau.

Lôi Vận Trình hất tung chăn ra, lấy tay xoa xoa chỗ bị búng rồi trừng mắt nạt: “Anh nhẹ tay một chút có được không hả, đau chết mất!”

Phong Ấn nhắc tay cô ra, trên trán cô hằn rõ một vết đỏ: “Mới búng nhẹ một cái đã đỏ lựng lên rồi, da non thế à?”

- Ai da dày như anh chứ, em là con gái mà! – Lôi Vận Trình đau thật, tức tối bẹo vai anh.

Phong Ấn không buồn né tránh, để mặc cho cô đánh: “Con gái nên được bảo vệ, nên làm những chuyện con gái nên làm, sống cuộc sống của con gái, chứ không phải là tập luyện như một thằng đàn ông!”

Trong câu nói của anh có hàm ý, Lôi Vận Trình nghe là hiểu ngay: “Đó là sự suy nghĩ của bọn anh thôi, không phải bất cứ cô gái nào cũng muốn là bông hoa cả đời sống trong nhà kính. Bản thân em cũng có ước muốn, có phải nỗ lực và trả giá vì nó cũng xứng đáng thôi!”

- Cái mà em gọi là ước muốn có đáng để em làm như vậy không? Em có từng nghĩ sẽ gây ra phiền toái cho người khác chưa?

Lôi Vận Trình khựng người, dè dặt hỏi: “Anh... ghét em lắm phải không?”

- Nói thật lòng ư?

Cô gật đầu, Phong Ấn bẹo má cô: “Không ghét, hơn nữa còn rất hâm mộ Lôi Dật Thành, tại sao anh không có một đứa em gái thú vị như thế này, tốt nhất là cũng đeo cái niềng răng giống như em!”

Lôi Vận Trình bĩu môi, vỗ vào tay anh: “Bảo bố mẹ anh sinh một đứa là được rồi!”

- Phiền toái lắm, đây chẳng phải có sẵn rồi ư? Nào, gọi một tiếng anh trai đi!

- Em không gọi! – Lôi Vận Trình ngoảnh mặt đi từ chối, từ nhỏ đến giờ, số lần cô gọi anh là “anh trai” chỉ đếm trên đầu ngón tay.

- Chẳng phải em đã nói với y tá rằng anh là anh trai em sao?

Lôi Vận Trình trừng mắt rồi nằm quay lưng lại với anh, không khí như đông cứng lại.

Phong Ấn vẫn giữ nguyên tư thế, nhìn mái tóc đen như mun của cô: “Em chưa nhìn thấy vết thương đang sau lưng của mình, không biết bộ dạng của mình lúc chưa tỉnh lại, lúc bị sốt cao, mở mắt ra vẫn không nhận ra anh là ai. Lúc đầu anh cũng không môn tin một cô nhóc thường ngày vẫn nhảy nhót tưng tưng bây giờ lại trở nên như thế này. Trình Trình, em lại làm anh nhận ra một mặt khác của em, chỉ có điều tất cả những thứ ấy có đáng không?”

Cô im lìm gặm cái chặn, giống như đang cố gắng đè nén điều gì.

Cô muốn hỏi anh, có phải sự nỗ lực của cô trong mắt anh chỉ là một trò đùa, giống như một chú hề, cho dù có khóc cũng bị người khác tưởng rằng đó là một trò mua vui thiên hạ.

Cô muốn hỏi anh, nếu cô chấp nhận sự giày vò còn nặng nề hơn bây giờ cả chục lần cả về thể xác và tinh thần, liệu có thể đổi lại sự yêu thương và quyến luyến na ná như tình yêu ở anh không?

Nhưng cô không hỏi. Cô yêu anh, nhưng không muốn hạ thấp mình trước mặt anh, cho dù từ khi quyết định theo đuổi anh, cô gần như đã “mọc rễ” ở vị trí đó rồi.

- Anh nghĩ em đơn giản quá! – Lôi Vận Trình cố làm ra vẻ nhẹ nhàng: “Các nữ phi công có thể chịu đựng rèn luyện gian khổ là vạn người chọn một, là sự mài giũa cả về thể chất và ý chí, em cảm thấy hạnh phúc và tự hào về điều này. Ừm, nói như thế nào ý nhỉ, mỗi vết thương trên người quân nhân đều là một sự vinh quang, đều đáng quý, là tấm huy chương độc nhất vô nhị. Hơn nữa da em cũng lành, những vết thương bị dao cứa cũng đâu có để lại sẹo, chút thương tích này có là gì đâu!”

Một sức mạnh đáng sợ kéo giật người cô, ép cô phải quay lại. Những giọt nước mắt lưng tròng không kịp kiềm chế trào ra. Những điều Phong Ấn vốn định nói bỗng nhiên quên bẵng, ngón tay chạm vào khóe mắt cô, một dòng nước trong veo nhỏ vào tay anh, chảy xuống: “Rất cuộc em muốn cái gì?”

Lôi Vận Trình không phải là một cô gái chỉ biết đứng một chỗ mà chờ đợi, lúc cần phải ra tay cô quyết không do dự. Bàn tay mềm mại vuốt ve khuôn mặt anh, rồi kéo cổ anh xuống ngẩng đầu hôn lên môi anh.

- Anh, em muốn có anh!

Phong Ấn không để cô hôn mình, vội vàng né tránh: “Anh từng nói em là em gái hoặc là một phụ nữ đối với anh có ý nghĩa hoàn toàn khác nhau mà!”, anh có thể trở thành một người anh tốt, nhưng chưa chắc đã là một người đàn ông tốt. Anh nên tránh xa cô ra một chút, nhưng cứ cảm thấy giữa hai người như có lực từ, lúc ở bên nhau luôn muốn giữ khoảng cách với cô về tình cảm, nhưng khi thật sự không ở bên nhau, lại bị một sức mạnh gì đó hút chặt vào nhau. Thứ tình cảm mà anh cố ý đè nén trong lòng bấy lâu nay giờ đang trào ra.

Lôi Vận Trình nhìn thẳng vào mắt anh: “Anh có dám nói thật lòng với em không?”

- Em muốn hỏi cái gì?

- Nếu anh nói rằng anh ghét em, vậy em sẽ chấm dứt tình cảm với anh tại đây, quyết không nhắc đến dù chỉ nửa lời. Anh là anh em với anh trai em, là anh trai của em...

- ...

- Còn nữa, tại sao anh phải xin nghỉ để qua đây? Chỉ là để thăm một đứa em gái anh ghét thôi sao? Chỉ là bởi vì nó bị thương ư?

- ...

- Phong Ấn, có phải anh đang sợ hãi không? Sợ đột nhiên một ngày phát hiện ra có tình cảm với em, sợ anh sẽ yêu em?

Lúc này từ Lôi Vận Trình đang tỏa ra một luồng không khí khiến người khác hoang mang, từ đáy mắt như trào lên một cơn sóng thần khủng khiếp, dường như muốn hút người đối diện vào trong đó. Phong Ấn nhìn cô chằm chằm, sợi dây cảm xúc khẽ rung lên.

Cô bạo dạn và ngang ngược đón lấy ánh mắt anh, chờ đợi đáp án từ anh.

Phong Ấn nhướn miệng cười, khoe môi khê nhếch lên, bẹo cằm cô: “Anh rất tò mò không hiểu em lấy đâu ra thứ dũng khí và sự tự tin điên cuồng này?”

- Đừng có chuyển chủ đề, em đang chờ anh trả lời đây!

Mí mắt anh như chùng xuống, khoe môi khê cong lên, mỉm cười đầy ẩn ý: “Đáp án... đây chính là đáp án!”

Phong Ấn nâng cằm cô lên, không để cô nói gì liền hôn lên miệng cô.

Anh không biết rằng trái tim Lôi Vận Trình đã bị nụ hôn này khiến cho sụp đổ một tòa thành.

Dũng khí, chẳng qua chỉ là quả lựu đạn cuối cùng ném ra lúc bị dồn vào đường cùng.

Vết thương của cô ngày một hồi phục, lúc Đỗ Nghiên Thanh đến thăm, Lôi Vận Trình vừa được kiểm tra xong. Phòng bệnh rộng thênh thang khiến cho Lôi Vận Trình càng thêm bé nhỏ, đặc biệt là khi ở bên cạnh một người đàn ông cao lớn. Lịch Vũ và Đỗ Nghiên Thanh cùng đồng hành, lúc nhìn thấy Phong Ấn còn bần thần không hiểu người này là ai, sau khi được biết anh là phi công của sư đoàn XX, mắt như sáng lên, cứ bám riết lấy Phong Ấn mà hỏi hết chuyện này đến chuyện kia, bộ dạng ngưỡng mộ thấy rõ.

Đỗ Nghiên Thanh nhìn hai người bên ngoài cửa sổ, mỉm cười nói: “Anh ấy thật tốt tính, phải tớ là tớ đã vung tay ột cái tát rồi đấy!”

Lôi Vận Trình vừa ăn đồ ăn họ mang đến, vừa cười bảo: “Bị ốm thật là thích, không phải tập luyện cũng không cần phải nhìn sắc mặt gã ngược đãi dân lành kia, tớ ở đây thích đến nước chẳng muốn về nữa!”

- Hứ, cậu có biết tớ sợ gần chết không hả? Ngã từ trên thang xoắn xuống, suýt chút nữa thì gây họa lớn rồi!

Lôi Vận Trình nhún vai: “Tớ phúc lớn mệnh lớn, chẳng phải tớ vẫn ổn hay sao, còn nữa, cậu không cảm thấy tớ béo lên à?”

Đỗ Nghiên Thanh nhìn cô từ đầu đến chân, còn đưa tay lên bẹo thử: “Ừ nhỉ, có thịt rồi này, cậu ăn thức ăn tăng trọng gì mà nhanh thế?”

Lôi Vận Trình lườm Đỗ Nghiên Thanh một cái rồi nhướn mày nói: “Cái gì ngon đều ăn, thịt nướng này, sườn xào này...”

- Cứ như lúc trước cậu chết đói không bằng! – Đỗ Nghiên Thanh bịu môi, đột nhiên trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, cô xoa xoa cằm: “Tớ thấy chủ yếu không phải là vì đồ ăn, mà ở chỗ ai cho cậu ăn cơ!”

Lôi Vận Trình giả bộ ngốc nghếch, chỉ cười tủm tỉm không trả lời, nhưng như vậy càng khiến Đỗ Nghiên Thanh tò mò: “Cậu với anh ấy quen nhau như thế nào vậy? Mau khai thật ra đi!”

- Chuyện này ấy mà, cũng từ lâu rồi, từ nhỏ tớ đã quen anh ấy rồi, anh ấy toàn bắt nạt tớ, tớ cũng từng đánh anh ấy, nhưng mà đánh không lại!” – Lôi Vận Trình kể chuyện của họ ngày xưa, mặt tràn đầy vẻ hạnh phúc.

Những chuyện ngày đều không lọt khỏi mắt Phong Ấn.

Lịch Vũ nhìn theo ánh mắt của anh, nụ cười trên mặt như cứng lại: “Sư đoàn XX không ở trong thành phố C thì phải? Khi vào thì anh về?”

Phong Ấn ngẩng đầu: “Nhanh thôi, đợi khi nào cô ấy hồi phục và ra viện”

Lịch Vũ do dự một lát rồi hỏi: “Anh này, Lôi Vận Trình có bạn trai chưa?”

Phong Ấn thu lại ánh mắt, mỉm cười hỏi: “Cậu thích cô ấy à?”

Lịch Vũ khựng người, hồi lâu sau mới gật đầu: “Cô ấy là người phụ nữ không giống phụ nữ nhất mà em từng gặp!”

Phong Ấn chỉ cười không nói gì. Con gái á? Trong mắt Phong Ấn, Lôi Vận Trình chỉ giống như một trái cây mới chín một nửa, lúc này mà hái e là vẫn còn non và xanh lắm.

Đúng như Phương Mặc Dương dự đoán, cả lớp trưởng và lớp phó của cô đều thích cô. Nếu như anh cũng ở độ tuổi như bọn họ hiện giờ, có khi nào anh cũng bị thu hút bởi một cô gái kiên cường như vậy?

Đỗ Nghiên Thanh nhìn bộ dạng hoạt bát của Lôi Vận trình mà không khỏi buồn cười: “Trình Trình, cuối cùng tớ cũng hiểu vì sao cậu bán mạng như thế rồi!”, sức mạnh của tình yêu quả là vạn năng, câu này trước đây chỉ là nói suông, nhưng hiện giờ nó đã thực sự hiện trước mắt cô.

- Cậu nói nhỏ một chút!

Đỗ Nghiên Thanh cười hỉ hả sát lại gần cô, lấy tay che miệng thì thầm: “Hai người đến giai đoạn nào rồi? Hôn nhau chưa?”

Lôi Vận Trình đỏ bừng mặt, Đỗ Nghiên Thanh nhìn bộ dạng của cô là biết ngay đáp án: “Thế cái đó... đã làm chưa?”

- ...

- Vẫn chưa à? – Đỗ Nghiên Thanh lại nhìn là biết ngay đáp án, tỏ vẻ hơi thất vọng: “Anh ấy quân tử đến thế sao? Có phải là đàn ông không đấy?”

Lôi Vận Trình lườm Đỗ Nghiên Thanh: “Thế cậu và đội trưởng thì sao?”

Nói đến người này là Đỗ Nghiên Thanh lại nổi cơn: “Cậu nói xem, tại sao còn có loại đàn ông cổ lỗ sĩ như thế chứ, toàn lấy thân phận ra để ràng buộc tớ, đến tận bây giờ mà không cho tớ hôn lấy một cái, thật đáng ghét!”

Lôi Vận Trình cười lăn bò càng: “Nhìn bộ dạng không được thỏa mãn của cậu kìa!”

Đỗ Nghiên Thanh thì thầm: “Tớ thấy anh ấy mới là không được thỏa mãn ấy, anh ấy đang giả bộ thôi, chứ trong lòng muốn xơi cậu lắm rồi! Nói chung là tớ không tin trên thế giới này còn có một người đàn ông nào cứng nhắc như Phương Mặc Dương, cứ nhìn anh ấy là biết không phải cùng kiểu với Phương Mặc Dương rồi!”

- Cậu nhìn kiểu gì mà biết anh ấy không được thỏa mãn chứ? – Lôi Vận Trình bắt đầu thấy tò mò, Đỗ Nghiên Thanh cười tinh quái, chớp mắt thì thầm, Lôi Vận Trình càng nghe càng thấy nóng mặt.

Đỗ Nghiên Thanh và Lịch Vũ ra về trước giờ điểm danh tối. Mãi đến tối Phong Ấn mới phát hiện ra vẻ bất thường ở Lôi Vận Trình. Anh đưa tay lên sờ trán cô: “Không sốt, sao mặt đỏ phừng phừng thế này? Nóng lắm à?”

Lôi Vận Trình lắc đầu: “Anh có thể giúp em một việc không?”

- Nói đi!

Cô cắn chặt môi, lấy hết dũng khí nói ra câu nói đã giấu trong bụng cả buổi tối: “Em muốn đi tắm!”

Phong Ấn đang uống nước liền phụt ra ngoài: “Hả?...”

...

Phong Ấn chớp chớp mắt: “Tắm á?” nói rồi ngoảnh đầu nhìn vào nhà vệ sinh, đúng là có thể tắm được: “Vết thương của em vẫn chưa lành, không được để dính nước!”

- Nhưng nếu không tắm thì người em hôi lắm! – Lôi Vận Trình nhăn nhó mặt mày. Mặc dù nhân viên hộ lý sẽ giúp cô gội đầu, dùng khăn mặt ướt lau người cho cô, nhưng làm sao mà sạch như tắm được.

- Thế để anh gọi hộ lý! Em đợi một chút! – Phong Ấn nói rồi liền đứng dậy định ấn chuông, Lôi Vận Trình liền kéo anh lại.

- Đừng, em không thích bị người lạ nhìn thấy!

- Sao mà lắm chuyện thế? Không gọi hộ lý chẳng nhẽ anh tắm cho em à?

Mặt Lôi Vận Trình chột đỏ bừng: “Cũng được mà, chúng ta rất thân thiết mà!”

Phong Ấn gõ đầu cô, cười khẩy: “Chớ có giở trò này ra với anh, em vẫn chưa đủ độ gọi cảm đâu!”

Ý đồ của Lôi Vận Trình bị vạch trần, cô xấu hổ chỉ muốn chui ngay xuống đất.

Cuối cùng nhờ sự kiên quyết của cô, Phong Ấn không gọi hộ lí nữa, nhưng cũng không tắm cho cô như mong muốn của cô. Trong nhà vệ sinh, Lôi Vận Trình cầm bông tắm, cẩn thận tránh chỗ bị thương ra, tự tắm rửa ỉnh, trong đầu thầm tính toán chuyện tiếp theo đó...

Mặt cô nóng bừng tựa như trứng gà luộc, từ nhỏ đến lớn, chuyện “giật gân” nhất cô dám làm là “cưỡng hôn” anh dưới bể bơi. Lần đó chỉ là cưỡng hôn, còn lần này chẳng nhẽ phải “chiếm đoạt thân xác”?

Thái độ của đàn ông đối với phụ nữ cũng giống như đối với rượu và thuốc lá, một khi đã nếm mùi, đã nghiện thì lúc nào cũng muốn, hơn nữa cơ thể còn nghĩ đến trước cả bộ não. Chuyện gì đã trở thành thói quen đều trở nên đáng sợ, muốn cai cũng khó. Đàn ông có thể quên bộ dạng của phụ nữ nhưng không bao giờ quên cái cảm giác mà người phụ nữ ấy đã mang lại cho anh ta.

Đây đều là những thứ mà Đỗ Nghiên Thanh đã nói cho cô biết, Lôi Vận Trình biết bản thân mình trong mắt Phong Ấn là một cô nhóc chưa thành người lớn, cô muốn khiến anh cảm nhận được sự thay đổi rất lớn của cô so với trước đây, đến mức có thể nói chuyện tình cảm với anh rồi.

Phong Ấn xem ti vi ở bên ngoài, vào thời điểm này gần như toàn chương trình chán chết, anh đành tìm mấy tờ báo quân sự để đọc giết thời gian.

- Á... - Lôi Vận Trình đột nhiên la lên khiến anh giật nảy mình, Phong Ấn lao như bay đến trước cửa nhà vệ sinh.

- Sao thế Trình Trình?

- Có... Gián... ! - Lôi Vận Trình quần khăn tắm, làm bộ sợ hãi đáp.

Phong Ấn vốn định đẩy cửa vào nhưng nghe thấy câu trả lời liền dừng lại, hai mắt nheo nheo, nhún vai tỏ vẻ bất lực: “Gián á, anh cũng dị ứng với thứ đó, em tự nghĩ cách đi!”

Nghe thấy tiếng bước chân xa dần của anh, Lôi Vận Trình chỉ biết giương mắt nhìn, không biết phải làm sao. Người đàn ông này quá kém cỏi hay anh đã phát giác ra điều gì?

Cô lè rề bước từ trong phòng tắm ra. Phong Ấn ngồi dựa lưng vào thành giường xem tạp chí chẳng buồn ngẩng đầu, nói: “Mặc quần áo vào kéo cảm lạnh đây!”

Lôi Vận Trình đỏ mặt khẽ ừ, đi vào nhà vệ sinh cởi khăn tắm ra, mặc quần áo dài tay vào.

- Anh có phải là đàn ông không đấy? Sao lại chẳng đếm xỉa đến em thế? - Lôi Vận Trình tức tối lao ra ngoài chất vấn. Phong Ấn gấp tờ tạp chí lại nhìn cô từ đầu đến chân.

- Nhóc con, em quên mất chuyện lúc em chín tuổi đã bắt một lọ đầy gián bỏ vào cặp sách của anh rồi à?

Lôi Vận Trình khựng người, xấu hổ gãi đầu: “Còn có chuyện này nữa à? Ha ha...”

- Em quên nhưng anh đã nhớ hộ em rồi! - Phong Ấn trừng mắt nhìn cô, cầm máy sấy ra đưa cho cô: “Sấy tóc rồi đi ngủ sớm đi!”

- Dạ!

Cô vừa sấy tóc vừa mắng mình ngốc, thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía anh: “Vai em bị đau, anh sấy cho em đi!”

- Bỏ hết cái ý đồ của em đi! - Phong Ấn từ chối thẳng thừng, Lôi Vận Trình bất mãn nhú mày, không nói gì thêm.

Đợi anh đọc xong báo mà cô vẫn chưa làm xong.

Phong Ấn giành lấy cái máy sấy trên tay cô, tiếp tục sấy tóc cho cô. Căn phòng yên tĩnh chỉ có tiếng máy sấy chạy ro ro, không khí nặng nề giữa hai người dần dần có sự thay đổi.

- Sao anh biết em bị thương? - Lôi Vận Trình đột nhiên hỏi.

- Phương Mặc Dương nói.

- Tại sao anh ấy lại nói cho anh biết chuyện này, có phải sợ em chết nên phải bảo anh đến gặp mặt lần cuối, tránh để em chết không nhắm mắt không? - Lôi Vận Trình nói đùa.

- Em đừng có chết, em mà chết anh cũng không sống nổi đâu.

- Tự tử vì tình à?

Phong Ấn cười khẩy: “Mấy người đàn ông của nhà em đều vô lí, chắc chắn sẽ tính sổ lên đầu anh chứ sao!”

Lôi Vận Trình phì cười: “Phong Ấn, em phát hiện ra anh đúng là đồ nhát gan!”

- Thế theo em thế nào mới được coi là có gan?

- Nếu để mắt đến cô gái nào thì nên quả quyết lao đến, dùng vận tốc của sấm sét để thu phục cô gái ấy! – Lôi Vận Trình hùng hồn nói.

Phong Ấn ra sức vỗ đầu cô, tắt nguồn điện máy sấy rồi quay ghế cho cô hướng mặt về phía mình: “Em có biết hai từ ‘thận trọng’ viết thế nào không?”

- Biết chứ! – Lôi Vận Trình giả bộ ngốc, chớp chớp mắt về vô tội nhìn anh.

Phong Ấn hừ giọng, hếch cằm lên nói: “Lên giường đi!”

- Hả? À... - Lôi Vận Trình đỏ bừng mặt, nhân lúc anh cất máy sấy liền cuộn tròn trong chăn, còn tiện tay tắt luôn đèn, tim thì đập thình thịch.

Phong Ấn ngồi xuống bên cạnh cô, xắn cao tay áo rồi lật chăn lên: “Nằm sắp đi!”

Nằm sắp? Cô không dám hỏi nhiều, chỉ ngoan ngoãn làm theo lời anh,

Khi một đôi bàn tay đặt trên lưng cô, toàn thân cô như cứng đờ, đến hít thở cũng thấy căng thẳng. Bàn tay anh lướt qua lướt lại trên lưng cô, lúc lên lúc xuống rồi ẩn nhẹ ở xương vai.

- Thả lỏng người đi, đừng có căng thẳng như thế, hít thở thật sâu! – Phong Ấn cố nín cười, lực tay lúc mạnh lúc nhẹ, rất có kĩ thuật.

Từ bàn tay anh phát ra một năng lượng kì diệu khiến cho sự đau nhức trên vai và lưng cô dịu đi một nửa, lúc này Lôi Vận Trình mới ý thức được rằng ý đồ của anh chỉ là khiến cho cơ thể cô đỡ đau nhức.

Cô không biết nên vui hay nên buồn, mối quan hệ của hai người kể từ khi cô bị thương đã có sự thay đổi đột biến, mặc dù anh vẫn từ chối cô, nhưng ít nhất cô có thể cảm nhận được rằng anh đã bắt đầu rung động. Lôi Vận Trình khẽ nhoẻn miệng cười, đây cũng là một sự khởi đầu không đến nỗi tồi.

Lôi Vận Trình nhanh chóng bỏ qua những “trò chơi” vớ vẩn kia, vui vẻ trải qua những ngày còn lại trong bệnh viện với anh.

Những ngày tháng tươi đẹp thường trôi qua rất nhanh, vết thương của Lôi Vận Trình đã hồi phục nhanh hơn tưởng tượng, bác sĩ kiểm tra toàn diện cho cô rồi bảo cô có thể xuất viện bất cứ lúc nào. Điều này khiến cho cô vừa vui vừa buồn.

Sự xuất hiện của Phương Mặc Dương khiến cho cô càng thêm ủ rũ.

- Chiều mai xuất viện rồi. Lôi Vận Trình, có phải sống an nhàn đã lâu nên không thích nghi với việc tập luyện không? Chúng ta vẫn còn một vấn đề chưa giải quyết được đây, em không quên đấy chứ?

Phương Mặc Dương đi rồi, Lôi Vận Trình nằm lăn ra giường giả chết, sao cô có thể quên được lưỡi dao sắc nhọn vẫn đang lơ lửng trên đầu cô cơ chứ?

Phong Ấn xem qua lịch trình, vừa đúng lúc anh cũng phải quay lại đội, đặt xong vé máy bay rồi, quay lại thấy Lôi Vận Trình nhìn mình bằng vẻ mặt vô cùng tội nghiệp.

- Giúp em xin xỏ một lần được không? Anh ta dẫn dắt bao nhiêu khóa học viên, anh ta thích nhất là anh, hai người lại thân thiết như vậy, chắc chắn anh ta sẽ đồng ý!

- Quan hệ thân thiết với chuyện này là hai việc hoàn toàn khác nhau, đã vi phạm kỉ luật quân đội mà vẫn còn định đi cửa sau nữa à?

- Anh trai à, đồng ý đi mà, nói không chừng anh ta sẽ khai trừ em ra khỏi quân đội ấy chứ!

Phong Ấn thích thú nói: “Giờ thì biết gọi là anh trai rồi hả? Muộn rồi, anh mong anh ta sớm khai trừ em cho nhẹ nợ!”

- Sao anh vô nhân tính thế? – Lôi Vận Trình tức tối đâm xuống giường: “Em sắp bị Phương Mặc Dương hành hạ chết đến nơi rồi, anh không biết thương xót thì thôi... Em mà bị khai trừ, em sẽ đến đơn vị anh làm loạn cho xem! Em sẽ nói là anh giở trò, khiến em bị khai trừ! Hừ!”

- Anh còn chưa đủ thương em sao? Nhận được điện thoại của Phương Mặc Dương một cái, ngày hôm sau anh lập tức xin nghỉ để qua đây. Bây giờ nhiệm vụ của anh đang chồng chất, em có biết xin nghỉ khó nhường nào không hả?

Lôi Vận Trình xoa đầu: “Bọn họ thường xưng hô thế nào với anh? Ý em là xưng hô chính thức ấy!”

Phong Ấn nghiêng đầu: “Đồng chí cơ trưởng!”

Lôi Vận Trình lập tức nhảy xuống giường, đứng nghiêm chào theo nghi thức quân đội: “Vâng, thưa đồng chí cơ trưởng!”

Tư thế rất chuẩn, rất khí thế, mỗi tội mặc bộ quần áo bệnh nhân trên người khiến cho hành động này trở nên buồn cười.

Đây là lần đầu tiên Lôi Vận Trình được tiếp xúc với bên ngoài kể từ khi đến thành phố C. Nhập viện cũng chẳng tự do hơn ở trường được bao nhiêu, bác sĩ không cho phép cô chạy nhảy lung tung, làm gì cũng phải cẩn thận, chỉ sợ có gì sai sót với phi công của Tổ quốc là rắc rối to.

Không biết đây có thể coi là lần hẹn hò thứ hai của hai người không, nhưng cô rất trân trọng từng giây từng phút ở bên nhau.

Bữa tối, hai người ăn ở bên ngoài. Phong Ấn dẫn cô đi nếm thử rất nhiều món ăn vặt ở thành phố này. Cửa hàng đồ không to lắm, nhưng làm ăn rất phát đạt. Đường như anh rất quen với ông chủ cửa hàng, vừa thấy anh đi cũng với một cô gái là đặc biệt sắp xếp cho anh một gian rất lịch sự.

Món ăn được đưa lên đầy đủ, Lôi Vận Trình chẳng buồn khách sáo: “Anh đã tốt nghiệp lâu như vậy rồi mà ông chủ vẫn còn nhớ anh à?”

- Anh với Lục Tự từng đánh nhau với con trai ông chủ, ông ấy có thể không nhớ anh không?

Lôi Vận Trình hừ giọng: “Gã Lục Tự ấy chắc chắn là con ông cháu cha, một kẻ đáng ghét như vậy lại không bị khai trừ khỏi quân đội, ông trời đúng là không có mắt!”

Phong Ấn rót một ly nước cam cho Lôi Vận Trình: “Em có thành kiến với Lục Tự quá nhỉ, bố cậu ta là Lục tư lệnh ở quân khu X.”

- Chẳng trách! Đúng là mặt dày! – Lôi Vận Trình ngặc nhiên thốt lên, sau đó bĩu môi vẻ khinh bỉ: “Chắc chắn anh ta đã núp bóng bố anh ta rồi!”

- Các binh chủng khác thì có thể, nhưng không quân thì không thể nào, chẳng có ai dám đi cửa sau hết. Chẳng may xảy ra chuyện chắc chắn không phải là chuyện nhỏ, tổn hại quá lớn đến quốc gia. Hơn nữa chưa nói đến giá trị chiếc máy bay, chỉ tính riêng chi phí đào tạo phi công thôi cũng không phải con số nhỏ rồi. Em nghĩ xem, lúc em thi tuyển vào có bao nhiêu người, cuối cùng qua ải được bao nhiêu, rồi xem bốn năm nữa liệu có bao nhiêu người tốt nghiệp được? Trình Trình, nói thật lòng thì Lục Tự quả thực rất xuất sắc.

Lôi Vận Trình nhú mày, cô luôn cảm thấy rất phản cảm với Lục Tự. Cô lấy đũa chọc chọc miếng thịt trong bát, miệng lẩm bẩm: “Anh ta viết cho em bao nhiêu là thư!”

Phong Ấn chẳng hề ngạc nhiên: “Trong thư viết gì?”

- Không biết, em chẳng bao giờ mở ra! – phát hiện trên mặt Phong Ấn chẳng có biểu hiện hay phản ứng như cô kì vọng, Lôi Vận Trình chợt thấy vô cùng hụt hẫng.

Ấn được một nửa, Lôi Vận Trình đột nhiên hỏi: “Anh không uống bia à? Cứ ăn thế này thì có gì thú vị chứ?”

Phong Ấn liếc cô: “Em lại có ý đồ gì đấy? Uống bia rồi tối anh phải về khách sạn ngủ đấy. Cái chuyện làm bậy sau khi uống bia rượu không thể xảy ra với chúng ta đâu. Em quá coi thường sức kiềm chế của anh rồi. Trừ phi anh muốn, nếu không em không bao giờ lừa được anh đâu! Bỏ cuộc đi thôi!”

Lôi Vận Trình giận quá hóa bực, dấm anh thùm thụp: “Còn lâu em mới nghĩ vậy, anh thật đáng ghét đấy Phong Ấn!”

Hai người kết thúc bữa ăn trong cuộc nói chuyện và đùa nghịch vui vẻ. Vì cách bệnh viện không xa nên hai người đi bộ về.

Ánh đèn màu nhấp nháy, màn đêm mê đắm lòng người. Đêm mùa thu ở thành phố C lạnh lẽo hơn thành phố của họ nhiều. Lôi Vận Trình mặc áo khoác của Phong Ấn, lặng lẽ đi bên cạnh anh. Rồi đột nhiên nhớ ra hai người cũng từng có lần đi dạo phố vào ban đêm, lúc ấy cô còn có ý định nắm tay anh, nhưng tiếc là chưa được hoàn thành ý nguyện,

Xung quanh, những đôi tình nhân sát vai đi bên nhau, trong lòng Lôi Vận Trình lại bắt đầu bất an. Cô cẩn thận nhìn bàn tay nhét trong túi quần của anh. Cô tiến lại gần anh từng chút một, thử thăm dò bằng cách bám vào vạt tay áo của anh, Phong Ấn không hề có ý từ chối.

Điều này đối với cô mà nói không khác gì một sự “dung túng”. Trái tim Lôi Vận Trình đập loạn lên, do dự hồi lâu, quyết định làm cho bằng được. Nghĩ vậy cô liền thò tay vào trong túi quần anh, nắm lấy tay anh, sau đó nín thở chờ đợi anh hất tay cô ra, cười phá lên châm chọc cô vì không tự biết thân biết phận.

Thật bất ngờ, Phong Ấn chẳng làm gì cả, thậm chí còn chẳng nhú mảy lấy một cái, dường như việc cô nắm tay anh là một chuyện tự nhiên nhất trên đời. Lôi Vận Trình không nén được khe khẽ cười, cô phải cắn chặt môi để không bật cười phá lên.

Đột nhiên, Phong Ấn dừng bước, Lôi Vận Trình giật thót cả mình.

- Anh đột nhiên nhớ ra là anh có mang đồ cho em, nhưng anh để ở khách sạn mất rồi! – Phong Ấn nhìn đồng hồ: “Đủ thời gian đấy, hay là em đi lấy với anh nhé!”

Cô cùng anh bắt taxi về khách sạn. Từ lúc xuống xe cho đến khi lên thang máy, vào phòng anh, tay hai người vẫn nắm chặt lấy nhau. Không phải anh không có ý bỏ tay cô ra, mà là cô nắm rất chặt.

Vào trong phòng, Phong Ấn bất lực lắc lắc cái tay, lúc này Lôi Vận trình mới chịu thả tay anh ra. Phong Ấn lấy từ trong hành lí ra một cái hộp hình chữ nhật đưa cho cô, Lôi Vận Trình vui vẻ hỏi: “Đây chuyện à?”

Phong Ấn chỉ cười mà không đáp, chăm chú nhìn cô mở cái hộp rồi tròn mắt ngạc nhiên: Đó là mô hình một chiếc máy bay tiêm kích được làm rất tinh xảo.

Cô cẩn thận đặt nó vào trong lòng bàn tay: “Oa đẹp quá! Quà tặng cho em à?”

Cái mô hình máy bay này từ trước đến giờ luôn được đặt ở trên đầu giường anh, trước khi đi, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào anh lại bỏ nó vào trong cái hộp này. Lúc ấy chính bản thân anh cũng không hiểu tại sao mình lại mang theo nó?

Lôi Vận Trình giơ nó lên cao, hướng về phía mặt trăng ngoài cửa sổ, ánh mắt long lanh, hùng hồn nói: “Em nhất định sẽ tốt nghiệp được để được đích thân lái nó!”

Cô hào hứng ôm lấy eo anh, thích thú nói: “Cảm ơn anh! Phong Ấn, cảm ơn anh!”

Phong Ấn khẽ thở dài: “Anh đúng là không nên đến thăm em, thế này lại tiếp thêm khí thế cho em sau này!”

- Em không biết, dù gì anh cũng đến rồi, như thế chứng tỏ anh cũng không phải không có chút cảm giác gì với em!

- Làm sao em biết được cảm giác của anh với em chính là thứ tình cảm mà em mong muốn? – Phong Ấn lạnh lùng tạt cho cô gáo nước lạnh, sau đó tiếp tục “tạt” cho cô gáo nữa:

- Em có biết “ảo giác phi hành” là cái gì không? Đây là phi công có những phán đoán và cảm nhận trạng thái máy bay hoàn toàn không trùng khớp với tình trạng phi hành thực tế, bay thẳng lại bị hiểu nhầm là bay nghiêng hoặc bay lộn đầu, nhầm đại dương là bầu trời... bởi vì chúng đều có màu xanh, em có biết như thế sẽ có hậu quả như thế nào không?

...

- Khi em tưởng rằng mình càng ngày càng gần với bầu trời thì cả em và máy bay đang lao đầu xuống biển, máy bay thì hỏng mà người thì tử vong! – Giọng nói đều đều bình thản của anh khiến cho tâm trạng của Lôi Vận Trình càng bình thản.

Lôi Vận Trình ngẩng đầu nhìn anh: “Có phải anh muốn nói tình cảm em dành cho anh là một dạng ảo giác?”

- Cũng không phải là không có khả năng này!

- Em dám chắc là không.

Phong Ấn cười nhẹ: “Xét từ một góc độ nào đó, tự tin đối với phi hành gia là cực kì quan trọng, một khi phát sinh ra sự cố trong không trung, khoảnh khắc quyết định sinh tử chỉ có vài giây đồng hồ, không có thời gian để mà do dự!”

Cô chăm chú nhìn anh, ánh mắt như đang tỏa ra ánh hào quang: “Vậy nói theo cách của anh thì anh làm thế nào để dám chắc anh không yêu em không phải là một thứ ảo giác?”

Phong Ấn mỉm môi cười, lại lần nữa cảm thấy khó xử trước câu hỏi của cô.

Lôi Vận Trình vui đùa vào ngực anh, hít thật sâu mùi hương trên cơ thể anh: “Chúng ta đều không tin tưởng đối phương, vậy thì cứ giao cho thời gian có được không? Bốn năm sau, nếu những gì em dành cho anh chỉ là một sự nông nổi nhất thời, em biết mình nên làm thế nào. Nếu bốn năm sau em vẫn là em, anh có thể... cho em, cho chúng ta một cơ hội không? Hãy thử, yêu em?”

- Nếu đến lúc ấy anh đã lấy vợ rồi thì sao?

Lôi Vận Trình cắn mạnh vào ngực anh một cái, thích thú nghe anh la lên oai oái: “Anh cứ nhất định phải tàn nhẫn với em thế à? Lấy vợ muộn chút thì chết à?”

Phong Ấn cố nén đau, phì cười xoa xoa đầu cô: “Thôi được rồi, để anh nghĩ xem Răng Thép bốn năm sau sẽ thế nào nhé, đen hơn chẳng?”

- Vậy là chúng ta đã thỏa thuận xong nhé, anh phải chờ em bốn năm, không được lấy vợ đấy! – Lôi Vận Trình chu môi nhìn anh, điệu bộ cực kì dễ thương.

- Thỏa thuận này chẳng công bằng gì cả!

Sự mặc nhận của anh khiến cho Lôi Vận Trình vui đến mức toét miệng cười, ông trời cuối cùng cũng không bạc đãi cô, ít nhất cũng cho cô một lời hứa đáng trân trọng.

Lúc Phong Ấn đi, anh không cho cô ra tiễn. Lôi Vận Trình ngồi bó gối trong vườn hoa, tay ôm cái mô hình máy bay, mắt nhìn lên bầu trời cao vợi vợi.

Bốn năm, bốn năm, chỉ chớp mắt sẽ qua thôi, chỉ có điều trước đó cô phải làm thế nào để vượt qua nỗi nhớ giày vò?

Buổi chiều, Phương Mặc Dương đón cô ra viện. Lúc gần về đến trường, anh ta liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu: “Cậu ta vừa mới đi mà em đã uể oải thế kia rồi à? Có cần tôi cho em một điều bất ngờ khiến em phấn chấn hơn không?”

Lôi Vận Trình nghi ngờ liếc Phương Mặc Dương: “Là bất ngờ hay là cú sốc đấy ạ?”

Phương Mặc Dương khẽ nhếch khóe môi, đợi đến khi đỗ xe vào trong trường rồi mới nói: “Đừng về kí túc vội, qua phòng tiếp khách trước đi!”

- Dạ! – Lôi Vận Trình đáp rồi đeo ba lô qua phòng tiếp khách.

Cửa phòng tiếp khách đang đóng, cô đứng bên ngoài, đang định gõ cửa thì vừa đúng lúc hướng dẫn viên từ phòng giáo viên đi ra: “Lôi Vận Trình à? Em ra viện rồi ư? Vết thương đã khỏi hẳn chưa?”

- Khỏi rồi thầy ạ, cảm ơn huấn luyện viên đã quan tâm! – Lôi Vận Trình lễ phép đáp, huấn luyện viên rất thích nói chuyện, liền kéo cô lại nói chuyện một lúc rồi mới đi.

Cô vừa quay người lại thì cánh cửa đã mở từ bên trong. Còn chưa rõ là ai thì cánh tay cô đã bị giật mạnh, một sức mạnh ghê gớm kéo cô vào bên trong phòng, ép cô vào chân tường, bàn tay siết chặt cầm cô, nâng lên cao, một nụ hôn sặc mùi “chiếm hữu” đè chặt lên môi cô.

Đầu óc Lôi Vận Trình ong ong mất vài giây, có thể làm những chuyện này chỉ có duy nhất một người...

Cô bị hôn đến mức thở không ra hơi, hai tay đã bị anh ta giữ chặt không thể cử động. Lôi Vận Trình bỏ ý vùng vẫy muốn thoát ra. Khi lưỡi anh ta “hung hăng” định đi vào miệng cô, cô nhắm mắt cắn một cái thật mạnh.

Lục Tự bị tấn công đột ngột, một cơn đau đột ngột ập đến khiến anh ta buột phải rời đôi môi kia ra, thế nhưng vẫn chưa chịu bỏ cuộc, vẫn cố tình hôn lên khuôn mặt mịn màng của cô vài cái, sau đó mới luyến tiếc rời ra, khẽ liếm khóe miệng rồi nhếch môi mỉm cười:

- Vẫn ghê gớm như ngày nào, cưng à, có nhớ anh không?

Lôi Vận Trình thậm chí còn có ý định muốn giết chết Lục Tự, cô trừng mắt, siết chặt tay thành nắm đấm: “Sao lần nào anh xuất hiện cũng khiến tôi căm ghét thế nhỉ? Anh không học được cách chào hỏi tôi một cách bình thường ư?”

Lục Tự cười rạng rỡ, tay vòng ra đặt sau gáy cô, kéo cô lại gần hôn lên trán cô một cái thật kêu: “Anh thì trái ngược hoàn toàn với em, cứ lần nào gặp em xong anh cũng phát hiện mình càng thích em hơn. Cưng à, anh vì không kiềm chế được lòng mình nên mới làm vậy, chứ không cố ý chọc giận em đâu!”

Nghe thấy tiếng bước chân, Lục Tự liền thả cô ra, lùi lại sau vài bước. Cô đang định vung tay cho anh ta một cái tát thì Phương Mặc Dương đã đẩy cửa bước vào.

- Đủ bất ngờ chứ hả? Lục Tự và Phong Ấn là học viên cùng khóa, các em lại ở cùng một thành phố, có thể coi là đồng hương của nhau đấy!

Bất ngờ cái đầu anh ấy! Lôi Vận Trình tức nổ đom đóm mắt, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ thản nhiên: “Đội trưởng, em về trước đây!”

Phương Mặc Dương nhắc nhở: “Ngày mai trở lại tập luyện như bình thường, ghi chép bài giảng với bài kiểm tra nhớ qua chỗ Hướng Bắc Ninh lấy nhé. Cố gắng làm nhanh rồi nộp cho cậu ta nhé!”

- Vâng ạ! – Lôi Vận Trình chẳng thèm nhìn Lục Tự mà quay phắt người, bỏ ra ngoài. Ánh mắt của anh ta cứ bám riết lấy cô, khiến cô chỉ mong có thể co giò mà vọt cho lẹ.

Bóng dáng của cô đã khuất hẳn khỏi tầm mắt, Lục Tự lúc này mới luyến tiếc thu ánh mắt lại.

Phương Mặc Dương trầm lắng đầu, quả đúng như Phong Ấn nói, Lục Tự đúng là để ý đến Lôi Vận Trình thật: “Hai người đã bàn bạc kĩ lưỡng chưa? Phong Ấn vừa đi thì cậu lại đến. Cô bé này có sức hút thế sao?”

Lục Tự cười: “Đội trưởng Phương, anh chưa gặp được cô gái nào khiến anh lúc nào cũng muốn được gặp cô ấy sao?”

Phương Mặc Dương vừa há miệng định nói thì Lục Tự đã giơ tay lên chắn ngang: “Cứ xem như tôi chưa hỏi gì, chắc chắn là không có, có rồi thì anh đâu còn là một đội trưởng máu lạnh nữa chứ?”

Phương Mặc Dương thúc cho Lục Tự một đấm: “Tối ngủ ở đâu? Khu tiếp đón của trường hay là một khách sạn bên ngoài?”

Lục Tự xoa xoa cằm: “Kí túc của Lôi Vận Trình ở đâu thế?”

- Cậu mà đến đây để quấy nhiễu học viên mới thì tôi đá cậu bay khỏi đây ngay đấy

- Vậy thì ở khu tiếp đón của trường đi, tôi không ở lại lâu, sẽ đi ngay mà! – Lục Tự chỉ mang vài bộ quần áo để thay giặt, còn lại chẳng mang thứ gì hết.

Anh ta gọi điện thoại qua phòng của Phong Ấn mới hay được chuyện này từ miệng của Bùi Dịch, thế là lập tức xin nghỉ, lên máy bay bay qua đây. Trên đường đi anh ta vốn định gọi cho Phong Ấn hỏi thăm tình hình của cô, nhưng điện thoại rút ra rồi lại do dự không gọi.

Chẳng phải Phong Ấn không có ý gì với con nhóc ấy ư? Thế tại sao còn vượt ngàn dặm xa xôi đến thăm cô ấy?

Khoảnh khắc ôm Lôi Vận Trình nguyên vẹn trong lòng, trái tim anh ta như thắt lại, lại lần nữa cảm thấy bản thân không thể nào từ bỏ cô.

Lôi Vận Trình vừa về đến kí túc, các học viên khác đã thông báo với cô có người ở dưới lầu đợi cô. Đỗ Nghiên Thanh nhòm qua cửa sổ nhìn xuống: “Là lớp phó của chúng ta đấy, sao cậu ta cứ bám riết lấy cậu như bị dính nhựa đường thế nhỉ, hay là có ý gì với cậu rồi?”

- Đừng nói bậy, để tớ xuống xem sao! – Lôi Vận Trình thay quần áo rồi chạy xuống lầu, quả nhiên nhìn thấy Lịch Vũ đang đứng bên dưới cổng chờ mình.

Tay cậu ta đang cầm nửa liều thuốc, Lôi Vận Trình vội giật lấy liều thuốc, dập tắt rồi ném vào sọt rác: “Cậu chán sống rồi à? Đội trưởng mà nhìn thấy thì cậu tiêu là chắc đấy!”

Lịch Vũ nhìn cô hồi lâu, đột nhiên mỉm cười, nụ cười này khiến Lôi Vận Trình cảm thấy khó hiểu: “Cậu bị làm sao thế? Tìm tôi có việc gì?”

- Cũng không có việc gì cả. Lôi Vận Trình, cậu ghét tôi lắm phải không?

Lôi Vận trình ngây ra giây lát: “Nói chung là không thích!”

- Cậu thích mẫu người như thế nào? Như tiền bối phải không?

Cô chống đầu gối cúi xuống nhìn cậu ta: “Lớp phó, cậu ăn nhầm thuốc gì à? Đang yên đang lành đi hỏi tôi mấy câu kì quặc đó làm gì, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Lịch Vũ trừng mắt: “Con ranh này, thứ sáu chạy một trăm mét và mười nghìn mét, chạy thang xoắn, quay bánh xe, văn hóa kiểm tra tháng...”

Lôi Vận Trình cũng trừng mắt với cậu ta, đứng thẳng người lên: “Là chuyện này hả? Nhưng mà không dám làm phiền cậu đâu!”

- Cứ coi như tôi làm chân lon ton đến báo cho cậu đi, Hướng Bắc Ninh bảo tôi đến nói với cậu! – Lịch Vũ đứng dậy, phúi phúi móng rồi đội mũ lên đầu: “Chuyện lần trước, tại sao cậu không khai bọn tôi ra với đội trưởng? Nói ra thì đâu đến nỗi bị đội trưởng hành cho như vậy?”

- Tôi mà khai ra thì cả đám chúng ta phải chịu đòn rồi, có cần phải làm thế không? Càng nhiều người càng lớn chuyện, càng khó xử trí, bản thân đội trưởng thích hành tôi, đẩy chẳng qua chỉ là cái cớ anh ta nắm được thôi!

Nhiều lúc cô đặc biệt ghét bản thân mình nhìn thấu suốt mọi vấn đề, ngay từ lần đầu tiên bị Phương Mặc Dương phạt cô đã biết chắc chắn cái gọi là “chiếu cố” mà trước đây Phong Ấn nói với cô là thế nào, xét cho cùng chẳng phải vì muốn cô thấy khó mà chủ động bỏ cuộc đấy sao?

Lịch Vũ chăm chú nhìn thẳng vào ánh mắt kiên định của cô: “Tôi về đây, cậu nghỉ ngơi đi!”

Cho dù là để được cùng kiên trì với em, anh cũng sẽ cố gắng ở lại, không để bị đào thải.

Đương nhiên những lời nói xuất phát từ đáy lòng của Lịch Vũ, Lôi Vận Trình chẳng bao giờ nghe được.

Lôi Vận Trình đến chỗ Hướng Bắc Ninh lấy bài ghi và bài thi, cậu ta bảo cô cứ yên tâm, sau này Phương Mặc Dương chắc sẽ không hành hạ cô như vậy nữa. Ban đầu cô còn tưởng là bởi vì mình vừa mới lành vết thương, nhưng qua mấy ngày tập luyện, Lịch Vũ vì một động tác sai quy tắc mà bị phạt chống đẩy một trăm cái, Lôi Vận Trình mới hiểu ra ý của Hướng Bắc Ninh.

Sau khi giải tán đội ngũ, Lịch Vũ kiếm đại một chỗ rồi ngồi bệt xuống đất, thở hồng hộc, quay quay hai canh tay đã đau ê ẩm. Lôi Vận Trình chưa đi, cô nhú mày nhìn cậu ta: “Có phải cậu đã nói gì với đội trưởng không?”

Lịch Vũ đón lấy cốc nước cô đưa cho, cười hề hề nói: “Tôi bảo là không nhần tâm nhìn một con ranh bị phạt, cứ để tôi chịu phạt đi, thế là đội trưởng đồng ý luôn!”

- Lịch Vũ, cậu nghiêm túc một chút có được không? – Lôi Vận Trình sầm mặt.

- Tôi định nói nhưng anh ta chẳng cho tôi có cơ hội nói gì cả! – Lịch Vũ bĩu môi, liếc người đàn ông đang nói chuyện với Phương Mặc Dương ở bên ngoài sân vận động: “Người đó là ai? Sao toàn thấy đến xem chúng ta tập luyện thế?”

Lôi Vận Trình ngoảnh đầu nhìn, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, Lục Tự đang vẫy tay với cô: “Lại là một tiền bối, một kẻ còn đáng ghét hơn cả cậu!”

Lịch Vũ bắt mồm hừ một tiếng.

Chuyện Lôi Vận Trình cứ lo lắng không hề xảy ra, trừ cái “cường hôn” lúc đầu ra, Lục Tự sau đó ngoan ngoãn đến lạ. Lúc đến tiết luyện tập chuyên ngành phi công, anh ta cũng có mặt. Phương Mặc Dương đã lấy anh ta ra làm tấm gương ọi người noi theo. Sức mạnh của tấm gương quả là vô cùng, thể lực của Lục Tự tốt đến mức khiến người khác lắc đầu lè lưỡi, lộn thang xoắn đến cả nghìn vòng, lúc xuống đến nơi chân tay vẫn nhanh nhạy, nhẹ nhàng, khiến cho cả đội bao gồm Hướng Bắc Ninh cũng phải tròn mắt kinh ngạc.

Lộn thang xoắn có thể nói là bài tập cơ bản nhất để chống hoa mắt cho phi công. Ở trên không trung, đa phần các hành động có độ khó cao như bay tròn, lao từ trên cao xuống, tăng độ cao, lộn nhào... đều tạo áp lực cực lớn cho cơ thể người, không phải ai cũng có thể chịu đựng những tình trạng này, không qua được cửa ải này thì đến khi bay lên trời chẳng khác gì đồ bỏ đi, thậm chí còn chẳng có cơ hội bay lên trời.

Phương Mặc Dương vì thế mà tỏ ra vô cùng kiêu hãnh và tự hào, đó là người do chính anh ta đào tạo ra.

- Các em đã biết khả năng của mình đến đâu rồi chứ? Có ai còn dám khinh thường người khác, coi trời bằng vung nữa không? – Phương Mặc Dương cực kì biết khích bác, giáo huấn người khác, rất biết đánh vào sự tự tin của mọi người. Đám “thường dân” bên dưới chẳng ai dám nói năng câu nào, Phương Mặc Dương gần như vô cùng hài lòng trước phản ứng này của mọi người. Anh ta đột nhiên nâng cao âm lượng: “Tôi hi vọng sau này các em ai cũng đạt được thành tích như thế này!”

Đương nhiên, với tư cách là đội trưởng, anh ta có trách nhiệm tăng thêm niềm tin, cổ vũ ý chí chiến đấu của từng học viên.

Lôi Vận Trình nhớ lại lời của Phong Ấn từng nói, không thể không nhìn Lục Tự bằng con mắt khác.

Lúc từng tổ lên tập luyện, Lục Tự sải bước đi về phía cô, dùng âm lượng chỉ đủ cho hai người nghe để nói với cô: “Có thấy ngưỡng mộ anh chút nào không?”

Lôi Vận Trình không lên tiếng, có rất nhiều học viên nữ đang nhìn về phía mình. Lục Tự tỏ vẻ nghiêm túc nói: “Thực ra trò này anh không bằng Phong Ấn, nhưng có một điểm hẳn không bằng anh!”

Lôi Vận Trình đồng tai lên nghe, nhưng chỉ cảm thấy tai mình nóng bừng. Lục Tự nhân lúc mọi người không để ý liền cúi đầu nói khẽ vào tai cô rồi nhanh chóng bỏ đi:

- Thằng đó không quan tâm em bằng anh đâu!

Tối thứ năm không có tiết, Đỗ Nghiên Thanh đến phòng tự học ôn tập, Lôi Vận Trình tập luyện phục hồi thể lực.

Có không ít người đang luyện tập trước kì kiểm tra, Lục Tự chỉ cần liếc một cái là nhìn thấy cái bóng nhanh nhẹn đó.

Cô chạy hết ba tổ một trăm mét, thành tích và thể lực cũng không đến nỗi tồi.

Trời tối dần, các học viên lục tục kéo nhau về, chỉ còn lại một mình Lôi Vận Trình. Lục Tự ngồi trên bục chăm chú quan sát cô, đúng là một cô gái ngoan cường và cần cù.

Anh ta sải bước đến mặt cô, nhưng bị coi như là không khí: “Em có biết em càng muốn phớt lờ anh anh càng muốn chinh phục em không?”

Lôi Vận Trình đổi hướng ép chân, coi như không nhìn thấy anh ta.

- Anh không thấy mình có điểm nào khiến em ghét đến thế! – Lục Tự bẹo nhẹ vào cánh tay cô: “Em có thể chỉ cho anh thấy không?”

Cô hất tay anh ta ra, tròng mắt lườm anh ta: “Chỗ nào cũng ghét, ghét cả con người anh, tôi xin anh lần nữa, sau này đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa có được không? Tôi không thích anh, mãi mãi không bao giờ thích anh, đừng có lãng phí thời gian quý báu của tôi nữa!”

Cô cao hơn lúc trước một chút, Lục Tự không kiềm chế được đưa tay lên xoa đầu cô: “Trong ấn tượng của anh, em vẫn là một cô bé có mái tóc dài, đột nhiên nhìn thấy em tóc ngắn anh lại thấy hơi không quen, chỉ có điều em vẫn rất đẹp, quần phục rất hợp với em!”

- Cảm ơn, tôi để tóc ngắn hay dài cũng không phải vì anh đâu, không cần anh phải khen ngợi hay ca tụng gì hết! Anh rảnh lắm hay sao mà vượt ngàn dặm xa xôi đến tận đây tán gái hả?”

- Tán gái xong rồi lại phải vượt ngàn dặm xa xôi về đơn vị! – Lục Tự giơ tay lên nhìn đồng hồ: “Còn hai tiếng nữa là anh phải bay về rồi!”

- Thuận đường xuôi gió nhé!

Lôi Vận Trình cố tỏ vẻ vui vẻ vẫy tay chào anh ta, khiến cho Lục Tự bật cười, đưa tay lên siết nhẹ cái cằm nhỏ đáng yêu của cô.

- Lôi Vận Trình, anh có một dự cảm, sớm muộn gì em cũng chủ động đề nghị ở bên anh, em và Phong Ấn sẽ không có kết quả đâu, anh sẽ đợi đến ngày ấy!

Anh ta rất mạnh tay, khiến cô nhúm mày lại vì đau, trong lòng chợt thấy hoang mang vì câu nói này.

Lục Tự đi rồi, Lôi Vận Trình nằm trần trọc trên giường không sao ngủ được. Mấy ngày hôm nay anh ta không hề quấy nhiễu cô, anh ta thậm chí còn không nói mấy câu đó, nhưng anh ta đến đây là để thăm cô.

Cô nhìn thấy ánh mắt quen thuộc từ trong đáy mắt Lục Tự, nghĩ kĩ lại mới thấy, không phải là lần đầu tiên cô cảm thấy anh ta cũng giống như mình.

Cô ghét Lục Tự, sợ Lục Tự. Thứ cảm giác ấy rất khó để hình dung. Anh ta đối với cô cũng giống cô đối với Phong Ấn, nhưng ở anh ta có cái gì đó đáng sợ và kiên định hơn cô nhiều. Dũng khí của cô khiến cô luôn tiến về phía trước, còn anh ta lại tràn đầy tự tin như thể đã nhìn thấy kết cục cuối cùng của câu chuyện.

Thứ sáu, trước khi kiểm tra, Phương Mặc Dương tuyên bố hai chuyện, chuyện uống rượu lần trước đã có kết quả, Lôi Vận Trình bị cảnh cáo trước toàn đội; Lịch Vũ bị cảnh cáo trước toàn đội, cắt chức lớp phó,

giao lại cho người khác, nguyên nhân là vi phạm mệnh lệnh của đội trưởng, còn về chuyện là mệnh lệnh gì thì không thấy nhắc đến.

Nhóm Lôi Vận Trình, Đỗ Nghiên Thanh và Hướng Bắc Ninh thở phào nhẹ nhõm, bắn khoản không hiểu tại sao đội trưởng chỉ cảnh cáo họ trước đội mà không ghi sai phạm vào trong hồ sơ cá nhân.

Phương Mặc Dương ngẩng mặt lên, lạnh lùng nhìn mọi người một lượt: “Kể từ sau khi tuyên thệ, các em đã không còn là một người bình thường mà đã là một quân nhân, mỗi người bên cạnh các em đều là chiến hữu. Thế nào là chiến hữu? Là người mà các em có thể dùng máu tươi và mạng sống ra để bảo vệ! Là người mà các em sẵn sàng hi sinh bản thân cũng không bán đứng! Bất cứ khi nào, phải tin tưởng chiến hữu một cách vô điều kiện! Một khi đã bay lên bầu trời, máy bay chính và các máy bay yểm trợ phối hợp có ăn ý hay không đều bắt đầu từ sự tin tưởng mà ra! Về điểm này có mấy người đã làm rất tốt, tôi sẽ không điểm danh ra đây nữa, trong lòng các em tự biết! Tôi muốn các em nhớ rõ điều này: người nào bán đứng chiến hữu, người ấy không xứng với bộ quần áo các em mặc trên người!”

Lời răn dạy của Phương Mặc Dương vang vọng bên tai mỗi người, anh ta đặc biệt liếc sang Lôi Vận Trình, ánh mắt không còn sự lạnh lùng hay khinh bỉ, thay vào đó là sự hài lòng, tán thưởng.

Đỗ Nghiên Thanh lén kéo vạt áo Lôi Vận Trình, Lôi Vận Trình khẽ mỉm cười, mí mắt cay cay.

Ánh mắt khẳng định của Phương Mặc Dương lần đầu tiên cho Lôi Vận Trình cảm giác nghẹn ngào, cô cảm thấy khoảnh khắc này, trong máu cô đang có thứ gì đó cuộn cuộn tuôn trào, trong lòng nóng bừng như có một ngọn lửa đang bùng cháy. Cô khẽ lẩm bẩm mấy từ: quân nhân, chiến hữu... chiến hữu, quân nhân...

Cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, một cảm giác nhẹ nhõm trào dâng trong lồng ngực.

Phong Ấn, dường như em đã hiểu tại sao anh lại từ bỏ thân phận là người kế nhiệm tập đoàn Phong Thị để lựa chọn con đường này, hai từ “quân nhân” này quả có sức quyến rũ khiến người ta không thể chối từ.

Trước đây nó đã thu hút anh, giờ nó cũng thu hút luôn cả cô.

Kể từ đó về sau, việc huấn luyện mỗi ngày một gian khổ. Thời hạn tám tháng huấn luyện và giáo dục cơ bản chớp mắt đã qua, cộng tất cả các môn chính trị, quân sự, văn hóa, thể dục... vào thành ra hơn ba mươi môn học. Những môn học này giúp cô có sự hiểu biết sâu sắc hơn về ngành không quân. Trong thời gian này, có rất nhiều người liên tục bị đào thải, có người nguyên nhân là về sức khỏe, nhưng cũng có một số người không công khai lí do.

Cô dần thích nghi với những bài tập luyện gian khổ siêu nặng nhọc, nhưng có một chuyện khiến Lôi Vận Trình gặp khó khăn: đó là môn nhảy dù.

Trước đây toàn là luyện tập nhảy từ trên bục ấy chục mét xuống, nhưng đến hôm thực tiễn Lôi Vận Trình mới biết nhảy dù không hề đơn giản như cô tưởng tượng. Phương Mặc Dương là người nổi tiếng nghiêm khắc. Anh ta cho cô ba cơ hội mà cô đều không dám nhảy, cuối cùng Phương Mặc Dương thẳng “chân” đá cô ra khỏi máy bay.

Sự thực đã chứng minh sức chịu đựng của con người là vô hạn. Lôi Vận Trình hoàn thành lần nhảy dù đầu tiên trong đời dưới sự ép buộc như vậy đấy. Lúc hạ cánh, cô ngồi bệt dưới đất không động đậy, mặt thần ra, không biết phải làm gì. Mãi cho đến khi Hướng Bắc Ninh vỗ vai cô, cô mới sực tỉnh, đứng bật dậy, chẳng nói chẳng rằng bỏ chạy thẳng.

“Tiểu siêu nhân” Lôi Vận Trình cũng có lúc sợ đến phát khóc.

Kết thúc đợt huấn luyện cơ bản, kết quả kiểm tra thể lực cho biết Lôi Vận Trình và Hướng Bắc Ninh đủ thể lực để trở thành phi công lái máy bay tiêm kích, Lịch Vũ lái máy bay ném bom, Đỗ Nghiên Thanh lái máy bay vận tải. Trong lớp học viên mới bọn họ, những nữ học viên được giữ lại để chuyển tiếp vào học viện không quân chuyên ngành không nhiều, đại đa số được chuyển vào tiếp tục học tập ở học viện quân sự phục vụ mặt đất. Tiếp theo đó là hai năm bốn tháng học tập và rèn luyện chuyên nghiệp, hoàn toàn khác biệt với quá trình huấn luyện cơ bản trước đó. Quá trình rèn luyện này sẽ căn cứ vào loại hình máy bay và cấp bậc rèn luyện để tiến hành, sẽ do các giáo viên giàu kinh nghiệm đảm nhận, là quá trình được tiếp xúc trực tiếp với máy bay,

Mùa đông đã đến, cuối cùng Lôi Vận Trình cũng được về nhà, đây là kì nghỉ đông đầu tiên của Lôi Vận Trình mấy năm nay.

5. Chương 5: Đâm Chối

Máy bay hạ cánh ở sân bay T, tìm Lôi Vận Trình như muốn nhảy ra ngoài, cô mua rất nhiều quà ọi người, và cả bạn bè nữa, đựng đầy ắp trong vali hành lí. Đẩy hành lí ra, nhìn quanh nhìn quất mà không thấy bóng dáng Lôi Dật Thành đâu, điện thoại lại không liên lạc được, cô đành tự bắt xe về nhà.

Phong Ấn đã sớm nhìn thấy cái bóng dáng mảnh khảnh, mặc chiếc áo màu đỏ tươi, vẻ mặt sốt ruột của cô.

Mái tóc vẫn ngắn như vậy, giống hệt một thằng con trai, dường như cô không hề phát hiện ra anh, đang mãi mê đứng bắt xe ở lề đường.

Cứ mỗi lần Lôi Vận Trình vẫy được một cái taxi đến thì lại có người chạy lên trước tranh mất, cuối cùng cô mỗi quá ngồi luôn lên vali chờ đợi.

Một chiếc xe địa hình màu đen chạy đến, đỗ ngay trước mặt cô, ấn còi inh ỏi.

Cô vẫn chưa gọi được điện thoại cho Lôi Dật Thành, chẳng chú ý đến người đang xuống xe. Mãi đến khi một đôi bột quân đội hiện ra trong tầm mắt, cô mới cảnh giác ngẩng đầu lên, thấy một người đàn ông mặc sơ mi màu xanh lam, cao ráo, tuấn tú, hai tay nhét túi quần đang đứng chăm chú nhìn mình.

Lôi Vận Trình vô cùng ngạc nhiên, đôi mắt bỗng chốc đỏ hoe.

Phong Ấn đeo cái kính râm màu đen, khuôn mặt khô ngô ngày một phong trần dưới sự rèn giũa của thời gian, khóe môi khẽ nhếch lên: “Lôi Dật Thành có việc bận, anh đến đón thay có được không?”

Lôi Vận Trình càng ghen ngào không nói ra lời, chỉ biết lắc đầu nguầy nguậy.

Phong Ấn chìa tay ra trước mặt cô, đôi hàng mi đen láy lấp lánh ánh cười.

- Vậy thì chào đón em về nhà, Trình Trình!

Nước mắt trào ra, Lôi Vận Trình sà vào lòng Phong Ấn, mạnh đến nỗi khiến Phong Ấn lùi ra sau nửa bước mới đứng vững được: “Bình tĩnh nào, làm gì mà liều mạng thế hả?”

Cô dụi đầu vào ngực anh, ôm chặt không chịu thả tay ra: “Sao không nói trước là anh đến đón em? Anh trai em cũng không chịu nói!”

- Cậu ta vừa mới gọi cho anh, vừa hay anh cũng phải đi đón người mà! – Phong Ấn xoa đầu cô, nhẹ nhàng vỗ về như vỗ về một đứa trẻ: “Thôi đứng dậy đi, bao nhiêu người đang nhìn kia kìa!”

- Nhìn thì nhìn, thích thì cứ để họ nhìn! – Lôi Vận Trình chỉ mong mình có thể nhỏ lại để bám dính trên người anh.

Phong Ấn không để cô tiếp tục làm nũng, đưa tay lên đẩy vai cô ra, ngón tay cái lau sạch nước mắt trên khóe mi cô: “Để anh xem Răng Thép thay đổi ra sao nào!”

Cô khẽ nhướn mày, cái mũi bị lạnh đang đỏ lên, khóe môi mím chặt đầy kiên cường, đôi bàn tay vẫn tóm chặt hai bên eo Phong Ấn, ngẩng đầu nhìn anh.

- Vẫn ổn, không đến nỗi đen lắm, cũng gần gần như lúc đầu, có phải đã cao lên một chút không? – Phong Ấn nhướn mày hỏi.

Lúc anh nhướn mày, đầu lông mày của anh thường hơi động đậy, đó là một thói quen từ nhỏ mà Lôi Vận Trình phát hiện ra ở Phong Ấn. Một cơn gió khẽ thổi qua, mang theo cả hơi ẩm cơ thể anh. Mùi hương quen thuộc trên người anh xộc vào mũi cô, một cảm giác lâng lâng như đang bay.

- Em cao lên rồi! – Lôi Vận Trình tháo cái kính râm trên mặt anh, kiễng chân kéo Phong Ấn cúi xuống rồi chủ động hôn lên môi anh, chỉ sợ anh sẽ từ chối không thương tiếc.

Phong Ấn kéo cánh tay cô ra nhưng không được. Bởi vì chênh lệch chiều cao giữa hai người nên anh buộc phải cúi xuống, trông giống như anh đang hưởng ứng nụ hôn của cô vậy.

Cô ngậm môi anh, ngượng ngùng và nũng nịu... Phong Ấn hơi cup mi xuống, đôi môi nhẹ nhàng hưởng ứng theo cô, sự nhập tâm của cô đều bị anh nhìn thấy cả.

Cảnh tượng một cô gái mặc áo đồ ôm hôn một anh chàng cao to giữa đám đông dường như đã trở thành cảnh tượng đẹp đẽ nhất ở sân bay ngày hôm ấy.

Phong Ấn ấn nhẹ vào eo cô ra hiệu chấm dứt nụ hôn. Lôi Vận Trình kề sát môi anh, thở gấp và nói: “Em cao lên rồi, cao đến mức có thể hôn tới anh rồi!”

- Đây là lần thứ hai em “cưỡng hôn” anh rồi đấy nhé! – Phong Ấn dí trán cô, trông không có vẻ gì như đang giận: “Có phải em nghiện rồi không hả?”

- Em nghiện anh rồi! – Lôi Vận Trình ôm ghì lấy cánh tay anh không chịu buông ra: “Ban nãy anh nói còn phải đón ai đó mà, đón ai thế?”

Phong Ấn hất cằm về phía đằng sau cô: “Cô ấy!”

Hạ Viêm Lương đội một cái mũ len màu trắng dày, mái tóc dài ôm vào sát khuôn mặt, trên mặt đeo một cặp kính râm, tay kéo hành lý từ trong đi ra, nhovn miệng mỉm cười và vẫy tay với anh.

- Hạ... Viêm Lương?

Lôi Vận Trình có hơi không tin vào mắt mình, kính ngạc tròn tròn mắt nhìn Phong Ấn, dường như đang chờ đợi anh phủ định cái cô vừa nhìn thấy.

Cô chậm rãi bỏ cánh tay anh ra, Phong Ấn thản nhiên tiến lên trước đón lấy hành lý trong tay Hạ Viêm Lương đặt vào xe, rồi quay lại xách vali của Lôi Vận Trình.

- Hi Lôi tiểu thư, lại gặp nhau rồi, tình cờ thế, hôm nay em cũng về à? – Hạ Viêm Lương chào hỏi xã giao với Lôi Vận Trình, nhưng chỉ nhận lại được nụ cười gượng gạo cho xong chuyện của cô.

Lúc lên xe Lôi Vận Trình cố ý chậm một bước, Hạ Viêm Lương ngồi thẳng lên ghế lái phụ, cứ như thể cái vị trí ấy là dành riêng cho cô ta vậy.

Phong Ấn đóng cửa thùng xe lại, thấy cô vẫn đứng ngay ra đó liền mở cửa sau của xe: “Lên xe đi nhóc, bên ngoài lạnh lắm!”

Lôi Vận Trình chẳng nhúc nhích: “Em đợi anh trai em, hai người đi trước đi!”

Phong Ấn nghiêng đầu nhìn cô, tặc lưỡi rồi đóng hờ cửa xe lại: “Lại đang gây chuyện gì nữa đây?”

- Đâu có, chúng ta không cùng đường, không tiện cho lắm, em không muốn làm phiền anh! – Lôi Vận Trình bình thản nói, không nóng cũng chẳng lạnh.

- Lôi Dật Thành có nhiệm vụ, không biết mấy giờ mới xong việc đâu! – Phong Ấn xoa xoa mái tóc ngắn của cô: “Nhà chúng ta không cùng đường với nhau đâu phải là chuyện mới xảy ra hôm nay, không muốn làm phiền anh á? Trước đây tại sao anh không thấy em hiểu chuyện thế nhỉ?”

- Anh nói xem tại sao chứ? – Lôi Vận Trình hỏi vận lại.

Phong Ấn khẽ nhếch môi: “Có bức dọc gì cứ đợi khi nào chỉ còn hai chúng ta với nhau, anh sẽ cho em thoải mái trút ra, giờ thì lên xe đi, đừng để anh phải nhắc lại lần nữa đấy!”

©STE.NT

Sân bay cách trung tâm thành phố một chặng đường tương đối dài. Lôi Vận Trình lười nhác nằm dài ra ghế sau, nhắm mắt giả bộ ngủ. Hạ Viêm Lương ngoảnh đầu lại nhìn cô, khẽ đặt tay lên bàn tay đang đặt trên vô lăng của Phong Ấn, cố ý đè chặt giọng nói xuống: “Tay anh lạnh quá!”

Phong Ấn khẽ ừ một tiếng rồi đạp ga tăng tốc.

Thời điểm này, trên nhiều tuyến đường bị tắc đường nghiêm trọng, Phong Ấn cố ý đi đường vòng cho vắng vẻ, nhưng vẫn bị tắc đường. Xe phải đi với tốc độ của một con rùa, trong xe bật điều hòa, ẩm áp khiến con người ta chỉ chực chìm vào giấc ngủ. Chẳng mấy chốc Hạ Viêm Lương đã ngồi dựa vào ghế, chìm vào giấc ngủ.

Hạ Viêm Lương xuống xe lúc nào, Lôi Vận Trình cũng không biết nữa, ngay cả bản thân mình ngủ thiếp đi từ lúc nào cô cũng không hay. Phong Ấn gọi cô dậy, hai người đã ở trước cổng nhà họ Lôi rồi.

Gió ban đêm rất mạnh, tựa như những con dao cào vào da thịt. Phong Ấn chạy ra ghế đằng sau xe, thắt chặt áo khoác cho cô: “Ban này Lôi Dật Thành vừa gọi điện cho anh nói là cậu ta sắp xong nhiệm vụ rồi, đã đặt bàn ăn ở bên ngoài, bố mẹ em chắc cũng qua đó cả rồi, anh cất hành lí cho em rồi đưa em qua đó luôn!”

Anh truyền đạt y nguyên lời của Lôi Dật Thành cho cô nghe. Lôi Vận Trình gật đầu, không nói không rằng xuống xe cùng với anh.

Đây không phải là lần đầu tiên Phong Ấn đến nhà họ Lôi, nhưng mấy năm nay, đây là lần đầu tiên anh bước chân vào phòng của Lôi Vận Trình. Gần như chẳng có gì thay đổi so với trước đây, gọn gàng và sạch sẽ, chỗ nào cũng toát lên vẻ nữ tính của con gái. Trên bậc cửa sổ và bàn học có một chậu cây xanh, trên giá toàn là sách. Anh liếc quanh phòng một lượt, ngạc nhiên phát hiện ra đến quá nửa là sách có liên quan đến phi hành, trong đó không thiếu những tạp chí quân sự, được sắp xếp theo thứ tự thời gian. Anh rút ra vài tạp mới nhất, nhắm tính thời gian, khoảng thời gian đó đúng là năm đầu tiên anh vào trường không quân.

Một bàn tay nhỏ nhắn đột nhiên rút mấy tờ tạp chí trên tay anh rồi nhét lại vào giá sách: “Chúng ta có thể đi được rồi!”

Lôi Vận Trình đã thay quần áo với tốc độ nhanh nhất có thể rồi từ bên trong đi ra, đôi bốt đến đầu gối, áo khoác lửng gọn gàng. Phong Ấn nheo nheo mắt, mới chớp mắt đã hơn ba năm rồi, cô gái nhỏ bé ngày nào đã không còn giống như xưa.

Lúc họ đến nhà hàng, đúng lúc Lôi Dật Thành cũng đến. Phong Ấn đẩy Lôi Vận Trình đến trước mặt Lôi Dật Thành: “Thế là tôi hoàn thành nhiệm vụ rồi nhé!”

Lôi Dật Thành vừa mới hoàn thành nhiệm vụ, trông còn “bụi bặm” hơn cả Lôi Vận Trình: “Vào trong cùng ăn cơm đi!”. Phong Ấn còn chưa kịp mở miệng Lôi Vận Trình đã nói thay: “Anh ấy không rảnh, để hôm khác đi!”

- Đúng là phải để hôm khác rồi! Anh đi trước nhé Răng Thép, hôm nay có hẹn rồi! – Phong Ấn bẹo má Lôi Vận Trình tạm biệt rồi lái xe phóng đi mất.

Xe của Phong Ấn lái đi xa rồi, Lôi Dật Thành mới dí trán em gái: “Hai người sao thế? Anh tưởng bảo cậu ta đi đón em sẽ khiến em vui mới phải chứ? Sao cái mặt như ai thiếu nợ em cái gì không bằng?”

Lôi Vận Trình lườm anh: “Anh ấy đi đón em hay chỉ là tiện đường đón em luôn hả?”

- Thế thì có gì khác biệt đâu?

- Vốn dĩ chẳng có gì khác biệt, nhưng người anh ấy đón lại là cái cô Hạ Viêm Lương kia, đừng có bảo với em là anh không biết Hạ Viêm Lương là ai nhé!

Lôi Dật Thành sao có thể không biết, anh mỉm cười, quàng vai Lôi Vận Trình đi vào trong nhà hàng: “Anh đâu có biết là Phong Ấn đi đón cô ta, đừng vì một người như Hạ Viêm Lương mà mất vui, bố mẹ đang ngồi chờ ở bên trong, em mấy năm rồi không về, đúng là con gái bất hiếu!”

Cô ghen ngào, cổ đè chặt tất cả sự phẫn nộ, ầm ục và hoài nghi vào trong bụng.

- Anh đoán tí nữa gặp em thế nào mẹ cũng khóc cho xem! – Lôi Dật Thành nói đùa.

- Vâng, sau đó thế nào bố cũng trừng mắt lên với em! – Lôi Dật Thành gật đầu tán đồng, hai người vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ.

Lôi Vận Trình về đến nhà là trời bắt đầu có tuyết rơi. Những bông tuyết trắng li ti lất phất rơi xuống mặt, cảm giác lạnh băng. Sáng sớm, xuống lầu đã nhìn thấy Lôi Vận Trình, Lôi Vận Thành vô cùng ngạc nhiên: “Không ngủ thêm chút nữa à?”

- Ở trường em quen dậy sớm rồi, giờ này thông thường bọn em đang phải tập thể dục buổi sáng! – Lôi Vận Trình đeo tạp dề: “Trứng sẽ xong ngay thôi, anh ăn chút gì rồi hãy đi!”

Lôi Dật Thành ngồi vào bàn ăn, liếc mắt một lượt ba suất ăn sáng cô đã chuẩn bị, chớp mắt Lôi Vận Trình đã mang ba phần trứng ốp lết ra.

Lôi Khải lúc này cũng đã tập thể dục xong và về đến nhà. Ông gạt những bông tuyết còn bám trên áo xuống, nhìn thấy Lôi Dật Thành cũng không khỏi kinh ngạc: “Sớm thế cơ à?”

Lôi Dật Thành cười: “Bố, đây đúng là Trình Trình nhà ta sao? Liệu có phải kẻ khác mạo danh không nhỉ?”

- Con gái nhà ta cực hiếm khi vào bếp, chắc là không phải rồi! – Lôi Khải ném thử một quả trứng ốp lết, mỉm cười nói: “Chỉ có điều mùi vị đồ ăn cũng khá giống!”

Lôi Khải đi tắm, Lôi Dật Thành băn khoăn: “Sao bố biết mùi vị đồ ăn do em nấu nhỉ? Nếu anh nhớ không nhầm thì em chưa vào bếp bao giờ, không tính làm đồ ăn cho Phong Ấn nhé!”

- Em không làm cho anh ăn không có nghĩa là không làm cho bố ăn bao giờ! – Lôi Vận Trình đơm một bát cháo cho Lôi Dật Thành: “Hôm nay mấy giờ anh tan sở?”

- Hôm nay không có việc gì, không muộn lắm đâu, có chuyện gì thế?

Lôi Vận Trình đảo mắt một vòng, vừa nói vừa chú ý sắc mặt của anh: “Yến Kì cũng về rồi, cô ấy nói cô ấy nhớ anh lắm, tối nay cùng đi chơi nhé, còn có cả Đỗ Nghiên Thanh, bạn học cùng trường với em nữa, gái đẹp đấy nhé!”

- Yến Kì á, năm ngoái có thực tập một thời gian ở đội truy bắt tội phạm buôn ma túy, anh có hướng dẫn cho cô ấy, cũng không tồi, khá thông minh, nhanh nhẹn!

- Thế thì anh là sự phụ của cô ấy rồi, thế thì càng nên đi!

Lôi Dật Thành trầm ngâm hồi lâu rồi gật đầu: “Ừm, tối nay hết giờ làm anh sẽ đi đón Tử Du trước, dẫn theo cô ấy cùng đi có tiện không?”

Mặc dù Lôi Dật Thành và Tử Du vẫn chưa cưới nhưng nhà họ Lôi đã sớm coi cô là người một nhà, đương nhiên Lôi Vận Trình cũng chẳng bận tâm làm gì, Lôi Dật Thành hỏi câu này rõ ràng là muốn ám chỉ Yến Kì.

Lôi Vận Trình truyền đạt ý của anh lại cho Yến Kì nhưng không phát hiện ra sự bất thường nào trong ánh mắt của cô.

- Được mà, tối nay tớ mời! – Yến Kì ngậm ống hút, hút một hơi rồi nghĩ: “Hay là gọi cả Phong Ấn cùng đến đi, tớ vẫn chưa được gặp anh ấy đấy!”

Lôi Vận Trình chống cằm, khuôn mặt đang vui vẻ bỗng sầm sì: “Ừ!”

Về sau Lôi Dật Thành quả nhiên dẫn bạn gái đi cùng. Phong Ấn cho đến tận lúc mọi người gần giải tán mà cũng chưa thấy xuất hiện. Hôm nay Lôi Vận Trình uống một chút bia, chỉ có Lôi Dật Thành và Yến Kì là biết cô không hề vui như cách cô thể hiện ra bên ngoài.

Cuộc vui buổi tối đương nhiên do Lôi Dật Thành trả tiền, sao anh có thể để cho Yến Kì trả tiền cơ chứ. Sau khi Đỗ Nghiên Thanh và Yến Kì đi về, Lôi Vận Trình ngồi ở ghế sau dài bên đường, cuộn tròn chơi điện tử.

Mặt đất đã phủ tuyết dày, Tử Du sợ lạnh nên đã chui vào xe ngồi cho ấm. Lôi Dật Thành ngồi xuống bên cạnh Lôi Vận Trình, tắt luôn trò chơi của cô, hỏi: “Em ở đây đợi cậu ta hay là về nhà với anh?”

- Anh với chị Tử Du đi trước đi, em đợi đến mười hai giờ rồi tự bắt xe về! – Lôi Vận Trình cướp lại điện thoại tiếp tục chơi: “Anh à, Phong Ấn và Hạ Viêm Lương rốt cuộc là thế nào?”

Lôi Dật Thành mím chặt môi không nói gì, cởi áo khoác ngoài ra khoác lên người cô: “Mối quan hệ của họ có ngăn cản việc em tiếp tục yêu cậu ta không?”

Lôi Vận Trình không nói gì, Lôi Dật Thành khẽ thở dài: “Những gì cần nói với em, anh đã nói hết từ mấy năm trước rồi, Phong Ấn có thể là anh trai của em, nhưng chưa chắc đã là một người đàn ông tốt, sự cố chấp của cậu ta với Hạ Viêm Lương mặc dù không bằng của em dành cho cậu ta, nhưng cũng là một nút thắt trong lòng Phong Ấn. Em đúng là cứng đầu, anh không bảo nổi em, sau này có phải khóc thì đừng có tìm anh đấy!”

Lôi Dật Thành ném lại câu đó rồi bỏ đi, Lôi Vận Trình tay cầm điện thoại, ngồi ngây ra. Trong đầu toàn là tên của một người: Hạ Viêm Lương, cái tên này khiến cô vừa ghét vừa thấy lạnh lòng.

Thời gian cả tối nay của Phong Ấn đã bị Hạ Viêm Lương và Lãnh Lãnh độc chiếm, chỉ có bản thân anh biết là mình muốn nhân cơ hội này để né tránh Lôi Vận Trình. Nhưng suốt cả tối, trái tim và khối óc của anh đều hướng về cô. Nửa đêm lái xe về nhà, trên đường về, cuối cùng không kiềm chế được, anh liền lái xe qua đó xem sao, gần như đúng như anh đã dự liệu, cô ngồi bưng bình ấy đang ngồi dưới trời đầy tuyết, mắt nhìn ra xa xăm, ngồi yên như một pho tượng..

- Chẳng phải anh đã nói chưa chắc anh đã đến được hay sao? Sao em cố chấp thế, cứ một mực phải chờ cho bằng được anh đến em mới cam lòng à? – Phong Ấn ôm Lôi Vận Trình đã tê cứng cả chân tay vào trong xe, bật điều hòa sang chế độ ấm nhất, cởi áo khoác ngoài của mình quàng lên người cô rồi ôm cô vào lòng, đôi bàn tay liên tục xoa xoa bàn tay nhỏ đang tê cứng của cô.

Anh có hơi bức bối, không rõ là tức cô hay tức chính bản thân mình: “Anh tưởng rằng qua ba năm rồi em sẽ trưởng thành hơn chứ, sao vẫn không biết tự bảo vệ mình thế hả?”

Lôi Vận Trình thu người trong lòng anh, run lên cầm cập, nhắm chặt mắt lại cảm nhận cái khoảnh khắc hiếm có ấy.

Cô càng không nói gì Phong Ấn càng thấy bức: “Lôi Vận Trình, anh thật muốn đánh cho em một trận, cho em tỉnh ra! Không có thì mỗ óc em ra xem bên trong có cái gì!”

Cô dụi dụi đầu vào cổ anh, nhẹ nhàng và yếu ớt đáp đúng một từ: “Anh!”

Phong Ấn đau khổ nhắm mắt lại, tâm lý tự trách và xót xa đang nhấn chìm anh.

Nơi này cách nhà Phong Ấn không xa lắm, nhưng thời tiết khắc nghiệt khiến cho anh phải mất gấp đôi thời gian mới về đến nhà. Lôi Vận Trình toàn thân run lên cầm cập, đôi môi thâm tím lại. Phong Ấn lấy áo khoác quần chặt người cô lại rồi ôm cô từ trên xe vào trong phòng mình. Vào đến nhà, anh đi thẳng vào bồn tắm xả nước tắm cho cô rồi quay lại cởi áo của cô ra.

- Em ngâm nước ấm trước đi, anh đi nấu cái gì cho em ăn!

Lôi Vận Trình thu người nép chặt vào lòng anh, cứ ôm siết lấy anh không chịu buông ra, người run lên cầm cập, tội nghiệp như một con thú nhỏ. Phong Ấn cởi đến lớp áo cuối cùng của cô thì đột nhiên dừng lại, lúc này anh mới ý thức được anh đang cởi áo cho ai.

Cái cúc áo sau lưng tuột ra, Phong Ấn do dự rồi kéo cái chăn đắp lên người cô, xoa xoa đầu cô nói: “Đợi anh một lát nhé!”

Lôi Vận Trình lạnh cóng, lại uống bia nên đầu óc cứ mụ mị, mơ màng.

Phong Ấn đánh thức bố mẹ đang ngủ dậy, khó tránh khỏi bị bố anh lườm: “Có chuyện gì không thể để đến mai hẵng nói sao?”

Phong Ấn đành phải kể lại sự tình cho bố mẹ nghe, chỉ thấy khuôn mặt Phong Hạo vốn sầm sì bỗng dịu đi đôi chút: “Con nói con nhóc nhà họ Lôi đang ở trong phòng con bây giờ á?”

Phong Ấn ái ngại gật đầu: “Người ta là con gái, con không tiện lắm, nhờ mẹ giúp một tay!”

Phong Hạo xoa xoa cằm, trong mắt như lóe lên tia sáng gì đó rất khó phát giác: “Mẹ con ngủ rồi, đừng làm phiền mẹ!”

Phong Hạo nói xong liền định đóng cửa lại, nhưng Phong Ấn đã chắn ngang.

- Thấy Trình Trình phải làm sao?

Phong Hạo khẽ nhếch môi: “Nên làm sao thì làm con là người gì mà còn không biết thế? Lại còn giả bộ hiền lành!”

Phong Hạo vui vẻ leo lên giường, ôm vợ vào lòng. Lâm Thất Thất mơ màng hỏi: “Thằng Ấn làm sao thế?”

- Không sao hết, nó dẫn con bé Trình Trình về đây rồi!

... chỉ ba giây sau, cơn ngái ngủ của Lâm Thất Thất đã bay mất quá nửa, bà ngồi bật dậy: “Trình Trình á? Phong Ấn định làm gì hả?”

Phong Hạo kéo vợ nằm lại, tay nghịch lọn tóc của vợ, cười nói: “Chúng nó đâu còn là trẻ con nữa, muốn làm gì ai chẳng biết!”

- Anh thoáng gớm nhỉ! – Lâm Thất Thất ngẫm nghĩ hồi lâu, vẫn thấy không ổn, liền ngồi dậy định đi nhưng Phong Hạo đã ngăn lại.

- Đi ngủ thôi, đừng quan tâm đến bọn chúng!

- Em lo là lo nó làm bậy với Trình Trình rồi Lôi Khải sẽ nổi điên lên đấy! – Lôi Vận Trình là công chúa nhà họ Lôi, là viên ngọc quý Lôi Khải nâng niu trong lòng bàn tay.

- Em thật là gốc ghếch trong chuyện tình cảm, Trình Trình theo đuổi Phong Ấn nhà ta đến tận trường không quân rồi, còn sợ nó làm bậy ư?

Lâm Thất Thất tròn mắt: “Trình Trình thích Phong Ấn ư?”

Phong Hạo chỉ cười không đáp, vỗ lưng vợ bảo: “Ngủ thôi!”

Bà thăm thở dài, không khỏi cảm thấy Phong Hạo và Lôi Khải là khắc tinh của nhau: “Em cảm thấy anh có vẻ vui lắm? Anh đang đắc chí cái gì chứ?”

Phong Hạo nhếch môi, giọng điệu rất bình thản: “Em nhầm rồi, anh đâu có đắc chí, ngủ thôi, anh buồn ngủ rồi!”

Phong Ấn trở lại phòng, Lôi Vận Trình vẫn đang co ro. Anh cắn chặt môi, luồn tay vào trong lớp chăn cởi lớp áo cuối cùng bó sát vào người cô rồi dùng khăn tắm ôm cô vào trong bồn tắm.

Trong phòng tắm nghi ngút khói, Phong Ấn mặt vô cảm, ngồi bên bồn tắm tắm cho Lôi Vận Trình, mát xa bàn tay và bàn chân cho cô. Một lúc sau thấy sắc mặt của cô từ trắng bệch chuyển sang đỏ hồng, lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm. Lôi Vận Trình từ đầu đến cuối chỉ cúi gằm mặt không nói câu nào, đôi hàng mi cụp xuống nên không rõ cô đang nghĩ cái gì.

Anh xoa xoa mấy vết chai trên chân cô, ánh mắt ngày càng u ám. Những vết chai ấy từ đâu mà có, anh là người hiểu rõ hơn ai hết. Còn nhớ mấy năm trước, lúc ở trong bệnh viện, lần đầu tiên anh nhìn thấy những vết thương chi chít trên người cô, trái tim anh như tắc nghẽn. Anh không thể tự lừa gạt bản thân, tình cảm của anh dành cho cô đã có sự thay đổi.

Anh ngẩng ra nhìn bàn chân của cô. Lôi Vận Trình chậm rãi thu chân lại, vùi xuống đáy bồn tắm, chỉ hận bồn tắm không đủ sâu, nước lại chẳng có màu, không thể che đi những nơi xấu xí nhất trên người cô. Dù gì cô cũng là con gái, cũng để ý đến sự không hoàn mỹ của bản thân: “Để em tự làm!”

Giọng nói nhỏ nhỏ của cô đã đánh tức tâm hồn của Phong Ấn, anh gật đầu đứng dậy: “Anh đi nấu cho em ít nước gừng!”

Trong nhà bếp, những miếng gừng bị cuộn lên cùng với dòng nước sôi sục. Phong Ấn đứng dựa vào tường, mắt nhắm nghiền, lấy tay day day thái dương. Lôi Dật Thành gọi điện sang, anh chẳng buồn nhìn mà nghe máy luôn: “Trình Trình đang ở chỗ tôi!”

Lôi Dật Thành sợ đánh thức Tử Du nên đã chạy ra hành lang nghe điện: “Tôi biết, muộn thế này rồi mà nó chưa về, chắc chắn là ở chỗ cậu rồi!”

Phong Ấn tắt bếp đổ canh gừng vào bát: “Em gái cậu sắp làm tôi diên tiết lên đây, cậu xem tôi đã từng vào bếp vì ai chưa? Giờ đang phải nấu nước gừng giải cảm cho em cậu đây này!”

Lôi Dật Thành trầm ngâm giây lát rồi nói: “Trước khi nó thi đại học tôi từng hỏi cậu một lần, giờ tôi buộc phải hỏi cậu lần nữa, cậu có ý gì với nó không?”

Vừa dứt lời, từ đầu dây bên kia vang lên tiếng ồn ào, tiếng nước chảy, sau đó là sự im lặng...

Cái nồi đun nước rơi xuống nền nhà, tiếng nước chảy là tiếng nước lạnh xối vào bàn tay đang bị bỏng của Phong Ấn. Ánh mắt anh ngẩng ra trên bàn tay bị bỏng của mình.

Lôi Dật Thành khẽ cười trong sự im lặng của Phong Ấn: “Tôi chỉ có một đứa em gái, e là sẽ bị hủy hoại trong tay cậu rồi!”

Lôi Vận Trình mặc quần áo anh đã chuẩn bị ình rồi ngồi co ro trên ghế sofa. Phong Ấn bê bát nước gừng đến trước mặt cô, dùng thìa sứ bón từng thìa vào miệng cô, vừa bón vừa thổi: “Tranh thủ uống lúc còn nóng, không có cảm lạnh mất!”

Cô rất nghe lời, ngoan ngoãn uống hết từng thìa nước gừng anh bón, chẳng mấy chốc đã thấy người ấm lên, trên chóp mũi lấm tấm mồ hôi: “Cảm ơn...”

- Dạ không dám ạ! – Phong Ấn lạnh lùng hừ giọng, định ôm cô lên giường: “Tối nay ngủ ở đây đi, ngày mai tuyết ngừng rơi thì bảo Lôi Dật Thành đến đón em về. Anh còn có việc khác, không tiễn em được đâu!”

- Có phải anh đang tránh em không?

- Anh tránh em làm gì? – Phong Ấn đáp chắn cho cô: “Anh ở phòng khách bên cạnh, có gì cứ gọi anh. Anh tắt điện thoại, có chuyện gì ngày mai nói!”

Anh nói ra những câu này khiến cô có một ảo giác: thực ra anh vẫn quan tâm đến cô, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra là một Phong Ấn lạnh lùng và bất cần.

- Ngày mai chẳng biết anh sẽ biến thành một người như thế nào nữa! – Lôi Vận Trình kéo vạt áo của anh: “Tại sao em càng lúc càng không hiểu nổi anh thế nhỉ?”

Phong Ấn kéo tay cô nhét vào trong chăn: “Đừng nghĩ bậy bạ, mau ngủ đi!”

- Anh còn nhớ lời thỏa thuận của chúng ta trước đây chứ?

- Trí nhớ của anh rất tốt, không cần nhắc anh đâu!

Lôi Vận Trình bĩu môi: “Trí nhớ rất tốt ư? Thế tại sao anh từng quên em?”

- Em định nói chuyện hôm sinh nhật em tròn mười tám chứ gì? Sáu năm không gặp, em thay đổi nhiều thế, làm sao anh có thể nhận ra ngay chứ? Anh chưa bao giờ quên em cả!

Anh chưa bao giờ quên cô, chưa từng bao giờ... Lôi Vận Trình như phủ sương mù, bàn tay nhỏ bịt chặt miệng không muốn bật khóc. Lốp “sương mù” càng lúc càng dày đặc, cuối cùng hóa thành dòng nước trào ra nơi khóe mắt.

Phong Ấn đành phải ngồi lại với cô, đưa tay lên lau nước mắt cho cô, hết lần này đến lần khác, vừa lau khô được giọt này, giọt khác đã lăn ra, chồng lên giọt nước mắt cũ.

Lôi Vận Trình cố nén cơn khóc dề chặt tiếng khóc xuống, đến mức toàn thân như rung lên, hơn nữa càng lúc càng run mạnh, ánh mắt chưa hề rời anh lấy một giây, ánh mắt như thiêu như đốt, đến mức Phong

Ấn không thể chịu nổi. Trong đôi mắt ấy có rất nhiều điều mà Phong Ấn hiểu hoặc không hiểu, khiến anh hoang mang, khiến anh xót xa, khiến anh căm giận, cũng khiến anh bất lực.

Anh đưa tay lên bịt mắt cô lại, để mặc cho cô khóc không thành tiếng. Anh khẽ thở dài, vẻ mặt rất phức tạp: “Rốt cuộc anh có gì tốt, đáng để em phải thế này chứ?”

- Anh từng nói... Lấy vợ sẽ lấy... người vừa ngoan ngoãn vừa thú vị như Răng Thép... – Lôi Vận Trình ghen ngào nói một câu hoàn chỉnh.

Phong Ấn nhắm mắt lại, cái yết hầu lên lên xuống xuống, đó là chuyện của nhiều năm về trước rồi: “Đồ ngốc, lúc đó anh mới mấy tuổi, mười ba tuổi thôi! Hay là mười bốn? Chuyện đùa vui lúc ấy mà em cũng nghĩ là thật à?”

- Thế về sau... trước ngày anh vào trường không quân, điều ước sinh nhật... sau này anh lớn... anh sẽ quay về lấy em, bảo em để dành nết hờn đầu và toàn bộ con người em cho anh... anh chưa từng quên em, sao lại quên những điều anh đã nói với em?

Phong Ấn ngửa bàn tay ra rồi lại nắm lại: “Trình Trình, em thông minh như vậy, sao trong chuyện này lại ngốc nghếch thế, tất cả chỉ là trò đùa nhất thời thôi, anh mang em ra để đùa cho vui, lúc còn nhỏ anh không biết là anh đùa bốn thì thôi, giờ lớn rồi chẳng nhẽ còn không hiểu?”

Lôi Vận Trình có thể thông minh trong bất cứ chuyện gì, nhưng ở trước mặt anh, cô thà là một con ngốc.

- Cho dù trước đây chúng ta còn nhỏ, vậy ba năm trước thì sao... anh từng nói anh thích em... cái này cũng là giả sao?

- Cái này thì không, nhưng... – Phong Ấn nhìn thẳng vào đôi mắt mọng nước của cô: “chỉ là thích thôi, còn chưa phải là...”

Phong Ấn mấp máy môi, cuối cùng không nói được ra cái từ ấy. Cái từ ấy như một con dao hai lưỡi, là thứ vũ khí đẹp nhất nhưng cũng tàn khốc nhất trên đời, nó đã chém một nhát chí mạng lên người cô rồi.

Trái tim Lôi Vận Trình đã vỡ tan thành từng mảnh khi nghe anh nói “chỉ là thích”.

Con người càng lúc đau khổ lại càng muốn đi cho hết con đường đen tối, thậm chí là cố chấp. Khi Phong Ấn tắt đèn và rời khỏi phòng, anh nghe thấy tiếng cô vang lên từ trong bóng tối:

- Vẫn còn nửa năm!

Thỏa thuận giữa hai người, vẫn còn nửa năm nữa.

Bên ngoài cửa sổ, gió lạnh kèm theo tuyết gào thét suốt cả đêm. Phong Ấn nằm im lặng lắng nghe suốt cả đêm. Khi trời sáng, anh không khỏi tự cười nhạo bản thân, đây là lần thứ mấy vì cô mà anh mất ngủ rồi?

Bão tuyết phải đến trưa ngày hôm sau mới ngớt. Lôi Dật Thành đến nhà họ Phong đón cô, vừa đúng lúc Phong Ấn mới ngủ dậy. Lâm Thất Thất cứ nín họ ở lại cùng ăn cơm trưa nhưng Lôi Dật Thành đã khéo léo từ chối.

Phong Ấn kéo cao cổ áo của cô, tìm trong tủ quần áo của mình một cái khăn rồi quấn kín lên cổ cô, chỉ để lộ có hai con mắt. Nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô, Phong Ấn lắc đầu, dí trán cô: “Đừng có nói với anh em khóc suốt cả đêm ấy nhé, đúng là vô dụng!”

Lôi Vận Trình nghiêng đầu sang một bên, vẫy tay chào Lâm Thất Thất: “Di Lâm ơi, cháu về đây, hôm khác cháu sẽ qua thăm dì ạ!”, nói rồi liền kéo tay Lôi Dật Thành đi, chẳng buồn nhìn Phong Ấn lấy nửa cái.

Phong Ấn bị ngớ lơ liền ngại ngần đưa tay ra sau gáy, bấu môi lẩm bẩm: “Con nhóc này dám không thèm nhìn mình à!”

Lâm Thất Thất cố nhịn cười: “Mẹ thấy con rất thương Trình Trình đấy, sao lại chọc cho con bé khóc đến sưng cả mắt lên thế? Bắt nạt người ta quá đấy!”

- Ai bảo bố mẹ không để cho con một đứa em gái để con bắt nạt, đành phải bắt nạt người khác thôi!

Lâm Thất Thất khẽ nhếch môi cười, nụ cười có phần gượng gạo: “Mẹ rất thích Trình Trình, nhưng chưa bao giờ từng nghĩ các con sẽ ở bên nhau!”

- Bởi vì bố của Trình Trình là Lôi Khải chứ gì? – Phong Hạc chưa đi làm mà đang ở trong thư phòng tra cứu thông tin có liên quan đến công việc, Phong Ấn liếc lên lầu, xác định không có nguy hiểm gì mới dám nói đùa như vậy: “Nhưng bố con chắc có suy nghĩ khác với mẹ, ông ấy lại hi vọng con lấy Trình Trình!”

Cướp cô con gái cưng của Lôi Khải, có thể cướp được người nào thì hay người nấy. Phong Ấn biết thừa ý đồ của Phong Hạo, nhưng anh không dám nói cho Lâm Thất Thất nghe, chỉ sợ sẽ gây ra một cuộc chiến tranh không cần thiết, nếu vậy thì kẻ đen đủi đầu tiên chính là anh.

Hạ Viêm Lương gọi điện cho Phong Ấn không biết bao nhiêu lần nhưng chẳng có ai nghe máy, chỉ có tiếng tút tút lạnh lùng, vì vậy khi Lãnh Lãnh vui vẻ chạy vào thông báo với cô rằng Phong Ấn đến, cô thực sự không dám tin.

Đến lúc chuẩn bị bữa tối cô mới vờn vai đi ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy một lớn một bé đang nằm ngủ trên ghế sofa thì đứng ngây ra.

Phong Ấn nằm sấp ghế, một cánh tay thông xuống khỏi ghế, tay còn lại còn cầm hờ vào một chai bia không. Lãnh Lãnh nằm trên lưng anh cũng ngủ rất ngon lành, chảy cả nước dãi mà không biết.

Hạ Viêm Lương cầm cái máy camera mà Lãnh Lãnh đang cầm trên tay, nhẹ nhàng chụp lại khoảng khắc này. Lãnh Lãnh bám anh như bám bố, anh cũng không trút sự căm hận cô lên người con bé, mặc dù anh biết con bé là con của cô và Lê Duệ. Ngay từ trước đây cô cũng đã biết, cho dù anh đối xử với phụ nữ thế nào, anh không bao giờ làm tổn hại đến một đứa bé vô tội.

Đây cũng là điều khiến anh mặc dù không thích Lãnh Lãnh nhưng vẫn đối xử với con bé không tồi.

Hạ Viêm Lương ôm con gái vào trong phòng, đặt xuống giường rồi dìu Phong Ấn về phòng. Anh uống rất nhiều, toàn thân nóng nực mùi rượu. Cảm giác thấy có người đang cởi quần áo anh, anh mới miễn cưỡng mở mắt ra.

- Rất ít khi thấy anh say đến mức này! – cô vất vả cởi áo sơ mi, rồi lại cởi thắt lưng cho anh: “Không bao giờ chịu cùng em ra ngoài, sao, không muốn để người khác biết mối quan hệ của chúng ta chứ gì?”

Mắt Phong Ấn nhắm hờ, quờ tay chặn tay cô lại, hỏi bằng giọng khàn đục: “Quan hệ? Chúng ta có quan hệ gì?”

Hạ Viêm Lương dựa vào cơ thể đã bán khỏa thân của anh. Những ngón tay khẽ chạm vào mặt anh: “Chẳng nhẽ chúng ta không phải là gương vỡ lại lành sao?”

Phong Ấn đề cô xuống, bàn tay to lớn vuốt ve cái cằm nhọn của cô, lạnh lùng nhếch môi: “Gương vỡ lại lành ư? Hình như anh khiến cho em ảo tưởng thì phải? Em nhầm rồi Hạ Viêm Lương ạ! Ngay từ đầu anh đã nói với em chúng ta chẳng qua chỉ là bạn bè, tự thỏa mãn nhu cầu của bản thân mà thôi!”

Phong Ấn thô bạo xé tan cái áo trên người cô, chẳng cho cô có cơ hội nói gì thêm. Phong Ấn hung hãn cắn mút bờ vai trắng ngần của cô. Có thể là vì uống quá nhiều rượu, trong đầu của anh toàn là hình ảnh một khuôn mặt khác, một thân hình khác, đặc biệt là cái dáng vẻ lúc cô ấy khóc, không biết tại sao lại khiến cho anh cảm thấy đau đớn.

- Đau quá, Phong Ấn! Nhẹ thôi! Anh làm em đau! – Phong Ấn thô bạo đến mức Hạ Viêm Lương phải nhíu mày la lên.

- Trình Trình... – Phong Ấn cắn vào da thịt cô, miệng lẩm bẩm như người ngủ mê. Anh cũng đau, nhưng không hiểu nỗi đau này đến từ đâu, càng không biết vì cái gì mà đau?

Khi cái tên ấy lại được buột ra từ miệng của Phong Ấn, Hạ Viêm Lương mới dám chắc chắn rằng mình không nghe nhầm. Cô cố sức đẩy anh ra, nhưng Phong Ấn vẫn cứ quần chặt lấy cô.

Hạ Viêm Lương chộp lấy cổ nước trên đầu giường, tạt thẳng vào mặt Phong Ấn rồi vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay anh, khép chặt hai bên tà áo, trừng mắt nhìn anh: “Anh say quá rồi! Anh nhớ cô gái đó như vậy

sao còn tìm đến em? Xin lỗi nhé, hôm nay tâm trạng bạn anh không tốt, không muốn vui vẻ với anh, mời anh về cho!”

Phong Ấn mặt ửng nhợt ngồi ngây ra, hồi lâu sau mới ý thức được mình đang làm gì, mệt mỏi chống tay lên trán. Chắc hẳn anh đã uống quá nhiều nên mới mụ mị như thế, chất men đã khiến cho ý thức của anh trở nên hỗn loạn. Nhưng anh không thể lừa gạt được cảm giác của bản thân, thứ cảm giác ấy rõ ràng như đang “phá đất” để đâm lên.

Nhưng chỉ vài giây sau, anh đã tàn nhẫn phủ định nó, cố gắng bỏ qua thứ cảm giác ấy, ép mình phải vứt bỏ suy nghĩ về Lôi Vận Trình. Chỉ cần anh vẫn tỉnh táo, anh nhất định sẽ kiểm chế được thứ tình cảm lạ lùng kia.

Những ngày tháng không có Lôi Vận Trình đến làm phiền, cuộc sống của Phong Ấn như thiếu thốn đi thứ gì đó. Phong Ấn ghét cái cảm giác này, ngày nào cũng nghĩ cách khiến cho bản thân bận rộn hơn. Gặp lại Lôi Vận Trình lại là một sự tình cờ.

Hôm ấy anh cùng mấy anh em từ trong biệt thự đi ra, tình cờ nhìn thấy một cô gái ở bên kia đường đang bị quàng vai bá cổ, đó không phải là Lôi Vận Trình thì là ai?

- Lên xe đi Phong Ấn! Có định đi không đấy? – đám anh em giục giã, Phong Ấn ậm ừ đáp lời, liếc nhìn một cái rồi ngồi vào trong xe, khởi động xe. Mấy chiếc xe lần lượt lao đi, Phong Ấn rớt lại sau cùng, trong lòng cực kì khó chịu. Đột nhiên, anh bẻ vô lăng, đập vào cần ga...

Lôi Vận Trình và Đỗ Nghiên Thanh đã hẹn nhau sẽ đi dạo phố, hai cô gái bình thường rất ít khi có cơ hội gặp mặt nhưng tình bạn càng lúc càng thân thiết. Đỗ Nghiên Thanh không thay đổi nhiều, vẫn hay cười, hóm hỉnh, mạnh bạo. Nhưng khi nhắc đến cái tên Phương Mặc Dương, trong mắt cô ít nhiều ánh lên sự u uất, sau đó mỉm cười về bất lực: “Tuổi tác và cái gan lại tỉ lệ nghịch với nhau!”

Lôi Vận Trình không hiểu lắm. Đỗ Nghiên Thanh chọc ống hút vào cốc trà sữa, chậm rãi giải thích: “Trước đây tớ không tin câu này, nhưng ở bên cạnh anh ấy tớ đã được kiểm chứng. Anh ấy dùng tuổi tác để từ chối tớ, cậu thấy có buồn cười không?”

Lôi Vận Trình rất hiểu cảm nhận của cô: “Phong Ấn cũng từng nói với tớ những lời như thế, đấy chỉ là cái cơ của bọn họ thôi, có ngốc mới đi tin vào những lời ấy!”

- Vì vậy, với sức tấn công của đại mỹ nhân này, không thể nào không vào được trái tim gã Phương Mặc Dương ấy!

Lôi Vận Trình giờ nắm đầm ra, nheo mắt làm bộ mặt nguy hiểm: “Cho dù trái tim anh ta có làm bằng băng đá, tớ cũng có đủ tự tin làm cho nó tan ra.”

Đỗ Nghiên Thanh không hòa theo mà thở dài: “Chúng ta cứ như đánh trận trường kì ấy, phải đợi bao nhiêu lâu mới có thể có được thứ chúng ta muốn đấy?”

Lôi Vận Trình khoác vai Đỗ Nghiên Thanh: “Có thể đến khi không thể yêu được nữa, tự nhiên sẽ không còn sức kiên cường nữa, mà cũng chẳng còn cách nào để kiên trì ấy chứ!”

Nếu như đợi đến ngày đó mà vẫn chưa giành được chút tình yêu nào của Phong Ấn, những năm tháng thanh xuân và nước mắt đau khổ của cô trước đây phải lấy cái gì để bù đắp?

Đỗ Nghiên Thanh lấy một tấm vé xe từ trong túi ra hươu hươu trước mặt Lôi Vận Trình, địa điểm đến trên tấm vé là một thành phố cách đây không gần lắm: “Cậu muốn đến thành phố B à?”

Đỗ Nghiên Thanh gật đầu: “Quê Phương Mặc Dương đấy!”

Lôi Vận Trình nhìn kĩ ngày khởi hành trên đó, ngạc nhiên bịt miệng nói: “Không phải cậu định đến ăn tết ở nhà anh ấy đấy chứ? Anh ấy có biết không?”

Đỗ Nghiên Thanh nhướn mày tình nghịch: “Anh ấy mà biết chắc hẳn sẽ không cho tớ đến, tớ đến rồi có khi anh ấy còn đuổi tớ đi không chừng!”

Lôi Vận Trình tỏ vẻ ngưỡng mộ: “Hay thật, thế là được gặp bố mẹ anh ấy rồi, cậu vượt ngàn dặm xa xôi đến để gặp mặt anh ấy, đội trưởng nhất định sẽ rất cảm động, không biết chừng sẽ chạy ào đến ôm chầm lấy cậu, đầu hàng trước mặt cậu ấy chứ!”

Đỗ Nghiên Thanh cất tấm vé đi, vừa đứng lúc có tin nhắn đến, cô đọc tin nhắn rồi cười vẻ bí hiểm: “Nếu làm như vậy có thể khiến người ta cảm động, Lôi Vận Trình, cậu chuẩn bị sà vào lòng ai đó đi nhé!”

Cô nói xong liền đứng dậy nhìn ra sau lưng cô rồi hào hứng vẫy tay. Lôi Vận Trình cắn chặt ống hút, ngoảnh đầu nhìn lại, khuôn mặt một người đàn ông phản chiếu vào trong mắt cô, khiến cô ngồi ngây ra.

Cái gã ương bướng, khó bảo trong kí ức đó, chính là anh chàng lớp phó bị cô quật qua vai đó, trên mặt vẫn là nụ cười xấu xa ấy, mang theo cả hơi lạnh của mùa đông xuất hiện trước mặt cô.

Lịch Vũ chống một tay xuống mặt bàn, cổ ý cúi xuống ghé sát vào cô, rút cái ống hút trên miệng cô ra, ánh mắt lấp lánh như những vì sao: “Nhìn ánh mắt của cậu thì có lẽ vẫn chưa quên tôi là ai đâu nhỉ?”

- Lịch Vũ? – Lôi Vận Trình ngạc nhiên tròn mắt, lẩm bẩm nói ra tên cậu ta.

Lịch Vũ hài lòng gật đầu: “Rất tốt!”

Đỗ Nghiên Thanh ngồi bên cạnh ra sức ho khan, xách túi lên định rút lui: “Tớ còn có việc bận phải đi trước, hai người cứ nói chuyện đi nhé, à phải rồi Lịch Vũ, Trình Trình vẫn chưa ăn cơm đâu!”

Đỗ Nghiên Thanh chuồn thẳng một mạch. Lịch Vũ ngồi xuống chỗ Đỗ Nghiên Thanh vừa ngồi, tay gõ gõ bàn, mắt nhìn Lôi Vận Trình từ đầu đến chân: “Đã bao lâu rồi tôi chưa gặp cậu nhỉ?”

Lôi Vận Trình trầm ngâm giây lát rồi nói: “Hơn một năm rồi!”

- Một năm mười tháng tám ngày, tức là sáu trăm bảy mươi ba ngày! – Lịch Vũ nhướn mày, nói ra con số cụ thể.

Ban này, lúc mới nhìn thấy Lịch Vũ, Lôi Vận Trình có một cảm giác, Lịch Vũ với cô vốn chỉ đơn giản là bạn học cùng, là chiến hữu của nhau, nhưng khoảng khắc này dường như có thứ gì đó đang thay đổi, từ nụ cười đến ánh mắt của cậu ta, cô dường như nhận ra thứ gì đó trước đây chưa từng thấy, có phải có thứ gì đó cô đã sơ ý bỏ qua không?

- Sao cậu đột nhiên đến thành phố T này thế? Đến thăm bạn gái à? – Lôi Vận Trình hỏi, cố né tránh cái đề tài khiến cô khó chịu.

Lịch Vũ chỉ cười không đáp, nhìn đồng hồ rồi bảo: “Gọi đồ ăn trước đi!”

Lôi Vận Trình hào phóng gật đầu, gọi bồi bàn đến: “Để tôi mời cậu!”

Hai người ngồi ăn rất lâu, vừa ăn vừa nói chuyện, nói chuyện về việc học tập và cuộc sống của đôi bên, gặp được những chuyện gì thú vị trong ngành... Lịch Vũ uống một ít bia, cậu ta rót đầy cốc của cô nhưng không giục cô uống. Ngồi ăn được một lúc Lôi Vận Trình mới phát hiện một chi tiết nhỏ: “Đừng có bảo với tôi là cậu không hút thuốc nữa rồi nhé!”

- Chính xác, tôi cai lâu rồi!!

- Chỉ có quỷ mới tin!

Lịch Vũ uống một ngụm bia, chậm rãi nói: “Cậu còn nhớ lần cậu bị ngã từ trên thang quay xuống không? Lần ấy tôi hút thuốc bị Phương Mặc Dương bắt gặp!”

- Sao tôi không biết nhỉ? – Lôi Vận Trình nghi hoặc hỏi: “Đội trưởng chưa từng nhắc đến!”

- Anh ta nói đó là lần thứ ba anh ta phát hiện tôi hút thuốc. Lần ấy tôi còn tưởng anh ta sẽ bắt tôi rời khỏi trường vì lí do đó, nhưng anh ta chỉ hỏi tôi một vài câu hỏi thôi!

- Câu hỏi gì?

Lịch Vũ đặt cái cốc xuống, nhìn cô nói: “Thứ nhất, có phải tôi thích một cô gái trong lớp không?”

Động tác nhai của Lôi Vận Trình hơi khựng lại. Lịch Vũ tiếp tục: “Hai, hỏi tôi có muốn rời khỏi học viện hàng không này không? Thứ ba, cho dù là vì cô ấy, có thể bỏ thói quen hút thuốc bao năm nay được hay không? Nếu được anh ta có thể cân nhắc cho tôi một cơ hội ở lại.”

Lôi Vận Trình nhướn miệng cười: “Làm gì có chuyện bắt cậu rời khỏi trường chỉ vì chuyện hút thuốc chứ? Đội trưởng cách chức lớp phó của cậu trước lớp là vì chuyện này ư?”

Thực ra họ đều biết nguyên nhân thật sự không phải ở việc hút thuốc mà là ở ý chí cá nhân, không chỉ phi công, bất cứ một quân nhân nào cũng cần có điều này. Lịch Vũ có tiềm năng tốt, nhưng vấn đề cá nhân tương đối nhiều, đây là nhược điểm, Phương Mặc Dương đã nắm được ảnh hưởng của Lôi Vận Trình đến Lịch Vũ nên mới dùng cách này để khiến cậu ta phải cai thuốc lá.

Lịch Vũ vẫn nhớ mãi mấy câu nói của Phương Mặc Dương với anh ngày hôm ấy ở trong bệnh viện.

- Cậu thích Lôi Vận Trình phải không? Cậu cảm thấy một cô gái kiên cường và mạnh mẽ sẽ thích một học viên cá biệt như cậu ư? Thành tích của cậu có thể hơn cô ấy bao nhiêu? Một giấy còn chưa được! – Phương Mặc Dương không nghiêm khắc như mọi ngày, đó là sự khinh bỉ toát ra từ nội tâm: “Tôi nói thật cho cậu biết, trong lòng cô ấy đã có mục tiêu, chỉ có đạt đến trình độ như người đàn ông mục tiêu của cô ấy, cô ấy mới có thể thích cậu. Hướng Bắc Ninh không đạt được, cậu nghĩ mình có thể không? Ngay cả chuyện nghiện thuốc cậu cũng không kiểm soát được bản thân thì làm sao mà khiến ột cô gái thích mình được? Lịch Vũ, là một phi công, cậu phải điều khiển tính mạng của một chiếc máy bay không hề có tính mạng, nhưng là một người đàn ông, cậu nên điều khiển được bản thân mình, bao gồm cả trái tim cậu!”

Đó có lẽ là cú sốc lớn nhất trong đời Lịch Vũ suốt mười chín năm trời, anh cảm thấy con người Phương Mặc Dương rất khó nắm bắt, lần đầu tiên có người chỉ dùng vài câu nói đã khiến cho cậu ta cảm thấy bất lực không thể làm gì.

- Ngày cậu ra viện, nguyên vẹn trở về, điều thuốc cậu giật khỏi tay tôi vút đi là điều thuốc cuối cùng! – Lịch Vũ ngáp ngừng: “Lúc ấy tôi đã hút thuốc được bảy năm rồi, nói không phải nghiện là giả, nhưng tôi vẫn cai!”

- Thế thì phải chúc mừng cậu! – Lôi Vận Trình giơ cốc lên chạm vào cốc của Lịch Vũ.

- Chuyện hút thuốc, cả chuyện lần này tôi đến đây đều là vì một người! – Lịch Vũ ngửa cổ nốc sạch cốc bia, ánh mắt càng thêm bóng cháy: “Hơn nữa kể từ sau lần ấy, tôi chưa từng động đến một giọt rượu bia nào, bởi vì tôi sẽ nhớ đến một cô gái đã từng vì tôi mà chịu biết bao nhiêu sự giày vò không đáng có.”

- Tôi từng nói với cậu đó chẳng qua là vì đội trưởng muốn hành hạ tôi thôi, chứ không phải tôi chủ động thừa nhận gánh vác thay cho cậu! – Lôi Vận Trình lên tiếng phản bác, lời vừa ra đến miệng đã nghẹn lại.

Lịch Vũ chăm chú nhìn cô, ánh mắt lấp lánh.

Lôi Vận Trình lấy tư cách là “chủ nhà” ra để đòi thanh toán, Lịch Vũ không cần cô. Lúc ra khỏi nhà hàng, màn đêm đã buông xuống, Lôi Vận Trình đi trước mặt anh, bước chân vội vã. Tâm ý mà Lịch Vũ dành cho cô đã thể hiện rõ ràng, vốn đã có một Lục Tự, giờ lại thêm một Lịch Vũ. Gần hai năm, về ấu trĩ và xốc nổi của một chàng trai mới lớn ở Lịch Vũ đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự điềm đạm và trưởng thành.

Ở thành phố T này, ngoài Đỗ Xuân Nghiên và Lôi Vận Trình ra, Lịch Vũ không còn người bạn nào khác. Lôi Vận Trình cúi đầu trầm ngâm tối nay nên sắp xếp cho Lịch Vũ như thế nào, hoàn toàn chẳng để ý đến đèn đỏ, chỉ cảm thấy có một cánh tay rắn chắc đột nhiên kéo giật cô lại phía sau. Cô ngã vào một vòng tay ấm áp: “Cẩn thận một chút!”

Mấy chiếc xe liên phóng vèo qua người cô, Lôi Vận Trình lúc này mới thở phào.

Đôi Tay Lịch Vũ đang ôm lấy cô trong lòng, Lịch Vũ khẽ cúi xuống, hôn lên mái tóc cô. Toàn thân Lôi Vận Trình như cứng đờ ra, vội vàng kéo tay Lịch Vũ ra nhưng lại bị cậu ta kéo lại, vòng tay ôm qua eo cô. Cô không khỏi giật mình, người đàn ông hiện nay không còn là cậu bạn học cùng dễ dàng bị cô quật ngã như ngày nào.

- Lịch Vũ, bỏ tay ra! – Lôi Vận Trình trầm giọng cảnh cáo.

Lịch Vũ không lên tiếng mà chỉ càng siết chặt vòng tay: “Lại hung dữ và lạnh lùng, nếu tôi không chịu buông tay ra, cậu có đòi đổi sang nơi khác để dạy cho tôi một bài học không?”

- Tôi...

- Đèn xanh rồi! – Lịch Vũ đột nhiên bỏ tay ra, đi vòng qua người cô, như chưa từng có chuyện gì xảy ra: “Ban này lúc tôi qua đây, tôi nhớ có một cái khách sạn ở phía trước!”

Hai người không hề biết rằng cảnh tượng ban này đã bị Phong Ấn nhìn thấy hết.

Lúc Phong Ấn đánh xe quay lại, đương nhiên không còn nhìn thấy Lôi Vận Trình đâu, anh vòng vèo qua chỗ ban này nhìn thấy họ mấy lần, bị đám anh em hối hả thúc giục nên đành phải quay lại.

- Tìm gì thế Phong Ấn, cứ như người mất hồn vậy!

Phong Ấn chỉ cười không nói, sau đó lái xe rời đi.

Lúc đèn đỏ, Phong Ấn đón lấy điều thuốc người khác đưa cho, hít một vài hơi rồi gảy gảy tàn thuốc ra ngoài cửa sổ theo thói quen, bất chợt nhìn thấy hai cái bóng quen thuộc đang đi vào trong khách sạn.

- Tôi đi giải quyết chút việc, sẽ qua đó ngay, các cậu đi trước đi nhé! – Phong Ấn ném lại một câu rồi đẩy cửa xe bước ra ngoài, những người ngồi trong xe đều ngáy ra nhìn nhau.

Lịch Vũ đang làm thủ tục nhận phòng. Lôi Vận Trình ngồi trên ghế sofa, lật giở một tờ tạp chí và chờ đợi. Phong Ấn vừa vào đến nơi đã nhìn thấy cảnh tượng này.

Lôi Vận Trình chẳng hề để tâm xem báo. Vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Phong Ấn đã ngáy ra vì kinh ngạc. Phong Ấn sa sầm mặt nhìn Lịch Vũ đang quay lưng lại với mình, không nói nửa lời liền kéo Lôi Vận Trình rời khỏi khách sạn.

Chân Phong Ấn rất dài nên bước rất nhanh. Lôi Vận Trình không thể nào theo kịp tốc độ của anh, mấy lần suýt chút nữa thì ngã: “Anh làm cái gì thế hả? Đi chậm một chút không được à?”

Phong Ấn không đếm xỉa đến cô, chỉ phăm phăm kéo cô đi qua các góc ngách. Anh nắm tay rất chặt, Lôi Vận Trình hất tay ra mấy lần mà không được, cô không khỏi bực mình: “Có chuyện gì thì cứ từ từ nói, sao anh lại lôi em đi xềnh xệch thế này?”

Cuối cùng thì Phong Ấn cũng chịu dừng bước, hỏi cô bằng giọng điệu như bố mẹ tra khảo con cái: “Trước tiên nói cho anh biết sao em lại vào khách sạn?”

- Đương nhiên là để thuê phòng rồi! – Lôi Vận Trình xoa xoa cánh tay đau nhức, trả lời như đúng rồi, cố ý nhìn anh bằng ánh mắt bất cần: “Không được sao?”

Phong Ấn lạnh lùng hừ giọng: “Có phải lần đó anh nói chuyện chọc tức em nên em mới tự dìm mình như thế không? Em thích học đòi buông thả chứ gì?”

- Liên quan gì đến anh? – Lôi Vận Trình ngẩng đầu sang một bên, vẻ mặt bất cần.

Phong Ấn nghiêng răng, cổ tình thì gan phải không? Được lắm!

- Sao em không chọn Lục Tự ấy, ít nhất còn biết rõ gốc gác của nó, nó lại thích em nữa! – Phong Ấn làm bộ tìm số của Lục Tự: “Nó cũng về đây rồi, anh giúp em liên lạc với nó, thằng đó rất thích làm nhiệm vụ an ủi phái đẹp đấy!”

Lôi Vận Trình hướng ánh mắt sắc như dao về phía Phong Ấn: “Được rồi, vừa hay em không có số của anh ta, cảm ơn anh trai ạ!”

- Không cần khách sáo đâu em gái! – Phong Ấn cười khẩy phối hợp rất ăn ý, còn đưa tay lên xoa xoa đầu cô. Lôi Vận Trình vênh mặt, hai tay khoanh trước ngực đầy vẻ khiêu khích. Anh vốn chỉ là tức giận nhất thời, thế mà cô còn lên mặt khiến cho anh không còn đường xuống nước, đành phải nhắm mắt gọi cho Lục Tự.

Phong Ấn thông báo tên quán bar rồi kết thúc cuộc gọi, nếu Lôi Vận Trình nhớ không nhầm thì đó là quán bar nơi lần đầu tiên họ hẹn hò, là nơi tụ tập của đám bạn bè của anh.

Phong Ấn vẫn một chiếc taxi, mở cửa sau ra rồi giơ tay lên mời: “Lên xe đi, Lục Tự sẽ đến ngay thôi!”

Lôi Vận Trình trừng mắt với anh rồi ngồi vào trong xe: “Thế thì tốt!”

Lịch Vũ nhanh chóng gọi lại, Lôi Vận Trình đành phải bịa đại một lí do để lấp liếm cho xong. Phong Ấn nghe thấy tên Lịch Vũ liền nhếch môi cười đều: “Là lớp phó của bọn em chứ gì? Ha, càng không bằng Lục Tự!”

- Em cũng nghĩ vậy đấy! – Lôi Vận Trình lạnh lùng đáp.

Đúng như Phong Ấn nói, lúc hai người đến quán bar, Lục Tự đã ở đấy rồi.

Vẫn là gian phòng Vip như trước đây, Phong Ấn có hơi do dự khi dẫn cô bước vào, đặc biệt là khi nhìn thấy ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của Lục Tự.

Lục Tự ôm Phong Ấn một cái kiêu chào hỏi xã giao nhưng lại nói chuyện với Lôi Vận Trình. Lôi Vận Trình mặc dù không thích Lục Tự nhưng đã đâm lao thì phải theo lao, đã làm bộ thì phải làm bộ cho chót, thế nên cô cũng mỉm cười lịch sự đáp lễ.

- Mày càng ngày càng trọng sắc khinh bạn đấy, trước đây tao gọi mấy lần mày mới chịu ra, vừa nghe có Trình Trình là nóng đít lao đến ngay à? – Phong Ấn chào mọi người rồi ngồi xuống, cố ý để Lôi Vận Trình ngồi giữa anh và Lục Tự.

Mọi người đều ồ lên, chắc họ đều đã ít nhiều biết chuyện Lục Tự có ý với Lôi Vận Trình. Lục Tự cũng rất coi mở, không hề phủ nhận mà thẳng thắn thừa nhận rằng đã thích cô ngay từ nụ hôn đầu tiên, về sau càng lúc càng thích hơn. Chủ nhân quán rượu Chu An Đạt cười nói nếu có một ngày Lục Tự tán được Lôi Vận Trình, Phong Ấn quả không hổ danh là ông mối của hai người.

Lục Tự quàng tay qua vai Lôi Vận Trình, kéo cô vào lòng: “Xem ra tất cả mọi người đều tác thành cho chúng ta rồi, em cảm thấy sao?”

Lôi Vận Trình hất tay anh ta ra, theo phản xạ, Lục Tự lại coi đó như chuyện bình thường: “Chúng ta quen nhau đã mấy năm rồi nhỉ? Thế mà anh chưa từng thấy có lúc nào em dịu dàng với anh, thực ra em rất thích những người đàn ông mãnh liệt như anh có đúng không?”

Lôi Vận Trình nhét cốc rượu vào tay anh ta: “Uống rượu cũng không bịt nổi cái miệng anh lại!”

- Rượu thì không thể, nhưng em thì có thể! – Lục Tự khê liếc mắt sang Phong Ấn, chắc chắn với âm lượng đó Phong Ấn có thể nghe thấy những gì anh ta nói, nhưng không thấy Phong Ấn có bất cứ phản ứng nào.

Cánh cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Lục Tự nhìn ra cửa, khoe môi khê nhếch lên. Chu An Đạt cười huýt sáo, đá chân Phong Ấn: “Này Phong Ấn, người đẹp của cậu kìa!”

Phong Ấn vừa nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Hạ Viêm Lương đã giật mình. Sao anh lại quên mất mọi người còn gọi cả Hạ Viêm Lương đến nhỉ?

Anh nhận thức được tình hình liền quay sang nhìn Lôi Vận Trình. Vẻ mặt Lôi Vận Trình rất bình thản, nhưng ánh mắt lại ánh lên sự phẫn nộ.

Chu An Đạt chủ động nhường chỗ cho Hạ Viêm Lương: “Viêm Lương, cũng Vip gói nhỉ, em là người đến sau cùng đấy!”

Hạ Viêm Lương hơi cúi người về biết lỗi, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Phong Ấn: “Xin lỗi nhé, em có việc đột xuất nên đến hơi muộn!”

Chu An Đạt ra hiệu bảo nhân viên phục vụ bên thêm vài cốc rượu đến: “Một câu xin lỗi đâu có được, phải phạt!”

- Anh Chu cố ý phải không, rõ ràng biết em không uống được rượu còn cố tình phạt em! – Hạ Viêm Lương tỏ vẻ khó xử, níu cánh tay Phong Ấn.

Nếu là trước đây, chắc chắn Phong Ấn đã chịu phạt thay cho cô. Nhưng hiện giờ, mặc cho Hạ Viêm Lương ra hiệu cùng với vẻ khiêu khích của Chu An Đạt, Phong Ấn vẫn ngồi yên, bàng quan như không nhìn thấy.

Chu An Đạt khê ho: “Những người có mặt ở đây nghe cho rõ đây, kể từ ngày hôm nay, không cho phép ai chịu phạt hộ thay ai nữa nhé!”

Chu An Đạt là người tinh ý, nhìn thấy Phong Ấn không có ý định giúp Hạ Viêm Lương, trong lòng không khỏi thở dài. Mặc cho người ngoài có đồn đại hai người gương vỡ lại lành như thế nào, cặp tình nhân từng được ngưỡng mộ trước đây đã đường ai nấy đi.

Hạ Viêm Lương nhìn ra ý của Phong Ấn, đành lấy cớ buộc tóc để rút tay lại, không thoái thác được đành nhắm mắt uống rượu phạt. Chu An Đạt vỗ tay đôm đốp, sau đó chuyển chủ đề sang đối tượng giải trí.

Phong Ấn từ đầu đến cuối không phát biểu ý kiến, chỉ đưa cho Hạ Viêm Lương cốc nước để xoa dịu cái dạ dày.

Hạ Viêm Lương ngẩng đầu lên nhìn anh mới phát hiện có cả Lôi Vận Trình ở đây, liền nở nụ cười: “Lôi tiểu thư cũng đến nữa à?”

Lôi Vận Trình vốn chẳng định đếm xỉa đến cô ta, nhưng ngay lập tức đổi ý, nhếch môi cười rồi ngồi sát lại gần Phong Ấn, ôm lấy cánh tay Phong Ấn về làm nũng: “Dạ, Phong Ấn cứ lôi em đến đây cho bằng được, em không đến anh ấy lại tức giận!”

Cô không hề biết về thân mật tự nhiên ấy có khiến Hạ Viêm Lương cảm thấy tức mắt không, nhưng ít nhất cô có thể thấy vẻ mặt cô ta như khựng lại giây lát. Phong Ấn liếc nhìn Lôi Vận Trình, mím chặt môi cố để không bật cười, con nhóc này đang ra oai với Hạ Viêm Lương sao?

Lục Tự uống một ngụm rượu, Lôi Vận Trình vẫn không coi anh ra gì: “Viêm Lương, biết có Phong Ấn đến mà vẫn đến muộn, có chuyện gì còn quan trọng hơn cả Phong Ấn chứ?”

Cả Lôi Vận Trình và Phong Ấn cùng lúc trừng mắt với Lục Tự nhưng Lục Tự giả bộ như không nhìn thấy, im lặng chờ đợi câu trả lời của Hạ Viêm Lương.

Hạ Viêm Lương bình thản nói: “Lục Tự, nghe bọn họ nói anh đang theo đuổi một cô gái nào đó mấy năm rồi mà chưa được, là ai thế, chẳng mấy khi mọi người có dịp tụ tập, sao không dẫn cô ấy đến chơi? Em đang muốn xem xem là cô gái nào mà có bản lĩnh trối buộc trái tim Lục công tử thế?”

Nụ cười trên mặt Lục Tự trở nên gượng gạo, Phong Ấn ngồi dựa lưng vào ghế, khuôn mặt chìm vào trong bóng tối, không khí xung quanh như có chút thay đổi.

Hạ Viêm Lương ngoảnh sang nhìn Phong Ấn: “Anh đã gặp người tình bé nhỏ của Lục Tự chưa? Thế nào? Hai người có xứng đôi không?”

Phong Ấn không lập tức trả lời, bởi vì Lôi Vận Trình đang siết chặt lấy tay anh.

Lục siết từ tay Lôi Vận Trình khá mạnh, Phong Ấn lặng lẽ nắm chặt bàn tay nhỏ của cô, hơi nghiêng người dập tắt điếu thuốc đang hút dở, hướng ánh nhìn về phía Hạ Viêm Lương, vẻ ngâm cảnh cáo.

- Em cố tình chọc vào nỗi lòng của Lục Tự à, biết rõ người ta theo đuổi mấy năm nay mà không được, thật chẳng tâm lý gì cả!

Phong Ấn nhanh chóng chuyển hướng chủ đề, Lục Tự ngồi bên cạnh khê cười: “Đúng là bạn tốt có khác, không bao giờ hỏi tình hình chiến trận của bạn!”

- Đó là bởi vì tao biết chắc chắn mày sẽ thảm bại, mà đã biết kết quả rồi thì cần gì phải hỏi nữa? – Phong Ấn nhếch mép cười.

Lôi Vận Trình đương nhiên không tham gia vào chủ đề này, chỉ âm thầm chuyển ánh nhìn sang xung quanh.

Tất cả thanh niên nam nữ có mặt ở đây đều rất ham vui, mấy cô gái cứ kéo Lôi Vận Trình cùng hát, đám đàn ông thì tùm năm tùm ba. Lôi Vận Trình đã lâu lắm rồi không vui chơi, hát hò, dù gì cũng đến đây rồi, vậy thì hãy vớt hết những chuyện không vui để chơi cho đã đời. Cuối cùng Lôi Vận Trình mệt mỏi thả mình xuống ghế, thở hồng hộc, Lục Tự đưa cho cô một cốc nước cam: “Sao trông em giống như một phạm nhân mới được phóng thích thể, chơi như chưa được chơi bao giờ vậy!”

Lôi Vận Trình tu ừng ực hết cốc nước cam, hùng hồn vun tay: “Đâu phải anh chưa ở cái trường ấy bao giờ, thường ngày có cái gì để mà chơi chứ, nói khó nghe một chút thì còn khổ hơn cả phạm nhân ấy, cuộc sống còn khô khan hơn cả trong tù!”, cô lau mồ hôi trên trán, nóng đến mức lại phải cởi cả áo khoác ngoài ra: “Lúc ấy các anh không thấy khó chịu sao?”

Lục Tự sợ cô bị lạnh liền khoác cái áo cô vừa cởi ra lên người cô: “Mới đầu cũng không quen, toàn nửa đêm trốn ra ngoài chơi!”

Lôi Vận Trình không phải không để ý đến hành động quan tâm của anh ta, cô ngại ngùng nhịu mày, vốc một nắm đồ ăn vặt: “To gan thật, bị tóm thì làm sao?”

Lục Tự gật đầu: “Đúng là từng bị Phương Mặc Dương tóm được thật, nhưng mà có Phong Ấn nên Phương Mặc Dương không nỡ làm gì bọn anh!”

- Phương Mặc Dương thích anh ấy thế sao?

- Yêu quý tài năng mà! – Lục Tự nhún vai, ánh mắt nhìn cô có phần dịu dàng. Lôi Vận Trình không biết rốt cuộc anh ta phải dùng bao nhiêu sức kiềm chế mới không ào đến ôm hôn cô. Lục Tự phải dùng biết bao nhiêu thời gian để khiến cho cô có thể hơi hơi tiếp nhận anh ta, thế nên Lục Tự không nỡ phá vỡ không khí hòa thuận hiếm có này.

Thực ra Lục Tự lúc không động chân động tay, cũng không ăn nói khó nghe với cô thì không đến nỗi tội tệ lắm, anh ta đúng là một người rất nghiêm túc, nghiêm túc nghe cô nói, nghiêm túc nhìn cô làm, khoảnh khắc này cũng như vậy, nghiêm túc chăm chú đến từng hành động, vẻ mặt của cô. Chỉ có điều Lôi Vận Trình vẫn không quen với việc bị anh ta nhìn, thế nên đành viện cớ đi ra khỏi phòng.

Lục Tự khẽ chạm vào vết môi trên cốc nước quả cô vừa uống, những ngón tay xoa nhẹ trên đó.

Anh biết cô được nghỉ và đã về đây từ lâu, nhưng anh phải kiềm chế lắm để không đi tìm cô, bởi vì anh biết đã bao lâu rồi cô chưa gặp Phong Ấn, thế nên đôi mắt cô càng không nhìn về phía anh, thế nên đại gì chuốc lấy buồn bực vào thân. Kể từ ngày quen biết với cô, Lục Tự chẳng để mắt đến bất cứ cô gái nào xung quanh, mới chớp mắt mà đã hơn bốn năm, cuộc sống của anh ngoài phi hành ra thì chỉ có ba từ: “Lôi Vận Trình”. Thời gian cứ trôi đi, cái tên của cô dần dần đi sâu vào trong trái tim anh.

Từ sự tò mò, thích thú sự mới mẻ cho đến yêu thích, từ ham muốn chinh phục cho đến bị thu hút, ngày qua ngày, địa vị của Lôi Vận Trình trong lòng anh đã sớm vượt qua dự tính ban đầu của anh ta.

Có thể là đã thành thói quen, hoặc cũng có thể... là yêu thật lòng.

Anh thật sự đã trúng bùa mê của cô gái này, chỉ có điều, toàn bộ tâm trí của cô chưa bao giờ có chỗ cho anh.

Lôi Vận Trình đi một vòng nhà vệ sinh rồi lại đứng trên cầu thang nhìn đám người đang nhảy nhót ở bên dưới, cảm thấy không khí quá ngọt ngào liền chạy ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Cô thích mặc quần áo màu đỏ, thế nên từ trên ban công tầng hai, Phong Ấn chỉ nhìn thấy một “khối đỏ” đang nhảy nhót trên nền tuyết trắng tinh. Hạ Viêm Lương cũng chú ý đến Lôi Vận Trình, sau đó quay sang Phong Ấn, mắt hơi nheo lại.

- Có phải Lôi Vận Trình thích anh không?

Phong Ấn rời mắt khỏi Lôi Vận Trình: “Chẳng phải em đã biết từ lâu rồi sao?”

- Thế anh thì sao? Em muốn nghe suy nghĩ của anh về cô ấy?

Anh không đáp, điều thuốc trong tay bị Hạ Viêm Lương dập tắt: “Anh càng ngày càng hút thuốc nhiều, không có lợi cho sức khỏe đâu!”

Phong Ấn để mặc Hạ Viêm Lương, vẫn là cái bộ dạng thờ ơ đấy, sự thờ ơ này không phải là cố ý. Hạ Viêm Lương hiện nay đã hiểu quá rõ. Cô quay mặt Phong Ấn lại, ôm lấy eo anh, gồi đầu trên vai anh: “Đã lâu lắm rồi, em còn phải làm gì anh mới có thể chấp nhận lại em? Trước đây anh yêu em đến thế cơ mà, em không tin anh đã quên hết tình cảm ấy rồi!”

Phụ nữ rất kị dùng những thứ “đã từng” để níu kéo tình yêu, Hạ Viêm Lương biết nhưng cô đã không còn quá nhiều thứ để có thể giành lại trái tim anh.

Phong Ấn cảm thấy rất nực cười, nhẹ nhàng bỏ tay cô ta ra, kéo dần khoảng cách của hai người: “Đừng nói chuyện trước đây, chỉ khiến anh càng thêm phản cảm thôi!”

Hạ Viêm Lương nước mắt đã lưng tròng, dường như nước mắt có thể trào ra bất cứ lúc nào.

Phong Ấn lùi lại một bước dựa lưng vào lan can, hai tay khoanh trước ngực, tư thế rất lạnh lùng: “Nước mắt của em đối với anh không còn tác dụng nữa, hãy tiết kiệm đi!”

- Phong Ấn, anh cố ý khiến em phải khó xử như vậy sao?

- Đâu có!

- Đâu có? – Hạ Viêm Lương cười khẩy: “Nếu em nói Lê Duệ chỉ là một...”

Phong Ấn giơ tay lên cắt ngang lời cô: “Đừng có nói với anh rằng trải qua mối tình với một thằng đàn ông khác, em mới nhận ra anh là tình yêu chân chính của em, giả tạo lắm, nực cười lắm, anh không tin đâu. Giữa chúng ta ngoài thứ nhơ nhớp ấy ra chẳng còn lại gì đâu!”

Hạ Viêm Lương đứng ngậy ra nhìn anh rồi đưa tay lên gạt nước mắt, những ngón tay lướt trên hàng cúc áo của anh: “Nếu như anh không có chút tình cảm nào với em, tại sao lại vừa hận em vừa duy trì mối quan hệ này với em?”

Sắc mặt Phong Ấn sầm xuống, ngoảnh đầu nhìn xuống tầng, ánh mắt lấp lánh. Con nhóc ấy vẫn đang nghịch tuyết ở bên dưới, mặc thì ít áo như vậy. Hạ Viêm Lương nhìn theo ánh mắt anh, trong ánh mắt thoáng qua một tia nhìn lạnh lẽo rồi lại quay mặt anh nhìn thẳng vào mắt mình, nhìn thật sâu vào đôi mắt đang dần tắt lửa của anh...

Về mặt ấy là thế nào?

- Phong Ấn, rốt cuộc anh muốn gì? Chúng ta quay lại như trước đây có gì không tốt chứ?

- Thế rốt cuộc em muốn nghe anh nói cái gì? Nói rằng anh vẫn yêu em? Anh cũng muốn lắm, ít nhất là khoảng thời gian sau khi chia tay anh vẫn nghĩ như vậy, nhưng về sau anh phát hiện ra đó chẳng qua chỉ là vì anh không can tâm mà thôi. Đến giờ cũng vẫn vậy, chẳng có ai là cứ phải yêu một ai đó cho bằng được. Em, anh... đều như vậy! – Khi nói câu cuối cùng, anh nghĩ đến Lôi Vận Trình, dường như anh đang dùng câu này để tự thuyết phục mình, đang cố vùng vẫy trong tuyệt vọng.

Hạ Viêm Lương cắn chặt môi, cười nhạt: “Tốt, tốt lắm!”, cuối cùng cô cũng không kiềm nổi nước mắt. Hạ Viêm Lương lạnh lùng lau sạch nước mắt, gần như rít từng từ qua kẽ răng: “Vậy thì chúng ta cứ như thế này đi!”

Hạ Viêm Lương cố giữ chút kiêu hãnh cuối cùng của mình để rời đi, bỏ lại Phong Ấn một mình chịu đựng cái lạnh của đêm đông.

Anh hiểu rõ tại sao mình lại đối xử với Hạ Viêm Lương như thế này, mượn tâm lý trả thù ngu xuẩn nhất này để rửa sạch nỗi nhục nhã mà cô và Lê Duệ đã gây ra cho anh.

Lôi Vận Trình bê một quả cầu tuyết rất to vào trong phòng, vừa đến cửa thì gặp Hạ Viêm Lương. Hạ Viêm Lương không chào hỏi cô, chỉ tức tối nhìn cô giây lát rồi bỏ đi. Lôi Vận Trình hừ giọng vẻ bất cần.

Phong Ấn đang định xuống tìm Lôi Vận Trình thì thấy cô bê quả cầu tuyết về, khuôn mặt nhỏ và bàn tay lạnh cóng đỏ bừng lên. Phong Ấn vừa ca cẩm vừa cởi áo khoác khoác lên người cô, ném quả cầu tuyết sang một bên: “Em mấy tuổi rồi hả? Trẻ con không chịu được!”

- Không chạy theo Hạ Viêm Lương sao? Cô ta đi rồi, có vẻ rất không vui! – cô nghiêng đầu liếc anh: “Cảm giác ăn cỏ sau lưng thế nào?”

- Biết cách ăn nói có gai nhọn rồi đấy!

Cô cười cười giả bộ: “Xem ra cảm giác cũng không tồi, chẳng trách mà khí sắc tốt thế, thế mà Đỗ Nghiên Thanh còn nói anh bộ dạng không được thỏa mãn, đúng là sai lầm, quá sai lầm!”

Phong Ấn liếc cô: “Khó chịu à?”

Lôi Vận Trình làm bộ đau tim, sau đó nhoẻn miệng cười: “Dù gì giữa chúng ta vẫn còn nửa năm, em tin anh sẽ không làm chuyện gì vượt quá giới hạn. Thực ra... a... hắt xì”

Cô hắt xì một cái khiến Phong Ấn nhúm mày: “Đã mặc ít áo còn chạy ra ngoài chơi!”

Lôi Vận Trình đón lấy cái giấy ăn anh đưa cho để lau mũi: “Thực ra em rất vui, lần đó anh không đỡ rượu cho em là vì anh không yêu em, hôm nay anh cũng không đỡ rượu cho cô ta, điều này có cho thấy anh đã không còn yêu cô ta nữa không? Còn cả hôm ấy nữa, anh một mực khẳng định anh chỉ thích em, thế sao tối nay lại chạy đến can thiệp chuyện riêng của em?”

- Chuyện riêng ư?

- Ủ! – cô gật đầu: “Chính là chuyện đi thuê phòng với Lịch Vũ đó, anh không cảm thấy mình như thế là gây sự vô cớ à? Em còn chưa từng can thiệp vào chuyện anh có lên giường với Hạ Viêm Lương hay không, chúng ta hiện giờ cũng đâu phải người yêu của nhau. Anh dựa vào đâu mà không cho em sa đọa với buông thả chứ?”

Phong Ấn tức điên: “Ít nhất anh cũng được coi là anh trai của em, không quản lý được em hả?”

Lôi Vận Trình chìa cánh tay ra: “Nhìn xem vết tay hằn lên tay em đi anh trai thân yêu, lúc ấy anh đã tức đến thế nào khi nhìn thấy em đi thuê phòng với gã đàn ông khác hả? Hả?”

Phong Ấn cứng họng. Lôi Vận Trình vẫn tiếp tục chất vấn, dồn anh vào chân tường, tay kéo vai anh xuống, ghé sát vào môi anh: “Tức giận như thế chứng tỏ điều gì? Từ nhỏ đến giờ mỗi lần anh thô lỗ với em đều là bởi vì em chọc tức anh khiến anh không thể chịu được, thế lần này thì sao hả? Anh trai thân mến, anh chỉ thực sự thích em thôi sao? Hả?”

Phong Ấn hơi nheo mắt, chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt trẻ trung đầy sinh động của cô: “Lại định quyến rũ anh đấy hả?”

Đôi môi Lôi Vận Trình khẽ mở ra, thổi nhẹ lên môi anh: “Chẳng nhẽ em vẫn chưa đủ ‘nóng’?”, giọng nói phảng phất của cô đang khiêu khích sức kiềm chế của anh: “Em lớn rồi, Phong Ấn, trò chơi người lớn của nam nữ, em cũng có thể rồi...”

Cô vừa dứt lời, Phong Ấn liền siết chặt lấy eo cô, xoay người dồn cô vào tường. Ánh đèn nhấp nháy trên hành lang khiến cho hai khuôn mặt cứ thực thực ảo ảo, một thứ không khí tình tự đang bao trùm lấy hai người. Phong Ấn nâng cằm cô lên dò xét, hai khuôn mặt kề sát vào nhau, gần đến mức có thể cảm nhận hơi thở của nhau: “Em có biết ám hiệu... sex này không?”

Lôi Vận Trình vênh mặt, vẻ khiêu khích: “Em chỉ sợ anh không biết thôi!”

Phong Ấn khẽ nhếch môi, nụ cười mang vẻ mỉa mai, Lôi Vận Trình có thể nhìn ra điều đó: “Nếu chê em thiếu kinh nghiệm, em có thể đi tìm một thầy giáo trước đã, Lục Tự thế nào? Ít nhất cũng biết rõ gốc gác, anh ta lại thích em!”

Cô nói y nguyên những gì anh đã nói với cô, nụ cười trên môi Phong Ấn tắt lịm.

Lôi Vận Trình không tiếp tục duy trì tình trạng này nữa, cô đẩy anh ra: “Em đi vệ sinh!”

Cô cố gắng không để mình giống như đang hoang mang bỏ trốn. Khoảnh khắc đóng cửa nhà vệ sinh lại, cô dựa lưng vào cửa, tay ôm ngực thở gấp. Đây có phải là một chuyện táo bạo mà cô làm với anh không?

Phong Ấn chậm rãi dựa lưng vào tường, thở dài, khi mở mắt ra, tâm trạng đã bình tĩnh trở lại.

Vừa quay người đi đã nhìn thấy Lục Tự ở cách đó không xa, nhìn anh như thể mới được xem kịch hay. Phong Ấn định thần lại: “Tao không cố ý tranh giành với mày đâu, con nhóc này quá to gan, đừng trách tao nhé!”

Lục Tự xoa xoa cằm về đùa bỡn: “Tao muốn biết một chuyện, Phong Ấn, liệu mày còn cầm cự được bao lâu?”

...

Anh ta đi lướt qua vai Phong Ấn, dừng bước rồi nghiêng đầu nhìn sang anh: “Mỗi lần đẩy cô ấy sang cho tao, có phải mày đã muốn lăng trì tao cả trăm nghìn lần không hả? Còn không trút ra tao e mày sẽ nhanh chóng sụp đổ thôi!”

Phong Ấn dường như bị Lục Tự giáng ột cú đấm thật mạnh, anh cố nhẫn nhịn, nhưng nỗi đau không thể tưởng tượng cứ hiển hiện trong anh.

- Chỉ là đàn bà thôi mà, mày nói một tiếng, tao lập tức rút lui trả cô ấy lại ày! – Lục Tự thách thức, thăm dò.

Phong Ấn chỉ sầm mặt không quá một giây, ngẩng đầu nhìn lại Lục Tự, ánh mắt lạnh lẽo và kèn kiêu: “Trả cho tao ư? Lục Tự, tao cũng muốn biết một chuyện!”

- Nói đi!

- Mày đã từng có được cô ấy chưa?

...

Nụ cười trên mặt Lục Tự như đông cứng lại, nắm tay siết chặt lại.

Lúc Lôi Vận Trình ra khỏi nhà vệ sinh thì mọi người cũng giải tán gần hết. Phong Ấn không đợi cô khiến cho cô tức điên, suýt chút nữa thì vung tay đập phá.

Lúc này rất khó bắt xe. Lôi Vận Trình đứng bên đường ngẫm nghĩ xem có nên gọi cho Lôi Dật Thành đến đón không, nhưng lại vô tình phát hiện xe của Lục Tự vẫn đang đỗ ở vị trí cũ.

Cô tò mò đi về phía đó, gõ gõ vào cửa xe, cửa kính xe hạ xuống, Lục Tự chống tay vào vô lăng nhìn cô: “Anh đang đoán cần bao lâu em mới phát hiện ra anh!”

- Sao anh còn ở đây?

- Em nên mừng vì anh vẫn còn ở đây mới phải! – Lục Tự ra hiệu bảo cô lên xe.

Lôi Vận Trình cắn chặt môi, đành thỏa hiệp: “Vậy thì làm phiền anh nhé!”

Lục Tự khởi động xe, mỉm cười đầy ẩn ý: “Không phiền đâu, anh đâu có nói sẽ đưa em về nhà!”

Lôi Vận Trình chỉ nghĩ anh ta nói đùa, không ngờ Lục Tự đúng là không đưa cô về nhà mà lái xe ra bến cảng. Anh ta lái xe rất nhanh, về mặt u ám, hoàn toàn không cho cô có cơ hội nói cái gì.

Cô nhìn ra bên ngoài qua cửa kính, ngay cả một bóng người cũng không có: “Anh dẫn tôi ra đây làm gì? Tôi muốn về nhà!”

Lục Tự khẽ hé cửa kính xe, gió lạnh ập vào, anh ta khẽ nhắm mắt, dường như đang cố nhẫn nhịn điều gì.

- Lục Tự, tôi uống rượu rồi, giờ rất buồn ngủ, tôi muốn về đi ngủ! Có chuyện gì để hôm khác nói không được sao?

- Anh cũng uống rượu rồi!

- Vì thế chúng ta nên ai về nhà nấy nghỉ ngơi cho sớm!

Cô còn chưa nói xong đã thấy có một bóng đen bao trùm, ghế của cô đột nhiên ngã ra sau, một thân hình nhanh chóng áp sát lại phía cô.

Động tác của Lục Tự rất nhanh, hai tay đưa lên đè chặt hai vai cô xuống ghế, ánh mắt hừng hực nhìn cô: “Nếu cả hai ta đã cùng uống rượu, sao không cùng làm một vài chuyện bất buộc phải chịu trách nhiệm chứ?”

Ánh mắt của Lục Tự như đang bùng lên ngọn lửa khao khát, một tay anh ta nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, đầu khẽ cúi xuống hôn lên trán cô, giọng nói trầm khàn như đang đè nén: “Ồ bên anh nhé, Phong Ấn không yêu em đâu!”

Lôi Vận Trình muốn đẩy anh ta ra, nhưng thân hình Lục Tự như một bức tường, một khối đá khổng lồ, sức cô chỉ như sức một con kiến: “Lục Tự, đùa thì cũng phải có giới hạn chứ! Lục Tự, mau đứng dậy!”

- Đùa à? – Bàn tay của Lục Tự bắt đầu chạm vào cơ thể cô qua lớp quần áo: “Anh theo đuổi em mấy năm trời, đợi em mấy năm trời, đây là trò đùa ư? Trong hơn ba năm em đi học, chỉ cần anh được nghỉ là lại đến thăm em, chỉ để nghe một câu của em “Sao anh lại đến đây?”, anh đang đùa ư?”

Lôi Vận Trình nghẹn họng, giữ chặt bàn tay đang vuốt ve cơ thể cô lại nhưng bị anh ta giữ chặt cánh tay.

- Anh biết em về rồi nhưng cứ cố kiềm chế không đi tìm em. Anh muốn biết anh có thể chịu đựng được đến đâu, kiềm chế được thêm một ngày chứng tỏ tình cảm của anh dành cho em có thể ít đi một chút, nhưng anh phát hiện ra anh đã nhầm.

Lục Tự đặt một nụ hôn lên giữa lông mày cô, dần trượt xuống chóp mũi cô, kề sát vào môi cô: “Phong Ấn không nên gọi điện cho anh ngày hôm nay, thằng đó không biết rằng cứ nghe thấy tên em là sức kiềm chế của anh mất sạch! Lôi Vận Trình em nói đi, anh đang đùa ư?”

Lôi Vận Trình không dám tùy tiện mở miệng, chỉ sợ anh ta sẽ nhân cơ hội hôn cô.

Lục Tự nhìn cô, một cô thiếu nữ như hoa như ngọc đã trở thành một người phụ nữ. Mỗi lần nhìn thấy cô là anh lại nhìn thấy sự thay đổi của cô, đó là sự trưởng thành vì một người đàn ông khác, đối với anh điều này thật tàn nhẫn. Anh hôn cô, nhưng chỉ chạm được vào không khí.

Lôi Vận Trình ngoảnh mặt tránh né nụ hôn của Lục Tự: “Ngay từ đầu tôi đã nói với anh rằng tôi với anh không thể nào có tình cảm gì khác, đừng phí thời gian và công sức ở tôi nữa, nhưng anh đâu có nghe!”

- Chẳng phải ngay từ đầu Phong Ấn cũng bảo em đừng có thích nó nữa hay sao? – Lục Tự bình tĩnh hỏi vận cô, quay mặt cô lại: “Chúng ta là cùng một loại người, không dễ dàng bỏ cuộc!”

Lục Tự lại cúi đầu chạm vào môi cô, nhưng chỉ chạm một cái lại rời xa, cọ cọ vào mặt cô: “Lôi Vận Trình, em có biết lúc em chịu khổ chịu sở, tập luyện vất vả vì cậu ta thì cậu ta đang làm gì không? Cậu ta ở bên cạnh Hạ Viêm Lương!”

- Thế thì đã sao? – Lôi Vận Trình có vẻ bức bối, những lời Lục Tự nói như đang bóc trần cô, khiến cho cô cảm thấy vô cùng nhục nhã.

- Đừng có nói với anh rằng em tin tưởng giữa hai người họ là trong sạch, đàn ông không bao giờ để tâm đến chuyện lại quan hệ với bạn gái cũ đâu!

Lôi Vận Trình hít thở thật sâu, cố gắng không tưởng tượng đến cảnh tượng đó: “Cho dù vậy thì đó cũng là chuyện giữa tôi và anh ấy, không liên quan đến anh! Lục Tự, anh tránh xa tôi ra một chút, đừng động vào tôi!”

Sợi dây lí trí của Lục Tự đã bị cắt đứt, anh ta kéo khóa áo khoác của cô, luồn tay vào lớp áo len mỏng của cô, hôn lên làn da cô: “Đừng có ương bướng như thế, cứ coi như chúng ta đều uống say rồi! Em coi anh là cậu ta anh cũng không để tâm đâu!”

- Tôi để tâm! Tôi cũng không phải con điên! – Lôi Vận Trình đâu chịu để kẻ khác làm bừa, cô phản kháng dữ dội: “Tốt nhất anh đừng làm những chuyện khiến tôi phải hận anh!”

- Thế thì cứ coi như anh điên rồi! Anh muốn có em!

Lục Tự mạnh tay cởi khuy quần của cô, bàn tay to luồn vào bên trong, mặc cho cô giãy giụa, bộ dạng của anh ta lúc này khiến Lôi Vận Trình thật sự sợ hãi. Không gian trong xe nhỏ hẹp, cô hoàn toàn bị anh ta khống chế, sức lực không thể nào bằng. Áo khoác của cô đã bị anh ta tháo tung, áo len bị kéo lên cao, làn da cô lộ ra ngoài từng chút một dưới bàn tay của anh ta.

Cô gào thét tên anh ta, nhưng quyết không cầu xin. Trước mặt anh ta, Lôi Vận Trình không bao giờ chịu yếu thế, một lần cũng không. Lục Tự biết như thế này là không đúng, nhưng con người có nhiều lúc rơi vào một cơn lốc xoáy mà không thể thoát thân, không thể dựa vào sức lực của mình để thoát ra. Anh muốn để cô ngăn cản anh, nhưng những lời buột ra miệng chỉ càng khiến cô căm hận và phản kháng mạnh mẽ hơn.

- Trái tim em chưa đủ ác, thực sự muốn chiếm được một người nào đó thì phải không từ thủ đoạn, chứ không phải như em, luôn tạo cho cậu ta có cơ hội làm tổn thương em! – bàn tay Lục Tự vuốt ve eo cô, trượt ra sau lưng cô, những ngón tay nhanh nhẹn cởi khóa áo lót của cô.

- Như thế này thì có lợi gì cho anh nào?

Lục Tự cắn chặt răng, lợi gì ư? Ngoài việc có thể an ủi nỗi nhớ nhung trường kì của anh đối với cô, e rằng chẳng còn gì khác cả. Anh thừa nhận, anh bị câu nói đó của Phong Ấn kích thích, đến mức không thể kiềm chế được bản thân muốn chiếm đoạt cô.

Tại sao lại thế này? Có người chẳng cần làm gì cũng giành được toàn bộ tình cảm của cô, trong khi cho dù anh có làm gì cũng không có được trái tim cô.

Lục Tự xoay người cô, bàn tay to bắt đầu cởi quần của cô. Ánh mắt của Lôi Vận Trình như phát sáng trong đêm: “Lục Tự, mặc dù tôi không thích anh, nhưng xin anh đừng phụ sự tin tưởng của tôi!”

...

Trong xe bỗng chốc trở nên yên tĩnh, Lục Tự đột nhiên dừng tay, mắt nhìn chăm chăm vào người phụ nữ nằm bên dưới mình, chỉ mong có thể nuốt chửng cô vào bụng.

Bàn tay thô bạo siết chặt tay cô từ từ rời lỏng ra. Lôi Vận Trình nín thở rút tay ra, kéo lấy cái áo che đi cơ thể mình.

Cô nhìn Lục Tự bằng ánh mắt cảnh giác, dè chừng từng cử động của anh ta. Lục Tự đợi cô mặc xong quần áo chậm rãi đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc rối bời của cô: “Anh có thể không để tâm đến câu nói đó của em...”

Lôi Vận Trình khựng người, căm ghét gạt tay anh ta ra. Yết hầu Lục Tự lên xuống, nghiêng chặt răng, bàn tay siết lại thành nắm đấm, hơi cúi xuống ôm cô vào lòng, gục đầu vào vai cô, hít một hơi thật sâu. Mùi hương nhàn nhạt trên người cô đi vào cơ thể anh ta, giống như liều thuốc độc, nhưng cũng giống một dòng nước mát nuôi dưỡng chồi non tình cảm anh ta dành cho cô.

Anh có thể không để tâm đến câu nói đó của em...

Nếu như anh không yêu em.

Lôi Dật Thành đang chuẩn bị tắm để đi ngủ thì cánh cửa phòng ngủ bị ai đó đá tung ra. Lôi Vận Trình hùng hục chạy vào, lồng ngực phập phồng, đôi mắt đỏ hoe: “Anh, giúp em xử lí một người! Em đánh không lại hắn!”

Lôi Dật Thành nhướn mày: “Ai thế?”

- Lục Tự!

-... Cậu ta làm sao?

- Hắn ta... – Lôi Vận Trình lấy tay gạt mạnh nước mắt, mấp máy hồi lâu rồi nói: “Không sao, chúc anh ngủ ngon!”

Nói rồi Lôi Vận Trình chạy ào ra ngoài, lúc đang tắm, Lôi Dật Thành đột nhiên ý thức được ra điều gì đó, vội vàng tắt vòi nước rồi đi sang bên phòng Lôi Vận Trình, quả nhiên nhìn thấy đôi mắt cô đỏ hoe: “Em khóc à? Lục Tự bắt nạt em ư?”

- Hứ, hấn dám! – Lôi Vận Trình bực tức nghiêng rặng treò treò, lau khô nước mắt rồi hỏi: “Em hỏi anh một chuyện này, anh phải thành thực trả lời. Lần anh với chị Tử Du chia tay, trong thời gian hai người chia tay có gặp lại nhau không?”

- Đương nhiên là có, em hỏi gì kì vậy?

- Thế có “chuyện đó” không?

- Chuyện gì? – Lôi Dật Thành không hiểu ý Lôi Vận Trình, mãi đến khi nhìn thấy mặt cô đỏ bừng, nhảu nhó anh mới hiểu ra, ngại ngùng đặng hắng: “Em hỏi chuyện này làm gì?”

- Có hay không?

-... thì có.

Lôi Vận Trình ngồi ngậy ra trên giường, thần thờ nhìn lên trần nhà: “Đã chia tay rồi mà! Lũ đàn ông toàn là đồ súc sinh!”

Lôi Dật Thành không hiểu làm sao đang yên đang lành mình lại bị mắng như thế, nhưng ngay lập tức hiểu ra chắc cô đang ám chỉ Phong Ấn.

- Tử Du từ lúc sinh ra đã ở bên anh rồi, bọn anh chia tay bao lần kết quả đều như vậy, vẫn là ở bên nhau, đây là chuyện không thể mang ra so sánh với người khác được. Giữa Phong Ấn và Hạ Viêm Lương không hề đơn giản, giả sử hai người họ gương vỡ lại lành, em không thể làm người thứ ba!

Lôi Vận Trình vì mấy câu nói của anh trai mà u uất đến tận khi trời sáng mới thiêm thiếp vào giấc ngủ. Một giờ chiều ngày hôm sau, Lịch Vũ phải lên máy bay quay về. Lôi Vận Trình vội vàng đi ra sân bay. Mọi người đã bắt đầu lên máy bay rồi. Cuối cùng trước khi lên máy bay, Lịch Vũ cũng đợi được cô đến.

- Sao không gọi điện sớm cho tôi? – Lôi Vận Trình có hơi áy náy, cậu ta đến đây là vì cô, thế mà suốt cả tối cô chỉ mãi nghĩ đến chuyện của người khác.

Lịch Vũ cao hơn cô rất nhiều, cô chỉ có cách ngẩng đầu mới nhìn thấy mặt cậu ta. Lịch Vũ cố kiềm chế bản thân để không ôm lấy cô: “Đợi khi nào về trường nhớ thay tôi hỏi thăm Hướng Bắc Ninh nhé!”

Lôi Vận Trình gật đầu: “Còn gì nữa không?”

- Còn nữa... – Lịch Vũ đắm đuối nhìn vào mắt cô, mỉm cười nói: “Không cần phải để tâm đến những điều tôi nói hôm qua đâu. Tôi nói vậy chủ yếu là để cảm ơn cậu, bởi vì cậu tôi mới tiếp tục được ở lại học viện không quân!”

Nếu như thích một người có thể thay đổi một con người, Lôi Vận Trình không biết nên cảm thấy vui hay buồn thay cho Lịch Vũ.

Có một chuyện cô không hiểu, tại sao Lịch Vũ có thể kiềm chế cảm xúc của mình tốt như thế, đến mức mà cô chưa bao giờ phát giác được.

Tình yêu, có thể kiềm chế được ư? Nếu như có thể, tại sao Lục Tự lại làm như thế đối với cô? Nếu như có thể, tại sao cô chỉ cảm thấy bản thân ngày càng chìm xuống hố sâu, không thể tự thoát ra được?

Giữa cô và Phong Ấn kể từ tối hôm đó dường như bắt đầu có quá nhiều điểm khác biệt, lần nào gặp nhau cũng là phải đấu trí, đấu dũng với nhau. Cô hung hãn bức ép, anh thê thảm tiếp chiêu. Phong Ấn cảm thấy chỉ cần có thêm một chút kích thích nữa thôi là khả năng kiềm chế của anh hoàn toàn sụp đổ. Thứ tình cảm đang âm ỉ trong lòng anh có thể bùng lên bất cứ lúc nào, bất chấp cả lí trí.

Đêm giao thừa, Lôi Vận Trình nhận được một cuộc điện thoại từ một số lạ, nhưng giọng nói từ trong điện thoại không hề lạ.

Giọng nói của Hạ Viêm Lương rất yếu ớt so với tiếng pháo nổ rầm rần, nhưng cô nghe không sót một từ.

Cô lái xe của Lôi Dật Thành đến nơi Hạ Viêm Lương đã hẹn, ấn chuông cửa, trong vài giây chờ đợi, cô đã nghĩ liệu người ra mở cửa có phải là Phong Ấn không nhỉ?

- Lôi tiểu thư đây à? – Hạ Viêm Lương đi dép lê, hai tay ướt sũng từ trong nhà đi ra, trên người còn đang đeo tạp dề. Cánh cửa được mở rộng, bên trong trông có vẻ rất ấm áp, ở cạnh bậc cửa có một đôi dép lê của nam.

Tâm trạng của Lôi Vận Trình đột nhiên trở nên bức bối, nhất thời không nói lên lời.

Phong Ấn vội bắt đầu đi mới phải đến đây. Lãnh Lân bị cảm lạnh nên bầm anh hơn bình thường, ngày nào không nhìn thấy anh là con bé không chịu uống thuốc, không chịu tiêm, bệnh tình cứ thế ngày một nặng hơn. Hạ Viêm Lương năn nỉ mãi anh mới bắt đầu đi nhận lời đến thăm Lãnh Lân, tuy nhiên vừa ra khỏi thang máy, Phong Ấn đã nhìn thấy Lôi Vận Trình, sắc mặt liền sa sầm: “Sao em lại ở đây?”

Lôi Vận Trình chẳng hề ngạc nhiên khi nhìn thấy Phong Ấn, dường như chuyện này đã nằm trong dự đoán của cô. Cô nheo mắt, khóe môi khẽ nhếch lên: “Thế tại sao anh lại đến đây?”

Hạ Viêm Lương dùng tạp dề lau tay, tự nhiên chạy đến quàng tay Phong Ấn: “Em mời Lôi tiểu thư đến nhà ta làm khách, đồ ăn đã chuẩn bị xong cả rồi, vào trong trước đã...”

- Câm miệng vào! – Phong Ấn không đợi Hạ Viêm Lương nói hết đã bực tức rút tay ra rồi đột nhiên kéo tay Lôi Vận Trình, thô lỗ đẩy cô vào thang máy, ngoảnh đầu lại “tặng” cho Hạ Viêm Lương một ánh mắt sắc lạnh cảnh cáo, đáng sợ đến mức khiến cô ta giật lùi lại sau.

Phong Ấn đóng cửa thang máy, xoay người lại ôm lấy Lôi Vận Trình, không ngờ sức của cô lại khỏe như thế, chỉ chớp mắt đã đẩy được anh ra, vung tay giáng cho anh một bạt tai. Tiếng cái tát rất đanh vang lên trong thang máy. Lôi Vận Trình lao đầu vào góc thang máy, dựa vào đó rồi thở gấp, cố gắng đè nén tâm trạng rối bời của mình.

- Trình Trình... – một mùi máu tanh lan tỏa trong miệng Phong Ấn, anh ngoảnh đầu lại nhổ bọt rồi chăm chăm nhìn cô.

- Anh định nói gì? – Lôi Vận Trình cố gắng duy trì chút lí trí cuối cùng, hai tay bám chặt vào cái túi trên vai, các đốt ngón tay siết chặt đến trắng bệch ra: “Có phải định nói chuyện này không như em nhìn thấy đúng không? Hai người không hề quay lại với nhau, hoặc hai người không sống chung với nhau?”

Cô cảm thấy mặt mình lạnh lạnh, vội đưa tay lên gạt nhẹ, lòng bàn tay chợt ướt sũng.

6. Chương 6: Yêu Rồi Sao Có Thể Nói Rõ Ràng

Lôi Vận Trình chăm chăm nhìn Phong Ấn, giống như muốn nhìn thấu con người anh. Cô đang cố gắng kìm nén, ngay cả những đốt ngón tay cũng đang run lên, nước mắt lăn ra như mưa, bàn tay nhỏ lỏng cuống gạt đi nhưng càng lau đi nước mắt càng chảy ra nhiều hơn.

Cô không biết ban nãy mình đã dùng bao nhiêu sức mạnh, chỉ biết rằng bàn tay vừa tát anh đến lúc này vẫn còn tê dại.

Cầu thang máy dừng ở tầng một, cô lao ra như một mũi tên bắn, va phải những người đang ở ngoài cửa cầu thang máy. Phong Ấn đỡ người kia đứng dậy, vội vàng xin lỗi rồi đuổi theo cô, lúc anh ra đến bên ngoài thì Lôi Vận Trình đã khởi động xe và phóng đi mất. Phong Ấn chỉ kịp nói một câu rồi lái xe đuổi theo.

Đêm giao thừa, trên đường rất vắng xe cộ, Lôi Vận Trình nhìn thấy xe của anh đang đuổi sát phía sau qua gương chiếu hậu. Cô đột nhiên đạp ga hết cỡ, cảm nhận khoái cảm của tốc độ mang lại nhưng lại khiến Phong Ấn toát mồ hôi hột. Anh sợ cô xảy ra chuyện, Phong Ấn giảm tốc độ duy trì khoảng cách nhưng đến ngã rẽ tiếp theo, anh không thể không dừng lại. Trước mắt là bốn ngã rẽ giống hệt nhau khiến anh không thể phán đoán được là cô lái xe theo hướng nào.

Lôi Vận Trình đi một vòng mới phát hiện mình chẳng có chỗ nào để đi, rồi đột nhiên cô nhớ đến quán rượu của Chu An Đạt. Lôi Vận Trình bẻ vô lăng, lái thẳng đến đó.

Tối nay quán rượu không đông người, Chu An Đạt bày tiệc rượu trên bàn, ngồi dựa lưng vào ghế, vừa ăn vừa xem ti vi. Lôi Vận Trình như từ trên trời rơi xuống khiến anh ta vô cùng ngạc nhiên: “Trình Trình, sao em lại đến đây một mình thế?”

Lôi Vận Trình không nói nửa lời, đi thẳng đến quầy bar, tiện tay vớ lấy một chai XO rồi ngửa cổ tu ừng ực. Chu An Đạt vội vàng cướp lấy chai rượu rồi khóa vào trong tủ: “Em bị sao thế? Rượu không phải uống kiểu đó đâu!”

Lôi Vận Trình lại lấy một chai khác, vừa mở được nắp ra đã bị một bàn tay giữ lại. Một bàn tay khác nâng cằm cô lên, giọng nói nghiêm nghị vang lên bên tai cô:

- Có chuyện gì xảy ra thế?

Cô ngược mắt nhìn, người mà cô nhìn thấy lại là Lục Tự. Cô cười khẩy, hất tay anh ta ra: “Phong Ấn bảo anh tới tìm tôi chứ gì? Anh ta lại bảo anh tới an ủi tôi phải không?”

Chu An Đạt cướp lấy chai rượu trong tay cô rồi biện minh cho Lục Tự: “Lục Tự ngày nào cũng ở chỗ anh. Trình Trình, có phải thằng Phong Ấn bắt nạt em không?”

- Đừng có nhắc đến tên khốn ấy trước mặt tôi nữa! – Lôi Vận Trình như đang phát điên, vung tay hất hết đám cốc không trên quầy xuống đất, tiếng đổ vỡ vang lên chói tai.

Chu An Đạt và Lục Tự quay sang nhìn nhau, lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Lôi Vận Trình mất kiểm soát như thế này.

Đối mặt với đồng đồ vỡ, Lôi Vận Trình sứt sứt mũi, lấy tay che mặt, sứt sứt nói: “Xin lỗi, em sẽ đền gấp đôi cho anh, đừng đuổi em đi, giờ em không muốn về nhà!”

Chu An Đạt làm ra vẻ đau xót, lấy tay ôm ngực: “Anh sẽ ghi nợ cho Phong Ấn! Lục Tự, cậu lôi cô ấy đi đi, dưới lầu không có người, hai người qua đó nói chuyện đi, ở đây để tôi dọn dẹp cho!”

Trong một gian phòng dưới lầu, Lôi Vận Trình nhốt mình lại. Lục Tự ở bên ngoài lặng lẽ hít thuốc, mặc dù không nghe thấy tiếng động gì nhưng anh biết cô đang khóc.

Chu An Đạt cầm điện thoại đưa cho Lục Tự: “Điện thoại của Trình Trình, ban nãy bị rơi ra, cậu liệu mà giải quyết!”

Trên màn hình nhấp nháy báo cuộc gọi của Phong Ấn. Lục Tự vốn định đưa điện thoại vào cho cô nhưng khoảnh khắc đặt tay lên tay nắm cửa, anh ta lại thay đổi chủ ý. Lục Tự chậm rãi rút tay lại, dựa lưng vào tường, mí mắt u ám. Lục Tự nhắm mắt lại rồi tháo pin ra.

- Anh Chu, anh có thuốc ở đây không?

- Thuốc già rượu á?

- Không phải.

Lục Tự bình thản mở miệng, Chu An Đạt lập tức hiểu ra, liếc vào cửa phòng rồi nói: “Lục Tự, đừng có làm bậy!”

Lục Tự nhếch môi cười: “Nếu như không làm bậy thì làm sao có được cô ấy, tôi thực sự muốn thử!”

Trong phòng không có cửa sổ, tối đen như mực. Lục Tự xách chai rượu vào, vặn cái đèn nhỏ rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

- Khóc đủ chưa? Phong Ấn làm gì mà khiến công chúa nhỏ mất vui thế?

- Cút đi! – Lôi Vận Trình thu mình trên ghế, lạnh lùng gào lên.

Lục Tự rót rượu ra mấy cái cốc, xoa xoa đầu cô: “Nếu thực sự em không còn chỗ nào để đi thì cứ đến nhà anh, nhà anh chỉ có mình anh thôi!”

- Cút!

- Tâm trạng khó chịu thì cứ nói với anh, có thể chọc ngoáy anh cũng được!

- Tôi không muốn nhìn thấy anh!

- Anh biết, nhưng hiện giờ em cần có người ở bên cạnh! – Lục Tự vuốt tóc cô, đột nhiên nhớ lại lúc cô để tóc dài, một cô gái lá ngọc cành vàng.

Lôi Vận Trình hất tay anh ta ra, nhìn anh ta bằng vẻ ghê tởm: “Cho dù tôi có cần người ở bên cạnh, người ấy cũng không phải là anh!”

Lục Tự hít một hơi thật sâu, chộp lấy hai vai cô, ép cô phải nhìn thẳng vào mình: “Lôi Vận Trình, đủ rồi đấy! Ai cũng nói hai người không thể ở bên nhau, nhưng em cứ một mực đâm đầu vào ngõ cụt. Em không còn là ngốc nữa, mà là đê tiện! Chẳng qua chỉ là một thằng đàn ông thôi, một kẻ chỉ biết làm em tổn thương có đáng để em yêu không?”

- Có đáng để tôi yêu hay không không phải dùng tiêu chuẩn của anh để làm thước đo, anh không hề tiện chắc? Bám riết lấy tôi thì anh được cái gì nào?

Nhiều lúc đối mặt với Lục Tự, cô có cảm giác mình đang soi vào một tấm gương, cô không muốn nhìn thấy anh ta, giống như không muốn nhìn thấy chính bản thân mình.

Mặt khác của sự kiên trì chính là sự cố chấp.

Đây đúng là một vòng tròn luẩn quẩn, càng không có được thì càng khao khát có được. Cô nhìn vào mắt Lục Tự, khoảnh khắc ấy dường như cô có thể nhìn thấu rõ đáy lòng anh ta, nhìn thấy đằng sau cái vỏ bọc kiên cường của anh ta là một trái tim đã bị cô làm cho tan nát.

Đột nhiên chẳng còn chút sức lực nào nữa, nước mắt trào ra, ánh mắt bàng hoàng, bàn tay nhỏ chạm tay vào lồng ngực anh ta: “Anh không đau sao? Khi tôi nói tôi sẽ không yêu anh, trái tim anh không đau đớn sao?”

Đó là một ánh mắt đau đớn đến cùng cực. Lục Tự rất sợ nhìn thấy ánh mắt này của cô, nó khiến anh ta không thể nào xa rời cô.

- Chúng ta đều như nhau, chưa đến khúc cuối thì chưa chịu buông tay! – Lục Tự buông cô ra, ngẩng đầu nốc một cốc rượu: “Anh chỉ hi vọng em có thể học được từ này trước anh!”

Lôi Vận Trình chộp lấy chai rượu mà Lục Tự đem vào, uống ực một hơi, cái cảm giác cay xè xộc vào cổ họng, lan ra toàn thân, cảm giác khó chịu bao trùm cơ thể.

- Chúng ta không giống nhau, anh ấy không như tôi, anh ấy sẽ yêu tôi, chỉ có điều anh ấy chưa nhìn thấy điểm tốt của tôi... Lục Tự, anh tha cho tôi đi, để tôi dễ chịu đôi chút...

Cô cứ lẩm bẩm như thế, đầu càng ngày càng nặng trĩu, ý thức mỗi lúc một mơ hồ. Lục Tự đặt cốc rượu xuống, khẽ vuốt ve khuôn mặt đang đỏ bừng vì rượu của cô.

- Phong Ấn... Phong Ấn... – cô nắm lấy bàn tay anh áp vào má mình, vòng tay ôm ghì lấy cổ anh, mắt mơ màng, miệng liên tục gọi tên anh, cho đến khi bất tỉnh nhân sự.

Lục Tự để mặc cho cô ôm, sau đó vòng tay qua eo, ôm cô rời khỏi quán rượu.

Không giờ, toàn thành phố rộn ràng trong tiếng pháo nổ đón năm mới, những bông pháo hoa rực rỡ nở xòe trên bầu trời đêm. Trước khi dùng pin điện thoại, Phong Ấn ấn phím gọi một cú cuối cùng cho Lôi Vận Trình nhưng vẫn không thể liên lạc được. Bầu trời ngập trong pháo hoa, một ý nghĩ vụt lóe lên trong đầu anh, anh vội ấn số của Lục Tự, đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy.

- Chúc mừng năm mới tao hả mày? – giọng nói của Lục Tự vang lên, nghe có vẻ hí hửng lạ kì.

Phong Ấn chợt dạ: “Mày ngủ chưa?”

- Đêm xuân ngán ngủ, ngủ thì phí hoài lắm. Phong Ấn, mày đúng là anh em tốt, tao phải cảm ơn mày mới được! – Lục Tự khẽ cười, những ngón tay vuốt ve khuôn mặt đang say ngủ của Lôi Vận Trình: “Cảm ơn mày đã tặng cho tao một món quà năm mới tuyệt vời!”

Bàn tay Phong Ấn chợt siết chặt vô lăng: “Trình Trình đang ở chỗ mày phải không? Bảo cô ấy nghe điện thoại đi!”

- Cô ấy đang ngủ! – Lục Tự nghiêng người nằm xuống giường, tay chống đầu chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ của cô.

Phong Ấn bực tức đập tay xuống vô lăng, ánh mắt sa sầm: “Tao nhớ là tao từng cảnh cáo mày, đừng có giở thủ đoạn lừa cô ấy lên giường! Lục Tự, mày chán sống rồi à?”

- Đâu có, nếu cô ấy chủ động đến tìm tao thì sao? Nếu thế thì đâu thể trách tao được? Ai bảo mày làm cô ấy tổn thương!

Phong Ấn còn định nói gì nữa nhưng điện thoại hết pin đã tự động tắt máy. Anh điên tiết vung tay ném phăng cái điện thoại, quay xe đi tìm Lục Tự.

Bữa cơm giao thừa đã được dọn sẵn ra bàn ăn. Lôi Dật Thành tìm Lôi Vận Trình mà không thấy, gọi điện thì không liên lạc được, gọi điện đến nhà Phong Ấn cũng mới hay Phong Ấn không có ở nhà.

- Trình Trình đi đâu rồi? Đã tìm thấy chưa? – Tử Du vòng tay ôm eo anh từ phía sau. Mấy ngày trước hai người đã đi đăng kí kết hôn, hôn lễ sẽ được tổ chức sau tết, đây là cái tết đầu tiên của Tử Du ở nhà họ Lôi.

Anh lắc đầu, Tử Du nghiêng đầu hỏi: “Bố hỏi thì làm thế nào?”

- Có thể nó đi cùng với Phong Ấn!

Tử Du nheo nheo mắt mỉm cười: “Phong Ấn á, thế thì tiêu rồi, Trình Trình sắp bị bóc tem rồi!”

Lôi Dật Thành im lặng không nói gì, chỉ thở dài chấp nhận số phận.

Cơn gió sáng sớm lạnh lẽo thổi qua ô cửa vào trong nhà, khiến cho làn da hở ra ngoài trên cơ thể Lôi Vận Trình nổi da gà. Cô quần chặt lấy chăn, thu mình vào chăn ấm, sau đó quay người tìm một tư thế dễ chịu hơn và tiếp tục ngủ.

Chỉ có điều cái giường này... hình như hơi mềm hơn, mùi hương này cũng không phải của cô...

Lôi Vận Trình mở choàng mắt, trần nhà trắng như tuyết đập vào mắt cô, cô ngồi bật dậy khỏi giường, quang cảnh xung quanh hoàn toàn xa lạ.

- Dậy sớm thế? – một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai cô, trái tim cô như thất lại, hoàn toàn chẳng có chút dũng khí nào để quay đầu lại.

Lục Tự đứng bên cửa sổ hít thở không khí trong lành của năm mới, tâm trạng cực kì vui vẻ. Anh ta đóng cửa sổ lại rồi đi vào giường, cúi đầu hôn lên trán cô: “Dùng nụ hôn chúc mừng năm mới em nhé, anh đi chuẩn bị đồ ăn sáng đây!”

Lôi Vận Trình dờ ra hồi lâu, mở chăn ra mới phát hiện mình chỉ mặc một cái áo len mỏng, hai chân trần không miếng vải che, nội y mặc dù vẫn còn trên người nhưng khuy ở đằng sau lưng đã bị cởi ra. Cô cố nén cơn hoảng loạn, quàng quàng vớ lấy quần áo mặc vào người rồi nhìn lại căn phòng, cô hoảng thật sự.

Đây là khách sạn.

Cô đi ra khỏi phòng, Lục Tự đã chuẩn bị sữa nóng và điểm tâm, Lôi Vận Trình hoảng hốt nuốt vào bụng, cố gắng hỏi anh ta bằng giọng điềm tĩnh nhất: “Tại sao tôi lại ở đây?”

- Anh đưa em đến đây, em không nhớ chút gì sao? Tối qua em ôm anh, hôn anh, bảo anh hay yêu em! – Lục Tự cọ cọ tay vào chóp mũi cô: “Anh không phải là Liễu Hạ Huệ (Liễu Hạ Huệ, tên thật là Triển Cẩm, tự là Quý, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử. Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta

hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm. Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào) hơn nữa chúng ta cũng đâu thể cứ ở chỗ Chu An Đạt... vì vậy nên mới đến đây!”

- Anh nói dối! Tôi không thể nào...

Lục Tự nhún vai nói: “Anh biết là em sẽ như vậy mà, thôi được rồi, em cứ coi như anh nói dối đi, em chỉ chẳng qua là uống nhiều quá, em nói rằng em không muốn về nên anh dẫn em đến đây, em ngủ trên giường, anh ngủ trên ghế sofa, chính là như thế, những gì em muốn nghe anh đã nói với em hết rồi!”

- Anh nói dối! – cô ghen ngào, không thể nào nói tiếp được, vội vàng lao ra khỏi cửa, bắt xe về nhà.

Trên đường về, cô cố nhớ lại những chuyện xảy ra tối qua, cô nhớ mình tự đến chỗ Chu An Đạt, còn nhớ rằng mình uống rượu, nhưng sao có thể uống say được? Kể từ lần uống rượu làm nhớ chuyện lần trước, cô không bao giờ để ỉn say nữa.

Về đến nhà, Lôi Vận Trình cứ đứng lưỡng lự ở bên ngoài không dám vào, hai bàn tay bịt chặt mặt rồi từ từ khụy xuống.

Rầm...

Một tiếng đóng cửa xe rất mạnh vang lên, tiếp theo đó tiếng dép lạo xạo vang lên trên mặt đường.

Lôi Vận Trình ngẩng đầu, chỉ thấy Phong Ấn đang đi về phía cô, vẻ mặt tĩnh lặng như nước nhưng toàn thân đang toát lên vẻ bức bối vô cùng.

Cô nuốt nước bọt, dán mắt nhìn anh: “Phong...”

Phong Ấn đi đến trước mặt cô, kéo cô đứng lên rồi ôm siết lấy cô vào lòng, không cho cô có cơ hội được nói gì, siết chặt cầm cô rồi hôn siết lên môi cô, một nụ hôn cuồng nhiệt.

Thay vì nói là một nụ hôn, nên nói đó là một sự “cấn xé”, nó khiến cô đau đớn khôn tưởng, cô cảm thấy mình gần như bị anh nuốt vào trong bụng.

Lôi Vận Trình không hiểu anh bị làm sao, bởi vì hành động đột ngột của anh khiến cô bất ngờ không thể suy nghĩ được gì, hai cánh tay cứng như thép nguội ghì chặt lấy eo cô, vòng tay ôm siết khiến cho cô cảm thấy khó xử.

Cuối cùng Phong Ấn cũng kết thúc nụ hôn đó. Anh tì trán vào trán cô, khàn khàn hỏi: “Tại sao không nghe điện của anh? Tối qua em đã ở đâu? Ở với ai?”, Phong Ấn siết chặt thân hình cô, vùi đầu cô vào ngực mình, cúi đầu hôn lên tóc cô, khó khăn lắm mới mở miệng được: “Tối qua nhà Lục Tự không có ai, nói cho anh biết là tối qua em không ở cùng với nó đi, Trình Trình, nói với anh là hai người không ngủ với nhau đi!”

Mắt Lôi Vận Trình đỏ hoe: “Anh có tư cách gì mà quản lý em? Em còn không quan tâm đến chuyện anh với Hạ Viêm Lương có lên giường với nhau không thì thôi!”

- Anh... – Phong Ấn cắn chặt răng, ngang ngược nói: “Anh không cho phép! Không cho phép em ở bên cạnh thằng đó! Anh... mẹ kiếp! Anh thích em!”

Anh thích cô, anh thích cô, anh thích cô... mấy từ này văng vất trong đầu Lôi Vận Trì. Lôi Vận Trì cảm thấy vô cùng hoang mang, bàn tay nhỏ chạm lên mặt anh. Một chuyện tưởng như không thể lại đang xảy ra trước mặt cô. Cô ngẩn ra, hồi lâu không thể định thần lại được.

Nước mắt cô trào ra, khóc ghen ngào không thành tiếng. Cô không dám ngẩng mặt lên nhìn anh: “Tại sao anh không nói sớm...”

Câu nói này như con dao nhọn găm vào tim Phong Ấn, nhức nhối và đau đớn.

Hai người ôm ghì lấy nhau không muốn buông tay ra. Đột nhiên có tiếng đằng hắng vang lên.

Lôi Dật Thành khoanh hai tay trước ngực, ngao ngán nhìn hai người: “Hai người đang diễn vở gì đây? Cả hai cùng chơi trò mất tích à?”

Phong Ấn thả Lôi Vận Trình ra, nghiêng người rồi đứng chắn trước mặt cô, để cô có thời gian chỉnh lại bộ dạng thê thảm của mình.

- Nếu đã đến đây rồi thì mau vào nhà ngồi đi! – Lôi Dật Thành nhìn Lôi Vận Trình đứng sau lưng anh: “Nếu em không muốn mới sáng mừng một, bố đã động tay động chân với cậu ta thì mau mau lau nước mắt rồi vào phòng đi!”

Anh sai bước vào sân, Phong Ấn khẽ thở dài, ngoảnh lại lau nước mắt trên mặt Lôi Vận Trình: “Hình như anh đã quên mất em là thiên kim của nhà ai rồi, nói thật lòng anh cũng hơi ngán bộ mặt dữ như hổ của bố em!”

Lôi Vận Trình sụt sịt mũi, cố gượng cười lớn: “Không sao, bố em rất sợ mẹ em!”

Nụ cười của cô quá gượng gạo, Phong Ấn nhìn mà đau thắt ruột gan.

Tử Du lóng ngóng giúp Thương Tiểu Thuyền làm đồ ăn sáng cho cả nhà. Lúc Phong Ấn và Lôi Vận Trình đi vào, cô đang múc cháo ra bát. Mặt Phong Ấn trông có vẻ hơi tiêu tụy, nhưng đôi mắt vẫn rất sáng, Tử Du cẩn môi đặt bát cháo nóng xuống trước mặt Lôi Khải: “Bố ơi, có người mới sáng sớm mừng một đã vội đến chúc tết bố kia!”

- Chúc cô chú ăn tết vui vẻ ạ! Quà tết chiều nay cháu sẽ mang đến cho cô chú ạ! – Phong Ấn có hơi bối rối. Lôi Khải nở một nụ cười nhạt, ánh mắt u ám khó hiểu.

- Những thứ khác thì thôi khỏi, chỉ cần Phong thị năm nay giảm bớt hoạt động, bớt giở thủ đoạn là được rồi!

Phong Ấn cười giả lả: “Chú biết là chuyện kinh doanh của nhà họ Phong từ xưa đến nay đâu đến lượt cháu nhúng tay vào!”

Hồi đó anh không chịu theo nghề kinh doanh đồng nghĩa với việc từ bỏ tất cả những gì thuộc về nhà họ Phong. Lôi Dật Thành cũng giống như vậy. Có lẽ bởi vì giữa hai nhà Lôi, Phong có ân oán từ thế hệ trước nên có những thứ họ tự hiểu rõ trong lòng, vì vậy một người làm cảnh sát, một người làm quân đội.

Phong Ấn chẳng hề khách khí, kéo ghế ngồi xuống bên bàn ăn: “Tử Du, phiền em múc cho anh một chén cháo!”

Trừ Lôi Vận Trình ra, mấy người tuổi tác tương đương, cũng coi như là bạn bè, lại cộng thêm mối quan hệ từ đời bố nên Phong Ấn và Tử Du cũng là bạn bè khá thân thiết.

- Anh á? Không biết chừng sau này anh còn phải đổi cách xưng hô, gọi em là chị dâu cũng nên!

Lôi Vận Trình đỏ bừng mặt, căng thẳng nhìn sang Lôi Khải: “Mọi người cứ ăn trước đi, con đi thay quần áo đã!”

Cô vừa rời đi, không khí đã có chút thay đổi. Lôi Khải đảo bát cháo nóng, chậm rãi mở miệng: “Tối qua hai đứa đi với nhau à?”

Phong Ấn hơi cụp mắt xuống, khẽ gật đầu.

- Suốt cả đêm? – Lôi Khải ngược mắt lên nhìn Phong Ấn.

Phong Ấn cắn chặt môi, im lặng ứng phó.

Trong khoảnh khắc Phong Ấn trở nên trầm ngâm, Lôi Dật Thành cảm nhận được ánh mắt của bố mình trở nên sắc lạnh. Nhân lúc gấp cho Tử Du cái bánh bao, anh liền nháy mắt ra hiệu với cô.

Tử Du hiểu ý, vội đẩy một cái đĩa nhỏ đến trước mặt Lôi Khải: “Bố ơi, đây là món con làm, con lần đầu tiên làm món này, bố nếm thử đi, chắc chắn không bằng tay nghề của mẹ đâu!”

Thương Tiểu Thuyền khẽ huých Lôi Khải dưới gầm bàn, lúc này ông mới kiềm nén cảm xúc, nể mặt Tử Du nói: “Biết làm là tốt rồi, lúc mẹ con lấy bố, luộc trứng gà còn chưa chín cơ!”

Lôi Khải chưa nói hết đã rên lên một tiếng, miệng xuyết xoa, cổ nén nổi đau dưới chân, vội bổ sung thêm một câu: “Nhưng mà đàn bà không biết nấu nướng với đàn ông biết nấu nướng đều là người có phúc, ít nhất trong nhà ta là như thế.”

Thương Tiểu Thuyền vui vẻ mỉm cười, gấp một đĩa thức ăn cho Phong Ấn: “Phong Ấn biết nấu nướng không?”

- Cháu chỉ biết làm mấy món đơn giản thôi ạ! – Phong Ấn mỉm cười cảm kích với Thương Tiểu Thuyền, Lôi Vận Trình nói đúng, Lôi Khải rất sợ vợ.

Lôi Vận Trình tắm rửa sạch sẽ, nhìn vào gương mỉm cười, gạt hết tâm sự sang một bên để xuống nhà cùng ăn sáng với mọi người.

Cũng may bữa cơm này nhẹ nhàng hơn so với tưởng tượng của cô, Lôi Khải không nói câu nào gây khó dễ cho Phong Ấn cả, cũng không hỏi xem chuyện đêm qua là như thế nào. Ăn cơm xong, Tử Du và Lôi Vận Trình cùng thu dọn. Lôi Vận Trình vừa ra khỏi phòng ăn, Lôi Khải đã ra hiệu bằng mắt với Phong Ấn: “Đi theo ta, ta có thứ này muốn tặng cho cậu!”

Lôi Dật Thành mấp máy môi với Phong Ấn. Phong Ấn nhú mày, không hiểu Lôi Dật Thành nói gì. Lôi Dật Thành bảo anh hãy tự cầu nguyện đi.

Cánh cửa thư phòng vừa đóng lại, Phong Ấn đã cảm nhận được một cú đâm mạnh hướng về phía mình, anh nhanh nhẹn né được. Lôi Khải biết trước Phong Ấn sẽ phản ứng kịp nên đã nhanh tay thúc liên tiếp vào mạng sườn Phong Ấn. Ông ra tay vừa nhanh vừa tàn nhẫn, Phong Ấn vốn có thể tránh hoặc trả đòn, nhưng chỉ cần chặt rằng chịu đựng, cuối cùng giờ tay lên chặn cú đâm tiếp theo của Lôi Khải.

Lôi Khải lạnh lùng thu tay lại. Phong Ấn nghiêng chặt răng xoa vết đau, bật ngón tay cái lên với Lôi Khải: “Món quà này lớn quá, cháu không nhận nổi!”

- Con gái tao mày cũng không nhận nổi! – Lôi Khải chỉnh lại ống tay áo, trở lại vẻ đạo mạo như bình thường: “Giờ không có ai khác, mau nói cho tao biết tối qua mày đã làm cái gì?”

Phong Ấn chống tay ngồi xuống ghế sofa: “Trình Trình đâu phải là trẻ con, làm cái gì là quyền tự do của cô ấy ạ!”

Lôi Khải cười mỉa mai: “Tao hỏi mày chứ không phải là nó, là mày ấy!”

Mạng sườn đau đớn khiến Phong Ấn toát mồ hôi: “Chú muốn cho cháu thấy thân thủ của chú không hề kém trước đây cũng đâu cần phải mạnh tay thế đâu!”

- Tưởng tao không biết mày động chân động tay với con bé lúc ở bên ngoài à? Tao còn nhớ trước đây tao từng cảnh cáo mày, mày có thể không thích nó, nhưng đừng lợi dụng tình cảm của nó để đùa bỡn! – Lôi Khải nheo mắt: “Mày đã động đến nó chưa?”

Những lời Lôi Khải nói như một lưỡi dao găm, còn gây đau đớn hơn cả vết thương về thể xác. Phong Ấn siết chặt nắm tay, vẫn không trả lời thẳng vào câu hỏi của Lôi Khải. Nhưng Lôi Khải đã nhận ra mánh khóe của Phong Ấn. Người đàn ông ngồi trước mặt ông hiện giờ đã khác hẳn với Phong Ấn của ngày xưa.

Lúc đó Phong Ấn còn nói bằng giọng bắt cần, bảo ông hãy quản lý con gái cho tốt, đừng có dành tình cảm lung tung cho người khác, thế mà bây giờ...

Lôi Khải nhìn Phong Ấn từ đầu đến chân, khóe môi khẽ nhếch lên: “Phong Ấn, bắt đầu động lòng rồi chứ gì? Chẳng phải mày chỉ coi nó như em gái thôi sao?”

Phong Ấn chợt thần mặt ra, cái cảm giác bị nhìn thấu thật thê thảm. Anh xoa xoa mái tóc cắt ngắn của mình, khổ sở nhoen miệng cười: “Nếu cháu hỏi chú năm ấy tại sao không nhẫn tâm giữ mẹ cháu lại bên mình thay vì tôn trọng sự lựa chọn của bà ấy, chú sẽ trả lời thế nào ạ?”

Trên mặt Lôi Khải không có bất cứ vẻ khác thường nào, nụ cười nở trên môi đầy ẩn ý: “Bắt đầu cảm thấy không ổn phải không?”

Phong Ấn dán mắt vào những đường vân tay lằng nhằng trên tay mình, lông mày nhíu chặt lại.

Bọn họ đều biết, không thể nhẫn tâm với một người là một chuyện nguy hiểm đến mức nào. Đó chính là cái gọi là sự khởi đầu của tình yêu, mà một khi tình yêu bắt đầu, nó sẽ ào ạt ập đến, không thể nào ngăn được.

Phong Ấn hít thở thật sâu, mùi thuốc nhàn nhạt đi vào trong phổi anh, anh nhìn thẳng vào mắt Lôi Khải: “Cháu sẽ chịu trách nhiệm những gì cần chịu trách nhiệm!”

- Cô gái họ Hạ kia thì sao?

- Cô ta không phải là vấn đề!

Lôi Vận Trình không biết Lôi Khải và Phong Ấn nói những gì. Thấy Phong Ấn vừa từ thư phòng đi ra, cô liền kéo anh vào phòng mình ở trên gác. Vừa vào phòng đã bị anh đè chặt vào cửa, hôn tới tấp. Phong Ấn giữ chặt đầu cô, hôn cô thật nồng nàn, khiến cô gần như nghẹt thở: “Khoan đã...”

Cô vô tình chạm vào vết thương của anh, khiến anh chột la lên. Phong Ấn gục đầu vào vai cô, cố chịu đựng cơn đau. Lôi Vận Trình không dám tùy tiện chạm vào người anh, chỉ nhẹ nhàng kéo áo anh: “Bố em ra tay với anh à?”

Đi Phong Ấn ngồi xuống giường, vén áo anh lên, quả nhiên có một vết bầm tím lớn ở mạng sườn. Cô vừa bực vừa xót xa: “Anh có trả đòn không?”

- Không, trên đời này có ba người đánh anh nhưng anh không thể nào trả đòn, bố anh và bố em! – anh xoa xoa mặt cô: “Còn cả em nữa!”

Lôi Vận Trình đột nhiên nghĩ đến Hạ Viêm Lương, sắc mặt cô sầm xuống, gạt tay anh ra: “Nếu như anh không thể quên tình cảm với Hạ Viêm Lương, tại sao còn chấp nhận lời hẹn bốn năm của em?”

- Anh chỉ hứa với em là sẽ không lấy vợ trước khi em tốt nghiệp, chứ có nói là không đi tìm phụ nữ đâu, dù gì chúng ta cũng chưa phải là người yêu của nhau, hơn nữa hồi đó lúc đưa ra lời hẹn này, em đâu có bảo chúng ta phải giữ gìn thân xác cho nhau?

Lôi Vận Trình ghen hòng, chỉ biết giương mắt nhìn anh.

- Phong Ấn, anh còn có thể nhẫn tâm hơn với em không?

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Phong Ấn kéo cô vào lòng: “Đồ ngốc, anh trêu em thôi. Giữa anh và cô ta không như em tưởng tượng đâu, bọn anh không có gì hết, anh đảm bảo với em sau này sẽ cắt đứt quan hệ với cô ta, kể từ nay anh chỉ tốt với một mình em, em đúng là đã dồn ép anh đến đường cùng rồi!” – anh không muốn để cô biết những chuyện của mình và Hạ Viêm Lương, đó là sự nhục nhã và ê chề của anh.

- Có thể nói cho em biết giữa hai người có thứ gì khiến em không thể vượt qua được không? – Lôi Vận Trình cố nén nước mắt, cô không phải là người nhát gan, chỉ có điều giọng nói dịu dàng và kiên định lạ kì của Hạ Viêm Lương trong điện thoại như một lời nguyên rửa cứ ám ảnh tâm trí cô, sự tự tin ấy khiến cho cô hoảng sợ thật sự.

Phong Ấn ôm siết lấy cô: “Không có, chỉ cần em tin anh, mặc kệ cô ta nói cái gì!”

Lôi Vận Trình gạt đầu, cô không muốn khóc nhưng nước mắt cứ trào ra. Cô ôm ghì lấy cổ anh, khóc nghẹn ngào: “Em và Lục Tự...”

- Suyt... đừng nghĩ nữa! – Phong Ấn cúi đầu hôn lên trán cô: “Anh biết em là cô gái như thế nào, đó là lỗi của anh, người xin lỗi phải là anh! Trình Trình, sẽ không có lần sau đâu, em là của anh!”

Trong lúc khóc nức lên, Lôi Vận Trình cắn một miếng vào cổ anh, như thể để trút hết nỗi ảm ức ở trong lòng. Nước mắt cứ trào ra không thể kìm nén được, một câu nói này của Phong Ấn mà cô phải chờ đợi biết bao lâu? Cô ảm ức, oán hận, hận anh tại sao phải để đến mức cùng đường mới chịu thừa nhận tình cảm với cô.

Nỗi ảm ức dồn nén trong lòng cô không biết trút đi đâu. Cô xoay người lại, lấy tay ấn chặt lồng ngực, hít thở thật sâu, nhưng nước mắt vẫn cứ ào ạt tuôn rơi.

Phong Ấn lặng lẽ ôm chặt lấy cô từ phía sau, tì cằm lên đầu cô, dịu dàng vỗ về cô trong tiếng nấc nghẹn ngào.

Khó khăn lắm Phong Ấn mới chịu chủ động liên lạc cho Hạ Viêm Lương, điều này khiến cô ta vô cùng ngạc nhiên. Người vui nhất có lẽ là Lãnh Lãnh. Cô bé kiếm cái váy đẹp nhất để thay vào, cứ bám lấy mẹ đòi tết bím tóc.

Phong Ấn vừa bước vào cửa đã thấy một cái bóng bé nhỏ lao ra ôm lấy chân mình.

- Bố ơi bố ơi...

Phong Ấn nhú mồm vẻ không vui, anh quỳ xuống xoa xoa đầu con bé: “Chẳng phải chú đã bảo cháu đừng gọi chú như thế rồi hay sao? Chú và mẹ cháu chỉ là...”, Phong Ấn ngập ngừng rồi nói tiếp: “Bạn bè bình thường thôi!”

Lãnh Lãnh chu môi: “Nhưng mà mẹ thích bố, Lãnh Lãnh cũng thích bố, tại sao không được gọi là bố?”

Phong Ấn tỏ vẻ cáu kỉnh nhưng không muốn nhọc sức giải thích: “Mẹ cháu đâu?”

- Mẹ cháu đang tắm ạ!

Lúc Hạ Viêm Lương từ trong phòng tắm đi ra, Phong Ấn đang ngồi trong phòng khách hút thuốc, Lãnh Lãnh đang ngoan ngoãn ngồi viết chữ trên bàn.

Lãnh Lãnh đặt bút xuống, giơ cuốn vở lên cao: “Bố xem đi!”

Hạ Viêm Lương sao có thể không nhìn thấy đôi lông mày đang nhíu chặt lại vì không vui của Phong Ấn, cô chỉ sợ anh sẽ nói ra những lời khiến con gái bị tổn thương nên vội đỡ con gái về phòng.

Phong Ấn chẳng buồn cởi áo khoác, trông bộ dạng như muốn đi bất cứ lúc nào. Hạ Viêm Lương cởi cái khăn lau tóc trên đầu xuống:

- Lãnh Lãnh thích anh như thế, anh không thể nhường nhịn nó một chút sao, cứ coi như là dỗ dành nó thôi mà!

- Tôi không đá nó ra xa đã là nhường nhịn nó lắm rồi, giáo dục con gái cô cho tốt vào, tùy tiện gọi người khác là bố thì có gì hay ho chứ? – Phong Ấn ngăn không cho Hạ Viêm Lương ngồi xuống chân mình, anh dập tắt điếu thuốc, đứng dậy nói: “Sau này chúng ta đừng liên lạc nữa!”

Hạ Viêm Lương khẽ nheo mắt, mĩa mai nói: “Anh có ý gì? Tìm được bạn chơi mới rồi hả?”

Phong Ấn cười tàn nhẫn: “Chẳng lẽ cô vẫn còn thích cái thân phận này ư?” anh đặt một tấm chi phiếu lên bàn: “Cô một mình nuôi con cũng khó khăn, muốn tìm một người đàn ông để nương tựa cũng dễ hiểu, nhưng tôi không phải là lựa chọn tốt, tôi có thể cho cô tiền, còn muốn có tình cảm thì xin lỗi nhé, không có đâu!”

Hạ Viêm Lương cắn chặt môi, bộ dạng đầy tội nghiệp: “Anh không thấy em đang rất cố gắng để cứu vãn mọi chuyện ư?”

- Mang theo đứa con của Lê Duệ về để níu kéo tôi ư? Đầu óc cô có vấn đề chẳng? Hay là cô nghĩ đầu óc tôi có vấn đề? Tôi không còn là Phong Ấn của trước đây, sẽ không yêu thương chiều chuộng cô vô điều kiện như trước đây đâu!

Anh vừa dứt lời, Hạ Viêm Lương đã sà vào lòng anh, nghẹn ngào nói: “Lãnh Lãnh là đứa con em mang thai mười tháng rỗng, cho dù nó là con ai em cũng không thể bỏ lại nó. Nếu anh vẫn hận em, em có thể tiếp tục đợi anh!”

Phong Ấn lạnh lùng đẩy cô ta ra: “Có phải tôi chưa nói với cô rằng, mỗi lần lên giường với cô tôi đều thấy buồn nôn, nhưng sau mỗi lần tôi lại thấy bớt hận cô một chút, giờ tôi không hận cô nữa rồi, vì vậy tôi không cần thiết phải làm inh buồn nôn thêm nữa!”

- Có phải là vì Lôi Vận Trình không? – Hạ Viêm Lương gạt nước mắt, ghì cổ anh xuống.

- Không liên quan đến cô! – anh lấy tay phẩy phẩy những chỗ cô ta động vào, như thể không muốn dính dáng chút nào đến cô ta nữa: “Tạm biệt!”

Anh vừa quay người định bỏ đi thì Lãnh Lãnh từ trong phòng chạy ra: “Bố ơi, bố định đi à?”

Phong Ấn hít một hơi thật sâu: “Nhắc lại lần nữa, chú không phải là bố cháu!”

Anh lao ra khỏi cửa, Lãnh Lãnh ngậy ra mắt vài giây rồi òa khóc, Hạ Viêm Lương có đồ thể nào cũng không chịu nín. Lần trước Phong Ấn đã nói như vậy một lần, Lãnh Lãnh tức tối ném vỡ rất nhiều đồ, còn lần này... cơ thể bé nhỏ nằm yên trong lòng Hạ Viêm Lương, tiếng khóc đột nhiên im bặt.

Lãnh Lãnh khóc ngắt đi rồi.

Nước mắt Hạ Viêm Lương trào ra, nổi hột phồng lên trong mắt Hạ Viêm Lương: “Phong Ấn, anh đắc chí quá sớm đấy!”

Phong Ấn đã đoạn tuyệt quan hệ với Hạ Viêm Lương bằng tốc độ nhanh nhất, cả con người anh thấy nhẹ nhõm chưa từng thấy, dường như vừa trút bỏ được gánh nặng khỏi vai.

Người lớn cả hai bên gia đình cùng âm thầm thừa nhận mối quan hệ của hai người. Cứ cách ba hôm anh lại đến tìm cô, dẫn cô đi chơi, dẫn cô đi tụ tập bạn bè. Nhưng Lôi Vận Trình thích ở riêng với anh hơn, bởi vì khoảng thời gian ở bên nhau quá ngắn ngủi, mỗi phút mỗi giây đối với cô mà nói đều quý báu vô cùng.

Hai người thường ngồi trong phòng của Phong Ấn xem phim. Ngồi trên tấm thảm, cô thường thu mình ngồi gọn lỏn trong lòng anh rất thoải mái. Biểu cảm trên mặt cô thường khiến cho Phong Ấn phải phì cười. Cô đúng là một người dễ hài lòng.

Ăn tối ở nhà họ Phong xong, Lâm Thất Thất ngồi nói chuyện với Lôi Vận Trình một lúc, sau đó bà ra ngoài cùng với Phong Hạo, để mặc hai người ở lại trong căn nhà rộng lớn. Hai người họ vừa đi, Lôi Vận Trình đã sà vào lòng anh, bám chặt vào người anh như con kaola bám vào thân cây vậy.

Phong Ấn cười, dí trán cô: “Em có thể ra dáng con gái một chút được không?”

- Anh thích con gái như thế nào? – Lôi Vận Trình nghiêng đầu hỏi.

Phong Ấn hất cằm về phía ti vi: “Như thế kia kìa, đối với em mà nói thì độ khó hơi cao đấy!”

Trên ti vi là hình ảnh những cô gái mặc bikini đang ung dung nằm phơi nắng trên bãi biển, ai nấy thân hình đều nóng bỏng.

- Chỉ được cái thân hình gợi cảm thôi mà, có gì đâu, bọn họ có biết lái máy bay không? – cô bĩu môi vẽ bắt cần, vỗ ngực tự hào nói: “Em biết đấy!”

Phong Ấn liếc qua ngực cô, chỉ cười mà không nói, Lôi Vận Trình ghì cổ anh, ngại ngùng nói: “Em cũng không kém đến thế đâu!”

- Chưa sờ thử, không dám phát biểu ý kiến! – Phong Ấn xoa xoa mặt cô: “Anh lên gác bật đĩa, em gọt hoa quả xong bê lên nhé!”

Lôi Vận Trình lập tức đứng nghiêm hành lễ kiểu quân đội: “Tuân lệnh đồng chí cơ trưởng!”

Cô cẩn thận gọt hoa quả rồi cắt thành từng miếng nhỏ bê lên. Vừa ngồi xuống đã bị Phong Ấn bế lên đùi rồi. Cô lấy đĩa cầm một miếng hoa quả bón vào miệng mình rồi mớm sang miệng anh, vị chua chua ngọt ngọt lan tỏa trong miệng của hai người, lưỡi anh quần lấy lưỡi cô, miếng cam trở thành công cụ thân mật của hai người.

Sau nụ hôn nồng nàn, Lôi Vận Trình nóng mặt thở gấp, trên môi vẫn còn vệt nước long lanh, đôi môi sưng đỏ đầy mê hoặc. Phong Ấn ôm lấy thân hình mảnh mai của cô, bàn tay to xoa xoa trán cô: “Qua mười lăm là anh phải đi rồi, lúc em vào học anh không đi tiễn em được đâu!”

- Thế em đi tiễn anh có được không

- Đến lúc ấy anh lại muốn dẫn em cùng đi mất!

- Thế thì em sẽ đi theo anh luôn! – Lôi Lập Trình buột miệng, Phong Ấn liền đổi tư thế đè cô xuống giường, ánh mắt rạo rức nhìn cô khiến cô không thể né tránh.

- Nếu có một ngày anh yêu em như em yêu anh, anh sẽ biết khi nói ra những lời này em cảm thấy bất lực đến nhường nào. Có những thứ không thể nào kiềm chế được, là can tâm tình nguyện chứ không phải vì em kém cỏi!

Phong Ấn cảm động trước những lời nói chân thành của cô, từ trong đôi mắt anh như bùng lên một ngọn lửa: “ Bao nhiêu lâu nay, anh đối xử với em quá tồi tệ, em có hận anh không?”

Cô không nói gì, Phong Ấn cúi đầu hôn lên chóp mũi cô: “Trong trái tim anh, em luôn là một đứa trẻ, em bé nhỏ như vậy, làm sao hiểu được thích là cái gì? Tình yêu là cái gì? Sau này em sẽ hối hận, hối hận vì đã dồn tình cảm cho anh!”

Có những người sợ, không phải sợ tình yêu kết thúc, mà là sợ nó chưa từng bắt đầu, những lời thề non hẹn biển chỉ là một sự hiểu lầm.

Lôi Vận Trình không biết đó có phải là nguyên nhân khiến anh luôn từ chối cô không, nếu như tất cả những kiên trì và cái giá mà cô phải trả vì anh nếu không được coi là tình yêu thì là vì cái gì?

Buổi tối, Phong Ấn lái xe đưa cô về nhà rồi đến quán bar của Chu An Đạt, quả nhiên anh gặp Lục Tự ở đây.

Anh ngồi bên quầy bar, nhìn Lục Tự đang nhảy nhót điên cuồng giữa đám người dưới sàn, sắc mặt vô cùng u ám.

Bản nhạc kết thúc, Lục Tự đi thẳng ra chỗ anh, ngồi xuống và gọi rượu cho hai người: “Tao còn đang nghĩ lúc nào mày sẽ đến tìm tao cơ đấy!”

Phong Ấn nhếch khóe môi cười nhạt: “Nói đi!”

Lục Tự nốc cạn cốc rượu rồi vãn về ly rượu để cao trong tay: “Chẳng có gì để nói cả. Trái tim và con người, kiểu gì tao cũng phải có được mới cam lòng, hướng hồ tối hôm đó cô ấy chủ động!”

Phong Ấn từ đầu đến cuối không động vào một giọt rượu nào, anh nhảy xuống khỏi ghế, liếc nhìn Lục Tự.

Lục Tự hiểu ý của Phong Ấn liền đi theo Phong Ấn vào nhà vệ sinh. Đợi tất cả mọi người ra ngoài, Phong Ấn liền khóa cửa lại, quay người treo cái áo khoác lên, cởi cúc áo sơ mi và xắn tay áo lên rồi vung tay cho Lục Tự một đấm.

Lục Tự né được nhưng lại dính hai cú đấm liên tiếp khác.

Phong Ấn ra tay không hề nhẹ, đến mức bàn tay anh cũng cảm thấy tê dại: “Nếu cô ấy hoàn toàn tỉnh táo tao chẳng nói làm gì, đằng này cô ấy uống rượu, mày như thế là lợi dụng để làm trò đồi bại!”

Lục Tự nghiêng đầu nhỏ bọt, vung tay lên trả đòn: “Thế sao? Sao mày không nói vì sao cô ấy mượn rượu giải sầu? Xét cho cùng thì chính mày tạo cơ hội cho tao lợi dụng người ta thôi!”

Phong Ấn túm lấy cổ áo Lục Tự, ép anh ta vào tường, chèn cánh tay lên cổ họng Lục Tự, đôi mắt như tóe lửa: “Mày có nghĩ làm vậy sẽ gây tổn thương ra sao cho cô ấy không? Giờ tao đang nghi ngờ tình cảm mày dành cho cô ấy có phải là thật không.”

- Kể từ khoảnh khắc mày đẩy cô ấy sang cho tao, những tổn thương mà mày gây ra cho cô ấy kéo dài đến tận bây giờ. Chẳng phải mày với Hạ Viêm Lương lại quấn lấy nhau rồi hay sao? Mày không yêu Lôi Vận Trình cơ mà? Còn quan tâm đến chuyện cô ấy lên giường với ai làm gì? Phong Ấn, mày có tư cách quái gì?

Những lời Lục Tự nói như con dao nhọn đâm thẳng vào vết thương lòng của Phong Ấn. Anh siết chặt nắm tay, giáng một cú đấm thật mạnh lên người Lục Tự. Sức mạnh khủng khiếp khiến Lục Tự đau đớn cúi gập người xuống.

- Tao đã sai, tao hối hận vì đã để cô ấy quên mày! – Phong Ấn nghiêng rằng trèo trẹo, các khớp ngón tay kêu lên răng rắc: “Tư cách của tao, chính là tình cảm của tao dành cho cô ấy!”

Lục Tự dựa vào tường ho sặc sụa rồi cười gằn: “Tình cảm ư? Tình cảm của mày chỉ được giải phóng sau khi cô ấy ngủ với tao à? Mày nhẫn nhịn giỏi thật đấy, sao không nhẫn nhịn tiếp đi!”

Lục Tự cố nén cơn đau đứng thẳng người dậy, nhìn thẳng vào đôi mắt phẫn nộ của Phong Ấn:

- Tao muốn xem mày sẽ giải quyết Hạ Viêm Lương như thế nào. Cô ta nói với tao đứa bé là con mày! Cô ta mà làm ầm lên, nói rằng tác phong sống của mày có vấn đề thì chẳng phải chuyện nhỏ đâu! Đừng quên thân phận của mày là gì, chẳng nhẽ mày có thể vì Lôi Vận Trình mà từ bỏ bộ quân phục trên người, từ bỏ phi hành ư?

- Mày cứ đi mà nghe lời cô ta! – Phong Ấn bắt cần nhếch môi, ánh mắt kiêu ngạo và quả quyết: “Cho dù tao có mất tất cả, mày cũng chẳng có được trái tim cô ấy đâu! Lục Tự, mày không chỉ quen biết cô ấy sau tao mấy năm đâu. Bản thân mày tự hiểu rõ điều đó, nếu không mày đã chẳng phải dùng thủ đoạn bỉ ổi để có được thân xác cô ấy nhằm an ủi bản thân mình!”

Phong Ấn với lấy áo khoác mặc vào, trước khi đi còn ném lại một câu: “Mục tiêu đã nhắm đến thì sao chứ? Cô ấy hoàn toàn không nằm trong phạm vi tấn công của mày, trước đây mày không thể. Hiện giờ, sau này, có tao rồi, mày càng không thể!”

Lục Tự cúi xuống bồn rửa mặt, vẩy nước lên mặt, nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu của mình trong gương rồi đột nhiên vung tay đập thẳng vào tấm gương. Những vết nứt lan ra cả tấm gương: “Lôi Vận Trình, sớm muộn gì em cũng sẽ đến bên anh!”

Anh ta rít tên cô qua kẽ răng. Lục Tự hiểu rằng, cuộc đời này của anh coi như đã bị hủy hoại trong tay người con gái này.

Trong mắt của Lôi Vận Trình từ xưa đến nay không có ai khác ngoài Phong Ấn. Nhiều lúc anh rất muốn moi tìm cô ra để xem xem, rốt cuộc thứ gì đã khiến cho cô kiên trì đến mức ngoan cố để yêu một người như thế. Nhưng cũng có thể, sự cố chấp chỉ là bản năng của cô, giống như anh ta đối với cô.

Ngày Phong Ấn đi, Lôi Vận Trình lại chuẩn bị một hộp cơm rất cầu kỳ cho anh.

Cô chạm vào cái nơ nhỏ ngoài túi xách, mỉm cười hài lòng, cô sẽ khiến cho anh có cảm giác như đang trải qua mối tình đầu. Cô sẽ gột sạch, thanh lọc hoàn toàn những hình ảnh đen tối do Hạ Viêm Lương và Lê Duệ gây ra cho anh. Những đám mây trắng bồng bênh ngoài cửa sổ. Phong Ấn nhắm mắt vẽ nên hình bóng cô trong đầu, một thứ gì đó ấm nóng đang tuôn trào trong cơ thể anh. Có lẽ có những cảm xúc chỉ có thể được mang lại bởi một người đặc biệt, đây liệu có phải là duyên phận và số mệnh mà người ta thường nói đến?

Lôi Vận Trình lần nào cũng thể hiện sự kiên định không bao giờ thay đổi đối với anh, đều khiến cho sự nhần tâm của anh lúc ban đầu bị bào mòn.

Anh đã biết mình sẽ có một ngày như thế, chỉ có điều không nghĩ rằng nó lại đến nhanh như vậy, càng không nghĩ được rằng tình cảm dành cho Lôi Vận Trình một khi được giải phóng thì không bao giờ có thể kiềm chế được nữa. Anh đã đánh giá quá cao bản thân, đánh giá thấp những khiêu khích từ phía Lục Tự, từng cảm thấy cô và Lục Tự ở bên nhau là một kết cục không tồi. Giờ nghĩ lại mới thấy những suy nghĩ này thực nực cười. Cô gái này thực sự đã đi vào trái tim anh, vậy thì anh chỉ có thể nắm chặt lấy tay cô, không dám buông lời.

Chẳng mấy chốc đã đến ngày quay lại trường. Lôi Vận Trình trở lại trường với cảm giác như có một cuộc sống mới, cả con người đã đổi khác. Huấn luyện viên phát ọi người thời khóa biểu luyện tập của học kì này, nhân tiện công bố luôn một thông tin.

- Hai tháng sau sẽ có phi công ở lớp X đến đây diễn giảng. Đến lúc đó các em có thể hỏi những câu hỏi mà các em thấy hứng thú!

Lớp hàng không X ư?

Hương Bắc Ninh khẽ huých cô, thì thầm hỏi: “Chính là tiền bối hả?”

Lôi Vận Trình gật đầu: “Nếu anh ấy có thể đến thì tốt quá!”

Hương Bắc Ninh nhìn cô: “Lôi Vận Trình, cắt ngay cái vẻ mặt si mê của cậu đi!”

Nhân lúc huấn luyện viên không để ý, Lôi Vận Trình liền đám cậu ta một cái: “À, phải rồi, tôi gặp Lịch Vũ rồi, cậu ta nhờ tôi hỏi thăm cậu đấy!”

- Cậu ta đến tìm cậu à? Đúng là trọng sắc khinh bạn, sao không đến tìm tôi chứ? – Hương Bắc Ninh nói đùa nhưng lại bị Lôi Vận Trình cho ăn đòn.

- Lôi Vận Trình! – huấn luyện viên đột ngột kêu tên cô. Lôi Vận Trình giật nảy mình, vội vàng đứng dậy đáp lời.

- Em và Hương Bắc Ninh tìm vài người rồi sắp xếp một tiết mục, tổ chức một nghi thức đón tiếp nhỏ. Mấy người này đến toàn là các phi công đã tốt nghiệp ở trường ta, là tiền bối của các em đấy!

- Vâng ạ! – Lôi Vận Trình ngồi xuống lẩm bẩm: “Không biết là ai mà hoành tráng thế, chẳng qua chỉ là đến diễn giảng thôi mà!”

Cô không mấy để tâm đến, ngày nào cũng miệt mài tập luyện. Thời gian cứ thế trôi đi. Hôm ấy không có nhiệm vụ tập luyện, Lôi Vận Trình đi thư viện ngồi cả chiều, tìm được một đồng tài liệu, cô phải chuẩn bị cho luận văn tốt nghiệp. Trên đường cô gặp một vài bạn học, mặt ai nấy đều rất hào hứng: “Phi công đến trường ta diễn giảng vừa đến rồi! Lôi Vận Trình chúng ta đi xem sao đi!”

Cô thờ ơ nói: “Đừng vội, tối nay kiểu gì chẳng gặp ở buổi tiếp đón?”

Nghe nói nhà trường còn đặc biệt dọn dề đầu bếp phải làm thêm vài món để chiêu đãi mấy “vị khách” đặc biệt này. Sau bữa tối, cuối cùng Lôi Vận Trình cũng gặp được “phi hành gia đặc biệt” này.

Mấy quân nhân mặc quân phục nghiêm chỉnh vào vị trí được sắp xếp và lần lượt lên bục báo cáo thành tích xuất sắc của mình.

Một đôi mắt quen thuộc nhanh chóng tìm ra cô giữa đám đông, mặc dù cô ở cách đó rất xa. Lôi Vận Trình cũng cảm thấy có một ánh mắt nóng rẫy và nụ cười xấu xa thoáng qua.

Đây là cuộc báo cáo đầu tiên, đa phần đều là những quân nhân trẻ tuổi, nội dung báo cáo khá sinh động, thú vị, nhưng cái cảm giác cứ bị người khác nhìn chằm chằm chẳng dễ chịu chút nào.

Ngay cả Hương Bắc Ninh ngồi bên cạnh cô cũng phát giác ra sự bất thường: “Lục Tự vẫn chưa chịu từ bỏ cậu à?”

Lôi Vận Trình giả bộ như không nghe thấy, cảm hận anh ta còn chưa hết, nói gì đến chuyện bàn bạc về anh ta? Hội nghị đang diễn ra thì Lôi Vận Trình bị gọi ra ngoài, đội trưởng nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói: “Em ra ngoài cổng đón một người, giờ này chắc cậu ta đã đến nơi rồi!”

- Cũng đến báo cáo à? – Lôi Vận Trình buột miệng hỏi.

- Đúng thế, là một thiếu tá, đón được cậu ta rồi thì đưa cậu ta đến thẳng đây, chỗ ở chúng ta đã sắp xếp ổn thỏa rồi, hội nghị kết thúc rồi đưa cậu ta về đó cũng không muộn!

Lôi Vận Trình vui vẻ nhận mệnh lệnh, đi làm nhiệm vụ này còn dễ chịu hơn là ngồi đó để bị Lục Tự nhìn. Cô còn chưa kịp đến cổng đã nhìn thấy một chiếc xe quân sự lái vào, một người đàn ông mặc quân phục, một tay xách vali hành lý bước xuống xe. Người đàn ông quay lưng vào cô, đang nói gì đó với người đứng gác cổng. Ánh đèn đường rải thứ ánh sáng ấm áp lên người anh.

Lôi Vận Trình khẽ nhíu mày, cảm giác quen thuộc khiến trái tim cô đập loạn nhịp. Cô đẩy mạnh bước chân, càng lúc càng đến gần anh hơn, thậm chí có thể nghe rõ cả giọng nói của anh.

Người gác cổng nhìn thấy Lôi Vận Trình liền đánh mắt ra hiệu cho Phong Ấn: “Kia chắc là học viên đến đón anh đấy!”

Phong Ấn ngoảnh đầu lại, quả nhiên nhìn thấy thân hình mảnh mai của cô chỉ còn cách mình có vài bước chân.

Có một số chuyện mặc dù đã biết trước nhưng đợi đến khi nó thật sự xảy ra trước mặt bạn, bạn vẫn cảm thấy có một cảm giác kì lạ không thể nói thành lời.

Vì vậy khi nhìn thấy khuôn mặt Lôi Vận Trình, cảm giác đột ngột khiến anh nhất thời chưa thích ứng được ngay. Anh đứng ngậy ra trong giây lát rồi mới chậm rãi lại gần cô, từng bước chân vững chãi. Lôi Vận Trình thấy mắt cay cay, ánh mắt không thể rời khỏi anh, người đứng thẳng, hơi hạ cằm xuống, tay phải từ từ đưa lên chào anh.

- Đồng chí thiếu tá!

Phong Ấn giơ tay phải lên chào đáp lễ. Còn chưa kịp nói gì Lôi Vận Trình đã lên tiếng trước: “Buổi báo cáo đã bắt đầu rồi, đội trưởng bảo em dẫn anh đến lễ đường trước!”

Đôi mắt ánh lên nụ cười, con bé này còn căng thẳng hơn cả anh nữa: “Vậy thì cảm ơn nhé!”

Trên đường đi thảnh thơi vẫn có người qua lại, hai người lại đi xa nhau ra như hai người xa lạ.

Mãi đến khi đi vào trong hội trường, có một gian hành lang tối tăm, Lôi Vận Trình mới quay người lại, sà vào lòng anh. Phong Ấn đẩy Lôi Vận Trình vào một góc nhỏ, cúi đầu tìm kiếm đôi môi cô. Lôi Vận Trình bị anh nhắc bổng lên cao, ngón chân không thể chạm xuống mặt đất, hai cánh tay ghì lấy cổ anh, nồng nhiệt đáp trả nụ hôn của anh, đến khi không khí trong phổi gần hết mới luyến tiếc rời môi anh ra.

- Anh... có nhớ em không? – Lôi Vận Trình phập phồng qua hơi thở.

Phong Ấn siết chặt vòng tay, nụ hôn ngọt ngào và cháy bỏng, quán chặt lấy môi cô, nghẹn ngào nói: “Em nói xem?”

Lôi Vận Trình nhoẻn miệng cười, chọc chọc vào cánh tay anh: “Mau thả em xuống, bị ai nhìn thấy thì tiêu chắc!”

Phong Ấn lại hôn cô thêm vài lần nữa rồi mới thả tay, Lôi Vận Trình cúi xuống nhặt cái mũ đã bị rơi xuống đất lúc hôn nhau nồng nhiệt, phỉu phỉu bụi rồi kiễng chân đội lên đầu anh: “Anh mặc cả bộ này trông oách quá!”

Đây là lần đầu tiên Lôi Vận Trình nhìn thấy anh mặc quân phục, còn oai phong gấp nhiều lần so với tướng tượng của cô. Phong Ấn chỉnh lại bộ quân phục trên người cô, sửa lại cái mũ trên đầu cô, những ngón tay lướt qua cổ áo cô rồi ngược mắt nhìn cô, cảm giác cô đã trưởng thành, không còn là con nhóc con như ngày nào.

Lôi Vận Trình dẫn Phong Ấn đi vào hội trường gặp lãnh đạo. Hướng Bắc Ninh nhìn thấy Phong Ấn đang đi lên bục giảng liền nhướn mày nói với Lôi Vận Trình: “Cậu nói đúng thật, tiền bối đã tiết lộ thông tin với cậu rồi chứ gì?”

Cô vênh mặt tự đắc: “Làm gì có, tớ chỉ biết sớm hơn cậu có vài phút thôi!”

- Sau đây xin mời đồng chí Phong Ấn, đội trưởng đội phi công X lên phát biểu! – giọng nói của hiệu phó vang lên, sau đó là một sự yên tĩnh lạ kì.

Phong Ấn đứng trên bục cao, giơ tay chào tất cả những lãnh đạo và học viên, ánh mắt khác hẳn với ánh mắt quen thuộc cô thường thấy: sắc bén, điềm đạm, có sức hút kì lạ khiến người khác không thể rời mắt. Anh lướt nhìn thấy Lôi Vận Trình ở dưới sân khấu, trong đôi mắt thoáng qua một ánh mắt âm áp. Cô vừa tự hào vừa cảm động, tất cả mọi người đang đổ dồn ánh mắt về phía người đàn ông mà cô yêu thương, là mục tiêu phấn đấu của cô.

Lục Tự nắm chặt bàn tay dưới mặt bàn, sắc mặt lạnh lùng. Không những nhìn thấy hai người bọn họ thản nhiên đi vào hội trường, anh thậm chí còn có thể tưởng tượng ra hai người họ đã làm những cái gì trước đó.

Hội nghị kết thúc, Lôi Vận Trình và Hướng Bắc Ninh bị giữ lại phụ trách một số công việc.

Cô và Hướng Bắc Ninh cất mấy thứ linh tinh về phòng vật dụng rồi ra khỏi hội trường. Phó hiệu trưởng đang nói chuyện với hai quân nhân ở cửa, nhìn thấy bọn Lôi Vận Trình đi ra liền vẫy tay gọi hai người lại, Dưới ánh đèn mờ mờ, đến gần Lôi Vận Trình mới nhìn rõ là Phong Ấn và Lục Tự.

Trông hiệu phó có vẻ rất vui: “Đây là hai học viên xuất sắc của khóa học viên này, không hề thua kém hai em trước đây đâu nhé, nghe nói các em đều biết nhau, thầy khỏi phải giới thiệu!”

Ánh mắt Phong Ấn lướt qua Lôi Vận Trình rồi dừng lại trên người Hướng Bắc Ninh: “Hướng Bắc Ninh, đội trưởng Phương không chỉ một lần nhắc đến cậu, tiền đồ của cậu tươi sáng lắm đấy!”

Hướng Bắc Ninh bình thản nói: “Tiền bối quá khen rồi!”

Lục Tự đứng bên cạnh chăm chú nhìn Lôi Vận Trình, anh ta hơi nghiêng đầu nói: “Thế thì cô đàn em này đúng là nữ phi công quý giá hơn kim cương của trường ta rồi!”

Thầy hiệu phó bật cười, vỗ vai Lôi Vận Trình: “Thành phố T các em đúng là sản sinh nhiều nhân tài về phi hành quá, Lôi Vận Trình là nữ phi công lái máy bay tiêm kích đầu tiên trong mấy năm gần đây. Thế nhé, thầy phải bàn bạc chút việc với cấp trên của các em. Báo cáo xong hai em cứ ở lại đây vài ngày, dạy dỗ thêm cho các đàn em nhé!”

- Vâng ạ!

Cả hai chẳng có lý gì mà từ chối, vì ai cũng có mục đích riêng. Còn Lôi Vận Trình thì vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Nửa tháng sau đó, thời gian không phải tập luyện là lại nghe báo cáo, sau đó là biểu diễn bay với máy bay thật. Khi chiếc máy bay mà Phong Ấn và Lục Tự điều khiển cất cánh bay lên trời, các học viên nữ vỗ tay hoan hô ầm ĩ. Bọn họ đã sớm bị thu hút bởi khí chất chỉ có ở các phi công chuyên nghiệp ấy. Còn các học viên nam thì phục sát đất những động tác có kỹ thuật cao ở họ.

Sau khi các phi công báo cáo xong và rời trường, Phong Ấn và Lục Tự được mời ở lại. Chỉ có điều thời gian còn lại, các học viên cứ vây lấy họ, Lôi Vận Trình gần như chẳng có cơ hội đi riêng với Phong Ấn.

Chủ nhật, Lôi Vận Trình dậy từ sớm và đến khu tiếp đón của trường, vừa hay gặp hai cô bạn học cùng từ trong đó đi ra: “Lôi Vận Trình, cậu cũng đến tìm Lục Tự sao? Anh ấy không có ở đây!”

- Nhưng có Phong Ấn đấy, chỉ có điều anh ấy đang ngủ! – một bạn khác nhún vai về nuôi tiếc.

Lôi Vận Trình chờ họ đi rồi mới hào hứng chạy lên gác, đứng trước cửa phòng Phong Ấn, hít một hơi thật sâu, gõ tay lên gỗ cửa.

Phong Ấn không nhớ sáng hôm nay là lần thứ mấy nghe thấy tiếng gõ cửa rồi, lúc mở cửa ra, nhìn thấy nụ cười của Lôi Vận Trình, đôi lông mày nhíu chặt của anh mới dần ra.

Cô nhoẽn miệng cười nhìn anh, đang định đưa tay lên chào thì đã bị anh kéo vào phòng. Anh xoay chân đóng chặt cửa lại, rồi xách cô như xách một con gà ném lên giường: “Không có người lạ, em khỏi cần làm giả bộ nữa!”

Lôi Vận Trình cười hi hi, né sang một bên tránh những móng vuốt của anh: “Xin anh hãy chú ý đến ảnh hưởng của mình!”

- Biết là ảnh hưởng không tốt còn đến tìm anh à? – Phong Ấn chộp lấy eo cô, ra sức cù khiến cô nhột quá lăn lộn quanh giường.

- Đâu phải chỉ có mỗi mình em đến tìm anh, lại còn giả bộ? – Lôi Vận Trình giả bộ bất mãn.

- Nhưng anh chỉ cho có mình em vào đây thôi đấy!

Lôi Vận Trình toét miệng cười, bảo anh nằm xuống bên cạnh, bàn tay vuốt ve cái cằm kiên nghị của anh: “Em có một cảm giác không chân thực, sao anh lại thích em được nhỉ?”

Phong Ấn chộp lấy tay cô cắn một cái không mạnh cũng không nhẹ: “Thế anh phải làm sao? Để cho em theo đuổi thêm bốn năm nữa? Hay năm năm? Đến lúc ấy anh đã già rồi, một cô gái trẻ như em đâu thèm để ý đến anh nữa?”

- Nói vậy nào, bố em bây giờ còn có người theo đuổi cơ đấy, cái đó gọi là trưởng thành, là sức quyến rũ, không phải là già! – Lôi Vận Trình lao bổ đến cắn anh trả thù, dúi đầu vào gáy anh: “Anh ôm em đi!”

Phong Ấn dang rộng tay ôm cô vào lòng, nghe thấy cô thở dài: “Nếu anh thấy em theo đuổi anh gian khổ quá mà thương hại em, vậy thì cứ thương hại em cả đời đi nhé. Nghe nói chỉ một tháng thôi cũng khiến người ta hình thành thói quen, thói quen sẽ trở thành tự nhiên, và muốn cai sẽ khó lắm đấy. Đến lúc ấy anh sẽ không thể rời xa em nữa. Phong Ấn, anh hãy để em thành thói quen của anh nhé? Cho dù anh đang làm gì, cho dù có ở cách mặt đất hai mươi nghìn mét, lúc nào cũng có người nhớ nhung đến anh, có được không?”

Phong Ấn xoa xoa đầu cô, khẽ cười: “Đồ ngốc, cả đời mà nói tùy tiện vậy sao?”

- Em có nói tùy tiện đâu, em chỉ nói với anh thôi mà! – Lôi Vận Trình luồn tay qua eo, ôm chặt lấy anh: “Phong Ấn, anh ôm em đi, ôm chặt vào, nếu không em vẫn cảm thấy anh không phải là thực!”

Anh siết chặt tay, ôm cô như sở hữu: “Chẳng phải anh đang ôm em đây sao, phải làm thế nào em mới có cảm giác chân thực?”

Lôi Vận Trình cắn chặt môi, ngẩng đầu ghé sát vào tai anh thì thầm: “Em muốn anh!”

Trái tim Phong Ấn như loạn nhịp, nhìn cô như không dám tin: “Em có biết mình đang nói gì không?”

Cô gật đầu, xấu hổ vùi mặt vào ngực anh: “Em đã hai hai rồi mà!”

- Mới có hai hai! – Phong Ấn nhấn mạnh: “Em mới hai hai đã sốt ruột muốn tặng mình đi rồi à?”

Lôi Vận Trình tức tối đâm vào ngực anh: “Nói không mới lại!”

Phong Ấn nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào mặt cô: “To gan nhỉ, dũng khí ở đâu ra thế? Hả?”

Đôi môi cô khẽ run lên: “Bởi vì, em yêu anh!”

Tất cả biểu cảm của Phong Ấn đều như đông cứng trong khoảnh khắc cô nói ra ba từ này. Lôi Vận Trình nhìn thấy từ đáy mắt anh dậy nên một con sóng, khiến cho tim cô loạn nhịp.

Anh chậm rãi cúi đầu, giọng nói nhẹ tựa lưỡi dao sắc bén đâm vào mặt nước: “Trình Trình, em có biết anh vốn định giữ nguyên vẹn cho em cho đến trước khi em tốt nghiệp?”

Cổ họng cô nghẹn ngào, Phong Ấn chưa bao giờ nhắc đến cái đêm cô cùng với Lục Tự, không phải anh cố ý né tránh, cô biết Phong Ấn chỉ muốn khiến cô hiểu rằng chuyện đó không phải là rào cản ngăn cách hai người, cô vẫn là một cô gái nguyên vẹn trong mắt anh.

- Nhưng em hiện giờ... – Phong Ấn đột nhiên chộp lấy rèm cửa, vung tay kéo mạnh, cả căn phòng chìm trong bóng tối. Anh xoay người đè cô xuống, luồn cuống nòng cổ áo, cái yết hầu lặn lên lặn xuống, đôi mắt như đang có lửa: “Em khiến anh không thể kiềm chế được nữa rồi!”

Lôi Vận Trình mỉm cười nhìn anh bằng đôi mắt long lanh, bàn tay nhỏ vuốt nhẹ thân hình rắn chắc của anh. Phong Ấn giữ chặt tay cô, một tay nâng cằm cô lên rồi nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên môi cô, vừa lưỡng lự vừa đè nén: “Đừng quyến rũ anh nữa, mau đẩy anh ra đi, mau lên!”

- Em không! – Lôi Vận Trình ngẩng đầu, dũng cảm đón nhận nụ hôn của anh.

Lôi Vận Trình đưa lưỡi vào miệng anh. Sự táo bạo và nồng nhiệt của cô như những cành củi khô ném vào ngọn lửa trong lòng Phong Ấn, khiến cho ngọn lửa càng lúc càng bùng cháy dữ dội.

Phong Ấn cúi đầu cọ môi lên trán cô: “Em phải nghĩ cho kĩ, đừng hối hận!”

- Không hối hận, em đợi ngày này đã lâu lắm rồi! – cuối cùng cô cũng trở thành một cô gái trưởng thành để lọt vào mắt anh, có thể nói thích anh, yêu anh, mãi mãi!

Phong Ấn vùi mặt vào cổ cô, hít một hơi thật sâu. Một cảm giác chua xót thoáng ra, không biết tại sao, anh đột nhiên muốn thời gian quay ngược lại, quay lại lúc hai người còn nhỏ, ngay từ đầu anh sẽ yêu thương cô như yêu người phụ nữ của đời mình chứ không để cô đơn độc chịu đựng sự chờ đợi và kiên cường bao nhiêu năm nay. Những gì cô phải trả vì anh, anh phải trả thế nào đây?

Bàn tay anh vuốt ve lên trên. Khi bàn tay to rộng bao trọn lấy bầu ngực mềm mại của cô, cơ thể cô khẽ run lên. Phong Ấn cởi cúc áo của cô, bờ môi mơn man xương quai xanh của cô: “Nhóc con, tí nữa thì đừng có la lên là em không chịu nổi nhé!”

Lôi Vận Trình đỏ mặt nói không ra lời, chỉ biết ôm lấy anh, đắm chìm trong những nụ hôn và những cái vuốt ve của anh...

Cô bám chặt vào vai anh, hơi thở gấp gáp, cơ thể không khỏi run lên, cô có cảm giác mình như trúng phép thuật của anh, ngay cả những chuyển động của cơ bắp quanh bụng anh cũng khiến tim cô đập rộn ràng: “Anh làm gì thế?”

- Dẫn em đi kiểm tra trước và sau khi hạ cánh! – Phong Ấn cầm bàn tay nhỏ của cô, đặt vào nơi đang “nhức nhối” trên cơ thể mình: “Chợ đầy bom đạn đấy!”

Cô hít một hơi thật sâu rồi rút tay lại, lần đầu tiên cô thực sự “chạm” vào đàn ông, mặc dù mắt không nhìn thấy nhưng vẫn có thể cảm nhận được kích thích khiến người ta khiếp sợ: “Phong Ấn...”

Phong Ấn tách hai chân cô ra, vuốt ve nơi ẩm ướt và ẩm áp đó, dùng bàn tay xoa dịu sự căng thẳng của cô: “Em muốn nói gì?”

- Em cũng không biết, có thể... từ từ... – lông mày cô nhíu chặt, cố gắng đè nén cơn tê dại mà anh đem đến cho cô.

- Không được đâu, máy bay đã đẩy ra đường bay rồi, đang tăng tốc để cất cánh! – đột nhiên hạ thấp eo, nơi “cương cứng” chạm đến nơi mềm mại của cô.

Cô khẽ la lên, cơ thể căng ra như sắp nứt vỡ.

Anh hắt chần ra, nhìn vào đôi mắt ướt ướt của cô, cúi đầu hôn cô, giọng nói khàn đặc vì cố kiềm chế: “Trình Trình ngoan nào, đừng căng thẳng như thế, chẳng phải em muốn anh sao, vậy thì hãy chấp nhận anh đi!”

- Có hơi đau... – Lôi Vận Trình ghì chặt cổ anh, miệng há hốc như cá đớp nước, cảm giác cơ thể như đang nứt ra, cùng với sự đi vào của anh, nỗi đau càng thêm rõ rệt.

- Đừng sợ Trình Trình, thả lỏng thêm một chút... đúng rồi, để anh vào! – anh vừa dỗ dành vừa thử tiếp tục đi vào bên trong cơ thể của cô, mỗi chút đi vào đều không hề dễ dàng...

Có những lời không thích hợp để hỏi lúc này, Phong Ấn gạt đi những nghi vấn trong lòng, ngậm lấy dải tai cô, thì thầm vào tai cô, bàn tay không hề rời khỏi giữa hai đùi cô, chạm rãi, dịu dàng xoa dịu sự căng thẳng của cô.

Đột nhiên, anh nghe thấy có tiếng chìa khóa mở cửa.

Lục Tự mới sáng ra đã bị Hướng Bắc Ninh và mấy nam sinh đến tìm, nhờ anh chỉ bảo ột vài kỹ thuật thực hiện động tác khó. Hướng Bắc Ninh là người cực kì thông minh, Lục Tự vừa nói là cậu ta đã hiểu thấu. Đợi những người khác đi rồi, Hướng Bắc Ninh cầm mô hình máy bay mô phỏng động tác bay: “Anh và anh ấy là hai con át chủ bài trong sư đoàn các anh à?”

- Sư đoàn X chẳng có ai kém hết, đều là át chủ bài như nhau, chỉ có điều Phong Ấn đặc biệt... có phải cậu thích Lôi Vận Trình không? – Lục Tự đột nhiên hỏi, thấy Hướng Bắc Ninh ngắc ra, liền nhếch môi cười: “Vừa xinh đẹp, vừa tài năng, có thích cô ấy cũng là chuyện bình thường!”

Hướng Bắc Ninh bình thản nhún vai: “Em rất ngưỡng mộ cô ấy, có một kiểu người mà anh làm bạn với cô ấy thì tốt hơn là làm tình nhân!”

Bạn học bốn năm liền, chẳng có ai hiểu rõ những nỗ lực mà Lôi Vận Trình đã bỏ ra vì Phong Ấn hơn Hướng Bắc Ninh. Không phải cậu không muốn cố gắng, nhưng Hướng Bắc Ninh biết quá rõ kết quả. Bạn bè, có lẽ là cách duy nhất để duy trì mối quan hệ với cô.

Chia tay Hướng Bắc Ninh, Lục Tự đi dạo một vòng quanh trường, vốn định đi tìm Lôi Vận Trình nhưng cô không có ở kí túc, chẳng có nơi nào có thể đi, đành phải quay về tòa nhà tiếp đón.

Khoảnh khắc Lục Tự lấy chìa khóa mở cửa, nhìn qua khe cửa thấy rèm cửa kín mít, mà trước khi anh ra ngoài rõ ràng Phong Ấn đã dậy rồi. Lục Tự chợt khựng lại, một ý nghĩ vụt lóe lên trong đầu anh ta: chẳng mấy khi hôm nay tất cả bọn họ đều được nghỉ, có khi nào... cô đang ở trong gian phòng này, đang ở bên cạnh Phong Ấn.

Lục Tự siết chặt nắm cửa, tiến thoái lưỡng nan.

Lục Tự không kịp nghĩ ngợi nhiều, cánh cửa đã bị Phong Ấn mở ra từ phía trong. Lục Tự ngược mắt nhìn thấy vẻ mặt không mấy dễ coi của Phong Ấn và cả... cái quần anh chưa kịp cởi ra hoặc vừa kịp mặc vào.

Lục Tự nheo nheo mắt, đều là đàn ông với nhau, có những chuyện không cần phải nói cũng biết rõ, thứ không gian tình tứ này đã chứng minh quá rõ ọi suy đoán của anh ta.

Phong Ấn một tay chống vào cửa, đôi môi mỏng mím chặt, ngọn lửa đam mê trong mắt cũng chưa kịp tắt, tất cả những thứ này đều bị Lục Tự nhìn thấy hết.

Lục Tự gần như chìm đắm trong sự im lặng chết chóc, cả con người như chìm vào trong bóng tối hắc ám. Anh ta cố kiềm chế tâm trạng, tự nói với mình đừng nhìn vào bên trong.

Lục Tự khó nhọc nặn ra một nụ cười mỉa mai, không nói ra lời, lùi lại sau một bước, cắn chặt môi, hít thở thật sâu để trấn áp nội tâm đang dậy sóng của mình rồi quay người bỏ đi.

Phong Ấn đóng cửa lại, Lôi Vận Trình đã kiềm chế sự sợ hãi và dùng tốc độ nhanh nhất có thể để mặc quần áo vào, mặt nhăn nhó nhìn anh. Phong Ấn vỗ vỗ vào má cô: “Nhìn em hoảng kìa, là Lục Tự, người khác không có chìa khóa phòng này đâu!”

Lôi Vận Trình thở phào, chu môi: “Thế này là thế nào, đã làm rồi hay vẫn chưa thế?”

- Em làm gì mà còn “bẩn” hơn cả anh thế? – Phong Ấn kéo cô lại gần, hôn cô và nói: “Yên tâm, sớm muộn gì cũng hoàn thành nhiệm vụ, rồi anh sẽ cho em xơi anh!”

Lục Tự gần như xuống lầu trong tình trạng hoang mang, vô tình va phải một người mà anh ta chẳng để ý.

- Lục Tự! Em sao thế? Có chuyện gì mà vội vàng thế? – một giọng nói giữ Lục Tự lại.

Lục Tự khựng lại, nhắm mắt lại định thần rồi mở mắt ra, quay người và mỉm cười: “A thầy hiệu phó ạ!”

Thầy hiệu phó nhìn Lục Tự từ đầu đến chân, không nhận ra được điều gì, hình như vẻ giận dữ trên người Lục Tự chỉ là ảo giác của ông mà thôi: “Đúng lúc tôi đang định tìm hai em để tham khảo một vài vấn đề kĩ thuật bay!”

Thầy hiệu phó quàng vai Lục Tự rồi đẩy lên lầu: “Đi, lên lầu trước rồi hãy nói, Phong Ấn có trong phòng chứ?”

Trong khoảnh khắc, Lục Tự đang giằng co ở trong lòng, đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy: “Có ạ!”

Mỗi bước lên lầu, Lục Tự đều cố ý bước thật chậm rãi, nói mấy câu chuyện phiếm với hiệu trưởng, nội tâm vô cùng giằng xé. Phòng của hai người ở trên tầng ba, lên đến tầng hai, đột nhiên Lục Tự dừng lại: “Buổi sáng lúc em ra ngoài cậu ta vẫn còn ở trong phòng, nhưng hiện giờ thì không, để em gọi điện cho cậu ta trước đã!”

- Ừ, thế chúng ta cứ lên phòng trước đợi cậu ta đi!

- Thầy hiệu phó... – Lục Tự sải bước lên trước chặn trước mặt hiệu phó: “Em không mang theo chìa khóa, ban nãy đang định đi tìm Phong Ấn để lấy chìa khóa ạ!”

- Thế thì cứ bảo đồng chí lễ tân mở cửa cho là được mà!

Lục Tự vốn định nói để anh ta xuống lấy chìa khóa, tình cờ có một nhân viên phục vụ đi qua, liếc mắt là nhận ra ngay Lục Tự: “Phòng ba linh năm phải không? Phòng đó có người đấy!”

Thầy hiệu phó nhìn Lục Tự bằng ánh mắt ngạc nhiên rồi sải bước đi lên phòng ba linh năm, giơ tay lên gõ cửa. Lục Tự vội theo sau, thầm nghĩ giờ không còn kịp ngăn lại nữa rồi. “Cạch” một tiếng, cánh cửa được mở ra. Phong Ấn đã mặc xong quần áo, tay đang cầm cái khăn mặt lau mái tóc ướt nhẹp, nhìn thấy hai người ngoài cửa liền ngạc nhiên nói: “Sao thầy lại đến đây? Mời thầy vào ạ!”

Lục Tự nắm tay đặt dưới miệng khẽ ho vài cái: “Ban nãy không nghe thấy tôi gõ cửa à? Tôi quên đem chìa khóa!”

Phong Ấn lập tức hiểu ra, vội cười về áy náy: “Tôi đang tắm không để ý!”

Thầy hiệu phó vào trong, liếc mắt nhìn quanh, chỉ thấy căn phòng vẫn gọn gàng ngăn nắp chứ chẳng có điều gì bất thường, vẻ mặt nghiêm nghị liền thư thái trở lại.

Không phải là cảnh tượng như trong dự đoán, Lục Tự nheo nheo mắt nhìn Phong Ấn.

Phong Ấn thản nhiên nhìn lại.

Đợi thầy hiệu phó đi rồi, Lục Tự liền chạy đến đá cánh cửa nhà tắm, Phong Ấn ở đằng sau cười khẩy: “Đừng tìm nữa, người đã đi rồi!”

Căn phòng im lặng như tờ, hai người chẳng ai nói với ai lời nào, không phải vì hai người đang cố ý né tránh mà là cả hai đang âm thầm thi gan với nhau.

- Cứ nhất định phải ở đây, vào cái thời điểm này à? Mà đang cố tình khoe khoang với tao áy à? – Lục Tự cau kính lên tiếng trước.

Phong Ấn ngồi dựa lưng vào thành giường, thờ ơ nói: “Tao có cần phải làm thế không?”

- Mà có biết cái sự tự tin của mày rất nực cười trong mắt tao không?

Phong Ấn đứng phắt dậy khỏi giường, hai mắt nheo nheo nhìn Lục Tự, ánh mắt đầy ngang ngược và sắc bén: “Có một điều tao không hiểu, nếu Trình Trình đã không thích mày, tại sao vẫn dùng cách đó để chiếm đoạt cô ấy? Là để đẩy cô ấy ra xa mày hơn có phải không?”, Phong Ấn khoanh tay trước ngực, bộ dạng cao ngạo nói: “Mày có thể giải thích ý đồ của mày không?”

Lục Tự nhếch môi, vẻ bất cần: “Tao vốn cũng chẳng phải người tốt, theo đuổi một cách đường hoàng không phải là phong cách của tao!”

Phong Ấn nhìn Lục Tự, mắt như long lên sòng sọc: “Trước khi tao biết bản thân đã nảy sinh tình cảm với cô ấy, tao đã thực sự hi vọng mày có thể khiến cô ấy thay lòng đổi dạ, xét về một phương diện nào đó thì tao đang lợi dụng mày!”

- Cũng không phải là lợi dụng đâu, tao muốn có cô ấy không phải bởi vì mày, là vì bản thân tao thôi! – Lục Tự phản bác về bất cần.

- Nói thế nào thì nói, tao xin lỗi về những điểm chưa đúng của mình!

Lục Tự cười khẩy, đứng dậy nhìn thẳng vào mắt Phong Ấn: “Mày nói như thể cô ấy đã nằm gọn trong túi mày rồi áy nhỉ? Và tao nên rút lui có phải không?”

Phong Ấn không nói gì, coi như là mặc nhận.

Sự phẫn nộ và không can tâm của Lục Tự trong khoảnh khắc ấy bùng lên đến đỉnh điểm. Anh ta siết chặt điều thuốc rít hai hơi thật sâu, gạt đầu về như chấp nhận: “Được thôi Phong Ấn! Hai đứa chúng mày tình đầu ý hợp, tao buông tay, tao không động đến cô ấy. Để tao xem hai đứa chúng mày có đi đến cuối cùng được không?”

Lục Tự ném điều thuốc xuống sàn, lấy chân nghiền nát: “Tuyệt đối đừng để tao có cơ hội chia rẽ bọn mày!”

Trái ngược với vẻ phẫn nộ và hung hăng của Lục Tự, Phong Ấn hết sức bình thản và quả quyết: “Mày không đợi được đến lúc ấy đâu, kể từ ngày đầu tiên chúng ta quen nhau ở trường không quân cho đến giờ, mày nên biết rằng cái gì tao đã muốn là nhất định sẽ giành lấy cho bằng được, không bao giờ từ bỏ!”

- Chúng ta đều giống nhau! – Lục Tự nghiêng răng thốt ra câu đó rồi lao ra khỏi cửa.

Bữa trưa, Lục Tự bê khay đồ ăn đi thẳng ra bàn của Lôi Vận Trình: “Xin lỗi, anh có chút việc cần nói chuyện với bạn Lôi đây!”

Nụ cười của Lục Tự toát lên vẻ không cho đối phương có cơ hội từ chối. Cô gái đang ngồi bên cạnh Lôi Vận Trình liền tự động đứng dậy nhường chỗ, Lôi Vận Trình bê khay thức ăn định bỏ đi nhưng bị Lục Tự ấn vai ngồi xuống ghế: “Em ngồi đây đi, anh thực sự có chuyện cần nói với em!”

Trước con mắt của nhiều người, Lôi Vận Trình hát vai biểu thị ý không thích anh ta động chạm vào mình, đặt khay đồ ăn xuống rồi cầm đũa lên tiếp tục ăn.

Lục Tự ngồi xuống đối diện cô, cũng không nhìn cô, so đũa rồi ăn cơm.

Nếu Lôi Vận Trình ngẩng đầu lên nhìn anh ta lúc này, nhất định sẽ phát hiện Lục Tự hiện giờ đang cố nín nhịn hơn khi nào hết, chỉ đáng tiếc cô chẳng muốn nhìn anh ta dù chỉ là một giây.

- Trình Trình!

- Tôi tên là Lôi Vận Trình, Trình Trình không phải là cái tên để cho anh gọi! – Lôi Vận Trình nghiêm nghị chỉnh lại.

Lục Tự siết chặt đôi đũa trong tay: “Lôi Vận Trình!”

...

- Không phải người đàn ông nào cũng đáng để em tin tưởng đâu!

- Điểm này tôi đã biết rất rõ! – mới đầu, cô đối với Lục Tự không hẳn là tin tưởng, nhưng còn nhớ có một câu nói của anh ta khiến cô không thể phản bác: cái thân phận quen nhân xứng đáng để cô tin tưởng. Cô cũng từng thử không bài xích hay lạnh lùng với anh ta nữa, nhưng chính anh ta là người đã hủy hoại sợi dây quan hệ mong manh của hai người.

Lục Tự hiểu ý cô muốn ám chỉ: “Em vẫn chưa hiểu rõ đâu, chuyện gì cũng đừng chỉ nhìn ngoài bề mặt. Mặc dù câu nói này đối với anh đã chẳng có tác dụng gì, anh vẫn muốn nhắc nhở em phải lưu tâm đến Phong Ấn, đừng bao giờ coi một người nào đó là tất cả, như thế sẽ có một ngày em phát hiện ra rằng không có anh ta, em thực sự chẳng có gì.”

Lôi Vận Trình hơi khựng lại: “Đây là những gì anh muốn nói ư? Tôi có cần phải cảm ơn lòng tốt của anh không?”

Lục Tự hơi nghiêng người về phía cô, cổ dè chặt giọng xuống: “Anh vẫn muốn nói câu đó với em, sớm muộn gì em cũng sẽ chủ động đề nghị đến bên anh, anh vẫn sẽ đợi cho đến ngày hôm ấy, và anh rất tự tin về điều đó!”

Lôi Vận Trình đột ngột ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Anh đừng mơ!”

- Vậy thì hãy chúc anh mơ thành thực đi! – Lục Tự cầm cốc đồ uống chạm vào cốc của cô, uống cạn cốc rồi đặt đũa xuống và bỏ đi.

Phong Ấn ngồi cùng bàn với mấy huấn luyện viên, liếc mắt nhìn Lôi Vận Trình. Lôi Vận Trình nhận được tín hiệu của anh liền nhoẻn miệng cười. Phong Ấn khẽ nhếch môi cười liền bị một huấn luyện viên nhìn thấy.

- Liếc mắt đưa tình với ai đấy? Để mắt đến học viên nào của chúng tôi rồi chứ gì?

Mấy người không hện mà cùng quay đầu lại, Lôi Vận Trình nhanh chóng cúi đầu tiếp tục ăn cơm. Phong Ấn khẽ cười, tỏ vẻ không để tâm đến chuyện trêu đùa của họ: “Nếu lần này có nữ phi công đến sư đoàn chúng em thì có thể giải quyết được vấn đề cá nhân của không ít người rồi!”

Có người cười phụ họa: “Có phải nhân tiện giải quyết luôn vấn đề cá nhân của cậu không hả?”

Phong Ấn cười rạng rỡ: “Nửa đời sau của em đã có nơi có chốn rồi, không dám phiền các thầy nhọc lòng ạ!”

Lúc nói câu này, ánh mắt anh âm thầm liếc qua chỗ Lôi Vận Trình. Một luồng ánh sáng từ ngoài cửa sổ hắt vào như đang sưởi ấm cho cô. Từ xa trông lại, hình ảnh một cô gái đang ngồi ăn cơm một mình khiến trái tim anh hoang mang.

Nếu biết có một ngày như thế này, anh đã sớm thừa nhận tình cảm của mình.

Một tối trước khi anh đi, Lôi Vận Trình suýt chút nữa thì bật khóc, cứ ôm riết lấy anh không chịu buông tay ra. Phong Ấn xoa xoa đầu cô, nhẹ nhàng dỗ dành, cuối cùng bị cô làm cho phì cười, liền hôn lên môi cô. Lúc hôn cô, trái tim anh như có lửa đốt, gần như muốn có cô ngay lúc ấy.

Lôi Vận Trình cảm nhận được sự thay đổi trên cơ thể anh, cô đỏ bừng mặt, cười bảo: “Anh càng ngày càng kém chịu đựng rồi!”

Phong Ấn ôm cô đặt lên đùi mình, bàn tay to luồn vào trong áo cô, đặt môi lên cổ cô, ngay cả hơi thở cũng khó nhọc bởi sự kiềm nén: “Là vì em càng ngày càng giống phụ nữ rồi, biết làm nũng, biết quấn lấy anh, còn biết dùng nước mắt để tấn công anh!”

Anh siết chặt tay khiến cô hơi khó thở, trái tim như tê dại. Lôi Vận Trình vòng tay ôm cổ anh: “Sao em cứ có cảm giác đang vụng trộm với anh chứ...”

Giọng nói của cô dịu dàng, hơi thở gấp gấp cùng với những câu chữ đầy kích thích khiến Phong Ấn như muốn bùng nổ vì kìm nén: “Con nhóc này!”

Anh xoay người đặt cô xuống cỏ rồi đè lên người cô, kề môi cô oán thán: “Sao anh không phát hiện ra em trở nên quyến rũ như thế này từ khi nào nhỉ?”

Lôi Vận Trình ôm lấy mặt anh, hôn chụt một cái rồi nói: “Là do anh không biết rằng anh yêu em hơn trước đây thôi! Phong Ấn à, anh thật là tốt!”

Phong Ấn nhìn vào đôi mắt cô, trong đó là niềm vui đầy thuần khiết, thậm chí còn có cả sự cảm kích, cả sự quyến luyến... tất cả đều là vì anh. Anh thấy trái tim mình rung động, một cảm giác gần như là hạnh phúc căng tràn trong lồng ngực.

- Là em tốt! - -anh hôn cô, gần như là đang tâm sự: “Trình Trình, cảm ơn em đã kiên trì, và tất cả những gì em đã dành cho anh!”

Anh không dám tưởng tượng nếu như mấy năm nay cô từ bỏ, có lẽ anh sẽ mãi mãi bỏ lỡ ngày hôm nay. Như vậy đối với anh không chỉ là sự tiếc nuối mà còn là nỗi đau mà anh chưa từng nếm trải.

Lôi Vận Trình nép chặt vào lòng anh, dường như đây mới chính là nơi nghỉ ngơi duy nhất trên thế giới này của cô.

Tình yêu có thể khiến con người ta trưởng thành, Lôi Vận Trình trước kia chỉ một lòng đi theo bước chân của anh, nhưng hiện giờ cô đã có thể sánh vai đi bên anh. Cô đã tích lũy được đầy đủ “tài nguyên” trong quá trình yêu anh.

Một ngày mùa hè của mấy tháng sau, Lôi Vận Trình đã vượt qua cuộc sát hạch thể lực và phi hành với thành tích xuất sắc nhất trong tất cả các thành viên cùng khóa và trở thành một nữ phi công vẻ vang. Có lẽ ông trời bắt đầu thương cô nên cho cô và Hướng Bắc Ninh được phân vào đại đội hai, sư đoàn X của Phong Ấn. Sau một thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, cuối cùng cô cũng được đứng bên cạnh Phong Ấn với một thân phận hết sức vẻ vang.

Sư đoàn X không nằm ở thành phố C. Lôi Vận Trình xuống máy bay là ra địa điểm đã hẹn để chờ người của sư đoàn đến đón. Hôm nay trời nắng to, Lôi Vận Trình ngồi trên cái vali, ngẩng đầu nhìn những chiếc máy bay thỉnh thoảng lướt qua trên bầu trời, nhớ đến nỗi nhớ anh điên dại những ngày sau khi anh quay trở lại đơn vị, còn cả những ngày tập luyện gian khổ, cô vẫn yêu anh đến say mê, cũng ngày một yêu bộ quân phục và ngành phi hành.

Tiếng còi xe từ xa vọng lại, cô đứng dậy, nhìn thấy một chiếc xe Jeep quân dụng đang lái về phía mình, cuối cùng dừng lại ngay trước mặt cô.

Cô nhoẽn miệng cười, đôi mắt cười rục rờ.

Phong Ấn từ trên xe bước xuống, đi ngược ánh mặt trời đến trước mặt cô, không nói không rằng ôm ghì lấy cô, mạnh đến nỗi cô thấy khó thở. Lôi Vận Trình ôm lấy cổ anh, cười hạnh phúc.

Phong Ấn siết chặt cô trong lòng, hoàn toàn quên mất thân phận của mình, nồng nàn hôn lên môi cô trong dòng người qua lại đông đúc.

- Anh đến đón em đây Trình Trình!

7. Chương 7: Cái Gai Trong Tim Cô

Chỉ huy Mục Phong là một người đàn ông trông có vẻ hiền lành. Anh vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy Lôi Vận Trình là một cô gái nhỏ nhắn và hoạt bát như vậy.

- Thế này mà gặp ở bên ngoài anh còn tưởng là thiên kim nhà nào cơ! Phong Ấn, cậu dẫn đồng chí nhỏ này đi làm quen với môi trường xung quanh đi nhé!

Mục Phong nói rồi ngoảnh sang nhìn Lôi Vận Trình: “Có gì khó khăn hoặc có yêu cầu gì cứ chủ động nói với cậu ta, đừng khách sáo!”.

Đội Mục Phong đi rồi, Lôi Vận Trình mới thở phào nhẹ nhõm, Phong Ấn cười: “Có phải em cảm thấy con người của Mục đoàn trưởng rất tốt không?”

Lôi Vận Trình gật đầu: “Em cứ tưởng chỉ huy thì phải như Phương Mặc Dương cơ!”

- Em đã nghe câu “tướng hiền không thể điều binh” chưa?

Lôi Vận Trình chớp chớp mắt: “Chẳng nhẽ cứ phải mặt mày hung dữ như bố em à?”

Phong Ấn nhún vai: “Cũng không hẳn như vậy, trong cuộc sống anh ta đúng là như thế này, nhưng mà đội chúng ta toàn là một lũ quỷ, em nghĩ lãnh đạo mà thái độ như vừa rồi thì có lãnh đạo nổi không? Trong công việc, tốt nhất em đừng có để Phương Mặc Dương đấy!”

Lôi Vận Trình rút cổ, nghe rồi liền gật đầu: “Những lời tiên bói dạy em sẽ khắc cốt ghi tâm ạ!”

Nhìn bộ dạng của cô khiến cho anh rất ngứa ngáy chân tay, chỉ muốn ôm ghì lấy cô: “Gọi anh là đại đội trưởng, đây không phải là ở trường của bọn em đâu!”, anh lấy tay chọc vào giữa lòng mày của cô: “Đã thụ hàm rồi đấy đồng chí thượng úy ạ!”

Lôi Vận Trình ngưỡng mộ và đổ kị sở vào cái quân hàm trên cầu vai anh, chỉ muốn gỡ nó ra: “Sau đó thì sao?”

- Sau đó thì nghiêm túc một chút, đừng có nhìn anh bằng ánh mắt khiến anh muốn ăn thịt em như thế!

Lôi Vận Trình cắn môi cười: “Vâng thưa đại đội trưởng!”

Sau khi đem hành lý về phòng, Phong Ấn liền dẫn cô đi dạo một vòng để làm quen với mọi người, gần như ai nhìn thấy cô cũng đều sáng mắt lên.

- Đừng đắc chí, ở đây đều là một lũ sói, ham mê những thứ mới mẻ! – Phong Ấn phải tiêm phòng cho cô trước, chỉ sợ cô lại lằng lằng vì vui sướng.

Lôi Vận Trình lườm anh: “Ánh mắt của họ nhìn em khiến em nhớ ánh mắt đầu tiên anh nhìn em vào ngày sinh nhật em tròn mười tám tuổi, chẳng khác gì một con sói đói đang nhìn con mồi, giống hệt như họ!”.

Phong Ấn bối rối: “Đàn ông mà, ai chẳng thế!”

- Hải, đầu đầu nhĩ, hóa ra em lại đào hoa thế, nếu anh mà không đối xử tốt em thì... hải, đành phải “đắt lành chim mới đậu” thôi!

Phong Ấn gật đầu tán đồng: “Ừ, ở đây tha hồ mà chọn đàn ông, nếu em để mắt đến ai cứ bảo anh, anh sẽ làm tham mưu cho em!”

Bốn chiếc máy bay tiêm kích lướt ngang qua bầu trời trên đầu họ, Lôi Vận Trình chỉ vào chiếc máy bay chủ lực trước mặt, nói: “Vậy thì anh ta đi!”

Phong Ấn nheo nheo mắt: “Chúng ta đi trước đã!”

Lôi Vận Trình thấy vẻ mặt anh là lạ liền chu môi: “Mới có vậy đã không vui rồi à? Đúng là không biết đùa!”

Mãi đến tối, lúc tham gia hoạt động của câu lạc bộ, Lôi Vận Trình mới biết phản ứng của Phong Ấn như vậy là bởi vì ai, Lục Tự và mấy người nữa cùng đi vào, vừa hay nhìn thấy Lôi Vận Trình.

Anh ta nhoẻn miệng cười, với tay lấy mấy cuốn sách trên giá rồi đi thẳng đến ngồi xuống đối diện cô, tay chống cằm nhìn cô: “Có bất ngờ khi gặp anh không Răng Thép?”

Cái cách xưng hô này khiến cho Lôi Vận Trình từ ngạc nhiên chuyển sang tức giận. Lục Tự cười: “Nói thế nào thì nói anh cũng là thượng cấp của em, thượng cấp hỏi chuyện em bắt buộc phải trả lời!”

- Tôi không biết nói gì với anh hết!

- Nếu hôm nay không phải bay thì không biết chừng người đi đón em sẽ là anh đấy, em thật là biết chọn ngày nhĩ! – Lục Tự tay giở sách nhưng mắt vẫn nhìn cô.

Lôi Vận Trình rất khó chịu trước cái nhìn của anh ta, ánh mắt ấy giống hệt như ánh mắt lần đầu tiên anh ta nhìn thấy cô, tràn đầy sự hứng thú và mong muốn chiếm đoạt. Lôi Vận Trình gấp sách lại. Trước khi cô kịp đứng dậy, Lục Tự đã đưa hai ngón tay ra đè chặt cuốn sách của cô xuống bàn: “Anh vì em mà nghĩ đủ cách để được chuyển sang đây, nể mặt anh vất vả, đừng có nhìn anh như nhìn kẻ thù như vậy có được không?”

Lục Tự nhếch môi cười khẩy, lườm anh ta một cái rồi quay ngoắt người đi.

Cô gặp Phong Ấn ở bên ngoài câu lạc bộ, cô nhíu mày nói với anh: “Chẳng phải anh và Lục Tự không ở cùng một đội sao?”

Cô liền kể cho Phong Ấn nghe chuyện ban nãy. Phong Ấn cười như mếu, lắc đầu nói: “Nó trêu em đấy, nó đến đây là vì cấp trên có lệnh điều động, chỉ có thể nói bọn em đúng là có duyên!”

- Phong Ấn, anh đừng có làm em buồn nôn có được không? – Lôi Vận Trình cau kinh nói.

- Có anh ở đây nó không dám làm gì em đâu, tin anh đi! – Phong Ấn nói đến đây liền chuyển ánh nhìn đi chỗ khác: “Chiếc máy bay mà em chỉ lúc chiều nay chính là máy bay của nó, nếu anh là tư lệnh quân khu, anh sẽ lập tức điều chuyển nó đi nơi khác!”

Lôi Vận Trình nhìn anh như phát hiện một lực địa mới, Phong Ấn chột dạ xoa xoa mặt: “Sao lại nhìn anh như thế?”

Lôi Vận Trình từ từ nhoẻn miệng cười, nụ cười đầy tinh quái: “Phong Ấn, anh thật sexy!”

Phong Ấn lừ mắt, gõ đầu cô: “Láo toét!”

Lôi Vận Trình xoa xoa đầu: “Thế tại sao anh không nói cho em biết anh ta ở đây?”

- Anh không nói thì chẳng phải em cũng biết rồi đấy sao?

- Anh không thích nói chuyện với em về thằng đó, anh chỉ mong em không quen biết nó thôi!

Lôi Vận Trình nhướn mày, Phong Ấn nhoẻn miệng cười, búng mũi cô: “Nghiêm túc chút đi!”

- Đau chết đi được! – cô lấy tay bịt mũi ca thán, Phong Ấn đang định mở miệng nói gì thì nhìn thấy Lục Tự ở cửa.

- Đại đội trưởng đang nói chuyện gì với đồng chí nhỏ thế? – Lục Tự khoanh tay trước ngực, mặt vênh váo.

Phong Ấn mỉm cười thản nhiên: “Muốn nghe không? Mời gia nhập!”

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook

Nghe cái gì? Nghe hai người nói chuyện yêu đương thế nào á? Lục Tự cười khẩy: “Tao chẳng có hứng thú nghe bọn mày nói chuyện yêu đương, nhưng tao đến để nhắc mày nên chú ý cử chỉ của mình một chút!”

Lục Tự nói rồi liền quay người đi vào, nụ cười trên mặt Phong Ấn khiến anh ta cảm thấy như cái gai trong mắt.

Vũ khí lớn nhất của người đàn ông này không phải là tình cảm của Lôi Vận Trình mà là sự hiện diện của anh ta trong cuộc sống của cô từ nhỏ cho đến giờ. Cho dù trong khoảng thời gian đó có sáu năm hai người họ xa cách, nhưng thứ tình cảm đã âm thầm nảy nở trong cô từ khi còn nhỏ, anh ta chẳng thể nào vượt qua. Phong Ấn là tình đầu và cũng là mối tình sâu đậm nhất của cô, bất cứ thứ gì cũng không thể làm cô thay đổi.

Những ngày sống ở đây, cuộc sống rất đơn điệu, nhưng Lôi Vận Trình lại cảm thấy rất thoải mái, học được rất nhiều điều bổ ích. Sau một thời gian thực tập, Lôi Vận Trình được chuyển đến đội bay của Phong Ấn.

Trời còn chưa sáng nhưng Lôi Vận Trình đã không ngủ được nữa. Cô ép mình cứ nằm trên giường cho đến giờ mới dậy thay quần áo, cầm mũ bảo hiểm và lên xe, đi ra sân bay chuẩn bị.

Phong Ấn chăm chú nhìn cô: “Lần đầu tiên bay một mình có căng thẳng không?”

Lôi Vận Trình thành thật gật đầu: “Có hơi!”

- Bình thường bay thế nào thì hôm nay cứ bay như thế!”

Phong Ấn đáng mắt ra hiệu cho cô đi ra đằng sau máy bay, ngoảnh đầu nhìn xung quanh. Lôi Vận Trình cũng ngạc nhiên nhìn quanh theo anh: “Anh đang nhìn gì thế? Ừm...”

Cô vừa ngoảnh đầu lại đã thấy môi mình ảm nóng, mắt mở to vì ngạc nhiên.

Phong Ấn hôn chụt một cái lên môi cô rồi rời ra thật nhanh, vẻ mặt tỉnh bơ như không hề xảy ra chuyện gì: “Cố vũ cho em đấy, đừng có làm anh thất vọng! Lên máy bay đi!”

Lôi Vận Trình nhoẻn miệng cười: “Tuân lệnh!”

Mặt trời còn chưa nhô lên, phía chân trời nhuộm màu đỏ rực. Lôi Vận Trình thu ánh mắt lại, hít một hơi thật sâu, khẽ chạm tay vào bờ môi, trên đó vẫn còn hơi ấm của anh. Đó không chỉ là một nụ hôn, đó còn là hơi ấm đối với cô.

Lôi Vận Trình đem theo tâm trạng này trở lại bên cạnh máy bay của mình. Các cơ vụ sân bay đã xếp hàng chờ đợi, kĩ sư cơ Kỉ Dị khẽ mỉm cười rồi đứng nghiêm chào cô.

Lôi Vận Trình gơ tay chào đáp lễ.

Kỉ Dị cất tiếng, giọng nói to khiến cô giật mình: “Đồng chí cơ trưởng, máy bay đã chuẩn bị xong, mời đồng chí tiếp nhận!”

- Tiếp nhận máy bay!

- Vâng!

Các cơ vụ sân bay nhanh chóng bê thang đến, Lôi Vận Trình đội mũ bảo hiểm vào rồi leo lên khoang máy bay. Kỉ Dị cũng lên theo, đứng ở trên cầu thang kiểm tra lần cuối cùng: “Cháu là nữ phi công đầu tiên của đội chúng ta đấy, bọn chú và đại đội trưởng đều tin tưởng cháu!”

Lôi Vận Trình hơi đỏ mặt, cứ cảm thấy những lời Kỉ Dị nói có hàm ý, không phải chú ấy đã nhìn thấy gì rồi chứ?

- Tôi không nhìn thấy gì đâu thưa đồng chí phi hành viên, chuẩn bị cất cánh thôi! – Kỉ Dị mỉm cười với cô rồi xuống cầu thang.

Nắp máy bay vừa đóng lại, Lôi Vận Trình mím chặt môi, cài mũ bảo hiểm vào: “706 đã chuẩn bị xong, đề nghị đẩy ra đường bay!”

Chỉ huy nói qua đài: “Cho phép”

Chiếc máy bay của Lôi Vận Trình từ từ vượt qua khu đợi lệnh trên đường bay số một, xếp bên cạnh máy bay của cô là máy bay của Phong Ấn.

Giọng nói của tham mưu khí tượng truyền đến: “Gió thổi hướng nam, hơi chếch sang phía tây, tốc độ nhỏ hơn một mét trên giây, trời trong xanh, không phận X có chút mây, báo cáo hết!”

Rada tham mưu phát thông báo: “Các trạm rada mặt đất thông báo, hành lang phi hành đã được kiểm soát hàng không, không phận thoáng, báo cáo hết!”

- 705/706 chuẩn bị hoàn tất, đề nghị cho cất cánh!

Tiếng chỉ huy trên đài: “Hai máy bay dàn đội hình chiến đấu cùng cất cánh!”

- 705/706 đã rồi!

Mặt trời mọc, những chùm sáng trong lành đầu tiên chiếu rọi xuống mặt đất.

Lôi Vận Trình hạ tấm kính bảo vệ mắt xuống, nhìn sang phía Phong Ấn, hai người bật ngón tay cái lên với nhau. Tâm trạng căng thẳng trước đây của cô hoàn toàn biến mất kể từ giây phút cô bước lên máy bay.

Đây chính là cảnh tượng mà có nằm mơ hàng nghìn lần cô vẫn mong được nhìn thấy. Vì ngày hôm nay, cô đã phải chuẩn bị đầy đủ mọi mặt để thực hiện giấc mơ đẹp đẽ của mình.

Lôi Vận Trình hạ cánh ở bên hông xuống, đẩy van khí đến mức mạnh nhất rồi thả lỏng phanh, máy bay bắt đầu trượt về phía trước, đến tốc độ nhất định mới kéo lên, thu bánh xe lại.

Hai chiếc máy bay gần như cùng lúc bay lên bầu trời.

Máy bay bay đến không phận của sân bay, tắt đèn hạ cánh, chuyển sang trạng thái bay, Phong Ấn nghiêng đầu nhìn sang bên cánh phải, phía Lôi Vận Trình, ánh mắt bỗng trở nên sâu thẳm.

Cuối cùng cũng có ngày nay, cô bé giờ ô hình chiếc máy bay tiêm kích ngày nào giờ đã thực hiện được lời thề của mình, bao gồm cả việc yêu anh.

Lời hẹn ước bốn năm đã hết hạn, đúng như cô đã nói, anh đối với cô không phải là ảo giác, cô đã dùng chính bản thân mình để đặt cược, đặt cược vào tình cảm của anh.

- 706 nghe rõ trả lời! – Phong Ấn nheo nheo mắt nhìn về phía mặt trời, bầu trời này là của anh, Lôi Vận Trình sẽ chỉ là của anh, anh sẽ cố gắng hết sức để mang đến cho cô tất cả những gì cô muốn.

- 706 nghe rõ!

- Độ cao 9000 mét, tốc độ 800, hướng bay 155.

- 706 nghe rõ! – Lôi Vận Trình nghe mệnh lệnh rồi kéo cần điều khiển, đầu máy bay khê hất lên, đẩy cần ga tăng tốc đưa máy bay lên cao.

Lục Tự ngồi trong phòng điều khiển, mặt mày vô cảm nhìn hai luồng sáng nhấp nháy. Mục Phong tháo tai nghe xuống, chỉ vào màn hình hiển thị: “Mối quan hệ của Phong Ấn và Lôi Vận Trình cũng không tồi nhỉ, nghe nói hai nhà có quen biết nhau từ trước!”

- Quen biết nhau từ trước? – Lục Tự cười khẩy: “Đại đội trưởng Phong với anh trai Lôi Vận Trình là anh em nối khố của nhau!”

- Thanh mai trúc mã à, chẳng trách ánh mắt Lôi Vận Trình nhìn Phong Ấn lại dịu dàng như thế. Phong Ấn cũng rất quan tâm đến cô ấy. Hài, chẳng phải cháu gái của Ngũ chính ủy là bạn gái của Phong Ấn sao? Thằng nhóc này không sợ bạn gái ghen à? – Mục Phong cười ha ha.

- Đại đội trưởng Phong là người mà Lôi Vận Trình sùng bái từ nhỏ!

Mục Phong gật gù, vẻ mặt như bưng bình: “Thằng nhóc này, bên cạnh toàn là gái đẹp! Lục Tự, có khi cậu cũng nên cân nhắc về vấn đề cá nhân rồi đấy!”

Lục Tự nhướn miệng cười: “Cứ từ từ thôi!”

- 705 gọi 01, đã đến không phận diễn tập, phát hiện mục tiêu, yêu cầu tấn công! – tiếng của Phong Ấn truyền qua tai nghe.

Mục Phong mở mic: “705, có thể tấn công!”

- 705 nghe rõ! – Phong Ấn chuyển kênh: “706 nghe rõ trả lời!”

- 706 nghe rõ!

- Đạn trung KX2, ba mươi giây chuẩn bị!

- 706 nghe rõ! Đã nhắm đúng mục tiêu, KX2 đã chuẩn bị, yêu cầu được bắn! – Lôi Vận Trình mở chụp bảo vệ, ngón tay đặt vào nút bắn trên bàn điều khiển.

- Có thể bắn!

Lôi Vận Trình ấn vào nút bắn đạn, cùng lúc ấy, Mục Phong nhìn thấy đèn tín hiệu báo đã bắn trúng mục tiêu trên màn hình hiển thị. Anh ta cười lớn, cầm cốc nước trên bàn lên uống một ngụm: “Cái cô Lôi Vận Trình này cũng không tồi, trông thì tiểu thư thế thôi chứ thực ra cũng ghê gớm ra trò! Cậu có thể cân nhắc xem sao, miếng ngon không nên để lọt ra ngoài mà!”

- Chỉ huy Mục lại cười nhạo em rồi, đại đội trưởng Phong giám sát kĩ cô em này kĩ lắm! – Lục Tự nhếch môi cười đầy ẩn ý, trong nụ cười cũng thoáng qua vẻ chua xót.

Mục Phong hươ tay: “Có giám sát kĩ đến đâu cũng không thể tự ăn được, nếu không được tôi sẽ nói đỡ cho cậu! Đây là mệnh lệnh, chẳng nhẽ cậu ta không chịu nghe?”

Lục Tự nhướn miệng cười: “Vậy thì... đa tạ Mục chỉ huy nhé!”

Hướng Bắc Ninh và Lôi Vận Trình vì có thành tích đặc biệt xuất sắc nên khi tốt nghiệp đã được đặc cách phong hàm thiếu úy luôn. Thành tích xuất sắc của Hướng Bắc Ninh hoàn toàn có thể dự đoán được, cậu ta là người mà người khác nhìn một cái đã biết ngay không phải là người đơn giản. Hướng Bắc Ninh được sắp xếp vào đại hội hai do Lục Tự lãnh đạo.

- Ba tháng sau có một trận diễn tập, đội hai sẽ cử tám phi công tham dự! – Mục Phong bật các tư liệu có liên quan đến buổi diễn tập ọi người xem: “Mỗi trận là bốn chọi bốn, người thất bại sẽ trực tiếp rút vào thi đối kháng, các đại đội đã xác định danh sách rồi, nhưng điều này chẳng nói lên điều gì hết. Trước đó tôi sẽ sắp xếp một buổi diễn tập nội bộ, sẽ căn cứ vào kết quả diễn tập để xác định tám người tham dự cuối cùng. Ba đội khác không thể tham gia diễn tập lần này vì còn bận nhiệm vụ khác, vì vậy các thành viên chỉ lựa chọn từ đại đội một và hai, tức là đại đội của Phong Ấn và Lục Tự.

- Tuân lệnh! – Phong Ấn và Lục Tự lập tức đáp lời.

Mục Phong phát cho họ một tập tài liệu: “Đây là tài liệu cụ thể, các cậu về xem sao, thời gian dự kiến là hai tháng rưỡi sau, kế hoạch tác chiến tôi không hỏi cụ thể, tôi chỉ cần nhìn thấy kết quả thôi!”

Lục Tự cầm lấy, lật xem qua vài trang rồi nhìn Phong Ấn: “Đại đội trưởng Phong, xin nường tay nhé!”

Phong Ấn làm sao không nhận ra ánh mắt khiêu khích của Lục Tự. Anh cũng bắt đầu kì vọng hai cuộc đối kháng hai tháng rưỡi sau. Phong Ấn chẳng thêm giả bộ khiêm tốn: “Có gì đâu, hình như chúng ta lâu lắm rồi không cọ xát, tôi rất háo hức đấy!”

Hai “dũng sĩ” rất có tinh thần chiến đấu khiến cho Mục Phong vô cùng hài lòng: “Hướng Bắc Ninh và Lôi Vận Trình cũng phải tham gia, để mài giũa thêm. Hai đội trưởng chớ có xem thường năng lực của hai người này!”

Lôi Vận Trình hay tin có nhiệm vụ diễn tập liền nhảy cẫng lên vì vui mừng: “Em cũng muốn tham gia!”

- Ngồi xuống, anh còn chưa nói hết mà! – đang họp đại đội, Phong Ấn lừ mắt ra hiệu cho Lôi Vận Trình. Lôi Vận Trình thè lưỡi rồi ngoan ngoãn ngồi xuống.

- Vị trí các máy bay đối kháng trong diễn tập vẫn giữ nguyên, 706 vẫn do tôi điều khiển, trung đội trưởng tiến hành tăng cường tập luyện những điểm chúng ta còn yếu kém! – Phong Ấn gấp bản kế hoạch lại: “Mặc dù chúng ta quá quen thuộc với đối phương nhưng không được khinh địch, trước khi đội trưởng Lục đến đội chúng ta, anh ta là một con át chủ bài của sư đoàn X đấy!”

- Nhưng đây là đại đội hai, đặc biệt lại là đại đội của chúng ta mà! – có người phụ họa.

Phong Ấn khẽ nhếch môi cười, một vẻ tự tin hiện lên trong ánh mắt. Lôi Vận Trình nhìn anh ngây ngất.

Sau khi công bố danh sách những người tham gia diễn tập, quả nhiên tên của Lôi Vận Trình cũng có trong danh sách: “Có vấn đề gì không?”

- Không ạ! Đảm bảo không làm đại đội trưởng mất mặt! – Lôi Vận Trình đứng nghiêm hành lễ, ánh mắt như tỏa ra ánh hào quang.

Hướng đến cuộc diễn tập chuẩn bị được tổ chức đương nhiên không thể thiếu các bài luyện tập thể dục. Toàn bộ đại đội gần như đều dốc sức cho lần diễn tập này.

Ở độ ấy nghìn mét, một chiếc máy bay tiêm kích bay vèo qua với tốc độ cực nhanh, khi chiếc máy bay chiến đấu phía sau suýt chút nữa “ngoạm” được nó thì chỉ vài động tác lượn cực đẹp mắt, chiếc tiêm kích đã biến mất.

Mục tiêu đã biến mất, Lôi Vận Trình nhíu mày:

- Ở phía trên em đó, 706! – Phong Ấn nhắc nhở.

Cô ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy Phong Ấn đã ở trên đầu mình từ lúc nào: “Nhanh qua, em không đuổi kịp!”

- Anh làm mẫu lại lần nữa cho em, 706, một lần cuối cùng! Nếu còn không nhìn thấy sự tiến bộ của em, anh sẽ hủy bỏ tư cách tham dự của em đấy!

Thật là vô tình, Lôi Vận Trình bĩu môi: “706 đã rõ!”

Ở bên cạnh Phong Ấn, Lôi Vận Trình mới cảm thấy mình như một đứa bé mới ra đời, ngay cả chuyện bò cũng không biết, làm sao mà đuổi kịp bước chạy của anh?

Khi hệ thống máy bay nhắc nhở cô lại lần nữa bị nhầm trúng, Lôi Vận Trình không thể không khâm phục sát đất kĩ thuật bay của Phong Ấn.

- 706, đến lượt em đấy! – Lôi Vận Trình hít một hơi thật sâu, mắt mở to nhìn vào phần đuôi 705 hiển thị trên màn hình, đẩy cần ga để tăng đà.

Phong Ấn ngoảnh đầu nhìn cô, làm lại động tác lật ngang một lần nữa.

Không bị bỏ lại sao?

Anh đưa máy bay tăng tốc lên độ cao hàng chục nghìn mét, Lôi Vận Trình vẫn bám sát phía sau, trong lòng thầm nhủ: Anh biết em sẽ vậy mà!

Hệ thống báo động nguy hiểm: Phong Ấn đổi ý, lập tức chuyển hướng máy bay lao thẳng xuống đất. Lôi Vận Trình không còn cách nào khác đành phải lao xuống theo, hơn nữa tốc độ ngày càng nhanh theo anh. Mồ hôi cô toát ra, bàn tay nắm chặt lấy cần điều khiển.

- 706, có vấn đề gì lập tức báo cáo! – Phong Ấn có hơi lo lắng, động tác như thế này sẽ khiến cho cột sống phải chịu áp lực đến mấy G, cần kéo và bàn đạp cũng nặng chẳng khác gì một quả bóng sắt. Tất cả những điều này yêu cầu nữ phi công cần có một tố chất thể lực cực tốt mới có thể chịu đựng được.

- 706 vẫn hoàn toàn bình thường!

Phong Ấn hạ xuống một độ cao nhất định, Lôi Vận Trình vẫn bám sát phía sau, lúc này anh mới chuyển sang bay thẳng, hệ thống liên nhấp nháy đèn đỏ, cảnh báo bị nhầm trúng, Phong Ấn không khỏi phì cười: “Biết nắm bắt thời cơ đấy!”

Lôi Vận Trình thở phào: “Đừng có xem thường em!”

- 01, 705 đề nghị quay lại sân bay!

Tiếng từ đài chỉ huy vang lên: “Có thể về sân bay!”

Xuống khỏi cầu thang, Kỉ Dị cười rạo rờ: “Thế nào?”

Lôi Vận Trình tháo mũ bảo hiểm xuống: “Máy bay không có vấn đề, động cơ rất khỏe, nhưng sự có mặt của đại đội trưởng đúng là để đánh vào lòng tự tin của người khác!”

Kỉ Dị cười ha ha: “Thế là cháu có người để học rồi còn gì!”

Phong Ấn đợi Lôi Vận Trình tháo mũ bảo hiểm đến gần mới bật ngón tay cái lên với cô. Cô kiêu hãnh nói: “Không hủy tư cách tham gia của em nữa chứ?”

- Chỉ huy Mục chỉ đích danh em, sao anh dám tự ý hủy bỏ chứ!

Lôi Vận Trình chớp chớp mắt, vênh mặt nói: “Anh dọa em hả?”

Đến tối, Lôi Vận Trình bị Phong Ấn kéo đến một căn phòng không có người. Cửa vừa đóng, anh liền quay người ôm lấy cô, ngậm vào đôi môi cô, nói: “Đây coi như là phần thưởng cho biểu hiện tốt của em lúc ban ngày, thế đã đủ chưa nào?”

- Còn lâu mới đủ! – Lôi Vận Trình kéo cổ anh xuống, hôn thật sâu.

Kiểu vụng trộm này thường khiến cho hai người cảm thấy rạo rực trong người, vô cùng khó chịu, đặc biệt là Phong Ấn. Miếng ngon trước miệng như thế mà không được ăn, anh kiềm chế đến mức muốn nổ tung cả người.

- Ngày mai là cuối tuần, chúng ta ra ngoài đi Trình Trình! – anh cọ đầu vào cổ cô, giọng nói khàn khàn, hơi thở nóng bỏng phả vào cổ cô.

Tuy nhiên việc tăng cường tập luyện của Mục Phong khiến cho hai người không thể không tiếp tục kiềm chế.

- Mục chỉ huy, anh đúng là muốn lấy mạng của em mà! – Phong Ấn không khỏi than vắn thở dài. Mục Phong ngây ra không hiểu gì.

Lôi Vận Trình cúi đầu cười: “Cố gắng chịu đựng đi!”

Bởi vì lí do thời tiết xấu nên kế hoạch tập luyện bị hủy bỏ, thay vào đó là tập luyện ở bể bơi. Một huấn luyện viên tay cầm cây gậy, mắt nhìn đồng hồ, đứng ở trên bờ. Các phi công phải bơi liên tục trong thời gian quy định, khi chưa được cho phép thì không được dừng lại.

Nghỉ giải lao giữa giờ, huấn luyện viên cho phép mọi người có ba mươi phút nghỉ ngơi để tiếp tục bài tập sau.

Bơi lội là sở trường của Lôi Vận Trình, nhưng cái kiểu bơi liên tục không được nghỉ này cuối cùng đã vắt kiệt thể lực của cô. Cô dựa vào thành bể thở dốc.

Có người nói bắt cô luyện tập theo tiêu chuẩn của nam giới là hơi quá sức, đề nghị huấn luyện viên lên kế hoạch tập luyện riêng cho cô, nhưng cô cảm thấy không cần thiết, kể từ lúc ở trường không quân, cô đã

chẳng được phân biệt đối đãi kiểu đó rồi, đàn ông có thể làm được, cô cũng có thể làm được, cho dù có phải nỗ lực gấp nhiều lần so với đàn ông.

Cô là cô gái duy nhất trong đội, thân hình bé nhỏ cực kì nổi bật trong đám đàn ông. Bộ đồ bơi màu xanh đã làm nổi bật toàn bộ đường cong trên người cô, bờ vai tròn trịa, bộ ngực nhô cao, đường cong tuyệt mỹ ở eo, còn cả đôi chân thon dài... Phong Ấn nheo mắt nhìn một hồi, càng nhìn càng thấy cơ thể nóng rực lên.

Anh ngâm mình trong nước hồi lâu rồi lao lên bờ, cầm cốc nước uống liền mấy ngụm.

Đám người này ai nấy đều “dẻo mả”, Lôi Vận Trình mặc dù mồm miệng lạnh lợi nhưng cũng vẫn không khỏi ầm ục trong lòng: “Anh chẳng chịu giúp một tay gì cả!”

- Anh giúp bọn họ hay là giúp em? – Phong Ấn nhún vai: “Anh cũng nghĩ nên lập kế hoạch tập luyện riêng cho em!”

Lôi Vận Trình đâm anh một cú: “Anh cũng khinh thường em chứ gì?”

- Không phải là khinh thường, đây là tố chất thể lực giữa nam và nữ có sự khác biệt, có những thứ em có tập thể nào cũng không theo kịp đàn ông đâu! – Phong Ấn nói nghiêm túc, nhưng ánh mắt cứ không kiềm chế được, lơ lửng hướng ra xa.

Lôi Vận Trình tò mò nhìn anh: “Anh làm sao thế?”

- Không sao cả! – Phong Ấn quay người ngồi xuống ghế, đặt cái khăn mặt trên bụng rồi ngửa cổ tu nước ừng ực.

- Vừa vận động xong, anh uống nhiều nước như thế làm gì? – Lôi Vận Trình đi vòng ra trước mặt anh, cúi xuống nhìn anh, phát hiện ánh mắt anh cứ như đang lấp lánh: “Sao anh không dám nhìn em thế?”

Cô hoàn toàn không chú ý đến hai “chú thỏ trắng” trên ngực gần như đã lộ hẳn ra khỏi lớp áo bơi của mình, khiến đầu óc anh như muốn nổ tung, bộ phận nào đó trên người dường như đang cương cứng, anh bối rối cúi đầu, lấy tay ấn hai huyệt thái dương: “Em đứng tránh xa anh ra một chút!”

Lôi Vận Trình làm sao hiểu được “tâm tư” của anh, cô ngồi xuống trước, mặt mày căng thẳng: “Anh khó chịu ở đâu à? Có cần em gọi huấn luyện viên không?”

Cái cô gái này, chẳng nhẽ cô không hiểu ở góc độ này sẽ càng khiến cho anh nhìn rõ hơn ư?

- Gọi huấn luyện viên đến cũng không giải quyết được gì đâu. Ngoan, tránh xa anh ra một chút! Để anh bình tĩnh lại!

Lúc nói chuyện anh cứ giữ chặt lấy cái khăn tắm trước bụng mình. Lôi Vận Trình đột nhiên đưa tay ra xoa bụng anh: “Anh đau bụng à?”

Phong Ấn thở hắt ra, khẽ cúi đầu, thì thầm nói với cô: “Tay xuống dưới một chút!”

Lôi Vận Trình làm theo lời, bất ngờ chạm phải một “thứ” rất cứng, ấm nóng đang chọc vào tay cô qua lớp quần bơi. Cô giật nảy mình rút vội tay lại, khuôn mặt đỏ bừng đến tận hai tai.

Về xấu hổ muốn chui xuống đất của cô khiến cho anh phì cười: “Anh chỉ mong ở đây là bể bơi nhà anh, như thế thì anh sẽ chẳng phải kiềm chế khổ sở thế này!”

Sự ám thị của anh đã quá rõ ràng, tim Lôi Vận Trình đập loạn lên, cô kéo cái khăn tắm quấn lấy người mình: “Lưu manh! Ham muốn mà cũng không chịu để ý địa điểm gì cả!”

Buổi huấn luyện kết thúc, Lôi Vận Trình đi tắm, ra đến cửa đã nhìn thấy Phong Ấn đang đứng chờ: “Cuối tuần thưởng cho anh một cuộc hẹn hò đi!”

Lôi Vận Trình mím môi cười: “Chỉ huy Mục thì sao?”

- Tối qua anh hỏi qua rồi, cuối tuần này tuyệt đối được nghỉ ngơi – Phong Ấn vỗ ngực khẳng định.

Đây là lần đầu tiên cô được ra ngoài kể từ khi đến sư đoàn X. Cuối tuần ánh mặt trời rực rỡ, thời tiết rất thích hợp để hẹn hò. Phong Ấn có việc đột xuất nên phải hẹn muộn lại một chút. Lôi Vận Trình quyết định sẽ đi mua vé xem phim rồi đợi anh, đợi đến quá trưa mà chỉ đợi được một cú điện thoại của anh.

- Trong đại đội có chuyện, anh cũng chưa biết khi nào mới xong việc được, hay là em quay lại đây trước đi, lần sau chúng ta đi xem!

- Thế à? – Lôi Vận Trình hơi hụt hẫng: “Em đã mua vé rồi, còn một một tiếng nữa là bắt đầu rồi, đáng tiếc thật!

Phong Ấn có thể tưởng tượng ra vẻ luyến tiếc của cô: “Hay là em đi xem đi vậy, về kể cho anh nghe!”

- Ủ, vậy anh làm việc đi, em cúp máy đây!

- Khoan đã Trình Trình! – Phong Ấn gọi cô, ngập ngừng: “Xin lỗi em, lần sau anh nhất định sẽ đưa em đi!”

Lôi Vận Trình bật cười: “Phải kèm theo một cái hôn thật nồng nàn nữa!”

- Ok, về sớm nhé, đừng có đi lung tung ở bên ngoài!

- Em biết rồi, em đâu phải là trẻ con!

Lôi Vận Trình hươ hươ hai tấm vé trong tay, cuộc hẹn hò thế là đi tong rồi.

Xem hết phim, vẫn còn hơi sớm, chẳng mấy khi được ra ngoài, cô định sẽ đi mua một ít đồ dùng, chỉ có điều chẳng bao lâu sau, cô cảm thấy ân hận vì quyết định này của mình.

Phong Ấn đáng nhẽ ra đang ở trong đại đội, giờ bỗng đứng ngay ở lề đường bên kia, người đứng đối diện anh chính là Hạ Viêm Lương.

Mặt trời chói chang, cây kem trên tay Lôi Vận Trình tan dần, bám dính trên bàn tay cô. Trái tim cô đầy hoang mang, không hiểu tại sao Hạ Viêm Lương lại xuất hiện ở đây.

Đèn xanh bật sáng, một dòng xe chờ đèn xanh lao qua, tầm nhìn trở nên thoáng hơn, Lôi Vận Trình nhìn thấy đứa bé bám lấy quần Phong Ấn, đôi mắt cô càng mở to, trái tim đập loạn nhịp.

Cô bé thân thiết bám vào quần Phong Ấn như muốn thu hút sự chú ý của anh, nhưng không được anh để ý đến nên lại cầm tay anh lay lay.

Phong Ấn và Hạ Viêm Lương dường như đang nói chuyện gì đó nên không để ý đến đứa nhỏ.

Lôi Vận Trình cắn chặt môi, ánh mắt không thể nào rời khỏi đứa bé đó. Cô cứ đứng ngây ra nhìn ba người đó, cho đến khi Hạ Viêm Lương phát hiện ra cô.

Khoảng khắc ấy cô chợt bừng tỉnh, giật lùi ra sau nửa bước, Hạ Viêm Lương vẫn thản nhiên nói chuyện với Phong Ấn.

Có lẽ cô nên tiến đến hỏi cho ra lẽ. Ánh mắt đột nhiên lại hướng đến đứa bé kia, một cảm giác hoang mang đến tột độ trong khoảng khắc cô do dự, Hạ Viêm Lương dần như muốn bỏ đi, nhưng đứa bé vẫn ngoan cố kéo tay Phong Ấn không chịu buông ra. Phong Ấn cúi xuống xoa đầu nó nhưng không nói gì, động tác dịu dàng nhưng đáng tiếc không nhìn thấy vẻ mặt của anh. Đứa bé gật đầu rồi chạy theo Hạ Viêm Lương, lên xe rồi vẫn không quên vẫy tay tạm biệt Phong Ấn.

Hạ Viêm Lương trước khi đi còn liếc nhìn Lôi Vận Trình, mặt mày vô cảm, ánh mắt cay độc.

Lôi Vận Trình trốn đằng sau bức điện thoại, bàn tay run rẩy bỏ túi đồ xuống, gọi đến số của Phong Ấn. Phong Ấn nhanh chóng nghe máy.

- Trình Trình à? Xem phim xong rồi à? – nghe giọng nói của anh chẳng có chút bất thường nào.

- Em xem xong rồi, đang đi dạo phố! – Lôi Vận Trình thử thăm dò: “Anh đang ở đâu thế?”

- Ban nãy anh vừa qua sư đoàn giải quyết chút việc với Ngũ chính ủy. Ông ấy bảo anh đi trước, giờ anh đang ở đường Văn Viễn, em đang ở đâu? Anh đến đón em cùng về!

- Em cũng đang ở trên đường Văn Viễn, anh ở đâu, để em qua đón anh! – Lôi Vận Trình cắn chặt môi, lặng lẽ nhìn bàn tay dính đầy kem, không biết mình đang nghĩ cái gì.

Cúp điện thoại, Lôi Vận Trình lén nhìn anh qua cửa kính đằng sau bắt điện thoại, nhắm tính thời gian. Phong Ấn đứng yên, thân hình cao lớn dựa vào lan can, yên lặng chờ cô. Anh hút thuốc liên tục, cho đến khi cả bao thuốc đã hút hết mới thôi, bàn tay vung lên, ném chuẩn xác cái bao thuốc vào thùng rác.

Không thể không thừa nhận, Phong Ấn hiện giờ càng cuốn hút hơn so với vài năm trước, thời gian lắng đọng trên người anh khiến cho anh càng thêm tự tin và điềm đạm. Ở vị trí là máy bay yểm trợ cho Phong Ấn, Lôi Vận Trình cảm thấy vô cùng áp lực. Phong Ấn yêu cầu rất nghiêm khắc, không vì mối quan hệ của hai người mà nhân nhượng cô. Cô phát hiện mình ngày càng bị thu hút trước thái độ nghiêm túc và có trách nhiệm của anh.

Trong suốt quá trình chờ đợi, trái tim cô vô cùng hoang mang, bởi vì Hạ Viêm Lương từ trên trời rơi xuống, bởi vì đứa bé ấy, càng bởi vì cô không biết câu nói của anh trong điện thoại là thật hay giả. Cảnh tượng ban nãy đã khiến cô đột nhiên nhớ ra một người rất quan trọng mà cô đã bỏ qua, mặc dù không muốn thừa nhận điều này, nhưng sự tồn tại của Hạ Viêm Lương cứ như một cái gai trong lòng cô.

Lúc Lôi Vận Trình xách một cái túi đồ rất lớn xuất hiện trước mặt Phong Ấn, cô đã che giấu rất tốt tâm trạng của mình. Đợi lên xe rồi, Phong Ấn thấy cô mãi không chịu thắt dây an toàn vào liền nghiêng người thắt dây an toàn cho cô, nâng cằm cô lên hỏi: “Sao thế? Không xem phim với em được nên em giận anh đấy à?”

Cô nhìn người đàn ông trước mặt mình, vẻ mặt và ánh mắt chẳng có chút bất thường, cứ như thể cảnh tượng cô nhìn thấy chỉ là ảo giác: “Em cũng không rõ nữa, thấy đầu quay quay, có hơi buồn nôn!”

Phong Ấn cười tinh quái, chớp chớp mắt đầy tình tứ: “Em có bầu ư?”

- Em cũng biết những kiến thức thông thường này đấy nhé, có làm chuyện ấy mới có thể có bầu chứ!

- Em đang ra ám hiệu bảo anh nên làm chút gì đó phải không? – Phong Ấn nhìn đồng hồ: “Vẫn còn thời gian, chúng ta tìm địa điểm tiếp tục công việc còn dang dở lần trước đi!”

Khóe môi anh hiện lên nụ cười hư hỏng, ánh mắt đầy quyến rũ.

Lôi Vận Trình cúi đầu, ngón tay nắm chặt vạt áo: “Nếu mà có thật thì làm thế nào? Bỏ đi ư?”

Phong Ấn phì cười, ôm lấy cô: “Bây giờ đang là giai đoạn quan trọng trong sự nghiệp của em, anh sẽ không làm em có bầu đâu!”

Lôi Vận Trình ngẩng phắt đầu lên: “Anh không thích trẻ con à?”

Phong Ấn khẽ cười, ánh mắt nghiêm túc nhìn cô: “Con cái là kết tinh tình cảm của hai người, là sợi dây duy trì tình yêu. Bố anh nói, ngoài mẹ anh, trên đời này anh là tài sản quý báu nhất của ông ấy. Nếu anh có con, anh nghĩ anh sẽ rất mệt!”

- Tại sao? – cô chất vấn, dường như muốn tìm hiểu điều gì đó từ anh.

- Phải chia tình cảm thành hai phần, anh sợ sẽ lạnh nhạt với em. Anh không thể cùng lúc thích hai người được. Mà nếu như không thích con cái, sao anh có thể để nó đến thế giới này được?

Ngẫm nghĩ từng câu từng chữ mà anh nói, Lôi Vận Trình mắt đỏ hoe: “Phong Ấn, em khó chịu, buồn nôn!”

Phong Ấn nhíu mày, áp trán vào trán cô: “Làm sao thế? Còn có cảm giác khó chịu gì nữa?”

- Rất mệt, buồn nôn! – Lôi Vận Trình dựa lưng vào ghế.

- Thế chúng ta về đi! – Phong Ấn khởi động xe, mặt đầy lo âu.

Về đến nơi thì Lôi Vận Trình lặn ra ốm, cũng may chỉ là say nắng.

Kỉ Dị chui từ dưới bụng máy bay ra. Lôi Vận Trình đứng bên cạnh, ngẩng đầu không biết nhìn cái gì. Kỉ Dị cởi găng tay ra, phui phui quần áo: “Đồng chí cơ trưởng, sức khỏe ổn hơn chưa?”

Lôi Vận Trình gật đầu: “Đột nhiên cháu cảm thấy máy bay thật là to, thế mà một người lại có thể lái nó bay lên trời, lại còn thực hiện được các động tác có độ khó cao nữa, thật kì diệu!”

Kỉ Dị bật cười: “Bị ốm nên thành ra ngớ ngẩn rồi phải không? Giọng điệu của cháu khiến chú nhớ đến con gái chú, nó cũng nói những điều tương tự!”

Lôi Vận Trình thu tầm mắt lại, quay sang hỏi Kỉ Dị: “Con gái chú bao nhiêu tuổi rồi ạ?”

- Nhỏ hơn cháu mấy tuổi, vẫn còn đang đi học! – Kỉ Dị cười ra, ánh mắt bỗng trở nên dịu dàng, lấp lánh hạnh phúc: “Mơ ước của nó lúc còn nhỏ là thiết kế một chiếc máy bay, lại còn muốn đích thân lái nó nữa, ha ha, đúng là một giấc mơ đáng yêu, nhưng không thực tế chút nào!”

Lôi Vận Trình cũng cười: “Lúc còn nhỏ cháu cũng có một giấc mơ, cùng bay lên trời với một người!”

- Đại đội trưởng Phong ư?

Mặt Lôi Vận Trình hơi đỏ, cô đưa tay lên chạm vào chiếc máy bay của mình: “Một giấc mơ rất nông nổi và vớ vẩn phải không ạ? Nguyên nhân lúc ấy cháu đến học viện không quân là vì thế, về sau mới biết bay lượn đúng là rất tuyệt!”

- Nếu như cậu ấy là mục tiêu của cháu, giờ lại là lãnh đạo của cháu rồi, có chuyện gì nên mạnh dạn báo cáo với cậu ấy. Các phi công không nên mang theo tâm sự lên bầu trời, giữa những phi công điều khiển máy bay chính và yểm trợ không nên tồn tại bất cứ hoài nghi gì, phải hoàn toàn tin tưởng mới có thể phối hợp ăn ý...

- Cháu... Cháu tin tưởng anh ấy!

Kỉ Dị lắc đầu: “Chỉ tin tưởng cậu ấy thôi còn chưa đủ, còn phải tin tưởng vào bản thân, tin tưởng là tố chất cơ bản nhất của mỗi phi công.”

Những chiếc máy bay ở phía xa đang từ từ hạ cánh, dẫn đầu là Phong Ấn.

- Làm sao chú hiểu được tâm trạng của cháu?

Kỉ Dị mỉm cười: “Vì chú là người ngoài cuộc, đương nhiên là nhìn thấy rõ rồi. Mặc dù không biết rốt cuộc là vì chuyện gì, nhưng chú có thể cảm nhận được điều gì đó trong những câu nói của cháu ban nãy. Máy bay khi ở dưới mặt đất là của cơ vụ bọn chú, còn ở trên bầu trời là của các phi công bọn cháu. Cháu phải có tiềm thức có thể linh hoạt điều khiển nó mới đạt được đến trình độ: người và máy bay là một. Mà ban nãy cháu lại đang hoài nghi về bản thân, điều này là không nên đâu!”

Lôi Vận Trình cảm thấy xấu hổ, trong lòng thầm cảm phục người kỹ sư cơ khí này.

Cô đến nhà ăn ăn cơm, không nhìn thấy Phong Ấn nhưng lại chạm mặt Lục Tự. Anh ta đi ăn muộn, lúc ăn cơm cứ nhìn cô chằm chằm. Thấy Lôi Vận Trình đứng dậy định đi, Lục Tự vội vàng và vài miếng cơm nữa rồi vội vàng đuổi theo kéo cô lại.

Lôi Vận Trình cung kính chào Lục Tự theo đúng nghi thức: “Chào Lục đại đội trưởng!”

Cô luôn đối xử với anh ta như vậy, còn xa cách hơn cả người ngoài. Lục Tự thấy nhoi nhói trong tim: “Em đỡ hơn chút nào chưa? Sức khỏe của em tốt thế, sao lại sinh bệnh chứ?”

- Cảm ơn Lục đại đội trưởng đã quan tâm, tôi chỉ bị say nắng chút thôi!

- Giờ không có người ngoài, em không cần câu nệ lễ tiết thế đâu!

- Đây là sự tôn trọng của tôi đối với anh!

- Ai cần em phải tôn trọng? – Lục Tự tròng mắt, kéo cô đến chỗ không người: “Lôi Vận Trình, em bị ốm có phải vì Phong Ấn không? Hay là vì Hạ Viêm Lương?”

Lôi Vận Trình hoang mang, chân như mềm nhũn ra. Lục Tự nhanh tay đỡ lấy cô nhưng bị cô đẩy ra: “Đừng động vào tôi!”

- Được, anh không động, vậy em nói cho anh là bởi vì ai?

Lôi Vận Trình nhìn Lục Tự bằng ánh mắt kì quái: “Say nắng là vì thời tiết chứ đâu phải vì ai”.

Lục Tự siết chặt nắm tay: “Em mà không phải con gái là anh đâm em rồi đấy! Em giả ngốc hay là thật sự không biết? Hạ Viêm Lương dẫn theo một đứa bé đến tìm Phong Ấn mà em vẫn có thể bình tĩnh như vậy à? Em có thể nói cho anh biết em làm thế nào mà bình tĩnh được thế? Trong sự đoàn có rất nhiều người đều biết cô ta với Phong Ấn...”

Lục Tự đột ngột khựng lại, khuôn mặt của Lôi Vận Trình trắng bệch ra, đôi môi run rẩy: “Anh chớ đặt điều thị phi...”

- Lôi Vận Trình! – Lục Tự nghiêng rằng: “Em làm anh quá thất vọng!”, nói rồi Lục Tự liền quay phắt người bỏ đi. Một bàn tay nhỏ đột nhiên kéo tay áo anh lại. Lục Tự không nỡ lòng bỏ đi, đành quay lại trầm ngâm nhìn cô.

- Cô ta với Phong Ấn...làm sao? Anh nói tiếp đi!

Lần đầu tiên Lục Tự nhìn thấy sự thỉnh cầu trong mắt cô, Lục Tự nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô: “Em tự đi hỏi cậu ta thì hơn, kéo anh lại mang tiếng đặt điều thị phi, chia rẽ mối quan hệ của hai người!”

Phong Ấn không tìm thấy Lôi Vận Trình trong kí túc, đang định đi thì thấy Lôi Vận Trình về: “Vẫn còn ốm mà đã chạy đi lung tung thế à? Anh bảo đầu bếp làm riêng cho em đây, mai qua đây ăn đi!”

Lôi Vận Trình ngồi ngây ra trên giường, nhìn anh mở từng hộp thức ăn, bày ngay ngắn trên bàn. Việc nấu nướng của không quân rất cầu kì, mỗi bữa ăn đều phải đảm bảo đầy đủ dinh dưỡng, lại cộng thêm với tay nghề của đầu bếp nên trông thức ăn cực kì ngon mắt.

- Em vừa ra nhà ăn ăn rồi! – Lôi Vận Trình đột nhiên nói.

- Chắc là chưa ăn được bao nhiêu đâu, mau qua đây ăn với anh đi, anh còn chưa ăn này!

Lôi Vận Trình bị anh kéo xuống bàn ăn. Phong Ấn đưa cho cô đôi đũa rồi gấp thức ăn và bát cô: “Anh bay đường dài, lát nữa còn phải về ngủ một giấc, ngoan, ăn nhiều một chút! Anh đã quen với việc có em bay đằng sau, hôm nay không có em, anh cứ thấy không quen!”, Phong Ấn mỉm cười: “Em nói đúng rồi, em đã trở thành thói quen của anh!”

Cô cúi đầu nhét thức ăn vào miệng, nhưng cổ họng nghẹn đắng không nuốt nổi. Cô nhấp một ngụm canh, cúi đầu nhìn trân trân xuống bàn: “Anh và Hạ Viêm Lương vẫn còn liên lạc ư?”

Phong Ấn khựng người. Lôi Vận Trình lại uống một ngụm canh: “Sau khi chúng ta ở bên nhau, hai người vẫn qua lại ư?”

Phong Ấn đặt đũa xuống, nheo nheo mắt, nâng cằm cô lên hỏi: “Em có ý gì?”

Cuối cùng Lôi Vận Trình cũng chịu nhìn thẳng vào Phong Ấn, ánh mắt trở nên nghiêm túc: “Anh thấy em có ý gì?”

Đôi môi Phong Ấn mím chặt, Lôi Vận Trình nhìn anh không chớp mắt, hai người chìm vào trong im lặng.

Phong Ấn chăm chú nhìn cô: “Có phải ai đó lại nói gì với em không? Hay là em nghe thấy ai đó nói lung tung gì rồi?”

Lôi Vận Trình gạt tay anh ra, khẽ nhếch môi cười khẩy: “Anh có gì khiến người ta phải nói lung tung chứ? Hoặc cũng có thể đối với em, đây là bí mật thuộc về anh?”

Phong Ấn định mở miệng nhưng bị ngón tay của cô chặn lại: “Nghĩ cho kĩ rồi hãy nói, em có thể chấp nhận anh không yêu em, nhưng không thể chịu đựng được sự lừa dối!”

- Anh không lừa dối gì em cả! – đôi hàng mi của anh khẽ sụp xuống như đang che giấu điều gì.

- Anh không có chuyện gì khác muốn nói với em sao?

Phong Ấn siết chặt bàn tay cô, hôn lên tay cô một cái rồi nói: “Kì thực có một chuyện em cần phải biết, nhưng không phải bây giờ. Tối nay còn phải bay, anh về ngủ trước đã. Em cứ yên tâm, đợi diễn tập kết

thức anh sẽ nói tất cả mọi chuyện với em. Đừng để những chuyện khác làm ảnh hưởng đến tâm trạng, ảnh hưởng đến toàn đội, thậm chí là sự đoàn của chúng ta.”

Lôi Vận Trình không nói gì thêm, cúi đầu ăn cơm, sau đó tiễn anh về.

- Trình Trình! – khoảng khắc cô đóng cửa lại, anh lấy thân mình chặn cửa, ôm cô vào lòng: “Em có biết lần đó anh với bố em nói gì trong thư phòng không?”

- Không, bố em không nói!

Phong Ấn khẽ môi vào tai cô, hít một hơi thật sâu rồi thì thầm: “Em có từng nghĩ... sẽ lấy anh không?”

Lôi Vận Trình ngẩng phắt đầu, mở to mắt ngạc nhiên: “Cái gì?”

Phong Ấn chạm tay vào lông mày cô, miệng nhoẻn cười: “Đợi em hai năm tuổi, nếu chúng ta vẫn ở bên nhau, chúng ta sẽ cưới nhau nhé!”

Cô há hốc mồm, mặt nghệt ra, không gạt đầu cũng chẳng lắc đầu, vẻ mặt ngơ ngác như không tin. Phong Ấn cúi đầu, mơn man đôi môi cô: “Hai mươi năm tuổi là thời điểm đẹp nhất đời người con gái, trút bỏ lớp vỏ bọc trẻ con để trở thành người lớn, hiểu rõ thế nào là tình yêu, thế nào là sùng bái, thế nào là cố chấp... Anh đã đợi em lớn lên nên chẳng ngại phải đợi em trưởng thành, đợi khi nào em với anh cùng đứng ở một cao độ, em vẫn xác định rằng em yêu anh, anh sẽ đến nhà em xin phép, đường hoàng cưới em về làm vợ!”

Lôi Vận Trình nhìn vào mắt anh, cổ họng bỗng nhiên nghẹn ngào.

Phong Ấn cọ cọ mũi vào mặt cô: “Đến lúc ấy anh nghĩ bố em sẽ càng hận họ Phong, vì anh đã cướp mất báu vật của ông ấy, cháu ngoại của ông ấy sau này còn phải mang họ Phong, cả đời này không thể thoát khỏi nhà họ Phong bọn anh rồi!”

Phong Ấn đi rồi, Lôi Vận Trình uống thuốc rồi lên giường nằm, ôm chăn nằm suy nghĩ về những điều anh nói trước khi đi, trong đầu đột nhiên lại nảy ra một cảnh tượng khiến tim đau nhói, khóe mắt chột ươn ướt.

Chắc chắn có điều gì đó khiến mọi người hiểu lầm, Lục Tự hiểu lầm, Lôi Dật Thành hiểu lầm, cô cũng hiểu lầm. Cô có thể cảm nhận được sự trân trọng của Phong Ấn, chính vì vậy tất cả mọi người, bao gồm cả cô đã hiểu lầm. Cô thả tin một người căn cứ vào những chuyện đã được xác định còn hơn là nghi ngờ người ấy dựa vào những chuyện vô căn cứ.

Bệnh của cô đến nhanh, đi cũng nhanh, chẳng mấy chốc cô đã quay trở lại với việc luyện tập.

Trong phòng họp, chỉ huy Mục Phong và hai đại đội trưởng cùng xem một đoạn băng ghi lại cảnh bay. Mục Phong cho dừng hình: “Hai đội trưởng đều đang nóng lòng chờ đợi cuộc diễn tập phải không?”

Phong Ấn và Lục Tự chỉ cười không nói gì. Mục Phong nhịp nhịp tay xuống mặt bàn, nói tiếp: “Mấy hôm nữa toàn sư đoàn sẽ tập luyện vào lúc rạng sáng, Lôi Vận Trình, em có thể tham gia chứ?”

- Em không thành vấn đề!

- Ừm! – Mục Phong gạt đầu: “Thế thì giải tán. Lôi Vận Thành, em ở lại một chút, anh sẽ nhận xét một chút về tình hình rèn luyện của em thời gian vừa qua!”

- Vâng ạ! – Lôi Vận Thành có hơi ngạc nhiên, nghĩ lại cô không cảm thấy mình đã làm gì sai sót cả.

Phong Ấn gửi đến cô một ánh mắt cổ vũ, chậm rãi thu dọn đồ rồi rời khỏi phòng họp.

Trong phòng họp ngoài Mục Phong và Lôi Vận Trình còn có Ngũ chính ủy. Ông cất tiếng gọi Lôi Vận Trình: “Cháu ngồi xuống đi, đừng có khép nép như thế!”

- Vâng ạ! – Lôi Vận Trình dè dặt ngồi xuống.

Mục Phong mở một tập tài liệu, vẻ mặt rất khó đoán: “Những lời khen ngợi thì anh không nói nhiều, nhưng em không phải không có vấn đề gì. Nói nhỏ thì không nhỏ, mà lớn cũng chẳng lớn. Ở một số động tác khó, cái gan của em vẫn chưa đủ lớn, hơn nữa hoàn thành cũng chưa được hoàn mỹ lắm. Điều này anh đã hỏi lại qua đại đội trưởng, cậu ấy sẽ tiếp tục rèn luyện em, không được chủ quan, không thể viện mãi cái có thiếu

kinh nghiệm được, em đã không còn là một học viên của trường hàng không nữa, không ai có thể dạy em mãi phải làm thế nào được!”

- Vâng ạ, em sẽ tiếp tục cố gắng để đạt đến mức Mục chỉ huy yêu cầu! – Lôi Vận Trình nghiêm nghị đáp.

Mục Phong xoa tay: “Không phải là yêu cầu của anh, đó là yêu cầu tất cả các phi công đều phải làm được chứ không phải chỉ yêu cầu mình em. Một khi vào trận chiến thực sự, chẳng nhẽ lại đứng chờ bị đánh? Đối thủ sẽ không cho em có cơ hội tập luyện thêm đâu! Đó là kỹ thuật cơ bản, là mấu chốt để bảo vệ tính mạng và tấn công địch! Chỉ còn mấy ngày nữa là đến đợt diễn tập rồi, có phải em không muốn giành giải thưởng này không?”

Lôi Vận Trình đứng bật dậy nói: “Xin chỉ huy cứ yên tâm!”

Ngũ chính ủy mỉm cười vẫy tay bảo cô ngồi xuống: “Mục chỉ huy lại dọa người ta rồi, Lôi Vận Trình dù gì cũng là con gái!”

Lôi Vận Trình biết ông ấy nói đùa, không phản bác gì mà im lặng cho Mục Phong nói tiếp. Nào ngờ vừa đổi chủ đề, vẻ nghiêm nghị trên mặt Mục Phong đã biến đâu mất: “Mối quan hệ của em với Phong Ấn cũng không tồi nhỉ, chuyện này chắc là vì hai người đã quen biết nhau từ nhỏ có phải không? Em là người phối hợp ăn ý nhất với cậu ta sau Bùi Dịch đấy!”

- Bùi Dịch ạ? – Lôi Vận Trình không biết người này: “Trong sư đoàn chúng ta có người này ạ?”

Lời vừa nói ra, trên mặt Mục Phong đã lộ vẻ tiếc nuối, thở dài nói: “Là phi công yểm trợ cho Phong Ấn trước đây, chỉ đáng tiếc trong một sự cố... thôi bỏ đi, không nhắc đến chuyện này nữa! Lôi Vận Trình, em năm nay hai ba rồi nhỉ?”

- Gần hai ba ạ!

Ngũ Đồng cười, rót cho cô cốc nước: “Trong đơn vị không như ở trường, nếu có thích ai thì chớ ngại ngần. Chúng tôi cổ vũ chuyện yêu đương với tiền đề là không ảnh hưởng đến việc luyện tập. Hướng Bắc Ninh cũng đến cùng lúc với cháu, thế mà đã bắt đầu hẹn hò với cô Tô ở phòng y tế rồi đấy!”

- Chuyện này cháu biết ạ, cháu với Hướng Bắc Ninh là bạn thân thiết với cháu mà! – Lôi Vận Trình chớp chớp mắt, mắt đảo qua đảo lại giữa Ngũ Đồng và Mục Phong.

Mục Phong gật đầu: “Sư đoàn ta có rất nhiều người có ý với em, anh chưa gặp phải tình huống này bao giờ!”

- Bọn họ đều đang âm thầm đấu tranh với nhau, vì vậy mà tinh thần luyện tập lên cao chưa từng thấy. Đồng chí Lôi, công lao của đồng chí quả là không nhỏ đâu!

Nghe Ngũ Đồng đùa, Lôi Vận Trình căng thẳng đứng bật dậy: “Mục chỉ huy, Ngũ chính ủy...”

Ngũ Đồng ấn cô ngồi xuống: “Chúng ta đều là những người tinh anh của sư đoàn X, chọn bừa một ai cũng đều là người tài cả!”

- Đồng chí Lôi, em thấy đại đội trưởng đội hai thế nào? Bình thường cậu ta rất quan tâm em, cũng có cái nhìn khẳng định đối với kỹ thuật của em. Anh nghe nói lúc em còn ở trường không quân, cậu ta từng không quản ngại đường xa đến thăm em, hai người cũng coi như là có nền móng tình cảm nhỉ? Anh thấy có khả năng phát triển đấy!

Mục Phong cười đầy ẩn ý, đầu Lôi Vận Trình như muốn nổ tung, rõ ràng Mục Phong đang muốn tác hợp cho cô và Lục Tự.

Buổi tối có hoạt động ở câu lạc bộ, tất cả mọi người đều tập trung tinh thần xem đoạn băng chỉ định. Phong Ấn khom người đi từ bên hông câu lạc bộ đến chỗ Lôi Vận Trình.

- Bị Mục chỉ huy mắg à?

Lôi Vận Trình lắc đầu, mắt vẫn mở to nhìn vào màn hình.

Hai người ngồi ở hàng cuối cùng, trong phòng đã tắt hết mọi nguồn điện, ánh đèn tù mù. Phong Ấn kéo tay cô xuống dưới bàn, luồn các đầu ngón tay vào tay cô: “Răng thép, tối qua anh nằm mơ thấy em đấy!”

- Mơ thấy gì về em? – Lôi Vận Trình nhướn mày, đột nhiên thấy bên tai nóng bừng.

- Mơ thấy em hôm ở nhà tiếp đón của trường, em... - những lời về sau Phong Ấn thì thào vào tai cô. Mặt Lôi Vận Trình nóng bừng lên, cô nghiêng răng bẹo vào đùi anh một cái.

- Mặt dày, nằm mơ như thế mà còn dám nói ra!

- Có gì mà không dám, anh có mơ về ai khác đâu mà sợ!

Phong Ấn chộp lấy tay cô xoa xoa chỗ bị đau, không ngờ càng xoa càng phản tác dụng, càng xoa càng khiến anh khó chịu. Cách một lớp vải mà anh vẫn cảm nhận được sự mềm mại và hơi ấm từ bàn tay cô. “Chiến sĩ nhỏ” của anh lại bắt đầu “đứng lên”...

Lôi Vận Trình phát hiện sự thay đổi trên người anh, định rút tay lại nhưng bị tay anh kéo đến “thăm hiểm” khu vực nguy hiểm ấy.

Lôi Vận Trình hăm hực lườm anh, nghiêng răng trêu trạo, thật không ngờ một người đàn ông đạo mạo như vậy lại đi làm cái việc to gan mà mặt vẫn tỉnh bơ như thế.

- Mau bỏ tay em ra, bị phát hiện bây giờ! – Lôi Vận Trình thì thào vào tai anh.

Phong Ấn tranh thủ hôn cô một cái rồi mới chịu bỏ tay ra: “Anh đúng là như hòa thượng, miếng ngon trước mặt, nhìn thấy mà chẳng được ăn!”

Lôi Vận Trình lườm anh: “Đói rồi hả?”

Phong Ấn gạt mạnh đầu: “Sắp đói đến mức không kéo được cần điều khiển rồi!”

- Thế thì qua chỗ người tình cũ của anh mà giải quyết đi! – Lôi Vận Trình lạnh lùng hừ giọng, nói ra rồi mới biết mình nhớ lời.

Phong Ấn khựng lại mất nửa giây rồi siết chặt lấy tay cô: “Ngốc ạ, anh chỉ có em thôi!”

Hơi ấm từ lòng bàn tay anh thấm qua da, chảy vào tận trái tim cô.

Lục Tự ngồi ở hàng đầu tiên gần cửa ra vào. Ánh đèn nhấp nháy từ máy chiếu chẳng thể thu hút hứng thú của anh ta. Lục Tự mặt mày bơ phờ.

Phong Ấn trở lại vị trí của mình, liếc anh ta rồi hỏi: “Có chuyện gì à?”

- Tao vẫn ổn! – Lục Tự liếc ra đằng sau rồi ngoảnh đầu lại cười khẩy: “Mày giỏi thật, cô ấy nghe được tin đồn như vậy mà vẫn bị mày thuần phục, ngoan ngoãn như một chú mèo!”

- Mày ăn nói cho cẩn thận! – Phong Ấn trầm giọng: “Đừng tưởng tao không biết mày nói cái gì sau lưng tao, mày làm vậy có gì hay ho chứ?”

- Mày cứ yên tâm, tao đã từng nói sẽ không chủ động chọc ghẹo cô ấy mà! – Lục Tự thản nhiên nhún vai.

Phong Ấn đang định nói gì thì đột nhiên ngoài cửa có một chiến sĩ: “Báo cáo!”

- Vào đi! – Lục Tự cầm điều khiển cho nhỏ bớt âm lượng.

- Phong đại đội trưởng, anh có điện thoại ạ!

Phong Ấn có hơi ngạc nhiên, đứng dậy hỏi: “Là ai gọi thế?”

- Là một người phụ nữ họ Hạ, tìm anh có việc gấp, nói là Lãnh Lãnh...

- Được rồi! Tôi qua ngay, cậu về trước đi! – Phong Ấn cắt đứt lời anh ta, sắc mặt cực kì khó coi.

- Vâng! – anh chiến sĩ ấy chỉ có gì nói nấy, giọng nói sang sảng gần như cả phòng đều nghe thấy, bao gồm cả Lôi Vận Trình.

Cả phòng bắt đầu bàn tán xôn xao: “Phong đại đội trưởng có bạn gái rồi à?”

Phong Ấn vừa bước một chân ra khỏi phòng, nghe thấy vậy liền quay lại, sắc bén nhìn cả phòng: “Tôi có bạn gái, nhưng không phải cô ta, bạn gái của tôi ở trong sư đoàn ta, mọi người đều quen cô ấy!”

Anh nói rất nghiêm túc, bên dưới lập tức im phăng phắc. Phong Ấn ngập ngừng, tiếp tục nói: “Hơn nữa tôi không hi vọng lại nghe được những lời đặt điều vớ vẩn. Thế nhé!”

Anh nhìn Lôi Vận Trình rồi quay người bỏ đi. Lục Tự chỉnh lại âm lượng như ban đầu, mím chặt môi ngồi ở đó, nhắm mắt lại, bàn tay siết thật chặt.

Tim Lôi Vận Trình đập thình thịch, thỉnh thoảng lại có người quay sang nhìn cô, dường như để xác định xem Lôi Vận Trình có phải là bạn gái của Phong Ấn hay không, dù gì thì gợi ý anh đưa ra khá rõ ràng.

Các phi công nam cùng ở đại đội một với cô thi nhau quay lại, cười đầy ẩn ý: “Đại đội trưởng nói đến em phải không?”

Lôi Vận Trình không nói gì, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận.

Một người khác cũng ngoảnh đầu lại: “Điều ấy còn phải hỏi hay sao? Này, Tiểu Lôi, anh gần như vào cùng lúc với đại đội trưởng, trong trí nhớ của anh thì em là người bạn gái duy nhất anh ấy từng thừa nhận trước mặt mọi người. Nhóc con, có bản lĩnh, câu được cả đại đội trưởng!”

Lôi Vận Trình ngẩn người: “Chẳng phải các anh đều bảo trước đây anh ấy có bạn gái sao?”

Người kia gãi gãi đầu, ngoác miệng cười: “À, mọi người đều nói cô gái họ Hạ kia là bạn gái của anh ấy, bắt đầu từ khi nào anh cũng không nhớ nữa, chỉ nhớ anh ấy chưa bao giờ thẳng thắn thừa nhận như thế này trước mặt mọi người!”

- Chưa bao giờ ư? – Lôi Vận Trình tròn mắt ngạc nhiên.

- Chưa, vì vậy anh mới nói em có bản lĩnh mà!

Lôi Vận Trình khẽ cup mắt xuống, khóe mi sươn ướt.

Hạ Viêm Lương ngồi trước giường bệnh, ngấm nhìn con gai đang ngủ say, lắng nghe tiếng bước chân vọng qua đường dây điện thoại, sau đó là giọng đàn ông trầm, khàn: “Cô có thể đừng có hết lần này đến lần khác gọi cho tôi được không hả?”

Bất chấp vẻ lạnh nhạt và cấu kính của Phong Ấn, Hạ Viêm Lương thản nhiên nói: “Em và Lãnh Lãnh đang ở trong bệnh viện. Lúc em đến đón nó đi học về, sắc mặt của nó rất tồi, đau bụng, còn hơi sốt nữa. Đến bệnh viện, bác sĩ nói nó bị viêm ruột thừa, giờ đã làm phẫu thuật rồi! – Hạ Viêm Lương dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Anh có thể qua đây một chút không?”

Phong Ấn không nói gì, đôi mắt ánh lên sự bức dọc.

- Cuộc phẫu thuật rất thành công, lát nữa thức dậy Lãnh Lãnh chắc chắn rất muốn gặp anh!

Phong Ấn hừ giọng: “Có phải cô định dùng chiêu này cả đời không?”

- Lãnh Lãnh cần anh! – mắt Hạ Viêm Lương như phủ sương mù, giọng nói có vẻ nghẹn ngào: “Em cũng cần anh!”

Phong Ấn bức bối chỉ muốn ném thẳng điện thoại xuống đất, anh gần như rít qua kẽ răng: “Cô cũng muốn chuẩn bị ngơ ngơ như Lê Duệ rồi à?”

- Anh đừng tàn nhẫn như vậy có được không? – Hạ Viêm Lương nhẹ giọng nói, những ngón tay sờ lên trán Lãnh Lãnh khẽ run rẩy: “Phong Ấn, em chỉ có Lãnh Lãnh, em không muốn nhìn thấy nó khóc vì không gặp bố, anh còn nợ mẹ con em, đừng quên điều đó!”

Phong Ấn hít một hơi thật sâu, trong mắt thoáng hiện lên đôi mắt cực kì lo lắng và hoảng loạn của Lôi Vận Trình: “Có thể chúng ta đều là những kẻ ích kỉ. Cô có người cô cần phải bảo vệ, tôi cũng có người tôi phải bảo vệ. Tôi không muốn, cũng không thể để cô ấy tổn thương! Lãnh Lãnh sớm muộn gì cũng trưởng thành,

sớm muộn gì cũng biết chuyện bố của nó. Hạ Viêm Lương, con đường là do cô tự chọn lấy, nên đi tiếp thể nào cô tự liệu đi...”

Hạ Viêm Lương lấy tay che mắt, âm thầm lắng nghe tiếng điện thoại tút dài...

Lãnh Lãnh đang mê man trong giấc ngủ, bàn tay nhỏ nắm chặt lấy tóc cô, miệng lẩm bẩm: “Bố ơi...”

Hạ Viêm Lương bỏ điện thoại xuống, nắm chặt lấy tay con gái, đưa lên môi, nước mắt túa ra...

Trên đường về, Phong Ấn đi qua một đoạn đường đá rợp bóng cây, đứng từ xa anh đã nhìn thấy cái bóng bé nhỏ đứng dưới ánh đèn.

Lôi Vận Trình đứng dựa vào cột đèn, ngẩng mặt nhìn trời.

Phong Ấn bất giác nhoẻn miệng cười, nỗi bức dọc trong lòng chợt tan biến hết. Trong kí ức thuở niên thiếu của anh, cô thường đứng như thế ngẩng nhìn bầu trời. Anh thường nghịch ngợm kéo mái tóc dài của cô, cúc vào đầu cô, cười nhạo cô là Răng Thép, sau đó nhìn cô chu mỏ, giờ nắm đấm lên với mình. Lúc nào cô cũng đánh mạnh hết sức, nhưng chút sức lực ấy chẳng hề hấn gì đối với anh.

Lúc ấy hình như anh còn nói cô vừa xấu xí vừa đánh đá, sau này sẽ chẳng lấy được ai. Giờ nghĩ lại nếu cô không lấy được ai thật, trừ khi là do anh không lấy cô. Chính cái sự ương ngạnh khiến người khác bất lực ấy đã làm cho trái tim lì lợm của anh phải đau hàng.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, cô bé ngày hôm nào đã lớn rồi, nhưng vẫn đứng yên lặng ở nơi đó chờ đợi anh. Cô khiến bản thân trở nên thật tốt, chỉ để chờ đợi được anh yêu thương trân trọng.

Phong Ấn nhón chân đi thật khẽ ra đằng sau lưng cô, đột nhiên lấy tay bịt chặt miệng cô rồi kéo cô vào trong lòng cây tối tăm mới chịu thả tay ra. Anh ôm lấy eo cô: “Chẳng cảnh giác gì cả, bị tấn công đột ngột thế cũng không chịu phản kháng!”

Lôi Vận Trình dựa vào lòng anh: “Ngoài anh ra còn ai to gan dám mưu đồ bất chính với em nữa đâu!”

- Biết đâu là Lục Tự thì sao?

Phong Ấn vừa buột miệng đã biết mình lỡ lời, vội ôm siết lấy cô: “Anh xin lỗi!”

Lôi Vận Trình xoay người lại, nép chặt vào ngực anh: “Là do em không bảo vệ tốt bản thân!”

Phong Ấn vừa định mở miệng an ủi thì đột nhiên bị cắn một cái: “Cũng tại anh toàn làm những chuyện chọc tức em, tưởng em là rô bốt mình đồng da sắt à, có biết em cũng là một cô gái bề ngoài mạnh mẽ, bên trong yếu đuối không hả? Lớn hơn người ta ngần ấy tuổi mà cũng chẳng biết đối xử với người ta cho tốt, chỉ biết bắt nạt người ta, người ta cũng biết đau, cũng biết khóc đấy!”

Phong Ấn không kiềm chế được đưa tay lên vuốt má cô: “Em gái đáng thương à, sau này anh sẽ đối xử tốt với em, không bắt nạt em nữa!”

Lôi Vận Trình âm ức chu môi: “Hừ, lòng dạ đàn ông chẳng biết đâu mà lần!”

Phong Ấn đột nhiên kêu lên một tiếng, cúi người ôm ngực, vẻ đau đớn vô cùng. Lôi Vận Trình mặt mày biến sắc: “Anh làm sao thế? Khó chịu ở đâu à?”

- Ở đây! – Phong Ấn ngẩng đầu, hai bàn tay đặt ở trên ngực, làm thành hình trái tim: “Tặng cho em!”

- Tặng em cái gì?

- Trái tim anh! – Phong Ấn ngoảnh miệng cười xảo quyệt: “Em có nhìn thấy trên đó ghi chữ Răng Thép không?”

Lôi Vận Trình trầm ngâm rồi nhúu mày, cắn môi nhìn anh chằm chằm.

- Không lấy à? – Phong Ấn thấy cô không có phản ứng gì, cố ý làm bộ hụt hẫng, định mô phỏng hành động nhét tim trở lại nhưng lại bị Lôi Vận Trình giữ chặt tay lại.

- Tặng em rồi thì là của em, ai cho anh cất đi thế hả?

Phong Ấn hôn lên trán cô một cái, nhẹ nhàng dỗ dành: “Của em đấy, chỉ cần cái gì là của anh, chỉ cần là những thứ anh có thể cho em đều là của em hết! Ngoan, đừng khóc, để người ta thấy là không biết giấu mặt đi đâu đâu!”

- Anh khóc thì có! – Lôi Vận Trình quệt nước mắt, sống chết gì cũng không chịu thừa nhận: “Em chỉ bị cảm động chút xíu bởi mấy lời vuốt vuốt của anh thôi, anh khóc thì có!”

- Ừ thì anh khóc, anh khóc! – Phong Ấn lấy tay lau nước mắt cho cô, khẽ thở dài: “Có một chuyện anh phải nói thẳng với em, sau này tất cả tài sản họ Phong đều không có phần của anh đâu!”

- Bởi vì anh lựa chọn quân đội phải không? Hay là chú Phong là bố dượng của anh? – Lôi Vận Trình thỉnh thoảng lại nắc nứn sù sì hỏi.

Phong Ấn cọ cọ mũi cô: “Nếu ông ấy không phải bố đẻ của anh thì anh e chúng ta là anh em ruột ấy chứ!”

Lôi Vận Trình trừng mắt: “Này, anh còn dám mang bố em ra làm trò đùa là ăn đòn đấy nhé!”

- Được, được được, em càng ngày càng ghê gớm! – Phong Ấn tiếp tục vấn đề ban nãy: “Trình Trình, anh nghèo rất mừng toi, tất cả của cải nhà họ Phong đều không liên quan đến anh, em có sợ phải chịu khổ với anh không?”

- Có khổ như hồi ở trường không quân không?

- Cũng không đến mức, chỉ là anh không được thừa kế tập đoàn Phong Thị, anh chỉ là một quân nhân bình thường! – Phong Ấn ôm cô vào lòng, hôn lên tóc cô.

Lôi Vận Trình sụt sịt mũi: “Không sao đâu, bố em là bố đẻ, rất yêu thương em, chắc chắn sẽ cho em của hồi môn, đủ cho hai chúng ta và con chúng ta ăn cả đời không hết!”

...

...

- Ban nãy em vừa nói cái gì? – Phong Ấn cố nén cười, nâng cái mặt đang vui chặt vào ngực anh vì xấu hổ.

Lôi Vận Trình mặt đỏ bừng: “Em chẳng nói gì cả, muộn lắm rồi, em phải về ngủ đây! Anh cũng về ngủ sớm đi, ngủ ngon!”

Nói rồi Lôi Vận Trình chuồn thẳng một mạch. Phong Ấn đứng trơ ra như phỗng, hai tay đút túi quần, nhìn theo cái bóng dáng khuất dần ở phía xa, khóe môi khẽ nhướn cười.

Anh biết ngay cô sẽ không để tâm đến những chuyện đó, anh chẳng qua chỉ là cởi một nút thắt ở trong lòng mà thôi. Tình yêu của mỗi người là khác nhau, không phải ai cũng thực tế như Hạ Viêm Lương đối với anh. Hoặc cũng có thể, cô ta đối với anh hoàn toàn không phải là tình yêu.

Giờ nghĩ lại quá khứ, anh đột nhiên thấy hơi hối hận. Tại sao mình không sớm nhận ra điểm tốt của cô, không sớm phát giác ra tâm tư của cô, tại sao không sinh ra muộn hơn một chút, như thế anh sẽ không gặp Hạ Viêm Lương, sẽ không có quá nhiều chuyện như hiện nay. Anh có thể dành trọn tình đầu ột mình Lôi Vận Trình, có thể yêu cô ngay từ đầu như cô yêu anh.

Hai chúng ta, con chúng ta...

Phong Ấn nghiền ngẫm mấy chữ ấy, trong đầu không khỏi hiện lên cảnh tượng không mấy rõ ràng nhưng lại khiến anh cảm thấy hạnh phúc mỉm cười.

Thật ấm áp, thật hạnh phúc!

8. Chương 8: Trên Đời Chỉ Có Một Mình Em

Mối quan hệ của hai người ngày càng thâm thiết, có người nói Phong Ấn tốt số, bên cạnh có một cô gái như vậy thật khiến cho người khác phải ghen tị. Phong Ấn thẳng thắn thừa nhận, khiến cho Lôi Vận Trình càng thêm xấu hổ. Ngay cả lúc hai người đi cùng nhau cũng có người nhìn họ bằng ánh mắt trêu chọc, cứ như thể hai người vừa mới làm chuyện gì đáng xấu hổ không bằng. Tuy nhiên trong lòng cô vẫn cảm thấy vui vui.

Mục Phong vô cùng ngạc nhiên trước chuyện này: “Chẳng phải cậu coi Tiểu Lôi là em gái sao, sao đột nhiên trở thành tình nhân thế hả?”

Phong Ấn không khỏi tự đắc: “Bọn họ nói em tốt số, sinh ra đã có một cô gái tốt như thế chờ đợi em rồi!”, anh chớp chớp mắt: “Đợi em đối xử tốt với cô ấy!”

Lúc nói câu này, Phong Ấn cố tình liếc sang Lục Tự, Lục Tự cố ý tỏ vẻ bình thản nói: “Tôi nên nói vui mừng thay cho cậu thì phải?”

- Cảm ơn!

- Không cần khách sáo!

Mục Phong lắc đầu lẩm bẩm: không ngờ thằng ranh này giám sát Lôi Vận Trình chặt như thế để tự “xơi” thật.

Ngũ chính ủy phải tay bỏ đi, tự do yêu đương, ông chẳng có quyền gì can thiệp vào chuyện Phong Ấn yêu ai, hóa ra ông đã hiểu lầm, hóa ra cháu gái ông là yêu đơn phương.

Hướng Bắc Ninh nói, bây giờ mọi thứ đều đang diễn ra đúng như dự liệu, Phong Ấn và Lôi Vận Trình yêu nhau là chuyện duyên số rồi, thế nên anh đã sớm từ bỏ tình cảm của mình dành cho cô.

Lục Tự không nói gì, nhưng anh ta phải thừa nhận Hướng Bắc Ninh là một kẻ thông minh, chỉ có kẻ ngốc mới giống như anh...

Cuối cùng anh ta đi ra khỏi phòng tác chiến, đến sân vận động, Lôi Vận Trình đang chơi bóng. Người đứng bên cạnh hất hàm bảo Lôi Vận Trình: “Lục đại đội trưởng tìm em hay sao ấy!”

Lôi Vận Trình ngoảnh đầu lại nhìn thấy Lục Tự đang đứng ngoài sân, cô liền với lấy cái khăn mặt lau mồ hôi rồi chạy ra: “Lục đại đội trưởng tìm tôi à?”

Tóc mái của cô bị mồ hôi dính bết trên trán, hai má đỏ bừng, ánh mắt bình lặng không gợn sóng.

Lục Tự siết chặt tay trong túi quần, cố gắng kiềm chế không đưa tay lên chạm vào cô.

Mãi mãi đều là như vậy, ánh mắt cô nhìn anh mãi mãi là như vậy. Nếu không phải là cảm ghét thì cũng là lạnh lùng hoặc chẳng có chút gợn sóng nào như thế này.

Trong lòng anh chợt bùng lên một nỗi hận thù sâu sắc, anh nhìn cô chằm chằm, dường như đã qua cả một thế kỷ rồi: “Mặc quần áo rồi vào đi theo tôi đến một nơi này! Có việc!”

- Dạ! – Lôi Vận Trình hoài nghi nhìn Lục Tự rồi thu dọn đồ đạc, lấy áo khoác mặc vào rồi lẻo đẻo đi theo anh ta.

Càng lúc càng đi xa đám đông, sự trầm ngâm của Lục Tự khiến cho Lôi Vận Trình cảm thấy cần phải cảnh giác. Bước chân của anh ta càng lúc càng chậm rãi, chậm giống như đang đi dạo vậy. Lôi Vận Trình đi theo anh ta, không kiềm chế được liền hỏi: “Lục đại đội trưởng, có chuyện gì thế?”

Lục Tự ngoảnh đầu lại: “Nếu như anh nói không phải là chuyện công, liệu em có quay đầu bỏ đi không?”

Lôi Vận Trình dừng khựng lại, Lục Tự cũng dừng lại, khẽ mấp máy môi: “Đúng là không phải chuyện công, là chuyện riêng!”

Lôi Vận Trình mặt chẳng chút biểu cảm, đứng lại một lát rồi bảo: “Thế tôi quay lại đây!”

Trong lúc cô xoay người đi, giọng nói của Lục Tự vang lên: “Còn chưa đủ ba mươi giây, em có biết em là một cô gái tàn nhẫn và lạnh lùng đến thế nào không? Ở bên cạnh anh dù chỉ một phút em cũng không chịu nổi ư?”

Bước chân của cô chợt khựng lại: “Không phải, giữa chúng ta vốn không cần phải như thế này!”

- Chính vì tối hôm đó ư? – Lục Tự lặng lẽ lại gần cô, trong lúc cô chưa kịp có phản ứng gì, Lục Tự đã vòng tay ôm chặt lấy cô. Anh ta siết rất mạnh, ngăn không cho cô phản kháng: “Em có thể nói cho anh biết anh phải dùng cách nào để giữ em lại thêm một chút bên anh không?”

Lôi Vận Trình gồng người, đánh giọng nói: “Anh có thể đừng có trở thành một tên khốn đung nhĩa như vậy không?”

- Phải dùng phương pháp gì mới có thể khiến cho người em yêu là anh... - Lục Tự dường như chẳng để ý đến sự phản kháng hay những điều cô nói, chỉ thì thầm bên tai cô.

- Không thể nào! – cô nghiêng đầu né tránh đôi môi của anh ta, sự cô độc tỏa ra từ người anh ta vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến cô cảm thấy chua xót.

Cô định thần lại, không phải chống cự dữ dội nữa: “Thả tôi ra, làm như thế này chẳng có ý nghĩa gì đâu, sẽ không mang lại điều gì cho anh đâu, chỉ khiến tôi càng căm ghét anh hơn mà thôi!”

Lục Tự không cưỡng hôn cô, vòng tay ôm siết lấy Lôi Vận Trình từ từ lỏng ra, sau đó nhắm mắt lại, chờ đợi cái bạt tai của cô.

Tuy nhiên Lôi Vận Trình không hề ra tay: “Tôi luôn tin rằng có một số người được an bài sẽ ở bên nhau trọn đời, và cũng có những người được số phận an bài không thể nào ở bên nhau, Lục Tự, cảm ơn anh đã dành tình cảm cho tôi, anh nói đúng, thực ra là tôi sợ anh, chúng ta quá giống nhau, nếu như tôi đợi được đến lúc Phong Ấn đáp lại tình cảm của mình, liệu điều ấy có cho thấy một ngày nào đó anh cũng chờ đợi được điều tương tự đến với anh?”

Lục Tự mở mắt ra, ánh mắt đầy kì vọng. Lôi Vận Trình nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Nhưng tôi rất hiểu bản thân mình, tôi yêu Phong Ấn, yêu đến mức không bao giờ bỏ cuộc để tìm người thay thế. Hay là anh cam tâm tình nguyện làm ‘người thay thế’?”

...

Lục Tự giật lùi lại sau nửa bước, khoe miệng nhếch lên cười cay đắng.

...

Sáng sớm ngày diễn tập, thời tiết không tốt lắm, phó chỉ huy đề nghị đổi sang ngày khác, Mục Phong trầm ngâm hồi lâu rồi quyết định vẫn theo kế hoạch cũ: “Nếu chiến tranh xảy ra thật, kẻ địch sẽ không bởi vì tình hình thời tiết mà thôi không tấn công đâu, tập luyện cũng cần phải xuất phát từ góc độ thực tiễn, các đại đội lui xuống chuẩn bị, đích thân tôi sẽ dẫn đội!”

- Tuân lệnh! – ba đội trưởng đồng loạt đứng nghiêm nghe lệnh, sau đó hai về đội nầy, dặn dò các thành viên lên xe ra ngoài sân diễn tập.

Trên xe, Lôi Vận Trình thì thầm hỏi Phong Ấn: “Thời tiết thế này cũng bay à?”

- Phục tùng mệnh lệnh.

- Tuân lệnh! – Lôi Vận Trình an tâm ngồi lại ghế, ngẩng đầu nhìn bầu trời tối om bên ngoài cửa xe.

Đến nơi, tất cả mọi người đều xuống xe, Lục Tự vẫn ngồi yên ở đó, ánh mắt chăm chú nhìn ra nơi nào đó bên ngoài cửa sổ.

- Lục đại đội trưởng? – Phong Ấn đứng ở cửa xe gọi mấy lần Lục Tự mới sực tỉnh.

Lục Tự đứng bật dậy theo phản xạ, cái mũ bảo hiểm rơi xuống dưới nền xe, phát ra tiếng động chói tai.

Phong Ấn cúi xuống nhặt mũ đưa cho anh ta, đè chặt giọng nói: “Lục Tự, mày không sao chứ?”

Ở bãi đỗ máy bay, nhân viên cơ vụ đã mở chụp máy bay ra, đã hoàn tất công việc kiểm tra trước khi bay, chỉ đợi phi công đến nữa là xong.

Mục Phong nói ngắn gọn vài câu rồi hạ lệnh lên máy bay. Phong Ấn đến trước mặt Lôi Vận Trình, nói: “Em cẩn thận một chút nhé!”

- Dạ, anh cũng vậy nhé!

Lôi Vận Trình vươn vai trong bộ quần áo đồng phục, sau đó tiến hành thủ tục giao nhận máy bay với Kỉ Dị.

- Đồng chí cơ trưởng, máy bay của đồng chí đã sẵn sàng, mời đồng chí nhận máy bay!

- Đã nhận!

- Vâng!

Lôi Vận Trình ngồi vào khoang điều khiển, Kỉ Dị đưa mũ bảo hiểm và mặt nạ dưỡng khí cho cô: “Thời tiết không tốt lắm, cẩn thận nhé!”

- Chú cứ yên tâm! – Lôi Vận Trình đóng nắp máy bay lại, đội mũ bảo hiểm và chụp mặt nạ dưỡng khí lên mặt.

Lục Tự đứng bên cạnh máy bay, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời tối đen, chậm rãi bước lên cầu thang. Chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, bước đến bậc thứ hai, anh ta đột nhiên hụt chân suýt chút nữa thì ngã xuống.

- Đồng chí cơ trưởng? – nhân viên cơ vụ vội vàng dìu anh ta.

- Không sao! – Lục Tự xua xua tay, hít thở thật sâu để điều chỉnh lại tâm lí. Anh là phi công chuyên nghiệp, không nên đem theo tâm sự lên bầu trời. Cho dù có bất cứ chuyện gì, chỉ cần lên máy bay là phải tạm gác hết sang một bên.

Lục Tự khởi động máy bay. Máy bay bật đèn, trượt ra bãi đỗ, chờ lệnh cất cánh.

- Hướng gió Nam hơi lệch sang hướng tây, tốc độ nhỏ hơn 4m/giây, bầu trời âm u, nhiều mây, không phận X có mây tụ, báo cáo hết!”

- Các trạm rada mặt đất báo cáo, hành lang phi hành đã tiến hành kiểm soát hàng không, không phận thông thoáng, báo cáo hết!”

Sau khi tham mưu khí tượng và tham mưu Rada thông báo hết, từ đài chỉ huy phát ra lệnh cất cánh. Mục Phong lái máy bay dẫn đầu, tiếp theo là máy bay 705 của Phong Ấn và 706 của Lôi Vận Trình cất cánh...

Thời tiết phía trên cao quả nhiên không được tốt, Lôi Vận Trình phải tập trung hết sức để quan sát bên ngoài máy bay và các tham số trên đồng hồ.

Phong Ấn: “706, trước mặt là khu vực có sấm chớp, vòng sang hướng đông đi!”

- 706 nghe rõ! – Lôi Vận Trình bẻ cần điều khiển, máy bay quay về hướng đông, thoát khỏi khu vực nguy hiểm.

Khí tượng học hàng không cho biết, tuyệt đối không được bay ở khu vực có sấm chớp hoặc có mây tích mưa. Đó là những khu vực được coi là khu “cấm địa” của hàng không. Chớp có thể gây ra nhiễu loạn hoặc phá hoại hệ thống la bàn điện không dây và các thiết bị thông tin, sét có thể phá hỏng vỏ bọc của máy bay.

Trước khi trời tảng sáng, lúc trời tối tăm nhất, không thể nhìn thấy dù chỉ một ngôi sao.

Tâm tư của Lục Tự bỗng lạc hướng, anh cảm thấy bản thân mình hiện giờ như bị bóng tối vây quanh, còn cô gái mà luôn không để mắt đến anh lại chính là một ngôi sao sáng lấp lánh, anh chỉ có thể nhìn thấy chứ không thể chạm vào.

©STENT:

Điều kiện thời tiết mỗi lúc một khá hơn, bầu trời cũng sáng dần.

Mặt trời bắt đầu nhô lên từ phía đông, nhưng tia sáng đầu tiên chiếu lên thân máy bay của Lục Tự, anh ta khẽ nhắm mắt lại, nhớ lại cái đêm ngủ cùng cô. Tất cả những gì thuộc về cô đều tựa như những chùm ánh sáng lúc này, khiến anh không thể chối từ.

Anh mở mắt ra, thoát ra khỏi kí ức, hoàn thành động tác quy định cuối cùng, nhưng máy bay đột nhiên ì ra, Lục Tự nhìn vào đồng hồ hiển thị, đôi lông mày nhíu chặt lại.

- Báo cáo 01, động cơ của 711 đột nhiên ngừng hoạt động.

Phó chỉ huy lập tức hạ lệnh: “Lập tức quay về, duy trì trạng thái bay hiện tại! Đảm bảo hạ cánh bằng một động cơ!”

Lôi Vận Trình, Phong Ấn cùng các thành viên khác đã hạ cánh, đang chuẩn bị quay trở lại ô tô, đột nhiên có tiếng chuông cảnh báo ở bên ngoài sân bay vang lên.

Máy bay tiêm kích có hai động cơ, máy bay của Lục Tự hiện nay chỉ bị chết một động cơ, lập tức quay máy bay trở lại sân bay.

Vài phút sau, một chuyện càng bất hạnh hơn lại xảy ra, Lục Tự cảm thấy mình chưa bao giờ xúi quẩy như bây giờ, đèn cảnh báo nhấp nháy liên tục, động cơ còn lại của máy bay cũng ngừng hoạt động nốt.

- Báo cáo, cả hai động cơ đều ngừng hoạt động.

Phó chỉ huy: “Báo cáo độ cao, khoảng cách!”

Sau khi dừng lại ở trên không trung, máy bay rơi vào trạng thái không động lực, là một trong những tình huống nguy hiểm nhất trong khi bay.

Lục Tự và phó chỉ huy trong lòng như lửa đốt, tuy nhiên càng vào những thời khắc nguy hiểm như thế này. Lục Tự càng trở nên bình tĩnh, cẩn thận điều khiển máy bay, luôn luôn chú ý đến đồng hồ hiển thị độ cao, thử tìm cách cứu vãn, trong giọng nói không hề có chút hoang mang.

- Báo cáo 01, đánh lửa trung tâm thất bại, đang thử đóng ngắt nguồn điện chính để khởi động lại! – Lục Tự ấn lại vào nút khôi phục vị trí cũ, nhưng vẫn không ăn thua gì.

Phó chỉ huy vô cùng lo lắng, đứng dậy khỏi ghế: “Nếu không thể quay máy bay lại thì lập tức nhảy dù!”

Lục Tự nhìn ra ngoài khoang máy bay: “Có thôn trang, tôi nhìn thấy sân bay rồi, yêu cầu hạ cánh khẩn cấp!”

- Chấp nhận hạ cánh khẩn cấp!

Phó chỉ huy lập tức hạ lệnh với toàn bộ đơn vị dưới mặt đất dọn dẹp đường bay, chuẩn bị xa cứu hỏa, cứu hộ, các nhân viên phục vụ mặt đất chuẩn bị vào vị trí, đơn vị kiểm soát không phận cấm tất cả các máy bay cất cánh, các máy bay chuẩn bị hạ cánh hoãn hạ cánh hoặc đổi hướng hạ cánh.

Phong Ấn và Lôi Vận Trình đã đến phòng chỉ huy, vẻ mặt ai nấy đều nặng nề, ai cũng lo lắng quan sát các số liệu trạng thái máy bay của Lục Tự.

Mục Phong đón lấy mic phó chỉ huy đưa cho: “711, tốc độ hiện giờ của cậu?”

- Tốc độ 360

- Hãy cần điều khiển, duy trì tốc độ 420, chú ý khoảng cách độ cao!

Lục Tự liếc đồng hồ: “Độ cao 1100, đèn cảnh báo áp suất chất lỏng đang nhấp nháy, đồng hồ áp suất chất lỏng có biểu hiện lạ thường!”

Phong Ấn mím chặt môi, hệ thống áp suất chất lỏng rối loạn đúng là có thể dẫn đến động cơ máy bay ngừng hoạt động.

Độ áp bay của Lục Tự mỗi lúc một giảm dần, Mục Phong toát mồ hôi hột: “711, giờ cậu có thể nhảy dù!”

Máy bay chết máy ở độ cao dưới hai nghìn mét, phi công có thể bỏ máy bay để nhảy dù.

Lục Tự sốc lại tinh thần, anh ta không muốn vứt lại một thứ đắt giá như thế này: “Yêu cầu thử cách trượt trên không hạ cánh khẩn cấp!”

Phong Ấn xoa cằm trầm ngâm hồi lâu, anh thầm nhẩm tính tỉ lệ thành công của việc hạ cánh khẩn cấp: cự li trượt mỗi khi xuống một mét và khoảng cách giữa máy bay của Lục Tự tới sân bay trong tình trạng động cơ của máy bay tiêm kích không hoạt động: “Hạ cánh khẩn cấp không phải là không thể, thành công hay không thì còn phụ thuộc vào kĩ thuật của Lục Tự thôi!”

Mục Phong nhíu mày, cắn chặt răng nhìn vào màn hình: “Đường bay số ba, nhắm thẳng hướng! Bảo đảm tư thế bay!”

- Rõ! – Lục Tự nắm chặt cần điều khiển, nhắm thẳng đầu máy bay vào đường hạ cánh số ba.

Thời tiết lúc này đã bắt đầu chuyển lạnh, Lôi Vận Trình thu mình trong lớp áo dày, cô đã nhìn thấy chiếc máy bay của Lục Tự. Những người đã hạ cánh chẳng ai còn tâm trí nào mà lên xe, ai nấy đều mở to mắt chờ đợi.

Trái tim cô cứ phập phồng không yên. Lôi Vận Trình hít thở thật sâu. Hướng Bắc Ninh lại gần vỗ vai cô: “Sẽ không có chuyện gì đâu Trình Trình!”

- Tại sao không nhảy dù chứ? Tỉ lệ hạ cánh khẩn cấp thành công nhỏ như vậy...

- Bởi vì anh ấy cảm thấy có hi vọng thành công, cho dù hi vọng ấy có nhỏ nhoi đến mấy, anh ấy cũng muốn thử!

Lôi Vận Trình nghe ra hàm ý của câu nói ấy, cô cắn chặt môi nhìn chiếc máy bay.

Máy bay của Lục Tự đã hạ bánh lái hạ cánh. Lục Tự cẩn thận điều khiển độ cao và tốc độ hạ cánh.

Giọng nói của Mục Phong từ đài phát thanh truyền đến: “Chú ý duy trì tốc độ! Kìm lại! Kìm lại..., đứng rồi, thả ô!”

Máy bay lao xuống đường bay với tốc độ lớn gấp hai, ba lần so với bình thường. Tất cả mọi người, bao gồm cả Lục Tự đều nín thở. Bánh xe hạ cánh nổ tan tành, Lôi Vận Trình run lên, lấy tay bịt chặt miệng, mắt không dám chớp.

Bởi vì hệ thống áp suất chất lỏng gặp vấn đề khiến cho ô giảm tốc không thể phóng ra. Lục Tự nắm chặt lấy cần điều khiển, dốc toàn bộ sức lực kìm máy bay lại, sau khi hoàn thành một loạt các động tác hạ cánh, máy bay trượt hơn một nghìn mét trên đường bay, cuối cùng mới từ từ dừng lại... hạ cánh an toàn.

Lục Tự tắt nguồn, mở nắp máy bay, tháo mặt nạ dưỡng khí ra, hít một hơi thật sâu, xe cứu hỏa và cấp cứu hú còi lao đến.

Mục Phong ngồi bệt xuống ghế, thở phào nhẹ nhõm. Phong Ấn quay người rời khỏi phòng chỉ huy, khoảng khắc này, anh cảm thấy kiêu hãnh vì có một chiến hữu như thế.

Đám đông ào ào kéo đến, Lục Tự tìm thấy Lôi Vận Trình trong đám đông, khuôn mặt trắng bệch của cô khiến anh không khỏi ghen ngào, anh biết đó là bởi vì cô lo lắng cho anh.

Anh tháo mũ bảo hiểm ra, đi thẳng đến trước mặt cô, những giọt mồ hôi trên trán thi nhau lăn xuống. Lôi Vận Trình cũng vô cùng phấn khích như tất cả mọi người, cô bật ngón tay cái lên với anh: “Tuyệt lắm Lục đại đội trưởng!”

Yết hầu anh khê động dậy, hàng mi hơi cụp xuống ngắm nhìn nụ cười chưa bao giờ cô dành cho anh: “Một giây trước khi máy bay tiếp đất, anh đã nói với bản thân, nếu có thể sống, anh không ngại làm người thay thế của em đâu. Lôi Vận Trình, anh chờ em!”

- Lục đại đội trưởng! – đầu Lôi Vận Trình như muốn nổ tung, nụ cười trên môi như đông cứng lại.

Những người xung quanh ai nấy đều nhìn nhau, tiếng hò reo bỗng im bật. Phong Ấn đã đến nơi, vừa hay chứng kiến toàn bộ cảnh tượng này. Lục Tự biết Phong Ấn đến, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi Lôi Vận Trình, cô ái ngại né tránh ánh mắt của Lục Tự, quay sang nhìn Phong Ấn, sau đó tất cả sự chú ý của mọi người đều hướng về Phong Ấn.

Một mối quan hệ tay ba đã lộ ra trước mắt mọi người. Có người không giấu được ánh mắt ngạc nhiên, hóa ra Lục đại đội trưởng đã để mắt đến người con gái của Phong đại đội trưởng, lại còn bày tỏ trước mặt bao nhiêu người.

Phong Ấn vẫn tỏ vẻ bình thản như không có chuyện gì xảy ra, không thể nhìn thấy bất cứ sự khó chịu nào trên mặt anh. Anh tiến lên trước, quàng tay ôm Lục Tự chúc mừng anh ta thoát khỏi kiếp nạn,

Phong Ấn vỗ mạnh vào vai Lục Tự, anh hoàn toàn thật lòng, mặc dù giữa hai người có hiềm khích, nhưng điều đó trở nên quá nhỏ bé trước sự sinh tử.

- Chào mừng mày sống sót trở về! – Phong Ấn lên tiếng, sau đó nói bằng âm lượng chỉ đủ hai người nghe: “Nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc tao sẽ nhường cô ấy ày, cả đời này tao sẽ không bao giờ làm vậy!”

Bên trên cử người đến điều tra sự cố lần này, sư đoàn cho Lục Tự được nghỉ phép vài ngày để điều chỉnh tâm trạng.

Chuyện này gây ra cú sốc rất lớn cho Lôi Vận Trình, đó là lần đầu tiên cô gặp phải chuyện này. Khoảng khắc máy bay tiếp đất, chuyện gì cũng có thể xảy ra, nếu Lục Tự điều khiển máy bay không tốt, e rằng cái cô nhìn thấy chính là cảnh tượng một vụ nổ máy bay. Mặc dù bọn họ đều từng mô phỏng tình huống trượt từ trên không hạ cánh khẩn cấp khi máy bay chết máy, nhưng ai dám đảm bảo không xảy ra sai sót gì khi gặp phải tình huống thực tế.

Có tiếng gõ cửa: “Lôi Vận Trình, đại đội trưởng tìm em đây!”

- Em biết rồi! – Lôi Vận Trình xuống giường, soi mình trong gương, chỉnh đốn lại quần áo, đội mũ vào rồi xuống lầu.

Phong Ấn đứng quay lưng lại phía cô, đang nói chuyện với mấy nữ quân nhân, sau đó bọn họ chào anh rồi rời đi.

- Anh đúng là, ở đâu cũng có duyên với phái nữ nhỉ đại đội trưởng!

Lôi Vận Trình nói đùa, Phong Ấn liền nhếch môi cười: “Lên xe trước đi!”

- Đi làm gì thế?

Phong Ấn ngồi lên xe, nhìn cô bằng ánh mắt đầy hàm ý, nói ra hai từ chẳng hợp với bộ quân phục trên người anh chút nào: “Làm em!”

Lôi Vận Trình đỏ bừng mặt: “Anh nghiêm túc chút đi!”

Phong Ấn không nói gì nữa mà khởi động xe, đạp cần ga.

Anh lái xe đến một con dốc ở cách xa doanh trại của đại đội hai, Lôi Vận Trình đưa mắt nhìn quanh, không khỏi tấm tắc: trước mắt là một rừng phong lá đỏ tuyệt đẹp, phía xa còn có dòng sông uốn lượn, cảnh đẹp hoàn toàn tương phản với cảnh phồn hoa của thành phố, không khí vô cùng trong lành: “Oa, vẫn còn một nơi đẹp thế này ư? Sao không dẫn em đến đây sớm hơn?”

Phong Ấn ngồi trong xe, châm một điếu thuốc, neho neho mắt nhìn cô gái đang đứng trước xe. Hút xong điếu thuốc, anh dí mạnh điếu thuốc xuống gạt tàn, nói lỏng cà vạt, cởi khuy áo trên và khuy cổ tay.

Trong lúc Lôi Vận Trình vẫn còn đang đắm chìm trong cảnh tượng tuyệt đẹp này, anh đi từ sau lưng, vòng tay ôm lấy cô: “Đẹp lắm phải không?”

- Quá đẹp! – Phong Ấn nâng cằm cô lên: “Ngày mai, ngày kia, cả ngày kia nữa đều không có nhiệm vụ!”

Lôi Vận Trình không hiểu đầu cua tai nheo gì, chớp chớp mắt nhìn anh: “Vì thế cho nên?”

Vừa nói xong, Phong Ấn đã bế thốc cô lên, đặt lên trước mũi xe, một tay nắm lấy hai cánh tay cô, nghiêng người đè lên người cô, tay kia vuốt ve khuôn mặt cô.

Anh không nói gì. Lôi Vận Trình bị đôi mắt đen sâu thẳm cùng cái nhìn cháy bỏng của anh làm cho bối rối, cô khẽ nuốt nước bọt: “Phong Ấn?”

Phong Ấn cúi xuống hôn lên lông mày, chớp mũi và dừng lại trên môi cô, hơi thở nóng hổi của anh phủ vào môi cô: “Vì vậy giờ anh muốn có em, Trình Trình, anh muốn em!”

Giọng nói trầm ấm của anh khiến cho trái tim cô muốn nhảy ra ngoài, chưa đợi cô kịp phản ứng gì, Phong Ấn đã hôn siết lên môi cô.

Anh đẩy tay sau gáy cô, giữ chặt và hôn cô mãnh liệt, cái lưỡi linh hoạt đưa sâu vào miệng cô, cuốn lấy lưỡi cô, cố sức hút lấy sự ngọt ngào của cô. Ý thức của Lôi Vận Trình chợt đông cứng, đầu óc trống rỗng trong giây lát, đến lúc cô sực tỉnh thì Phong Ấn đã bắt đầu cởi áo của cô rồi.

Cô khó khăn lắm mới rút được một tay ra tìm anh lại, thở gấp gấp hỏi anh: “Anh không định ở đây đây chứ?”

- Không sai! – Phong Ấn đáp gọn lỏn, rồi lại tìm kiếm đôi môi cô, ngón tay cởi từ từ từng cái cúc áo của cô, hoàn toàn không để ý đến sự bối rối của cô.

- Ở đây sao? Giờ đang là ban ngày mà! Phong Ấn, Phong Ấn... ban ngày ban mặt, ngay cả một cái giường cũng không có!

- Có ai quy định nhất định phải ở trên giường đâu, ở đây chẳng có ai làm phiền chúng ta đâu! – Phong Ấn hôn siết lên cổ cô, tay cởi áo khoác và áo sơ mi của cô, luồn tay ra sau lưng cô tháo khuy áo lót, bàn tay to vuốt ve bầu ngực trắng hồng nhô lên của cô.

Lôi Vận Trình đỏ bừng mặt: “Nhưng mà... nhưng mà... đang mặc quần phục mà... cảm giác kì kì!”

- Thế thì cởi ra! – anh vừa nói vừa trượt môi xuống dưới, mơn man nơi mềm mại đó... cơn khoái cảm như một dòng điện truyền khắp cơ thể cô, Lôi Vận Trình chưa từng thấy nhìn thấy sự cuồng nhiệt của anh như lúc này, anh đang rạo rực muốn nuốt trọn cơ thể cô, thậm chí còn cuồng nhiệt hơn cả lần đó.

- Anh sao thế... - cô thở gấp, không biết phải làm sao!

- Chẳng phải em luôn khao khát có anh ư, giờ sợ rồi à?

- Không phải là em sợ, chỉ là thế này quá... - mặt cô nóng bừng, cố ép chặt người vào anh: “Vào trong xe đi... em không muốn ở đây!”

Phong Ấn tách hai chân cô quặp vào eo mình, bế cô vào ghế sau xe trong tư thế này, sau đó nhanh chóng lột sạch quần áo trên người cô, cởi luôn cả áo ngoài và quần dài rồi nằm đè lên người cô.

Cơ thể Lôi Vận Trình càng lúc càng mềm nhũn dưới sự kích thích của anh, chút lí trí còn sót lại nhắc cô một chuyện quan trọng: “Em... em nhớ ra bây giờ không phải thời kì an toàn!”

Phong Ấn vươn tay ra phía trước, sục sạo một hồi, sau đó lôi ra một cái hộp nhỏ, huơ huơ trước mặt cô.

Đó là bao cao su. Lôi Vận Trình không dám tin vào mắt mình nữa: “Anh đã có ý từ trước rồi hả?”

Phong Ấn mỉm cười đầy tinh quái: “Tất cả đã sẵn sàng, chỉ còn chờ có phụ nữ, yêu cầu được tấn công!”

Lôi Vận Trình không biết tại sao anh đột nhiên lại muốn cô như thế, nhưng cô biết hôm nay cho dù trời có sụp xuống cũng không ngăn nổi anh...

Lục Tự ra ngoài sân kiểm tra tình hình sửa chữa máy bay của mình, rảnh rồi chẳng có việc gì làm nên đành quay về kí túc.

Vừa đặt chân lên lầu đã nghe thấy có tiếng điện thoại, qua phòng Phong Ấn mới phát hiện tiếng điện thoại truyền ra từ bên trong cánh cửa khép hờ này. Điện thoại đổ chuông rất lâu mà không có người nghe, Lục Tự cảm thấy kì lạ liền gõ cửa:

- Phong Ấn? Tiểu Lí?

Không có tiếng trả lời, Lục Tự vừa bước vào đã nhìn nghe thấy tiếng nước chảy ào ào, trên giường bạn cùng phòng với Phong Ấn là Tiểu Lí có đặt mấy bộ quần áo. Lục Tự chạy vào gõ cửa phòng tắm: “Tiểu Lí? Có điện thoại đấy!”

Cửa phòng tắm hé mở, Tiểu Lí thò cái đầu ướt nhẹp toàn xà phòng ra, mắt nhắm mắt mở nói: “A Lục đại đội trưởng, giúp em nghe đi, em đang tắm!”

- Ok!

Lục Tự vào nghe máy, anh ta chưa kịp mở miệng, đầu bên kia đã vọng lại tiếng khóc nức nở: “Xin chào, cháu muốn gặp Phong Ấn...”

- Cậu ta không có ở đây, ai đó?

Lãnh Lãnh cầm điện thoại, chui trong chăn nói: “Cháu là Lãnh Lãnh, chú là ai?”

- Lãnh Lãnh? – Lục Tự nhú mày: “Có phải mẹ cháu họ Hạ không?”

Lãnh Lãnh sụt sịt nói: “Chú là ai, sao lại biết mẹ cháu họ Hạ?”

Quả nhiên là đứa bé mà Hạ Viêm Lương dẫn về: “Chú là đồng nghiệp của Phong Ấn, cháu tìm chú ấy có chuyện gì? Chú có thể chuyển lời thay cháu!”

Lãnh Lãnh chu môi hồi lâu rồi nói: “Vậy thì làm phiền chú nói rằng Lãnh Lãnh đã ra viện rồi, sao vẫn chưa đến thăm Lãnh Lãnh, Lãnh Lãnh rất nhớ chú, mẹ cũng rất nhớ chú!”

Con người trong mắt Lục Tự như thu nhỏ lại, liếc nhìn sang phòng tắm: “Được rồi, sau này Lãnh Lãnh đừng gọi đến số này nữa nhé, sẽ làm ảnh hưởng đến công việc của chú ấy, đợi chú ấy chủ động gọi cho cháu nhé!”

Đặt điện thoại xuống, Lục Tự bỗng thấy nổi phần nộ bùng lên.

Lãnh Lãnh bỏ chăn ra ngồi dậy, nào ngờ nhìn thấy Hạ Viêm Lương đang đứng bên giường, con bé sợ hãi giấu cái điện thoại ra đằng sau, lí nhí nói: “Con không gọi cho bố đâu!”

Hạ Viêm Lương cố nén nổi chua xót trong lòng, ngồi xuống giường vuốt ve tóc con bé. Cô không tìm thấy điện thoại của mình nên đoán ngay ra là có chuyện gì: “Có phải bố nghe điện không?”

Lãnh Lãnh cúi đầu, khẽ lắc đầu, sau đó òa khóc: “Đã lâu lắm rồi bố không đến thăm con, có phải bố không cần Lãnh Lãnh nữa không?”

Cổ họng Hạ Viêm Lương như nghẹn lại, cô nhét cái máy DV ở đầu giường vào tay con bé: “Không đâu, con nhìn xem, chẳng phải bố từng nói cứ có thời gian thì sẽ đến thăm con sao, chẳng qua bố bận quá đấy mà!”

Lãnh Lãnh ôm lấy cái DV, vừa gạt nước mắt vừa gạt đầu, ngày nào con bé cũng phải xem lại cảnh vui đùa của nó với Phong Ấn rồi mới chịu đi ngủ.

Chẳng ai có thể thay thế được vị trí của bố trong lòng con bé.

Lôi Vận Trình chưa bao giờ có cảm giác mình lại giống như một con dê chờ bị làm thịt như lúc này. Toàn thân cô run rẩy bên dưới thân hình vạm vỡ của Phong Ấn. Một cơn gió lạnh thổi qua. Bàn tay và thân hình áp sát vào người cô như một cái lò sưởi đang phả hơi ấm vào người cô. Cô không thể nghe thấy tiếng chim hót, bên tai chỉ nghe thấy tiếng thở gấp gấp và tiếng tim đập thành thịch của cả hai.

Phong Ấn dường như đang cố ý để lại vết tích lên người cô, anh đấm đuổi thưởng thức từng tác nhỏ trên người cô. Toàn thân Lôi Vận Trình râm ran như có hàng nghìn con côn trùng nhỏ xíu đang bò, ngoài cảm giác nhồn nhột là thứ cảm giác mê mê khó diễn tả thành lời.

Những giọt mồ hôi của anh đang túa ra, anh xé cái bao cao su ra, đeo vào ỳnh: “Em chuẩn bị sẵn tâm lí đi nhé, anh không chỉ một lần là thỏa mãn đâu!”

Lôi Vận Trình nào có nghe được anh nói gì, tất cả ý thức của cô bây giờ đang bị anh chiếm hữu, có một thứ gì đó chuẩn bị xảy đến, mặc dù cô không biết là mình trông đợi cái gì. Cô khó chịu xoay người, kèm theo đó là cảm giác càng gần với anh hơn.

Phong Ấn giữ chặt lấy eo cô, kéo cầm cô lại gần: “Nói muốn anh đi!”

- Muốn... muốn anh... - Lôi Vận Trình hơi nheo mắt, cứ mỗi lần cô nói một chữ là Phong Ấn lại đi sâu thêm một chút vào bên trong cơ thể cô. Nơi ấy chật khít khiến anh phải nghiêng chặt rằng, không thể nào kiềm nén thêm được nữa, anh cúi đầu hôn lên môi cô, cố sức đi sâu vào thế giới bên trong của cô.

Có thứ gì đó như đang nổ tung trong đầu Phong Ấn. Cảm giác ôm khít và sự “đột phá” đã chứng minh tất cả, đã giải tỏa được câu đố bí ẩn bấy lâu nay anh vẫn suy đoán trong lòng. Anh cuồng si hôn lên môi cô, nuốt gọn toàn bộ nỗi đau của cô, bàn tay to vuốt ve cơ thể cô, khiến cô cảm nhận được sự kích thích, hưng phấn và cả thứ cảm xúc hỗn loạn.

Anh như một cỗ máy không biết mệt mỏi, cũng giống như một con dã thú đang nỗ lực muốn xé tan cơ thể cô. Động tác của anh rất mạnh, thậm chí càng lúc càng mạnh mẽ, khiến cho cô cảm thấy rất đau, nhưng lại không muốn dừng lại. Cô không theo kịp tiết tấu của anh, tình dục với cô vẫn còn là một chuyện hoàn toàn xa lạ, cô chỉ biết để mặc cho anh dẫn dắt.

Cô giống như một chiếc thuyền nhỏ, còn anh là một con sóng lớn, cuốn phăng cô đi, nhấn chìm cô trong thế giới của cảm xúc. Anh khóa chặt cơ thể cô, dường như muốn đưa toàn bộ cơ thể mình vào bên trong cô, ngấm nhìn cô bối rối, khóc lóc, rên rỉ gọi tên mình, dùng mọi thứ để khiến anh biết rằng người con gái yêu anh đến nhường ấy, trên đời này chỉ có một mình Lôi Vận Trình.

Không thể nào thay thế, cũng không thể nào mô phỏng.

Khoảng khắc cao trào, Phong Ấn có cảm giác hơi hối hận vì đã đeo bao cao su, nếu vậy biết đâu chừng cô sẽ mang trong người một sinh mạng nhỏ của anh.

Một đứa con trai hoặc một đứa con gái, con cái sẽ chứng minh rằng anh đã sớm đặt cô vào trái tim anh, nơi mà anh chưa từng mở ra với bất kì ai kể từ sau Hạ Viêm Lương.

Lôi Vận Trình mệt rũ nằm đè lên người anh, há miệng thở hồng hộc. Phong Ấn đắp cái áo sơ mi lên người cô, vuốt ve sống lưng cô: “Đau không?”

Lôi Vận Trình xấu hổ vùi mặt vào ngực anh. Phong Ấn thì thầm vào tai cô: “Có biết tại sao không? Lục Tự chưa từng động đến em, tối đó hai người không hề làm chuyện gì hết!”

Ý thức của cô như đông cứng lại, chớp chớp mắt về không tin. Nụ hôn của Phong Ấn trượt xuống cổ cô, anh hít một hơi thật sâu: “Tin anh đi, anh có thể cảm nhận được!”

Lôi Vận Trình đột nhiên rơi nước mắt, không sao kìm nén được. Anh ôm siết lấy cô: “Anh đã từng nói cho dù hai người có chuyện đó thật anh cũng sẽ không để tâm mà, ngoan, đừng khóc!”

Nhưng cô để ý, cô muốn dành cho anh một Lôi Vận Trình nguyên vẹn nhất.

Phong Ấn vùi mặt vào cổ cô, hít hà mùi hương man mát trên người cô. Cô là một cô gái thông minh, hơn nữa còn là một cô gái mãi mãi không biết đến hai từ “bỏ cuộc”.

- Anh đã nói rất nhiều lần rằng em hãy xác định cho kĩ tình cảm của mình, nhưng sau này sẽ không còn cơ hội đó cho em đâu, nếu em yêu anh thì đừng bao giờ rời xa anh, không được phản bội, nghe chưa hả? Không được phản bội đâu...”

- Đây là việc duy nhất em không cần phải nghĩ, sẽ không còn có ai có thể khiến em chờ đợi mười năm ròng nữa! – Cô buột miệng, không hề suy nghĩ, cứ như thể yêu anh là một bản năng của cô vậy.

Từ trong ánh mắt Phong Ấn như trào lên một cảm xúc khó diễn tả, gần như muốn nhìn vào tận sâu thẳm tâm hồn cô, để xem xem liệu có phải từ trước đến giờ chỉ có mình anh tồn tại hay không?

Cô vòng tay ôm lấy cổ anh, định nói gì nhưng lại thôi.

- Em định nói gì? – Phong Ấn hôn chụt lên môi cô.

- Ngoài thích và cảm động ra, anh có chút nào... yêu em không? – Lôi Vận Trình nói xong, chưa đợi anh trả lời đã lấy tay bịt miệng anh lại, bộ dạng như sắp sửa khóc: “Anh có thể không trả lời, coi như em chưa từng hỏi!”

Phong Ấn thè lưỡi liếm vào tay cô, hôn lên tay cô, nhìn thẳng vào ánh mắt có phần rụt rè của cô. Lôi Vận Trình không dám nhìn thẳng vào mắt anh, ngại ngùng ngoảnh mặt đi:

- Không cần trả lời em đâu, thật đấy... - giọng nói của cô nhỏ xíu như tiếng muỗi kêu, có thể cô đã quá nôn nóng, đã mười năm qua đi, ít nhất anh đã thích cô, chỉ cần có đủ thời gian chẳng nhẽ còn sợ anh không yêu cô sao?

Anh khẽ thở dài, siết tay ôm chặt cô hơn: “Anh sống hai chín năm rồi, em là người con gái duy nhất khiến cho anh thương đến mức không biết phải làm sao. Em vẫn còn trẻ như vậy mà đã trao cho anh cả mười năm quý báu. Anh đã nghĩ kĩ rồi, chỉ có cách dùng nốt mấy chục năm còn lại của cuộc đời để trao đổi với em mà thôi!”

Phong Ấn có thể cảm nhận rõ rệt cơ thể người con gái ấy đang cứng đờ ra, anh vùi mặt cô vào ngực mình, những ngón tay luồn vào mái tóc ngắn của cô, tiếp tục nói như đang nói với chính mình: “Anh vốn định chờ đến khi em hai mươi tuổi mới quyết định mọi thứ, tình cảm của con người cũng tràn đầy những biến số như chuyện phi hành!”, anh hôn lên tóc cô, một cách cẩn thận và trân trọng: “Tất cả những đau khổ mà em phải chịu đựng, kể từ khoảng khắc anh yêu em, anh đã ghi hết trong tim, và sẽ trả em cả vốn lẫn lời!”

Lôi Vận Trình mím chặt môi, nước mắt túa ra. Cô khóc không thành tiếng, Phong Ấn nhoẻn miệng cười như trút được gánh nặng, đưa tay lên lau nước mắt cho cô, ôm lấy mặt cô rồi nhẹ nhàng hôn lên môi cô: “Em vẫn còn sức mà khóc à? Có phải anh chưa đủ nỗ lực không?”

Lôi Vận Trình ôm ghì lấy cổ anh, nũng nịu nói: “Anh nói lại lần nữa đi, năn nỉ đấy, nói lại lần nữa đi mà!”

Phong Ấn kéo cằm cô xuống, quệt nước mắt cho cô rồi thì thầm vào tai cô.

Một câu yêu em, nói một lần làm sao cho đủ?

Giữa một rừng phong lá đỏ tuyệt đẹp, ở trong xe, hai con người đang quấn chặt lấy nhau, không thể tách rời. Phong Ấn xé cái bao thứ hai: “Anh đã xin phép trước rồi, tối nay khỏi cần phải quay về kí túc!”

Lôi Vận Trình đỏ mặt, ngại ngùng nói: “Không về, chẳng nhẽ ngủ ở trong xe chắc?”

Phong Ấn tách hai chân cô ra, từ từ đi vào “khu cấm địa” khiến anh mê mẩn đến phát điên: “Anh có nhà trong trung tâm mà!”

- Thế sao không đi thẳng đến đó?

Phong Ấn nhếch môi cười: “Bởi vì anh chưa chơi “dã chiến” bao giờ, muốn thử xem sao!”

- Xấu xa! Ừm...

Những lời phía sau bị Phong Ấn chặn lại, anh còn phải làm những chuyện xấu hơn thế, đâu thể để phí thời gian tranh cãi với cô.

...

Căn hộ của Phong Ấn trong trung tâm thành phố không lớn lắm, thua xa so với căn biệt thự của nhà họ Phong, không có đồ đạc trang trí cầu kì, cũng chẳng có nội thất đắt tiền, bốn bề là tường trắng, sàn gỗ, rèm cửa một màu, ghế sofa và giường.

Một vật duy nhất có thể coi là đồ trang trí, đó là chiếc lọ pha lê trên đầu giường, bên trong trống không, chỉ có một cành hoa dại đã khô héo. Phong Ấn bế Lôi Vận Trình về phòng, ném cô lên giường như thổ phỉ. Lôi Vận Trình như bị chặn đẽm hút hết sức lực, nằm đờ ra giả chết. Phong Ấn nằm đè lên người cô, hôn lên mặt cô, chẳng mấy chốc, ngọn lửa trong người anh lại bùng lên, bàn tay to đang định cởi khuy áo của cô ra thì cô đã ngăn lại.

- Còn không mau kiểm cho em cái gì ăn, em sợ sẽ chết trước ngày mai vì bị anh hành hạ đấy!

Phong Ấn mở to mắt, kinh ngạc nhìn cô: “Anh còn chưa cho em ăn no sao?”

Lôi Vận Trình đỏ bừng mặt, đập anh một cái nhưng bị Phong Ấn tóm được chân.

- Em thế này khiến anh chẳng cảm thấy tự hào gì cả, thỉnh thoảng phải giả bộ yếu đuối anh sẽ càng yêu em hơn đấy! – Phong Ấn cắn một miếng vào chân cô, phản xạ trước khi tấn công lại của cô là lăn xuống khỏi giường.

- Anh ra ngoài tìm cái gì cho em ăn, em đi tắm một cái đi. Trong tủ cái gì cũng có, em tắm cho thơm tho sạch sẽ, tí anh ăn càng ngon!

Anh thay quần áo, trước khi ra ngoài còn không quên chớp chớp mắt, liếm mép đầy vẻ thèm thuồng với cô. Anh rất thích nhìn bộ dạng xấu hổ đến đỏ mặt của cô.

Lôi Vận Trình thư thái ngâm mình trong nước ấm, cảm giác đau giữa hai chân khiến cô không khỏi chửi thầm tên “chiến sĩ” đáng ghét kia, làm tình một lần mà mệt hơn bất cô chạy năm cây số. Đúng là phải cảm ơn Phương Mặc Dương hồi đó đã huấn luyện cô nghiêm khắc, giúp cho cô có thể lực tốt như bây giờ.

Lôi Vận Trình treo quần phục của cả hai người lên. Ở đây không có quần áo của cô nên cô đành mở tủ quần áo, lấy áo sơ mi của anh mặc vào người.

Cô ngồi bó gối ngắm nhìn cảnh đêm ngoài ban công, ngắm cái bóng của mình hắt lên cửa sổ, bỗng bật cười. Vẫn còn sớm, cô không nén được gọi điện cho Đỗ Nghiên Thanh. Đỗ Nghiên Thanh bị đánh thức dậy, mắt nhắm mắt mở, nghe cô nói liên ngồi bật dậy, hai mắt sáng lên, cơn buồn ngủ bay đâu mất:

- Thật không? Cậu “xơi” tiền bối rồi à?

- Đáng ghét, người bị xơi là tớ mới đúng! – Lôi Vận Trình tỏ vẻ bức bối vì bị Đỗ Nghiên Thanh cười nhạo.

- Thôi đi, ai chẳng biết cậu thích đến nhường nào! Mau nói đi, cảm giác thế nào?

Lôi Vận Trình bẽn lẽn cắn chặt môi, thở dài: “Thanh Thanh, cậu không biết đâu, cứ như đang mơ vậy!”

Đỗ Nghiên Thanh ở đầu dây bên kia cũng đỏ bừng mặt: “Nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cậu kìa, chuyện ấy đâu có đẹp đẽ như cậu nói đâu, đau chết đi được đấy!”

Lôi Vận Trình khựng người rồi phì cười: “Tớ muốn nói là anh ấy nói yêu tớ cơ mà, cậu nghĩ đi đâu thế hả đồ dê già?”

- Lôi Vận Trình, đồ đáng ghét!

Hai cô gái cãi nhau ầm ĩ trong điện thoại một hồi, bởi vì Đỗ Nghiên Thanh nửa đêm còn phải đi làm nhiệm vụ nên nhanh chóng cúp máy.

Trong nhà chẳng có một đồ dùng nào thừa thãi, thế nên khó tránh khỏi cảm giác trống trải, nhưng Lôi Vận Trình lại cảm thấy nơi này khiến cô cực kỳ an tâm, đó là thứ cảm giác về đến tổ ấm. Cứ nghĩ đến chuyện cô sắp được ngủ chung một giường với anh suốt cả đêm là tim cô lại đập rộn ràng như muốn nhảy ra ngoài. Cô ôm lấy mặt, lăn qua lăn lại trên giường, hào hứng chỉ muốn hét lên.

Trong căn phòng tĩnh lặng đột nhiên vang lên tiếng chuông di động, là điện thoại của Phong Ấn. Trên màn hình nhấp nháy tên Lục Tự, Lôi Vận Trình ngẫm nghĩ một lát rồi không nghe máy. Tình cảm của cô dành cho người đàn ông này lúc này còn phức tạp hơn bất cứ lúc nào.

Lục Tự gọi mấy lần mà không có ai nghe máy, dường như ý thức được điều gì, vẻ mặt chợt ảm đạm, không muốn động vào cái điện thoại nữa.

Phong Ấn xách một túi đồ ăn lớn về nhà, nhìn thấy Lôi Vận Trình chỉ mặc có mỗi áo sơ mi liền cười đầy xấu xa. Suốt quá trình ngồi ăn, anh cứ cười suốt, Lôi Vận Trình ngây ra, hết sờ lên mặt lại nhìn xuống áo: “Em làm sao?”

Ánh mắt của anh cố ý lướt qua ngực cô: “Cũng không có gì, đột nhiên anh nhớ ra năm đó em cũng ở nhà anh, mặc áo sơ mi của anh, nhưng so với lần trước thì lần nay đúng là em đã “lớn” hơn nhiều đấy, cũng coi như là anh thỏa lòng mong ước!”

- Này! – Lôi Vận Trình tức tối gắt lên: “Con gái là phải khen, phải dỗ dành, sao anh lại dìm hàng em thế hả?”

- Đúng là không nên tùy tiện nói từ ‘yêu’ ra miệng, đàn bà là giống sinh vật cứ được yêu chiều là sinh ra kiêu ngạo! – Phong Ấn gấp một miếng sườn thật to cho cô: “Ăn nhiều vào, em vẫn còn nhỏ hơn nhiều so với yêu cầu của anh đấy, tiến bộ nhanh là nhờ xuất phát điểm thấp, lời của thượng cấp em phải khắc cốt ghi tâm, hiểu chưa đồng chí nhỏ?”

Lôi Vận Trình cúi xuống nhìn mình, bĩu môi vẻ không vui, nói: “Ngực to thì có gì tốt chứ? Là gánh nặng đấy, cứ phải như Hạ Viêm Lương mới được gọi là đẹp ư, phải đưa đi cống hiến cho ngành công nghiệp sữa mới đúng!”

Phong Ấn khựng người, suýt phụt cơm trong miệng ra, đang định nói gì nhưng bị sặc đến mức ho sặc sụa, Lôi Vận Trình vội vàng đặt đĩa xuống, chạy ra vỗ vỗ lưng cho anh.

Phong Ấn vòng tay ôm cô, vừa ho vừa cười: “Em hận cô ấy thật đấy à?”

- Hừ, ai bảo cô ta độc chiếm anh bao nhiêu năm trời, trước đây em bó tay, nhưng sau này thì đừng hòng!

Lôi Vận Trình làm bộ hung dữ để chọc cười anh. Cô đưa tay lên vuốt tóc anh. Anh mỉm cười hỏi: “Thích anh như thế sao ngay từ đầu không chịu bảo anh đừng có bạn gái, chuyên tâm đợi em thôi?”

Lôi Vận Trình chu môi vẻ âm ỉ: “Em nói rồi đấy chứ, ngay ngày thứ hai sau khi anh trai em nói hai người chính thức với nhau em đã đến tìm anh, nhưng lúc ấy trong mắt anh chỉ có gái đẹp, làm gì có con vẹt xấu xí như em?”

Phong Ấn cầm tay cô tát vào mặt mình coi như tự trừng phạt: “Lúc ấy em nhỏ quá, anh đâu biết được em có ý với anh từ lúc đó? Anh hoàn toàn chỉ coi em như em gái thôi!”

- Thế bắt đầu từ khi nào anh coi em như một người phụ nữ? – Lôi Vận Trình ngồi lên chân anh, hai tay ôm cổ anh, tranh thủ tìm hiểu: “Khi nào thì bắt đầu yêu em?”

Thật không ngờ, Lôi Vận Trình lại nhìn thấy mặt anh đỏ bừng lên.

Phong Ấn ngoảnh đầu nhìn đi chỗ khác: “Anh xin phép được giữ lại chút bí mật nhé!”

Lôi Vận Trình quay mặt anh lại: “Không được, phải khai thật đi!”

- Nếu anh kiên quyết không nói thì sao?

- Thế thì em đi về, anh ngủ một mình ở đây nhé! – cô làm bộ như chuẩn bị đi nhưng bị Phong Ấn giữ lại ngay.

- Đã học được cách uy hiếp anh rồi đấy. Anh nói rồi em đừng ngạc nhiên, cũng không được giận anh nhé!

- Em hứa! – Lôi Vận Trình ngoan ngoãn gật đầu, háo hức chờ đợi.

Phong Ấn cúi đầu hôn cô một cái: “Anh cũng không biết rốt cuộc là từ khi nào, nói một cách chuẩn xác là kể từ hôm sinh nhật mười tám tuổi của em, biết được em tham gia thi tuyển phi công, cảm giác của anh đối với em đã thay đổi. Anh với Lôi Dật Thành thường xuyên nói chuyện về em, nhưng trước đó mỗi lần anh về em đều không gặp anh, có nhớ lần ấy không? Cũng là mùa đông, anh với cậu ta đứng bên ngoài xe nói chuyện, em ở trong xe giả bộ ngủ. Anh vốn định lôi em ra, nhưng anh trai em nói em khó chịu, không được làm phiền em, anh cứ tưởng rằng chúng ta đã xa cách nhau, em ghét anh đến mức không muốn gặp anh nữa!”

Lôi Vận Trình mỉm cười: “Những chuyện anh nói em đều nhớ cả, lần ấy em bị sưng bong rộp, mặt sưng vù lên xấu ơi là xấu, đâu dám lộ mặt ra gặp anh chứ?”

- Gớm, lại còn làm bộ ngại ngùng, nhóc con mà cũng biết xấu hổ cơ đấy, em có biết anh đã từng bế em lúc em cởi trường không hả? Mà đâu chỉ có một lần, em còn ới lần tè lên người anh nữa đấy, có bộ dạng xấu xí nào của em anh chưa từng nhìn thấy đâu? Em quên là chính anh đưa em đi niềng răng à?”

Lôi Vận Trình xấu hổ túm lấy tai anh: “Đừng có nhắc mấy chuyện ấy nữa có được không? Nói vào trọng tâm đi”, không phải là cô không muốn gặp anh, chỉ là cô chỉ đang cố gắng để khiến mình trở nên đẹp đẽ hơn trong mắt anh.

Phong Ấn vui vẻ nói: “Ý của anh là, phản ứng đầu tiên của anh sau khi biết em có ý với anh là phải cắt ngay cái mầm mống này, nào ngờ cái mầm của em đã phát triển thành cây đại thụ rồi, anh đã tốn bao nhiêu công sức, nào ngờ lại đem cái cây ấy trồng vào mình mới khổ chứ!”

Nhìn thấy cô cười đắc chí, Phong Ấn càng cảm thấy ngại ngùng, không muốn nói tiếp, khiến cho Lôi Vận Trình phải nằn nì mãi, cuối cùng cô bị anh lừa vào bồn tắm để bịt cái miệng của cô lại.

Thể lực của Phong Ấn thật đáng kinh ngạc, chỉ có điều Lôi Vận Trình là lần đầu, không thể nào chịu đựng được sự giày vò không có điểm dừng của anh. Lần cuối cùng hai người làm rất lâu, toàn thân cô mềm nhũn ra, anh bế lên giường, còn xoa kem giảm sưng cho cô.

Lôi Vận Trình ôm lấy cánh tay anh, ánh mắt đắm đuối nhìn anh, nhưng ánh mắt đầy ẩn ý ấy khiến Phong Ấn đỏ khốc đỏ cười: “Biết vậy anh cho em ngắt tại chỗ luôn, để em đỡ phải khai thác tâm tư anh như thế này!”

- Anh Ấn à, Trình Trình ngoan ngoãn như vậy mà, anh nói cho em nghe đi!

Lôi Vận Trình làm nũng, đáng yêu đến mức anh phải mềm lòng. Anh châm điều thuốc, rít vài hơi rồi mới chịu nói.

- Có thể là sau cái lần em bị thương và chúng ta có thỏa thuận với nhau, lúc ấy anh loáng thoáng có cảm giác gì đó. Xét về sự kiên trì thì anh không bằng em rồi!

Lôi Vận Trình nép sát vào lòng anh, vòng tay ôm eo anh. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại kiên trì được đến thế, lúc mới đầu cô biết Phương Mặc Dương đang cố ý “chỉnh” cô, về sau mới biết anh ta xem trọng cô, mà cô thì càng lúc càng yêu nghề phi công, cảm thấy mỗi lần lái máy bay lên bầu trời là một lần thử thách với cô. Nếu như nói tình yêu và gia đình là sự nghiệp chung thân của người phụ nữ, vậy thì phi công cũng là một sự nghiệp khác khiến cô không thể từ bỏ.

Nhưng cô không ngờ trong bốn năm học không chỉ có mình Lục Tự đến thăm cô, Phong Ấn cũng đến thăm cô, thậm chí còn đến nhiều hơn cả Lục Tự. Anh và Phương Mặc Dương đã thỏa thuận ngầm, không để cho cô biết. Phong Ấn nhìn thấy cô tập luyện rất gian khổ, nhìn thấy cô học hành rất nghiêm túc, nhìn thấy cô âm thầm rơi lệ vì quá nhớ anh những lúc không có ai bên cạnh, còn cả thái độ kiên quyết của cô đối với Lục Tự nữa.

Thái độ hà khắc của Phương Mặc Dương đối với cô chẳng kém gì đối với anh năm đó, nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng. Mỗi sự kiên trì và bước đi kiên định của cô đều khiến cho anh cảm động. Lục Tự đối xử với cô thật lòng thế nào anh đều biết hết, anh chưa bao giờ thấy Lục Tự yêu một cô gái nào đến như thế, cho dù lúc ấy cô có thay lòng đổi dạ, Phong Ấn cũng coi đó là chuyện dễ hiểu.

Anh còn nhớ có một lần anh xin nghỉ đến chỗ cô, Phương Mặc Dương lại trình bày về cuộc sống và tình hình học tập của cô cho anh nghe như thường lệ, đột nhiên nghe thấy một tiếng “báo cáo” lãnh lút vang lên, Phong Ấn vội vàng dập tắt thuốc lên vào phòng trong. Khoảng cách không đủ để ngăn anh nghe thấy cuộc nói chuyện của Phương Mặc Dương và Lôi Vận Trình. Cô nhìn vào cái gạt tàn và bật lửa trên bàn, đứng ngây ra hồi lâu.

- Đội trưởng, anh có khách à?

Phương Mặc Dương cầm cái bật lửa của Phong Ấn lên xoay xoay trong tay: “Thì sao?”

- Không sao ạ, em chỉ cảm thấy cái bật lửa này rất quen, Phong Ấn cũng có một cái giống hệt như vậy!

Phong Ấn đứng bên trong chốt thót tim, áp sát vào cánh cửa, bàn tay nắm chặt tay nắm cửa, trong lòng chốt dâng lên một cảm giác muốn xông ra ngoài.

Lôi Vận Trình đặt cái hộp trên tay ra trước mặt Phương Mặc Dương: “Phiên đội trưởng trả cái này lại cho Lục Tự giúp em, em không thể nhận!”

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Phong Ấn mới bước ra ngoài, liếc nhìn cái hộp được bọc rất cẩn thận. Phương Mặc Dương đã mở cái hộp ra, nhướn mày nhìn sang anh: “Cậu nói xem cô ấy có hiểu được những thứ này

có ý nghĩa thế nào với Lục Tự không?”

Phong Ấn mím chặt môi, anh không thể nói lên lời.

Hôm đó là ngày sinh nhật của Lôi Vận Trình, một người đàn ông đem tặng cho cô chiếc huân chương chiến công đầy vinh quang của mình, trong khi đó, trong mắt cô ngoài anh ra, không còn gì khác.

Buổi tối, Phương Mặc Dương gọi Lôi Vận Trình lên văn phòng, đưa cho cô một miếng bánh gato.

Lôi Vận Trình ngạc nhiên nhìn anh, Phương Mặc Dương nhún vai nói: “Tôi xem qua lí lịch của em, được biết hôm nay là sinh nhật em!”

Trí nhớ của Phương Mặc Dương cực kì tốt, anh ghi nhớ lí lịch của từng người, sao chỉ có mình cô có sự đài ngộ đặc biệt này? Tại sao?

Cô như nhận ra điều gì đó từ ánh mắt né tránh của Phương Mặc Dương. Mắt cô chợt đỏ hoe, cô vui vẻ mang miếng bánh gato đi.

- Chắc chắn cô ấy đã đoán được cái bánh gato ấy là ý của cậu!

Phương Mặc Dương cười, hỏi anh có phải Lôi Vận Trình càng dừng cảm thì anh càng muốn giấu kín trái tim mình, nếu không tại sao không cho cô biết anh đã đến đây, không cho cô biết trong lúc cô đang nhớ nhung đến anh, anh cũng đang nghĩ đến cô và mỉm cười.

Chẳng nhẽ cứ nhớ là yêu sao?

Nếu đúng là như vậy, vậy thì Phong Ấn càng không dám tùy tiện. Sự phản bội của Hạ Viêm Lương đã khiến anh nảy sinh cảm giác sợ hãi trước tình yêu...

Xung quanh rất ồn ào, tiếng võ không ngừng vang lên bên tai, tầm mắt mờ dần, anh phải lùi về sau mấy bước, tầm nhìn mới dần dần trở nên rõ ràng.

Có người đánh nhau, hai người đang đánh nhau anh đều biết: Lục Tự và Lê Duệ, cộng thêm cả anh nữa là ba. Ba người bị một đám người tay cầm gậy vây đánh. Uống rượu nhiều quá nên bước chân cũng loạng choạng, thân thủ cũng không còn linh hoạt như bình thường, bị ăn đòn liên. Vừa mới đón gục được một thằng thì phía sau đã có thằng khác nhao đến. Kẻ bị anh đánh gục dưới đất cầm phẫn tím chặt lấy anh, anh đang giằng co thì đột nhiên nhìn thấy cái bóng ở trên tường khiến cho tim anh thót lại: có một kẻ đang giơ ột cái ghế chuẩn bị đập vào đầu anh.

Chỉ trong tích tắc, một cái bóng lao đến che đầu cho anh, tiếng gỗ vỡ tung kêu lên rảng rác bên tai, hơn nữa tiếng động mỗi lúc một to, sau đó cả thế giới như nhuộm trong màu đỏ.

Phong Ấn đột nhiên mở choàng mắt ra, phát hiện ra đó chỉ là một giấc mộng, cơ thể nhạy cảm trong lòng anh khẽ động đậy, giọng nói ngái ngủ vang lên bên tai:

- Sao thế?

- Không sao, anh chỉ nằm mơ thôi! – Phong Ấn nghiêng người ôm lấy cô, hôn phớt lên trán cô và bảo: “Ngủ đi em!”

- Dạ...

Lôi Vận Trình ngáp một cái rồi nép chặt vào lòng anh, đôi tay nhỏ vòng qua ôm lấy eo anh rồi chìm vào giấc ngủ.

Tiếng thở nhè nhẹ, đều đều của cô khiến cho trái tim anh bình lặng, cái cô nhóc này ngủ ngon giấc, hơi thở dịu dàng phả vào cổ anh, một cảm giác thật tuyệt diệu! Anh đột nhiên nhớ ra rất nhiều năm về trước, Lôi Dật Thành lúc ấy vẫn còn là một cậu nhóc chạy đến nhà anh, lôi anh đến nhà họ Lôi để xem em gái vừa mới ra đời của mình. Đó là lần đầu tiên Phong Ấn nhìn thấy Lôi Vận Trình.

Bé xíu, mềm mại, toàn thân hồng hào, cái đầu thò ra khỏi cái lớp chăn bông, cái miệng chu lên như thổi sáo. Phong Ấn nhìn em bé hồi lâu rồi không nhịn được cười: “Giống hệt như cái bánh bao! Mắm thế!”

- Cái gì mà bánh bao, là quả cam! – Thường Tiểu Thuyền nói, mắt nhìn con gái bé bỏng đầy âu yếm. Lôi Vận Trình bé bỏng vươn vai rồi xì hơi mấy tiếng rõ to.

- Cháu nói không sai mà, sao dì lại sinh ra một cái bánh bao thế này chứ? – Phong Ấn thích thú lăn quanh giường, không may dè vào bàn tay của “Bánh Bao nhỏ”.

Lôi Khải xót con suýt chút nữa thì đánh cho Phong Ấn một trận, kì lạ là “Bánh Bao nhỏ” bị đánh thức mà chẳng hề quấy khóc, còn chìa bàn tay mập mạp về phía Phong Ấn, miệng ậm ọe, đôi mắt mở to.

- Dì Thương ơi, cho cháu bế Bánh Bao nhỏ một cái đi!

- Đừng mơ! – Lôi Khải nào có chịu để con trai của kẻ thù có cơ hội làm hại con gái mình.

Phong Ấn nằm bò ra bên cạnh, để mặc cho bàn tay bé nhỏ của Bánh Bao cào lên mặt anh, Phong Ấn mỉm cười: “Bánh Bao nhỏ, anh là Phong Ấn!”

Ngón tay đeo nhẫn chợt thấy âm ẩm, Bánh Bao nhỏ chẳng biết từ lúc nào đã nắm chặt lấy ngón tay của anh.

Ngón đeo nhẫn...

Anh còn nhớ rất rõ bởi vì khoảng khắc Lôi Vận Trình nắm lấy tay nắm ngón tay anh, trái tim anh chợt rung lên khe khẽ, sau đó con bé toát miệng cười. Cô là sinh mạng bé nhỏ đầy mới mẻ mà anh lần đầu tiên nhìn thấy, Thường Tiểu Thuyền nói đây là lần đầu tiên nhìn thấy Lôi Vận Trình cười kể từ lúc đẻ ra, vì vậy mà Phong Ấn vô cùng đặc chí, cứ như thể đối với con bé, anh có một ý nghĩa vô cùng đặc biệt.

Bánh Bao nhỏ, Răng Thép, rất nhiều kí ức bỗng ùa về trong đầu anh, giống như một thước phim quay chậm, tất cả đều rất rõ rệt, một cảm giác xúc động lạ kì dâng trào trong tim anh. Hai người có rất nhiều kí ức chung, cho dù chỉ là một phiến lá, một cây bút, một cốc nước quả, một buổi chiều nắng ấm, thậm chí là một nụ cười, một trò đùa ác ý... Giờ nghĩ lại mới thấy đó là những khoảng khắc thuần khiết và tươi đẹp nhất thuở ban đầu.

Hóa ra Lôi Vận Trình trong lòng anh lại khác như vậy, cô đã tạo nên những kí ức không thể xóa nhòa, không thể tách rời trong tim anh.

Tuổi tác khiến cho cuộc sống của hai người có chút khác biệt. Lúc anh vào cấp hai, cô mới lên cấp một, anh học lớp mười hai, cô vẫn còn đang học tiểu học. Lúc anh chuẩn bị đến thành phố khác để học đại học năm đầu tiên, cô là người đầu tiên phản đối. Chỉ có điều lúc ấy cô còn quá nhỏ, những lời cô nói anh chỉ coi như trò đùa, như gió thổi qua tai. Huống hồ lúc ấy anh đang nồng nàn với Hạ Viêm Lương, làm gì còn tâm trí nào mà để tâm đến con nhóc này?

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới chớp mắt mà đã bao nhiêu năm qua đi, cuối cùng hai người cũng ở bên nhau, hay nói đúng hơn, hai người vẫn ở bên nhau.

Bây giờ, cô em gái Bánh Bao nhỏ, Răng Thép đã trưởng thành, đã trở thành một người phụ nữ. Hồi đó, lần đầu tiên cô cầm tay anh, cái cảm giác tim anh thoáng rung lên ấy có phải chính là ám hiệu mà ông trời đã gửi tặng anh? Ám hiệu rằng nhiều năm sau đó, trái tim anh sẽ phải rung động như vậy?

Có những chuyện được an bài sẽ phải xảy ra, phải đối mặt. Cuộc hẹn hò lần đó với Lôi Vận Trình, quả thực Phong Ấn đã giấu giếm một chuyện. Hạ Viêm Lương thỉnh thoảng có liên lạc với anh, nghĩ đủ mọi lí do để bám riết lấy anh nhưng đều bị anh từ chối không thương tiếc, cuối cùng cô ta lại dùng anh nghĩa của Ngũ chính ủy để lừa anh phải gặp cô ta.

Hôm ấy anh xử lí xong công chuyện, đang định đến chỗ hẹn thì bị Ngũ chính ủy cử người gọi anh đến văn phòng. Ngũ Đồng không có mặt ở đó, chỉ có Hạ Viêm Lương, tay đang cầm cốc trà nóng, khẽ nháp một ngụm: “Biết anh không muốn gặp em nhưng lần này em đến là vì việc khác. Đi gặp anh ấy đi, anh ấy muốn gặp anh!”

Anh ấy? Là ai? Phong Ấn không hiểu.

Đôi môi đỏ mọng của Hạ Viêm Lương khẽ mở ra: “Lê Duệ!”

Anh cười khẩy, quay đầu bỏ đi nhưng Hạ Viêm Lương đã ngăn anh lại: “Có thể là lần gặp cuối cùng!”

Anh hơi khựng người lại, nhìn thẳng vào đôi mắt đang cố kìm nén của cô ta.

- Dù gì cũng từng là anh em, chỉ là nhìn mặt nhau lần cuối, cần gì phải tuyệt tình như vậy? – cô nắm lấy vạt áo quân phục của anh, cố chấp không chịu buông tay ra.

Nếu nói trong cuộc đời của mỗi người đều có một khoảng kí ức không muốn nhớ đến, vậy thì Lê Duệ và Hạ Viêm Lương chính là như vậy đối với Phong Ấn.

Đó là lần đầu tiên hai người anh em gặp lại nhau sau bao nhiêu năm không gặp. Lê Duệ trong bộ dạng ấy khiến cho anh vô cùng sửng sốt và bàng hoàng, đó gần như là một món nợ mà cả đời anh không thể trả nổi.

...

Mấy hôm nay không có nhiệm vụ nhưng các bài tập thể lực vẫn phải hoàn thành. Mục Phong bảo Phong Ấn dẫn đội còn mình lái xe giám sát ở phía sau. Chạy một vòng việt dã xong, Lôi Vận Trình gần như phát khóc, cô thả cái balo đằng sau xuống rồi ngồi bệt xuống đất, thở hồng hộc không ra hơi, Phong Ấn quỳ xuống bên cạnh cô, cười xảo quyệt: “Chân mềm nhũn rồi chứ gì?”

Anh tháo mũ làm quạt quạt cho cô, mồ hôi túa ra chảy xuống cổ, thấm ướt áo tập luyện của anh, không biết tại sao cô lại nhớ đến những chuyện “tế nhị” của hai người. Những giọt mồ hôi chảy dài trên cơ thể trần trụi đầy gợi cảm của anh, hòa vào những giọt mồ hôi trên cơ thể cô.

Cổ họng Lôi Vận Trình chột khô đắng, cô vịn chai nước tu ừng ực.

Phong Ấn xán đến gần thì thầm nói: “Chỗ đó còn đau không? Tối nhớ bôi thuốc nhé, lần này anh không thể bôi cho em được rồi!”

- Khụ... - Lôi Vận Trình cố nén không phun nước trong miệng ra ngoài, cô nhăn nhó dở khóc dở cười.

- Hai người thì thầm gì thế hả đại đội trưởng Phong, nói to cho chúng tôi nghe với nào! – có người nói đùa, những người khác cũng ồ lên theo.

- Nhìn đồng chí Lôi bé bỏng của chúng ta mệt bã người kìa, thôi đại đội trưởng công luôn cô ấy chạy cho rồi!

Phong Ấn nhướn miệng cười: “Nếu Mục chỉ huy đồng ý, tôi sẽ làm thế thật đấy!”

Lôi Vận Trình dù có to gan đến mấy cũng không dám mặt dày trong lúc tập luyện, cô xách cái ba lô lên, cố ý tránh xa anh một chút, vừa ngẩng đầu lên đã khựng lại.

Lục Tự miệng ngậm ngọn cỏ, ánh mắt đang ngây ra nhìn về phía xa xăm, dường như cảm thấy cô đang nhìn mình, anh ta liền ngoảnh đầu lại.

Lôi Vận Trình bị bắt gặp đang nhìn Lục Tự, cô thoáng bối rối, mỉm cười gượng gạo với anh ta.

Tiếng còi tập hợp vang lên, cô chẳng kịp nói gì mà chạy thẳng về đội tập hợp. Mục Phong nói vài câu rồi ọi người giải tán, giữ lại ba vị đại đội trưởng ở lại để nói chuyện riêng.

Phong Ấn và Lục Tự không hẹn trước mà cùng tụt lại phía sau, mọi người đã đi xa rồi nhưng hai người vẫn còn ở lại trên sân tập.

- Mày...

- Mày...

Hai người cùng lên tiếng, rồi lại cùng khựng lại. Phong Ấn ngửa tay nói: “Mày nói trước đi!”

- Mày thật lòng với cô ấy chứ? – Lục Tự đi thẳng vào vấn đề.

- Có gì cần phải nghi ngờ sao?

- Đứa bé đó thì sao?

- Chuyện này mày khỏi cần nhọc lòng!

- Đứa bé đó có gọi điện ày, nhưng tao nghe điện, nếu như để Tiểu Lí nghe điện không biết còn lời đồn thổi nào nữa? Mà cảm thấy cô ấy có chịu làm mẹ kế không? Mà thật sự nghĩ là cô ấy yêu mày đến không giới hạn thế sao?

Lục Tự siết chặt bàn tay, cuối cùng không nén được liền vung về phía Phong Ấn. Phong Ấn dường như đã đoán được nên đã dễ dàng đỡ được cú đấm ấy.

- Tao biết mày quan tâm đến cô ấy, nhưng đây là chuyện giữa tao và cô ấy, mày can thiệp hơi thái quá rồi đấy!

Lục Tự thu nắm đấm lại: “Hay cho câu: chuyện giữa tao và cô ấy, chỉ e cô ấy hoàn toàn chẳng biết mày có một đứa con gái ngần ấy tuổi, mày nên hiểu rõ đây không phải là chuyện nhỏ nhặt!”

- Lãnh Lãnh không phải là con gái của tao, tao đã nói từ trước rồi! – Phong Ấn cúi kính nói.

Lục Tự tỏ vẻ mỉa mai: “Có gì khác biệt chứ? Chẳng phải mày cũng không đá được hai mẹ con cô ta sao?”

Ánh mắt Phong Ấn chợt trở nên sâu thẳm: “Lục Tự, trước đây mày chưa từng động đến Trình Trình phải không?”

Một thoáng bàng hoàng lướt qua trong mắt Lục Tự, mặt anh ta như đông cứng lại, hồi lâu mới mở miệng: “Tao tưởng thằng ngu như mày cả đời này sẽ không nhận ra, muốn nói gì với tao? Nói với tao rằng cái gì cần làm bọn mày đã làm hết rồi ư? Phát hiện cô ấy vẫn còn là gái trinh, hết ám ảnh tâm lí rồi chứ gì?”

- Tao đâu có rối hơi như thế! – Phong Ấn cười khẩy.

Lục Tự chỉ tay vào mặt Phong Ấn, gần như nghiến răng trèo trẹo: “Thế mày có ý gì? Muốn nói rằng nhờ có sự xen vào của tao cùng với những gì tao đã làm khiến ày dám thẳng thắn đối mặt với trái tim mình ư? Đến để cảm ơn tao hay là để khoe khoang? Phong Ấn, đừng có ép tao phải ra tay với mày thật!”

Lục Tự không muốn ở lại thêm một phút nào nữa, anh chưa bao giờ nghĩ sẽ từ bỏ Lôi Vận Trình, vì vậy càng thế này, những đau khổ mà họ mang lại cho anh càng lớn. Anh thừa nhận đều do bản thân mình tự chuốc lấy, nhưng tình yêu đã bắt đầu rồi, anh chẳng có cách nào đuổi nó đi...

Anh yêu cô, yêu đến mức không thể nào từ bỏ.

Phong Ấn nhìn theo cái bóng của Lục Tự xa dần, lông mày khẽ nhíu lại. Sự chân tình của Lục Tự dành cho Lôi Vận Trình, đến bản thân anh cũng cảm thấy phải động lòng, chỉ có điều trong tình yêu không thể có sự nhường nhịn.

9. Chương 9: Kẻ Lừa Gạt Và Kẻ Ngốc

Cuộc tổng duyệt diễn tập nội bộ diễn ra trong một ngày thời tiết tương đối đẹp, bầu trời trong cao vời vời. Mười sáu phi công ở cả hai đứng dàn hàng trước mười sáu chiếc máy bay.

Mục Phong là chỉ huy của cuộc đối kháng lần này, trước khi hạ lệnh lên máy bay, Mục Phong có phát biểu vài câu, dặn dò, một số vấn đề cần chú ý.

- Cuộc tổng duyệt hôm nay chỉ nhằm mục đích xác định danh sách tham gia diễn tập lần này, rada trung tâm chỉ huy sẽ được bật hết, ai thắng ai bại nhìn là biết ngay!

- Rồi!

Mười sáu phi công nghiêm giọng đáp, Mục Phong nhìn một lượt mọi người, hài lòng gật đầu:

- Chuẩn bị lên máy bay!

Lệnh vừa phát ra, mười sáu phi công đồng loạt chạy về máy bay, ngồi vào buồng lái, sau đó Phong Ấn và Lôi Vận Trình cùng lúc cất cánh trên đường bay.

- 01, tôi đã đến không phận chỉ định! – Phong Ấn mở đài thông báo vị trí của mình!

Đài chỉ huy lập tức hạ lệnh cho đội hai đang ở trong khu chờ đợi: “711/712 lập tức cất cánh với đội hình chiến đấu!”

711/712 nghe rõ!

Lục Tự bật ngón tay cái lên với Hướng Bắc Ninh trong máy bay yểm trợ, sau đó mở van bên cánh hông của máy bay, hai chiếc máy bay tiêm kích cùng hú còi bay lên bầu trời.

Đài chỉ huy: “705 báo cáo độ cao và tốc độ!”

705: “Độ cao 6000, tốc độ 800, hướng bay 158°”

- Giữ hướng, giữ tốc độ!

- 705, 706 nghe rõ!

Phong Ấn ngoảnh đầu nhìn Lôi Vận Trình đang theo sát bên cánh trái của mình, dùng tay ra hiệu với cô, Lôi Vận Trình không nhìn được cười. Đó không phải là thứ ngôn ngữ bằng tay dùng trong cho người trong ngành, mà là thứ ngôn ngữ bằng tay chỉ có hai người mới hiểu.

- 706, mục tiêu xuất hiện, hướng mười giờ, một trăm mười km.

- Nhìn thấy rồi! – Lôi Vận Trình chú ý màn hình của mình, sự hiếu chiến trong dòng máy của cô bắt đầu hoạt động mạnh.

- Tắt rada, điện tĩnh không dây, ba phút sau phát động tấn công!

- Rõ!

Ba phút sau, Phong Ấn đột nhiên hạ lệnh: “Mở rada, phát động tấn công, hướng mười giờ, độ cao 5500!”

- Đã nhận! – Lôi Vận Trình bỏ nhào xuống, đâm thẳng hướng chiếc máy bay tiêm kích đó, đó là máy bay của Hướng Bắc Ninh.

- 712 chú ý phía sau! – Lục Tự nhắc nhở Hướng Bắc Ninh, đồng thời triển khai thể truy đuổi trên không trung với Phong Ấn.

- Rõ! – Hướng Bắc Ninh là bạn học của Lôi Vận Trình bốn năm liền nhưng không bao giờ dám khinh thường cô. Phản ứng của Lôi Vận Trình từ xưa đến nay cực nhanh, cũng rất tinh tế, không phải là một đối thủ dễ đối phó.

Hướng Bắc Ninh đưa máy bay lên cao, động tác rất đẹp mắt và nhanh nhẹn. Lôi Vận Trình dán mắt vào đuôi máy bay của cậu ta, đẩy cần điều khiển, đuổi sát phía sau.

Lục Tự đương nhiên phải giao cho Phong Ấn đối phó, anh ta lái máy bay theo hướng khác, Phong Ấn bám sát phía sau, cả hai đều rất quen thuộc với chiến thuật của nhau, do vậy càng khiến cho cuộc đối đầu thêm nảy lửa, nhất thời khó phân định thắng thua.

Trên đài chỉ huy, chỉ huy và chính ủy đều có mặt, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn vào màn hình, thỉnh thoảng bên cạnh lại có người báo cáo tình hình tham số của các máy bay. Mục Phong nhíp nhíp ngón tay lên mặt bàn, đột nhiên cười: “Hai thằng ranh này, bảo chúng nó đừng có liều mạng với nhau mà chúng nó không chịu nghe, đúng là...”

Phó chỉ huy cũng cười: “Lên trời rồi còn ai để ý anh nói cái gì nữa, tướng ở ngoài có thể không nghe theo lệnh vua mà!”

Mục Phong mở mic: “705, 711 chú ý tư thế bay, duy trì cự li an toàn!”

Ở độ ấy nghìn mét, Lục Tự đột ngột quay lại lao về phía đuôi máy bay của Phong Ấn, bật loa nói: “705, cuối cùng vẫn bị tao cắn được nhé!”

- Có gì đáng đặc chú chứ? – Phong Ấn bất cần nói rồi đột ngột lộn mấy vòng, thoát khỏi tầm mắt của Lục Tự: “Ai khóa được ai còn chưa biết đâu!”

Lục Tự hừ giọng, giọng nói Hướng Bắc Ninh truyền đến: “711, 705 ở bên dưới, phía trái anh, cự li là 15!”

- Nghe rõ! – Lục Tự đẩy cần điều khiển đuổi theo, Phong Ấn lại nhanh nhẹn đưa máy bay lên cao.

Đồng hồ đo độ cao quay rất nhanh, 1200, 1400, 1600...

Lục Tự bám đuôi sát phía sau, đôi lông mày đằng sau cặp kính bảo vệ mắt nhúu chặt lại.

Ở phía khác, Lôi Vận Trình đang bám sát Hướng Bắc Ninh, bị bỏ lại rồi nhưng lại nhanh chóng đuổi kịp.

- 706, cậu nên tự biết lượng sức mình, đừng có cố quá!

- Đừng có coi thường người khác nhé, có giỏi thì giữ bản lĩnh của cậu ra đi! – Lôi Vận Trình ghét nhất là bị người khác khinh thường, Hướng Bắc Ninh đang cố tình khích tướng.

Phong Ấn huấn luyện cô bao nhiêu lâu, truyền thụ cho cô kinh nghiệm của nhiều năm làm phi công của anh, giờ chính là cơ hội tốt để “mài giũa”, sao cô có thể để người khác giành phần thắng chứ? Sự thực đúng là như vậy, Hướng Bắc Ninh đến giờ vẫn chưa ném được “trái ngọt” nào, cậu ta đương nhiên không thể để mình luôn bị rơi vào thế bị động như vậy. Hướng Bắc Ninh đột ngột lộn nhào, bay vòng ra sau lưng cô, tình thế hoàn toàn lật ngược, nhưng Lôi Vận Trình như một con thỏ nhỏ vừa chạy nhanh vừa linh hoạt.

- 705, cá mắc câu rồi! – Lôi Vận Trình báo cáo với Phong Ấn.

Phong Ấn nhếch môi cười: “Bám chặt lấy!”

Lục Tự bám đuôi lên tận mây xanh, độ cao gần hai mươi nghìn mét: “Mày định bay ra khỏi trái đất đấy à? Mày có lên trời hay chui xuống đất cũng không thoát khỏi bàn tay tao đâu!”

Phong Ấn nhướn mày: “Được thôi, thế thì mày chớ có để mất dấu tao đấy!”

Vừa dứt lời, anh đã lộn nhào, đẩy kịch cần ga, từ độ cao hai mươi nghìn mét bổ nhào xuống đất. Lục Tự vô cùng kinh ngạc, Phong Ấn đúng là một kẻ liều mạng ở trên trời. Tuy nhiên Lục Tự đâu có chịu từ bỏ dễ dàng, anh ta cũng tăng tốc đuổi theo.

Mục Phong nhúu mày, nói qua mic: “705, 711, chú ý tốc độ coi chừng điểm mù!”

- Rõ!

Điểm mù là hiện tượng sinh lí do phần đầu bị thiếu máu gây ra hiện tượng nhìn mọi vật thấy mờ hoặc mất thị giác tạm thời. Khi máy bay bổ nhào từ trên cao xuống, một lượng máu rất lớn đổ dồn xuống thân dưới tạo ra áp lực lên đến vài G, khiến cho não bộ thiếu máu trầm trọng.

Lục Tự nghiêng răng, trước mắt anh đã bắt đầu mờ dần, kèm theo đó là hiện tượng chóng mặt.

Phong Ấn nắm chặt cần điều khiển và cần ga: “706, báo cáo tốc độ, độ cao và tọa độ!”

Lôi Vận Trình siết gạt mồ hôi, lắc máy bay, cố gắng kéo dài thời gian để tránh bị Hướng Bắc Ninh khóa chặt, đồng thời chuyển hướng bay về phía tọa độ đã hẹn trước với Phong Ấn.

Khi giảm xuống độ cao 2800 mét, thị lực của Lục Tự đã trở lại bình thường. Phong Ấn lập tức chuyển sang bay thẳng, suýt chút nữa bị Lục Tự khóa chặt. Về phía Lôi Vận Trình, cô đã ngày một đến gần hai người, Hướng Bắc Ninh gần như đã nhìn ra trò mèo vờn chuột này của cô nhưng lại không thể xác định được. Nhưng Lôi Vận Trình và Phong Ấn chẳng để cho cậu ta có cơ hội phản ứng, lập tức có một hành động khiến tất cả mọi người phải kinh ngạc.

Phong Ấn đột ngột hướng máy bay lên trên, hai cú lộn nhào liên tiếp khiến tốc độ của máy bay giảm đi, Lục Tự bởi vì quán tính nên đột nhiên bị trượt xuống trước mặt Phong Ấn. Cùng lúc Lục Tự nghĩ rằng mình đã bị Phong Ấn khóa chặt, Lôi Vận Trình đã lái máy bay bất ngờ xuất hiện ở đuôi máy bay của anh, Lục Tự bị khóa chặt mà không hề được hệ thống cảnh báo.

Âm thanh truyền đến từ đài phát thanh: “711 đã bị bắn rơi, mau rút khỏi trận đối kháng!”

Lục Tự chớp chớp mắt, cứ nghĩ rằng mình đã nghe nhầm.

Hướng Bắc Ninh định ngăn chặn nhưng đã không kịp, cậu không ngờ tốc độ của Lôi Vận Trình lại nhanh nhẹn như vậy. Lục Tự đã rút ra khỏi trận đối kháng nhưng vẫn còn có cậu, nhưng lần này Hướng Bắc Ninh rõ ràng lại sai nữa. Hướng Bắc Ninh vừa bám đuổi được Lôi Vận Trình thì tiếng Lục Tự hốt hoảng vọng đến: “712, 705 ở ngay sau cậu đấy! Mau hướng sang trái, tăng tốc để cắt đuôi!”

Hướng Bắc Ninh giật nảy mình, lập tức tăng tốc, đáng tiếc là đã muộn.

Phong Ấn xuất quỷ nhập thần, không biết từ lúc nào đã vòng ra sau lưng Hướng Bắc Ninh, dễ dàng cắn đuôi máy bay cậu ta, nhắm chuẩn và khóa chặt: “Đừng chạy nữa, trò chơi đã kết thúc rồi!”, nói rồi liền ấn nút phóng đạn.

- Anh đã bị bắn hạ, mau rút khỏi đội hình chiến đấu!

Hướng Bắc Ninh lần đầu tiên nghe được câu này, đúng là dở khóc dở cười.

Phó chỉ huy ngồi trong phòng chỉ huy, vừa uống hết cốc nước thì thắng thua đã được phận định. Ngủ chính ủy cười ha ha: “Cái cậu Phong Ấn này khiến Lục Tự chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt thôi, chẳng biết đối phó thế nào nữa!”

Mục Phong lắc đầu không dám tin vào mắt mình: “Đừng nói là Lục Tự, ngay cả tôi cũng không ngờ cậu ta lại làm như vậy!”

Lục Tự thở dài: “705, may mắn quá!”

- Phục chưa? – Phong Ấn nhẹ nhàng nói.

Lục Tự hừ giọng: “Chỉ không ngờ hai người phối hợp ăn ý đến thế mà thôi!”

Vốn vẹn chưa đầy vài giây, vốn dĩ cả anh và Hướng Bắc Ninh đều chiếm thế thượng phong, ai ngờ chỉ trong chớp mắt, tình hình đã thay đổi hoàn toàn. Anh bị Lôi Vận Trình bất thành linh bắn hạ, còn Hướng Bắc Ninh xét về kinh nghiệm và kĩ thuật thì đều kém xa Phong Ấn, thua cũng là điều đương nhiên.

- 01, 705, 706 yêu cầu quay về sân bay!

- Yêu cầu được chấp nhận!

Lôi Vận Trình đổ máy bay ở sân bay, leo xuống thang đã thấy Phong Ấn đứng ở bên dưới chờ cô. Lôi Vận Trình kiêu ngạo mím môi chờ đợi sự tán dương từ anh. Phong Ấn bật ngón tay cái lên với cô: “Hoàn hảo!”

Lục Tự đã xuống máy bay, xách mũ bảo hiểm đi về phía hai người, nhìn Lôi Vận Trình từ đầu đến chân: “Em được lắm đấy Lôi Vận Trình, anh thành bại tướng dưới tay em rồi!”

- Em không dám, chỉ là ăn may thôi mà! – Lôi Vận Trình vội vàng xua tay.

Phong Ấn thần nhiên nói: “Có gì mà phải ngại, thắng là thắng chứ sao!”

©STENT

Lục Tự trừng mắt: “May mắn dùng cái chiêu đều ấy à?”

Phong Ấn đẩy gọng kính râm lên sống mũi: “Xem ra anh vẫn chưa chịu tâm phục khẩu phục nhĩ Lục đại đội trưởng? Đợi khi nào diễn tập thật chúng ta lại tìm cơ hội so tài lần nữa nhé! Đảm bảo anh sẽ thua tâm phục khẩu phục!”

Lục Tự bất cần lườm Phong Ấn: “Đừng có nói quá kéo căng phải lưỡi đấy!”

Lôi Vận Trình đi theo sau hai người, không khỏi phì cười.

Danh sách tám người tham gia đã được xác định, Lục Tự mặc dù thảm bại dưới tay Lôi Vận Trình nhưng là chủ lực đội hai nên đương nhiên không thể vắng mặt anh. Hướng Bắc Ninh biểu hiện cũng cực kì xuất sắc, Mục Phong có ý tạo cơ hội rèn luyện cho người mới nên đầu thế bỏ qua cậu ta.

Cuộc diễn tập diễn ra vào nửa tháng sau, mới chớp mắt mà đã gần đến ngày diễn tập.

Trong nửa tháng này, nhiệm vụ của mọi người không nhiều lắm, chủ yếu là tập trung luyện tập thể dục và điều chỉnh trạng thái tâm lý.

Trong phòng tác chiến, những người có liên quan ngồi ở hai dãy bàn, Mục Phong triệu tập cuộc họp cuối cùng trước buổi diễn tập: “Về chiến thuật thì ban nãy hai đại đội trưởng đã nói qua rồi, thủ trưởng quân khu rất coi trọng đợt diễn tập này, mọi người làm cho tốt nhé, nín nhịn ba tháng nay rồi, giờ phải giải phóng hết thôi!”

Ngũ chính ủy cũng tiếp lời: “Ngoài ra, ai còn có vấn đề hoặc yêu cầu gì có thể đưa ra ngay bây giờ!”

Mọi người đều không có vấn đề gì, Lôi Vận Trình rụt rè đứng dậy: “Chính ủy, cháu có một đề nghị!”

- Nói đi!

- Đợt đợt diễn tập kết thúc, cháu xin nghỉ hai ngày có được không ạ?

- Cháu có chuyện gì thế?

Lôi Vận Trình bẽn lén nói: “Chuyện riêng tư ạ!”

Mục Phong bật cười: “Cái cô này, chỉ cần cô đánh bại Lục Tự như hôm vừa rồi, bắn hạ được bao nhiêu máy bay anh sẽ cho cô nghỉ bấy nhiêu ngày!”

Mục Phong vừa nói xong, bên dưới đã cười ồ lên, Lục Tự ngại ngùng nhoẽn miệng cười gượng gạo: “Mục chỉ huy, anh cố ý để tôi không còn mặt mũi nào ở lại sư đoàn này phải không?”

Lôi Vận Trình như sáng mắt lên: “Anh cứ yên tâm!”

Phong Ấn đợi họp xong liền gọi cô lại: “Em đúng là điếc không sợ súng, những phi công được chọn đều là những người giàu kinh nghiệm, em tưởng mình thật sự có thể bắn hạ họ sao?”

Lôi Vận Trình chu môi: “Cố gắng thôi, thắng thì về vàng, thua cũng chẳng mất mặt, gọi là học hỏi, tích lũy kinh nghiệm mà!”, cô vỗ vỗ ngực: “Cho dù có thua, hai mươi năm nữa chị đây vẫn là một mỹ nhân, sợ gì chứ!”

- Hai mươi năm sau á? Lúc đó em đã lớn tuổi rồi, còn mỹ nhân gì chứ? – phía sau đột nhiên không có tiếng động gì, Phong Ấn đứng lại, ngoảnh đầu lại nhìn, Lôi Vận Trình đang ngửa cổ nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ: “Sao thế?”

Về mặt Lôi Vận Trình ngẩn ngơ nói: “Em chỉ đang nghĩ xem chúng ta hai mươi năm về sau sẽ thế nào nhỉ, lúc ấy em là già cỗi, nhăn nheo rồi, cũng chẳng thể bay được nữa!”

Phong Ấn ngẩng nhìn khuôn mặt nghiêng xinh đẹp của cô, khẽ nhoẽn miệng cười: “Hai mươi năm sau, một bạn ‘Phong con’ chắc cũng mười mấy tuổi rồi ấy nhỉ?”

Lôi Vận Trình thoáng ngẩn ra rồi chợt xoay người sà vào lòng anh. Phong Ấn nâng cằm cô lên, những ngón tay khẽ siết chặt, ánh mắt cực kì dịu dàng: “Em đã nghĩ đến chuyện sinh cho anh một đứa con chưa? Anh thích con gái, sinh cho anh một đứa nhé?”

Trái tim cô khẽ rung lên, đột nhiên nhớ đến đứa bé đi cùng với Hạ Viêm Lương.

Đằng sau có tiếng đằng hắng vang lên.

Phong Ấn nhanh chóng buông cô ra, chào Ngũ chính ủy: “Ngũ chính ủy vẫn chưa đi ăn cơm ạ?”

- Ủ, ban nãy chỉnh sửa chỗ tài liệu cho xong, đang định đi thì bị hai người chặn đường đây! – Ngũ chính ủy mỉm cười nhìn Lôi Vận Trình: “Chú ý chút nhé, đây là chỗ nói chuyện yêu đương của hai người đấy à?”

Phong Ấn vội vàng nhận lỗi về phần mình: “Cháu sẽ chú ý ạ!”

Ngũ chính ủy lạnh lùng gật đầu: “Ừ!”

Đội Ngũ chính ủy đi rồi, Lôi Vận Trình liền hừ giọng, Phong Ấn vội vàng cười giả lả: “Anh sai rồi, anh không nên trêu em không đúng địa điểm như thế!”

Chẳng mấy khi được nhìn thấy bộ dạng khúm núm nhận lỗi của Phong Ấn, Lôi Vận Trình càng được hể ra oai.

Sắp đến ngày diễn tập rồi, Lôi Vận Trình đành phải tạm gác những chuyện chưa làm rõ này sang một bên.

Trước ngày diễn tập, Mục Phong ọi người nghỉ ngơi thư giãn, chỉ sắp xếp một số hoạt động đơn giản. Lôi Vận Trình thích chơi, các tế bào vận động cũng rất nhanh, chơi cầu lông với một đám đàn ông nhưng không hề yếu thế, mồ hôi nhỏ giọt trên mặt cô. Có người khác vào thay cho cô, Lôi Vận Trình ngồi xuống sân thở hổn hển.

Một cái áo tập luyện đột nhiên rơi xuống đầu cô, Lôi Vận Trình ngẩng đầu lên, hóa ra là Lục Tự: “Mặc vào đi, kéo cảm lạnh!”

Lục Tự cũng mới ra sân, mồ hôi nhỏ giọt. Anh ta ngồi xuống đất, uống nốt nửa chai nước còn lại trong, chẳng buồn liếc cô lấy một cái.

Lôi Vận Trình vừa mặc áo vừa lên liếc khuôn mặt nghiêng của anh ta, ngẫm nghĩ một lát rồi lấy một chai nước mới nguyên từ trong cái hòm bên cạnh ra đưa cho anh ta: “Này!”

Lục Tự vô cùng ngạc nhiên trước hành động này của cô. Anh ta ngăn ra, vặn nắp chai nước đặt xuống đất rồi mới chìa tay ra đón lấy chai nước cô đưa cho. Điều khiến Lục Tự càng ngạc nhiên hơn là Lôi Vận Trình không lập tức bỏ đi ngay mà ngồi bệt xuống đất bên cạnh anh, lấy từ trong túi ra một thanh sô cô la: “Cho anh!”

Lục Tự lần này không nhận lấy mà nheo nheo mắt: “Em sao thế?”

Lôi Vận Trình bỗng cảm thấy ngại ngùng, vội vàng nói: “Em mua đấy, là đồ ăn vặt, dạo này hình như em hơi béo lên thì phải, không dám ăn, ở trong kí túc của em còn nhiều lắm!”

Thực ra đó là đồ ăn vặt đi kèm với suất ăn của phi công, ở trong quầy hàng phục vụ phi công cũng có bán loại này, nhưng thể trọng của nữ phi công luôn được giới hạn khắt khe, Lôi Vận Trình cũng không phải là một kẻ háu ăn, thế nên Lục Tự cảm thấy nghi ngờ tính chân thực trong mỗi câu nói của cô.

- Em có thể cho Phong Ấn, đầu nhất định phải cho anh!

...

Lôi Vận Trình bị Lục Tự làm cho cứng họng, liếc nhìn Phong Ấn vừa cướp được quả bóng rổ ở trên sân, cô khẽ thở dài: “Không ngờ anh cũng có thể khiến người khác cứng họng như thế!”

Lục Tự nhếch môi cười: “Giờ em mới biết anh nhiều chuyện à?”

Lôi Vận Trình lại lần nữa cứng họng, đúng là từ trước đến giờ cô chưa bao giờ quan tâm đến bất cứ chuyện gì của anh ta.

Trái với những cuộc thi đấu cam go trên sân, hai người chìm vào trạng thái im lặng.

- Có phải em có chuyện gì không? Nói thẳng ra đi! – Lục Tự gần như lúc nào cũng là người không đủ kiên nhẫn trước mặt cô.

Lôi Vận Trình sờ vào thanh sô cô la trong túi: “Em không phải muốn nói anh một tiếng xin lỗi, chỉ là...”

- Đến nói cảm ơn à? – Lục Tự cười: “Khỏi cần cảm ơn!”

Lôi Vận Trình ngẩng đầu, lông mày nhíu chặt lại: “Anh cứ cố ý khiến cho em cảm thấy bất an thế này sao?”

- Thế nói như em thì anh nên làm thế nào mới khiến em an tâm đây? Mất trí nhớ? Quên hết mọi chuyện mấy năm nay ư?

Lôi Vận Trình mím chặt môi, không biết nói sao cho được.

Lục Tự sờ vào túi áo khoác, phát hiện thuốc đã hút hết liền vấp chai nước, tu nước ừng ực rồi đưa tay lên gạt mồ hôi trên mặt: “Anh hối hận lắm!”

- Hối hận vì quen em à?

- Hối hận lúc ấy đã không chiếm đoạt em, đã bỏ thuốc rồi, thế mà vẫn không nhẫn tâm được!

Lục Tự buồn bã nói, Lôi Vận Trình chợt giật nảy mình: “Anh bỏ thuốc ư?”, chẳng trách, rõ ràng cô mới uống có một chút rượu, sao có thể say đến mức không nhớ chuyện gì hết.

Lục Tự bình thản nói: “Đâu chỉ có thế, còn cởi cả quần áo của em rồi! – nói rồi ngược mắt nhìn cô, khẽ nói: “Cảm giác vuốt ve em rất tuyệt vời, mặc dù ngực không to lắm nhưng hình dáng rất đẹp, mông cũng rất cong, thế nào, biết những chuyện này còn muốn cảm ơn anh nữa không?”

Lôi Vận Trình cắn chặt răng, phần nộ trùng mắt với Lục Tự: “Anh cố ý nói thế phải không?”

Lục Tự nhún vai nói: “Xem ra anh có nói gì em cũng không tin rồi!”

- Lục Tự, anh đừng như vậy có được không?

Có người ra sân, gọi Lục Tự vào thay. Lục Tự đáp lời rồi đứng dậy cởi áo khoác, chuẩn bị vào sân. Trước khi đi anh ta còn ngoảnh đầu nhìn cô: “Có rất nhiều chuyện em tưởng rằng tốt đẹp nhưng chân tướng đằng sau nó có thể khiến em thất vọng lớn đấy!”

Tim Lôi Vận Trình đập thình thịch, cô cứ cảm thấy Lục Tự đang ám chỉ điều gì đó.

Cuộc diễn tập lần này kéo dài mấy ngày liền, thủ trưởng quân khu rất hài lòng về kết quả của cuộc diễn tập. Sư đoàn X là nhà vô địch, Phong Ấn và Lục Tự đương nhiên là hai người nổi bật nhất, người vui mừng nhất chính là Lôi Vận Trình, cô được nghỉ ba ngày.

Phong Ấn còn có việc bận nên chỉ có thể ở bên cô một ngày, Lôi Vận Trình chuẩn bị kế hoạch hẹn hò rất chu đáo cho ngày hôm ấy, nhưng cuối cùng đành mất toi cả ngày bởi “con thú hoang” Phong Ấn.

Sau cơn mây mưa, Lôi Vận Trình ôm lấy cổ anh, nhắm mắt tận hưởng khoảng khắc yên tĩnh tuyệt diệu này: “Em có thể kêu ca với anh một chút không?”

- Hả? – Phong Ấn lật người Lôi Vận Trình, cho cô nằm lên người mình: “Chê anh mạnh bạo quá chứ gì?”

Lôi Vận Trình chọc chọc tay vào lồng ngực rắn chắc của anh: “Anh không cảm thấy làm hơi quá sao?”

Phong Ấn tỏ vẻ ám ức, chộp lấy tay cô ngoạm một cái: “Người đẹp, phải biết thấu hiểu cho đàn ông một chút chứ? Sức lực tràn trề mà chẳng biết trút đi đâu, khó khăn lắm mới bắt được em, lại còn không cho anh hoàn thành vượt mức sao?”

Phong Ấn và Lôi Vận Trình cười đùa một hồi, anh liền chống tay vào đầu, nhướn mày nói: “Dạo này em trở nên rất chủ động với Lục đại đội trưởng đấy, có phải có chuyện gì mà anh không biết không? Anh cho em có cơ hội trình báo đấy!”

Lôi Vận Trình toét miệng cười, búng mũi anh một cái, nói: “Ồ, em biết rồi, anh ghen phải không? Anh ghen rồi!”, nói rồi cô liền lăn ra đầu giường với tay lấy cái điện thoại.

- Em làm gì thế? – Phong Ấn nhìn cô vẻ khó hiểu.

- Nói cho bố em biết anh ghen rồi! – cô cười hỉ hả, lật danh bạ tìm số của Lôi Khải.

- Hừ! – Phong Ấn còn lâu mới để cô được đắc chí, anh chộp lấy chân cô, kéo cô lại, cướp cái điện thoại trên tay cô ném sang một bên: “Em lại muốn ăn đòn phải không? Nếu em dám nói với bố thể lực của anh rất tốt, anh sẽ không ngăn em đâu!”

Hai người chòng ghẹo nhau một hồi lại quần lấy nhau, Lôi Vận Trình cảm nhận được sự thay đổi trên cơ thể anh, cô lập tức căng thẳng nói: “Cảnh cáo anh không được làm bừa nhé, em nói với bố em rồi, ông ấy sẽ đánh anh cho xem!”

Phong Ấn hôn hờ cười tóe miệng, xoa xoa khuôn mặt bầu bĩnh của cô: “Sao em không nói với bố anh đi? Để ông ấy cổ vũ cho anh đấy!”

- Xí! – Lôi Vận Trình ngoảnh đầu đi, chợt nhớ ra chuyện gì liền cắn chặt môi: “Khi nào thì anh mới nói cho em chuyện giữa anh và Hạ Viêm Lương?”

Phong Ấn gục đầu vào vai cô tỏ vẻ đáng thương: “Anh sợ em giận!”

- Nhưng anh đâu thể giấu em cả đời?

- Như thế là chọc vào vết thương của anh, anh sẽ đau đớn lắm đấy!

Lôi Vận Trình vuốt ve khuôn mặt của anh: “Không sao, em sẽ điều trị vết thương cho anh!”

Phong Ấn cười gằn, thân mật cọ cọ mặt vào người cô: “Thế em muốn anh bắt đầu kể từ đâu?”

- Ừm...bắt đầu từ việc tại sao hai người chia tay đi! – chuyện này Lôi Dật Thành không chịu nói cho cô biết, khiến cho cô vô cùng tò mò.

- Vừa hồi em đã động chạm vào vết thương rồi, sắc quá đi mất! – Phong Ấn cười như mếu, ậm ừ một hồi, đang định nói thì điện thoại đổ chuông.

Sư đoàn giục anh về.

Lôi Vận Trình hậm hực hừ giọng, Phong Ấn cũng chẳng còn cách nào khác, lúc về anh còn dỗ dành cô suốt cả dọc đường.

Nếu như Phong Ấn biết cô sẽ biết những chuyện này từ người ngoài, anh thà nói cho cô biết từ sớm.

Nhưng trên đời làm gì có nhiều cái “nếu” như vậy.

Ba ngày nghỉ phép đã bị Phong Ấn độc chiếm mất một ngày. Buổi tối Lôi Vận Trình ngồi trong kí túc lên mạng một lúc, chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu, cô mặc quần áo vào rồi chạy sang kí túc của bạn gái Hướng Bắc Ninh.

Tiểu Tô vừa tắm xong, trên mặt vẫn còn lấm tấm nước, miệng đang gặm táo: “Cậu muốn mua đồ gia dụng à?”

Lôi Vận Trình gật đầu: “Tớ không quen thuộc đường trong thành phố, cậu là người bản địa mà, tớ đành đến nhờ cậu giúp thôi!”

- Í... - Tiểu Tô kéo dài giọng, nói đùa với Lôi Vận Trình: “Có phải bị Phong đại đội trưởng nhốt trong nhà lâu ở trong trung tâm thành ra mù đường không?”

- Suyt! – Lôi Vận Trình vội bịt miệng Tiểu Tô lại, căng thẳng nhìn khắp một lượt mấy cô gái đang đeo tai nghe trong phòng cô.

Tiểu Tô nhướn mày cười ha ha.

- Nhìn cậu căng thẳng chưa kìa, yêu đương chứ có phải phạm tội đâu mà sợ, mà “cái chuyện đó đó” cũng là chuyện thường tình mà!

Lôi Vận Trình cuống quýt giặt lấy quả táo trên tay cô, cố ý vênh mặt nói: “Có chịu giúp không đây?”

Tiểu Tô nhún vai, lại cầm một quả quýt trong đĩa lên bóc vỏ.

Uy hiếp không thành, Lôi Vận Trình đành thay đổi chiến thuật, cô khoác vai Tiểu Tô: “Cậu có muốn biết chuyện về Hướng Bắc Ninh ở trong trường không quân như thế nào không?”

Tiểu Tô có vẻ hơi bẽn lẽn nhưng cuối cùng vẫn nhoẻn miệng cười, nhét một múi quýt vào miệng Lôi Vận Trình: “Ok!”

Ngày hôm sau, bốn người cùng ăn sáng, Phong Ấn hỏi Lôi Vận Trình hai ngày tới định làm gì, Tiểu Tô cắn một miếng bánh bao, liếc nhìn Lôi Vận Trình rồi lại nhìn sang Phong Ấn: “Hóa ra anh không biết à?”

- Không được nói! – Lôi Vận Trình nháy mắt với Tiểu Tô.

- Ồ! – Tiểu Tô âm ừ rồi tiếp tục ăn.

Phong Ấn đặt quả trứng đang bóc dở trên tay vào bát Tiểu Tô: “Hai em làm gì mà bí ẩn thế?”

Tiểu Tô rất nghĩa khí, nháy mắt cười với anh: “Cảm ơn quả trứng của Phong đại đội trưởng, chỉ có điều anh chớ có dò hỏi làm gì! – tuy nhiên quả trứng gà lại được gấp sang bát cho Hương Bắc Ninh: “Ninh Ninh ăn nhiều vào, ăn nhiều mới có sức làm việc!”

Phong Ấn lập tức cúi đầu cười đầy ẩn ý: “Thế thì ăn nhiều một chút, đừng để phụ nữ chê mình yếu, đàn ông ghét nhất là bị chê như thế đấy!”

Hương Bắc Ninh suýt nghẹn, Tiểu Tô thì đỏ bừng mặt không dám ngẩng đầu lên. Lôi Vận Trình cố nín cười, đá chân Phong Ấn dưới gầm bàn.

Ở khu mua sắm, Tiểu Tô kéo tay Lôi Vận Trình, vừa đi vừa nói xấu Phong Ấn: “Thật không ngờ đại đội trưởng cũng ăn nói thô thiển thế đấy!”

Lôi Vận Trình cũng gật đầu về đồng cảnh ngộ: “Từ nhỏ anh ấy đã thế rồi, giờ càng thô hơn!”

- Từ nhỏ... - Tiểu Tô ngưỡng mộ nói: “Đúng là thanh mai trúc mã, hạnh phúc quá! Trình Trình, trông hai người rất là hạnh phúc!”

Cô không chỉ một lần nhìn thấy ánh mắt Phong Ấn nhìn Lôi Vận Trình, dịu dàng và chiều chuộng, thậm chí còn có chút quyến luyến... Tiểu Tô rất thích cảm giác ấy, cô cảm thấy sự dựa dẫm vào một người là sự thăng hoa trong tình yêu, là tình cảm không thể tách rời đối phương xét cả về tâm lý lẫn sinh lý.

Hương Bắc Ninh đối xử với cô rất tốt, cô chẳng tìm ra được khuyết điểm nào từ cậu, nhưng vẫn không có sự quyến luyến ấy, hoặc cũng có thể tình yêu chưa đủ sâu.

Lôi Vận Trình khẽ cười, trên đời có chuyện tình nào không phải trải qua cay đắng, nhưng chỉ có người trong cuộc mới biết được sự cay đắng đó mà thôi.

Hai người giải quyết vấn đề ăn uống ở bên ngoài, Lôi Vận Trình không kén ăn, thế nên hai người cùng đi ăn đồ ăn nhanh. Cô vừa ăn vừa mỉm cười nhìn hóa đơn hàng trên tay, hôm nay đúng là một ngày bội thu.

Một bộ ghế sofa, bàn uống trà, tủ, bàn làm việc, một cái ghế nằm kê trong phòng, còn cả rèm cửa và đèn ngủ đặt trong phòng, tranh dán tường và đủ thứ đồ trang trí linh tinh.

Tiểu Tô nhìn đồng hóa đơn dày, hỏi: “Cứ như thế đang trang trí phòng tân hôn ấy, anh ấy đã cầu hôn cậu chưa?”

Lôi Vận Trình thoáng bối rối trước những từ mà Tiểu Tô nói đến, cô cười ngọt ngào nói: “Đừng nói vậy, anh ấy nói đợi tới hai năm tuổi mới kết hôn cơ!”

Tiểu Tô ngậm thìa trong miệng, mắt chớp chớp, biểu cảm trên mặt rất kì quái.

- Ồ, Trình Trình, tớ nói câu này cậu đừng giận nhé! – Tiểu Tô nuốt đồ ăn trong miệng rồi nói: “Tớ cảm thấy đàn ông nếu muốn kết hôn sao còn phải hẹn người ta đến một thời điểm cụ thể để kết hôn? Ngoài mặt thì nói để cậu nghĩ cho kĩ, tớ nghĩ chính bản thân họ muốn nghĩ cho kĩ xem tình cảm họ dành cho cậu có đúng là tình yêu hay không, có yêu đến mức muốn kết hôn không, yêu đến mức muốn ở bên nhau trọn đời không. Cậu nghĩ mà xem, nếu tớ mà là đàn ông, tớ chỉ muốn lấy ngay người con gái mà mình về cho yên tâm. Cái gì mà yêu với không yêu chứ? Cho dù người con gái có không yêu mình, tớ cũng phải nghĩ ra đủ cách để khiến cô ấy từ bỏ cái suy nghĩ bỏ trốn, có là tên ngốc mới cho người phụ nữ mình yêu có cơ hội này, ngộ nhỡ đúng là cô ấy không yêu mình thì chẳng phải đôi người đôi ngả sao?”

Tiểu Tô vỗ hai tay vào nhau, lắc đầu về vô tội: “Hài, chuyện đại đội trưởng Lục tỏ tình với cậu sau tai nạn máy bay lần ấy ai mà chẳng biết, chẳng nhẽ đại đội trưởng Phong không cảm thấy sợ sao? Thế mà còn đứng đàng đĩnh đỉnh, thật chẳng hiểu ra làm sao?”

Tiểu Tô lắc đầu, Lôi Vận Trình bị những lời Tiểu Tô nói làm cho nghẹn họng, nụ cười trên môi vụt tắt.

Tiểu Tô đột nhiên ý thức được mình hơi nặng lời, vội vàng nắm lấy bàn tay lạnh buốt của Lôi Vận Trình: “Chuyện đó... Trình Trình à, tớ không phải có ý chia rẽ hai người đâu, mặc dù tớ thấy đại đội trưởng Phong rất tốt với cậu, nhưng mà tớ tiếp xúc với đám đàn ông ở đây lâu hơn cậu, bọn họ đúng là rất nghiêm túc với chuyện phi hành, nhưng đối với phụ nữ thì... hài, bạn gái cũ của mỗi người bọn họ đều đếm không xuể, yêu đương và kết hôn với họ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, đương nhiên không thể đánh đồng vào làm một. Đại đội trưởng Phong là người ít tiếng đồn xấu nhất trong sư đoàn, tớ chỉ nghe anh ấy từng có qua lại với cô gái họ Hạ kia thôi, còn đại đội trưởng lúc ở bên đại đội hai, tớ không rõ lắm về chuyện quá khứ của anh ấy!”

Lôi Vận Trình cố gượng cười: “Cậu cứ như là giáo sư biết tuốt ấy!”

Tiểu Tô rút cổ nói: “Trong đại đội không phải không có con gái, chỉ cần nơi nào có phụ nữ, nơi ấy sẽ có chuyện ngồi lê đôi mách, đây là chân lí!”

Nói đến đây hai cô gái không hẹn mà cùng phì cười.

Buổi chiều, Tiểu Tô về nhà thăm bố mẹ, Lôi Vận Trình về nhà đợi hàng, rồi lại mua thêm ít đồ về phun sơn lên tường. Đến lúc nhận được điện thoại của Phong Ấn, nhìn lên đồng hồ mới phát hiện đã muộn thế này rồi.

- Đi đâu rồi đồng chí nhỏ ơi? Còn học được thói ngủ đêm bên ngoài đấy hả?

Tiểu Lí ở cùng phòng với Phong Ấn đã cưới vợ, lúc không có nhiệm vụ anh thường về nhà, vì không có Tiểu Lí ở đó nên Phong Ấn nói chuyện càng thoải mái.

- Em đã xin nghỉ rồi mà! – Lôi Vận Trình nằm ngửa trên văng, thư thái vươn vai một cái: “Nhớ em à?”

- Nửa đêm khuya khoắt đừng có mà phát ra thứ âm thanh khơi gợi anh nhé, quyến rũ anh bây giờ anh lại không xơi được em!

- Anh chẳng nghiêm túc gì cả, em chỉ vươn vai một cái thôi mà! – Lôi Vận Trình cười khà khà: “Cái nhà này anh mua được bao lâu rồi? Anh mua làm gì thế?”

- Cũng mấy năm rồi, mua để có nơi “hành sự” mỗi khi anh ra ngoài câu gái ấy mà!

- Phong Ấn! – Lôi Vận Trình giả bộ tức tối gào lên, Phong Ấn liền cười lớn thích thú, miệng ngọt ngào dỗ dành cô: “Thôi đừng cáu mà, ngoan, đi ngủ sớm đi, còn nữa!”, anh hơi ngập ngừng: “Nhớ phải nhớ anh đấy!”

Nói sao mà ngọt thế, Lôi Vận Trình bĩu môi: “Có thấy anh nhớ em đâu mà đòi!”

- Nếu bây giờ mà em ở bên cạnh anh, em sẽ biết ngay anh nhớ em đến mức nào!

- Đáng ghét!

Cúp điện thoại, Lôi Vận Trình ngồi ngây ra cắn móng tay, khóe miệng không khỏi nhếch lên cười, cảm giác hạnh phúc đang ngập tràn trong lòng cô, khiến cô cảm thấy lâng lâng. Cô khẽ đu đưa cái văng, đưa mắt nhìn cả căn phòng như vừa được mặc áo mới, cảm giác ấm áp giống như một gia đình, cảm giác này đúng như Tiểu Tô nói, giống như cảm giác đang trang trí phòng tân hôn vậy.

Lôi Vận Trình cố ý không nghĩ đến những điều Tiểu Tô nói hôm nay, không phải cô muốn né tránh, chỉ có điều cô không muốn để những suy đoán vô căn cứ làm hỏng mất cảm giác hạnh phúc lúc này.

Hôm nay cô lại bận rộn suốt cả buổi sáng, rèm cửa mới đã được đưa đến, sau khi treo rèm cửa lên, cảm giác ấm cúng hơn hẳn. Lôi Vận Trình càng nghĩ càng cảm thấy mình giống một người đàn ông, chỉ trong một thời gian ngắn có thể bài trí căn nhà thành ra thế này, mặc dù rất mệt, nhưng cảm giác rất tự hào.

Trên đường về sư đoàn, Lôi Vận Trình đặc biệt lái xe đến một cửa hàng ở rất xa để mua món điểm tâm mà Phong Ấn rất thích ăn, cô biết nhãn hiệu này là thứ mà anh đã ăn rất nhiều năm nay rồi, hôm qua cô mới biết được ở đây cũng có một chuỗi nhà hàng như thế qua Tiểu Tô.

Đồ điểm tâm mới ra lò, lại đúng vào giờ tan tầm nên người xếp hàng rất đông, Lôi Vận Trình cũng không vội nên ngồi bên bàn cạnh cửa sổ chơi điện tử và chờ đợi.

Lãnh Lãnh đang ngồi cách bàn ăn của Lôi Vận Trình hai bàn, tay cầm đĩa, miếng bánh gato mới ăn được một nửa. Cô bé nhúu mày chăm chú nhìn Lôi Vận Trình, dường như đã nhận ra điều gì.

Lôi Vận Trình thỉnh thoảng lại ngoảnh đầu ra nhìn dòng người xếp hàng dài, sau đó lại cúi đầu tiếp tục chơi.

Lôi Vận Trình dễ dàng qua bàn, cô mỉm cười hài lòng, tuy nhiên nụ cười đó khiến cho Lãnh Lãnh xác nhận được phán đoán của mình. Con bé ngoảnh đầu nhìn về hướng nhà vệ sinh, hình như Hạ Viêm Lương vẫn đang xếp hàng trong đó. Lãnh Lãnh liền quyết định, con bé cầm cái bánh bao của mình cùng cái máy DV hay mang theo bên mình, cẩn thận tụt xuống khỏi ghế, len ra khỏi đám đông những người đang đứng chắn trước mặt mình để đến bên cạnh Lôi Vận Trình.

- Chị ơi!

Giọng nói non nớt khiến Lôi Vận Trình ngẩng đầu, nụ cười lập tức đông cứng lại khi cô nhìn thấy khuôn mặt của Lãnh Lãnh. Lôi Vận Trình lập tức nhận ra đứa bé trước mặt mình chính là con bé hôm trước cứ bám riết lấy Phong Ấn. Cô đưa mắt nhìn quanh, nhưng không phát hiện ra bóng dáng của Hạ Viêm Lương đâu.

- Chị ơi! – Lãnh Lãnh lại gọi tiếp.

- Có chuyện gì thế em gái? – Lôi Vận Trình cố nhoẻn miệng cười, lấy tay vỗ xuống ghế ra hiệu bảo Lãnh Lãnh ngồi xuống.

Lãnh Lãnh hơi do dự ngồi xuống, lễ phép nói: “Em tên là Lãnh Lãnh, có chuyện này em muốn nói với chị!”

Lôi Vận Trình nhìn khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu, cảm thấy hơi ngạc nhiên: “Em biết chị à?”

Lãnh Lãnh lắc đầu: “Em nhìn thấy ảnh của chị trong máy điện thoại của bố. Chị ơi, chị có thể trả bố lại cho em không?”

Trái tim Lôi Vận Trình đập mạnh liên hồi, máu trên người dường như đang đổ dồn lên đại não, cô cố ép mình phải thật bình tĩnh: “Bố em... làm sao à? Tại sao lại đòi chị?”

Đôi mắt to của Lãnh Lãnh phút chốc như phủ sương mù, cái miệng nhỏ mím chặt đầy ảm ức, bàn tay xoa xoa cái máy DV: “Chị đừng giận, Lãnh Lãnh chỉ cần bố thôi, lúc họp phụ huynh, những bạn khác đều có bố đến, nhưng Lãnh Lãnh thì không...”

Con bé dùng bàn tay nhỏ bé dụi mắt, dường như nó đang cố nén khóc: “Em muốn cho các bạn thấy bố em là quân nhân, là phi công, nhưng bố không thích để người khác biết bố là bố em. Lâu lắm rồi bố không đến thăm em, lần trước Lãnh Lãnh bị viêm ruột thừa bố cũng không đến, mẹ nói bố không cần chúng ta nữa rồi, em không tin, chị ơi, em biết chị ở cùng với bố em, chị có thể trả bố lại cho em không?”

Lôi Vận Trình cố kiềm chế cảm xúc, đôi môi như trắng bệch ra: “Bố em tên là gì?”

- Bố em tên là Phong Ấn, em tên là Phong Lãnh Lãnh! – Lãnh Lãnh nghẹn ngào nói, lúc nhắc đến tên Phong Ấn, nước mắt con bé trào ra rồi bật khóc hu hu.

Lôi Vận Trình đứng phắt dậy, hai tay nắm chặt, mặt mày sa sầm, đôi mắt tròn tròn nhìn con bé. Có thể ánh mắt đó của cô khiến cho Lãnh Lãnh sợ hãi, con bé thu mình lại, ngẫm nghĩ một lát rồi nức nở đưa cho cô cái máy DV mà con bé cầm trong tay: “Đây là thứ em thích nhất đây, em tặng nó cho chị này, chị có thể bảo bố đến thăm Lãnh Lãnh không? Lãnh Lãnh nhớ bố lắm, năn nỉ chị đây...”

- Lãnh Lãnh! – một giọng nữ lãnh lót đột nhiên vang lên, khiến cho Lãnh Lãnh giật mình đánh rơi cái DV xuống đất.

Lôi Vận Trình không cần nhìn cũng biết đó là ai. Cô lạnh lùng nhìn Hạ Viêm Lương sải bước đến gần, ôm Lãnh Lãnh lên, hai khuôn mặt một lớn một nhỏ sao mà giống nhau đến thế.

Con bé biết mình sẽ bị mắng liền sợ hãi ôm chặt lấy cổ Hạ Viêm Lương, gục mặt lên vai mẹ mà khóc.

Hạ Viêm Lương không mắng mỗ gì con bé, chỉ ngược mắt lên nhìn Lôi Vận Trình, mỉm cười nói: “Tình cờ quá nhỉ Lôi tiểu thư, thật không ngờ thế giới này lại nhỏ bé đến thế, đến đây mua đồ ăn cho Phong Ấn à?”

Hạ Viêm Lương một tay bế con gái, tay kia vỗ vỗ lưng con bé: “Lãnh Lãnh cũng thích ăn bánh “tình yêu ngọt ngào” ở đây. Cũng chẳng trách được, nó giống người lớn mà!”

Đừng nóng, đừng nóng, là phi công nhất định phải điềm tĩnh, cứ coi như đó chỉ là một tình huống nguy hiểm trên không trung mà thôi. Lôi Vận Trình tự trấn an mình, khẽ hít thở thật sâu, cố gắng duy trì lý trí: “Tôi không biết là chị còn có cả con gái cơ đấy!”

- Chưa có chồng mà đã có con chẳng phải là chuyện gì tốt đẹp, hai chúng tôi không giống nhau sao?

- Rất giống nhau, con chị... - môi Lôi Vận Trình khẽ run lên, không sao nói nốt được về sau.

Hạ Viêm Lương tỏ vẻ rất hiểu lòng người, khẽ nhếch khóe môi: “Lãnh Lãnh sáu tuổi rưỡi rồi!”

Giọng nói lạnh lốt của Hạ Viêm Lương như những mũi dao đâm sâu vào trái tim của Lôi Vận Trình, tạo ra một cái hồ sâu thẳm.

Đầu óc của cô lúc này thật vô dụng, Phong Ấn và Hạ Viêm Lương chia tay nhau mấy năm rồi? Mấy năm nay...

Bảy năm? Hay tám năm? Sao ngay cả một phép tính đơn giản như vậy mà cô cũng không biết tính?

Lôi Vận Trình trông có vẻ rất điềm tĩnh, không có bất cứ phản ứng gì, nhưng cùng là phụ nữ như nhau, Hạ Viêm Lương hiểu rõ sự bàng hoàng và tuyệt vọng trong cô lúc này.

Nụ cười của cô ta thoáng vẻ lạnh lùng: “Nếu như cô có thời gian, chúng ta có thể nói chuyện, thực ra tôi cảm thấy sớm muộn gì chúng ta cũng có ngày hôm nay!”

Lôi Vận Trình siết chặt bàn tay, móng tay cắm vào lòng bàn tay đau nhói: “Tôi với chị chẳng có gì để nói cả!”

Thấy Lôi Vận Trình quay người định bỏ đi, Hạ Viêm Lương liền đứng đỉnh nói: “Chúng ta không có gì để nói với nhau cả, nhưng cô không muốn biết Phong Ấn đang giấu cô những chuyện gì sao? Đường nhiên cô có thể chạy đi hỏi anh ấy, chỉ có điều chẳng có người đàn ông nào lại đi trình bày toàn bộ sai lầm của mình trong quá khứ với bạn gái hiện tại cả, cô nghĩ sao? Lúc cô vào học viện hàng không học, tôi đã chuyển đến nơi này làm việc, anh ấy không nói cho cô biết chuyện này, đúng không?”

Lôi Vận Trình quay phắt lại, ánh mắt căm thù nhìn nụ cười lạnh lùng trên mặt Hạ Viêm Lương.

- Chúng ta đi nơi khác yên tĩnh nói chuyện, đến nhà tôi đi, cô thấy sao?

Nhà của Hạ Viêm Lương cách nhà Phong Ấn không xa lắm, đi xe chỉ mất chừng nửa tiếng. Cũng giống như căn nhà của Hạ Viêm Lương ở thành phố T, Lôi Vận Trình nhìn thấy trên giá để giày có một đôi dép của nam, là một bộ cùng với đôi của Hạ Viêm Lương và Lãnh Lãnh.

Trong căn nhà này, nhìn đâu cũng thấy rất nhiều món đồ là bộ ba: Cái gối cartoon ở trên ghế sofa, cốc cartoon ở trên bàn, tranh cartoon ở trên tường, thậm chí là dụng cụ ăn và bàn ghế...

Tất cả những thứ này đều giống như những mũi kim tẩm độc đâm vào khiến Lôi Vận Trình không sao mở mắt ra được, cô ử rử sụp mắt, nhìn xuống nền nhà.

Hạ Viêm Lương nhìn thấy hết mọi phản ứng của cô, Lãnh Lãnh bị Hạ Viêm Lương đỡ về phòng. Hạ Viêm Lương chạy đi rót một cốc cà phê, bê ra cho Lôi Vận Trình.

- Là cốc của Phong Ấn đấy, tôi nghĩ chắc cô không thấy ngại đâu nhỉ?

Lôi Vận Trình cười khẩy: “Chị đúng là có chủ tâm, cố ý dẫn tôi đến đây, tất cả những thứ này còn hiệu quả hơn hàng trăm câu nói của chị!”

Hạ Viêm Lương mỉm cười: “Lôi Dật Thành cũng là bạn cũ của tôi, tôi không có ác ý gì với cô cả!”

- Vì vậy nên?

- Nhưng có rất nhiều chuyện một khi đã dính đến đàn ông, có những chuyện sớm muộn gì cũng phải nói, đàn bà ai chẳng mong có được một cuộc sống yên vui bên chồng và con cái, như vậy là đủ lắm rồi. Chỉ có

điều con người ai cũng có lòng tham, ham muốn ngày càng nhiều, không thể giả bộ như không có chuyện gì, không thể sống bình yên cả cuộc đời!

Lôi Vận Trình không nói gì, cổ ép bản thân phải nghe tiếp.

- Chắc cô cũng đã nghe nói chuyện chúng tôi tái hợp với nhau, chẳng giấu gì cô, lúc cô chuẩn bị đi thi đại học, chúng tôi đã quay lại với nhau rồi! – Hạ Viêm Lương dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Chiếc giường trong kia tôi không còn nhớ anh ấy đã ngủ trên đó bao nhiêu lần rồi, cô biết anh ấy là một người đàn ông có ham muốn à...”

Lôi Vận Trình trầm ngâm nhìn Hạ Viêm Lương, trong lòng vô cùng hụt hẫng.

Hạ Viêm Lương nói rất say sưa: “Nhiều khi tôi cũng rất đồng cảm với cô, trong khi cô đang nỗ lực vì một người đàn ông thì anh ta lại lên giường với một người đàn bà khác, những chuyện này anh ấy không cho cô biết là bởi vì thương cô. Sở dĩ tôi không đến tìm cô sớm là bởi vì tôi sợ anh ấy không vui, tôi có thể nhận ra anh ấy rất thích cô. Giờ cô đã nhìn thấy cả rồi, con gái tôi rất quần bó, là một người mẹ, tôi chẳng có lựa chọn nào khác. Lôi tiểu thư, chắc cô không phải là người thích chia sẻ người đàn ông của mình với một người phụ nữ khác đâu nhỉ?

Cả căn phòng lặng ngắt như tờ, Lôi Vận Trình thả lỏng bàn tay đang nắm chặt, ngồi ngầy ra, chân tay tê dại. Cô xoa xoa cổ cà phê trước mặt, nhẹ nhàng nói:

- Cô nói dung, tôi chưa bao giờ từng nghĩ sẽ chia sẻ người đàn ông của mình với bất cứ ai, cái gì không phải là của tôi có giữ cũng không được, nhưng cái gì đã là của tôi thì người khác có muốn cướp cũng KHÔNG... CƯỚP... ĐƯỢC!

Hạ Viêm Lương hơi khựng người, cô đã xem thường con nhóc này, điềm tĩnh và sự dè dặt đã thay thế cho cảm giác hoang mang và phẫn nộ của cô lúc đầu.

Đang sau lưng có một ánh mắt đang nhìn cô, Lôi Vận Trình phát hiện ra nhưng không ngoảnh đầu lại.

Hạ Viêm Lương cũng nhận thấy: “Lãnh Lãnh, về phòng con đi!”

Lãnh Lãnh nép chặt vào tường, thò đầu ra, mắt ngân ngẩn nhìn Lôi Vận Trình: “Chị ơi...”

Lãnh Lãnh sụt sùi, lấy hết dũng khí chạy đến trước mặt Lôi Vận Trình, mặt lấm lem vệt nước mắt: “Chị ơi, trả lại bố cho Lãnh Lãnh đi!”

Giọng nói non nớt của con bé còn phảng phất ý cầu xin, khiến cho Lôi Vận Trình cảm thấy vô cùng mỉa mai, gần như trong mắt con bé, cô là một kẻ thứ ba độc chiếm chồng và cha của người khác.

- Chú ấy không phải là bố của cháu! – Lôi Vận Trình ngầy dại đáp, đôi mắt chột đỏ hoe.

Nhưng cô đâu có ngờ câu nói ấy lại chọc tức con bé. Lãnh Lãnh gạt nước mắt, lồng ngực phập phồng, nó lao về phía cô cắn vào cánh tay cô.

Lôi Vận Trình không biết nên né tránh như thế nào, nỗi đau lúc này đang đi sâu vào tận trong xương tủy của cô.

...

Lúc về sư đoàn trời đã tối, cô đi lên kí túc rồi mới phát hiện ra để quên túi xách ở trên xe.

Lục Tự từ ngoài về, đỗ xe xong liền đi ra ngoài, liếc thấy Lôi Vận Trình đang đứng ngầy ra giữa bãi đỗ xe, anh nhướn mày, đi đến gần vỗ vai cô: “Về rồi à? Sao lại đứng chịu phạt ở đây thế?”

Lôi Vận Trình giật nảy mình, ngẩng phắt đầu nhìn. Vẻ mặt bất thường và ánh mắt thần thờ của cô khiến Lục Tự cảm thấy kì quái: “Sao thế?”

- Em...e... tìm không thấy cái xe của mình ban nãy đỗ ở đâu nữa, túi của em ở trên xe!

Lục Tự không khỏi nhú mày: “Em ngốc à? Chẳng phải ở đây sao?”, anh chỉ vào cái xe bên tay trái cô.

Lôi Vận Trình bàng hoàng sức tỉnh, chạy về phía đó kéo cánh cửa xe, ngồi vào bên trong, nhìn thấy chìa khóa vẫn cắm trong ổ khóa, cô liền khởi động xe theo phản xạ tự nhiên.

Đôi lông mày của Lục Tự càng nhíu chặt hơn, anh lại gần mở cửa xe, thò đầu vào bên trong tắt máy.

- Anh làm gì thế? – Lôi Vận Trình ngơ ngác nhìn Lục Tự.

- Anh phải hỏi em câu này mới đúng, chẳng phải em nói đi lấy cái túi xách sao? Sao lại khởi động xe thế, định đi đâu à?

Lôi Vận Trình ngây ra, nghiêng đầu ngẫm nghĩ rồi nói: “Ồ... ừ nhỉ!”

Cô xách túi xách ra khỏi xe, đóng cửa xe rồi đi ra ngoài, mỗi bước đi cứng nhắc như người máy.

Lục Tự chìa tay ra chắn ngang trước mặt cô: “Rốt cuộc em bị làm sao? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Xảy ra chuyện gì rồi?

Lôi Vận Trình cũng đang tự hỏi mình, Lục Tự nâng mặt cô lên, ánh mắt sâu thẳm lo lắng và sốt ruột khiến sống mũi cô chợt cay cay, mắt cô đỏ hoe, mọi thứ như nhòa đi: “Em rất ổn mà!”

Cô gạt tay Lục Tự định bỏ đi nhưng bị anh lôi xềnh xệch ra xe, lưng cô đập vào xe cứng ngắc, đau đến mức không thể chịu nổi. Cô lấy tay bịt miệng: “Em ổn thật mà!”

Kèm theo mỗi từ cô nói là một giọt nước mắt to như hạt đậu lăn xuống.

Trên cánh tay cô còn hằn vết răng trẻ con, Lục Tự trầm ngâm, tiến lại gần kéo cô vào lòng, vùi đầu cô vào ngực mình: “Khóc đi!”

Lôi Vận Trình lần đầu tiên không từ chối sự động chạm của Lục Tự, lần đầu tiên cô tình nguyện trút nước mắt trong vòng tay người đàn ông mà cô từng cực kỳ căm hận.

Mặt trời đang khuất dần phía đằng tây, ánh sáng đỏ rực nơi cuối chân trời, cảnh tượng đẹp khiến người ta say lòng.

Phong Ấn từ trong phòng họp đi ra, nghiêng đầu nhìn ra ngoài hành lang, đôi lông mày chợt giãn ra.

Phòng này ở trên tầng hai, còn nhà xe lại ở bên dưới, Phong Ấn liếc qua là nhìn thấy đuôi chiếc xe Jeep mà Lôi Vận Trình lái.

Cô nhóc này về rồi mà cũng không chịu nói với anh một tiếng. Anh lấy điện thoại ra, khoe môi khê mỉm cười.

Tiếng chuông điện thoại reo vang kéo Lôi Vận Trình quay trở lại với hiện thực, ý thức được ai đang ôm mình, cô liền vội vàng thoát khỏi vòng tay anh ta. Tiếng chuông điện thoại này được cài đặt riêng cho Phong Ấn, lúc này nghe sao mà chói tai đến thế. Lục Tự nhìn thấy cô đứng ngây ra liền cúi người nhặt lấy cái túi của cô, cầm điện thoại của cô ra liếc nhìn vào màn hình.

- Là Phong Ấn!

Lôi Vận Trình ngoảnh mặt đi chỗ khác, cắn chặt răng để không bật khóc.

Lục Tự nhìn cái cổ trắng ngần của cô, không khỏi tự giễu cợt: Cô gái này luôn có thái độ cự tuyệt anh như một bản năng, phải là một cú sốc lớn đến mức nào mới có thể khiến ột cô gái kiên cường như thế bỗng nhiên đánh mất phương hướng, quên mất anh là ai nên mới ở gần anh như thế.

Gió lạnh thổi qua, hơi thở cô vừa để lại trong không khí bị gió cuốn đi mất, chẳng còn chút dấu tích, cứ như thể ban nãy cô gục đầu vào ngực anh khóc nức nở chỉ là một ảo giác.

Phong Ấn gọi điện cho cô mấy lần, rồi lại gọi về kí túc mà không có ai nghe máy. Đang ngạc nhiên không hiểu chuyện gì thì Lôi Vận Trình gọi lại.

- Răng Thép à, anh nhìn thấy...

Lôi Vận Trình đã cắt ngang lời anh:

- Em về rồi, ban nãy qua tìm Tiểu Tô nói chuyện một lát, không cầm theo điện thoại trên người, em hơi mệt, em đi tắm rồi nghỉ ngơi một lát, tối nay gặp anh sau! Bye bye!", Lôi Vận Trình nói một lèo rồi không cho anh có cơ hội nói gì mà cúp máy luôn.

Phong Ấn đang há miệng định nói gì đã nghe thấy tiếng tút tút từ đầu dây bên kia vọng lại.

- Có phải anh đã biết từ trước không? – Lôi Vận Trình khóc đến mức toàn thân như run lên.

Lục Tự lại gần siết chặt hai vai cô, dè dặt giữ cự li, không động chạm đến cô: “Biết gì cơ?”

- Biết giữa Phong Ấn và Hạ Viêm Lương có một đứa...- Lôi Vận Trình nghẹn họng, không nói ra lời, cứ như thể cô không nói ra thì chuyện đó sẽ không phải là sự thật, Lánh Lánh sẽ không tồn tại.

Quả nhiên, cuối cùng cô cũng biết chuyện đứa bé. Lục Tự cúi đầu nhìn ra đằng sau cô. Lôi Vận Trình chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt yếu đuối này của Lục Tự.

- Có thể những chuyện anh biết không phải toàn bộ sự thật, hơn nữa chuyện này nếu anh nói cho em biết, liệu em có tin không?

- Không tin, không tin, ai nói cũng không tin... - Lôi Vận Trình lặp đi lặp lại như bị ma nhập.

Lục Tự siết chặt cánh tay cô: “Chỗ này không đau à?”

Hàng rào phòng ngự mà Lôi Vận Trình vừa xây dựng nên phút chốc đã sụp đổ, Lục Tự đã nhắc cô nhớ đến vết răng cắn của Lánh Lánh, hiện thực đã chứng minh chuyện này có tồn tại.

- Có phải đàn ông đều lưu luyến tình cũ không? – Lôi Vận Trình phẫn nộ quay người lại, cú quay người đột ngột này khiến cho khoảng cách giữa Lục Tự và cô rút lại rất ngắn, gần như có thể nghe thấy hơi thở của nhau.

Lục Tự hơi cúi đầu, môi anh ta chỉ cách môi cô có vài phân. Anh nhìn thẳng vào đôi mắt nhoe nước của cô: “Tại sao em không đi hỏi cậu ta?”

Lôi Vận Trình cảnh giác lùi sát vào thân xe, hai tay chắn trước mặt anh ta như thể không muốn anh ta tiến lại gần mình.

Lục Tự cố ý sắp lại: “Hỏi xem rốt cuộc Hạ Viêm Lương có địa vị như thế nào trong lòng nó, hỏi xem nó yêu cô ta nhiều hơn hay là yêu em nhiều hơn...”

Khoảng cách giữa hai người quá gần, gần đến mức Lôi Vận Trình có thể nhìn thấy sự tàn nhẫn và tình cảm sâu đậm của Lục Tự ánh lên từ trong đôi mắt sâu thẳm của anh ta, gần đến mức cô có thể nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình trong đôi con ngươi của anh ta. Ngay cả cô cũng thấy xa lạ với chính mình lúc này.

Cô đẩy Lục Tự ra, gạt bữa nước mắt, cầm túi xách quay người định bỏ đi, nhưng chưa đi được hai bước đã dừng lại: “Chuyện này anh đừng có nói lung tung ra ngoài!”

Lục Tự cười khẩy: “Chuyện gì? Chuyện em khóc trong vòng tay anh á?”

Lôi Vận Trình chẳng có sức đâu mà đấu khẩu với Lục Tự, cô lặng lẽ bỏ đi.

Sáng hôm sau, Phong Ấn dẫn đội tập luyện, anh cố ý giảm tốc độ để chạy cùng với Lôi Vận Trình ở phía sau: “Chẳng phải em bảo sẽ mua điểm tâm cho anh sao? Đồ ăn đâu rồi?”

Lôi Vận Trình đội mũ che gần kín mặt nên Phong Ấn không nhìn rõ biểu cảm trên mặt cô: “Nửa đêm đói quá em ăn mất rồi!”

Phong Ấn có vẻ ngạc nhiên: “Ăn hết rồi á?”

- Không sót cái nào!

- Đồ ham ăn, hôm nay phạt em chạy thêm hai vòng để tiêu hao mỡ thừa!

- Tuân lệnh!

Phong Ấn vốn chỉ nói đùa, nào ngờ Lôi Vận Trình lại chạy thật. Phong Ấn gọi cô hai tiếng nhưng Lôi Vận Trình dường như không nghe thấy, càng chạy càng xa.

Phong Ấn đợi cô chạy về chỗ mình liền chạy theo kéo cô lại: “Anh gọi mà em không nghe tiếng à?”

Cô thở hồng hộc, đứng thẳng người: “Đại đội trưởng mới nói phạt em chạy thêm hai vòng mà!”

Phong Ấn nhướn mày cười: “Em ngoan thế, anh nói phạt em cái khác em có nghe không?”

- Có ạ!

Lôi Vận Trình hùng hồn đáp, thái độ nghiêm túc khiến cho nụ cười trên môi Phong Ấn trở nên gượng gạo, anh khẽ cúi xuống nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của cô dưới cái mũ: “Em đang thi gan với anh đấy à? Anh chọc giận em sao?”

Lôi Vận Trình không nói gì, đôi môi mím chặt.

Những người xung quanh đều đang nhìn, mọi người đều chỉ coi đây là chuyện cãi vã vặt vãnh giữa hai người, ai nấy đều cười cợt, bàn tán. Phong Ấn không tiện nói gì thêm đành bỏ qua.

Đến tận lúc giải tán, Lôi Vận Trình cũng chẳng buồn nhìn Phong Ấn lấy một cái.

Anh bê suất cơm ngồi xuống cạnh cô như mọi ngày, vừa cầm đũa lên đã thấy cô bê suất cơm của mình ra bàn mấy nữ quân nhân đang ngồi.

Mấy người đàn ông ngồi cùng bàn khẽ cười: “Đại đội trưởng, Tiểu Lôi nhà anh không đếm xỉa đến anh nữa rồi!”

Phong Ấn nhún vai đầy bất lực: “Con gái mà, cứ mỗi tháng lại có vài ngày như thế!”

- Anh lại gạt bọn em rồi, em thấy đâu có giống, Tiểu Lôi tính tình tốt thế, chắc chắn là anh chọc giận cô ấy rồi, còn không mau đi dỗ cô ấy đi!

- Con gái không thể nuông chiều quá được, càng chiều càng hư!

Phong Ấn vừa ăn vừa nói chuyện phiếm với mọi người, lúc ngẩng đầu lên vô tình bắt gặp ánh mắt của Lục Tự. Hai người nhìn nhau hồi lâu, Phong Ấn khẽ nhướn miệng cười, thu ánh mắt lại, cúi xuống tiếp tục ăn cơm.

Tiểu Tô huých tay Hường Bắc Ninh, thì thầm hỏi: “Hai người họ làm sao thế?”

- Không biết! – Hường Bắc Ninh lắc đầu: “Suốt ngày như thế, em mau ăn cơm đi!”

Tiểu Tô tay chống cằm, bĩu môi làm mặt xấu với Hường Bắc Ninh.

Đúng lúc ấy, đột nhiên từ trong gian phòng nhỏ có hai người đi ra, một người là Ngũ chính ủy, bên cạnh ông ấy là một người phụ nữ, tiếng giày cao gót lộp cộp nện xuống sàn phá vỡ không khí tương đối yên tĩnh trong nhà ăn.

Tiểu Tô mở to mắt, đập bốp tay xuống bàn: “Ninh Ninh nhìn kìa, đó chẳng phải là Hạ Viêm Lương hay sao?”

Hường Bắc Ninh ngoảnh đầu lại nhìn rồi quay sang Lôi Vận Trình.

Nữ quân nhân ngồi bên cạnh huých cô mấy cái, lúc này Lôi Vận Trình mới định thần lại, ngẩng đầu lên nhìn, vừa hay bắt gặp nụ cười lạnh lùng của Hạ Viêm Lương.

Hạ Viêm Lương lạnh nhạt liếc cô rồi đưa mắt tìm kiếm Phong Ấn, thì thầm gì đó vào tai Ngũ chính ủy rồi đi thẳng về phía anh.

Một mùi nước hoa quen thuộc cùng tiếng bước chân chói tai đang tiến lại gần mình, Phong Ấn không cần nhìn cũng biết là ai.

- Phong Ấn, lâu lắm không gặp, em có thể ngồi đây không? – Hạ Viêm Lương nghiêng đầu dịu giọng hỏi, âm lượng không lớn nhưng đủ để mọi người xung quanh đều nghe thấy.

Lôi Vận Trình và vợ và hai miếng cơm rồi đứng dậy bỏ đi, chẳng buồn nhìn họ lấy nửa cái. Phong Ấn đứng đĩnh đạc đưa xuống, lấy giấy ăn lau miệng: “Đương nhiên là được!”

Tuy nhiên chưa đợi cô ta ngồi yên chỗ, Phong Ấn đã nở một nụ cười công thức với cô: “Chỉ có điều tôi ăn xong rồi, cô cứ tự nhiên nhé!”, nói rồi anh liền đứng dậy, đuổi theo Lôi Vận Trình ra ngoài.

Sắc mặt Hạ Viêm Lương lúc này cực kì khó coi, bối rối siết chặt lấy cái túi.

- Phụt... - Tiểu Tô bịt chặt miệng, suýt thì phì ra cười: “Đại đội trưởng Phong xấu ghê!”

Những người xung quanh thấy không có liên quan đến mình liền ai làm việc nấy, gần như chẳng có ai chú ý đến sự xuất hiện của cô ta. Lục Tự cười khẩy về phía mai, đội mũ vào rồi bỏ đi.

Lôi Vận Trình bị Phong Ấn kéo ra vườn hoa, lấy tay nâng cằm cô lên nhưng bị cô gạt ra. Một luồng sáng trắng thoáng qua từ tay cô. Phong Ấn tóm lấy cánh tay cô, kéo tay áo lên, quả nhiên nhìn thấy vết thương được cô băng bằng băng trắng. Anh không khỏi nhủ mày.

- Tay em sao thế?

- Bị cắn!

- Bị cắn ư? – Phong Ấn nhủ mày: “Chó cắn à? Đã tiêm phòng chưa? Sao không nói cho anh biết? Có đau không?”

- Là trẻ con cắn.

Cô nói rồi chảy nước mắt, bộ dạng ảm ức khiến Phong Ấn bật cười, vội ôm cô vào lòng, lau nước mắt rồi dỗ dành cô: “Lớn bằng ngần này rồi còn khóc, nói cho anh biết là con cái nhà ai mà hư thế, dám bắt nạt Trình Trình nhà anh, để anh đánh cho nó một trận nhé!”

Phong Ấn nói xong không khỏi bồi hồi: “Nhớ lúc nhỏ anh với Lôi Dật Thành không ít lần vì em mà đánh nhau, thật không ngờ đến tuổi này rồi vẫn như thế này!”

Anh cúi xuống chạm trán vào trán cô, nhìn thẳng vào đôi mắt ngân ngấn nước của cô, không khí bỗng trở nên vô cùng ảm áp. Phong Ấn hôn lên những giọt nước mắt của cô, cẩn thận như đang nâng niu báu vật: “Ban nãy anh không đếm xỉa đến cô ta, tất cả mọi người đều có thể làm chứng, nể mặt anh biểu hiện tốt, nói cho anh biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Anh đã làm gì sai sao nào? Nếu không sao em lại dối anh?”

Lôi Vận Trình dần lòng không nói, Phong Ấn phát hiện kế hoạch của mình không thành, anh vò đầu bứt tai về bất lực: “Không nói cũng được, em nổi nóng thế nào cũng được, nhưng đừng có lạnh lùng với anh có được không? Làm cho anh có cảm giác anh bị em bỏ rơi vậy, Trình Trình, ngoan, cười với anh một cái xem nào!”

Trước khi ở bên Phong Ấn, cô không bao giờ nghĩ anh lại là người đàn ông có thể hạ thấp mình vì phụ nữ. Anh là loại đàn ông rất kiêu hãnh, giống hệt như bố anh, người duy nhất khiến cho Phong Hạo đầy kiêu hãnh, lạnh lùng phải cúi đầu, đó chính là mẹ của Phong Ấn.

Lôi Vận Trình luôn tin rằng một người đàn ông có mạnh mẽ đến đâu thì trong trái tim anh ta vẫn có một người phụ nữ là điểm yếu chí mạng của mình, cũng giống như Lâm Thất Thất trước mặt Phong Hạo, Thương Tiểu Thuần trước mặt Lôi Khải và Tử Du trước mặt Lôi Dật Thành...

Không biết tại sao cô lại nhớ đến chuyện ở quán rượu mấy năm về trước, Lục Tự từng nói với cô:

Người duy nhất nguyên vẹn trở về sau trò chơi ấy chính là Hạ Viêm Lương.

Nếu sau này hai người họ có chia tay, tuyệt đối không phải vì Phong Ấn không cần cô ta nữa.

Còn cả thái độ lạnh lùng của Phong Ấn khi Lục Tự dẫn cô vào gian phòng nhỏ, những chuyện nhỏ nhất trước đây từng bị cô bỏ qua nay lại hiện về trong đầu cô.

Tất cả mọi người đều biết rằng anh và Hạ Viêm Lương yêu nhau say đắm đến mức nào, tất cả mọi người đều nói người đàn bà ấy chính là trở ngại lớn nhất giữa cô và Phong Ấn.

Thế nhưng cô cứng đầu, chưa bao giờ tin rằng sẽ có thứ gì không thể vượt qua, chỉ cần cô có đủ nỗ lực, chỉ cần cô có đủ tình yêu đối với anh.

Nhưng thực sự chỉ cần cô nỗ lực là đủ sao?

Khuôn mặt người đàn ông trước mặt cô lúc này đang hiện lên bên cạnh cảnh tượng ảm cúng trong nhà của Hạ Viêm Lương cô nhìn thấy hôm trước, trái tim Lôi Vận Trình như thắt lại: “Có chuyện này muốn nói với anh, hôm qua em nhìn thích một kiểu nhẫn, chỉ có điều hơi đắt!”

Phong Ấn như trút được gánh nặng trong lòng, anh hôn lên môi cô, mí mắt rạng rỡ nụ cười: “Anh còn tưởng chuyện gì ghê gớm lắm, ngày kia là cuối tuần, anh dẫn em đi mua, ngoài ra... anh sẽ nói toàn bộ những chuyện em cần biết cho em biết!”

Lôi Vận Trình miễn cưỡng gật đầu, rồi lại lắc đầu ôm chặt lấy cổ anh: “Không, anh chỉ cần mua nhẫn cho em là được rồi, những chuyện khác em không muốn biết!”

Giọt nước mắt của cô chảy xuống cổ anh, cảm giác lạnh lạnh: “Em nên biết, như thế mới công bằng với em! Ngoan, đừng khóc nữa, khóc là sưng mắt lên đấy. Em muốn cả sư đoàn này phê phán anh à?”

Gió lúc này đã bắt đầu lành lạnh, hơi ẩm từ bàn tay Phong Ấn dường như không thể lan tỏa vào tận trái tim cô. Lôi Vận Trình để mặc cho anh lau nước mắt ỉnh, không nói gì cả, chỉ lặng lẽ dựa vào ngực anh, lắng nghe anh kiên nhẫn dỗ dành, không biết tại sao cô cứ cảm thấy cái cảm giác ấm áp này ngày càng cách xa mình hơn.

Lục Tự vào mua bao thuốc đi ra đã thấy Hạ Viêm Lương đang đứng chờ mình ở bên ngoài cửa hàng, hai người cũng coi như là có quen biết, Lục Tự không thể cứ thế mà bỏ đi được.

- Có chuyện gì cứ nói thẳng, anh còn phải về nghỉ trưa!

- Anh vẫn thẳng thắn như ngày nào!

Lục Tự không phản ứng gì, Hạ Viêm Lương lấy từ trong túi một cái DV đưa ra trước mặt anh: “Phiền anh đưa cái này cho Lôi Vận Trình giúp em!”

Lục Tự đứng bất động.

- Chỉ là một cái DV thôi, đâu phải thứ gì nguy hiểm? Anh không cần phải đề phòng em như thế đâu! – Hạ Viêm Lương nhún vai về vô tội.

Lục Tự ngậm điều thuốc trong miệng, do dự giây lát rồi chìa tay ra: “Tại sao anh phải giúp em?”

- Không chỉ là giúp em, cũng là giúp cho anh đấy! – Hạ Viêm Lương lấy điều thuốc trên tay Lục Tự, đưa lên miệng rít mạnh một hơi: “Em biết anh đang thích con bé đó, còn con gái em lại cần một người cha!”

Lục Tự nhìn cô ta chằm chằm: “Anh không muốn giúp em làm to chuyện, hay là em đang cố tình gỡ lớp quân phục trên người Phong Ấn thay cho Lê Duệ? Nếu là như vậy thì xin lỗi nhé, anh không thể giúp em chuyện này, anh và Lê Duệ không giống nhau, sẽ không vì một người đàn bà mà quay sang đâm sau lưng nhau đâu!”

- Nếu cần làm ầm ĩ lên thì em đã làm ầm ĩ từ lâu rồi! – Hạ Viêm Lương cười khẩy, đôi môi đỏ nhả khói: “Lục Tự, chẳng nhẽ anh cam tâm tình nguyện nhìn thấy họ quấn quýt nhau ngay trước mặt anh ư? Con người đều như nhau, ai cũng ích kỷ, em vì con gái, anh vì bản thân, chẳng có gì không đúng cả. Hơn nữa em nói cho anh hay, con người rất dễ đem lòng yêu người khác khi đang yếu đuối nhất, đàn ông đàn bà như nhau. Anh là người thông minh, anh nên biết nắm lấy cơ hội!”

Lúc này, mắt Hạ Viêm Lương như ánh lên sự ép buộc. Lục Tự nhướn mày đầy mỉa mai: “Đây là kinh nghiệm yêu đương nhiều năm của em phải không, cảm ơn đã chỉ điểm nhé!”

Lục Tự về kí túc, trần trọc mà không ngủ được. Anh cầm cái DV ra ngoài ban công, ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định sẽ mở ra.

Trong đó là bức ảnh khiến Lục Tự nhú mày. Anh ấn nhanh nút next, xem lướt cho đến tận cuối cùng nhưng không có gì quá đặc biệt. Anh đang định tắt máy đi thì máy chuyển sang một đoạn không có hình, sau đó là có âm thanh vang lên, sau đó là...

Xem hết toàn bộ, Lục Tự liền tắt DV đi, tim đập thành thịch, máu toàn thân như chảy ngược, anh chậm điều thuốc hút để bình tĩnh lại.

Phong Ấn, lần này thì mày chẳng thể trách ai được, chỉ có thể coi như số mày đen đủi thôi...

Trong phòng phi hành, Chính ủy đang dạy chính trị cho các phi công. Lôi Vận Trình bị Ngũ Đồng gọi tên hai lần, hỏi toàn câu đơn giản mà không trả lời được câu nào, người ngồi bên cạnh phải nhắc nhở mới đáp lại được. Sắc mặt Chính ủy không có gì thay đổi, nhưng sau giờ ông gọi cô ở lại.

Ngũ Đồng rót cho cô cốc nước, đẩy đến trước mặt cô, còn mình thì chậm rãi châm thuốc hút. Ngũ Đồng không nói gì, Lôi Vận Trình đành chủ động hỏi:

- Chính ủy, chú có chuyện gì cần nói với cháu phải không?

Ngũ Đồng ngẩng mặt nhìn Lôi Vận Trình: “Cháu cảm thấy chú cần nói chuyện gì với cháu?”

Lôi Vận Trình bối rối, mân mê những đường hoa văn trên cốc. Ngũ Đồng cũng chẳng chờ đợi đáp án của cô: “Có phải trong cuộc sống có vấn đề gì khó khăn không? Có khó khăn gì cứ nói với sư đoàn, tích cực giải quyết, nếu không để ảnh hưởng đến việc tập luyện và nhiệm vụ thì ai chịu trách nhiệm?”

Lôi Vận Trình mím chặt môi không nói gì.

- Bắt đầu từ sau đợt diễn tập, trạng thái của cháu cứ không được bình thường, không có diễn tập nữa là bắt đầu lơ là đấy hả? Hay là được nghỉ rồi thành ra lười biếng? Ngũ Đồng dừng lại một chút rồi tiếp tục: “Hay là trong tình cảm có vấn đề gì?”

Lôi Vận Trình vẫn cúi đầu, chỉ ậm ừ cho xong chuyện: “Chính ủy, cháu sẽ xử lý ổn thỏa ạ!”

Ngũ Đồng đứng dậy đi ra ngoài cửa sổ, chắn mất một nửa ánh sáng mặt trời hắt vào: “Cháu đừng có lo lắng gì, mặc dù trước khi cháu vào sư đoàn, đúng là chú có hi vọng Viêm Lương và Phong Ấn bên nhau, nhưng chú cũng hiểu chuyện tình cảm không thể can thiệp quá sâu. Công ra công, tư ra tư, chuyện tình cảm riêng tư không nên mang vào công việc, vì vậy cháu yên tâm, chú sẽ không vì Viêm Lương là cháu gái của mình mà có định kiến với cháu đâu, chú là Chính ủy của bọn cháu, đương nhiên phải quan tâm đến cuộc sống của các cháu, chú cũng thật lòng mong các cháu ổn thỏa!”

Ngũ Đồng nói rất chân thành, thái độ lại giống như một bậc bề trên với bề dưới, nhưng không hiểu sao những điều Ngũ Đồng nói lại khiến cho Lôi Vận Trình giật thon thót, cảm giác vô cùng phức tạp.

Lôi Vận Trình nắm chặt cái cốc, khẽ mỉm cười: “Cảm ơn Chính ủy, tại cháu chưa đủ chín chắn, gặp chuyện là trở nên nóng nảy, cháu sẽ nhanh chóng điều chỉnh trạng thái của mình ạ!”

Ngũ Đồng gật gù: “Hai người các cháu nhanh chóng xử lý chuyện tình cảm riêng tư đi, chẳng có khó khăn nào không thể vượt qua, sau này nhiệm vụ còn dày đặc, chú không hi vọng các cháu vì chuyện riêng tư mà ảnh hưởng đến công việc, phi hành không phải chuyện nhỏ đâu!”

Phong Ấn đang nói chuyện với mấy người khác ở bên ngoài nhân thể chờ cô luôn. Vừa thấy cô đi ra, anh liền chào tạm biệt mọi người rồi chạy đến chỗ cô: “Bị mắng hả?”

Lôi Vận Trình lắc đầu: “Không, chỉ nói vớ vẩn vài câu thôi, đi ăn cơm trước đã!”

Phong Ấn nhìn đồng hồ: “Giờ có đi ăn thì cơm canh cũng nguội rồi, ra ngoài ăn đi!”

Hai người gọi vài món ăn ở một cửa hàng ăn bên ngoài, Lôi Vận Trình chọc đũa vào bát cơm, nói: “Lại sắp một năm rồi chưa về nhà!”

Phong Ấn bóc mấy con tôm đặt vào bát của cô: “Sắp đến tết rồi, cố thêm một chút nữa thôi!”, nói rồi chợt sực nhớ ra chuyện gì đó: “Nghe nói tuần sau là dự sinh của Tử Du đấy, thằng này nhanh thật!”

- Thực ra giữa hai người họ từng có một đứa con! – Lôi Vận Thành khẽ nói: “Chính là ngày mà hai người họ cãi nhau ầm ĩ đòi chia tay, anh trai em bảo cô ấy đi bỏ cái thai đi, không ngờ chị Tử Du làm thật, anh em tức điên lên!”

Phong Ấn há hốc mồm ngạc nhiên: “Không thấy cậu ta nói với anh chuyện này!”

- Chuyện này chỉ có ba người bọn em, giờ có thêm anh biết nữa là bốn, nếu để người lớn hai bên gia đình biết được thì anh trai em đừng mong sống tiếp! – Lôi Vận Trình nhún vai.

Chuyện này gây không ít ngạc nhiên cho Phong Ấn, anh chỉ nghe nói hai người chính thức chia tay nhau một lần, thật không ngờ còn có sự thật mà anh mới biết. Lôi Dật Thành rất yêu Tử Du, từ nhỏ đã yêu rồi, vì vậy anh có thể cảm nhận được cú sốc mà Lôi Dật Thành phải chịu đựng lớn thế nào khi mất đi đứa bé lúc đó.

- Lôi Dật Thành đúng là đáng đời, có thể nào đi nữa cũng không thể nói ra những lời ấy! Tử Du cũng thật là ngang bướng, dù gì cũng là một sinh mạng nhỏ! – Phong Ấn cùng lúc phê phán hai người.

Lôi Vận Trình cắn một miếng tôm nhỏ, mắt dán chặt vào cái bát hoa màu tím: “Lúc ấy nếu đổi lại là anh, anh có giữ đứa bé lại không?”

- Chỉ cần đứa bé là của anh... - Phong Ấn đột nhiên nhớ lại chuyện cũ: “Cái giả thiết này chẳng hay chút nào, nếu em có bầu thì để sinh, đừng bay thì đừng bay!”

Lôi Vận Trình ngẩng phắt mặt lên, Phong Ấn thè lưỡi liếm hạt cơm trên khóe môi Lôi Vận Thành, ánh mắt dịu dàng nhìn cô hồi lâu: “Anh đã từng nói anh yêu em chưa?”

Đáy mắt cô chợt long lanh: “Chỉ nói có một lần!”

Phong Ấn xán đến liếm môi cô: “Đồ ngốc, một lần chính là cả đời, bộ phim ấy nói thế nào nhỉ, kém một năm, một tháng, một ngày, một giờ đều không được tính là cả đời, anh không nhớ nhầm chứ?”

Lôi Vận Trình nhìn sâu vào mắt anh, dòng nước mắt chỉ chực trào ra bị đè nén lại.

Phong Ấn đưa cô đến chân cầu thang kí túc, nhắc nhở cô sáng mai đừng dậy muộn rồi quay về. Lôi Vận Trình đứng ngây ra một lúc rồi quay người đi thẳng đến gốc cây ở phía đối diện.

Ở đó có một hàng ghế dài ọi người ngồi nghỉ ngơi. Bởi vì chỗ này khá tối nên buổi tối ít người qua lại. Lúc này ở đó có một người đang ngồi, Lôi Vận Trình liền đi thẳng về phía người ấy.

Lục Tự ngồi chống tay vào đầu gối, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt hơi ngạc nhiên: “Sao em biết anh ở đây, nhìn thấy anh à?”

Lôi Vận Trình ngồi xuống bên cạnh Lục Tự: “Ánh mắt anh nhìn em có muốn em không thấy cũng khó!”

Lục Tự bật cười ha ha, vuốt vuốt cằm: “Hóa ra em cũng có hiểu chút chút về anh đấy chứ!”

Cô cố gượng cười: “Có chuyện gì anh cứ nói thẳng đi, không cần phải cân nhắc!”, từ trước đến giờ cứ có chuyện gì Lục Tự cũng đến tìm thẳng cô chứ không đến đợi cô như hôm nay, cô đoán chắc chắn anh ta có chuyện gì muốn nói.

Lục Tự trầm ngâm giây lát: “Em không giống lắm với Lôi Vận Trình mà anh quen!”

- Lôi Vận Trình mà anh quen như thế nào?

- Quyết đoán và dũng cảm như đàn ông, anh cứ nghi ngờ hình như em sinh nhầm giới tính!”

Cô hiểu ý của anh ta, bàn tay nắm chặt vào quần.

Mắt Lục Tự dán vào quàng sáng tối từ ánh đèn ở chân cầu thang kí túc tỏa ra: “Em định tự lừa gạt bản thân mãi sao? Quả nhiên giới hạn chịu đựng của em thay đổi tùy người rồi!”

...

- Anh biết em rất giỏi kiên nhẫn, nhưng không biết lại mạnh mẽ đến thế, anh ngạc nhiên đấy!

- Có mạnh mẽ đến đâu cũng vẫn là con người, cũng biết sợ!

Vừa nói dứt lời, trên tay cô bỗng xuất hiện chiếc DV, cô có thể nhận ra đây là chiếc DV mà Lãnh Lãnh vẫn cầm. Trái tim cô như bị đá tảng đè nặng, sự nặng nề khiến cô không chịu nổi: “Đây là cái gì...”

Giọng nói của cô có hơi run run, cô cứ đắn đo không dám động vào nó, đôi mắt cô giấu điếm sự khủng hoảng và bất an, giống như cô biết trong đó có những thứ mà cô không muốn nhìn thấy vậy.

Khoảng khắc ấy, Lục Tự phải thừa nhận mình đã mềm lòng, thậm chí anh còn có ý nghĩ thà cứ để họ sống trong cái tình trạng giả tạo như hiện nay còn hơn.

Cô cúi đầu, giống hệt như một con chim cánh cụt bé nhỏ, cái tư thế này khiến anh chán ghét: “Có phải chỉ cần được ở bên cạnh cậu ta thì em có thể bất chấp tất cả? Hay cho dù có nói gì em cũng sẽ chấp nhận? Nếu nhìn thấy cái này rồi mà em vẫn tiếp tục ở bên cậu ta, Lôi Vận Trình, thế thì coi như anh đã nhìn nhầm người!”

Cô cầm cái DV trong tay trong sự bàng hoàng và bối rối, nhưng cô biết có những chuyện không thể né tránh mãi được.

Lục Tự về đến kí túc là vội đầu vào giường, điện thoại của Hạ Viêm Lương đến ngay sau đó: “Đưa cho cô ta chưa?”

Lục Tự nhắm mắt, nghiêng rằng nói: “Cô ấy có xem hay không thì anh không dám đảm bảo, có thể cô ấy đã tiện tay ném nó đi rồi cũng nên!”

Hạ Viêm Lương cười khẩy: “Anh vẫn chưa hiểu hết phụ nữ rồi, cô ta không ném đi đâu, nhất định sẽ xem chúng!”

Lục Tự chửi thề một câu rồi cúp luôn điện thoại.

Hạ Viêm Lương chẳng buồn để tâm đến chuyện bất lịch sự của Lục Tự, cô ta ấn số của Phong Ấn, trong lúc chờ đợi bên kia nghe máy, cô ta vẫy tay gọi Lãnh Lãnh đang ngồi làm bài tập. Lãnh Lãnh vui vẻ chạy đến, nhìn mẹ khó hiểu.

Hạ Viêm Lương kể điện thoại vào tai con bé, Lãnh Lãnh nghe rất lâu: “Không có ai nghe máy cả, là ai thế mẹ?”

Hạ Viêm Lương dịu dàng mỉm cười, tiếp tục quay số. Phong Ấn vừa tắm xong, phát hiện điện thoại đổ chuông, là một số lạ: “Xin chào!”

Lãnh Lãnh vừa nghe thấy tiếng Phong Ấn vọng lại đã mừng rỡ chớp lấy máy: “Bố!”

Phong Ấn khựng người, bàn tay đang lau tóc khựng lại, sắc mặt sầm xuống: “Lãnh Lãnh ư?”

- Bố ơi bố, con là Lãnh Lãnh đây, khi nào thì bố về nhà ạ?

Giọng nói non nớt của con trẻ đập vào tai anh, Phong Ấn chán ngán lấy tay day huyệt thái dương, cố gắng để cho giọng nói của mình không trở nên quá khó chịu: “Lãnh Lãnh, chú đã nói rất nhiều lần rồi, chú không phải là bố cháu, đó cũng không phải nhà của chú!”

Lãnh Lãnh ngập ngừng, Hạ Viêm Lương liền cầm máy rồi đánh mắt ra hiệu cho con bé quay lại làm bài tập: “Anh nên biết Lãnh Lãnh không thích nghe những lời ấy đâu, sao anh lại nói những lời ấy với con bé?”

Vừa nghe thấy giọng Hạ Viêm Lương, Phong Ấn không cần kiềm chế bản thân nữa: “Rốt cuộc cô muốn thế nào? Sao cứ phải ép tôi nói ra những lời khó nghe ấy thế? Là tôi nợ Lê Duệ, nhưng chẳng phải anh ta đã lấy cô đi để trừ nợ rồi hay sao? Lãnh Lãnh sẽ trưởng thành, những chuyện này cần phải để nó học cách chấp nhận!”

Ánh mắt Viêm Lương thoáng nổi cảm hận, nhưng giọng nói vẫn đều đều: “Anh cũng tuyệt tình gớm nhỉ, ít nhất hiện giờ con bé vẫn còn quá nhỏ, anh quên là anh đã hứa với Lê Duệ những gì rồi sao?”

Phong Ấn lạnh lùng hừ giọng: “Chẳng còn cách nào khác cả, nó không phải là con gái tôi, tôi không có nhiệm vụ cứ phải theo hai mẹ con cô, hơn nữa nếu nói đến tuyệt tình thì làm sao tôi bằng cô được? Đó là Lê Duệ đơn phương thôi, anh ta điên chứ tôi không điên!”

- Anh không sợ tôi dẫn Lãnh Lãnh đến đơn vị anh làm âm ỉ lên sao? Chuyện chúng ta từng hẹn hò rất nhiều người biết tuổi tác của Lãnh Lãnh, mức độ quần anh của con bé, cả cái DV của con bé nữa sẽ khiến mọi người tin rằng anh mới chính là bố của nó, anh không sợ bị đình chỉ bay sao? Còn có khả năng bị đuổi khỏi quân ngũ nữa đấy!

- Thế cô có từng nghĩ sau rắc rối của tôi, người ta điều tra ra cô vu khống quân nhân, cô sẽ bị phán xử không? Hạ Viêm Lương, tôi khuyên cô chớ có giở mấy chiêu trò vô vị này ra nữa!

Phong Ấn nói xong liền định cúp máy, Hạ Viêm Lương liền chuyển đề tài khiến anh khựng lại: “Thôi được rồi, tôi chỉ nói thế thôi!”, Hạ Viêm Lương thở dài: “Thực ra tôi muốn bảo anh ở chỗ tôi còn ít đồ của anh, ngày mai chúng ta gặp mặt, tôi trả cho anh!”

- Tôi chẳng có bất cứ thứ gì ở chỗ cô cả!

- Phần video quay cảnh “bố con thân thiết” với Lãnh Lãnh, anh cũng không cần phải không? Hả?

Giọng điệu cất cao ở cuối câu của Hạ Viêm Lương chứa hàm ý gì đó khiến Phong Ấn chột chột dạ: “Gửi qua mail cho tôi!”

“Hai giờ chiều mai, gặp nhau ở quán bánh ngọt Tình Yêu Ngọt Ngào, sẽ không mất nhiều thời gian của anh đâu, cứ thế nhé!”, Hạ Viêm Lương nói xong liền cúp máy trước.

Tình yêu Ngọt Ngào... hôm ấy Lôi Vận Trình cũng bảo đi mua “Tình yêu Ngọt Ngào” về cho anh, mà Lãnh Lãnh cũng rất thích ăn bánh ngọt của cửa hàng ấy...

Anh sốt ruột trở mình, rồi bất ngờ bật dậy, lông mày nhíu chặt.

Dấu răng trên tay Lôi Vận Trình, anh nhớ cô đã nói là do trẻ con cắn.

Chẳng nhẽ là Lãnh Lãnh? Hóa ra Lôi Vận Trình đã...

Anh ngã ngửa ra giường, đau khổ vô cùng.

Cái cô ngốc ấy hóa ra vẫn đang cố gắng gượng cười để mỉm cười với anh.

Tuyết rơi rồi.

Ông trời đã dùng cả đêm để lạng lẽ thêu dệt cho thành phố này một chiếc áo trắng tuyết đẹp, dùng cách của riêng mình để thông báo với tất cả mọi người rằng, mùa đông đã đến rồi! Ở đây, mùa đông đến sớm hơn ở thành phố của họ, nhiệt độ giảm xuống cũng nhanh hơn.

Phong Ấn mua hai cốc trà nóng từ trong quán đi ra, nhanh chóng tìm thấy Lôi Vận Trình đang trong chiếc áo đỏ rực giữa đám đông, cô đang đứng bên ngoài vòng đu quay ngựa gỗ nhìn vào bên trong, nhìn đến thất thần. Lúc anh đi đón cô vào kì nghỉ đông duy nhất trong suốt thời đại học, cô cũng mặc chiếc áo đó, màu đỏ như màu của ngọn lửa nồng nàn đang bùng lên, chiếu sáng một góc nào đó trong trái tim anh.

Anh bê cốc trà nóng trong tay, hai tay cô đi găng len màu vàng, bên trên có hai cái tai gấu, cái mũ và cái khăn quàng cổ cùng bộ khiến cô giống hệt một chú gấu ngốc nghếch nhưng đáng yêu.

Phong Ấn ngắm nhìn cô hồi lâu, đặt cốc trà xuống rồi ôm cô vào lòng: “Nói thật lòng, anh thích em trong bộ dạng này!”

“Hả?” Lôi Vận Trình hút một hơi cốc trà ấm, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng vì lạnh.

- Trông giống như một cô gái bình thường vậy!

- Cô gái bình thường như thế nào?

“Khi không vui biết nổi cáu, có nghi ngờ sẽ vặn hỏi, thích làm nũng, tùy tiện với đối phương, cho dù gặp phải tình huống nào cũng khiến cho bản thân cảm thấy thoải mái!” Phong Ấn thì cầm vào chiếc mũ len mềm mại của cô.

- Em hiểu chuyện quá cũng khiến anh phiền não à?

Phong Ấn cầm lấy tay cô: “Tay em đã khỏi chưa?”

“Cũng gần khỏi rồi!” Lôi Vận Trình khẽ cup mắt xuống, hơi nóng xông lên mặt cô nhanh chóng bị cơn gió lạnh cuốn đi, hơi nước bay lên ngưng tụ thành những hạt li ti trên mí mắt cô.

Đây là ngày miễn phí vé vào cửa cuối cùng của khu giải trí tổng hợp mới mở. Vì vậy mặc dù trời rất lạnh nhưng vẫn có nhiều người ra vào chỗ này.

Nhân viên bán hàng mỉm cười đón lấy sổ trên tay Phong Ấn, lấy ra một bông hoa hồng thủy tinh: “Chúc mừng hai bạn, những cặp đôi có sổ chẵn hàng trăm đều được chúng tôi tặng một món quà nhỏ, chúc hai bạn mãi mãi hạnh phúc!”

Lôi Vận Trình vui vẻ đón lấy bông hoa hồng trên tay anh, đưa lên mũi ngửi, tỏ vẻ say đắm: “Thơm quá!”

Phong Ấn đột nhiên tự trách mình, hình như anh chưa bao giờ tặng hoa cho cô.

Các cô gái đều điệu đà bắt bạn trai phải bế mình ngồi lên. Lôi Vận Trình nhanh nhẹn nhảy phốc lên con ngựa gỗ, nhìn cặp tình nhân trước mặt rồi lại từ từ tụt xuống. Chân cô vừa chạm đất đã bị hai cánh tay cứng cáp bế lên ngồi lại vào con ngựa gỗ, còn là cách ôm mà con gái thích nhất nữa. Phong Ấn kéo lại mũ và khăn quàng cổ cho cô, không quên dặn dò: “Bám chắc vào kéo lát nữa lại rơi xuống đất!”

- Em đâu phải trẻ con!

Phong Ấn lại hi vọng cô giống như một đứa trẻ, như thế cô sẽ sống thoải mái hơn một chút.

Không biết có ai đó đã từng nói trò ngựa gỗ là trò chơi tàn nhẫn nhất, suốt đời theo đuổi nhưng mãi mãi vẫn giữ nguyên khoảng cách ấy, hoặc trông thì tưởng đồng hành nhưng thực ra mỗi phút mỗi giây lại phải nhìn đôi bên xa cách dần.

Lôi Vận Trình hai tay bám chặt lan can, cúi đầu nhìn đôi nam nữ đang cười đùa vui vẻ trước mặt, không khỏi cảm thấy ngưỡng mộ.

Có vui vẻ hạnh phúc hay không điều đó có thể nhận ra ngay từ tiếng cười và ánh mắt của người đó. Cô ngưỡng mộ nụ cười của cô gái, vô tư chẳng chút nghi kỵ, xuất phát từ tận trái tim.

Nụ cười ấy trước đây cô cũng có. Trước khi hẹn hò với anh, mặc dù không phải là hạnh phúc nhưng trong lòng cô vẫn còn có hi vọng. Có lẽ cô không nên xem đoạn video đó, đặc biệt là đoạn cuối cùng...

Lôi Vận Trình cố gắng nhếch môi cười nhưng lòng thì vô cùng chua xót. Tuyết vẫn rơi mãi chưa thôi, đang rơi lát phát chuyển sang mau dần, sau đó trở thành một cơn mưa tuyết trước mắt cô, lạnh đến tê tái.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, bắt chước đôi tình nhân đó, cô đưa tay về phía anh, Phong Ấn cũng chìa tay về phía cô nhưng vì nhện lên xuống giữa hai con ngựa gỗ khác nhau nên anh chẳng thể nắm được tay cô. Cả hai chẳng ai chịu bỏ tay xuống, cả hai cùng ương ngạnh, cố chấp hướng về phía đối phương, nhưng vẫn không thể chạm tới đối phương.

Yết hầu Phong Ấn khẽ động đậy, có gì đó như đang nghẹn ở cổ họng, nhưng anh vẫn mỉm cười với cô, nụ cười khiến cô thấy chua xót. Đôi mắt ẩn dưới cái mũ len dày đã nhòe đi, lớp tuyết rơi trước mặt như một tấm màn ngăn cách giữa hai người. Cứ thế cho đến khi con ngựa gỗ dừng lại, cả hai vẫn chưa chạm tay được vào nhau.

Phong Ấn bế cô xuống, giống như bế một đứa trẻ con. Cô quàng tay qua cổ anh, chẳng buồn để ý đến ánh mắt cười nhạo của mọi người.

“Lạnh!” Cô khe khẽ nói.

Phong Ấn càng ôm cô chặt hơn, bước chân anh chợt dừng lại: “Không chơi nữa, ra xe cho ấm đi, chúng ta cùng đi mua nhẫn!”

... Chúng ta...

Khóe môi Lôi Vận Trình khẽ động dậy, lẩm bẩm nhắc lại hai chữ ấy.

Trước quầy trưng bày sản phẩm, Lôi Vận Trình hoa hết cả mắt. Trước đây cô chưa từng để ý, hóa ra nhẫn lại có nhiều kiểu dáng đến thế, long lanh, tinh xảo hơn cả cô tưởng tượng.

“Kiểu này thế nào ạ? Rất hợp với khí chất của cô ấy đấy, hơn nữa kiểu dáng này rất có ngụ ý là: người con gái tôi yêu thương nhất! Dùng chiếc nhẫn này cầu hôn là thích hợp nhất đấy ạ!”, nhân viên bán hàng giới thiệu rất nhiều mẫu nhẫn cho hai người, giọng nói ngọt ngào êm tai.

“Em thích kiểu này à?” Phong Ấn thấy Lôi Vận Trình cứ dán mắt vào chiếc nhẫn trong cái hộp nhung mà nhân viên bán hàng đang cầm liền nâng tay cô lên, cởi găng tay ra, lấy nhẫn lên định đeo vào ngón áp út của cô.

“Không phải cái này!” Lôi Vận Trình rút tay lại, chỉ bừa vào chiếc nhẫn rất bình thường: “Là cái này!”

Chiếc nhẫn có hai vòng, trên đó được nạm đá quý khá tinh xảo, nhìn qua thấy rất đẹp, nhưng kém xa chiếc nhẫn trước. Phong Ấn cầm chiếc nhẫn lồng vào ngón tay áp út của cô, xoay xoay hai vòng rồi nói: “Hơi bị to!”

Phần đeo nhẫn ở ngón áp út bỗng có cảm giác lạnh lạnh. Lôi Vận Trình ngẩng ra nhìn hai bàn tay đan vào nhau của hai người, và cả chiếc nhẫn trên tay cô. Cảnh tượng anh đeo nhẫn vào tay cô giống hệt như cảnh tượng ở trên phim mà cô từng thấy.

Thời gian đang trôi đi, thế giới của cô đứng lặng yên trong khoảng khắc này.

Bàn tay của đàn ông cũng có thể dùng từ “đẹp” để miêu tả, nếu như đôi bàn tay của anh không lái máy bay thì có lẽ sẽ là đôi bàn tay làm mưa làm gió trên thương trường, là đối thủ đáng gờm của Lôi Khải.

Cũng chính đôi bàn tay này, ngay từ khi cô còn chưa biết tình yêu là gì đã nắm trọn trái tim cô, để rồi nhiều năm sau đó... bóp nát.

Cô từ chối đề nghị mang chiếc nhẫn đi thu nhỏ lại mà chỉ yêu cầu khắc tên của cô lên mặt trong chiếc nhẫn. Mua được nhẫn rồi nhưng cô không vui mừng như tưởng tượng, trái lại, cô còn cảm thấy u uất hơn. Phong Ấn vừa lái xe vừa liếc sang cô. Lôi Vận Trình biết anh đang nhìn mình nhưng cũng không đáp lại, hai người cùng trải qua một sự im lặng chưa từng có trước đây.

Hiện trường tai nạn ở trước mặt đang được xử lý, đường đông nghẹt không thể quay đầu, xe phải nhích đi từng chút một. Bên trong xe, ngoài tiếng điều hòa ra chỉ có tiếng thở đều đều. Cùng với dòng xe chết cứng tại đây, dường như thời gian cũng đang chậm lại bước chân, ép bọn họ phải chơi bài ngửa.

Kể từ lúc mua được nhẫn, cô không cần phải che giấu bản thân nữa, Phong Ấn đã đoán được một số chuyện, anh mở hé cửa kính xe, một luồng khí lạnh kèm theo những bông tuyết lát phát bay vào, một cảm giác gần như nghẹt thở: “Em đã gặp Hạ Viêm Lương rồi phải không?”

Lôi Vận Trình không thừa nhận nhưng cũng chẳng phủ nhận, ánh mắt nhìn chăm chăm ra bên ngoài cửa sổ, trên chiếc xe đối diện, một đứa bé đang gục mặt bên cửa kính, dùng ngón tay vẽ những hình thù ngộ nghĩnh lên cửa kính xe.

- Em còn nhớ lúc nhỏ anh rất thích có một đứa em gái!

Lúc ấy có đứa con trai nào không thích có một cô em gái đâu, có thể bảo vệ nó, bắt nạt nó, nuông chiều nó, sai khiến nó... Vì vậy Phong Ấn thường hay ghen tị với Lôi Dật Thành vì anh có một đứa em gái, hơn nữa bố mẹ anh lại nhất định không chịu sinh thêm một đứa thứ hai.

- Anh vẫn luôn muốn nghe em gọi anh là anh trai, không thích em gọi trực tiếp tên anh!

Có lẽ trong lòng cô vẫn còn chút gì đó lưu luyến, lưu luyến hơi ấm mà anh đem lại, tình yêu mà anh dành tặng, vì vậy cô vẫn đang cố kéo dài thời gian, cho dù điều đó là vô ích, thậm chí là giả tạo.

Nhưng cái gì phải đến rồi sẽ đến, cô hiểu rất rõ điều này: “Nói đi, những chuyện anh không muốn nói với em ấy!”

Phong Ấn nhìn đôi nam nữ đang đứng cãi nhau ở phía đối diện, hai người họ có thể là người yêu hoặc vợ chồng. Anh đặt tay lên bàn tay cô, lớp găng tay len dày đã ngăn cách hơi ấm từ bàn tay anh truyền đến cô.

“Anh không biết Hạ Viêm Lương đã nói gì với em, cô ta có nhắc đến một người không?” Giọng nói của Phong Ấn trầm xuống.

- Cũng giống như em và Đỗ Nghiên Thanh, anh và anh ta từng là chiến hữu thân thiết nhất. Cả Lục Tự nữa, ba người bọn anh thường xuyên tập luyện cùng với nhau, cùng nhau khiêu khích Phương Mặc Dương, và kết quả là cả bọn cùng nhau phải chịu phạt.

Phong Ấn khẽ nhắm mắt lại, cái tên Lê Duệ cứ thế hiển hiện rõ rệt trong đầu anh.

Ý nghĩa tươi đẹp nhất của cuộc đời đã được thể hiện sắc nét trong giai đoạn ấy, tình cảm giữa các chiến hữu là thứ tình cảm mà người thường khó mà thấu hiểu sâu sắc được. Người mà mình có thể gửi gắm tính mạng trên đời này ngày càng ít, Lê Duệ là một người như vậy đối với Phong Ấn.

Nếu như không có chuyện đó xảy ra.

- Em còn nhớ lúc em ngã từ trên thang quay xuống, bị thương phải nhập viện, anh đã đến thăm em không? Anh từng dẫn em đến quán ăn trên đường Hoài Hải, lúc ấy em đã rất ngạc nhiên vì sao ông chủ vẫn còn nhớ anh, anh nói bọn anh từng đánh nhau ở đó.

Phong Ấn luôn ân hận nếu lúc ấy bọn họ không đếm xỉa đến đám thanh niên gây chuyện sau khi uống rượu đó, mà cứ để chuyện qua đi thì sự việc đã không đến mức vô phương cứu vãn như thế này. Lúc ấy anh là người uống ít nhất, là người tỉnh táo hơn cả trong số ba người, nhưng khi con trai ông chủ quán cầm chai bia đập lên đầu Lê Duệ, chút lí trí còn sót lại trong đầu anh cũng biến mất tăm. Ba người tay không đánh nhau với đám người cầm côn, cầm gậy gộc, máu chảy ra từ tai của Lê Duệ, khiến ắt Phong Ấn và Lục Tự đỏ vằn lên trong đầu chỉ còn lại một chữ: Đánh!

Men rượu có thể khiến cho lí trí và sự điềm tĩnh của con người mất sạch, nhưng bản năng lúc nào cũng tồn tại trong người bạn. Anh mãi mãi ghi nhớ khoảng khắc thay đổi cuộc đời anh và Lê Duệ, khi chiếc ghế ấy gần như đập lên người anh. Lê Duệ lúc đó với những bước chân lảo đảo, gần như chẳng thốt lên được một câu hoàn chỉnh đã lao bổ đến che chắn cho anh, thay anh hứng trọn một đòn khủng khiếp ấy.

Lúc đó bọn anh không biết vết thương của Lê Duệ nghiêm trọng đến mức nào, chỉ nhìn thấy một dòng máu tươi chói mắt trào ra, càng lúc càng nhiều.

Phong Ấn và Lục Tự lập tức tỉnh rượu, Lê Duệ ôm đầu, đau đớn nằm cuộn tròn dưới đất.

Rất nhiều chuyện một khi đã xảy ra thì không thể cứu vãn, cũng giống như không thể cứu vãn được thị lực mắt bên phải ngày một suy giảm của Lê Duệ.

Ngày Lê Duệ rời khỏi trường hàng không, hai người đã tiễn anh ta ra sân bay. Lê Duệ tỏ vẻ rất thoải mái, anh nói giả sử đổi lại là anh, anh tin rằng Phong Ấn cũng che chắn cho anh y như vậy. Hạ Viêm Lương lúc ấy cũng có mặt, đứng yên lặng đằng sau Phong Ấn, đôi mắt đẹp vì chuyện này đã nhuốm chút sương mù.

Lê Duệ kéo vai Phong Ấn, nói đùa kiểu đàn ông với nhau: “Nếu cảm thấy nợ tôi, cậu có thể lấy bạn gái của cậu ra làm vật bồi thường, thế nào?”

Phong Ấn khinh bỉ lườm Lê Duệ, giơ tay lên giả bộ định cho anh ta một đấm: “Nếu cậu lấy được thì cứ lấy đi!”

“Thế thì tôi không khách sao đâu nhé!” Lê Duệ cười lớn, còn không quên nháy mắt với Hạ Viêm Lương.

Nhưng không có “nếu”, chỉ có kết quả. Mãi cho đến ngày Phong Ấn tốt nghiệp, anh mới biết cái kết quả này. Lời đùa đã thành thật, đó là chuyện tàn khốc nhất đối với anh trong thời điểm đó.

Hạ Viêm Lương học năm cuối đại học ở thành phố S, đó là thành phố nơi Lê Duệ sống. Lúc ấy Phong Ấn và Hạ Viêm Lương đã mấy tháng không gặp mặt, học viện hàng không quản lý rất chặt, anh không thể rời khỏi trường dù chỉ nửa bước, tất cả mọi chuyện đều phải nhờ Lê Duệ giúp đỡ giải quyết.

Lê Duệ làm việc rất hiệu quả tại công ty của bố anh. Lê Duệ thường xuyên nói với Lục Tự và Phong Ấn rằng nếu hồi ấy không rời khỏi học viện hàng không thì đã chẳng biết đến ngành kinh doanh đầy tiềm năng này.

“Đợi vài năm nữa tôi lên tay, bố tôi sẽ giao toàn bộ công ty cho tôi, đến lúc ấy tôi có thân thế, tiền bạc rồi, các anh em cần gì cứ nói!” Lê Duệ chiêu đãi hai người anh em tại nhà của mình, lúc nói chuyện còn kiêu hãnh nhưn mày, bộ dạng phẫn khởi đến mức khiến Phong Ấn nghĩ rằng Lê Duệ thật sự hào hứng với cuộc sống hiện nay.

Phong Ấn rót đầy cốc rượu, bê lên, còn chưa kịp mở miệng đã bị Lê Duệ thô lỗ cắt ngang: “Nếu như điều cậu định nói đúng như tôi đoán, vậy thì khỏi nói, tôi không muốn nghe. Chuyện ấy chẳng qua chỉ là một tai nạn, không phải trách nhiệm của cậu!”

Lê Duệ nhìn sang Hạ Viêm Lương ở bên cạnh Phong Ấn, nhướn miệng cười: “Nếu cậu muốn cảm ơn tôi vì đã chăm sóc Viêm Lương thì càng khỏi cần nói, của cậu chẳng phải cũng là của tôi sao?”

Mọi người cười ầm ĩ, Hạ Viêm Lương cúi đầu, mím chặt môi khế cười, trong nụ cười có đôi chút chua xót cho Lê Duệ, chỉ có điều lúc ấy Phong Ấn đã sơ ý không để ý đến mà thôi.

Phong Ấn và Lục Tự từ thân phận là học viên của học viện hàng không trở thành các phi công chuyên nghiệp của không quân, còn Lê Duệ lúc này trên người đã bắt đầu có “mùi” tiền bạc. Bộ vét đắt tiền mà Lê Duệ mặc trên người bỗng trở nên tương phản, chói mắt so với bộ quân phục cao quý trên người họ, mà đáng nhẽ ra Lê Duệ cũng được sánh vai với bọn họ.

Tối đó, Lê Duệ và đám anh em ra sức chúc cho Phong Ấn say, bọn họ cũng chơi trò chơi mà lần đầu tiên Lôi Vận Trình hẹn hò với Phong Ấn đã chơi. Hạ Viêm Lương hôm ấy là người bị trêu chọc nhiều nhất nhưng đều được Phong Ấn che chắn cho và trở thành người duy nhất thoát khỏi sự “trừng phạt” của cả nhóm.

Phong Ấn uống vào, nôn ra mấy lần liền, uống chẳng khác gì sát phạt nhau. Chỉ là trò chơi thôi, Hạ Viêm Lương khuyên anh không cần phải làm như vậy nhưng bị anh nắm chặt tay, chặt đến mức cô thấy đau.

Cô rất ít khi oán thán chuyện hai người không có thời gian bên nhau, biết điều đến mức khiến anh xót xa. Anh muốn làm chút gì đó vì cô, cho dù là những chuyện ấy trong có vẻ không cần thiết.

Phong Ấn không ở trong khách sạn mà Lê Duệ đã bố trí cho hai người mà về nơi ở của Hạ Viêm Lương, quần lấy cô ở trên giường. Bởi tác dụng của men rượu nên anh không phát hiện ra Hạ Viêm Lương luôn tìm cách từ chối anh.

“Viêm Lương... Viêm Lương...” Anh thở gấp gấp, ôm lấy thân hình mềm mại của cô, cúi đầu, tay nâng chiếc cằm nhon của cô, lướt bờ môi trên mặt cô, lẩm bẩm gọi tên cô... Quấn quýt đến thế... vẩn vương đến vậy... mỗi chữ thốt ra đều khiến cho anh cảm thấy thương xót.

“Anh muốn lấy em về làm vợ ngay bây giờ!” Anh vừa sục sạo trên người cô vừa thì thầm vào tai cô, nào có nhận thấy sự khó chịu và lạnh nhạt trên mặt cô, thậm chí không hề hay biết sau khi bị quá nhiều men rượu và sự mệt mỏi lấy đi hết ý thức, Lê Duệ từng đến đó, mây mưa hoan lạc với người phụ nữ mà anh định lấy làm vợ ở nửa giường bên kia.

Ngày trở về đơn vị bị đẩy lùi lại vài ngày, hôm ấy vừa hay vào sinh nhật anh, qua ngày hôm nay không biết đến khi nào mới được ở bên cô, Phong Ấn vừa hay tin liền lên máy bay từ thành phố T đến thành phố S, định tặng cho Hạ Viêm Lương một bất ngờ. Cô vẫn chưa hết giờ làm, anh liền ra ngoài mau đặt bánh gato và mua vé xem phim.

Đến tận đêm khuya mà vẫn chưa thấy cô về nhà, chỉ nhận được tin nhắn chúc mừng của cô trên điện thoại.

- Khi nào em đi làm về?

- Tối nay em làm thêm giờ, giờ đang trên đường về nhà, chuẩn bị về đến nơi rồi!

- Ủm, có muốn gặp anh không?

Hạ Viêm Lương khẽ cười: “Muốn, đợi em về đến nhà sẽ gọi cho anh sau nhé!”

Phong Ấn cầm nển lên bánh gato, không bật đèn, trong đầu tưởng tượng ra cảnh cô vừa mở cửa ra nhìn thấy mình sẽ cảm động đến rơi nước mắt, tuy nhiên anh thể tưởng tượng được cảnh tượng mình nhìn thấy mười mấy phút sau đó.

Hạ Viêm Lương về rồi, theo cô về nhà còn có một người đàn ông.

Lúc Lê Duệ đá cửa ra, bàn tay của anh ra đang luồn vào trong váy của Hạ Viêm Lương, miệng đang hôn riết lên cổ cô. Hạ Viêm Lương khẽ rên lên, ồm ồm giả bộ từ chối nhưng bị Lê Duệ dồn vào tủ giày bên tường: “Đừng làm thế Lê Duệ!”

“Ban nãy ai quyến rũ anh lúc anh đang lái xe hả? Giờ lại bảo anh đừng làm thế là sao?” Lê Duệ cười xấu xa: “Đừng ‘làm’ ở chỗ nào? Ở đây à? Hay là ở đây?”

Đúng vào thời khắc Lê Duệ đang định kéo khóa quần, chuẩn bị cầm súng “ra trận” thì một đôi giày nam đột nhiên lọt vào tầm mắt Viêm Lương. Nào bộ của Hạ Viêm Lương như ngừng trệ, sau đó vội vàng đẩy Lê Duệ ra và chạy vào nhà.

Phong Ấn đứng bên cửa sổ, mắt nhìn ra xa, hai tay chống vào khung cửa, các đốt xương lòi ra, còn vẻ mặt thì điềm tĩnh đến mức đáng sợ. Anh từ từ thu ánh mắt lại, cười khẩy nhìn cô:

- “Xong” nhanh thế sao?

Hạ Viêm Lương mặt trắng bệch, vội vàng kéo lại váy áo. Động tác ấy chẳng khác gì cái gai đâm vào mắt Phong Ấn.

Còn nhớ lúc học cấp ba, hai người lần đầu tiên ném trái trái cấm xong, Hạ Viêm Lương e thẹn vội vàng kéo lại váy áo trước mặt anh. Cái động tác ấy so với bây giờ đúng là khác nhau một trời một vực.

Lê Duệ đứng đỉnh xuất hiện, dường như đã biết trước sẽ có một ngày như thế này, trên mặt anh ta chẳng có chút hoang mang hay xấu hổ nào, càng không có sự bối rối, thản nhiên đến mức khiến Phong Ấn cảm thấy bản thân mình mới là cái kẻ súc sinh vụng trộm kia.

Lê Duệ nhìn thấy cái bánh gato ở trên bàn, chợt sực nhớ ra: “Hôm nay là sinh nhật của cậu, sao tôi lại quên mất ngày trọng đại của người anh em tốt của mình nhỉ?”, anh ta xoay xoay cái nhẫn trên tay khiến cho Phong Ấn càng thêm tức mắt: “Hay là coi như đây là món quà sinh nhật bất ngờ tôi tặng cho cậu, thế nào? Thích không?”

Cùng một kiểu dáng với cái nhẫn mà Hạ Viêm Lương đeo trên tay, hóa ra đó là nhẫn đôi.

Sinh nhật lần đó anh đã nhận được món quà khó quên nhất trong đời: sự phản bội trong tình yêu lẫn tình bạn. Anh cũng không biết tại sao lúc ấy mình lại bình tĩnh đến như vậy, bình tĩnh đến mức không nói một câu gì với Hạ Viêm Lương.

- Cô ấy cần một người đàn ông thực sự ở bên cô ấy, chứ không phải là một người đàn ông cả năm không thấy mặt, lại còn lúc nào cũng phải lo lắng anh ta không thể trở về. Đương nhiên, cũng có thể nguyên nhân là do cậu từ bỏ quyền thừa kế tập đoàn Phong Thị, mặc dù phi công thu nhập không thấp, nhưng so với thân phận là nữ chủ nhân tập đoàn Phong Thị tương lai thì... hài!

Trước khi đi, Lê Duệ đã thì thầm vào tai Phong Ấn như vậy. Sau đó anh ta bỏ đi, nhường lại không gian cho hai người họ.

Cả căn phòng rơi vào sự im lặng đầy chết chóc. Trong đầu Phong Ấn chợt nảy lên một ảo tưởng, ảo tưởng Hạ Viêm Lương sẽ khóc, sẽ nói với anh rằng đó chẳng qua chỉ là một phút nông nổi, hồ đồ của cô và cầu xin sự tha thứ ở anh.

Đáng tiếc rằng Hạ Viêm Lương không rơi lấy một giọt nước mắt. Cô ta khoanh tay đứng nhìn anh, ánh mắt có đôi chút áy náy, có đôi chút không thoải mái, càng nhiều hơn là sự yếu đuối, duy nhất chỉ không có tình yêu.

Lúc anh chạm vào người cô ta, cô ta thậm chí còn có ý né tránh, Phong Ấn kéo đầu Hạ Viêm Lương lại gần, giọng nói chậm rãi và trầm lắng: “Sợ à? Sợ tôi đánh cô sao?”

Anh muốn nói anh yêu cô như vậy, sao nữ đánh cô cho được?

Nhưng Phong Ấn đã nuốt hết những lời này vào trong bụng, nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của Hạ Viêm Lương như muốn tìm kiếm thứ gì đó.

Nhưng... không tìm thấy bất cứ thứ gì.

“Anh có thể trách em, nhưng là phụ nữ, em có thứ em cần, mà những thứ này anh không thể mang lại cho em!” Hạ Viêm Lương không hề né tránh cái nhìn của anh, nghẹn ngào nói.

Phong Ấn buông tay ra, bình tĩnh nói: “Em đừng nói rằng hồi đầu em đến với anh chẳng qua chỉ vì cái họ của anh, bởi vì có tập đoàn Phong Thị ở sau lưng?”

Cho dù Hạ Viêm Lương có thừa nhận anh cũng không biết nên làm thế nào để khiến cho bản thân mình tin, những chuyện trong quá khứ ấy sao có thể là giả tạo chứ?

Hạ Viêm Lương bỗng rơi nước mắt, cố gắng không nấc lên: “Xin lỗi, xin lỗi Phong Ấn, nhưng em... thật sự yêu anh ấy rồi, em biết như thế là bất công với anh, nhưng em không kiểm soát được tình cảm của mình!”

Trong mắt của Phong Ấn, nước mắt của Hạ Viêm Lương bỗng trở nên thật nhơ bẩn, nhưng lại chẳng khác gì những mũi dao đâm vào tim anh. Cuối cùng cô ta cũng khóc, không phải là để cầu xin anh tha thứ, mà là để nói với anh rằng cô ta đã yêu người đàn ông khác, mà người đàn ông này lại là người anh em thân thiết dám mang cả tính mạng ra để bảo vệ anh. Chẳng ai biết rõ hơn anh cái cảm giác không kiềm chế nổi cảm xúc của mình là như thế nào. Chỉ có điều giờ anh buộc phải kiềm chế.

Về sau Phong Ấn mới biết, Lê Duệ hận anh.

Nếu như không phải đỡ thay anh một đòn, mắt anh ta đã không bị thương, sẽ không vì thế mà phải từ bỏ ngành phi hành mãi mãi. Anh ta biết anh ta không nên hận Phong Ấn, nhưng lại không thể thuyết phục nổi bản thân. Trên đời này có rất nhiều chuyện đã được an bài từ trước, giống như chuyện tình cảm, con người khó mà kiềm chế được bản thân. Anh ta căm hận sự ưu tú của Phong Ấn, hận anh cái gì cũng có, đàn bà và cả tiền đồ. Vì vậy anh ta nhìn thấu bản chất của Hạ Viêm Lương, quyến rũ cô ta thay lòng.

Sau khi trở mặt với Phong Ấn không bao lâu thì Lê Duệ phát hiện ra Hạ Viêm Lương có thai, là mầm mống anh ta đã gieo lại trong lúc vụng trộm với bạn gái của Phong Ấn hoặc cũng có thể là của Phong Ấn.

Nếu như không bỏ đi mà giữ nó lại, rất có thể là con của người khác.

Anh ta đích thân dẫn Hạ Viêm Lương đến phòng phẫu thuật, nhưng cuối cùng lại là người ngăn Hạ Viêm Lương lên bàn phẫu thuật, Hạ Viêm Lương lặng lẽ rơi nước mắt trong vòng tay anh, ướt đẫm cái áo sơ mi của anh ta. Lê Duệ khẽ vỗ lưng cô, chỉ nói một câu.

- Anh không nữ, biết đâu lại chính là con của chúng ta.

Mặc dù không lấy cô, nhưng Lê Duệ yêu cô, đây là điều mà Hạ Viêm Lương không hề nghi ngờ bấy nhiêu năm nay. Cho dù là lúc anh ta say rượu hay phê thuốc mất đi lí trí mà hành hạ cô, hay là lúc đuổi cô trở về bên cạnh Phong Ấn, cô đều nghĩ như vậy. Cô nhìn thấy đáy mắt của Lê Duệ, một nỗi căm hận từ sâu thẳm, nỗi hận với Phong Ấn, hận cô. Căm hận vì mất đi ước mơ, đó là những thứ cả đời này anh ta không thể thay đổi được.

Hạ Viêm Lương thật sự không ngờ cô ta và Lê Duệ càng lúc càng lún sâu, sâu đến mức mặc dù biết rõ trong đầu đối phương nghĩ gì vẫn không thể rời xa nhau. Ai sẽ tin rằng có một thứ tình yêu đã âm thầm nảy sinh trong mối quan hệ đầy trở trêu này?

Sự tồn tại của Lãnh Lãnh có lẽ là món quà quý giá nhất mà ông trời ban cho Lê Duệ. Anh ta rất yêu thương con bé, nhưng tình yêu này vẫn không thể xoa dịu nỗi căm hận trong lòng anh ta. Anh không để cho con bé mang họ của mình mà cho nó mang họ Phong, hơn nữa còn cầm ảnh của Phong Ấn và nói với con bé rằng đây mới là bố của nó. Hạ Viêm Lương không thể ngăn cản tâm lí biến thái của Lê Duệ, cho đến khi con gái cô lớn dần, nhìn vào bức ảnh của Phong Ấn mà gọi ra tiếng “bố ơi”, khi đó Lê Duệ mất tích suốt cả đêm.

Cô biết chắc chắn anh đang trốn trong một góc nào đó mà khóc không thành tiếng, trái tim cô đau đớn như bị ai bóp nghẹt.

Những chuyện này Phong Ấn sẽ không tin nếu chỉ nghe qua lời Hạ Viêm Lương kể, nếu như anh không tận mắt nhìn thấy Lê Duệ thoi thóp trên giường:

- Cậu nợ tôi, Phong Ấn, cả đời này cậu vẫn nợ tôi. Tôi giúp cậu hoàn thành giấc mơ, tôi giúp cậu yêu người đàn bà và cả con gái của cậu, một kết cục quá hoàn mỹ phải không? Phong Ấn, cậu không phải là cậu, cậu là tôi, cậu là tôi...

Đến lúc đó Phong Ấn mới biết rõ tâm lí mâu thuẫn nghiêm trọng trong lòng Lê Duệ, anh ta đã điên rồi. Lúc lên cơn, anh ta còn một mực cho rằng con gái mình là con của Phong Ấn, có lúc trong ảo tưởng mình là Phong Ấn, ra sức giày vò người đàn bà mà mình yêu sâu sắc để trút cơn căm phẫn.

Lê Duệ muốn khiến cho anh cả đời phải mang cảm giác có lỗi, áy náy. Một loạt những chuyện sau này đến với anh ta đều là do Phong Ấn mà ra, anh ta muốn Phong Ấn sẽ thay anh ta yêu thương người đàn bà và con gái của mình sau khi chết.

Cái suy nghĩ điên khùng này đã chứng minh cho nỗi căm hận mà anh ta dành cho Phong Ấn và tình yêu với hai mẹ con Hạ Viêm Lương. Anh ta đã điên khùng cho rằng anh ta chính là Phong Ấn, Phong Ấn chính là sự tiếp nối cuộc sống của anh ta, là bộ dạng khiến anh ta kiêu hãnh nhất, anh ta muốn yêu cô bằng bộ dạng tốt đẹp nhất.

Còn Hạ Viêm Lương cố tìm cách ngăn cản anh ta, kết quả là thất bại. Nỗi hận và sự điên khùng đã ăn sâu vào trong lòng anh ta, chẳng ai có thể xóa nó đi.

10. Chương 10: Tình Cảm Đã Thành Vết Thương Cũ

Tuyết rơi ngày càng dày, dòng xe ì ạch chuyển động trên con đường cao tốc bắt đầu thông thoáng.

Phong Ấn nắm chặt vô lăng, mắt dán chặt vào đuôi xe trước, đôi mắt anh đã tối sầm lại sau khi anh kể những chuyện này.

Lê Duệ đã chết bởi sốc ma túy, bộ dạng anh ta lúc chết là cái bộ dạng đáng sợ nhất mà anh từng thấy.

Lôi Vận Trình cúi đầu không nói gì, dường như cô đang chìm trong thế giới của riêng mình, cách biệt với bên ngoài, cách biệt với anh.

Con đường đã thông suốt trở lại, tuyết rơi dày đặc. Cho đến khi về trước nhà của Phong Ấn, bọn họ không nói một tiếng nào.

“Em không có gì để nói với anh sao?” Trong thang máy chỉ có hai người, Phong Ấn không nhịn nổi nữa liền lên tiếng phá vỡ sự im lặng này.

- Vốn dĩ có, nhưng giờ thì không rồi.

Lôi Vận Trình thờ ơ nói, bộ dạng ấy khiến cho trong lòng Phong Ấn càng rối như tơ vò. Anh quay mặt cô lại: “Anh biết em có chuyện muốn hỏi anh, đừng để trong bụng, như thế không giống em đâu!”

Khóe mi Lôi Vận Trình hơi sụp xuống, ai cũng nói giờ cô không giống cô, vậy thì cô phải như thế nào?

- Anh muốn em nói gì?

“Em không tin anh!” Lôi Vận Trình không tin anh, anh nhìn thấy sự không tin tưởng trong đôi mắt cô, thậm chí là cả sự mỉa mai.

Lại là một sự im lặng. Lôi Vận Trình dùng cách này để trả lời anh. Cô khẽ gạt tay anh ra, xoa xoa cái cằm bị anh siết khá mạnh: “Lãnh Lãnh rất xinh đẹp, rất đáng yêu, sau này chắc sẽ là một mỹ nhân như mẹ, anh có phát hiện ra ánh mắt của nó rất giống anh không?”

Phong Ấn sầm mặt, cầu thang máy dừng lại đúng lúc này, Lôi Vận Trình bị anh kéo ra khỏi thang máy.

Anh một tay giữ cô, một tay mở chìa khóa rồi đá cửa ra.

Lôi Vận Trình còn chưa đứng vững đã bị anh kéo vào lòng, anh cúi đầu gấp gấp tìm kiếm bờ môi cô. Chỉ mãi trút hết tâm sự đè nén mà không để ý đến sự đổi khác của căn nhà: “Đừng có suy đoán lung tung, Lãnh Lãnh là con gái của Lê Duệ, chẳng có chút quan hệ nào với anh cả!”

“Thả em ra!” Ngọn lửa trong lòng Lôi Vận Trình như bùng lên trước câu nói này của anh, không biết cô lấy sức lực ở đâu ra để vùng ra khỏi vòng tay rồi đẩy anh ra xa. Cô giơ tay lên, chà vết bầm tím trên tay cho Phong Ấn xem: “Anh nghĩ đây là do ai cắn? Đây là sự căm thù của đứa con gái đã trút lên kẻ đã cướp mất bố của nó đấy!”

- Anh nhắc lại lần nữa, anh không phải là bố của nó! Nó cũng không phải là con gái của anh!

“Được, vậy nói cho tôi biết Lãnh Lãnh mang họ gì?” Lôi Vận Trình ngẩng đầu nhìn anh.

“Nó...” Phong Ấn chửi thề: “Nó mang họ Phong không có nghĩa nó là con của anh! Trẻ con mang họ Phong nhiều như thế, chẳng nhẽ đều là con của anh sao? Ngay từ đầu Lê Duệ đã cho nó mang họ Phong, em bảo anh phải làm thế nào?”

Lôi Vận Trình cười khẩy nhìn anh: “Ánh mắt của Phong Lãnh Lãnh khiến em nhớ đến ánh mắt của anh nhìn Hạ Viêm Lương khi hai người yêu nhau: kiên định, cố chấp, đã nhắm vào cô ta là sẽ không bao giờ thay đổi. Một số thói quen của con bé cũng giống anh, ngón trở thường gõ gõ xuống bàn trong vô thức, mỗi khi suy nghĩ chuyện gì thường nheo nheo mắt, nhịp thở cũng chậm lại! Còn cả sở thích ăn uống cũng giống hệt như anh, không thích ăn ớt xanh và măng, thích ăn đồ ngọt!”, cô chậm rãi bổ sung thêm một câu: “Đặc biệt là món bánh Tinh yêu ngọt ngào.”

Sắc mặt Phong Ấn càng lúc càng khó coi, Lôi Vận Trình không cho anh có cơ hội mở miệng: “Căn nhà của ba người bọn anh bố trí rất âm cúng, giày dép, cốc, cả khăn mặt của anh và Lãnh Lãnh đều có màu xanh hoặc có hình thù giống nhau.”

Lôi Vận Trình nhớ lại từng cảnh tượng trong chiếc DV, đó đáng lý ra phải là những ký ức trưởng thành đầy hạnh phúc của một đứa trẻ, nhưng nó lại khiến cho cô nhức mắt, đau lòng: “Bộ dạng của anh với con gái ngay cả lúc ngủ cũng giống nhau, thói quen kê tay dưới cằm mà ngủ! Em nói có chỗ nào sai không?”

Mắt Phong Ấn như đang phát ra lửa: “Em biết những chuyện này từ đâu?”

“Anh nghĩ là từ đâu?” Lôi Vận Trình nhếch môi: “Anh cảm thấy có mấy người đàn bà có thể chấp nhận chia sẻ người đàn ông của mình với người khác, hoặc chia sẻ bố của con mình với người khác? Ít nhất thì về phương diện này, em và chị ta giống nhau!”

Phong Ấn thật muốn nghiền nát Hạ Viêm Lương, anh vò đầu bứt tai: “Em thà tin lời cô ta chứ không tin lời anh sao?”

“Không, tôi tin vào những gì tôi thấy!” Lôi Vận Trình nhặt cái túi xách rơi dưới đất lên, cầm cái DV giao cho anh.

Mắt Phong Ấn như đóng băng lại, thật không ngờ Hạ Viêm Lương lại bỉ ổi đến mức đưa cho cô những thứ này trước.

“Chẳng nhẽ anh định nói với tôi rằng những thứ trong này là giả sao?” Ánh mắt Lôi Vận Trình trở nên lạnh lẽo, thoáng một chút căm hận: “Tất cả mọi người đều nói tôi muốn ở bên anh là quá khó, tôi giống như một

con ngốc cứ liều mạng xông vào thế giới của anh. Có phải các người đều đang cười nhạo tôi không? Nhìn kia, cái con ngốc Lôi Vận Trình đó tưởng rằng cứ nghe một câu ‘Anh yêu em’ là có được tất cả sao?”

“Em điên à mà nói như vậy?” Phong Ấn siết chặt nắm tay, các đốt xương phát ra tiếng kêu răng rắc. Anh nghiêng rặng treo treo, nhắm mắt lại điều chỉnh trạng thái cảm xúc của mình: “Người lớn có tội lớn đến đâu nhưng trẻ con vô tội, Lãnh Lãnh không biết bố của nó là Lê Duệ chứ không phải anh, con bé đến giờ vẫn không biết là Lê Duệ đã chết! Lê Duệ luôn gieo rắc vào đầu con bé rằng anh mới là bố của nó, vì vậy nó mang họ Phong, nhưng anh chưa bao giờ dành tình cảm cho con bé cả. Anh không để em biết là bởi vì con bé này lớn lên trong hoàn cảnh khắc nghiệt khiến cho tính cách nó quá cực đoan, nó cứ một mực cho rằng anh là bố nó!”

- Cho nên? Cho nên anh thực sự thay Lê Duệ chăm sóc cho Hạ Viêm Lương và Lãnh Lãnh? Bắt đầu từ năm thứ ba đại học của tôi, anh và cô ta đã sống chung với nhau. Anh yêu cô ta, không thể buông tay sao không nói thẳng ra với tôi? Anh thích chạy quanh hai người đàn bà như vậy sao? Phong Ấn, mỗi lần làm tình với tôi có phải anh đều cảm thấy tôi rất thấp hèn không? Rồi quay về ôm cô ta, anh không cảm thấy mắc nợ cô ta sao? Chẳng nhẽ anh không cảm thấy có chút tội lỗi này sao?

“Anh...” Phong Ấn trừng mắt, không biết biện minh ra sao, anh bắt lực rên rỉ: “Lúc ấy anh vẫn chưa nhận ra rằng anh yêu em, lúc ấy anh đã để nỗi hận bị phản bội làm mờ mắt, anh không ở chung với cô ta, chỉ thỉnh thoảng gặp mặt, anh và cô ta chỉ là... chỉ là giải quyết nhu cầu về sinh lý, anh chỉ muốn sỉ nhục cô ta, chỉ là...”

Giọng nói của anh nhỏ dần, bản thân anh cũng cảm thấy sự biện minh này là vô ích: “Anh chỉ muốn em sinh đứa con của hai chúng ta, không hy vọng em nghe thấy đứa trẻ khác gọi anh là bố, chẳng có người phụ nữ nào chấp nhận chuyện này cả. Hơn nữa lúc em học năm thứ tư đại học, anh đã đoạn tuyệt quan hệ với cô ta rồi. Anh và Hạ Viêm Lương đã là quá khứ rồi, anh với cô ta không có gì với nhau nữa!”

Lôi Vận Trình nhìn anh bằng ánh mắt dò xét, đột nhiên cô cảm thấy người đàn ông trước mặt mình sao mà xa xôi thế, cái cảm giác này cô thấy giá buốt trong lòng: “Tôi sắp không nhận ra anh nữa rồi...”

Cô chỉnh lại áo khoác của mình, nhặt cái mũ rơi dưới đất lên rồi đi ra ngoài cửa, khó khăn lắm mới mở miệng được: “Cái DV ấy có thể giúp anh nhớ lại những khoảnh khắc đẹp của các người, tôi tin anh có đủ kiên nhẫn để xem đến cuối cùng!”

“Những thứ ấy chẳng chứng minh được điều gì hết!” Phong Ấn ngăn cô lại: “Trình Trình...”

Khoảnh khắc Phong Ấn đưa tay lên chạm vào người cô, Lôi Vận Trình liền vùng tay giáng một cái tát vào mặt anh, tiếng động đánh thép phá vỡ không gian yên tĩnh: “Phong Ấn, cầu xin anh, nể mặt hai gia đình quen biết từ lâu, đừng khiến tôi... buồn nôn thêm nữa!”

Lôi Vận Trình bùng mặt lao ra khỏi cửa, một bóng đen cao lớn lặng lẽ đi ra từ trong bóng tối.

Tiếng chuông cửa đột ngột kéo Phong Ấn quay trở lại với hiện thực, anh nhanh chóng ra mở cửa, khi nhìn rõ bóng người ấy, anh chợt thấy lạnh toát sống lưng...

Lôi Khải lạnh lùng đứng bên ngoài cửa, đôi mắt đen nhìn chằm chằm vào anh: “Nhìn vẻ mặt của cậu chắc là không hy vọng thấy tôi đâu nhỉ!”

Phong Ấn né người nhường đường cho Lôi Khải vào nhà. Lôi Khải đi quanh nhà xem một lượt, cuối cùng đến phòng ngủ. Đầu tiên ông không nói gì, sau đó ngoảnh đầu lại nhìn Phong Ấn.

Phong Ấn đi theo sau Lôi Khải, vẻ mặt rất bình thản nhưng trong lòng vô cùng kinh ngạc. Đồ dùng trong nhà từ đồ dùng gia dụng cho đến cái bóng đèn cũng đều là đồ mới. Đó là phong cách mà Lôi Vận Trình thích, đơn giản nhưng rất ấm cúng và vui mắt. Anh nhìn những bức tranh đẹp treo trên tường và tấm rèm cửa buông lơ lửng, trong đầu hiện lên hình ảnh cô chạy tới chạy lui bài trí.

“Không hỏi vì sao ta lại biết chỗ này à?” Lôi Khải cuối cùng cũng chịu mở miệng, tay cầm điều thuốc đang định hút chợt khựng lại rồi cất điều thuốc vào bao.

- Nhà cháu đâu phải nơi làm gì xấu xa mà cần phải bảo mật, hơn nữa chút chuyện vặt này làm sao làm khó được chú?

Trên cánh cửa kính có dán một tờ giấy nhớ, trên đó là nét bút của Lôi Vận Trình: “Nếu muốn hút thuốc, cho phép anh được hôn em ^3^”

Phong Ấn ngày càng nghiện thuốc lá hơn, đây là cách cai thuốc mà Lôi Vận Trình đề ra cho anh, anh từng trêu cô rằng chỉ nhân cơ hội để được hôn anh.

Lôi Khải gỡ tờ giấy ra, khoe môi khê nhếch lên: “Con bé học chiêu này từ mẹ nó!” Bao nhiêu năm nay ông vẫn chưa cai thuốc thành công, không phải là không thể, mà là không muốn!

“Tôi qua Trình Trình đã gọi điện cho ta, con bé hỏi ta nếu như lúc ấy mẹ cậu tỉnh ra và lựa chọn tiếp tục ở bên cạnh ta, liệu ta có coi cậu như con đẻ của mình không, cậu biết là lúc đó mẹ cậu đã có thai cậu rồi!” Ông dán tờ giấy lại chỗ cũ, nói bằng giọng bình thản: “Con bé nói rất nhiều thứ không có liên quan để đánh lạc hướng chú ý của ta, nó nói rằng hai đứa vẫn ổn!”

Phong Ấn siết chặt bàn tay, môi mím chặt.

Lôi Khải đi ra khỏi phòng ngủ, cầm cái DV bị bỏ lại lên: “Những gì ta vừa nghe thấy đã chứng minh suy đoán của ta là có thật!”

“Chú cũng nghĩ rằng đứa bé ấy là của cháu ư?” Phong Ấn sầm mặt.

Lôi Khải đương nhiên là bình tĩnh hơn Lôi Vận Trình nhiều: “Hồi đầu ta đã nói, nếu vì Hạ Viêm Lương mà cậu để Trình Trình phải âm ứ, ta có hàng trăm nghìn cách khiến hai đứa phải chia tay. Ta có thể tin đứa bé ấy không phải là con của cậu, nhưng ta càng tin không phải vô duyên vô cớ mà Trình Trình trở nên như vậy...” Ông giơ cái DV lên: “Không phiền nếu ta xem nó chứ?”

Phong Ấn gạt đầu.

Trong DV quả thật có một số đoạn ghi bằng hình ảnh Phong Ấn và mẹ con Hạ Viêm Lương, nhiều hơn cả là của Phong Ấn và Lãnh Lãnh. Lôi Khải cũng là một người bố có con gái, thế nên ông có thể nhận ra Lãnh Lãnh yêu quý Phong Ấn biết nhường nào, nhìn ra rất nhiều chi tiết thể hiện sự quấn quýt và chiếm hữu mãnh liệt của con bé.

©STE.NT

Cuối đoạn băng là một khoảng tối, sau đó là một cảnh tượng không có tiếng.

Phong Ấn nhìn thấy sắc mặt Lôi Khải có thay đổi, anh bắt đầu tò mò về nội dung bên trong: “Sao...”

Anh vừa cầm chiếc DV thì bên trong vọng ra âm thanh.

Bối cảnh là ở ngoài ban công. Hạ Viêm Lương được Phong Ấn ôm rất chặt, hôn siết lên môi.

Cô ta đang khóc, khóc rất nức nở, chẳng nói rõ ràng được một câu. Phong Ấn vùi đầu cô vào ngực mình, nói như đang thề: “Những lời anh nói ban nãy chỉ là giả thôi, anh sẽ chăm sóc cho em và Lãnh Lãnh, cái gì mà Lôi Vận Trình chứ, anh với cô ấy sao có thể là thật?”

Phong Ấn không nói tiếp, Hạ Viêm Lương nức nở chất vấn: “Loại con gái tự dâng mình đến tận cửa như vậy đâu xứng để anh yêu, có đúng không? Đúng không hả?”

Phong Ấn trầm ngâm hồi lâu, khê gạt đầu: “...Phải!”

- Còn gì nữa?

- ... Cả đời này anh chỉ có một đứa con, là Lãnh Lãnh.

Cùng với câu nói đó là tiếng khóc của đứa bé vọng lại, Lãnh Lãnh chạy vào góc quay, ôm lấy chân Phong Ấn òa khóc, đoạn băng kết thúc.

Đầu óc Phong Ấn như vỡ tung, không khí lạnh tấp vào mặt anh, những ngón tay anh run rẩy, anh ý thức được tình hình, đưa mắt lên nhìn Lôi Khải, môi như tím tái: “Cháu có thể giải thích, cái này không phải là thật!”

Cuối cùng anh cũng biết vì sao Lôi Vận Trình lại không tin anh như vậy! Hạ Viêm Lương vô sỉ đến lúc đi quay lên cảnh này, anh không hề biết có sự hiện diện của đoạn băng này.

Lôi Khải giơ tay lên cắt ngang lời anh, vẻ mặt càng lúc càng bình tĩnh, ánh mắt sắc như dao: “Mày không định nói với tao đây chỉ là ba người nhà mày đang diễn kịch đây chứ, sau đó Hạ Viêm Lương đã dùng thứ này để hãm hại mày!”

Trong mắt Phong Ấn trào lên một đợt sóng, anh nghiêng răng kèn kẹt: “Nếu cháu nói sự thật là như vậy thì sao?”

Lôi Khải khẽ nhếch môi: “Tao nói thay cho Trình Trình, chuyện giữa hai đứa chấm dứt rồi!”

Lôi Khải phẩy tay bỏ đi, không muốn nghe Phong Ấn giải thích gì thêm, càng không muốn để bản thân vì không kiềm chế được mà ra tay. Trước khi ông đến đây, ông đã hứa với Thương Tiểu Thuyền rằng cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không động đến Phong Ấn.

Đôi môi mỏng của Lôi Khải mím chặt, tuyết dưới chân bị gót chân ông giày xéo như đang rên rỉ ai oán, bước chân lướt nhanh như gió của Lôi Khải chợt dừng lại trước một chiếc xe hơi màu đen đỗ bên dưới lầu. Ông cúi kính gõ gõ vào cửa xe. Cửa kính ở ghế sau xe hạ xuống, Lôi Khải ném cái DV vào trong kèm một câu:

- Ông có thằng con trai được lắm đấy!

Người đàn ông ở ghế sau chẳng phải ai khác mà chính là Phong Hạo. Vừa nhìn thấy cái DV, Phong Hạo đã có một linh cảm không lành, ông nhíu mày hỏi: “Cái gì đây?”

“Đoạn cuối cùng, ông tự xem đi!” Lôi Khải nói cái cà vạt, nghiêng răng nói: “Nếu không thì bảo nó diễn lại cho ông xem!”

Nói rồi Lôi Khải quay phắt người bỏ đi, lái xe của Phong Hạo liền gọi ông lại, chỉ về phía bên kia đường: “Lôi tiểu thư chạy về phía đó, đã cử người chạy theo rồi, ông cứ yên tâm!”

Lôi Khải chẳng buồn nói một tiếng cảm ơn, vội vàng lái xe đuổi theo Lôi Vận Trình.

Phong Ấn vừa đuổi xuống dưới lầu đã nhìn thấy xe của bố, anh đột nhiên cảm thấy mây mù đang vây quanh mình. Phong Ấn cúi đầu khẽ chửi thầm, dường như chuyện xúi quẩy cứ đang thi nhau kéo đến, giống như bày binh bố trận, chưa hết chuyện này đã đến chuyện khác.

Lái xe chờ Phong Hạo xem đến đoạn băng liền đánh mắt ra hiệu Phong Ấn đang đến gần. Ông là người thân tín ở bên cạnh Phong Hạo, nhìn Phong Ấn trưởng thành từng ngày, lòng thầm cầu trời phù hộ cho Phong Ấn khi anh mở cánh cửa sau xe.

Khoảnh khắc cánh cửa xe mở ra, Phong Ấn cảm giác có một luồng áp lực vô hình đè nặng trên ngực mình, anh cúi đầu ngồi vào bên trong xe: “Bố, sao bố lại đến đây?”

“Ừ!” Phong Hạo lạnh lùng đáp, ánh mắt của ông đang hướng ra một nơi nào đó bên ngoài cửa sổ, lạnh lùng hơn cả bình thường. Phong Ấn rất hiểu bố mình, anh biết giờ ông đang vô cùng phẫn nộ.

- Kể từ lúc mày mười tám tuổi bố đã không còn quản lý mày nữa, để ày thoải mái làm những gì mà mày thích, nhưng giờ xem ra hình như bố cần kiểm điểm lại mình, không biết làm như vậy có đúng không nữa? Có phải từ nhỏ đến lớn, những gì mày muốn có đều dễ dàng có được, vì vậy nên mày cứ lẩn tránh không thể từ bỏ Hạ Viêm Lương phải không? Sự không cam tâm và không chịu từ bỏ đã che mờ mắt mày, khiến mày không biết trân trọng loại con gái “tự dâng mình đến cửa” như Lôi Vận Trình chứ gì? Đối với Hạ Viêm Lương, rốt cuộc là mày hận hay là mày cần có đứa con gái đó để bảo vệ cái sĩ diện của một thằng đàn ông?”

- Con không phải như bố nói đâu!

Bất chấp mọi sự biện minh của Phong Ấn, Phong Hạo chỉ lắc đầu, nhú mày nhìn anh: “Một chút cũng không ư?”

Đôi con ngươi đen láy nhìn Phong Ấn chăm chú, khiến cho anh không thể thốt ra lời phản bác nào. Hồi lâu sau, Phong Ấn chậm rãi dựa lưng vào thành ghế, đôi mắt đầy u ám.

“Hôm nay bố đến không phải vì chuyện của con gái Lôi Khải, chỉ không ngờ là mày lại biến chuyện tình cảm thành ra như vậy. Phong Ấn, bố rất thất vọng về mày!” Từng câu Phong Hạo nói đều như những cái tát đau đớn không thương tiếc giáng thẳng vào mặt Phong Ấn, khiến anh không còn sức mà chống đỡ.

“... Con biết!” Phong Ấn nhếch môi tự cười nhạo chính mình: “Con cũng rất thất vọng về bản thân!”

“Nói thật lòng Lôi Vận Trình khiến bố rất ngạc nhiên, bố không ngờ con bé ấy lại kiên trì được đến ngày hôm nay!” Phong Hạo khẽ cụp mắt xuống: “”Trước đây nói chuyện về mày, bố ít nhiều cũng cảm thấy tự hào, nhưng giờ bố bắt đầu nghi ngờ không hiểu rốt cuộc con bé để ý mày ở điểm nào? Phong Ấn, bố thấy hai đứa chúng mày... hay là thôi đi!”

Phong Ấn siết chặt hai bàn tay, ngồi bật dậy: “Chẳng mấy khi bố và Lôi Khải có cùng chung ý kiến nhỉ! Nhưng chuyện này là chuyện của con và Trình Trình, hai người không có quyền can thiệp!”

Phong Hạo cười khẩy: “Mày nghĩ nhiều quá rồi, trước đây không quản lí thì sau này bố cũng không quản lí mày đâu!”

Phong Ấn nhú mày, cứ cảm thấy Phong Hạo đang cố vạch rõ ranh giới đối với mình: “Bố nói vậy là ý gì?”

Phong Hạo khẽ nhếch môi, đẩy cửa bước xuống xe. Người lái xe vẫn đang đứng chờ bên ngoài liền mở cốp sau xe, xách một cái vali to ra, đặt trước mặt Phong Ấn.

Đó là vali của anh, Phong Ấn nhú mày.

“Đây là đồ đạc của cậu ở nhà, phu nhân đích thân thu dọn, những thứ bà cho rằng không quan trọng đã bỏ đi hết rồi, phu nhân nói từ nay về sau không muốn nhìn mặt cậu nữa, coi như chưa từng sinh ra một đứa con trai như cậu!” Người lái xe nghiêm túc truyền đạt lại lời của mẹ Phong Ấn, nói xong còn tỏ vẻ đồng cảm vỗ vai anh.

Phong Ấn trợn tròn mắt không dám tin vào sự thật đang bày ra trước mắt mình, anh nhìn sang phía Phong Hạo: “Đùa à? Bố mẹ không cần con nữa ư?”

Phong Hạo đứng đĩnh chân một miếng thuốc lên, rít một hơi rồi nhả khói: “Bà ấy biết chuyện mày và Lôi Vận Trình từ phía Lôi Khải, tức đến phát điên lên! Mẹ mày thích Lôi Vận Trình đến thế nào mày cũng biết mà, bố sẽ cố gắng xoa dịu mẹ mày, dù gì cũng là bố con với nhau, chút chuyện này cứ yên tâm đi!”

Cuối cùng thì Phong Ấn không thể kiềm chế được nữa, anh đá vào cái vali, gào lên: “Yên tâm cái gì? Yên tâm rằng mẹ sẽ không cử người truy sát con à? Con nhắc lại lần nữa, đó không phải là con gái của con! Mẹ kiếp, Hạ Viêm Lương cố ý chơi con đây mà! Con đâu có nói rằng con muốn chia tay với Trình Trình! Đâu phải con không cần cô ấy nữa! Nhưng mà bây giờ cô ấy không cần con nữa kìa!”

Phong Hạo lặng lẽ hút thuốc, để mặc cho Phong Ấn nổi điên: “Chẳng có trái tim của người phụ nữ nào sinh ra đã thuộc về mày, Hạ Viêm Lương như thế, Lôi Vận Trình cũng vậy. Cái mày bảo là tình yêu, xin lỗi nhé, ngay cả bố cũng không nhìn rõ nữa!”

Ông cúi đầu nhìn đồng hồ, ném miếng thuốc xuống mặt tuyết: “Bố về đây, công ty còn có việc, nên xử lý thế nào với hai mẹ con nhà đó mày tự lo liệu lấy!”

Xe của Phong Hạo nhanh chóng chìm vào bóng đêm. Phong Ấn ngồi một mình trên tuyết, đầu đau nhức như có hàng trăm cây gậy đập vào, đến hít thở không thôi cũng thấy đau đớn. Anh thần thờ lòi cái vali vào nhà, thả mình trên ghế sofa, đôi mắt vô hồn mở trừng trừng, ánh mắt ngâỵ đại dán vào bức ảnh chụp chung của anh và Lôi Vận Trình đang đặt trên bàn.

Anh vốn nghĩ sẽ bị Lôi Khải hoặc Phong Hạo đánh cho tơi tả, nào ngờ cả hai người đàn ông hung hãn ấy đều không động đến một sợi lông của anh, cảm thấy còn khó chịu hơn cả bị đánh.

Lôi Khải tìm thấy Lôi Vận Trình ngồi bên bờ sông trong cái lạnh tê tái, cô ngồi ngây ra trên phiến đá, mắt đờ đẫn nhìn mặt hồ. Không biết cô có khóc không, chỉ ngồi bất động tựa như một pho tượng. Ở bên cạnh đó, cũng có một người đang chăm chú nhìn cô.

Lục Tự bóp nát bao thuốc lá trống không, ném vào cái thùng rác bên cạnh xe, hút hết điếu thuốc mới dừng cảm đi về phía Lôi Vận Trình.

Một cái áo khoác nam nặng nề choàng lên người cô, Lôi Vận Trình cảm thấy sống lưng như bị đè nặng. Lục Tự nhét hai tay cô vào tay áo, kéo khóa lên, đội mũ len lên đầu cô để chắn bớt gió lạnh. Suốt quá trình, toàn thân Lôi Vận Trình cứng đờ như khúc gỗ, để mặc anh ta muốn làm gì thì làm.

Lục Tự ngồi xổm bên cạnh, ngẩng đầu lặng lẽ nhìn khuôn mặt đỏ bừng và đôi môi tím tái vì lạnh của cô. Anh đưa tay ra ôm lấy khuôn mặt lạnh băng của cô, định truyền hơi ấm sang cho cô: “Xin lỗi, nếu như có thể, anh không hề muốn em nhìn thấy những thứ ấy, chỉ là anh...”

Mặt hồ đã đóng băng, có những đứa trẻ đang trượt băng ở trên đó, ngã rồi lại ngồi dậy, ngã đau thì khóc nhưng sau đó lại gạt nước mắt, cẩn thận chơi tiếp. Lôi Vận Trình cứ nhìn chăm chăm vào những thứ ấy, cô định mở miệng nói gì nhưng đôi môi dường như đã bị đông cứng lại, không thể tách ra được. Cố gắng dùng sức kéo ra nhưng lại thấy đau đớn.

Lục Tự lấy ngón tay khê xoa môi cô: “Trả lời anh đi, em cứ thế này khiến anh lo lắng lắm, em có thể mắng anh, anh biết em hận anh!”

Lôi Vận Trình thu ánh mắt lại, nhìn thẳng vào mặt Lục Tự: “Em không hận anh, nếu Hạ Viêm Lương định dùng cái này để chia rẽ em và Phong Ấn: Có thể. Nếu anh tưởng rằng như thế này em sẽ đến bên cạnh anh, em có thể trả lời rõ ràng với anh là: “Không thể nào!”

Mọi thứ trước mắt Lục Tự như tối sầm lại, anh trầm ngâm nhìn cô, không nói ra được lời nào.

Lôi Vận Trình khó khăn mở miệng: “So với Phong Ấn, chút thủ đoạn này của anh chẳng thể làm tổn thương em đâu, anh khỏi cần cảm thấy áy náy!”

Lần đầu tiên Lục Tự không dám nhìn thẳng vào mắt cô. Anh vội vàng nhìn đi nơi khác, đúng lúc ấy chợt nhìn thấy Lôi Khải đang đứng cách đó vài bước. Lục Tự ngậy ra rồi đứng bật dậy: “Chú Lôi!”

Lôi Vận Trình khẽ nhíu mày, đôi bàn tay lạnh cóng khê siết lại, nhưng cô không ngoảnh đầu lại.

Lôi Khải khẽ gật đầu: “Phiền cậu để bố con tôi nói chuyện riêng một chút!”

Lục Tự biết điều nhường lại không gian cho hai người, Lôi Khải sải bước đến trước mặt Lôi Vận Trình, Lôi Vận Trình không dám ngẩng đầu lên. Cô nhìn đôi giày đen hiện ra trước mặt, trong đầu trống rỗng. Cô không biết tại sao Lôi Khải đột nhiên đến đây, rõ ràng cô đã giấu rất kĩ lúc nói chuyện qua điện thoại rồi mà.

Hai người trầm ngâm hồi lâu, vẻ ương ngạnh của Lôi Vận Trình không khỏi khiến Lôi Khải thở dài, ông đưa tay lên xoa xoa đầu cô: “Con là con gái của bố, sao bố có thể không cảm nhận được con có chuyện chứ?”

Nước mắt của Lôi Vận Trình đột nhiên lăn dài trên má, những giọt nước mắt lăn trên lớp áo, long lanh như những giọt sương.

Dường như cuối cùng cũng tìm được một lí do để khóc, Lôi Vận Trình gục đầu vào ngực Lôi Khải, khóc một trận thật thỏa thích. Lục Tự ở cách đó không xa cũng nghe thấy tiếng khóc nức nở của cô, trong lòng anh xót xa, trái tim như bị bóp nghẹt. Lục Tự hít một hơi thật sâu.

Nếu như không khí lạnh lẽo này đi vào trong người anh, có thể làm đông cứng trái tim của anh thì tốt biết mấy.

Hạ Viêm Lương không đợi được Phong Ấn ở cửa hàng Tình yêu Ngọt ngào, gọi điện cho anh mà không được, cuối cùng đành đưa Lãnh Lãnh về nhà. Về thất vọng vì không gặp được bố của Lãnh Lãnh hiện rõ

trên mặt con bé. Suốt cả chặng đường nó chẳng cười với Hạ Viêm Lương lấy một cái. Về đến nhà là ném đồ đạc khắp nơi. Căn phòng bị con bé lộn tung lên. Đây không phải là lần đầu tiên Lãnh Lãnh nổi cáu, Hạ Viêm Lương đã sớm quen với việc này. Cô đứng bên cạnh lặng lẽ chờ đợi con bé trút giận xong mới đi vào dọn dẹp.

Hạ Viêm Lương không nói nửa lời, Lãnh Lãnh càng trở nên điên cuồng, con bé vớ tất cả những gì có thể cầm được ở bên cạnh, ném hết về phía Hạ Viêm Lương. Hạ Viêm Lương né không kịp, bị ném trúng vào đầu, cái cốc rơi xuống đất, vỡ tan thành nhiều mảnh.

Hạ Viêm Lương lấy tay bịt chặt vết thương, vội chạy vào nhà vệ sinh. Bị chảy chút máu, không nghiêm trọng lắm. Hạ Viêm Lương một tay cầm khăn mặt dè chặt vào vết thương để cầm máu, cúi đầu nhìn vết máu dính trên tay, một cảm giác mệt mỏi bao trùm lấy cô ta.

Lãnh Lãnh chạy theo ra nhà vệ sinh, đập mạnh vào cửa, lồng ngực phập phồng, đôi mắt trợn trừng đầy hung dữ:

- Con muốn bố! Con muốn gặp bố! Mẹ lừa con! Bố không hề đến!

“Lãnh Lãnh ngoan nào, bố sẽ đến thăm chúng ta thôi!” Hạ Viêm Lương vịn vòi nước rửa sạch vết máu trên tay, tìm một cái băng gạc dán lên vết thương trên trán.

Lãnh Lãnh nghe thấy vậy càng tức tối vò đầu bứt tóc mình, Hạ Viêm Lương chạy đến ngăn con bé lại nhưng bị nó cản mạnh vào cánh tay.

Tay đau, nhưng cô không hề né tránh, chỉ dùng những ngón tay thon dài vuốt tóc con bé, giọng nói dịu dàng như thường ngày: “Có phải muốn cắn chết mẹ không? Như thế sẽ không có ai chăm sóc Lãnh Lãnh nữa đâu!”

Lãnh Lãnh nhả ra, vết cắn trên cánh tay Hạ Viêm Lương đã rỉ máu. Con bé nghẹn ngào: “Lãnh Lãnh cần bố! Tại sao bố không về nhà?”

- Bởi vì chú không phải là bố của cháu!

- Cùng với tiếng mở cửa, Phong Ấn lạnh lùng đứng bên ngoài cửa.

Chú không phải là bố của cháu!

Lần đầu tiên Phong Ấn nói ra câu này, Lãnh Lãnh hoàn toàn không tin và còn vì thế mà nổi điên. Lần thứ hai nói ra câu này, Lãnh Lãnh khóc ngất đi, rồi lên cơn sốt suốt ba ngày ba đêm. Lần thứ ba anh nói ra câu này, tối ấy Lãnh Lãnh mất tích. Khi anh vội vàng đuổi theo, thấy Lãnh Lãnh ôm con búp bê anh mua cho, ngồi trên tầng thượng chuẩn bị nhảy xuống. Hạ Viêm Lương khóc lóc cầu xin Phong Ấn thu lại câu nói ấy, thậm chí còn có hành động khiến người khác sợ phát khiếp, đứng ra bên cạnh lan can, định cùng nhảy xuống với con gái.

Cảnh tượng ấy khiến cho tất cả những người có mặt ở hiện trường đều phải cảm động, chẳng có ai nghi ngờ tình mẹ con vĩ đại trên đời này. Lãnh Lãnh chẳng qua chỉ là một đứa trẻ, con bé chỉ cần có một người cha.

Lãnh Lãnh đã thò nửa người ra ngoài lan can, Phong Ấn sợ phát sốt lên, chỉ một chút sai sót thôi là hậu quả sẽ khó lường. Ở bên đó, Hạ Viêm Lương quỳ xuống trước mặt anh trước mặt mọi người, khóc lóc thảm thiết: “Lãnh Lãnh là mạng sống của em, coi như em cầu xin anh, em cầu xin anh...”

Không sai, nhà Lê Duệ đã trút hết cơn giận dữ trước sự điên khùng và cái chết của Lê Duệ lên đầu Hạ Viêm Lương, thêm nữa vì Lãnh Lãnh mang họ Phong nên chẳng ai thừa nhận thân phận của con bé cả. Sau khi Lê Duệ chết, Hạ Viêm Lương chẳng có được bất cứ thứ gì từ gia đình Lê Duệ, đành phải dẫn Lãnh Lãnh ra đi trong tay trắng.

Phong Ấn muốn cười, nhưng cười không nổi. Anh hiểu ý của Hạ Viêm Lương. Lãnh Lãnh là vật chứng tình yêu duy nhất của hai người trên đời này.

Phong Ấn từng nghĩ cho dù Hạ Viêm Lương lựa chọn Lê Duệ, nhưng ít ra trong cuộc đời cô ta, anh cũng để lại một dấu ấn gì đó. Nhưng hành động quỳ trước mặt anh của Hạ Viêm Lương đã đánh tan cái suy nghĩ ấy.

Khoảnh khắc ấy nỗi căm hận của anh lên đến đỉnh điểm, anh có thể không cần biết đến sự sống chết của hai mẹ con cô ta, nhưng đối với Lê Duệ, anh vẫn con ôm một nỗi áy náy khôn nguôi. Niềm đam mê phi hành của Lê Duệ chẳng hề thua kém anh, nhưng vì bảo toàn mạng sống cho anh mà cả đời này Lê Duệ phải từ bỏ phi hành.

Những cảnh sát không hiểu rõ sự tình đứng quanh đây liếc nhìn anh trong bộ quân phục mà anh còn chưa kịp thay ra.

- Đồng chí trung tá, không cần biết giữa người lớn với nhau có chuyện gì, nhưng ít nhất trẻ con là vô tội, hãy cứu người đã rồi tính sau!

Phong Ấn phải hít thở thật sâu nhiều lần mới có thể bình ổn được tâm trạng. chìa tay ra với Lãnh Lãnh: “Ồ đó nguy hiểm lắm, nào... qua chỗ bố đi!”

Đôi mắt sưng đỏ vì khóc của Lãnh Lãnh nhìn anh đầy nghi hoặc, con bé cố chấp không chịu tin lời anh nói, mặc cho anh có khuyên nhủ như thế nào. Sự kiên nhẫn của Phong Ấn gần như cạn kiệt, tuy nhiên anh vẫn ép mình phải kiên trì đến cùng: “Là bố sai rồi, bố không nên nói dối Lãnh Lãnh như vậy, bố xin lỗi!”

- Bố còn lừa gạt mẹ nữa, bố khiến mẹ phải khóc, bố không yêu Lãnh Lãnh, cũng không yêu mẹ, bố chỉ yêu người tên là Lôi Vận Trình kia thôi! Bố nói gì với mẹ con nghe thấy hết rồi! Mẹ hận bố, con cũng hận bố! Bố không cần con nữa, mẹ không cần con nữa, con cũng không cần bố nữa!

Lãnh Lãnh càng nói càng kích động, tiếng khóc xé lòng, nửa thân đã nhào ra ngoài lan can, hai chân đã không chạm đất, chỉ còn hai tay vẫn ôm lấy cái thân lan can. Hạ Viêm Lương gần như sục đổ, cô lao đến định kéo con bé lại nhưng bị Phong Ấn ngăn lại.

- Cô sẽ khiến con bé càng kích động hơn đây, bình tĩnh lại đi!

Phong Ấn quát lên, Hạ Viêm Lương đột nhiên quay ngoắt lại ôm lấy anh, hôn anh bất chấp mọi thứ xung quanh. Phong Ấn muốn từ chối nhưng cô ta đã ôm chặt lấy anh, kẹp chặt hai tay anh trên người mình: “Nói yêu em, yêu Lãnh Lãnh đi! Mau bù đắp lại những tổn thương do những điều anh đã nói. Phong Ấn, em xin anh, không có con gái em không sống nổi đâu, nói dối nó đi, em xin anh...”

Phong Ấn lúc ấy chẳng còn lựa chọn nào khác, chỉ có điều anh đâu có ngờ vì chuyện này lại gây ra họa ngày hôm nay.

...

Phong Ấn lạnh lùng đột ngột xuất hiện ở ngoài cửa, nhưng Hạ Viêm Lương chẳng hề thấy ngạc nhiên.

Ánh mắt anh thoáng qua vẻ hung dữ. Lãnh Lãnh vừa nhìn thấy Phong Ấn đã vui mừng chạy đến ôm lấy chân danh, dường như chẳng hề nghe thấy câu nói ban nãy của anh: “Bố ơi, bố đến muộn đây, Lãnh Lãnh chờ bố suốt cả buổi chiều rồi!”

Hạ Viêm Lương thả tay áo xuống che đi vết thương trên cánh tay: “Sao anh lại đến đây?”

Phong Ấn cười nhạt, ánh mắt như dao dấn chặt vào cô ta. Hạ Viêm Lương chợt dậm lùi lại sau nửa bước, Lãnh Lãnh ngẩng đầu nhìn Phong Ấn, ánh mắt tràn đầy sự kỳ vọng, giống như một đứa con gái đang chờ đợi món quà từ người cha.

“Bố ơi!” Lãnh Lãnh hé đôi môi nhỏ xinh, thân mật gọi anh, Phong Ấn gỡ bàn tay đang bám chặt vào áo mình ra, lúc này anh chỉ chú ý đến người đàn bà ở trước mặt mình, chẳng còn tâm trí đâu để xem đến những thứ khác.

Phong Ấn không nói không rằng đi thẳng đến trước mặt Hạ Viêm Lương. Khuôn mặt lạnh lùng của Phong Ấn khiến cho Hạ Viêm Lương cảm thấy vô cùng bất an, nhưng cô ta không né tránh, vẫn đứng nguyên tại chỗ, người nép sát vào tường, cái cằm nhọn cổ gồng hếch lên.

“Chúng ta vào trong nói chuyện hay là nói trước mặt Lãnh Lãnh, cô chọn đi!” Phong Ấn nói.

Hạ Viêm Lương đương nhiên lựa chọn về đầu tiên rồi.

Hạ Viêm Lương gần như bị Phong Ấn thô bạo đẩy vào trong phòng, gót giày vướng vào thảm khiến cô ta ngã nhào xuống sàn. Có lẽ đây là lần đầu tiên anh đối xử thô bạo với cô kể từ lúc đầu quen biết anh. Hạ Viêm Lương hơi ngậy ra, sự hoang mang trong mắt cô ta khiến Phong Ấn chợt cảm thấy nực cười.

Phong Ấn lạnh lùng cụp mắt xuống nhìn cô ta, ánh mắt xa lạ mà Hạ Viêm Lương chưa từng thấy bao giờ: “Rốt cuộc cô muốn cái gì? Tiền ư? Muốn bao nhiêu cô cứ nói ra, toàn bộ tài sản của tôi có đủ không hả?”

Hạ Viêm Lương từ từ ngồi dậy: “Mấy năm nay, số tiền anh đưa em đủ để nuôi dưỡng Lãnh Lãnh trưởng thành!”

“Có đủ không?” Phong Ấn khoanh tay trước ngực, cười khẩy: “Đưa thêm cho cô gấp vài lần để nuôi nó đến già cũng không thành vấn đề, nhưng mà Hạ Viêm Lương này, đây hình như không phải là thứ mà cô thực sự muốn có nhỉ?”

“Tiền là cái quái gì, là thứ vô dụng nhất trên đời này, thứ thật sự quan trọng có tiền cũng chẳng thể mua được!” Hạ Viêm Lương cố kiềm chế cơn giận: “Em biết anh sẽ cảm thấy câu nói ra từ miệng em rất nực cười, em không phải nhận hồi đầu đến bên cạnh anh là bởi vì thân phận người thừa kế duy nhất của tập đoàn Phong thị, nhưng anh lại cố chấp, một mực đòi đi học ở trường không quân và từ bỏ tất cả những thứ này, còn Lê Duệ lại cố tất cả những gì em muốn. Kì thực em rất cảm ơn anh, nếu không phải anh ấy giúp anh đỡ một đòn thì anh ấy cũng sẽ không quay về thừa kế tập đoàn. Nhưng...”

Hạ Viêm Lương siết chặt nắm tay, ánh mắt càng lúc càng căm hận: “Điều này cũng trở thành nguyên nhân khiến anh trở thành người mà em căm hận nhất trên đời này! Tất cả những đau khổ, tất cả những giày vò mà anh ấy phải chịu đựng sau này đều là bởi vì anh! Chính anh đã chôn vùi giấc mơ duy nhất của anh ấy! Chính anh đã khiến anh ấy người không ra người, quỷ không ra quỷ! Chính anh đã hủy hoại tất cả cuộc đời anh ấy! Chính anh đã khiến Lãnh Lãnh còn nhỏ như vậy mà đã mất đi cha, vì vậy anh bắt buộc phải đền bù cho nó một người cha! Anh phải thay thế Lê Duệ mang lại tất cả cho nó! Cả đời này anh đừng hòng mong được ở bên Lôi Vận Trình!”

Giọng nói của Hạ Viêm Lương từ dịu dàng trở nên gay gắt, giọng nói như muốn xé toạc cổ họng. Phong Ấn từ đầu đến cuối chỉ lạnh lùng nhìn Hạ Viêm Lương, cảm nhận sự căm hận vô lối của cô ta: “Vì vậy hồi đầu cô quay lại thực ra là để tìm cách trả thù tôi phải không? Chấp nhận trở thành công cụ giải tỏa của cô ư? Vì vậy cô mới dần dựng ra cảnh cùng Lãnh Lãnh tự sát, lợi dụng con bé để bắt tôi nói ra những lời đó, đồ dành nó từ bỏ ý định tự sát, còn cô đã lên quay lại tất cả những thứ đó và chờ đợi một ngày sẽ khiến tôi không thể ăn nói với Lôi Vận Trình?”

Hạ Viêm Lương không nữa lời phản bác, thẳng thắn thừa nhận: “Em vốn không muốn để cho con nhóc đó thấy những thứ đó, đều tại anh ép mà thôi! Anh vì ở bên cạnh con bé ấy mà quên đi mất nghĩa vụ và trách nhiệm của một người cha, em không muốn con gái em nữa đêm vì nhớ anh mà khóc lóc! Anh mãi mãi không thể hiểu được cái cảm giác bất lực khi phải giương mắt nhìn người thân yêu của mình khóc lóc, đau khổ! Anh càng không hiểu được tâm trạng của Lê Duệ ra làm sao khi chỉ vào bức ảnh của anh và bảo con gái đẻ của mình gọi anh là bố!”

Cô ta hiểu rõ hơn ai hết bộ quân phục Phong Ấn mặc trên người trong bức ảnh là niềm mơ ước cả đời của Lê Duệ. Anh vốn dĩ có thể mặc bộ quần áo đó trên người, cất cánh bay lên bầu trời, Lê Duệ không chỉ một lần phê thuốc, nằm ngửa trên giường, tay siết chặt bức ảnh của Phong Ấn, nói với cô: “Viêm Lương em nhìn xem, anh mặc quân phục trông cũng oai lẫm đúng không? Viêm Lương em không biết đấy thôi, cảm giác bay lên trời thật là tuyệt vời!”

Ngay cả về sau, khi thần trí ngày một mờ hồ, Lê Duệ vẫn không chịu bỏ tấm ảnh này, anh cầm bàn tay bé nhỏ của con gái, chạm vào bức ảnh của Phong Ấn, anh nói với Lãnh Lãnh: nhất định con phải nhớ cho kỹ dáng vẻ kiêu hãnh của bố. Anh đã không phân biệt được người trên bức ảnh là Phong Ấn hay là mình nữa, nhưng khóe mắt lại đang nhỏ lệ. Chính những điều này khiến cho Hạ Viêm Lương nảy sinh nỗi thù hận rất lớn đối với Phong Ấn, cô ta biết như thế là không công bằng với anh, nhưng cô ta không thể nào kiềm chế được bản thân, giống như Lê Duệ hồi đó, mặc dù chính anh ta đã lựa chọn dùng thân hình để che chắn cho Phong Ấn, nhưng vẫn không thể thuyết phục bản thân mình đừng căm hận Phong Ấn.

Tất cả mọi người đều nói nỗi căm hận của Lê Duệ là hoang đường, chỉ có Hạ Viêm Lương mới có thể hiểu rõ Lê Duệ vì sao mà chết không nhắm mắt.

Cổ áo của Phong Ấn bị Hạ Viêm Lương túm chặt, anh thậm chí còn nhìn thấy đôi mắt vằn lên thù hận của Hạ Viêm Lương.

- Thực ra tôi không hề có ý đối đầu với Lôi Vận Trình, hôm nay nếu đối lại là người phụ nữ khác ở bên anh, tôi cũng sẽ không từ thủ đoạn mà tìm cách chia rẽ hai người, anh không có tư cách để có hạnh phúc, anh có lấy vợ thì lấy thôi, anh chỉ có thể là bố của Lân Lân. Lê Duệ chết rồi, anh có thể tiếp tục, đường hoàng làm phi công, nhưng Phong Ấn, tôi sẽ bám lấy anh CẢ... ĐỜI... NÀY!

Khóe miệng cô ta khẽ nhếch lên, nở ra một nụ cười lạnh lùng và thê lương, trái tim Phong Ấn đột nhiên điềm tỉnh lại.

“Cô và Lê Duệ điên như nhau!” Anh khẽ cup mắt nhìn người đàn bà mặc dù trong bộ dạng thê thảm nhưng vẫn rất xinh đẹp, giơ tay lên vuốt lại mái tóc rối bù của cô ta, ánh mắt dừng lại hồi lâu trên vết máu tụ trên trán, nhẹ nhàng gỡ tay cô ta ra: “Vốn dĩ tôi không biết cô hận tôi đến mức nào, nhưng giờ tôi đã biết rồi!”

Phong Ấn cũng từng vô cùng căm hận Lê Duệ và Hạ Viêm Lương bởi sự phản bội sau lưng của hai người họ, nhưng đến giờ anh mới nhìn thấu, những con người cố chấp sống trong thù hận đáng thương đến mức nào!

Phong Ấn quay người mở cửa ra, liếc nhìn Lân Lân ở bên ngoài rồi đi thẳng vào trong nhà bếp, sau đó quay lại, trên tay còn cầm theo một con dao gọt hoa quả sắc nhọn.

Hạ Viêm Lương giật mình, cảnh giác kéo Lân Lân ra đằng sau mình.

Phong Ấn nhét con dao vào tay cô ta, mũi dao nhắm thẳng vào mình: “Nếu như cô cảm thấy vẫn chưa đủ, có thể tiếp tục thay Lê Duệ đòi nợ từ tôi, lấy đi tất cả những gì tôi có hiện nay, hoặc hủy hoại tất cả những gì tôi có, tôi không thể làm Lê Duệ sống lại, tôi biết anh ta vẫn canh cánh trong lòng vì thị lực giảm sút mà không thể làm phi công được nữa. Hiện giờ con dao đang ở trong tay cô, cô chỉ cần ra tay là có thể báo thù cho anh ta rồi, nếu một con mắt không đủ, cô có thể móc cả hai mắt tôi ra để tể anh ta, nếu như thế vẫn chưa thể xoa dịu nỗi căm hận trong lòng cô...”

Phong Ấn chậm rãi cởi từng chiếc cúc áo sơ mi trước mặt cô ta, để lộ lồng ngực rắn chắc, bàn tay chỉ vào ngực mình: “Tôi lấy tính mạng của mình ra trả cho anh ta, trả cho cô, trả cho con gái các người, cho đến khi các người cảm thấy đủ thì thôi!”

Hạ Viêm Lương mím chặt môi, phẫn nộ nhìn anh, bặm môi dùng sức, mũi dao nhọn chọc vào lồng ngực anh, máu tươi lập tức trào ra: “Anh tưởng tôi không dám ư?”

Phong Ấn khẽ mấp má môi: “Có dám hay không là chuyện của cô, tôi chỉ cho cô một cơ hội, chỉ cần tôi vẫn còn có thể lết ra khỏi cánh cửa này thì... Hạ Viêm Lương, cô đừng mong lấy được bất cứ thứ gì của tôi nữa. Đời này trừ phi tôi không lấy vợ, còn nếu lấy nhất định sẽ lấy Lôi Vận Trình. Cô còn muốn tìm cơ hội làm tổn thương cô ấy lần nữa thì phải bước qua xác của tôi!”

Phong Ấn lúc này cùng với tình huống hiện tại khiến Lân Lân không dám khóc to, chỉ bịt chặt miệng, lặng lẽ trào nước mắt. Đó cũng là ấn tượng sâu sắc nhất của Lân Lân về Phong Ấn, kể từ tối đó về sau, một thời gian rất dài, rất dài sau đó, con bé không gặp lại anh nữa.

Phong Ấn và Lôi Vận Trình chia tay rồi, nói một cách chính xác là Phong Ấn bị Lôi Vận Trình đá rồi.

Lôi Vận Trình về đến đơn vị, nhốt mình trong kí túc mất mấy hôm mới chịu ra khỏi cửa, ngoài sắc mặt có vẻ tiêu tụy ra thì trông cô không có gì thay đổi lắm, ngay cả đôi mắt cũng không hề sưng đỏ.

Lúc tập trung nhìn thấy cô, mắt Phong Ấn như sáng lên. Lúc lên xe ô tô chở ra sân bay, anh ngồi xuống bên cạnh cô, lòng bàn tay căng thẳng rịn mồ hôi: “Trình Trình... em vẫn ổn chứ?”

Lôi Vận Trình nghiêng đầu ngời nhìn ra ngoài cửa sổ, một tay ôm mũ bảo hiểm, một tay đặt trên dây đeo súng. Phong Ấn biết chỉ cần đối lại là ở chỗ khác, Lôi Vận Trình nhất định sẽ rút súng ra nhắm thẳng vào

người anh.

Phong Ấn khẽ gọi tên cô, Lôi Vận Trình ngoảnh đầu lại nhìn anh, mặt vô cảm nói: “Tôi đã ổn rồi, tôi còn muốn bay, anh có thể đừng gây ảnh hưởng đến tâm trạng của tôi có được không đại đội trưởng Phong?”

Phong Ấn chẳng còn cách nào khác đành ngậm miệng. Thường ngày ở chỗ đông người Lôi Vận Trình vẫn gọi anh là đại đội trưởng, chỉ có điều chẳng có lúc nào lại khiến anh có cảm giác cô chỉ coi anh là một đại đội trưởng như bây giờ.

Tham mưu khí tượng và rada lần lượt báo cáo tình hình, đài phát thanh đã hạ lệnh cất cánh.

Khoảnh khắc Phong Ấn và Lôi Vận Trình cùng lúc lái máy bay bay lên trời, anh đột nhiên nhớ đến lần đầu tiên cùng cô lái máy bay. Lúc ấy cô tràn đầy hi vọng và cảm kích vào mọi thứ, còn hiện giờ anh chỉ nhìn thấy bầu trời bao la trong đôi mắt cô.

Phong Ấn chịu đựng những ngày tháng bị thờ ơ như người vô hình này được nửa tháng, anh cảm thấy giới hạn chịu đựng của mình đã lên đến đỉnh điểm. Anh hi vọng Lôi Vận Trình sẽ làm ấm i lên với mình, cho dù có làm ấm cho tất cả mọi người đều biết cũng được, ít nhất như vậy anh còn có cơ hội tiếp cận cô, cũng sẽ không cảm thấy bí bức, khó chịu như lúc này.

Bởi vì thời tiết thay đổi nên sau khi hoàn thành các yêu cầu, các máy bay lần lượt quay trở lại sân bay.

Lôi Vận Trình đứng bên cạnh máy bay của mình, trao đổi một số vấn đề có liên quan đến động cơ máy bay với kd. Kd vừa ghi chép vừa gật đầu. Phong Ấn đứng bên cạnh họ nhưng không dám làm phiền, ánh mắt dán chặt vào thân hình mảnh mai của cô.

“Ok, những cái này cứ giao cho chú! Cháu về trước đi!” kd gấp cuốn sổ lại, đẩy cao cái mũ trên đầu, lo lắng nhìn cô: “Mấy hôm nay sắc mặt của cháu không được tốt cho lắm, khó chịu ở đâu à?”

“Không sao ạ, cháu chỉ hơi thiếu ngủ một chút thôi, thức dậy hơi sớm, chỉ cần điều chỉnh một chút là ổn thôi ạ!” Lôi Vận Trình phui phui găng tay: “Cháu đi đây!”

Cô vừa quay người đã thấy Phong Ấn đang đứng ở phía sau, vội giơ tay hành lễ: “Đại đội trưởng!”

Phong Ấn hơi gật đầu: “Cùng đi ăn cơm nhé!”

Cô đeo kính râm, lướt qua người anh như không nghe thấy gì, các nhân viên cơ vụ ở bên cạnh khẽ cười, Phong Ấn lờ mắt cảnh cáo bọn họ, mấy nhân viên cơ vụ biết điều vội vàng ai làm việc nấy.

Phong Ấn lèo đèo theo cô, Lôi Vận Trình lạnh lùng đi thẳng lên ô tô. Lục Tự đang ngồi trên xe, nói chuyện với mấy phi công khác, không biết đang kể đến chuyện gì thú vị mà mọi người cười ồ lên. Có người nhìn thấy Lôi Vận Trình đến liền vỗ tay gọi cô: “Nào nào ngồi xuống đây, anh kể cho em nghe một chuyện cười!”

Vừa hay bên cạnh Lục Tự có ghế trống, Lôi Vận Trình thản nhiên ngồi xuống đó. Phong Ấn đi thẳng vào ghế bên dưới, mím chặt môi nhìn cô, vô tình bắt gặp ánh mắt của Lục Tự, cả hai không ai chịu né tránh ánh mắt của ai. Trên khóe môi Lục Tự vẫn còn đọng lại cái nhếch môi, trông như đang cười nhạo Phong Ấn, cười nhạo anh cuối cùng cũng có ngày hôm nay: Lôi Vận Trình không còn là của Phong Ấn nữa rồi.

Phong Ấn nhẹ nhàng dựa lưng vào ghế, bàn tay dưới cái mũ bảo hiểm siết chặt lại.

Lúc ở nhà ăn cũng vậy, anh bê khay thức ăn, còn chưa đợi được cô đến gần, Lôi Vận Trình đã bê khay đồ ăn của mình ra bàn Tiểu Tô và Hướng Bắc Ninh ngồi. Cô ngồi xuống bên cạnh Tiểu Tô, Tiểu Tô ngồi đối diện Hướng Bắc Ninh, mà bên cạnh Hướng Bắc Ninh lại là Lục Tự.

Lôi Vận Trình thà ngồi đối diện Lục Tự chứ không chịu ngồi cùng anh, Phong Ấn biết tất cả mọi người đều đang âm thầm quan sát hai người, thậm chí có người còn âm thầm chờ đợi anh lao đến khiêu chiến với Lục Tự.

“Tiểu Tô, em ăn xong rồi à?” Hướng Bắc Ninh đột nhiên hỏi.

“Đâu có, em chỉ mới... ờ ờ, em biết rồi!” Tiểu Tô phản ứng cực nhanh, và vội vài miếng cơm, còn chưa kịp nuốt đã vẫy tay với Phong Ấn: “Đại đội trưởng Phong, em ăn xong rồi, anh ngồi chỗ em đi, Hướng Bắc Ninh có việc muốn hỏi anh đấy!”

Cô nói rồi chẳng buồn đếm xỉa đến ánh mắt sắc như dao của Lôi Vận Trình, vội vàng thu dọn rồi quay về phòng y vụ.

Lục Tự liếc Hướng Bắc Ninh, Hướng Bắc Ninh nghiêm nghị nói: “Vấn đề đó của em chẳng phải vẫn chưa được giải quyết sao?”

Lục Tự nhún vai lúc thấy Phong Ấn ngồi xuống ghế: “Đại đội trưởng Phong về mặt nào cũng có kinh nghiệm phong phú cả!”

“Có chuyện gì thế?” Phong Ấn không phải không nhận ra giọng điệu đùa bỡn của Lục Tự, nhưng sức chú ý của anh lúc này đều dồn cả vào Lôi Vận Trình.

“Lần diễn tập trước, trong trận đối đầu với phó đại đội trưởng đội ba, em đã thử động tác bỏ rơi đối phương lại phía sau của anh nhưng sao không làm được nhỉ?” Hướng Bắc Ninh vừa ăn cơm vừa hỏi, tay còn cầm cái đùi gà mô phỏng hành động.

“Cái đó nguy hiểm lắm!” Lôi Vận Trình nhún mày: “Cậu đừng làm bừa, ngay cả đại đội trưởng Lục còn không dám thử nữa là!”

Lục Tự bĩu môi: “Đó là do anh thận trọng, anh tiếc cái mạng của mình!”

Lúc bê bát canh lên uống, tay Lôi Vận Trình vô tình chạm phải tay Phong Ấn, sau đó cô thần nhiên đặt bát canh về chỗ cũ, làm như không có chuyện gì xảy ra, nhưng cô đâu biết trái tim Phong Ấn đã loạn mất mấy nhịp.

“Điểm cơ bản của động tác đó nằm ở góc độ ngửa của máy bay, góc độ ngửa không đủ thì không đạt được hiệu quả đầu, sự khác biệt trong tư thế của máy bay mỗi lần đều có thể khiến cho góc độ có sự thay đổi rất nhỏ, chỉ có điều nhất định phải chú ý góc ngửa không được lớn hơn góc độ được tính toán dựa trên công thức đặc biệt mà tôi đã nói lần trước, rất dễ bị rơi vào cú xoáy đuôi, như thế chẳng khác nào tự sát!” Phong Ấn vừa nói vừa nắm tay Lôi Vận Trình ở dưới bàn.

Cô muốn rút tay ra nhưng bởi vì anh nắm quá chặt nên không được. Lôi Vận Trình đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lục Tự: “Em lấy đùi gà đổi lấy thịt viên của anh nhé!”

Lục Tự hơi ngẩn ra, chớp chớp mắt rồi nói: “Ok!”

Lôi Vận Trình gấp cái đùi gà mình chưa động vào sang khay của Lục Tự rồi chuyển thịt viên của Lục Tự sang khay của mình.

“Anh không đói, đùi gà nhường em ăn, mà vừa hay anh không thích ăn thịt viên, hơi chua quá!” Lục Tự vội vàng gấp đùi gà trả lại khay cho Lôi Vận Trình, rồi chuyển thịt viên sang bát cho cô: “Từ từ thôi, cứ như là đi ăn cướp ấy!”

“Anh không biết là em không có sức đề kháng với món này à?” Lôi Vận Trình vừa nói vừa nheo mắt cười vui vẻ với Lục Tự.

Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi chia tay với Phong Ấn, Lôi Vận Trình chịu nói chuyện với anh ta ngoài chuyện công việc, mặc dù anh ta biết Lôi Vận Trình chỉ muốn chọc tức Phong Ấn, nhưng Lục Tự không để bụng chút lợi dụng nho nhỏ này. Khoảng khắc ấy Lục Tự có ảo giác, liệu có khi nào cô vì trả thù Phong Ấn mà sà vào lòng anh không? Nhưng chỉ một giây sau Lục Tự đã tự chửi mình nghĩ ngợi vẩn vơ.

Cô không như những cô gái khác, cô là Lôi Vận Trình, đối với cô mà nói tình yêu có thể giả tạo, nhưng không yêu là không yêu, không thể có sự giả tạo.

Phong Ấn khẽ cụp mắt xuống trước hành động của hai người. Từ trước đến giờ cô luôn thích ăn những món ăn do đầu bếp ở nhà ăn làm, mỗi lần ăn xong còn cướp thịt viên bên bát của anh. Chỉ cần lần nào có món này là cô đều ăn đến no căng cả bụng, phải rên rỉ vì khó chịu, Phong Ấn không ít lần cười nhạo cô vì

chuyện này: “Em nhìn Tử Du xem, lúc nào cũng ra dáng một cô gái hiền lành, như thế mới đúng là thiên kim tiểu thư. Em nhìn em xem, còn đi cướp đồ ăn từ bát của đàn ông kia! Ha ha!”

Lôi Vận Trình không hề cảm thấy đó là điều đáng xấu hổ: “Nếu anh mà nhìn thấy chị ấy giành ăn với anh trai em như thế nào thì anh sẽ không nghĩ như vậy nữa đâu, anh không biết con gái chỉ giành ăn với người mình yêu hay sao? Sao em không đi tranh ăn của người khác? Được em tranh ăn anh nên vui mới phải chứ!”

Hướng Bắc Ninh không chú ý đến “cuộc chiến ngầm” này: “Sao anh có được công thức ấy?”

“Vô số lần thử mô phỏng và thực hiện, còn phải chọn thời điểm mình dám chắc về mặt tâm lý mới dám thực hiện!” Phong Ấn khẽ nói.

Lôi Vận Trình có cảm giác bàn tay ấy càng lúc càng siết chặt tay cô, như đang cố ra ám hiệu gì đó với mình.

Lôi Vận Trình đập mạnh đũa xuống bàn, dùng sức thoát ra khỏi bàn tay của Phong Ấn, trừng mắt nhìn anh: “Đại đội trưởng Phong đừng quên, không phải chuyện gì anh nắm chắc cũng có thể thành công, con người tự cao tự đại quá chỉ có một kết cục: Chết càng nhanh! Tôi ăn xong rồi, mọi người tiếp tục đi!”

Nói rồi Lôi Vận Trình liền quay người bỏ đi.

“Tính khí của Lôi Vận Trình thật là...” Hướng Bắc Ninh dùng đũa lau miệng: “Không phải nói quá nhưng em thấy sự giác ngộ và khả năng của mình với nghề phi hành này không kém anh là mấy, mặc dù hiện giờ em không có nhiều kinh nghiệm bằng anh, động tác này em đã nghiên cứu kỹ rồi, chỉ sơ sẩy một cái là người với máy bay đều tiêu tùng, vì vậy đại đội trưởng Phong, em khuyên anh nên hạn chế thực hiện hành động tự sát này. Trình Trình nói đúng, sẽ chết càng nhanh đây!”

Hướng Bắc Ninh đi rồi, Lục Tự không nhịn được cười trước vẻ mặt sầm sì của Phong Ấn: “Mày còn tưởng Hướng Bắc Ninh cố tình tạo cơ hội ày? Đừng quên bọn họ là chiến hữu cùng học với nhau mấy năm trời, cậu ta đương nhiên sẽ bảo vệ cô ấy vô điều kiện!”

Phong Ấn đâu phải không biết, từ mấy năm trước Hướng Bắc Ninh đã có tình cảm với Lôi Vận Trình rồi.

Lôi Vận Trình không hoàn toàn “bơ” anh, nhưng sự phản kháng quyết liệt của cô khiến Phong Ấn phải bó tay.

Phong Ấn phải sống trong sự vật vờ này cho đến tận khi về nhà ăn tết. Anh được biết ngày cô về nhà từ miệng của Hướng Bắc Ninh, Phong Ấn đã đặt vé máy bay chuẩn bị cùng về với cô, nhưng Lôi Vận Trình lại lẳng lặng đổi sang chuyến bay sớm hơn.

Cô không bảo người nhà ra đón, vì vậy nhìn thấy Lôi Dật Thành đang đứng chờ cô ở ngoài xe, Lôi Vận Trình vô cùng ngạc nhiên và mừng rỡ. Lục Tự ngồi cùng chuyến bay với cô, nhà anh ta đã cho xe đến đón, sau khi chào hỏi Lôi Dật Thành xong, anh ta liền rời sân bay trước.

“Sao anh biết em về lúc nào?” Lôi Vận Trình thấy Lôi Dật Thành chuyển hết hành lý lên xe liền chạy đến quàng vai anh trai: “Được thăng chức bố rồi, cảm giác thế nào?”

Thời tiết hôm nay không được tốt lắm, gió rất to, gió tấp vào mặt khiến á cô đỏ bừng. Lôi Dật Thành chỉ mỉm cười, không nói năng gì, đẩy cô vào trong xe rồi thắt dây an toàn và khởi động xe. Trên đường về nhà, anh không nói nửa lời, chỉ có Lôi Vận Trình vừa mãi mê ngắm nghía ảnh cháu trai vừa nói luôn miệng.

Lôi Dật Thành đỗ xe vào garage nhưng không xuống xe ngay, tay siết chặt vô lăng, môi mím chặt. Bộ dạng kì lạ này của anh muốn Lôi Vận Trình có không để ý cũng khó.

- Sao về mặt anh lại như vậy? Lại cãi nhau với chị Tử Du à? Chị ấy đã lập công lớn cho nhà ta, sinh cho anh một thằng cu rồi, anh không biết nhường nhịn chị ấy sao?

“Đâu có!” Lôi Dật Thành nhìn Lôi Vận Trình bằng ánh mắt buồn buồn: “Mẹ mà nhìn thấy bộ dạng này của em thế nào cũng khóc thầm cho xem!”

Lôi Vận Trình cười bối rối, sờ lên mặt mình: “Chẳng phải chỉ hơi gầy thôi sao, đều tại vì nhớ nhà quá ấy mà!”

Lôi Dật Thành khẽ cười, Lôi Vận Trình chu môi: "Thật là... Em chỉ mong ngóng đến tết để về nhà thôi! Anh, em cực kì nhớ anh đấy!"

Nói rồi mắt Lôi Vận Trình như phủ sương mù, Lôi Dật Thành chợt thấy xót xa trong lòng, anh đưa tay ra xoa mái tóc ngắn của cô: "Khỏi cần nịnh nọt, anh chưa muốn mắng em đâu, vào nhà đi! Tử Du đã đích thân xuống bếp làm đồ ăn cả sáng nay rồi, mặc dù mùi vị chưa chắc đã ngon, nhưng mà tiến bộ hơn trước nhiều!"

Lôi Vận Trình phì cười, dụi dụi đầu vào ngực anh: "Anh, em thực sự thực sự rất nhớ anh!"

- Có muốn anh đánh cho nó một trận thay em không?

Lôi Vận Trình gật đầu: "Đừng đánh trước mặt em, đừng để em biết!"

Cô vốn chỉ nói đùa một câu, nào ngờ tối đó đã thành thật luôn. Lúc đó là đêm khuya, Lôi Dật Thành đang ôm con trai vừa bú no sữa thì thấy Phong Ấn vừa xuống máy bay, tất tả chạy đến. Nụ cười trên môi Lôi Dật Thành lập tức biến mất.

Tử Du bế con chuyển sang cho Lôi Vận Trình: "Em bế cháu lên lầu trước đi!"

Lôi Vận Trình vừa biến mất ở trên cầu thang, Tử Du liền lạnh lùng nhìn Phong Ấn: "Đây là thiếu gia nhà ai thế nhỉ? Anh đến nhầm nhà rồi hay sao ấy!"

Nhà đẻ của Tử Du là một trong mấy danh gia vọng tộc ở thành phố T này, bố của cô với Phong Hạo là chỗ thân giao. Nhưng Tử Du lúc này chẳng buồn đếm xỉa Phong Ấn là con trai của ai chỉ hận không thể chặt đứt cánh tay của anh ta.

Phong Ấn không để tâm đến Tử Du, lặng lẽ đặt hành lí xuống, chủ động lùi ra ngoài cửa, ngửa tay chấp nhận số phận: "Ra tay đi! Tôi biết cậu đã nhẫn nhịn lâu lắm rồi!"

"Tử Du, đóng cửa lại kéo ồn ào lại đánh thức bố mẹ!" Lôi Dật Thành cởi khuy cổ áo và tay áo, mắt bùng lên ngọn lửa.

"Ông xã, tên khốn này anh không cần nương tay, đánh chết người đã có em lo!" Tử Du đóng cửa lại, đứng bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa: "Phong Ấn, tôi đã chờ đợi anh từ lâu, chỉ có điều không tìm được cơ hội chinh anh thôi!"

Tử Du lớn hơn Lôi Vận Trình vài tuổi, Tử Du đã nhìn thấy hết mọi sự kiên trì, chờ đợi, trả giá, nhẫn nhịn mà Lôi Vận Trình đã phải trải qua trong thời gian qua. Hôm nay Lôi Vận Trình vừa bước vào nhà, nhìn thấy thân hình gầy gò của cô mà Tử Du suýt rớt nước mắt. Một cô gái tốt lại bị tên khốn này giày vò thành ra như vậy đấy.

Phong Ấn không giải thích gì nhiều, anh tự biết mình là người có tội.

"Tôi thật không hiểu cậu còn đến đây làm cái gì? Đây chẳng phải là kết cục mà cậu mong muốn sao? Đến để khoe khoang phải không?" Lôi Dật Thành siết chặt nắm đấm như để khởi động: "Bố tôi không động đến cậu là bởi vì mẹ tôi đã hạ lệnh, nhưng mệnh lệnh này là không có hiệu lực đối với tôi!"

"Tôi chỉ muốn gặp cô ấy, giải thích một số chuyện với cô ấy!" Phong Ấn cởi áo khoác ném sang một bên: "Tôi sẽ không đánh trả, cậu cứ thoải mái!"

Lôi Dật Thành cười khẩy: "Vậy thì đành đắc tội nhé!"

Nói rồi Lôi Dật Thành vung nắm đấm lên.

Lôi Vận Trình trốn ở trên lầu, đặt cháu vào trong nôi, tiếng nhạc du dương át đi tiếng đánh đấm ở bên dưới. Cô cầm tay em bé, vuốt ve khuôn mặt non nớt của nó:

- Nhóc con, có biết bố cháu rất giỏi võ không hả? Lúc mà tức lên thì ra đòn tàn nhẫn hơn bình thường gấp nhiều lần. Cháu nói xem, liệu chú ấy có bị bố cháu đánh chết không?

Đứa bé mới có mấy tháng tuổi, làm sao hiểu được điều cô nói, đôi mắt long lanh của nó chỉ chớp chớp nhìn cô, miệng phát ra tiếng u a. Lôi Vận Trình mỉm cười: “Cháu đang trả lời là: Có phải không? Chú ấy suýt chút nữa thành chú của cháu rồi đấy!”

Lôi Khải vốn đã đi ngủ, nhưng lúc này, người phụ nữ gối đầu lên tay ông vẫn trần trọc chưa ngủ được. Âm thanh vọng ra từ dưới nhà vang lên rõ rệt, không chỉ có ông, ngay cả Thương Tiểu Thuyền cũng tỉnh từ lâu.

Hồi lâu sau, ông nghe thấy người phụ nữ nằm bên cạnh mình khẽ nói: “Đánh đã lâu lắm rồi, anh còn không xuống xem sao!”

- Anh mà ra tay lại thành ra bắt nạt trẻ con à!

“Ai bảo anh ra tay chứ?” Thương Tiểu Thuyền trừng mắt: “Dật Thành nặng tay lắm, cứ đánh thế sẽ xảy ra chuyện đấy, cuối cùng người phải khóc chẳng phải là Quả Cam Nhỏ sao?”

“Con gái mình vô dụng đến thế sao?” Trong giọng nói của Lôi Khải có chút không vui: “Anh không thể để bọn nó ở bên nhau nữa, đừng nói với anh là em có thể chấp nhận được đấy!”

“Chẳng liên quan gì đến chuyện này, Quả Cam Nhỏ là do em sinh ra, nó như bản sao của em ở trên đời này!” Thương Tiểu Thuyền dụi đầu vào gối: “Cách đối xử tốt nhất với nó bây giờ không phải là làm gì Phong Ấn mà là cùng nó vượt qua nỗi đau này! Vết thương do nỗi nhục người khác gây ra, nhưng cũng là do mình đã cho người ta cái quyền được làm tổn thương mình. Người mà Quả Cam Nhỏ hận nhất không phải là Phong Ấn, mà là chính bản thân nó!”

Nếu có thể, Thương Tiểu Thuyền sẽ đặt con gái vào tim mình để có thể bảo vệ con, khiến cho nó quên hết mọi chuyện không vui, trở thành một cô gái vui vẻ.

Lôi Khải chăm chú nhìn vợ trong bóng tối, bỗng phì cười nhưng bị Thương Tiểu Thuyền lườm ột cái.

- Anh còn cười được à?

“Anh chỉ cảm thấy con gái mình thật là giỏi!” Ngón tay ông lướt nhẹ trên hàng lông mày của vợ. Lôi Khải nói thật dịu dàng: “Không, là em giỏi mới đúng, có thể biết được trong lòng người ta nghĩ cái gì, cần cái gì, sau đó âm thầm làm cho người ta, Tiểu Thuyền, sao em... tốt thế?”

“Nhưng em vẫn chưa chăm sóc nó tốt!” Thương Tiểu Thuyền cố nén nước mắt: “Cái con nhóc này vẫn cố giả bộ như không có chuyện gì, em cũng không dám tưởng tượng trong lòng nó đau đớn đến mức nào!”

- Trình Trình quá cố chấp trong chuyện tình cảm, con bé đã nhận được bài học rồi, con người phải gặp chuyện mới có thể trưởng thành được, đây cũng không hẳn là chuyện xấu!

Lôi Khải đã sớm biết trước sau gì Lôi Vận Trình cũng gặp phải rắc rối với Phong Ấn, ông đã cố ngăn chặn con bé từ trước nhưng không ngăn nổi trái tim cố chấp của nó.

Lôi Vận Trình nhìn em bé đang ngủ say, ánh mắt trống rỗng, ngay cả lúc Lôi Dật Thành bước vào cô cũng không biết. Tử Du tìm thuốc sát trùng bôi vào ngón tay cho Lôi Dật Thành, sau đó lấy urgo dán lại cẩn thận.

Khuy tay áo anh tuột ra, hơi thở gấp gấp vẫn chưa trở lại bình thường sau cuộc ẩu đả dữ dội, ngọn lửa trong ánh mắt vẫn chưa tắt. Tử Du nhíu mày: “Phong Ấn da dày thật, lần sau nhớ mang theo găng tay nhé!”

Nhìn thấy vết máu dính trên áo Lôi Dật Thành, Lôi Vận Trình không khỏi giật mình, vội vàng chạy lại: “Anh ấy trả đòn à?”

“Anh ta dám!” Tử Du hừ giọng: “Chẳng qua anh trai em ra tay mạnh quá mà thôi! Không sao đâu!”

Xử lý xong vết thương trên tay Lôi Dật Thành, Tử Du vội giục Lôi Vận Trình đang đứng ngây ra ở bên cạnh: “Đi ngủ đi Trình Trình, ngày mai chúng ta ra ngoài đi dạo, chị dâu dẫn em đi mua quần áo mới!”

Lôi Dật Thành nhìn thấy em gái đứng tần ngần ở đó liền đưa tay lên cọ cọ sống mũi cô: “Nếu xót anh trai em thì mau đi ngủ sớm đi, anh cũng cần nghỉ ngơi!”

Lôi Vận Trình ngoan ngoãn gật đầu, quay về phòng mình, vùi đầu xuống giường, cuộn chặt chăn, tự nói với mình đừng lo lắng cho anh, cứ yên tâm mà ngủ!

Lái xe taxi vừa lái xe vừa liên tục nhìn người đàn ông bấm đập toàn thân ngồi ở ghế sau: “Chàng trai, có cần tôi đưa cậu đến bệnh viện hoặc đi báo cảnh sát trước không?”

“Không cần đâu, cảm ơn anh!” Phong Ấn bịt chặt miệng ho sặc sụa, xương cốt trên người gần như bị Lôi Dật Thành nghiền nát rồi.

Anh đợi cho đến khi đèn ở phòng Lôi Vận Trình tắt mới rời đi. Cô gái ấy không hề xuống xem anh sống chết ra làm sao. Năm đám của Lôi Dật Thành mạnh thế nào cuối cùng Phong Ấn cũng được ném thử, nếu như không phải Tử Du ở bên ngăn cản, anh nghĩ mình đã chết dưới năm đám của anh ta rồi.

Mẹ kiếp, thằng ranh này đã tiện thể trả thù luôn chuyện lúc còn nhỏ không đánh lại anh đây mà.

Sau nhiều lần đứng ngoài ẩn mật mã mở cửa không được, Phong Ấn mới hiểu thế nào là “có nhà không thể về”.

Không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là Lâm Thất Thất đã đổi mật mã cửa, đúng là bà đã không cần thằng con trai này nữa rồi.

Phong Hạo đi tiếp khách đến đêm khuya mới về nhà, lái xe nhìn từ xa đã thấy có bóng người ngồi ở trước cổng biệt thự, đến gần mới phát hiện là Phong Ấn. Ông vội xuống xe diu anh lên: “Thế này là thế nào? Cậu gặp cướp à?”

Phong Ấn bị chạm vào chỗ đau bật kêu la, Phong Hạo xuống xe nhìn từ đầu đến chân, suýt thì không nhận ra là con trai của mình, sắc mặt ông sa sầm: “Là ai làm?”

“Con mà nói là con tự đâm vào người ta chắc bố không tin đâu nhỉ?” Phong Ấn cố gắng gượng, chỉ nói thôi cũng thấy đau đớn vô cùng.

Phong Hạo trầm ngâm hồi lâu, chợt hiểu ra: “Là Lôi Dật Thành phải không?”, ông ấn tay vào lồng ngực Phong Ấn, lập tức nghe thấy tiếng la đau đớn của Phong Ấn, Phong Hạo cười nhạt: “Ra tay nặng gớm, còn may là mày vẫn sống sót quay về!”

Con trai do Lôi Khải huấn luyện quả không phải dạng tầm thường.

Phong Ấn tưởng rằng mình đã bị thương đến mức này rồi thì Phong Hạo sẽ nể tình cha con mà để anh vào nhà, nào ngờ Phong Hạo chỉ cởi áo khoác mình, khoác lên người anh rồi bảo: “Nghe nói tối nay có tuyết rơi đấy!”

Chiếc xe màu đen lái vào sân trước mắt anh, cánh cổng lớn khép chặt, Phong Ấn không tin nổi vào mắt mình, anh ngồi bệt xuống đất, thậm chí chẳng còn sức mà chửi bới nữa.

Phong Hạo mang theo hơi lạnh chui vào trong chăn. Phong phu nhân chăm chăm nhìn ông: “Em còn tưởng anh sẽ mềm lòng chứ?”

Phong Hạo nhướn miệng cười: “Em mà không đành lòng thì anh sẽ gọi nó vào!”

Lâm Thất Thất lạnh lùng hừ giọng, kéo lại chăn rồi nằm xuống: “Chỉ bị đánh có mấy phát thôi mà, không chết được đâu, con trai anh cao số lắm, không cho nó một bài học nó không bao giờ biết trân trọng, cứ tưởng rằng ai đối xử tốt với nó cũng là lẽ đương nhiên!”

Phong Hạo chỉ cười không nói gì, trời lạnh thế này mà được ôm người mình yêu thương cuộn tròn trong chăn ấm đi ngủ quả là chuyện vui nhất trên đời. Không phải ông không quan tâm đến Phong Ấn, Lâm Thất Thất nói đúng, Phong Ấn sướng quen rồi, giờ phải chịu chút khổ cực cũng là điều tốt!

Mãi đến lúc Phong Hạo gần ngủ, vợ Phong Hạo mới huých chồng: “Phong Hạo!”

- Hả?

Lâm Thất Thất cắn chặt môi, chần chờ một lát mới mở miệng: “Vết thương của nó có nặng không?”

Phong Hạo khê nhếch khóe môi trong bóng tối: “Đã bảo ông Trần đưa nó đi bệnh viện rồi, em nói rồi đấy thôi, không chết được đâu!”

Đúng như Phong Hạo nói, nửa đêm tuyết rơi dày đặc. Lúc Lôi Vận Trình tỉnh dậy, lớp tuyết dày trên mặt đất đã che đi dấu vết vạ đánh nhau tối hôm trước. Trong sân vốn có một bộ bàn ghế gỗ để ngồi hóng mát mỗi chiều hè, giờ đã tan tành thành từng mảnh.

Nhìn cái sân tan hoang, Lôi Khải chỉ khê nhưn mày.

“Bố à, bộ bàn ghế ấy đã lâu rồi, cũng nên thay bộ mới rồi, khi nào có thời gian rảnh, con với Dật Thành sẽ đi mua bộ mới về!” Tử Du không biết Lôi Khải đang nghĩ gì liền lên tiếng thử thăm dò.

Lôi Khải chỉ lạnh lùng ậm ừ chứ không trách cứ gì, Tử Du lén thè lưỡi hú hồn.

Lôi Vận Trình giả bộ như không nghe thấy gì, tiếp tục gặm xương mà Thương Tiểu Thuyền hầm.

Kể từ đó về sau, Lôi Vận Trình không nhìn thấy Phong Ấn đến tìm cô nữa, ngược lại Lục Tự thường xuyên đến tìm cô, chỉ có điều cô ít khi chịu gặp anh ta.

Lại lần nữa bị từ chối gặp mặt, Lục Tự chán nản định hút hết điều thuốc vào vè. Lôi Khải không chỉ một lần nhìn thấy bộ dạng cúi đầu hút hăng của Lục Tự, tâm ý của người đàn ông này đối với Lôi Vận Trình, Lôi Khải đã nhìn thấu từ lâu rồi.

Đang sau lưng vang lên tiếng bước chân, Lục Tự ngậy thơ tưởng rằng là Lôi Vận Trình, ngoảnh đầu lại chỉ nhìn thấy Lôi Khải với nụ cười nhạt trên môi. Lục Tự dập tắt điều thuốc, đứng dậy chào hỏi: “Chú Lôi!”

Nổi thất vọng hiện quá rõ trong mắt anh ta, Lôi Khải muốn không nhận ra cũng khó: “Xem ra Trình Trình khiến cậu rất đau đầu nhỉ!”

Lục Tự cười như mếu: “Cũng bình thường ạ!”

“Hai đứa quen nhau cũng đến hơn năm năm rồi nhỉ?” Lôi Khải đưa điều thuốc cho anh.

“Hóa ra mới chỉ có năm năm thôi!” Khóe môi Lục Tự hiện ra nụ cười chua chát, anh xoay xoay điều thuốc trong tay: “Sao cháu cứ có cảm giác mất nửa đời người với cô ấy rồi, thật không ngờ mới có năm năm thôi!”

Lôi Khải rít một hơi thuốc, từ từ nhả khói: “Cậu với Phong Ấn là chiến hữu à?”

“Vâng, kể từ lúc còn ở trong trường không quân chúng cháu đã là anh em với nhau, chỉ có điều hiện giờ đang có một vài vấn đề nhỏ!” Lục Tự thẳng thắn nói. Lôi Khải có một đôi mắt có thể nhìn thấu con người, anh ta cảm thấy mình không cần thiết phải che giấu bất cứ điều gì trước mặt ông ta.

Lôi Khải dĩ nhiên hiểu được vấn đề là ở đâu: “Cậu hiểu được bao nhiêu về Trình Trình?”

“Con gái bác là người con gái cố chấp và dững cảm nhất mà cháu biết. Thành thật, phân biệt rõ yêu và hận!” Lục Tự nói như tự cười nhạo: “Ví dụ lúc cô ấy cảm hận cháu, ngoài công việc ra, cô ấy không nói với cháu nửa lời, muốn cô ấy nhìn cháu một lần cũng phải cầu xin cô ấy, chỉ có điều cháu có thể hiểu cô ấy. Kể từ sau khi quen biết với cô ấy, cháu mất đi hứng thú với những cô gái khác. Cô ấy yêu Phong Ấn nên trong mắt chẳng nhìn thấy người khác nữa!”

- Vậy cậu có biết Trình Trình đã thích Phong Ấn từ năm nó mười hai tuổi không? Hoặc cũng có thể từ sớm hơn thế nữa không biết chừng!

Lục Tự có vẻ thẳng thốt: “Từ năm mười hai tuổi ư? Lúc ấy Phong Ấn đã đi học ở trường không quân rồi!”

- Không sai! Sau đó Phong Ấn làm phi công ở sư đoàn X, trong thời gian này hai đứa chúng nó đã sáu năm không gặp mặt, nhưng tình cảm của Trình Trình dành cho cậu ta vẫn thâm căn cố đế. Phong Ấn đến với Trình Trình không hoàn toàn là do bị Trình Trình làm cho cảm động, ngay từ nhỏ, thái độ của nó dành cho Trình Trình cũng khác với mọi người, chỉ có điều nó không chú ý đến mà thôi. Có một số người thường rất chậm hiểu trong tình yêu, ta phải thừa nhận Phong Ấn là một người như vậy!”

Lục Tự cười khẩy: “Thế thì đã sao ạ? Chậm hiểu đã trở thành vết thương chí mạng giữa cậu ta và Trình Trình!”

“Cái ta muốn nói không phải là điều này!” Lôi Khải ngoảnh đầu sang nhìn Lục Tự: “Nếu trong sáu năm cậu không gặp mặt nó, không liên lạc với nó, sáu năm sau cậu vẫn sẽ thích nó như bây giờ chứ? Hãy nói cách khác, sáu năm sau cậu vẫn còn có niềm tin rằng sớm muộn gì nó cũng thích cậu chứ?”

Lục Tự trầm ngâm, đột nhiên trái tim đau nhói: “Sao chú biết cháu sẽ không giống như cô ấy, dùng thời gian đàng đàng để biến tình cảm trở nên thâm căn cố đế trong lòng?”

- Tôi không nói cậu không thể, chỉ có điều các cậu không còn là trẻ con nữa, con người cứ qua tuổi ba mươi thì sự cố chấp cùng với sự dũng cảm bất chấp hậu quả ấy sẽ từng chút bị tuổi tác mài mòn, cậu vẫn sẽ tiếp tục yêu nó ở trong lòng, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi, cuộc sống sẽ khiến cậu phải cúi đầu trước hiện thực!

Mà hiện thực chính là sự cân nhắc và lựa chọn mà cậu học được sẽ thay thế cho toàn bộ sự kiên trì mà cậu luôn nghĩ là vì trái tim của một người nào đó, một sự kiên trì không có kết quả.

Lục Tự siết chặt bàn tay, điều thuốc ban nãy Lôi Khải đưa cho đã bị Lục Tự bóp nát trong tay: “Chỉ cần một ngày cô ấy chưa lấy ai, cháu sẽ đợi cho đến ngày đó!”

Lôi Khải cúi đầu mỉm cười, ánh mắt thích thú: “Cậu khiến tôi cảm thấy tiếc vì tôi chỉ có một đứa con gái!”

Lôi Vận Trình nằm bò ra cửa sổ nhìn hai người đàn ông nói chuyện dưới trời tuyết. Lúc Lôi Khải quay lại, cô không kiềm chế được liền hỏi: “Bố với Lục Tự có chuyện gì để nói mà nói chuyện lâu thế?”

Tử Du và Lôi Dật Thành chẳng mấy khi được đi chơi như hai vợ chồng son nên tranh thủ để con cho Lôi Vận Trình trông. Thăng bé vô cùng quần người, vừa nhìn thấy Lôi Khải liền hươ chân múa tay loạn xạ.

Lôi Khải trêu chọc thăng bé một lát mới nói với Lôi Vận Trình: “Đêm giao thừa ở công ty bố có vũ hội, lần này công ty bố hợp tác tổ chức với mấy công ty khác trong thành phố nên quy mô rất lớn, nghe nói có rất nhiều tiết mục thú vị, bố đã cho phép nó đi cùng với con!”

- Con có nói là con sẽ đi đâu ạ?

- Không đi cũng phải đi, anh trai và chị dâu con hôm ấy cũng đi, hôm đó là kỉ niệm ngày kết hôn của bố mẹ, con không định ở nhà làm kì đà cản mũi đấy chứ?

“Anh con có thể về nhà anh ấy, vậy con phải làm thế nào? Mới đầu năm mà bố đã nhấn tâm đuổi con ra khỏi nhà à?” Lôi Vận Trình nắm lấy tay em bé tát vào mặt Lôi Khải tỏ vẻ phẫn nộ.

- Không sai, trời chưa sáng thì chưa được về!

Lôi Vận Trình không cãi lại được, đành lẩm bẩm bất mãn: “Đã mấy chục tuổi đầu rồi còn vật vã cả đêm, không sợ mệt chết à?”

Thật không ngờ tai Lôi Khải lại thính đến thế, ông lạnh nhạt nói: “Chuyện này khỏi cần con lo, mẹ con chưa từng phải oán thán về thể lực người đàn ông của bà ấy đâu!”

Lôi Vận Trình chột đồ bưng mặt, úp mặt vào bụng em bé cười hi hi.

Cô y tá đẩy cửa bước vào nhìn thấy Phong Ấn ngồi trên giường, đang dùng cái tay quần băng, cắn răng viết viết cái gì đó, đôi lông mày của anh nhíu chặt, trán lấm tấm mồ hôi.

“Sao anh lại ngồi dậy rồi? Chẳng phải tôi đã dặn phải nằm yên không được cử động sao?” Cô y tá lấy lại bút và giấy trên tay anh, tỏ vẻ không vui.

- Tôi vừa mới ngồi dậy chưa đầy mười lăm phút mà, tôi thấy mình rất khỏe, có thể ra viện được rồi!

Phong Ấn cãi chày cãi cối khiến cô y tá càng tức giận, lau mồ hôi trên trán anh rồi nói: “Chưa đầy mười lăm phút sao mà ra lấm mồ hôi thế này? Còn muốn xuất viện à? Thôi đi!”

Phong Ấn cười không ra tiếng, không nói gì thêm. Cô y tá bón thuốc cho anh, lúc thay băng còn tiện thể liếc qua nội dung tờ giấy mà anh viết: “Tôi rất tò mò hàng ngày anh viết cái gì? Ghi chép quá trình hồi phục à? Viết cho ai thế? Y tá trưởng của chúng tôi ư? Hay là viện trưởng?”

Cô y tá nói đùa, khuôn mặt cười rạng rỡ. Ánh mắt Phong Ấn dừng lại trên tờ giấy, ánh mắt chợt u ám đi vài phần: “Viết ột cô gái đấy!”

- Thư tình à? Anh giỏi thật đấy, đã bị thương đến thế này mà còn không quên tán gái cơ đấy!

“Không phải thư tình!” Phong Ấn lắc đầu: “là bản kiểm điểm!”

Cô y tá bụm miệng cười: “Hóa ra chọc giận bạn gái rồi chứ gì, dỡ vài câu là được mà, giờ có người đàn ông nào viết kiểm điểm như anh đâu, đúng là hiếm có!”

“Nếu chỉ dỡ dành vài câu là được thì tôi đã chẳng ra nông nổi này!” Phong Ấn cười cay đắng: “Tôi đã khiến cô ấy tổn thương sâu sắc!”

Cô y tá trầm ngâm một hồi rồi nói: “Tôi cũng nhận thấy thế, anh nhập viện gần ấy ngày rồi mà chẳng có người đến thăm, con gái mà, có ghét người đàn ông thế nào chỉ cần thấy anh ta bị thương là mềm lòng quên hết ngay. Theo tôi thấy anh khiến cô ấy tổn thương không nhẹ đâu, nếu không thì trong lòng cô ấy không còn có anh nữa rồi, đừng coi thường, con gái trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay đấy!”

Cô y tá tuôn một tràng, nói xong mới nhận ra vẻ mặt sa sầm của Phong Ấn: “Ồ, tôi nói là phụ nữ nhiều khi rất nhẫn tâm, lúc yêu anh, anh là tất cả của cô ấy, khi không còn yêu anh thì bất cứ ai cũng có thể thay thế vị trí của anh!”, nói rồi lại nhũn mày, hoa chân múa tay: “Chết rồi, tôi không có ý đó đâu, tôi định nói là...”

Phong Ấn nhũn mày không nói gì, cô y tá khẽ thở dài, nói thẳng: “Nói chung là nếu cô ấy đã không còn yêu anh thì anh có viết những thứ này cũng vô ích thôi. Anh đẹp trai ngồi ngồi thế này còn lo không có gái theo sao?”

Phong Ấn dở khóc dở cười: “Cô đang an ủi hay là đang chọc tức tôi thế?”

Đúng lúc ấy cánh cửa phòng bệnh mở ra, bước vào là một người đàn ông đạo mạo trong bộ vét trắng thơm. Cô y tá thu lại nụ cười, đổi sang vẻ mặt đúng chức trách: “Thưa ông, giờ không phải là thời gian thăm bệnh, mời ông chiều nay hãy đến thăm!”

Người đến chính là Phong Hạo, cô y tá theo sau vội vàng kéo cô y tá không hiểu chuyện kia ra ngoài, nhường lại không gian cho hai người.

Căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh. Phong Ấn cũng không nhìn ông, cẩn thận gấp mảnh giấy lại: “Cơ giới nào đã đưa tổng giám đốc Phong đến đây thế này? Ngài bận trăm công nghìn việc mà vẫn có thời gian đến thăm xem tôi chết hay chưa thật khiến tôi kinh ngạc muôn phần, mời ngài ngồi ạ!”

Phong Hạo từ tốn đưa mắt nhìn quanh phòng bệnh: “Ngồi thì thôi khỏi cần, bố đến không phải để thăm bệnh!”

Phong Ấn nghiêng rằng nói: “Có gì bố cứ nói, nói xong rồi đi đi!”

Phong Hạo lấy một phong bì thư ở trong túi ra, đặt lên chần của Phong Ấn: “Là của Hạ Viêm Lương gửi cho con, anh bác sĩ tâm lý bạn của con đã bày tỏ ý muốn giúp đỡ hai mẹ con cô ta, hơn nữa có thể giúp hai mẹ con cô ta ở nước ngoài, còn về giá cả, anh ta hứa sẽ đưa ra một cái giá hữu nghị!”, Phong Hạo dừng lại một chút rồi nói: “Bố nghĩ cô ta viết thư cảm ơn con!”

“Vậy thì chủ tịch Phong đến để cười nhạo con rồi!” Phong Ấn chẳng buồn nhìn mà ném thẳng bức thư vào thùng rác.

“Bác sĩ tâm lý!” Phong Hạo cười khẩy: “Bố cứ tưởng mày sẽ tìm sát thủ xử mẹ con cô ta cơ đấy!”

“Thật ngại quá, con không như bố!” Phong Ấn hừ mũi.

Phong Hạo không cho là vậy, ông lại lấy phong bì thứ hai đặt ra trước mặt Phong Ấn.

Phong Ấn cầm lên nhìn, mặt càng cau có: “Bố biết xưa nay con vốn không thích mấy trò vô bổ này mà!”, anh giờ cánh tay bị bó bột lên: “Bố đến đây là để cười nhạo con phải không?”

Phong Hạo muốn Phong Ấn tham gia dự tiệc trong bộ dạng này, để ọi người cười nhạo anh, trên đời có cha mẹ nào đáng ghét như vậy không? Anh lại ném cái phong bì ấy vào thùng rác thể hiện thái độ: “Bố còn định nói gì nữa không?”

- Không!

- Vậy bố đi cẩn thận, không tiền nhé!

Phong Hạo nhướn mày: “Mày đối xử với bố mày thế đấy à? Chỗ ấy phải có thiệp mời mới vào được, bố tốt bụng tặng ày mà mày còn không chịu nhận, làm quen với vài cô gái không tốt sao? Trên đời chỉ có một mình Lôi Vận Trình thôi à? Đã chia tay rồi còn lưu luyến làm gì?”

Ánh mắt Phong Ấn đột nhiên trở nên sắc bén, chỉ hận không có nước tạt thẳng vào mặt ông ta: “Bố đừng làm ra vẻ bố vô tội, hỏi đầu là ai xúi giục con trêu chọc cô ấy? Con không hiểu tại sao bố lại dám chắc cô ấy sẽ trúng mỹ nam kế, đem lòng thích con chứ?”

Phong Hạo lắc đầu bật lực: “Nhiều lúc bố thật nghi ngờ mày có phải con bố không?”

“Không biết chừng con là con của Lôi Khải cũng nên, chỉ sợ hai người đều nhằm thôi!” Phong Ấn lạnh lùng châm chọc. Phải biết rằng ngày đó, để lấy được trái tim Lâm Thất Thất, Phong Hạo đã ném đủ mùi khờ đau, còn suýt mất đi tính mạng. Mà những đau khổ ấy lại do chính Lôi Khải ban cho.

Phong Hạo cũng rất phiền não, ông khẽ nhếch môi: “Cái kiểu chậm hiểu này của mày đúng là rất giống ông ta lúc còn trẻ!”

Phong Ấn tức không nói ra lời, nằm phịch xuống giường trùm chăn kín đầu, nhất thời quên mất cả vết thương, anh nghiêng chặt răng để khỏi rên lên.

Phong Hạo thở dài, vỗ vỗ Phong Ấn qua lớp chăn: “Chính bởi vì sự chậm hiểu của ông ta nên bây giờ mới có Phong phu nhân, mới có mày. Thằng ranh con, bố vì không muốn mày trở thành một kẻ phải ân hận đến cuối đời như ông ta, thật không ngờ mày lại vô dụng đến thế!”

Phong Ấn tiếp tục trầm ngâm, Phong Hạo cũng không định ở lại thêm, trước khi đi còn ném lại một câu:

- Bố dám khẳng định không phải là Trình Trình sẽ yêu mày đến chết đi sống lại, mà là mày đi đủ một vòng rồi cuối cùng vẫn về với con bé ấy thôi! Mày tự suy nghĩ đi!”

Phòng bệnh trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Phong Ấn mở chăn ra, ngẫm nghĩ lại mấy câu Phong Hạo vừa nói, đôi mắt bỗng trở nên sâu thẳm, một lát sau anh cố gắng gượng dậy, dán mắt vào phong bì thư ở thùng rác.

Chẳng mấy chốc đã đến đêm giao thừa. Lục Tự đến rất đúng giờ, đợi mãi mà không thấy Lôi Vận Trình xuống. Lôi Khải đành phải lên lầu giục già. Gõ cửa hồi lâu mới thấy Lôi Vận Trình lò dò đi ra.

Lôi Khải nhìn cô từ đầu đến chân, tấm tắc: “Cũng không tồi, Lục Tự chờ con lâu lắm rồi!”

Lôi Vận Trình lấy tay che ngực, mặt mày nhăn nhó: “Sao bố lại chuẩn bị bộ lễ phục này cho con chứ? Phía trước, phía sau đều hở cả khoảng lớn thế này, thứ quần áo thiếu vải thế này bố bảo con mặc ra ngoài là sao?”

Lôi Khải cười, dặt tay Lôi Vận Trình xuống nhà: “Bố còn phải nhờ người thiết kế riêng cho con mà con còn chê bai à. Con có biết bộ quần áo thiếu vải mà con chê bai tốn mất bao nhiêu tiền của bố không? Thường ngày toàn mặc quân phục nên không quen, mẹ con trước cũng thế mà, mặc vài lần là quen ngay thôi!”

- Con thà mặc quân phục cả đời còn hơn phải mặc cái này thêm một lần nữa!

Trong lúc nói chuyện, hai người đã xuống đến nhà. Lời ca thán của Lôi Vận Trình đã lọt vào tai Lục Tự, anh hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn, sau đó đứng ngây ra tại chỗ.

Lôi Vận Trình xách gấu váy, một tay quàng qua cánh tay của Lôi Khải, đi về phía Lục Tự, cứ như thể cô đang bước chân vào cuộc đời anh.

Lớp tóc ngắn cắt tỉa theo lớp gọn gàng hôm nay bỗng trở nên cực kỳ nữ tính. Khuôn mặt nhỏ nhắn được trang điểm khá tinh tế, đôi môi đỏ mọng đầy quyến rũ. Sợi dây chuyền thanh mảnh cùng với cái cổ váy hình chữ V rất khơi gợi trí tưởng tượng của người nhìn, còn cả bờ vai nuột nà lộ ra bên ngoài... Một Lôi Vận Trình “khôi ngô” trong bộ quân phục hôm nay bỗng toát lên vẻ nữ tính khác thường, Lục Tự mãi ngắm cô đến quên cả chớp mắt.

Cô xinh đẹp, Lục Tự ngay từ ngày đầu tiên nhìn thấy cô đã phát hiện ra điều này, chỉ có điều chưa từng nghĩ cô lại gợi cảm đến thế.

Lôi Vận Trình bị Lục Tự nhìn đến mức khó chịu, cô càng kéo chặt cổ áo lại. Lôi Khải đặt tay con gái vào tay Lục Tự với vẻ rất tự hào: “Con gái tôi hôm nay giao cho cậu nhé!”

“Chú Lôi cứ yên tâm!” Khoảnh khắc đón lấy tay cô từ tay Lôi Khải, trái tim anh như run lên, cổ họng nghẹn ngào.

11. Chương 11: Anh Sợ Nhất Là Cuối Cùng Chúng Ta Không Ở Bên Nhau

Đêm giao thừa, một đêm ý nghĩa nhất của năm. Cái cảm giác ấy không hề biến mất khi họ đặt chân đến khách sạn tổ chức buổi dạ tiệc, thậm chí còn có phần mãnh liệt hơn. Lục Tự cảm thấy cả đời này mình cũng không thể quên được đêm nay, và một Lôi Vận Trình như vậy.

Đây là lần đầu tiên Lôi Vận Trình ăn mặc như thế, toàn thân cứ thấy khó chịu. Cô cứ lẩn tránh mãi không chịu xuống xe. Lục Tự chống tay ở cửa xe, kiên nhẫn khuyên nhủ: “Anh thề đây là diện mạo đẹp nhất của em mà anh từng thấy, thật đấy!”

“Đương nhiên rồi, kiểu quần áo này được thiết kế để mua vui cho đàn ông mà lại!” Lôi Vận Trình thấy hối hận vì đã không mang theo khăn quàng để che bớt những chỗ lộ liễu.

- Nếu em thật sự không chịu xuống xe, vậy thì chúng ta cứ ở đây cả đêm cũng được, anh rất vui lòng được ở riêng với em!

- Vậy anh hãy hứa chỉ nói chuyện thôi đấy!

“E là anh không dám đảm bảo!” Lục Tự cười xấu xa: “Anh sợ anh không chịu nổi mà làm bừa với em!”

Lôi Vận Trình trừng mắt nhìn Lục Tự, đành miễn cưỡng xuống xe: “Bố em mà nghe được câu này chắc chắn sẽ hối hận đã để anh đi cùng em tối nay!”

- Thế thì chưa chắc, bố em cũng là đàn ông, thừa hiểu tâm lý của đàn ông, nếu ông ấy đã sắp đặt như vậy, chắc chắn ông ấy đã lường trước được điều này!

Lục Tự chìa cánh tay ra, nhướn mày nhìn cô, Lôi Vận Trình hít một hơi thật sâu, quàng tay Lục Tự cùng bước vào hội trường.

Vũ hội đã bắt đầu, bọn họ chơi một lúc lâu mới tìm thấy anh chị dâu. Tử Du nhìn thấy Lôi Vận Trình liền ngạc nhiên đến tròn mắt, cô níu cánh tay Lôi Dật Thành, nói: “Ông xã, em gái anh khiến em ghen tị quá! Em cũng phải cắt tóc ngắn mới được!”

Lôi Dật Thành khẽ cười, vỗ vai cô: “Em cũng không hề thua kém mà!”

- Không, tóc ngắn của Trình Trình rất đẹp, em cũng phải cắt tóc ngắn!

- Đừng nhõng nhẽo nữa, anh thích em tóc dài, em cứ để đi, coi như là để vì anh!

Lôi Dật Thành ghé tai cô thì thầm dỗ dành, tiếng nói lẫn với tiếng ồn ào xung quanh. Câu nói của Lôi Dật Thành vang vọng trong tai Lôi Vận Trình. Có lẽ bởi vì đã uống chút rượu nên trong đầu cô hiện ra rất nhiều hình ảnh, sau đó cố định ở khuôn mặt một người đàn ông.

... Trình Trình, em để tóc ngắn rất đẹp, nhưng anh muốn em để tóc dài, để tóc dài vì anh...

Trái tim chợt đau nhói, Lôi Vận Trình đưa tay lên sờ đằng sau gáy trống trải của mình.

Đột nhiên có một bàn tay to lớn kéo cô vào khuôn ngực ấm nồng.

Người đông quá, ánh đèn lại mờ mờ, nhân viên phục vụ suýt chút nữa thì đâm xe đẩy vào người cô, cũng may Lục Tự nhanh tay nhanh mắt kéo cô lại.

“Xin lỗi tiểu thư, không đâm phải cô chứ ạ?” Nhân viên phục vụ áy náy hỏi.

Cô không nói gì, cũng không nhúc nhích, cứ để mặc cho Lục Tự ôm mình. Lục Tự đành phải trả lời thay: “Không sao đâu!”

Nhân viên phục vụ rời đi, Lục Tự dẫn cô đến một chỗ vắng người, nâng cằm cô lên, hỏi: “Em sao thế?”

Lôi Vận Trình khẽ nhú mồm, ánh mắt ngơ ngác và trống rỗng. Lục Tự có thể nhận ra lớp sương mù giấu trong đôi mắt ấy: “Em nhìn anh thế này khiến anh rất rất muốn hôn em đấy!”, Lục Tự nửa đùa nửa thật, ngón tay vuốt ve cằm cô.

Lôi Vận Trình vẫn ngây ra, đôi môi hé mở, cứ như đang quyền rũ anh. Còn anh thì cam tâm tình nguyện bị quyền rũ. Lục Tự chậm chậm cúi đầu.

Nếu như cô cứ mơ màng như thế này mãi thì tốt biết mấy, đáng tiếc đó chỉ là nếu. Trước khi môi Lục Tự chạm vào, Lôi Vận Trình đã rời khỏi vòng tay của anh ta, quay người hướng ra ngoài lan can, miệng lầm bầm: “Không phải em uống nhiều, mà là anh uống nhiều!”

Đám đông trước mặt có chút hỗn loạn, có người đang lê những bước chân cực kỳ không bình thường, chậm rãi nhưng kiên định về phía hai người, không thèm để tâm đến ánh mắt kì lạ của những người xung quanh.

Sau khi nhìn rõ người đó, khóe môi của Lục Tự khẽ nhếch lên, mỉm cười đầy cay đắng: “Uống nhiều cũng tốt, những chuyện bình thường nhẩn nhẩn không nói, không làm thì bây giờ có thể thoải mái mà nói, thoải mái mà làm, sau đó lại tự bảo với mình rằng đó là do men rượu gây ra!”

Lôi Vận Trình trầm ngâm trong thế giới của riêng mình, đột nhiên thấy vai mình nặng trĩu, cô bị một bàn tay kéo quay lại, rồi chìm vào đôi mắt tràn đầy nỗi nhớ nhung, một đôi mắt không thể quen thuộc hơn đối với cô.

Lôi Vận Trình còn chưa hết kinh ngạc trước sự xuất hiện đột ngột của Phong Ấn thì cả người cô đã rơi vào vòng tay anh. Hơi thở quen thuộc trên người anh tràn vào trong tim cô, khiến cô chợt quên mất vùng vẫy. Lục Tự khoanh tay trước ngực đứng bên cạnh, mặt mày vô cảm. Khi Lôi Vận Trình bắt gặp ánh mắt của Lục Tự, cô mới bàng hoàng sức tĩnh, đẩy mạnh Phong Ấn ra.

Phong Ấn trên người toàn vết thương, bị cô đẩy mạnh liền giật lùi ra sau mấy bước, cuối cùng không chống đỡ được liền ngã nhào ra đất, cánh tay còn chưa tháo bột chống xuống đất theo phản xạ, đau đến mức toát mồ hôi hột, nhưng Phong Ấn cắn chặt răng để không phát ra tiếng kêu.

Anh gắng gượng muốn đứng lên, nhưng đều thất bại, hết lần này đến lần khác bị ngã ra. Mồ hôi trên trán túa ra, anh thở dốc, ngẩng đầu nhìn cô gái đang đứng trước mặt, trên mặt không hề có sự ngượng ngùng hay bối rối vì bị cười nhạo, quai hàm lặm chom râu càng khiến anh trở nên tiều tụy.

“Trình Trình...” Phong Ấn khẽ gọi tên cô, yết hầu nẩy lên nẩy xuống, dường như đang cố đè nén tâm trạng, đôi mắt đen láy như đang phát sáng: “Cho anh thời gian, chúng ta nói chuyện một chút!”

Lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông phong độ ngời ngời thành ra bộ dạng này, hai bàn tay giấu sau vạt váy của Lôi Vận Trình siết chặt lại. Cô biết anh bị thương, cũng biết anh bị thương chắc rất nặng, nhưng không ngờ đến khi chính mắt nhìn thấy cô cũng không khỏi bàng hoàng. Cô luôn cố né tránh nghĩ xem anh bị thương ra làm sao, chỉ sợ mình sẽ mềm lòng.

“Chỉ nửa tiếng thôi, không, mười lăm phút là đủ rồi!” Giọng nói của anh như nghèn nghẹn, ánh mắt cháy bỏng.

...

“Mười phút? Chỉ mười phút thôi có được không.” Phong Ấn gần như nhìn cô bằng ánh mắt van xin, dường như tất cả những ánh mắt xung quanh đều không tồn tại, trừ cô ra.

Những chiếc móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay, cô không nói gì, chỉ liếc Lục Tự một cái. Lục Tự hiểu ý, vội dịu Phong Ấn đứng dậy, phủi bụi trên người anh.

“Trình Trình, chỉ mười phút thôi!” Phong Ấn cố chấp tranh giành cơ hội ỉnh, ánh mắt từ đầu đến cuối không rời cô lấy nửa giây.

“Sao lại ra nông nổi này?” Lục Tự nghiêng người chắn tầm nhìn của anh: “Có phải trốn bệnh viện ra đây không? Tao đưa mày về!”

Phong Ấn gạt tay Lục Tự ra, lùi lại sau vài bước, dựa vào một cột trụ, khẽ hít một hơi thật sâu để kiềm nén cơn đau: “Anh biết em không muốn nói chuyện với anh. Không sao, anh nói, em chỉ cần nghe là được rồi!”

Lục Tự không buồn đếm xỉa đến Phong Ấn, tiếp tục khuyên nhủ: “Đừng tùy tiện thế nữa, đừng mang sức khỏe của mình ra làm trò đùa, đừng để sau này vì bị thương tật mà bị đình chỉ bay đây!”

“Đình chỉ thì đình chỉ!” Lục Tự còn chưa nói hết đã bị Phong Ấn cắt ngang: “Chuyện của tôi với cô ấy, xin cậu đừng có nhúng tay vào!”

“Được, được lắm!” Lục Tự cười châm biếm, lùi lại đằng sau Lôi Vận Trình, một tay vòng qua eo cô: “Váy thì thật ngại quá, tôi phải nói rõ một chuyện, tối nay cô ấy là bạn nhảy của tôi, tôi không muốn có người làm phiền cô ấy, bố cô ấy đã giao cô ấy cho tôi rồi, tôi buộc phải làm thân họ mệnh của cô ấy kéo lại phụ sự tin cậy của chú Lôi!”

Phong Ấn cau mày, nhìn sang Lôi Vận Trình. Bộ váy mà cô mặc quá hợp với bộ vét mà Lục Tự mặc trên người khiến anh cảm thấy chói mắt, còn anh lúc này, muốn đứng vững cũng cần phải cố gắng rất nhiều.

Bảo vệ hội trường đã phát hiện ra vụ ồn ào trong góc, cảnh giác đưa mắt nhìn Phong Ấn, lịch sự hỏi: “Thưa anh, chúng tôi ở đây không mở cửa cho người ngoài, xin hỏi anh có thiệp mời không ạ?”

Phong Ấn vẫn đứng lặng đi như không hề nghe thấy gì.

- Này anh, mời anh xuất trình thiệp mời hoặc là chứng minh thư, nếu không chúng tôi buộc phải mời anh ra ngoài!

Phong Ấn không nói gì, không khí trong hội trường như ngưng đọng lại. Có người chỉ trỏ, thì thầm bàn tán.

Lôi Vận Trình mím chặt môi, đành lên tiếng phá vỡ cục diện bế tắc: “Để anh ấy ở lại đi, anh ấy không phải là khách không mời đâu!”

- Thưa cô Lôi, theo quy định, người không có thiệp mời hoặc không rõ thân phận phải...

“Anh ấy là...” Lôi Vận Trình xách váy tiến lại gần, khoắc cánh tay Phong Ấn: “Anh ấy là anh trai tôi!”, cô có thể cảm nhận rõ người anh như cứng đờ ra, Lôi Vận Trình mỉm cười với Phong Ấn.

Người phụ trách bán tín bán nghi: “Anh của cô Lôi tôi đã gặp rồi, người này...”

- Bố anh ấy với bố tôi có thâm tình, anh ấy là anh nuôi của tôi, có cần tôi mời tổng giám đốc Phong Thị ra đây xác nhận thân phận của anh ấy không?

“Xin lỗi, hóa ra anh đây là anh Phong, đã làm phiền các vị rồi!” Người phụ trách mặt trắng bệch, không dám nói nhiều lời, quay người giải tán đám đông đang xôn xao, khôi phục lại trật tự hội trường.

Lôi Vận Trình rút tay ra, vuốt lại chiếc áo sơ mi xộc xệch của anh, nhẹ nhàng nói: “Năm phút!”

Lục Tự nhìn theo họ rời đi, với tay lấy một cốc rượu ở khay trên tay nhân viên phục vụ, ngửa cổ nốc cạn. Lôi Dật Thành đã chứng kiến toàn bộ quá trình, anh lại gần vỗ vai Lục Tự: “Rượu này uống không say, nhẹ quá!”, rồi tiện tay với cho anh ta một loại rượu khác: “Uống cái này đi!”

Lục Tự lại một hơi nốc cạn: “Cũng chẳng hơn cái ban nãy là bao!”

Lôi Dật Thành cười: “Nhưng ngắm về sau!”

Lục Tự mân mê ly rượu trong tay, ánh mắt lơ đãng: “Cũng giống như em gái của anh, mới đầu chẳng cảm thấy gì, ai ngờ sau đó mới...”

Kể từ lúc bắt đầu nổi hứng tán tỉnh cô cho đến bây giờ Lục Tự mới phát hiện tình cảm của mình dành cho Lôi Vận Trình giống như nhu cầu của một con nghiện với thuốc phiện, biết rõ là không được, biết rõ là không tốt, ấy thế mà không muốn bỏ, cam tâm tình nguyện đắm mình vào đó, không thể tự thoát ra được.

Gió bên ngoài rất lạnh, Lôi Vận Trình đứng khoanh tay trước mặt Phong Ấn, toàn thân toát lên sự lạnh lùng, vô cảm.

Phong Ấn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt hốc hác của cô, lấy tấm thiệp mời từ trong túi áo ra, nhếch môi lặp lại cách xưng hô của cô ban nãy với mình như để cười nhạo chính bản thân: “Ha, anh trai!”

Lôi Vận Trình chẳng hề bất ngờ khi nhìn thấy tấm thiệp mời trên tay anh: “Chẳng phải anh vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện em không chịu gọi anh là anh trai hay sao? Thế chẳng phải rất đúng ý anh còn gì!”

Phong Ấn hít một hơi thật sâu, hai tay tóm chặt người cô, ngang ngược kéo cô vào vòng tay của mình, cúi đầu ghé sát vào cô.

Lôi Vận Trình nhận ra ý đồ của anh, cô không né tránh, nhìn thẳng vào mặt anh: “Anh trai, đừng hôn em, sẽ khiến em có cảm giác loạn luân đấy!”

Phong Ấn khựng người, ánh mắt như bùng lên một ngọn lửa: “Có cần anh nhắc em rằng chúng ta đã từng làm gì không? Lúc ấy sao em không nhớ ra anh là anh trai em? Không cảm thấy loạn luân đi?”

- Con người ai cũng có những sai lầm, chỉ cần biết sai phải sửa là được!

- Em muốn nói với anh rằng em yêu anh là một sai lầm ư? Vì vậy bây giờ em đang muốn sửa sai, vì vậy em định sẽ chấp nhận Lục Tự?

Lôi Vận Trình lắc đầu: “Em sai ở chỗ: Khi anh hết lần này đến lần khác tìm cách xua đuổi em, em đã không nghe lời mà tránh xa anh ra, cố chấp ép anh phải yêu em, ép anh cần em; sai lầm hơn nữa là không trân trọng bản thân, gạt bỏ hết cả sự tự tôn của mình chỉ bởi vì tình yêu với một người đàn ông!”

Cô nói rất nghiêm túc, chẳng có vẻ là những lời tức quá mà nói ra, trong đôi mắt cô cũng không có quá nhiều sự oán hận, ngược lại còn trong veo khiến cho Phong Ấn không dám nhìn thẳng vào.

Nhìn thẳng vào đó, sẽ thấy đau đớn. Phong Ấn dùng bàn tay phải bị thương, khẽ siết cầm cô: “Em có ý gì?”

“Em đã chọn phi hành thì nhất định sẽ nghiêm túc với sự nghiệp này, em cảm thấy rất biết ơn anh vì đã dẫn em bước vào bầu trời bao la này, khiến cho em cảm nhận được sức quyến rũ của việc bay lượn mà người bình thường không thể cảm nhận được!” Lôi Vận Trình khẽ nhếch môi, mỉm cười chân thành: “Anh cũng cho em chút thời gian đi, để em quên đi những chuyện trong quá khứ!”

Phong Ấn cắn chặt răng, tay siết mạnh hơn, hoàn toàn không hay biết đang làm cô đau, cũng hoàn toàn quên mất nỗi đau trên cơ thể: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Cô ngoảnh đầu, lông mày nhíu chặt lại, nhưng nhanh chóng giãn ra: “Ai về vị trí nấy, quay trở lại như thời điểm trước khi em mười tám, à không, trước khi em mười hai tuổi, quan hệ giữa chúng ta chỉ là quan hệ anh em đơn thuần, hoặc cũng có thể ngay từ đầu đã không thích hợp rồi, rất khó khăn, nhưng mọi chuyện đều do hành động của con người hết!”

Lôi Vận Trình khẽ đẩy anh ra, nhẹ nhàng gỡ những ngón tay đang trắng bệch vì siết quá mạnh của anh, xòe bàn tay anh ra, nhẹ nhàng xoa xoa những đường vân tay trên đó. Trước kia, lúc xem vân tay của anh, cô thường trộm nghĩ, liệu anh có phải sinh ra là vì cô không?

- Sớm muộn gì cũng có ngày được thanh thản, phải không anh trai?

Cô không hề biết, mỗi câu cô nói ra đều như một mũi dao cứa vào tim anh, những nhát cứa ở cùng một chỗ, chẳng lệch đi chút nào. Cái nơi ấy gọi là “Lôi Vận Trình”.

Mắt Phong Ấn gần như muốn nhỏ máu, đã mở miệng mấy lần anh mới phát ra được tiếng: “Anh không làm được!”

“Cứ nhất định phải ép em xem anh là người xa lạ ư? Chia tay rồi vẫn làm bạn bè, chuyện này em không làm được, đây là cách duy nhất mà em có thể nghĩ ra để vừa không cách anh quá xa, cũng không tiến lại quá gần với anh!” Lôi Vận Trình ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt dịu dàng.

“Anh không làm được! Trình Trình, anh yêu em, em không thể phớt lờ anh tử hình như thế được!” Phong Ấn kéo cô vào lòng, nghiêng răng nhả từng chữ, cố gắng hít thở thật sâu để kiềm chế trái tim đau đớn như sắp nổ tung của mình.

- Tại sao ban đầu lúc yêu anh em không nghĩ đến chuyện ai về vị trí này? Không nghĩ đến chuyện duy trì mối quan hệ anh em giữa chúng ta? Giờ anh rơi vào rồi em lại muốn rút lui bỏ mặc mình anh ở lại! Anh phải làm thế nào? Em nói cho anh biết đi, anh phải làm thế nào? Mà anh không tin, không tin em không còn tình cảm với anh nữa!

- Nếu anh không nói còn được, nếu về sau anh mới yêu em cũng còn được, đằng này anh từng nói trái tim anh không thể cùng lúc chứa đựng cả hai người con gái, thế mà anh để em biết rằng anh vừa lên giường với cô ta, lại vừa động lòng với em! Tình cảm của một người đàn ông như thế khiến em cảm thấy đáng sợ lắm... bần thỉu lắm!

“Anh...” Phong Ấn cảm thấy vô cùng khó chịu trước những lời cô nói: “Anh sai rồi Trình Trình, anh là kẻ khốn nạn, anh lúc ấy... đứa bé ấy không phải của anh, thật sự không phải, Hạ Viêm Lương lúc chia tay anh đã có thai với Lê Duệ, anh không lừa em đâu, Trình Trình... em đừng bỏ anh!”

Sự lạnh lùng và bình tĩnh của cô khiến cho anh cảm thấy tuyệt vọng, nói năng loạn xạ, hoang mang không biết phải làm gì.

Lôi Vận Trình nhắm mắt lại, đặt bàn tay lên eo anh: “Giờ em vẫn yêu anh, nhưng em đã không còn sự cố chấp một mực phải ở bên anh nữa, em đã mất quá nhiều thời gian, theo đuổi anh một mình, từ nay về sau em sẽ đối xử với mình tốt hơn một chút. Em lớn rồi Phong Ấn, không còn là Trình Trình luôn tự cho rằng em sinh ra là để yêu anh. Cuộc đời phi công chẳng ai dám biết được sẽ sống bao lâu, có rất nhiều thứ ngoài tình yêu anh đã được trải nghiệm, còn em thì chưa. Em muốn được tìm hiểu, được cảm nhận! Nếu anh vẫn còn thương em thì hãy ủng hộ em một lần cuối cùng có được không?”

Đồng hồ lúc này đã chỉ đúng không giờ, vô số những bông pháo hoa bay lên không và nổ xòe rực rỡ, chiếu sáng cả thành phố về đêm, rải thứ ánh sáng hạnh phúc lên mỗi con người nơi đây.

Khoảnh khắc tiếng chuông giao thừa vang lên, lần đầu tiên trong đời, Phong Ấn cảm nhận được mùi vị của nước mắt.

Tiếng chuông reo vang cùng với tiếng người hò reo chúc mừng, và cả tiếng pháo hoa nổ giòn giã đã át mất tiếng nhịp đập trái tim của Phong Ấn. Hai người ôm chặt lấy nhau, dường như vẫn tham lam, luyến tiếc chút hơi ấm từ đối phương.

Mọi người đang ứa ra ngoài ban công xem pháo hoa rực rỡ, hoan hô, nhảy nhót bên cạnh họ, niềm vui của tất cả mọi người dường như đang lấp đầy không gian quanh hai người. Lôi Vận Trình dụi dụi mắt vào cổ anh: “Chúc mừng năm mới, em lâu lắm rồi không nhận được phong bao của anh, chẳng phải anh đã nói sẽ lì xì cho em cho đến khi nào lấy chồng mới thôi hay sao?”

Anh bắt đầu lì xì cho Lôi Vận Trình từ khi cô được một tuổi, cứ như vậy cho đến khi anh đi học ở học viện không quân, về sau gần như anh không về nhà ăn tết nên chuyện lì xì cũng bị gián đoạn từ đó.

Phong Ấn không lên tiếng, điều duy nhất anh có thể làm chỉ là ôm cô để cô không rời xa anh.

Lôi Vận Trình từ từ thoát ra khỏi thế giới của anh, đôi mắt sáng như đang mỉm cười với anh: “Anh phải sống tốt đấy!”

Khoảnh khắc bàn tay cô rời khỏi tay anh, tim Phong Ấn đau đớn không sao kiềm nén được, anh nhìn trân trân vào bàn tay trống không của mình, ánh mắt ngây dại. Dòng người đông đúc lấp đầy khoảng trống trong vòng tay anh, anh bị xô sang một bên, cô đơn chiếc bóng đứng ngây dại, cô lập giữa đám đông náo nhiệt.

Điều thuốc đang cháy của Lục Tự bị ai đó cướp mất, anh đang định nổi đóa thì phát hiện Lôi Vận Trình đang trừng mắt nhìn mình: “Sao anh lại đi lung tung thế, làm em tìm suốt cả buổi!”

Cô quay lại chỗ cũ nhưng không tìm thấy Lục Tự, phải đi quanh hội trường mất hai vòng mới nhìn thấy anh ngồi cô độc ở trên bậc thềm ngoài hội trường.

“Em không đi cùng Phong Ấn sao?” Lục Tự ngạc nhiên vô cùng, vội cởi áo khoác quàng lên người cô để che bớt cái lạnh giá đang bao bọc cô: “Anh tưởng em không quay lại nữa chứ!”

Lôi Vận Trình thu mình trong chiếc áo: “Đã nói hôm nay sẽ là bạn nhảy của anh rồi mà, nửa đường bỏ cuộc không phải là tác phong của em!”

Khuôn mặt cô chìm trong ánh sáng màu sắc của pháo hoa, đẹp tựa như ảo giác, như mơ, khiến cho Lục Tự càng say đắm. Men rượu khiến cho anh lơ lửng sức kiềm chế, bàn tay to vòng ra sau gáy cô, dồn cô vào cái cột đá đằng sau lưng rồi vòng tay ôm lấy cô: “Nếu như anh không kiềm chế được bản thân mà chiếm đoạt em, bố em liệu có giết anh không?”

- Có đấy, nhưng anh không làm thế đâu, lần trước anh không làm, sau này mãi mãi sẽ không đối xử với em như vậy!

Lục Tự bỗng dưng nổi quạu: “Đừng có làm ra vẻ hiểu anh như thế! Nếu không từ thủ đoạn mà có thể đoạt được em thì anh không ngại phải làm vậy đâu! Hơn nữa anh đã bỏ ỉn chia rẽ bọn em mà!”

Lôi Vận Trình nhíu mày, nhắc chân đi giày cao gót dẫm mạnh vào chân anh, khiến Lục Tự đau quá kêu lên oai oái. Lôi Vận Trình điềm nhiên đứng bên cạnh nhìn Lục Tự ôm chân rên la: “Anh không nói là em suýt quên mất chuyện này, em vốn tưởng anh là người thông minh, thế mà tại sao lại câu kết với Hạ Viêm Lương làm chuyện bỏ ỉn này? Nếu em có thể dễ dàng ở bên anh như vậy thì anh cần gì theo đuổi ngần ấy năm trời?”

Lục Tự vừa đau vừa tức mà không làm gì được, đành ngồi bệt xuống đất, mặt mày sầm sì. Lôi Vận Trình ngồi xuống bên cạnh anh, chống cằm ngắm pháo hoa: “Anh có làm một vạ chuyện xấu với em cũng chẳng là gì!”

“Đúng, anh có làm gì cũng không có sức ảnh hưởng bằng một cái ngoắc tay của Phong Ấn với em!” Lục Tự hừ giọng, định hút thuốc, sờ vào túi mới biết bao thuốc ở trong túi áo khoác trên người cô nên đành phải thôi: “Anh biết rõ nhưng vẫn không cam lòng!”

Lôi Vận Trình cười ha hả, Lục Tự sầm mặt chấp nhận sự cười nhạo của cô. Về sau cả hai đều im lặng không nói chuyện, cứ ngồi trong yên lặng như thế, đây là sự yên tĩnh và đẹp đẽ tuyệt vời nhất đối với cả hai.

Lôi Vận Trình nhớ lại cuộc gặp mặt hoang đường của mình và Lục Tự hồi đó, từ căm ghét đến sợ hãi Lục Tự, từ sợ hãi đến căm hận, rồi từ đó thay đổi quan điểm của mình về anh, cứ thế cho đến tận giờ, cô phát hiện người đàn ông này đã góp mặt rất nhiều trong cuộc sống của mình, hơn nữa vẫn cứ tiếp tục góp mặt như vậy, nhưng vẫn chỉ là một chiến hữu, thậm chí nói một cách nghiêm túc còn chưa hẳn là bạn bè với nhau.

Cô chưa bao giờ nghĩ tình cảm của anh dành ỉn lại kéo dài đến tận bây giờ, cô đột nhiên cảm thấy xót xa trong lòng: “Lục Tự!”

Anh không trả lời cô.

- Lục Tự?

“Có gì cứ nói đi!” Lục Tự nói chẳng chút thiện chí. Lôi Vận Trình lấy tay chọc chọc vào bờ vai chỉ mặc áo sơ mi của anh.

- Em mà còn động vào anh là anh coi như em đang dụ dỗ anh đấy nhé!

Sự cẩu kính của anh đổi lại một tròng cười, Lôi Vận Trình do dự một chút rồi nghiêng đầu vào vai anh. Hành động đột ngột này khiến Lục Tự khựng người.

- Mặc dù trước đây em không chịu thừa nhận, nhưng anh nói đúng, chúng ta đúng là có mặt nào đó rất giống nhau. Trước đây em rất sợ, nếu như em cứ không chấp nhận anh, có khi nào anh sẽ để phí cả cuộc đời vì em không, cũng giống như em với Phong Ấn vậy, em kiên trì, anh cũng kiên trì, nhưng giờ em đã từ bỏ anh ấy rồi, anh vẫn có ý định tiếp tục chờ đợi em sao?

Ánh mắt Lục Tự chợt sa sầm. Anh không trả lời cô, nhưng Lôi Vận Trình hiểu sự im lặng cố chấp này hơn ai hết: “Trước đây em không hiểu chuyện, quá tùy tiện, chỉ nghĩ đến tình cảm của mình mà quên đi cảm nhận của người khác... Lục Tự, anh tha cho em đi, cũng là tha cho chính mình, hãy đối xử tốt với bản thân một chút!”

“Giao thừa năm đó, lúc em uống say cũng nói với anh thế, thế nào mới là đối xử tốt với mình? Chuyển sang yêu người khác ư?” Lục Tự khẽ cười khẩy: “Nếu có thể chuyển, tại sao em không chuyển đi, chuyển sang yêu anh chẳng hạn!”

“Ban nãy ngồi em cũng chợt có ý này!” Lôi Vận Trình nói thẳng, sau đó, khi Lục Tự còn chưa kịp phản ứng gì đã bị cô kéo cổ xuống, khẽ mỉm cười với anh, đôi môi cô dừng lại ở rất gần anh.

Lục Tự cup mắt xuống nhìn cô, thời gian đang trôi đi, ánh sáng trong đôi mắt anh cũng vượt đi mất. Lôi Vận Trình thả anh ra: “Anh xem, em hoàn toàn không làm được, ngay cả việc thử cũng không làm được!”

Lục Tự khẽ mấp máy môi, hồi lâu sau mới hôn chụt lên trán cô: “Chuyện của anh em không quản lí được đâu!”

Nhiều lúc anh cảm thấy Lôi Vận Trình thật tàn nhẫn, luôn thể hiện rõ ràng không yêu anh. Là một người đàn ông, anh cảm thấy lòng tự tôn của mình bị cô vô tình dẫm nát dưới gót chân.

Chu An Đạt đang thể hiện trước mặt mấy cô gái ngồi trước quầy bar thì Phong Ấn đột ngột xuất hiện. Vẫn là gian phòng cũ, vẫn là mấy loại rượu mà bọn họ thường uống, Chu An Đạt cùng say với Phong Ấn suốt mấy ngày liền.

Từ đầu đến cuối chỉ có một mình Chu An Đạt nói chuyện, Phong Ấn chỉ ủ rũ ngồi nốc rượu, không nói một lời: “Cậu không muốn nói chuyện tôi cũng chẳng ép. Nhưng nếu muốn chết thì còn nhiều cách nhanh mà tiết kiệm hơn uống rượu nhiều...”

“Để tôi đoán xem nào, vì đàn bà chứ gì? Vẫn là...” Chu An Đạt ngập ngừng giây lát: “Con nhóc nhà họ Lôi phải không?”

Chu An Đạt thản nhiên nhắc đến Lôi Vận Trình khiến cho đôi lông mày của Phong Ấn nhíu chặt lại.

Chu An Đạt xoa xoa cằm: “Nói thật lòng tôi biết sớm muộn gì cậu cũng có ngày hôm nay. Hai người như đôi oan gia, có chuyện gì cũng chỉ biết chạy đến chỗ tôi mượn rượu giải sầu, uống xong còn không chịu thanh toán, cậu uống của tôi bao nhiêu rượu tôi chẳng nhớ nổi nữa, đã thế tôi sẽ ghi nợ cho bố cậu!”

Chu An Đạt nói những điều này chẳng khác đàn gảy tai trâu, Phong Ấn đã lặn ra ngủ từ bao giờ.

Phong Hạo cử người “cưỡng ép” Phong Ấn quay trở về bệnh viện điều trị. Ra viện, Phong Ấn vẫn chẳng có nơi nào để đi, lại quay lại chỗ của Chu An Đạt tiếp tục uống rượu. Không biết anh vui đầu ở đây mất bao nhiêu ngày, Chu An Đạt thực sự không nhịn nổi nữa liền gọi điện đến nhà họ Lôi.

Lôi Dật Thành vừa đặt chân vào phòng đã bị mùi rượu mạnh xộc vào mũi, ánh sáng mờ mờ nhưng đủ để anh nhìn thấy người nằm bệt trên ghế sofa.

“Cậu ta chết chưa?” Không khí nồng nặc mùi rượu khiến Lôi Dật Thành phải nhíu mày.

“Chưa đâu!” Chu An Đạt lấy chân đá vào người Phong Ấn đã ngủ say như chết: “Kẻ báo hại thường sống dai mà!”

Chu An Đạt thô lỗ tát vào mặt Phong Ấn nhưng không sao đánh thức anh dậy được. Chu An Đạt tức khí đẩy Phong Ấn ngã xuống đất. Phong Ấn ngã đau quá liền hừ giọng, điều chỉnh lại tư thế rồi ngủ tiếp. Lôi Dật Thành nheo nheo mắt, lấy nước khoáng trong tủ lạnh ra, đổ lên đầu Phong Ấn.

Nước lạnh khiến cho Phong Ấn tỉnh ra, vội vàng bật dậy, miệng đang định chửi thì đã bị Lôi Dật Thành lôi ra ngoài, tống vào trong xe. Phong Ấn khó khăn mở mắt ra nhìn, hạ thấp cái ghế rồi tiếp tục ngủ.

Cơn đau nhức thấu xương đã kéo Phong Ấn khỏi giấc mộng. Anh vừa bị ăn một cái đập kèm một giọng nói quen thuộc vang lên: “Tỉnh chưa?”

Phong Ấn ngẩng đầu nhìn quanh rồi nhắm mắt xoa xoa cái đầu bị rượu khiến cho nhức nhối, cấu kính chữi thề.

Lôi Dật Thành ném một cái hộp bằng gỗ ra trước mặt anh, chẳng buồn để ý xem liệu có ném trúng chỗ bị thương không: “Trong này đựng nhật kí của Trình Trình!”

“Nhật kí ư?” Phong Ấn khựng người hồi lâu mới nhận thức được, cổ họng khàn đặc.

“Cái này, cái này... cả cái này nữa, bên trong mỗi cái hộp là nhật kí của nó từ nhỏ đến lớn!” Lôi Dật Thành vỗ vỗ vào đống hộp gỗ xếp sát tường, cánh tay giơ lên cao: “Bao gồm cả bốn bức tường này. Tất cả những thứ trong phòng này Trình Trình luôn giấu kín không cho ai biết đến!”

Phong Ấn vật vờ một hồi, cuối cùng cũng chống tay được vào bàn để đứng dậy, mắt nheo nheo nhìn xung quanh, đầu óc vô cùng hỗn loạn. Phong Ấn loạng choạng đến gần một cái tủ thấp, sờ vào từng cái hộp gỗ xếp ngay ngắn cạnh nhau, mỗi cái hộp đều được cài mật mã cẩn thận, trên tường còn treo ảnh chụp chung của anh và cô, ảnh của anh chụp một mình hoặc chụp chung với người khác, từ nhỏ đến lớn, quả thực cô còn sở hữu nhiều ảnh của anh hơn cả bản thân anh.

“Là...tôi...” Phong Ấn có vẻ không dám tin, thậm chí không dám hít thở mạnh.

“Đúng, là cậu! Bí mật của nó toàn liên quan đến cậu!” Lôi Dật Thành khoanh tay trước ngực: “Cái kho nhỏ đằng sau sân nhà tôi, là thế giới riêng của nó, tôi chỉ biết mỗi lần có chuyện gì vui hoặc buồn nó đều trốn ở trong này, không biết nó làm cái gì trong này, nó luôn khóa cái kho này lại cẩn thận, không cho người khác vào!”

Lôi Dật Thành cầm một cái hộp lên, lau sạch sẽ: “Nó đến thành phố B rồi, Phương Mặc Dương và Đỗ Nghiên Thanh chuẩn bị đính hôn, tôi nghĩ chắc họ có gọi cho cậu nhưng cậu tắt máy! Đây là cuốn nhật kí cuối cùng của nó, cộng với cái hộp ban nãy đưa cho cậu, giờ chỉ còn lại hai hộp này thôi, những hộp khác đều trống không!” Nói rồi anh lấy một cái hộp sắt cũ ở trong gầm tủ, bên trong chứa đầy những mảnh vụn đã cháy xém.

Những mảnh vụn ấy trước đó từng là cái gì thì không cần nói Phong Ấn cũng hiểu.

Phong Ấn không nói gì thêm, đứng ngây ra nhìn cái hộp bí mật đã hóa thành tro của cô, những ngón tay run rẩy. Lôi Dật Thành lặng lẽ bỏ đi, cẩn thận đóng cửa lại cho anh.

Phong Ấn phải cố hết sức để kiềm chế sự run rẩy của mình, anh xoa xoa hai cái hộp gỗ. Lúc mở cái hộp ra, số mật mã khiến cho những ngón tay của anh giật giật, quả nhiên là ngày sinh của anh.

Cả hai cuốn nhật kí đều bị xé tan tành, Phong Ấn lật giở trang đầu tiên, chỉ liếc qua rồi đột nhiên gấp lại, ép chặt vào lồng ngực, hít thở thật sâu rồi mới dám tiếp tục xem.

Thứ x ngày x tháng x năm x

Hôm nay anh cả sẽ mở party mừng sinh nhật ở nhà nên đuổi mình đến nhà Yến Kỳ làm bài tập. Vì nhà Yến Kỳ có việc nên mình đành phải về sớm. Thật không ngờ các anh ấy lại biến nhà mình thành ra thế này, chẳng trách anh lại chọn đúng ngày không có bố mẹ ở nhà. Nhưng chắc chắn họ không biết nguyên nhân thật sự khiến mình về sớm là gì, mình muốn tặng cho Phong Ấn chiếc mô hình máy bay bằng gỗ đầu tiên do chính tay mình khắc, nhưng anh ấy chê xấu, nhất định không lấy, mình đành phải lén bỏ mô hình máy bay vào trong cặp của anh ấy.

Cái ga hình con gấu bị mình ném đi rồi, anh cả mắng ình một trận toi bời, đó là quà chị Tử Du mang từ Nhật về ình. Mình rất thích nhưng không thể dùng nó được nữa, bởi vì mình nhìn thấy Phong Ấn và bạn gái của anh ấy ôm hôn nhau trên giường của mình, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy. Mình lại lên lấy lại cái mô hình máy bay bằng gỗ của mình từ trong cặp của anh ấy, thôi mình giữ lại vậy, không thể tặng tên khốn ấy được!

Thứ x ngày x tháng x năm x

Phong Ấn thật sự muốn vào trường không quân học, anh ấy cãi nhau với bố một trận rất to, bạn gái anh ấy cũng không mong anh ấy đi học trường đó. Mình nói không có ai ủng hộ anh nhưng còn có em, nhưng anh ấy chẳng đếm xỉa đến mình. Đồ xấu xa!

Thứ x ngày x tháng x năm x

Phong Ấn lại đến tìm anh mình uống rượu, hai người đều uống rất nhiều, còn uống hết quá nửa tửu rượu quý của bố, thế là bị ăn đòn, ha ha.

Hôm nay anh ấy ngủ ở nhà mình, nghe nói anh ấy vẫn chưa làm hòa với chú Phong. Mình vui lắm, buổi tối còn lên hôn anh ấy, ai bảo anh ấy uống nhiều rượu như thế! Chỉ có điều mình chỉ hôn vào má thôi, anh ấy từng hôn Hạ Viêm Lương, mình chê bẩn. Hừ!

...

Câu chữ của cô hồi đó vô cùng trẻ con, còn viết sai rất nhiều từ nữa. Phong Ấn đọc không sót chữ nào, mỗi con chữ như một lưỡi dao cứa vào trái tim rỉ máu của anh. Anh nhớ không sót một chi tiết nào trong cuốn nhật kí của cô.

Thứ x ngày x tháng x năm x

Mình thật sự không có ý nghe lén, là bọn họ tưởng mình đã ngủ say rồi. Phong Ấn, nhiều năm sau liệu anh có còn nhớ những gì anh nói ngày hôm nay không?

Em sẽ nhớ.

Anh nói với anh trai em rằng cuối cùng Hạ Viêm Lương cũng thật sự thuộc về anh, anh nói anh sẽ đợi cho đến khi tốt nghiệp để lấy cô ta về làm vợ.

Phong Ấn, anh có thể đợi em được không, em sẽ lớn nhanh thôi, em sẽ trở nên xinh đẹp, giống như kiểu anh thích...

Chữ ở trang này to hơn bất cứ các trang khác, cũng không rõ bằng các trang khác. Đó là do nước mắt của cô đã làm nhòe nét chữ trên giấy. Phong Ấn lật sang trang, những trang còn lại đều bỏ trắng. Ngón tay anh chạm vào vết lõm trên bề mặt, đó là dấu bút của cô còn hằn lại. Trang tiếp theo nữa chỉ viết có một câu.

Anh nhắm mắt thở dài, lồng ngực tắc nghẹn như bị một hòn đá tảng đè vào.

Lời hứa là lời của kẻ lừa gạt nói cho kẻ ngốc nghe.

Thành phố B.

Lễ đính hôn của Đỗ Nghiên Thanh và Phương Mặc Dương náo nhiệt chẳng khác gì hôn lễ. Mãi đến tận đêm khuya, Phương Mặc Dương mới cho người chở Lục Tự và Lôi Vận Trình về khách sạn.

Ngày mai bọn họ phải quay trở lại thành phố T, Đỗ Nghiên Thanh cứ lưu luyến không nỡ bỏ tay Lôi Vận Trình, cô vừa khóc vừa gọi, Phương Mặc Dương bắt lực đàn hộ tống Đỗ Nghiên Thanh đã say rượu vào trong xe.

“Đội trưởng, Thanh Thanh đôi khi hơi tùy tiện, anh không được bắt nạt cô ấy đâu, không được phạt cô ấy giống như lúc ở trường nhé, nếu không em quyết không tha cho anh đâu!” Lôi Vận Trình trừng mắt đe dọa.

“Đạ, đúng là thời thế, thế thời, anh đâu dám bắt nạt cô ấy ạ!” Phương Mặc Dương dờ khóc dờ cười: “Giờ toàn là cô ấy phạt anh đấy chứ!”

Lục Tự nghe ra hàm ý của Phương Mặc Dương trong câu nói đó, tinh quái cười: “Đúng là được đẳng chân lân đẳng đầu, có anh là một trên đời đấy!”

Đợi tất cả mọi người đều vào khách sạn rồi, Phương Mặc Dương mới làm bộ nghiêm túc. Chưa đợi Phương Mặc Dương lên tiếng, Lôi Vận Trình đã giơ tay làm bộ đầu hàng: “Em biết anh muốn nói gì, không cần nói gì về anh ấy đâu!”

Phương Mặc Dương nhìn Lôi Vận Trình chăm chú, nhoẻn miệng cười: “Thôi được rồi, anh chỉ muốn nói đừng vì một lỗi lầm của cậu ta và sự phá hoại của một kẻ khác mà phụ sự kì vọng bao nhiêu năm trời của em, không có gì là không thể tha thứ được, trừ phi em muốn nhìn cậu ta bị giày vò cả đời này!”

Lôi Vận Trình bĩu môi đẩy Phương Mặc Dương đi: “Anh mau về đi, Thanh Thanh ngủ tí thò lò rồi đấy!”

Nhìn cái bóng của họ chìm vào màn đêm, Lôi Vận Trình mới quay vào khách sạn, cứ cảm thấy nụ cười cuối cùng của Phương Mặc Dương lúc đó có hàm ý gì đó. Và chẳng mấy chốc cô đã hiểu ra hàm ý ấy.

Khoảnh khắc mở cửa phòng ra, một bàn tay to lớn kéo mạnh cô vào trong, sức mạnh đó khiến cô đau đớn la lên, còn chưa kịp phản ứng gì thì bàn tay đó đã ghì chặt gáy cô, sức ghì rất chuẩn, đủ để không khiến cô mất đi nhưng cũng khiến cô mất đi sức phản kháng.

Cô bị người đó ném lên giường, thân hình của người đàn ông ấy đè chặt lên người cô, hơi thở nóng bỏng phả vào mang tai cô, giọng nói kiên định nhưng khàn khàn vọng vào tai cô: “Thời gian qua anh đã nghĩ rất kĩ rồi, anh quyết định sẽ dành phần đời còn lại cho em!”

“Anh Ấn...” Cô yếu ớt gọi, cô đã nhận ra hơi thở của anh.

Phong Ấn siết chặt cầm cô: “Nếu anh có thể coi em là em gái, anh tuyệt đối không làm những chuyện như thế này với em!”, nói rồi anh hôn siết lên môi cô.

Nụ hôn của Phong Ấn quá mãnh liệt, mang theo hơi thở bá đạo và chiếm đoạt khiến cho cô như bị cuốn vào. Lôi Vận Trình vốn đã bị một cánh tay ghì chặt, tứ chi đã chẳng còn chút sức lực nào, giờ lại bị nụ hôn ấy khiến cho toàn thân mềm nhũn.

Áo khoác ngoài bị anh cởi ra, tiếp theo là lớp áo len mỏng, cái váy lông cừu ngắn... bàn tay anh sục sạo đầy đam mê trên người cô, lưu luyến kiếm tìm hơi ấm ngày xưa, bàn tay ấm nồng vuốt ve cơ thể cô, thân hình cường tráng đè chặt lấy người cô. Sau bao tháng xa cách cuối cùng anh cũng lại được ôm cô vào lòng, cuối cùng cũng có được cô. Anh không thể kiềm chế nổi sức mạnh từ cơ thể, để lại những dấu tích trên người cô.

“Đủ...đủ rồi...!” Lôi Vận Trình ngaoảng đầu đi né tránh anh.

Không đủ, mãi mãi không đủ!

Phong Ấn như kẻ điên cuồng, chộp lấy tay cô vuốt ve cơ thể mình, để cô cảm nhận nỗi khao khát của anh: “Trình Trình, Trình Trình...”

Anh khẽ gọi tên cô, liên tục lặp lại, tha thiết và thê lương...

Chân cô bị anh tách ra, Lôi Vận Trình tuyệt vọng nhắm mắt chờ đợi anh đi vào trong cơ thể mình, nhưng Phong Ấn đột nhiên dừng lại.

Anh chống tay nằm sấp trên người cô, nhưng không nhìn cô, gục đầu vào cổ cô, toàn thân như đang run rẩy bởi sự kiềm chế đầy bất loạn. Anh cứ như vậy ôm lấy cô, không có thêm bất cứ một hành động nào.

Anh không đành lòng, không đành lòng làm một chuyện khiến cô bị tổn thương thêm nữa.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, đam mê lùi dần, sức lực và ý thức đã quay trở lại, Lôi Vận Trình đẩy anh ra, ôm quần áo chạy ra xa giường để né tránh.

Phong Ấn không hề lao bổ vào cô như cô lo sợ, Lôi Vận Trình nhân cơ hội chạy vào nhà vệ sinh mặc lại quần áo. Đợi cô mặc quần áo xong đi ra, Phong Ấn đã mặc xong quần dài, bán khỏa thân nằm trên giường trầm ngâm hút thuốc.

Cô đứng ngây ra đó không dám manh động, Phong Ấn vừa hút thuốc vừa nhìn cô bằng ánh mắt như dã thú, không hề chớp mắt, ánh mắt sâu thăm thẳm, khó nắm bắt, khuôn mặt khô ngô tiêu tụy đến mức cô gần như không nhận ra, cộng với những vết thương trên người vẫn chưa lành lặn hẳn, trông anh như một tên nô lệ mới được phóng thích, từ trái tim lẫn thể xác đều chỉ chút những vết thương. Đêm giao thừa, bộ dạng như người chết sống lại của anh khiến ai nhìn thấy cũng phải thất kinh, Lôi Vận Trình suýt chút nữa thì bật khóc.

Cô khế siết chặt bàn tay, dùng nỗi đau để nhắc nhở bản thân không được mềm lòng vào lúc này.

Lúc anh hút hết điếu thuốc, dụi đầu mẩu vào gạt tàn ở đầu giường và đi về phía cô, Lôi Vận Trình mới giật mình lùi lại sau một bước: “Anh đi đi, em coi như anh vừa uống rượu say, không truy cứu đâu!”, trên người anh toàn mùi rượu, nhưng hiện giờ anh hoàn toàn tỉnh táo, anh biết mình đang làm gì!”

Anh không để cô phản kháng, lấy từ trong túi quần ra một tờ giấy, đưa ra trước mặt cô: “Anh đến cái kho nhỏ của em rồi!”

Người cô như run lên, cô tròn tròn mắt nhìn tờ giấy màu hồng nhạt bị xé ra từ cuốn nhật kí của anh, là câu cuối cùng trong cuốn nhật kí của cô.

Đôi con ngươi đen láy của Phong Ấn nhìn thẳng vào mặt cô, không chịu bỏ lỡ bất cứ cảm xúc nào của cô: “Anh là kẻ lừa dối, anh là thằng khốn, anh chậm hiểu, anh không biết trân trọng, anh tự cao tự đại, anh phải bị đày xuống địa ngục, anh tội đáng muôn chết... nhưng mà anh yêu em, nếu em cảm thấy câu nói này cũng là nói dối, vậy thì anh sẽ lừa em cả cuộc đời!”, nói rồi anh lấy bật lửa ra, ngọn lửa màu xanh liếm vào trang giấy, trong khoảnh khắc ngọn lửa bùng lên, mảnh giấy là là rơi xuống đất.

- Nếu em đã muốn kết thúc, anh sẽ giúp em đốt hết cuốn nhật kí, bao gồm cả những cái hộp gỗ đựng nhật kí, tất cả mọi thứ trong cái nhà kho ấy, đều đốt hết rồi!

Lôi Vận Trình khó nhọc hít một hơi thật sâu: “Đốt hết rồi ư?”

- Đúng thế!

- Ảnh và mô hình điêu khắc gỗ cũng đốt rồi ư?

“Đúng, còn cả những thứ đồ chơi linh tinh cũng đốt hết rồi, nếu anh không nhớ nhầm thì đó đều là những thứ anh tặng cho em hồi còn bé!” Nói một cách chính xác thì không phải là tặng mà những thứ ấy bị cô dùng đủ mọi cách cướp cho bằng được. Những thứ bị cô cướp, Phong Ấn chưa từng thấy bóng dáng đâu, anh còn tưởng cô cướp được rồi nên đã chơi chán mà ném đi rồi. Nhưng khi anh mở mấy cái ngăn kéo to trong nhà kho ấy ra, tất cả những thứ cô cướp từ anh đều được sắp xếp gọn gàng, ngay ngắn ở bên trong.

Trong con mắt của Phong Ấn, nơi ấy rõ ràng là nơi cất giữ tình yêu đầy ắp của một người con gái từ nhỏ đến lớn dành cho anh.

Lôi Vận Trình sững sốt đến không nói nên lời, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay: “Nhưng ở đó còn có... còn có...”, cô định nói nhưng lại thôi, cuối cùng phải cắn chặt răng để không nói ra điều đó.

Phong Ấn đứng yên lặng rồi lấy từ trong túi quần ra một thứ: “Còn có cái này phải không?”

Là chiếc nhẫn mà anh đã mua cho cô.

Lôi Vận Trình suýt chút nữa thì gạt đầu, nhưng cô nhanh chóng kiềm chế mình, lạnh lùng quay mặt đi: “Sao không đốt cùng luôn đi? Dù gì em cũng muốn vứt đi mà!”

Phong Ấn nhìn sâu vào mắt cô rồi quay người đi thẳng ra cửa sổ, mở cánh cửa ra. Lôi Vận Trình ý thức được anh đang định làm gì thì đã muộn, Phong Ấn đưa tay ra, chiếc nhẫn bị ném từ tầng mười mấy xuống đất.

Lôi Vận Trình hét lên một tiếng rồi lao bỏ về phía anh, nửa người nhào hẳn ra ngoài cửa sổ, chỉ chực nhảy xuống theo. Phong Ấn kéo cô lại, đóng cửa sổ lại: “Giờ đã ném đi rồi đấy!”

Cô ngậy ra trong khoảnh khắc rồi bùng lên như một ngọn núi lửa phun trào, ra sức đánh anh, trút hết nỗi đau khổ trong lòng rồi bất ngờ ngồi bệt xuống đất, miệng thở dốc, tay bịt chặt lồng ngực, nghẹn ngào không phát ra tiếng, những giọt nước mắt thi nhau tuôn rơi.

Phong Ấn cúi đầu bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt đen long lạnh chẳng thể hiểu nổi cảm xúc.

“Cút, anh cút đi!” Lôi Vận Trình dần bình tĩnh lại, chạy ra mở cửa, chỉ ra bên ngoài và đánh giọng đuổi anh đi.

Phong Ấn im lặng mặc áo vào, đến bên cạnh cô nhưng không có ý định bỏ đi: “Trình Trình...”

“Cút, cút đi!” Cô bịt tai và gào lên.

Lục Tự ở ngay phòng bên cạnh, anh vừa từ trong phòng tắm ra đã nghe thấy tiếng kêu thất thanh của cô, tìm anh như nhảy ra ngoài, lao sang bên phòng cô với tốc độ tên bắn: “Trình Trình, có chuyện gì thế?”

Anh còn chưa nhìn rõ người vừa mới đến trước cửa phòng cô đã thấy Lôi Vận Trình lao bổ vào anh, khóc lóc khẩn cầu: “Bảo anh ấy đi đi, đi ngay đi!”

Mấy căn phòng lân cận cũng là Phương Mặc Dương và Đỗ Nghiên Thanh thuê cho bạn bè, đồng nghiệp ở học viện, tất cả đều quen biết với nhau. Lúc này những người đó cũng bị thu hút bởi tiếng kêu của Lôi Vận Trình đều chạy ra xem, nhìn thấy cảnh tượng này, ai nấy không khỏi ngạc nhiên.

Lôi Vận Trình vì quá ức chế nên toàn thân run bần bật. Lục Tự nhẹ nhàng ôm lấy cô, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về cô, khuôn mặt bình thản như mặt nước, ánh mắt dán chặt trên người Phong Ấn.

Phong Ấn vừa có hành động là Lục Tự đã kéo Lôi Vận Trình ra đằng sau mình, trầm giọng cảnh cáo: “Cô ấy bảo mày đi đi!”

- Trình Trình...

- “Im đi, tôi không muốn nghe anh nói, không muốn gặp lại anh!” Lôi Vận Trình vẫn bịt chặt tai, tâm trạng vô cùng kích động.

Phong Ấn không nói gì thêm, cứ đứng trân trân nhìn cô rất lâu, lâu đến mức những người kia đều biết điều quay về phòng, cuối cùng đôi môi mím chặt ấy mới từ từ mở ra: “Được, anh đi!”, anh nói rồi thu lại ánh mắt, quay người bỏ đi.

Lục Tự đưa cô về phòng, cầm khăn mặt lạnh đắp lên mắt cho cô: “Đừng khóc nữa, ngày mai mắt lại bắt đầu sưng vù lên đấy!”

Anh liếc thấy ga trải giường xộc xệch cùng với vết đỏ trên cổ cô, mi mắt khẽ sụp xuống, không hỏi han điều gì. Lồng ngực chợt lạnh buốt, đó là bởi vì những giọt nước mắt của cô ban nãy: “Nếu muốn khóc thì cứ khóc to lên, đừng để trong lòng, anh sẽ không cười nhạo em đâu!”

Đột nhiên Lôi Vận Trình đứng bật dậy chạy ra ngoài, thậm chí chẳng buồn mặc thêm áo khoác.

“Em đi đâu đấy?” Lục Tự vội lấy áo khoác của cô rồi chạy ra theo. Lúc Lục Tự ra khỏi khách sạn, anh đã nhìn thấy cô nhảy xuống cái hồ nước nhân tạo khổng lồ ở bên cạnh khách sạn, anh sợ đến toát mồ hôi hột, chẳng buồn nghĩ ngợi mà lao xuống bể nước lạnh buốt, kéo cô lên bờ, dùng áo khoác quấn chặt lấy thân hình đang run lên vì lạnh của cô.

- Em điên à Lôi Vận Trình? Vì một người đàn ông mà đòi sống đòi chết thế ư? Nếu em muốn chết sao không làm việc thiện, thỏa mãn mong ước của anh? Lấy anh đi cho xong! Anh không để bụng chuyện người một nơi tìm một chỗ đâu! Anh không ngại người một nơi hôn một chỗ! Anh chỉ cần em sống thôi!

Cô cắn chặt đôi môi tím tái vì lạnh, nước mắt trào ra, hai tay bưng mặt, dồn hết sức lực toàn thân kêu lên một tiếng rồi khóc òa: “Anh ấy vứt cái nhẫn đi rồi, anh ấy ném cái nhẫn của em xuống dưới hồ rồi! Em mất hết rồi, mất hết rồi!”

Đây là lần thứ hai Lục Tự nhìn thấy cô khóc như thế này, tiếng khóc như xé ruột xé gan. Anh từ từ nhắm mắt lại, ép chặt đầu cô vào lồng ngực mình, hít một hơi thật sâu, khẽ nói đủ để cô nghe thấy: “Còn, Trình Trình, còn có anh!”

Phong Ấn ngồi trong xe đã nhìn thấy tất cả cảnh này, anh phải dùng hết sức lực để kiềm chế mình lao đến cướp cô lại ình. Trái tim anh thất lại, nỗi đau đớn tột cùng bao bọc lấy anh.

Anh tự nhủ với mình không được sốt ruột, phải từ từ, từ từ thôi, từng chút một để khiến cô quay trở lại bên mình.

Rời khỏi thành phố B nhưng Lôi Vận Trình không về nhà ngay, cô gọi cho Lôi Dật Thành nói muốn đi đâu đó giải tỏa tâm trạng. Cô từ chối lời đề nghị đi cùng của Lục Tự, chỉ muốn đi một mình.

Nhưng kết quả là có người đi theo cô suốt cả chặng đường.

Mỗi khách sạn cô đến, mỗi nhà hàng cô qua, mỗi toa máy bay hay toa tàu cô ngồi đều có bóng dáng của Phong Ấn.

Một thành phố cổ ở Giang Nam, điểm dừng chân cuối cùng của cô.

Lôi Vận Trình thức giấc, mở cửa sổ, tiếng chuông vui tai từ bên ngoài cửa sổ vọng vào. Là một chuỗi hạt vòng tinh xảo, trên mỗi hạt đều có khắc một chữ “Trình”.

Lôi Vận Trình chăm chú nhìn chuỗi hạt rất lâu, nhẹ nhàng tháo xuống, vốn định vứt đi nhưng cuối cùng lại cẩn thận cất lại. Suốt cả chặng đường anh đã tặng cho cô rất nhiều đồ bằng cách này, nhưng đây là thứ duy nhất cô giữ lại.

Rất nhiều năm trước, Lâm Thất Thất từng tặng cho Phong Ấn một chuỗi hạt vòng, vừa hay trên mỗi hạt vòng đều có khắc hai chữ “Phong Ấn”, đó là món đồ chơi mà bà tình cờ bắt gặp ở Nhật, cảm thấy thú vị nên mang về. Phong Ấn không thích nhưng Lôi Vận Trình thích lắm, đòi anh nâng nặc cho bằng được nhưng Phong Ấn nhất quyết không cho, ép cô phải làm ô sin ình ba tháng liền mới cho. Lấy được chuỗi vòng ấy rồi, Lôi Vận Trình vui mừng lắm, nhưng lại tiếc tại sao không có cái vòng nào có tên cô, như thế là có thể gộp lại thành một đôi rồi.

Phong Ấn mặt mày hờ hững uống nước quả do cô ép: “Mẹ anh nói không tìm thấy chuỗi vòng có tên em, cũng may là không có, anh không muốn bị ghép thành một đôi với con nhóc Răng Thép xấu xí như em!”

Lôi Vận Trình tức đến mức cầm gối ném anh, nhưng anh đã tránh được, lại còn cười chọc tức. Mắt cô đảo như rang lạc, xán lại gần anh, tay chống cằm nhìn anh chăm chú: “Nước quả ngon không?”

- Cũng tạm tạm, ngon hơn mẹ anh làm!

- Chắc là do em cho thêm chút nguyên liệu vào trong đó đấy!

Đôi mắt cô long lanh, sáng lên vẻ quỷ quyết. Phong Ấn thận trọng nhìn chỗ nước quả còn sót lại: “Em thêm cái gì vào thế?”

Lôi Vận Trình nheo mắt cười xảo quyết, nhét chuỗi vòng vào túi, chuồn một mạch ra cửa rồi mới nói: “Nước giặt giũ lau đấy, còn cả nước trong bể cá nhà anh. À còn nữa, em còn giữ lại một ít nước giặt giũ với tất cho anh để dùng dần đấy!”

Anh tưởng cô ngoan ngoãn nghe anh sai bảo ư? Chỉ có điều cô cũng vì chuyện này mà phải trả giá, để trả thù ba tháng bị uống nước quả pha với nước giặt tất của mình, Phong Ấn đã đánh nát mộng Lôi Vận Trình.

Ngày rời khỏi khách sạn, Lôi Vận Trình lại nhìn thấy một bó hoa hồng tươi bên ngoài cửa phòng như thường lệ. Ngón tay cô vuốt ve những cánh hoa hồng tươi tắn rồi rời đi, không hề mang theo nó. Lúc ngồi trên máy bay quay về thành phố T, cô bất chợt trầm nghĩ, liệu Phong Ấn có ngồi trên chuyến bay này không?

Một tối trước khi quay lại đơn vị, cô ngồi cả đêm trong cái nhà kho trống rỗng. Ngày hôm sau, ánh mặt trời rạng rỡ, Lôi Dật Thành bế con ra ngoài sân sưởi nắng. Lúc Lôi Vận Trình từ trong nhà kho đi ra, thằng bé vừa hay bò đến chỗ cô.

Lôi Vận Trình liền bế thốc thằng bé lên, hôn lên khuôn mặt bầu bĩnh của nó: “Để em mang theo con trai anh đi nhé, em không nỡ xa nó, em có thể dạy nó lái máy bay, dạy nó nói chuyện!”

Ánh mắt của Lôi Dật Thành đột nhiên trở nên dịu dàng: “Em có biết lúc nhỏ, lần đầu tiên em mở miệng nói, em đã nói gì không?”

- Bố? Mẹ? Anh trai?

“Là Phong Ấn!” Lôi Dật Thành khẽ nói: “Từ Du lúc ấy bốn tuổi, rất quần anh, Phong Ấn chăm sóc em nhiều hơn anh, em ở với Phong Ấn lâu nên đột nhiên một hôm bỗng gọi tên cậu ta!”

“Cũng giống như từ đầu tiên mà chị Từ Du nói được là ‘Thành Thành’ đúng không?” Cô nhướn miệng cười, chẳng hề né tránh nhắc đến tên người ấy, không phải bởi cô đã che giấu tình cảm của mình như lúc trước, mà bởi cô đã có thể坦然 đối mặt với tình cảm của mình, không còn cố chấp như trước kia. Phong Ấn là một dấu tích không thể nào mai một trong lòng cô, nhưng cũng không phải là điều cần kiêng kỵ. Cô tin sớm muộn gì chuyện cũ cũng sẽ lắng lẽ trôi đi như những tàn tro dĩ vãng.

Lúc tiễn cô đi, Lôi Dật Thành định nói gì nhưng lại thôi. Lôi Vận Trình mỉm cười tươi tắn: “Đừng lo cho em, mọi chuyện cứ để ông trời sắp đặt, số mệnh đã an bài được ở bên nhau thì chẳng ai có thể chia rẽ được, nếu phải chia rẽ thì có nghĩa là không có duyên phận mà thôi!”

Lôi Dật Thành vui mừng vì cuối cùng cũng nhìn thấy em gái thôi không còn cố chấp, chỉ đáng tiếc là Phong Ấn không nghĩ như vậy.

Khung cửa kính trên máy bay phản chiếu hình ảnh khuôn mặt trẻ trung của cô, những ngón tay cô siết chặt bức thư mà Lôi Dật Thành đưa cho trước khi lên máy bay. Đợi máy bay cất cánh rồi Lôi Vận Trình mới mở ra. Là một bức thư dày, được gấp rất ngay ngắn.

Ba chữ “Bản kiểm điểm” hiện lên khiến cô không khỏi nhướn miệng cười. Mặc dù chữ viết có vẻ nguệch ngoạc nhưng cô vẫn nhận ra được là chữ của Phong Ấn, có lẽ đó là bức thư mà Phong Ấn viết lúc chưa lành vết thương. Giở đến trang cuối cùng, tìm Lôi Vận Trình như thất lại.

Anh không hối hận đã đốt hết bí mật của em, những thứ đó đối với anh và em mà nói quá nặng nề, anh không biết bao nhiêu năm nay em đã sống như thế nào, cũng không thể nào tưởng tượng nổi. Tất cả quá khứ của em đã không còn, em trống rỗng, nhưng anh hi vọng em trống rỗng, để nhẹ nhàng, thậm chí hi vọng em có thể quên hết tất cả, bao gồm cả anh. Nhưng anh sẽ nhớ, những thứ em đã trút bỏ được, anh sẽ gánh nó ở trong lòng. Em khiến anh hiểu rằng hóa ra điều anh sợ nhất là sự chia li của chúng ta một ngày nào đó lại chính là sự chia ly cả cuộc đời, mỗi người đều có cuộc sống riêng, có người yêu riêng, lúc gặp lại nhau bỗng trở nên xa lạ, không liên quan. Cảm ơn em đã giữ mình vì anh. Từ nay về sau sẽ đổi lại là anh, anh sẽ theo đuổi em, bám riết lấy em, vì em, yêu em, đợi em, đợi em chấp nhận anh một lần nữa.

Anh đợi em quay trở lại bên anh, mãi mãi!

...

Đọc đi đọc lại đoạn đó nhiều lần, cô khẽ nhắm mắt lại để che đi đôi mắt ngân ngấn nước, suy nghĩ như trở lại với năm đó, lúc anh rời nhà đến trường không quân, cô đã khóc hết nước mắt, khóc đến không thở ra hơi, cho đến khi anh buộc phải lên máy bay rồi mà cô vẫn chưa hiểu ra câu nói ấy rốt cuộc là gì, cô đành phải về nhà viết vào nhật kí...

- Là cô Lôi phải không ạ?

Một giọng nói ngọt ngào kéo cô trở lại với hiện thực. Cô tiếp viên hàng không tay ôm một bó hoa hồng tươi thắm, mỉm cười ngọt ngào với cô: “Có một anh nhờ chúng tôi tặng cái này cho cô ạ!”

Lôi Vận Trình ngạc nhiên đứng dậy nhận bó hoa. Khi ánh mắt chạm phải một thứ đang phát sáng trên bông hoa hồng, nước mắt cô bỗng trào ra như vỡ đê.

Đó là chiếc nhẫn vốn đã chìm trong bể nước, là Phong Ấn không biết bao nhiêu lần dầm mình trong làn nước lạnh buốt của mùa đông để tìm lại nó cho cô.

Nhưng chiếc nhẫn đã khác so với trước đây, mặt trong chiếc nhẫn còn có thêm tên của anh.

Bóng dáng quen thuộc của Phong Ấn đang tiến lại gần cô, ánh mắt tha thiết và sâu thẳm.

Bàn tay ấm áp nâng cằm cô lên, dịu dàng lau nước mắt cho cô, cẩn thận như đang nâng niu báu vật trong tay.

“Em đi đâu anh sẽ theo em đến đâu, mục tiêu anh đã nhắm đến là chắc chắn không thể chạy thoát!”, Phong Ấn lồng chiếc nhẫn vào ngón tay áp út của cô, hôn phớt lên trán cô.

- Báo cáo kết hôn anh đã nộp lên rồi, chờ em nữa thôi! Bố mẹ, anh trai và chị dâu em, anh đã thuyết phục được rồi, bố anh cũng đã ok, chú rể đã chuẩn bị sẵn tinh thần, hôn lễ có thể cử hành bất cứ lúc nào, chỉ còn chờ có em nữa thôi!

- Em không...

- Trình Trình, không cần trả lời anh ngay bây giờ, cho dù bao lâu anh cũng chờ được!

Nước mắt làm nhạt nhòa tầm mắt của cô, tất cả hạnh phúc mà cô từng hi vọng đang bày ra trước mắt, chỉ chờ cô dang tay ra đón nhận.

Cô không biết rằng trang nhật kí ấy của mình đã được Phong Ấn lén giữ lại, đặt trong túi áo ở lồng ngực của anh.

Phong Ấn, đừng quên điều ước hôn sinh nhật của anh. Anh hãy đợi em lớn, em chờ anh về, về lấy em làm vợ.

Cô gái ngày ấy bây giờ đã lớn rồi, trái tim người đàn ông sau nhiều lần phiêu bạt cuối cùng lại trở về bên cô.

Cũng may là nhiều năm về sau, anh đã yêu cô, còn cô vẫn yêu anh như vậy.

Mọi thứ do số phận an bài, còn chuyện cô và anh ở bên nhau, không ai có thể chia cách được.

Nếu như Phong Ấn tưởng rằng Lôi Vận Trình sẽ vì thế mà bỏ qua những chuyện trước đây thì anh đã nhầm to. Lôi Vận Trình không những không nhận lời cầu hôn của anh mà còn biết được âm mưu đáng ghét của Phong Hạo từ phía anh.

Mấy tháng về sau, Phong Ấn cuối cùng cũng hiểu được thế nào là “trẻ con và đàn bà rất khó dạy”. Công cuộc theo đuổi của anh vẫn tiếp tục, Lôi Vận Trình vẫn chẳng có chút động lòng. Về sau chỉ huy trưởng và chính ủy, cả các đầu bếp của nhà bếp cũng không nhẫn tâm nhìn anh vất vả nên đã âm thầm tạo đủ mọi điều kiện cho anh chàng từng một thời kiêu hãnh nay phải cúi đầu tán tỉnh cô gái.

Đương nhiên trong số đó không bao gồm Lục Tự, cũng không bao gồm Hường Bắc Ninh, bởi vì chẳng ai hiểu rõ hơn cậu những vất vả mà cô đã phải nếm trải lúc ở học viện không quân. Những chuyện cũ khiến anh cảm thấy thương xót vô cùng. Ngày nào Lôi Vận Trình còn chưa gật đầu đồng ý thì ngày đó Phong Ấn vẫn còn là kẻ địch bên kia chiến tuyến của cậu ta.

Biết được Hường Bắc Ninh có mối quan hệ thân thiết với Lôi Vận Trình, Phong Ấn không thể không tìm đủ mọi cách lôi kéo “đồng đảng” của cô, chỉ có điều đối phương không hề nể tình.

Phong Hạo cũng không nhẹ nhàng hơn anh bao nhiêu. Dưới sự ép buộc của “Phong phu nhân”, Phong Hạo liên tục phải đến thăm nhà họ Lôi vì chuyện “chung thân đại sự” của con trai, bị làm khó đủ đường, lại còn phải nịnh nọt Lôi Khải trước mặt nhiều người, bỗng chốc trở thành đề tài nóng hổi của dư luận thành phố T.

Hôm nay không biết là lần thứ bao nhiêu xuất hiện trước cổng nhà họ Lôi, Phong Hạo sau khi được làm công tác tư tưởng trong một thời gian dài cuối cùng cũng gõ cửa nhà họ Lôi. Nhưng ông ngồi từ một giờ đến ba giờ chiều vẫn không thấy Lôi Khải xuất hiện, chỉ có Tử Du mãi mê ôm con, chẳng buồn đoái hoài đến Phong Hạo.

Người tài xế vốn biết rõ tính ông chủ mình đành lên tiếng hỏi Tử Du khi nhìn thấy sắc mặt sa sầm của ông chủ mình: “Chẳng phải cô nói ông Lôi có ở nhà sao?”

Tử Du nheo mắt cười, nhìn lên đồng hồ: “Chắc là chú chưa biết, dạo này bố cháu có thói quen ngủ trưa, nhưng mà giờ chắc là ngủ dậy rồi, để cháu lên lầu xem sao!”

Là ngủ trưa thật hay là cố ý ra oai thì không cần nói ai cũng biết. Cái bóng của Tử Du vừa biến mất ở cầu thang là Phong Hạo đã trừng mắt nhìn thằng cháu đích tôn của nhà họ Lôi đang say sưa mút ngón tay.

Thằng bé ngây ra, đôi mắt to tròn chớp chớp, nhưng không những không sợ khuôn mặt hung dữ của Phong Hạo mà còn bò sang. Bàn tay bé nhỏ còn dính đầy nước dãi túm lấy cái quần âu và cái áo vét đắt tiền của Phong Hạo, rồi leo lên đùi ông, kéo cái cà vạt của ông ra cho vào mồm gặm. Phong Hạo vội vàng giật cái cà vạt lại nhưng thằng bé một mực không chịu buông ra. Thế là một lớn một bé cứ co kéo qua lại như vậy.

Lại lần nữa bị cướp mất “thức ăn”, thằng bé liền há miệng gào khóc, mắt ngân ngấn nước.

Ông lái xe vội vàng chạy qua lấy món đồ chơi trên ghế sofa pha trêu đùa thằng bé, nhưng thằng nhóc nhà họ Lôi vẫn không mắc lừa, lồng ngực nhỏ phập phồng, đôi mắt to dán chặt vào cái cà vạt của Phong Hạo.

“Thằng nhóc này có thể coi là ‘động vật’ cần được bảo vệ của nhà họ Lôi này!” Người tài xế nói, định để Phong Hạo tự cân nhắc lợi hại.

Phong Hạo trầm ngâm một lát rồi đột nhiên bế thốc thằng bé đặt lên đùi mình, nhìn thấy mắt thằng nhóc lập tức sáng lên, thích thú nhét cái cà vạt số lượng có hạn mà Lâm Thất Thất mua tặng cho Phong Hạo vào miệng...

Lôi Khải mãi mới xuất hiện, nhìn thấy cảnh tượng này liền bảo Tử Du bế con vào phòng, sắc mặt không vui nói: “Lúc còn nhỏ ông thường cho con trai ông ăn mấy thứ không sạch sẽ thế à?”

Phong Hạo hít thở thật sâu để chế áp cơn giận trong lòng, thô lỗ tháo cái cà vạt đã bị thằng nhóc con gặm cho không ra hình thù lên bàn uống nước. Lôi Khải nhăn mày, chậm rãi châm một điếu thuốc rồi đứng nhìn vào đôi mắt tóe lửa của đối phương.

Sau cuộc đối đầu, Phong Hạo thất bại đành xuống nước: “Xin lỗi!”

Hai chữ này gần như rít qua kẽ răng của Phong Hạo, Lôi Khải nhếch môi cười: “Trẻ con không hiểu chuyện, ông chớ có để bụng nhé!”

Phong Hạo chìa tay ra, tài xế liền đưa ra mấy túi tài liệu. Phong Hạo đặt trước mặt Lôi Khải: “Đây là mấy hạng mục mà quý công ty có hứng thú đấy!”

Lôi Khải liếc qua, chậm rãi nhả khói: “Khách sáo quá!”

- Chuyện vặt thôi mà!

“Tổng giám đốc Phong còn có chuyện gì không?” Thấy Phong Hạo chưa có ý định ra về, Lôi Khải cố ý tỏ vẻ ngờ ngác.

Phong Hạo lại đặt một cái hộp vuông tinh xảo ra trước mặt ông: “Đây có phải là bộ đá quý mà ông từng nói trước đây ông với Lôi phu nhân từng để tuột mất không? Tình cờ tôi gặp được người mua nó ở bên nước ngoài...”

Lần này thì Lôi Khải mừng thật, bộ đá quý này ông đã tìm kiếm gần nửa năm nay: “Chính xác, đúng là bộ này rồi, tổng giám đốc Phong vất vả quá!”

Ông đứng dậy định mang lên cho Thương Tiểu Thuyền xem, hoàn toàn không đếm xỉa gì đến Phong Hạo mà cũng chẳng có chút “hào hứng” nào với chuyện ông ta đã “tình cờ gặp được” người mua bộ trang sức này ở nước ngoài ra sao?

Phong Hạo cố nén lửa giận, đứng bật dậy ngăn Lôi Khải lại: “Chuyện đó ông cân nhắc thế nào rồi?”

- Tôi có nhận lời ông cân nhắc chuyện gì à?

Nhìn cái bộ mặt “ngây thơ” vô tội kia, Phong Hạo chỉ muốn đập cửa bỏ về: “Chuyện của Trình Trình và Phong Ân ấy!”

Lôi Khải tỏ vẻ như sức nhớ ra, mỉm cười đáp: “Chuyện của bọn trẻ cứ để chúng tự quyết định đi, tôi không thể can thiệp được!”

“Lôi Khải, ông nên biết điều một chút đi!” Phong Hạo nghiêng rằng, chỉ hận không thể vung một nắm đấm vào mặt ông ta. Phong Hạo phải vắt óc nghĩ đủ cách để thỏa mãn tất cả những gì Lôi Khải muốn, từ chuyện lo sửa, bím cho thằng nhóc cháu nội ông ta cho đến các hạng mục công trình vài tỉ đồng ông ta cũng chẳng buồn chớp mắt lấy nửa cái. Phong Hạo biết Lôi Khải chỉ đang thích thú hưởng thụ chuyện sai khiến mình, nhưng vì con trai nên ông phải nín nhịn hết.

Lôi Khải không những không nổi giận mà còn mỉm cười nói: “Phó tổng giám đốc Phong ở lại ăn cơm nhé!”

Ăn cái con khỉ! Phong Hạo tức tối lao về nhà, Lâm Thất Thất đang gọi điện cho con trai, chỉ một giây sau điện thoại đã rơi vào tay Phong Hạo: “Có phải kiếp trước tao nợ mày cái gì không hả?”

Phải hiểu rằng, một người lúc nào cũng diễm đạm như tổng giám đốc Phong mà phải phẫn nộ như thế này thì đúng không phải chuyện bình thường. Thế nên Phong Ấn càng ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì: “Lôi Khải lại làm khó cho bố à?”

“Đỡ hơn trước đây nhiều rồi, ít nhất còn chịu cho tao vào cửa!” Phong Hạo chửi thề: “Cả đời này tao chưa mất mặt đến thế bao giờ, nhờ ơn mày mà tao được mất mặt như thế đấy! Mày cứ phải lấy nó mới được à!”

“Bố à...” Phong Ấn ai oán: “Biết sớm như vậy sao hồi đầu bố còn làm thế?”

- Ý của mày là chuyện đến nước này là do tao gây ra chứ gì? Những điều khốn nạn tao bảo mày nói ra bị người ta biết được rồi hả?

- Nhưng mà Lôi Khải không chỉ định “chỉnh” mình con đâu, nếu như không phải trước đây bố... ài, ý con là bố cần phải chịu một nửa trách nhiệm. Con mà không lấy được vợ thì nhà họ Phong cứ chờ mà bị tuyệt tự đi!

- Tao thấy mày chán sống rồi đấy!

- Con có việc phải đi, con cúp máy đây, chuyện này nhờ cả vào bố vĩ đại của con nhé, thực sự không được thì đành bảo mẹ con ra tay vậy!

“Tao còn chưa vĩ đại đến mức phải vận động cả vợ tao nữa!” Phong Hạo tức tối cúp máy, ngoảnh đầu lại đã thấy Lâm Thất Thất đang nhướn mày chờ đợi câu trả lời cho cái cà vạt nhăn nhó trên tay bà.

Phong Hạo đau đầu day day trán: “Kiệt tác của thằng nhóc nhà họ Lôi đấy!”

Lâm Thất Thất bụm miệng phì ra cười, đưa tay lên day huyệt thái dương cho chồng: “Lôi Khải lại đưa ra yêu cầu gì vô lí cho anh à?”

“Ngược lại thì có, hần chẳng nói cái quái gì cả, cố tình thử thách sự kiên nhẫn của anh!” Phong Hạo tuôn một tràng.

Lâm Thất Thất ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Thế để em đi vậy!”

“Em đừng có mơ!” Phong Hạo lấy thuốc lá rít mạnh mấy hơi.

“Nhưng sắp đến sinh nhật Trình Trình rồi, anh định để cho kế hoạch của Phong Ấn đổ bể à?” Lâm Thất Thất giật lấy điều thuốc trên tay chồng, hôn vào môi ông một cái: “Hả?”

Phong Hạo trầm ngâm hồi lâu, vòng tay ôm lấy vợ, phụng phịu như một đứa trẻ con: “Thế thì phải có mặt anh nữa đấy!”

Lâm Thất Thất đương nhiên không để Phong Hạo đi theo để tránh cơn ghen của Phong Hạo làm hỏng hết việc của mình.

Lôi Khải đương nhiên đã dự đoán được việc Lâm Thất Thất sẽ một mình xuất hiện, thân nhiên mời bà vào nhà. Lâm Thất Thất nhìn thấy Lôi Khải ăn mặc lịch sự liền hỏi: “Anh định ra ngoài à?”

- Không, anh vừa mới về thôi!

“Hình như đây là lần đầu tiên em đến nhà anh thì phải!” Lâm Thất Thất lịch sự đưa mắt nhìn quanh, dịu giọng nói.

Lôi Khải mỉm cười: “Tìm Tiểu Thuyền à? Nhưng cô ấy đi dạo phố với Tử Du rồi!”

- Không, em đến tìm anh!

- Có chuyện gì thế?

- Lôi Khải, anh biết thừa rồi còn hỏi!

Giọng nói của Lâm Thất Thất còn dịu dàng hơn cả giọng nói của Thương Tiểu Thuyền lúc gọi tên ông, giọng nói còn hơi ngân nga, giống như một cơn gió nhẹ lướt qua, khơi gợi những kí ức trong ông... Lôi Khải nhanh chóng trở lại bình thường, lại tỏ vẻ vô cùng đặc chí.

- Vợ chồng em dạy dỗ con trai không đến nơi đến chốn, Phong Hạo hồi đầu cũng không nên bảo Phong Ấn trêu chọc Trình Trình. Giày vò hai cha con họ như vậy chắc anh cũng được người ngoài phần nào rồi, hôm nay em đích thân đến đây năn nỉ anh, còn chưa đủ sao?

Lôi Khải mỉm cười: “Phong phu nhân nặng lời rồi. Muốn lấy ai, không muốn lấy ai là do Trình Trình tự quyết định, Tiểu Thuyền đã nói rõ cảm anh can thiệp mà!”

Lâm Thất Thất hừ giọng: “Đừng có giả chiêu này ra với em, em còn không hiểu anh nữa hay sao? Anh chỉ cần động đậy lông mày là em cũng biết anh đang nghĩ gì rồi!”

Lôi Khải chỉ cười không nói gì, bởi vì hai người hiểu nhau quá.

- Trình Trình là một đứa con hiếu thảo, nó rất dễ tâm đến ý kiến của anh, anh mà chưa gạt đầu thì nó chưa chịu ở bên cạnh Phong Ấn. Cả anh, cả em đều hiểu rõ tình cảm nó dành cho Phong Ấn, anh nhẫn tâm thế sao?

- Trước đây, anh vì không nhẫn tâm mới để nó thoải mái chuyện tình cảm. Anh sợ nó lại bị tổn thương, con trai em chẳng phải loại hiền lành gì cho cam!

Lâm Thất Thất nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của Lôi Khải: “Thế anh có biết em sợ điều gì không?”

Điều thuốc trong tay Lôi Khải chợt rung lên, hồi lâu sau mới dừng lại. Ông không nói gì, Lâm Thất Thất cũng im lặng. Sự im lặng kéo dài tưởng như thời gian đã ngừng trôi. Cuối cùng bà nghe thấy tiếng Lôi Khải khẽ cười: “Thất Thất, em càng ngày càng ghê gớm, anh không còn gì để nói rồi!”

Thực ra bọn họ đều như nhau, sợ nhất là hai người từng yêu nhau sâu đậm cuối cùng vẫn không thể đến bên nhau, mặc dù sau này ai nấy đều có người yêu khác, nhưng sự tiếc nuối ấy vẫn mãi mãi in sâu trong đáy lòng.

Lôi Vận Trình không ngờ có ngày mình gặp lại Hạ Viêm Lương, hơn nữa lại là vào ngày cưới của mình. Nếu không phải vì hôm nay là ngày vui thì Tử Du đã cho người đuổi cô ta ra ngoài rồi. Lôi Vận Trình và Phong Ấn đưa mắt nhìn nhau, Phong Ấn trấn an Tử Du xong liền chủ động đi về phía Hạ Viêm Lương.

Trái với vẻ mặt nghiêm nghị của anh, Hạ Viêm Lương mỉm cười nói: “Yên tâm, em không đến đây để gây chuyện, không cần đề phòng em đâu!”

Đúng là cô ta không đến để gây chuyện. Hạ Viêm Lương chọn một góc ở xa, im lặng quan sát lễ cưới này. Lạnh Lạnh cao hơn trước rất nhiều, khuôn mặt xinh xắn như đóa hoa chớm nở, con bé nín tay mẹ hỏi: “Ngày trước mẹ cũng lấy bố như thế này sao?”

Khóe môi Hạ Viêm Lương chợt nhếch lên nhưng không trả lời con bé. Nếu nỗi căm hận của Lê Duệ không lớn đến thế, có thể anh cũng sẽ cho cô một đám cưới linh đình như ý cô muốn.

Phong Ấn coi hai mẹ con Hạ Viêm Lương như không khí, nhưng Lôi Vận Trình không làm được. Cô tìm cơ hội xuất hiện trước mặt Hạ Viêm Lương. Lôi Vận Trình nhét kẹo mừng vào tay Lạnh Lạnh, mỉm cười với Hạ Viêm Lương: “Nếu có gì thiếu sót xin chị hãy lượng thứ!”

Trong đôi mắt Lôi Vận Trình không hề có chút hận thù nào, bình lặng đến mức khiến Hạ Viêm Lương phải ngạc nhiên: “Tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị cô tạt nước vào mặt!”

Lôi Vận Trình nghiêng đầu nhìn người đàn ông ở bên ngoài, mỉm cười tinh nghịch: “Nếu như hôm nay là lễ cưới của chị và anh ấy, không biết chừng tôi sẽ làm như vậy thật!”

“Tôi cứ nghĩ cô luôn chờ đợi một cơ hội như thế này!” Lôi Vận Trình không phải là người có thù ắt phải báo, nhưng cũng chẳng phải là đức mẹ. Hạ Viêm Lương biết Lôi Vận Trình không hề thích mình, điểm này Lôi Vận Trình không bao giờ che giấu, ngay cả hiện tại cũng như vậy: “Chúc mừng cô, cuối cùng cô cũng lấy được anh ấy, Phong Ấn... là một người đàn ông đáng để yêu đấy!”

- Cảm ơn, điểm này tôi đã biết rõ từ lâu rồi!

Hạ Viêm Lương cười: “Cô vẫn còn hận tôi như lúc nhỏ nhỉ!”

“Tôi chỉ không thích chị, không hận là hận!” Lôi Vận Trình liếc nhìn Lãnh Lãnh: “Cho dù chị lợi dụng Lãnh Lãnh để chia rẽ chúng tôi, tôi không hận chị, cũng không hận anh ấy!”

Hạ Viêm Lương ngây ra: “Thế tại sao cô lại...”

“Chị chưa từng nghe câu này sao? Nhiều lúc bạn buộc phải buông tay một lần mới biết được nó liệu có xứng đáng để bạn sở hữu hay không, hơn nữa tôi muốn trải nghiệm cái cảm giác được người khác theo đuổi là như thế nào, còn phải cảm ơn chị đã tạo điều kiện cho tôi đấy!” Lôi Vận Trình nhún vai: “Cái cảm giác ấy cũng không tồi, hơn nữa chị không nhận thấy cái bộ dạng sốt ruột của đàn ông rất thú vị sao?”

Người đàn ông tình cờ nghe được câu chuyện của hai người đang tức đến nghiêng răng treo treo, nếu không phải Lôi Dật Thành ngăn cản thì có lẽ anh đã lao đến đánh nát mông cô rồi.

Lôi Dật Thành vỗ vai em rể về đồng cảm: “Cậu biết thừa Trình Trình không phải đứa ‘ăn chay’ mà, từ nhỏ đến lớn có lần nào cậu bắt nạt nó mà nó không trả thù cậu đâu?”

Lục Tự nhướn miệng cười hả hê: “Tao có thể tưởng tượng ra phần đời còn lại của mày rồi! Bảo trọng nhé người anh em!”

Phong Ấn mặt nhăn như cái bị: “Mình đúng là nhờ tay để hận ngàn đời rồi!”

“Nếu mày không muốn thì tao có thể chịu tội thay ày, bắt đầu luôn từ tối động phòng, thế nào?” Lục Tự thô thiển nói đùa, sau đó nhanh tay cầm được cú đâm của Phong Ấn.

Lôi Vận Trình biết Phong Ấn không muốn gặp Hạ Viêm Lương nên đã tự ý đưa Lãnh Lãnh đến trước mặt anh, sau đó tỏ vẻ rất tâm lý, tự động rút lui nhường lại không gian riêng cho hai người.

Đôi mắt đẹp giống hệt Hạ Viêm Lương của Lãnh Lãnh chợt phủ sương mù, con bé đứng ngây ra không biết làm thế nào, cái miệng nhỏ mím chặt. Phong Ấn hút hết điếu thuốc, không nén được thở dài, vỗ tay gọi con bé, nào ngờ Lãnh Lãnh lắc đầu từ chối: “Chú không phải là bố của Lãnh Lãnh, chú Andy nói Lãnh Lãnh không được như trước đây nữa!”

Andy là bác sĩ tâm lý mà Lãnh Lãnh đã mời đến điều trị cho hai mẹ con Hạ Viêm Lương. Xem ra cũng có hiệu quả lắm, Phong Ấn mỉm cười, dang rộng cánh tay: “Chú thay bạn chú ôm con gái của cậu ấy một cái, thế này không sao chứ?”

Nước mắt Lãnh Lãnh trào ra như vỡ đê, con bé lao vào lòng Phong Ấn khóc òa: “Lãnh Lãnh nhớ chú lắm, hu hu...”

Phong Ấn chợt thấy xót xa trong lòng, bàn tay to vỗ về Lãnh Lãnh: “Xin lỗi Lãnh Lãnh, chú đã có người chú cần phải bảo vệ, nhưng cháu phải biết rằng bố đẻ của cháu là người yêu cháu nhất trên đời này, vì vậy cháu phải trở thành một đứa trẻ ngoan, bố cháu ở trên trời sẽ ngắm nhìn cháu, ở bên cạnh cháu, đừng để bố cháu thất vọng!”

Lãnh Lãnh gật mạnh đầu, lau nước mắt, nghẹn ngào: “Mẹ bảo cháu nói với chú một câu, mẹ nói xin lỗi chú!”

Phong Ấn nhướn miệng cười, vuốt tóc Lãnh Lãnh. Anh hiểu ý của Hạ Viêm Lương, nếu như có thể chọn lại lần nữa, cô ta vẫn sẽ chọn Lê Duệ chứ không phải là anh. Nhưng những nỗi hận thù ấy đã không còn quan trọng với anh nữa rồi.

Có Lôi Vận Trình rồi, cuộc đời anh mới chỉ thực sự bắt đầu...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-cho-anh-o-noi-sau-tham>